

Susuzluk

Jo Nesbo

Çeviren: Can Yapalak

- [Giriş](#)
- [Çarşamba akşamı](#)
- [Perşembe sabahı](#)
- [Perşembe öğleden sonra](#)
- [Perşembe akşamüstü](#)
- [Perşembe akşamı ve gecesi](#)
- [Cuma sabahı](#)
- [Cuma sabahı](#)
- [Cuma öğleden sonra](#)
- [Cuma öğleden sonra](#)
- [Cumartesi sabahı](#)
- [Cumartesi akşamı](#)
- [Cumartesi gecesi](#)
- [Cumartesi gecesi](#)
- [Pazar sabahı](#)
- [Pazar akşamı](#)
- [Pazar gecesi](#)
- [Pazartesi sabahı](#)
- [Pazartesi öğleden sonra](#)
- [Pazartesi akşamı](#)
- [Pazartesi gecesi, salı sabahı](#)
- [Salı sabahı](#)
- [Salı öğleden sonra](#)
- [Salı akşamüstü](#)
- [Salı akşamı](#)
- [Salı gecesi](#)
- [Salı gecesi](#)
- [Çarşamba sabahı](#)
- [Çarşamba öğleden sonra](#)
- [Çarşamba akşamı](#)
- [Çarşamba gecesi](#)
- [Çarşamba gecesi](#)
- [Çarşamba gecesi](#)
- [Perşembe sabahı](#)
- [Cumartesi günü](#)
- [Pazar sabahı](#)
- [Pazar akşamı](#)

- [Çarşamba öğleden sonra](#)
- [Perşembe sabahı](#)
- [Perşembe gecesi](#)
- [Cuma sabahı](#)
- [Cuma öğleden sonra](#)
- [Epilog](#)

Giriş

Adam, beyaz hiçliğe baktı.

Neredeyse üç sene boyunca baktığı gibi.

Kimse onu görmedi, o da kimseyi görmedi. Kapı her açıldığında bir miktar buhar dışarı çıkıyor ve kapı kapanıp her şey sisle örtülmeden önce bir anlığına çıplak bir adam belirip kayboluyordu sadece. Hepsi bu.

Hamam biraz sonra kapanacaktı. Tek başınaydı.

Beyaz bornozuna daha sıkı sarındı, ahşap basamaktan kalktı ve dışarı yürüdü. Boş yüzme havuzunun yanından geçip soyunma odasına girdi.

Etrafta ne su damlatan bir duş, ne Türkçe konuşmalar, ne de fayansta yürüyen çıplak ayaklar vardı. Aynada kendine baktı. Son geçirdiği ameliyattan kalan yara izinde parmağını gezdirdi. Yeni yüzüne alışması vakit almıştı. Parmağı önce boğazına, oradan göğsüne kayd ve dövmenin başladığı yerde durdu.

Dolabındaki asma kilidi çıkardı, pantolonunu ayağına geçirdi ve hâlâ ıslak olan bornozunun üzerine paltosunu giydi. Ayakkabılarını bağladı. Odayı kolaçan edip yalnız olduğunu anladıktan sonra başka bir dolabın başına gitti. Üzerine mavi boya sıçramış şifreli asma kilidin numaralarını çevirerek 0999'a getirdi. Kilidi çıkarıp kapağı açtı. Büyük ve güzel altıpatları bir müddet hayran hayran izledi ve kırmızı kabza-sırıdan tutup paltosunun cebine attı. Sonra zarfı çıkarıp açtı, içinde bir anahtar vardı. Bir adresle diğer bilgilerin yazılı olduğu bir kâğıt.

Dolapta bir şey daha duruyordu.

Siyah renkli, demirden bir şey.

Eline alıp ışığa tuttu. İşlemelerine büyülenmiş gibi baktı.

Önce bir güzel ovup temizlemeliydi ama bunu kullanma fikri bile şimdiden kendisini heyecanlandırıyordu.

Üç sene. Beyaz bir hiçliğin, boş günlerle dolu bir çölün ortasında geçen üç sene.

Artık zamanı gelmişti. Hayat pınarından yeniden içmenin vaktiydi.

Geri dönmenin vakti.

Harry yatakta sıçrayarak uyandı. Yatak odasının loş karanlığına baktı. Yine *o adamdı*. Geri dönmüştü, buradaydı.

“Kâbus mu gördün, sevgilim?” Yanında fısıldayan ses sıcak ve huzur vericiydi.

Harry ona döndü. Kadının kahverengi gözleri Harry'yi inceledi. Görüntü giderek soldu ve sonunda kayboldu.

“Ben buradayım” dedi Rakel.

“Ben de buradayım” dedi Harry.

“Bu sefer kimi gördün?”

Harry “Hiç kimseyi” diyerek yalan attı ve Rakel'in yanağını okşadı. “Haydi, uyu sen.”

Harry gözlerini kapadı. Rakel'in uykuya dalmasını bekledi ve tekrar gözlerini açtı. Rakel'in yüzünü izledi. Adamı bu defa ormanda görmüştü. Her yanı beyaz sisle kaplı bir kırdı. Adam elini kaldırarak Harry'ye bir şey doğrultmuştu. Harry'nin tek seçebildiği, çıplak göğsüne dövülmüş olan şeytani surattı. Az sonra sisin yoğunluğu daha da artmış ve adam gitmişti. Yine gitmişti.

“Ben de buradayım” diye fısıldadı Harry Hole.

I

.

Çarşamba akşamı

Jealousy Bar boş sayılırdı. Buna rağmen içeride nefes almak güçtü.

Mehmet Kalak kadehlere şarap doldururken barda dikilen adamla kadına baktı. Onlarla birlikte dört müşteri vardı. Üçüncüsü bir masada tek başına oturup birasından minik yudumlar alan bir adamdı. Sonuncu müşterininse bir oturma bölmesinden çıkan kovboy çizmeleri görünüyordu. Arada bir karanlığın içinde telefon ekranının ışığı parlıyordu. Bir eylül gecesi saat on bir buçuk ve Grünerlökka'nın en gözde bar muhitinde sadece dört müşteri... Vaziyet berbattı. Daha ne kadar böyle gidecekti? Bazen şehrin en havalı otelinin bar müdürlüğünü bırakıp ayyaş müşterilerden başka kimsenin uğramadığı bu köhne barı ne diye devraldığını düşünüyordu. Fiyatları artırarak eski müşteri kitlesini herkesin istediği o yeni müşterilerle, yani semtin zengin ve gamsız gençleriyle değiştirebileceğini sanmıştı herhalde. Kız arkadaşından ayrıldıktan sonra kendini yeni bir işe vermek istemiş de olabilirdi. Ya da bankadan kredi başvurusuna ret cevabı alınca Danial Banks denen tefecinin teklifi cazip gelmişti. Belki de burayı almasının tek sebebi, yazarkasamın çınlaması dışında hiçbir nota bilmeyen o lanet otel müdürünün yerine Jealousy Bar'da müziği kendisinin seçecek olmasıydı. Eski müşterilerden kurtulurken zorlanmamıştı. Hepsi üç blok ötedeki ucuz bir barın müdavimi olmuştu bile, işin asıl zor kısmı, yeni müşterileri bara çekebilmektir. Belki de tüm konsepti baştan aşağı değiştirmeliydi. Türk takımlarının oynadığı maçları gösteren tek bir büyük televizyon, burayı bir "spor barı" yapmaya yetmiyor olmalıydı. Müziğe de bir el atsa fena olmayacaktı. Herkesin sevdiği klasik grupları çalabilirdi. Erkekler için U2 ve Springsteen, kızlar için Coldplay gibi.

"Daha önce Tinder'dan çok fazla kişiyle buluşmadım" dedi Geir, beyaz şarap kadehini bar tezgâhına bırakarak. "Ama ben bile bir sürü tuhaf tiple dolu bir yer olduğunu anladım."

"Demek öyle?" dedi kadın, esneyerek. Küt saçları vardı. Zayıftı. Otuzlarının ortasında olduğunu tahmin etti Mehmet. Vücut hareketleri hızlı ve hafiften gergindi. Gözleri yorgundu. Muhtemelen çok yoğun çalışıyor, sonra da bir faydası dokunur umuduyla spor salonuna gidiyordu. Geir kadehini kadının yaptığı gibi üç parmağıyla sapından tutarak kaldırdı. Şimdiye kadarki sayısız Tinder buluşmasında partnerleri ne söyleser o da kendine aynısından söylemişti. Viski, hatta bazen yeşil çay. Bu konuda da uyuştuklarını göstermek için yaptığı basit bir numaraydı.

Geir öksürdü. Kadın bara geleli altı dakika olmuştu ve Mehmet, Geir'in ilk hamlesini tam bu anda yapacağını biliyordu.

"Profil fotoğrafından çok daha güzelsin Elise" dedi Geir.

"Sana öyle geliyor; ama yine de sağ ol."

Mehmet elindeki kadehi silerken onları dinlemiyormuş gibi yaptı.

"Söylesene Elise, hayattan beklentin nedir?"

Elise mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Dış görünüşe önem vermeyen bir erkek."

"Yüzde yüz haklısın, Elise. Benim için önemli olan iç güzelliği."

“Şaka yapıyorum tabii ki. Profil fotoğrafımda daha güzel olduğum doğru. Açıkçası sen de o resimde daha iyisin, Geir.”

“Haha” dedi Geir. Gözlerini kadehine dikerken biraz bozulmuş gibiydi. “Aslında çoğu kişi en iyi çıktığı resmi koyuyor. Eee, demek bir erkek arıyorsun? Nasıl bir erkek?”

“Uç çocukla evde oturmayı sevecek bir erkek.” Elise saate göz attı.

“Haha.” Alnından henüz ter damlamasa da Geir’ın tıraşlı büyük kafası ıslanmaya başlamıştı. Çok geçmeden, kilolu cüssesine rağmen giydiği siyah dar kesimli gömleğinin koltuk altlarında ter halkaları belirecekti. Kadehiyle oynadı. “Tam da benim mizah anlayışıma sahipsin Elise. Şimdilik köpek benim için bir aile kurmaya yetiyor. Hayvanları sever misin?”

Tanrım, dedi içinden Mehmet. Neden pes etmiyordu ki?

“Doğru kişiyle karşılaştığımda onu... buramda hissedebiliyorum.” Geir sıırttı ve sesini alçaltarak apışarasım işaret etti. “Ama tabii ki buna karar verecek olan sensin. Ne diyorsun, Elise?”

Mehmet irkildi. Geir son kozunu oynamıştı ve belli ki gururu yeni bir darbe almak üzereydi.

Kadın kadehini kenara itip hafifçe öne eğilince Mehmet onu duymak için kulak kesildi. “Bana bir söz verebilir misin, Geir?”

“Elbette.” Geir’ın sesi ve bakışları bir köpeğinki kadar heyecanlıydı.

“Birazdan buradan çıkıp gittiğimde benimle bir daha iletişim kurmaya çalışmayacaksın, anlaştık mı?”

Mehmet, Geir’ın bu halde gülümseyebilmesini hayranlıkla izledi.

“Tabii ki.”

Kadın arkasına yaslandı. “Seni sapık olarak gördüğümü düşünme, Geir. Daha önce başımdan kötü bir deneyim geçti de. Herifin biri beni takip etmeye başladı. Hatta beraber olduğum insanları bile tehdit etti. Tedbirli davranmamı anlayışla karşılırsın herhalde.”

“Seni çok iyi anlıyorum.” Geir kadehini bir dikişte bitirdi. “Dediğim gibi, Tinder bir sürü tuhaf tiple dolu. Ama merak etme, kesinlikle güvendesin. İstatistiksel olarak konuşacak olursak, bir kadının öldürülme ihtimali erkeğinkinden dört kat daha azmış.”

“Şarap için teşekkürler, Geir.”

“Bu gece üçümüzden biri...”

Geir parmağını ona yöneltince Mehmet telaşla gözlerini kaçırdı.

“...öldürülecek olursa, bunun sen olma ihtimali sekizde bir. Hayır, bir saniye, sekizde birden de düşük...”

Elise ayağa kalktı. “Sana iyi hesaplamalar. Hayatında başarılar dilerim.”

Geir kadın gidince bir müddet kadehine baktı. Mehmet’e ve reddedildiği anı gören diğer herkese kadını üç dakikalık bir pop şarkısıyla untabildiğim göstermek ister gibi “Fix You” şarkısına kafa salladı. Sonra da kalkıp gitti. Mehmet etrafa bakındı. Kovboy çizmeli adamla birasını yudum yudum içen adam gitmişti. Yalnızdı, içerisi yeniden oksijenle dolmuştu. Cep telefonundan şarkı listesini değiştirdi. *Kendi* şarkı listesini açtı. Bad Company’yi. Free, Mott the Hoople ve Kang Crimson’ın üyelerinden oluştuğuna göre kötü müzik yapmalarına imkân yoktu. Zaten vokalde Paul Rodgers varken isteseler de yapamazlardı. Mehmet müziğin sesini öyle açtı ki barın arkasındaki kadehler birbirine vurmaya başladı.

Elise, Thorvald Meyers Caddesi’nde yürüyordu. Bir zamanlar şehrin yoksul işçi sınıfının oturduğu, şimdiyse ev fiyatlarının Londra ve Stockholm’le yarıştığı dört katlı gösterişsiz binaların yanından geçti. Oslo’ya eylül gelmişti. Karanlık nihayet geri dönmüş, aydınlık yaz akşamları geride kalmıştı. Yazın o sinir bozucu, neşeli, aptal havası da. Eylülde Oslo gerçek kimliğine bürünmüştü: hüzünlü, mesafeli ve verimli. Görünüşte sert; ancak bir o kadar karanlık ve sır dolu. Tıpkı kendisi gibi. Elise adımlarını hızlandırdı. Hava yağmurlu ve sisliydi. Buluştuğu adamlardan birinin, şairane görünmek için sisi Tanrı’nın hapşırığında çıkan serpintiye benzettiğini hatırladı. Tinder’ı bırakacaktı. Hemen yarından itibaren. Canına tak etmişti. Ne bar buluşmalarında ona fa-hişeymiş gibi bakan azgın erkekler, ne çamur gibi yapışıp zamanını, enerjisini ve rahatını emen ruh hastası sapıklar, ne de zavallı halleriyle onu da kendileri gibi ezik hissettiren acınası adamlar. Artık hiçbirine tahammülü kalmamıştı.

İnternette binleriyle buluşmak, yeni insanlar tanımanın en cool yoluydu güya. Herkesin yaptığı bir şeydi; bunda utanılacak bir şey yoktu. Ne var ki gerçek öyle değildi. İnsanlar birbirleriyle işyerinde, sınıfta, spor salonunda, kafeler-de, uçaklarda, otobüslerde, trenlerde tanışır. Ya da ortak arkadaşlar yoluyla. Üzerlerinde hiçbir baskı hissetmedikleri anlarda tesadüfen karşılaşır, bunun kaderin bir cilvesi olduğuna inanarak masum bir duygunun peşine takılırlardı. O da *bunu* istiyordu işte. Profilini silecekti. Bunu daha önce de yapmak istemişti ama bu defa kararlıydı. O profil bu gece silinecekti.

Sofienberggata’da yolun karşısına geçti ve çantasından çıkardığı anahtarla manavın yanındaki kapının kilidini açtı. Karanlığa adımını attı ve birden durdu.

Apartmanın girişinde iki kişi vardı.

Gözleri birkaç saniye sonra karanlığa alıştığında önünde dikilen iki adamın ellerinde bir şey tuttuğunu gördü. İki de fermuarlarını çözmüştü ve penisleri dışarıdaydı.

Elise irkilerek geri çekildi. Etrafına bakamıyordu. Arkasında dikilen üçüncü bir kişinin olmamasını diledi.

Genç bir erkek sesi küfür ve özür karışımı bir tepki verdi. “Hassiktir! Pardon!” Elise’nin tahminine göre on dokuz, yirmi yaşındaydı. İçki içtiği belliydi.

“Oha!” dedi diğer ses. “Ayakkabıma işiyorsun!”

“Korktum, ne yapayım?”

Elise paltosuna sarındı ve işlerine devam eden çocukların yanından geçti. “Burası tuvalet değil” dedi.

“Affedersiniz, çok sıkıştık da. Bir daha olmaz.”

Geir, Schleppegrells Caddesi’nde aceleyle yürüyordu. Hâlâ aynı şeyi düşünüyordu, iki erkek, bir kadından oluşan bir grupta, kadının öldürülme olasılığı sekizde bir olamazdı. Bundan daha karmaşık bir hesap yapmak gerekiyordu. *Her şey* görüldüğünden daha karmaşık çıkmaz mıydı zaten?

Romsdalsgata’yı geçince arkasına baktı. Elli metre gerisinde biri yürüyordu. Emin değildi ama bu, Jealousy Bardan çıktığında caddenin karşısında bir dükkânın vitrinine bakarken gördüğü herif değil miydi? Geir hızlanarak doğuya, Daelenenga’ya ve çikolata fabrikasına doğru yürüdü. Burada caddeler bomboştu. Sadece durakta bekleyen bir otobüs vardı. Belli ki diğer duraklara saatinden önce gitmemek için oyalanıyordu. Geir gözcüyle arkaya baktı. Adam aynı mesafede yürümeye devam ediyordu. Geir siyahi insanlardan oldum olası korkmuştu ama bu adamın yüzünü doğru düzgün seçemiyordu. Beyazların yaşadığı nezih muhitlerden çıkıp toplu konutların ve göçmenlerin yoğun olduğu bir mahalleye doğru gidiyorlardı. Geir yüz metre ileride yaşadığı apartmanın kapısını görebiliyordu. Fakat son kez arkaya dönüp bakınca adamın kendisine doğru koştuğunu gördü. Galiba Somaliliydi. Mogadişu’daki¹ olayların şokunu üzerinden atamamış bir Afrikalı. Geir da koşmaya başladı. Yıllardır koşmadığı için topukları asfaltta her vurduğunda beyni ufak bir sarsıntı geçiriyor, önündeki manzara titriyordu. Apartmanın kapısına vardı, anahtarı tek seferde kilide sokmayı başardı ve kendini içeri attığı gibi ağır ahşap kapıyı kapattı. Nemli ahşaba yaslanarak kapının üzerindeki cam bölmeden dışarı baktı. Sokakta kimse yoktu. Belki de adam Somalili bile değildi. Geir ister istemez güldü. Sırf cinayetten bahsetti diye bu kadar korkması komikti. Sahi, Elise peşine takılan o sapıkla ilgili ne söylemişti?

Geir evinin kapısını açarken hâlâ nefes nefeseydi. Buzdolabından bir bira çıkardı. Sokağa bakan mutfak penceresinin açık olduğunu fark edince kapattı. Odasına gidip ışığı açtı.

Önündeki bilgisayarda bir tuşa bastı ve yirmi inçlik ekran aydınlandı.

Pornhub’a girip arama kutusuna “fransız” yazdı. Çıkan sonuçları bir süre taradıktan sonra en azından Elise’yle aynı saç şekline ve rengine sahip bir kadın buldu. Evin duvarları ince olduğundan kulaklığı bilgisayara taktı, videonun resmine tıkladı, pantolonunu çözdü ve bacaklarına kadar indirdi. Kadın Elise’ye o kadar az benziyordu ki Geir gözlerini kapadı ve inleme seslerine odaklanıp Elise’nin minik ağzını, gözlerindeki alaycı bakışı, sade olmasına rağmen çekici görünen bluzunu hayal etti. Ona sahip olmasına imkân yoktu. Asla. Sadece bunu yapabiliirdi.

Geir durdu. Gözlerini açtı. Elini penisinden çekti. Ensesindeki tüyler serin bir rüzgârla diken diken olmuştu. Kapattığından *emin olduğu* kapıdan gelen rüzgârla. Elini kulaklığa götürürken artık çok geç olduğunun farkındaydı.

Elise kapının zincirini taktı, ayakkabılarını holde çıkardı ve aynanın kenarına sıkıştırdığı fotoğrafı her zaman yaptığı gibi okşadı. Yeğeni Ingvild’le beraber çektiği bu resmi neden eve her gelişinde okşadığını bilmiyordu. Tek bildiği, bunu yaptığında derinlerdeki insani bir açlığın

giderildiği. Ölümünden sonra yaşadıklarımızla ilgili anlatılan o hikâyeler gibi. Oturma odasına gidip kanepeye uzandı. Küçük ama sevimli iki odalı bir daire vardı; en azından kendi eviydi. Telefonuna baktı, işyerinden yarınki sabah toplantısının iptal edildiğini bildiren bir mesaj gelmişti. Bu gece tanıştığı adama tecavüz davalarıyla ilgilenen bir avukat olduğunu söylememişti. Erkeklerin kadınlara kıyasla daha çok öldürüldüğüyle ilgili o istatistiğin gerçeği tam olarak yansıtmadığını da. Seks cinayetlerinde kadın kurbanların sayısı erkeklerden dört kat daha fazlaydı. O yüzden bu daireyi satın aldığı anda kilitleri değiştirmiş, kapıya Norveç'te pek tercih edilmeyen ve hâlâ düzgün kullanmayı beceremediği zincirli sürgülerden taktırmıştı. Tinder'ı açtı. O akşam sağa kaydırarak beğendiği üç adamla eşleşmişti. İşin zevkli kısmı burasıydı zaten. Onlarla buluşmak değil, onu isteyen birilerinin olduğunu bilmek. Son kez binleriyle mesajlaşsa mıydı acaba? Hesabı ve uygulamayı temelli silmeden önce tanımadığı iki kişiyle son kez sanal bir üçlü mü yapsaydı?

Hayır. Bu işi hemen halletmeliydi.

Mönüye girdi, aradığı seçeneği buldu ve hesabını *gerçekten* silmek isteyip istemediğini soran o mesajı gördü.

Elise işaretparmağma baktı. Titriyordu. Tanrım, yoksa bağımlı mı olmuştu? Kim olduğu ya da nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikre sahip olmayan rastgele bir insanın, ama sonuçta *bir insanın* onu olduğu haliyle -daha doğrusu, profil resmindeki haliyle- beğendiğini söylemesine mi bağımlıydı? Tamamen mi bağımlıydı, yoksa biraz mı? Hesabını silip bir ay boyunca Tinder'a girmemenin sözünü verirse cevabı bulurdu herhalde. Bir ay bile dayanmayı başaramazsa durum vahim demektir. Titreyen parmağını silme düğmesine yaklaştırdı. Diyelim ki *gerçekten* bağımlıydı, bu o kadar kötü bir şey miydi? Birilerini elde etmeye, birilerinin de bizi elde etmesine ihtiyaç duymaz mıydık hep? Bir keresinde bebeklerin belli bir düzeyde ten teması görmezlerse ölebi-leceklerini okumuştum. Bu haberin doğruluğundan emin değildi gerçi. Öte yandan, günleri onu tüketen bir işte çalışarak ve sırf yalnızlık korkusu yüzünden çocukları ve kocaları hakkında, ya da bunların olmaması hakkında saatlerce dırdır etmelerine katlandığı arkadaşlarıyla görüşerek geçecekse hayatının ne anlamı vardı ki? Belki de aradığı adam şu anda Tinder'daydı? Son bir tur atmaya karar verdi. İlk fotoğrafı görür görmez parmağını sola kaydırdı. Adamı çöpe, istenmeyenler köşesine attı, ikinci ve üçüncü için de aynı şeyi yaptı.

Aklına bir düşünce geldi. Katıldığı konferanslardan birinde ülkenin en azılı suçlularıyla yakın temaslar kuran bir psi-koloğun konuşmasını dinlemişti. Psikoloğun dediğine göre erkekler seks, para ve güç, kadınlar ise kıskançlık ve korku yüzünden cinayet işliyordu.

Elise parmağını bu defa sola kaydırmadı. Karanlık ve bulanık bir resim olmasına rağmen bu zayıf suratı bir yerden hatırlıyor gibiydi. Bu daha önce de başına gelmişti. Sonuçta Tinder, birbirine yakın konumlarda bulunan insanları eşleştiriyordu. Bu adamsa bir kilometreden daha yakındı. Hatta aynı apartmanda bile olabilirlerdi. Bulanık fotoğrafına bakılırsa Tinder'la ilgili internette dolaşan tavsiyeleri hiç okumamıştı. Bu onun için bir artıydı. Açıklama kısmına yazdığı tek şey basit bir "Merhaba"dan ibaretti. Dikkat çekmeye çalışmamıştı. Yaratıcı bir mesaj sayılmasa da en azından kendine güvendiği kesindi. Evet, bir partide adamın teki yanına yaklaşıp sakince "Merhaba" dese ve bakışlarıyla beraber bir şeyler yapmayı teklif etse hoşuna giderdi. Parmağını sağa kaydırdı ve resmi "Seni tanımak istiyorum" köşesine attı.

iPhone'undan gelen neşeli *bip* sesi, yeni bir eşleşmesinin olduğunu müjdeliyordu.

Geir burnundan soluyordu.

Pantolonunu çekti ve sandalyesinde yavaşça döndü.

Odadaki tek ışık kaynağı olan bilgisayar ekranı, arkasında dikilen kişinin gövdesini ve ellerini aydınlatıyordu. Yüzünü seçemiyordu; tek gördüğü beyaz elleriyle ona doğru uzattığı şeydi. Ucunda halka olan, siyah bir deri kayış.

Siluet ona yaklaşıncaya Geir istemsizce geri çekildi.

“Senden daha mide bulandırıcı bulduğum tek şey ne, biliyor musun?” diye fısıldadı sesin sahibi, karanlıkta deri kayışı gerdirerek.

Geir yutkundu.

“Köpek. Her şeyiyle ilgileneceğine *söz verdiğin* şu lanet köpek. Hayvanı kimse dışarı çıkarmadığı için mutfığa kaka yapıyor.”

Geir öksürdü. “Kari, lütfen...”

“Dışarı çıkar. Yatağa geldiğinde de bana sana dokunayım deme.”

Kadın tasmayı verdi ve kapıyı çarparak gitti.

Geir karanlıkta gözlerini kırıştırdı.

Dokuz, diye düşündü. İki erkek, bir kadınlı cinayet bilmecesi. Kadının öldürülme ihtimali sekiz değil, dokuzda birdi.

Mehmet, eski BMW'siyle şehir merkezinden çıkıp villaların, fiyort manzaralarının ve havanın daha taze olduğu Kjelsas'a gitti. Çoktan uykuya dalmış olan sessiz sokağına girdi. Evin yanındaki garajın önünde siyah bir Audi R8'in durduğunu fark etti. Yavaşladı. Bir an için gaza basıp oradan gitmeyi düşündü. Bunun ona sadece biraz daha zaman kazandıracağını biliyordu. Gerçi ihtiyacı olan tek şey de buydu. Biraz ertelemek. Ne var ki Banks çok geçmeden onu tekrar bulurdu. Belki de doğru zaman buydu. Sokak karanlık ve sessizdi. Görgü tanığı olacak kimse yoktu. Mehmet arabayı kaldırımın kenarına çekti. Torpido gözünü açtı. Bu an gelirse diye birkaç gündür hazırda tuttuğu şeye baktı. Onu alıp ceketinin cebine koydu ve derin bir nefes aldı. Arabadan inip eve doğru yürümeye başladı.

Audi'nin kapısı açıldı ve Danial Banks dışarı çıktı. Mehmet, Pearl of India Restoram'nda buluştuklarında Paki ve İngiliz karışımı bu ismin en az imzaladıkları şaibeli sözleşmedeki imza kadar sahte olduğunu anlamıştı. Fakat adamın masaya koyduğu para sonuna kadar gerçekleşti.

Garajın önündeki çakıllar Mehmet'in ayakkabılarının altında gıcırdayıyordu.

“Güzel evmiş” dedi Danial Banks, kollarını bağlayıp R8'e yaslanarak. “Bankana bu evi teminat

olarak gösteremedin mi?”

“Sadece kiracıyım” dedi Mehmet. “Bodrum katta oturuyorum.”

“Bu benim için kötü oldu” dedi Banks. Boyu Mehmet’ten epey kısa olmasına rağmen şık ceketinin içine zor sığan pazılarıyla hiç de öyleymiş gibi görünmüyordu. “Çünkü sigortadan para alıp borcunu ödeyemeyeceksen bu evi yakmamın ikimize de faydası dokunmaz, değil mi?”

“Hayır, hiç sanmıyorum.”

“O halde senin için de kötü oldu. Çünkü mecburen daha acı veren yöntemler deneyeceğim. Bunların neler olduğunu merak ediyor musun?”

“Sana borcumu ödeyemeyeceğimi nereden biliyorsun?”

Banks başını iki yana sallayarak cebinden bir şey çıkardı. “Taksidini üç gün önce ödemen gerekiyordu. Sana ödeme tarihlerinin ne kadar önemli olduğunu anlatmıştım. Dolayısıyla bu konuda müsamahakâr olmadığımı *tüm* müşterilerim bilir. Maalesef sana bir ayrıcalık tanıyacak değilim.” Elindeki şeyi garaj lambasından gelen ışığa tuttu. Mehmet’in nefesi kesildi.

“Yaratıcı bir yöntem olmadığının farkındayım” dedi Banks, başını eğip kerpetene bakarak. “Ama işe yarıyor.”

“Ama...”

“Hangi parmağını kaybedeceğini sen seç. Genelde insanlar sol serçe parmağı tercih eder.”

Mehmet içinde büyüyen duyguyu hissetti. Öfke... Ciğerlerini havayla doldurunca göğsü kabardı. “Ben daha iyi bir çözüm biliyorum, Banks.”

“Öyle mi?”

“Yaratıcı olmadığının farkındayım” dedi Mehmet, sağ elini ceketinin cebine daldırarak, içindeki şeyi çıkardı ve iki eliyle sımsıkı tutup Banks’e doğrulttu. “Ama işe yarıyor.”

Banks ona hayretle baktı. Yavaşça başını oynattı.

“Haklısın” dedi Banks. Mehmet’in uzattığı bir tomar banknotu aldı ve lastiği çıkardı.

“Bu para tüm borcumu faiziyle birlikte kuruşuna kadar ödemeye yeter” dedi Mehmet. “Ama sen yine de sayabilirsin.”

Ping.

Tinder’da bir eşleşme vardı.

Telefondan gelen bu zafer sesi, birini sağa kaydırdığınızda o kişinin de *sizin* resminizi sağa

kaydırdığını gösteriyordu.

Elise'nin başı dönmeye, kalbi çarpmaya başladı.

Tinder'daki eşleşmelerin sesine genelde bu tepkiyi verdiğini biliyordu. Heyecandan nabızı yükselirdi. Vücudu bir anda öyle yoğun bir mutluluk hormonuyla dolardı ki buna bağımlı olmamak işten bile değildi. Ancak bu defa kalbini hızlandıran şey farklıydı. Eşleşme sesi *kendi* telefonundan gelmemişti.

Ama sesi resmi sağa kaydırır kaydırmaz duymuştu. Ve o resim, Tinder'a göre bir kilometreden daha yakınında olan adama aitti.

Elise kapalı duran yatak odası kapısına baktı. Yutkundu.

Sesin hemen bitişikteki dairelerden birinden geldiğine emindi. Ne de olsa bu binada Tinder kullanabilecek çok fazla bekâr oturuyordu. Ve şu anda her yer, hatta akşamüstü evden çıkarken parti yaptıklarını duyduğu alt kattaki kızların evi bile sessizdi. Yine de hayali canavarlardan kurtulmanın tek bir yolu vardı. Gidip bakmak.

Elise kanepeden kalktı ve dört adımda yatak odasının kapısına ulaştı. Bir an için tereddüt etti. Akıma nedense ilgilendiği tecavüz vakaları geldi.

Az sonra kendini toparlayıp kapıyı açtı.

Kapıda dikilirken nefes alamadığını hissetti. Çünkü odada ona yetecek kadar hava kalmamıştı.

Yatağın üzerindeki ışık açıktı. Elise'nin ilk gördüğü şey, yatağın ucundan sarkan kovboy çizmelerinin tabanıydı. Ve de üst üste atılmış kot pantolonlu bir çift uzun bacak. Yatağındaki adam loş ışıkta tıpkı o bulanık fotoğraftaki haline benziyordu. Ama göğsünü göstermek için gömleğinin düğmelerini açmıştı. Göğsüne bir yüz çizilmiş ya da dövmesi yapılmıştı. Gözü nedense oraya kaydı. Sessizce çılgılık atan o surata. Sanki bir yere bağlanmış, kurtulmaya çalışıyordu. Elise de çılgılık atamadı.

Yataktaki adam doğruldu ve cep telefonunun ışığı yüzüne vurdu.

“İşte tekrar karşılaştık Elise” diye fısıldadı.

Elise bu sesi duyar duymaz profil resminin neden tanıdık geldiğini anladı. Saçlarının rengi farklıydı. Yüzünden ameliyat olmuştu. Dikiş izleri hâlâ görülebiliyordu.

Adam elini kaldırıp ağzına bir şey soktu.

Elise gözlerini ona dikerek geri çekildi. Sonra arkasını döndü, derin bir nefes aldı ve bu havayı bağırarak için değil, koşmak için kullanması gerektiğini düşündü. Evin kapısı beş, taş çatlasa altı adım uzağındaydı. Yatağın gıcırdağını duydu ama adamın koşmaya başlaması yine de bir iki saniye sürerdi. Apartmana çıkmayı başarırca çılgılık atıp yardım isteyebilirdi. Birden hole doğru fırladı, kapının kolunu bastırıp itti ama kapı tamamen açılmadı.

Güvenlik zinciri. Kapıyı çekip zinciri açmaya çalıştı ama saniyeler kötü bir rüya gibi uzadıkça uzadı.

Artık çok geç olduğunu biliyordu. Bir şey ağızını kapattı ve vücudu geriye çekildi. Elini çaresizce zincirin üzerindeki açıklığa soktu, kapının kasasına tutunup bağırmayı denedi. Ne var ki nikotin kokan devasa el tüm ağızını sımsıkı kapatıyordu. Kasayı daha fazla tutamadı ve önündeki kapı çarparak kapandı. Ses kulağına fısıldadı: “Beni beğenmedin mi? Sen de profil resmindeki kadar iyi görünmüyorsun, bebeğim. Sadece birbirimizi biraz yakından tanımaya ihtiyacımız var. Geçen se-sefer fırsatımız o-olmamıştı.”

Bu ses. En sondaki o tek kekeleme. Elise bunu daha önce duymuştu. Çırpınarak kollarından kurtulmayı denedi ama adam ona bir mengene gibi sarılmıştı. Elise’yi holdeki aynanın önüne sürükledi. Başını omzunun üzerine koydu.

“Suçlu bulunmam senin hatan değildi Elise. Ortada bariz bir kanıt vardı. Buraya bu yüzden gelmedim. Tesadüfen geldiğimi söylesem inanır mısınız?” Adam sırıttı. Elise ağızına baktı. Dişleri demirden yapılmışçasına siyah ve paslıydı. Alt ve üst çenesinden sivrilen keskin dişleri, bir ayı kapanını andırıyordu.

Dehşet verici ağız açılırken hafif bir gıcırta geldi. Yaylıymış gibi.

Elise davanın ayrıntılarını hatırladı. Olay yerindeki fotoğraflar gözünün önüne geldi. Az sonra öleceğini biliyordu.

Ve adam dişlerini geçirdi.

Elise Hermansen ağızını kapatan ele bağırmaya çalışırken boğazından fişkırان kanı gördü.

Adam başını kaldırdı. Aynaya baktı. Kaşlarından, saçlarından ve çenesinden kan akıyordu.

“İşte ben buna eşleşme derim, be-bebeğim” diye fısıldadı. Ve bir daha ısırıldı.

Elise’nin başı dönmeye başladı. Adam artık kollarını gevşetmiş, ona sarılmayı bırakmıştı. Çünkü yavaşça tüm bedenini felç eden bir soğukluk, bilmediği bir karanlık üzerine çöküyordu. Bir elini kurtarmayı başardı ve aynanın kenarındaki fotoğrafa uzandı. Dokunmaya çalıştıysa da parmak uçları yetişmedi.

1

Somali'nin başkenti (ç.n.)

Perşembe sabahı

Parlak akşamüstü güneşi oturma odasının pencerelerinden geçerek hole vuruyordu.

Dedektif Katrine Bratt, sessiz ve düşünceli, aynanın önünde dikilmiş, çerçeveye tutturulan fotoğrafa bakıyordu. Resimde yetişkin bir kadınla genç bir kız bir kayanın üzerinde sarılarak oturuyordu, ikisinin de saçları ıslaktı ve vücutlarına büyük havlular sarmışlardı. Sanki serin bir Norveç yazında yüzmeye gitmiş, birbirlerine sokularak ısınmaya çalışıyorlardı. Ama artık onları ayıran bir şey vardı. Kanla oluşmuş koyu bir çizgi aynadan süzülerek gülümseyen iki yüzün tam ortasından geçiyordu. Katrine Bratt'm çocuğu yoktu. Bir zamanlar çocuk yapmayı istemiş olabilirdi ama şu anda hiç öyle bir istek durmuyordu. Artık yalnız bir iş kadınıydı ve halinden memnundu. Gerçekten memnun muydu?

Cılız bir öksürük sesi duyunca başını çevirdi. Geniş bir alnın ve derin yaraların hâkim olduğu bir yüzle göz göze geldi. Truls Berntsen'le.

“Durum nedir memur Berntsen?” diye sordu. Teşkilatta geçirdiği on beş yılın ardından ona hâlâ polis memuru olduğunu hatırlatan bu kasıtlı soru, adamın somurtmasına sebep oldu. Bu ve diğer birçok sebepten, çocukluk arkadaşı Emniyet Müdürü Mikael Bellman'm torpili olmasa hayatı boyunca Cinayet Masası'na dedektiflik pozisyonu için başvurama-yacağım kendisi de biliyordu.

Berntsen omuz silkti. “Pek bir şey çıkmadı. Soruşturmanın başında sen varsın.” İtaati ve düşmanlığı aynı anda barındıran soğuk bakışı, bir köpeğinkini andırıyordu.

“Komşularla konuş” dedi Bratt. “Alt kattaki daireden başla. Dün gece ya da öncesinde herhangi bir şey duydular mı ya da gördüler mi, bilhassa bunu öğrenmeye çalış. Elise Her-mansen yalnız yaşayan biri olduğuna göre nasıl erkeklerle takıldığını da bilmemiz gerekiyor.”

“Yani katilin bir erkek olduğunu ve birbirlerini tanıdıklarını düşünüyorsun, öyle mi?”

Katrine, Berntsen'in yanında dikilen genç erkeği şimdi fark ediyordu. Temiz bir yüzü vardı. Sarı saçlıydı. Yakışıklıydı.

“Anders Wyller. Bu benim ilk günüm.” Tiz bir sesi vardı, gözlerinin içi gülüyordu. Belli ki etkileyici biri olduğunun o da farkındaydı. Tromsö Polis Merkezi'ndeki amirinden gelen referans, daha çok ilan-ı aşka benziyordu. Gerçi özgeçmiş de bu övgülerle uyumluydu. İki sene önce Polis Koleji'nden en iyi dereceyle mezun olmuş ve Tromsö'de dedektif olarak hayli çarpıcı başarılarla imza atmıştı.

“Sen işe koyul Berntsen” dedi Katrine.

Berntsen ayaklarını sürüyerek gitti. Genç bir kadından emir almak hoşuna gitmiyor olmalıydı.

“Hoş geldin” dedi Katrine, elini Wyller'a uzatarak. “İlk gününde seni karşılayamadığımız için üzgünüm.”

“Ölümler dirilerden önceliklidir” dedi genç adam. Bu söz Katrine'e Harry Hole'un laflarından

biriymiş gibi geldi. Wyller’ın eline baktığını görünce lateks eldivenlerini çıkarmadığını fark etti.

“Pis bir şeye dokunmadım, merak etme” dedi.

Wyller gülümsedi. Dişleri beyazdı. Bir on puan daha.

“Benim latekse alerjim var da.”

Eksi yirmi puan.

“Pekâlâ Wyller” dedi Katrine Bratt, elini indirmeyerek. “Bu eldivenler pudrasızdır. Çok az alerjen ve endotoksin içerir. Cinayet Masası’nda çalışacaksan bunları sık sık takman gerekecek. Tabii istersen seni Mali Suçlar’a ya da başka bir birime de...”

“Hayır, istemem.” Wyller güldü ve onunla tokalaştı. Katrine eldivene rağmen teninin sıcaklığını hissetti.

“Benim adım Katrine Bratt. Bu davanın baş dedektifiyim.”

“Biliyorum. Harry Hole grubunda çalışıyordun.”

“Harry Hole grubu mu?”

“Kazan dairesi.”

Katrine başını salladı. Polis cinayeti davalarında üç dedektif birlikte çalıştıkları o küçük takımı hiçbir zaman *Harry Hole grubu* olarak düşünmemiştii... Yine de isim cuk oturuyordu. Harry daha sonra Polis Koleji’nde hocalık yapmaya başlayarak kendi kabuğuna çekilmiş, Björn Adli Tıp’ta çalışmak için Bryn’e taşınmış, Katrine ise artık dedektifliğe yükseldiği Cinayet Masası’na gelmişti.

Wyller’ın gözleri parlıyordu ve hâlâ gülümsüyordu. “Keşke Harry Hole da burada...”

“Keşke bunları konuşacak vaktimiz olsaydı, Wyller. Ama araştırmamız gereken bir cinayet var. Berntsen’le beraber git. Onu dinle ve bir şeyler öğrenmeye çalış.”

Anders Wyller alaycı bir ifadeyle sırttı. “*Polis Memuru* Berntsen’in bana öğretecekleri var, öyle mi?”

Bratt tek kaşını kaldırdı. Genç, kendinden emin, korkusuz bir dedektif. Her şey iyi güzeldi ama bir Harry Hole özentisine daha katlanamazdı.

Truls Berntsen başparmağıyla düğmeye basınca içeriden gelen zil sesini duydu ve parmağını düğmeden çekti. Tırnaklarını yemeyi bırakması gerekiyordu. Mikael’i görmeye gidip

Cinayet Masası’na naklini istediğinde, Mikael sebebini sormuştu. Truls da ona dürüst bir cevap vermişti: Beslenme zincirinde daha yukarıda olmak istiyor ama bunu kendini fazla yormadan yapması gerekiyordu. Bu cümleyi hangi polis şefine söylese onu kulağından tuttuğu gibi dışarı atardı. Ne var ki

bu polis Şefi bunu yapamazdı. Birbirleri hakkında çok fazla sır biliyorlardı. Çocukken aralarında arkadaŐılıęa yakın bir bağ vardı. Sonrasında bu bağ, köpekbalığı ve vantuz balığı-nınkine benzer bir çıkar iliŐkisine dönmüştü. Şimdiyse birbirlerine günahları ve adını koymadıkları bir sessizlik yeminiyle bağlıydılar. O yüzden Truls Berntsen talebini dile getirirken lafi evirip çevirmeye gerek bile duymamıştı.

Şimdiyse Berntsen bu talebin mantıklı olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Cinayet Masası'nda iki tür iş vardı: dedektifler ve analizciler. Cinayet Masası Şefi Gunnar Ha-gen istediğini seçebileceğini söylediğinde Truls kendisinden çok da bir Şey beklenmediğini anlamıştı. Onun için hava hoştu. Ne var ki Dedektif Katrine Bratt'm ona birimi gezdirirken devamlı "memur" olarak seslenmesinin ve kahve makinesini nasıl kullanacağını uzun uzun anlatmasının kanma dokunduğunu itiraf etmeliydi.

Kapı açıldı.  genç kız, yüzlerinde korku dolu bir ifadeyle karşısında dikiliyordu. Olayı duymuş olmalıydılar.

"Polis" dedi, kimliğini göstererek. "Size bazı sorularım olacak. Dn st kattan herhangi bir ses..."

"Sadece birkaç soru soracağız; cevap verirseniz bize çok yardımınız dokunur" dedi, arkasından gelen bir ses. Yeni ocuktuktu bu. Wyller. Truls, kızların yzindeki korkunun silindiğini, hatta gözlerinin parladiğını gördü.

"Elbette" dedi, kapıyı açan kız. "*Bunu...* kimin yaptığını biliyor musunuz?"

"Size bu konu hakkında hiçbir Şey söyleyemeyiz" dedi Truls.

"Ama Şu kadarını söyleyebiliriz ki" dedi Wyller, "korkmanızı gerektirecek bir sebep yok. Sanırım ğrencisiniz ve nz de bu evde yaşıyorsunuz, değil mi?"

İlk cevap veren olmak ister gibi üç birden "Evet" dedi.

Wyller gülümseyerek "içeri girmemizin mahzuru var mı?" diye sordu. Dişlerinin beyazlığı Truls'a Mikael Bellman'ı hatırlattı.

Kuzlar onları oturma odasına götürdü. İkiisi hızlıca masadaki bira ŐiŐeleriyle bardakları topladı ve odadan ıktı.

"Dün gece biraz eğlendik de" dedi kapıyı açan kız utanarak. "ok kötü oldu."

Truls, kızın komŐuları ldrldği için mi, yoksa olay sırasında parti yaptıkları için mi böyle söylediğini anlamadı.

"Dün gece on ile on iki arasında herhangi bir ses duydunuz mu?" diye sordu.

Kız başını iki yana salladı.

"Else'nin..."

“Elise’nin” diye düzeltti Wyller. Bir not defteri ve kalem çıkarıyordu. Truls belki kendisinin de böyle yapması gerektiğini düşündü.

Truls boğazını temizledi. “Komşunuzun erkek arkadaşı var mıydı? Sık sık evine gelen biri?”

“Bilmiyorum” dedi kız.

Truls “Teşekkür ederiz” dedi. Kapıya doğru yönelirken iki kız geri geldi.

“Sizin de cevabınızı duymak isteriz” dedi Wyller. “Arkadaşınız dün gece hiç ses duymadığını söylüyor. Elise Hermansen’in düzenli olarak ya da son zamanlarda görüştüğü biri olup olmadığını da bilmiyor. Sizin bu konuda eklemek istedikleriniz var mı?”

İki sarışın kız önce birbirine, ardından Wyller’a baktı ve başlarını aynı anda sağa sola salladı. Truls tüm dikkatlerini genç dedektife verdiklerini görebiliyordu. Bu onu rahatsız etmemişti, görmezden gelinmeye alışkındı. Böyle anlarda göğsüne saplanan minik sancıya da. Manglerud’da liseye giderken yaşadığı gibi. Ulla nihayet onu fark edip yanına gelmişti; ama sadece Mikael’in nerede olduğunu sormak için. O yıllarda cep telefonu olmadığı için ona bir mesaj iletmesini istemişti sonra da. Truls bunun mümkün olmadığını, çünkü bir kız arkadaşıyla kamp yapmaya gittiğini söylemişti. Aslında Mikael’in kampa gittiği falan yoktu. Truls hep tattığı o acıyı bir kez olsun kızın gözlerinde görmek istemişti sadece.

“Elise’yi en son ne zaman gördünüz?” diye sordu Wyller.

Bu defa kızların üçü birden birbirine baktı. “*Biz görmedik ama...*”

içlerinden biri kıkırdadı ve yaptığıının ne kadar uygunsuz olduğunu fark edip eliyle ağzını kapattı. Kapıyı açan kız boğazını temizledi. “Bu sabah Enrique aradı. Alfa’yla birlikte evlerine dönerlerken apartmanın girişinde tuvalet molası verdiklerini söyledi.”

“Çok salak çocuklar” dedi, en uzun boylu kız.

“Sadece biraz sarhoşlardı” dedi üçüncüsü. Yine kıkırdadı.

Kapıyı açan kız diğer ikisine azarlar gibi baktı. “Her neyse. Dediğine göre orada dikilirlerken bir kadın apartmana girmiş. Bizi kötü göstermemek için kadından özür dilemişler.”

“Ne kadar ince bir hareket” dedi Wyller. “Peki sizce bu kadının o kadın olduğunu...”

“Evet, olayı *biliyorlar*. İnternette ‘otuzlu yaşlarında bir kadının’ öldürüldüğü haberini okurken bizim binanın resmini görmüşler. Google’da kadının ismini aratınca gazete sitelerinden birinde fotoğrafını bulmuşlar.”

Truls bir şeyler homurdandı. Gazetecilerden nefret ederdi. Çoğu pislik birer leş yiyiciydi. Pencereye gidip caddeye baktı. Polis kordonunun karşısında toplanmışlardı. Yüzlerine yaklaştırdıklarında Truls’un akbabaların gagalarına benzettiği uzun lensli fotoğraf makineleriyle bekliyor, ceset dışarı çı-

karılırken bir poz yakalama umuduyla kapıya bakıyorlardı. Ambulansın yanında sarı-kırmızı çizgili Jamaika berelerinden takmış bir adam, beyaz üniforma giyen mesai arkadaşlarıyla konuşuyordu. Adli Tıp Kurumu'ndan Björn Holm'dü bu. Adamlarına başını salladıktan sonra tekrar binanın içine girdi. Holm devamlı midesi ağrıyormuş gibi kambur ve iki büklüm dururdu. Truls, Katrine Bratt'm bu pörtlek gözlü ve yuvarlak yüzlü ahmağın kışına tekme bastığı söylentisinin bu duruşla ilgisi olup olmadığını merak ediyordu. Güzel. En azından biri daha mahvedilmenin nasıl bir duygu olduğunu anlayacaktı. Wyller'm tiz sesi odayı doldurdu. "İsimleri ne demiştiniz? Enrique ve...?"

"Yo, yo!" Kazlar güldü. "Henrik ve Alf."

Truls, Wyller'la göz göze geldi ve başıyla kapıyı işaret etti. "Çok teşekkür ederiz, kızlar. Hepsi bu kadar" dedi Wyller. "Bu arada, sizden telefon numaraları rica edebilir miyim?" Kızlar ona korku ve sevinçle karışık bir bakış attı.

"Henrik ve Alfin numaraları" diye ekledi Wyller, muzip bir gülümsemeyle.

Katrine, yatağın yanına çömelen adli tıp görevlisinin arkasında dikiliyordu. Elise Hermansen yorganın üzerinde sırtüstü yatıyordu. Fakat bluzundaki kanın dağılımına bakılırsa kan fişkırmaya başladığında ayaktaydı. Muhtemelen holdeki aynanın önünde. Oradaki kilim öyle kana bulanmıştı ki ıslaklıktan alttaki parkelere yapışmıştı. Holle yatak odası arasındaki kan izleri ve kanın düşük miktarı, kalbinin muhtemelen holdeyken durduğunu gösteriyordu. Adli tıp görevlisi, vücut sıcaklığı ve katılığına dayanarak ölüm saatinin gece on bir ile bir arasında olduğunu tahmin etmişti. Ölüm sebebi ise büyük olasılıkla şahdamarının boğazının yanında, sol omzunun hemen yukarısındaki bir ya da iki kesik yüzünden yırtılmasıyla oluşan kan kaybıydı.

Pantolonu ve külotu ayak bileklerine kadar indirilmişti.

"Tırnaklarını kazıyıp kestim ama gözle görülür bir deri kalıntısı bulamadım" dedi görevli.

"Siz ne zamandır teknisyenlerin işlerini yapıyorsunuz?" diye sordu Katrine.

"Björn yapmamızı istediğinden beri" diye yanıtladı kadın. "Öyle tatlı dili var ki insan hayır diyemiyor."

"Demek öyle. Başka yarası var mı?"

"Sol kolunun ön tarafında bir çizik var. Sol işaretparmağı-mn içinde de bir kıymık."

"Cinsel saldırıya uğramış mı?"

"Cinsel organında bir zorlanma belirtisi görünmüyor. Ama şöyle bir şey var..."

Kadın, cesedin karnına bir büyüteç tuttu. Katrine büyütece bakınca ince parlak bir çizgi gördü. "Kendi salyası ya da başka birinin salyası olabilir. Ama daha çok zevk suyuna ya da sperme benziyor."

"Umalım da öyle olsun" dedi Katrine.

“Umalım da tecavüze mi uğramış olsun?” Björn Holm içeri girmiş, arkasında dikiliyordu.

“Tüm deliller, öldükten sonra gerçekleşmiş olabileceğini söylüyor” dedi Katrine, arkasını dönmeden. “Yani tecavüze uğrasa bile hiçbir şey hissetmemiştir. Ayrıca delil olarak biraz sperme hayır demem.”

“Şaka yapıyordum” dedi Björn sakince. O her zamanki sevimli Toten aksanıyla konuşuyordu.

Katrine gözlerini kapadı. Spermin böyle davalarda tüm kapıları açan “sihirli anahtar” olduğunu elbette Björn de biliyordu. Katrine evden taşındığından beri on üç aydır aralarında oluşan tuhaf ve gergin havayı dağıtmaya çalışmak için espri yaptığı da barizdi. Katrine de çabalıyordu. Sadece onun kadar başarılı değildi.

Adi tıp görevlisi başını kaldırarak onlara baktı. “Benim işim bitti” dedi, başörtüsünü düzelterek.

“Ambulans geldi. Bizimkilere söyleyeyim de cesedi çıkarsınlar” dedi Björn. “Yardımin için sağ ol Zehra.”

Kadın onları selamladı ve gerginliği sezmiş gibi telaşla evden çıktı.

“Eee?” dedi Katrine. Zor olsa da Björn’e bakmaya çalıştı. Gözlerindeki kasvetli bakışı görmezden gelmeyi denedi. Yalvarır gibi değil, üzgün bakıyordu.

“Söyleyecek bir şey yok” dedi Björn. Jamaika beresinin altından çıkan kabarık kızıl sakalını kaşıdı.

Katrine bekledi, cinayet hakkında konuşmaya devam etmelerini umdu.

“Ev işlerini pek umursamayan birine benziyor. Çok fazla saç örneği bulduk. Çoğu başka insanlara, özellikle de erkeklere ait. Herhalde hepsi dün gece burada değildi.”

“Avukatmış” dedi Katrine. “Böyle yorucu işi olan yalnız bir kadının temizliğe senin kadar önem vermemesi doğal.” Björn bu cümleyi cevap vermeden kısa bir gülücükle geçiştirdi. Katrine ise Björn’ün ona daima yaşatmayı başardığı o suçluluk duygusuna yine kapıldığı hissetti. Açıkçası şimdiye dek temizlik hakkında hiç tartışmamışlardı. Björn her zaman ondan önce davranarak bulaşıkları halleder, merdivenleri süpürür, kirlileri makineye atar, banyoyu temizleyip çarşafı havalandırırdı. Ve bunları sitem etmeden yapardı. Diğer her şeyde olduğu gibi. Beraber yaşadıkları koca bir sene boyunca Katrine’le bir kez bile kavga etmemiş, her defasında kavgadan kaçınmıştı. Katrine ne zaman onu üzse ya da bir şeylerden usansa Björn o nazik, fedakâr tavrı ve bitmek bilmeyen sabrıyla sinir bozucu lanet bir robot gibi destek olmuş, Katrine en sonunda onun yanında kendini kaz kafalı bir prenses gibi hissetmeye başlamıştı.

“Saçların erkeklere ait olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Katrine.

“Ne de olsa yorucu işi olan yalnız bir kadın...” dedi Björn, ona bakmadan.

Katrine kollarını bağladı. “Ne demeye çalışıyorsun Björn?”

“Ha?” Björn’ün solgun yüzü bir an için kızardı ve gözleri daha da pörtlek oldu.

“Benim kolay tavlanan biri olduğumu mu? Pekâlâ, gerçekten öğrenmek istiyorsan ben...”

“Hayır!” Björn kendini savunur gibi ellerini kaldırdı. “Öyle bir şey kastetmedim. Sadece kötü bir espriydi.”

Katrine ona acıması gerektiğini biliyordu. Kısmen acıyordu da. Ama sarılıp şefkat göstermeye iten türden bir acıma değildi bu. Daha çok içinde tokat atma, aşağılayıp hor görme isteği uyandıran, iğrenmeye yakın bir duyguydu. Onu terk etmesinin sebebi buydu zaten. Björn Holm gibi iyi kalpli kusursuz bir adamın küçük düşürülmesine tanık olmak istememişti. Katrine Bratt derin bir nefes aldı.

“Eee, erkekler diyordun?”

“Saçların çoğu kısa” dedi Björn. “Yine de test sonuçlarını bekleyip görmemiz lazım. Elimizde Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı’nı uzun süre meşgul edecek kadar DNA örneği var.”

“Güzel” dedi Katrine, cesede geri dönerek. “Katilin ona ne sapladığına dair bir fikrin var mı? Gerçi yan yana çok fazla kesik olduğuna göre, saplamaktan çok onu bir şeyle doğramış gibi.”

“Tahmin yürütmek zor; ama kesikler bir düzen içinde açılmış” dedi Björn. “Hatta iki düzen.”

“Sahi mi?”

Björn cesedin başına gitti ve kadının küt sarı saçlarının altındaki boynunu gösterdi. “Kesikler üst üste binen iki küçük oval oluşturuyor, görüyor musun? Biri bu... diğeri de bu.”

Katrine başını eğdi. “Yani sence bunlar...”

“Evet, ısırık izlerine benziyor.”

Katrine’in ağzından bir küfür kaçtı. “Ah, siktir. Hayvan mı?”

“Kim bilir? Ama bir deri parçasını iki çenenin arasına koyup bastırıldığını düşün. Deride şöyle bir iz kalır...” Björn cebinden yarı saydam bir kâğıt çıkarınca Katrine bunun her gün işe getirdiği öğle yemeğinin paket kâğıdı olduğunu anladı. Björn kâğıdı ısırıldı ve kadının boynundaki izlerin yanma tuttu. “Benim gibi Totenli birinin ısırığıyla bile örtüşüyor.” “Hiçbir insanın dişi boyna böyle bir şey yapamaz.”

“Doğru. Ama izlerin şekli insan dişine ait.”

Katrine dudaklarını ıslattı. “Dişlerini keskin olması için törpüleyen insanlar var.”

“Ama bunlar diş izi olsaydı yaraların etrafında salya bulurduk. Her halükârda, kadın holdeki kilimin üzerinde dikilirken ısırıldıysa izler adamın arkada durduğunu ve ondan daha uzun olduğunu gösteriyor.”

“Adli tıp görevlisi, tırnaklarının altında hiçbir şey bulamadı. O yüzden adamın onu çok sıkı tuttuğunu düşünüyorum” dedi Katrine. “Ortalama ya da ortalama üstü boyu olan, yırtıcı bir hayvanın dişlerine

sahip güçlü bir adam.”

Bir müddet sessizce dikilip cesede baktılar. Sanat galerisinde çalışıp insanları hangi fikirle etkilesek diye düşünen genç bir çift gibiydiler. Tek fark, Björn’ün asla başkalarını etkilemeye çalışmamasıydı. Katrine yapardı öyle şeyleri.

Katrine holde ayak sesleri duydu. “Artık buraya kimse gelmesin!” diye seslendi.

“Sadece iki dairede birileri var. Onlar da ne bir şey görmüş ne de duymuş.” Wyller’ m tiz sesiydi bu. “Ama Elise Hermansen’i eve gelirken gören iki gençle konuştum. Yalnız olduğunu söylediler.”

“Kimmiş bu gençler?”

“Sabıka kayıtları temiz. Gece 23.30’da buradan ayrıldıklarını kanıtlayan taksi fişleri de var. Dediklerine göre apartmanın girişine işlerken kadın gelmiş ve onları görmüş. İstersen sorguya çağırabilirim.”

“Şüpheli değiller ama sen yine de çağır.”

“Tamamdır.”

Wyller’ m ayak sesleri uzaklaştı.

“Eve yalnız gelmiş ve kapı hiç zorlanmamış” dedi Björn. “Sence katili isteyerek mi eve almış?”

“Takından tanıdığı biri değilse hiç sanmıyorum.”

“Öyle mi?”

“Elise avukatlık yapıyordu ve risklerin farkındaydı. Kapıdaki zincir de oldukça yeni görünüyor. Bana kalırsa temkinli bir genç kadınmış.” Katrine cesedin yanına eğildi. Elise’ nin ortaparmağmdan çıkan tahta kıymığa baktı. Sonra da kolundaki çizige.

“Demek avukat” dedi Björn. “Nerede çalışıyormuş?” “Hollumsen & Skiri’ de. Duruşmaya gelmeyip telefonunu da açmayınca polise onlar haber vermiş. Avukatların saldırılara maruz kalması görülmemiş bir durum değil.”

“Tani demek istediğin...”

“Hayır, dediğim gibi, kimseyi içeri aldığını sanmıyorum. Ama...” Katrine kaşlarını çattı. “Şu kıymık sence de pembemsi beyaz değil mi?”

Björn cesede eğildi. “Kesinlikle beyaz.”

“Pembemsi beyaz” dedi Katrine, doğrularak. “Benimle gel.” Birlikte hole gittiler. Katrine kapıyı açtı ve kasanın parçalanmış kısmını işaret etti. “Gördün mü? Pembemsi beyaz.” “Sen öyle diyorsan...”

“Nasıl oluyor da göremiyorsun?” diye sordu Katrine, ona inanamayarak.

“Araştırmaya göre kadınlar erkeklere kıyasla daha fazla renk tonunu ayırt edebiliyormuş.”

“Peki, *bunu* görüyorsun, değil mi?” Katrine kapının iç tarafında sallanan zinciri tuttu.

Björn ona yaklaştı. Katrine onun vücudunun kokusunu duyunca irkildi. Belki de bu ani yakınlaşmadan rahatsız olduğu içindi.

“Deri sıyrılması” dedi Björn.

“Kolundaki çizik. Anladın mı?”

Björn yavaşça başını salladı.. “Kolunu bununla çizdiyse zincir takılıymış demektir. Öyleyse adam içeri girmeye çalışmamış, kadın dışarı çıkmaya çalışmış.”

“Norveç’te genelde kapıya zincir takmayız, kilide güvenimiz. Genel bir kuraldır bu. Adamı içeri aldıysa ve bu adam diyelim ki yakından tanıdığı güçlü bir erkekse...”

“...kapıyı kapatırken zinciri yerine takmakla uğraşmazdı. Çünkü artık kendini güvende hissedirdi. Dolayısıyla...”

“Dolayısıyla” diyerek araya girdi Katrine, “kadın eve geldiğinde adam zaten evdeymiş.”

“Ve kadının bundan haberi yokmuş” dedi Björn.

“Kadın o yüzden zinciri takmış. Tehlikenin *dışarıda* olduğunu düşünüyormuş.” Katrine ürperdi. *Korku dolu haz* tam olarak böyle bir şeydi. Bir cinayet masası dedektifi gerçeği aniden *görmeye* ve *anlamaya* başladığında böyle hissedirdi.

“Harry görseydi seninle gurur duyardı” dedi Björn. Ardından bir kahkaha patlattı.

“Ne oldu?”

“Yüzün kızardı.”

Oysa Katrine’in akimdan tek bir şey geçiyordu: *Şimdi boku yedim işte.*

Perşembe öğleden sonra

Katrine basın toplantısı sırasında kafasını toplamakta güçlük çekiyordu. Maktulün kimliği, yaşı, nerede ve ne zaman bulunduğu hakkında basma kısa bir bilgilendirme yapıyorlardı. Mesele de buydu zaten. Bir cinayet vakasından hemen sonra düzenlenen bu tür basın toplantıları, çağdaş ve şeffaf bir demokrasi adına, basma mümkün olduğunca az şey söylenerek âdet yerini bulsun diye yapılırdı.

Yan tarafında Cinayet Masası Şefi Gunnar Hagen vardı. Beraber hazırladıkları kısa cümleleri gazetecilere okurken siyah çember sakalının üzerindeki parlak kel kafasına flaş ışıkları vuruyordu. Katrine, konuşma işini Hagen'm yapmasından memnundu. Göz önünde olmayı seviyordu sevmesine; ancak o zamanların gelmesine daha vardı. Baş dedektiflik görevinde o kadar yeniydi ki nasıl konuşması gerektiğini öğrenene kadar Hagen'm yanında sessizce durmak işine geliyordu. Hem böylece usta bir polisin, kamuoyunu her şeyin kontrol altında olduğuna inandırmak için elindeki verilerden ziyade, vücut dilini ve ses tonunu nasıl kullandığını gözlemleyebiliyordu.

Katrine, dördüncü kattaki Parole Salonu'nda toplanan otuz kadar gazetecinin ardında asılı olan ve duvarı boydan boya kaplayan tabloya baktı. Çıplak yüzen insanlar resmedilmişti ve çoğu zayıf oğlan çocuklarıydı. Her şeyin art niyetle yorumlanmadığı zamanlardan kalma, güzel ve masum bir manzaraydı. Ne var ki kendisi de çağa ayak uydurmuştu. Tabloyu görür görmez ressamın sübyancı olduğunu düşünmüştü. Hagen, gazetecilerin sorularına hep aynı sözle karşılık veriyordu: “Şu anda bunu yanıtlayacak durumda değiliz.” Ancak kulağa küstah ve gülünç gelmemesi için cümleyi her seferinde değiştirmeyi ihmal etmiyordu. Bazen “Bugün bunun hakkında bir yorumda bulunamayız”, bazense daha sevecen bir üslupla “Bu konuya daha sonra dönelim” diyordu.

Gazeteciler, yanıtlardan çok daha ayrıntılı olan sorularını yazarlarken kalem ve klavyelerinin sesi geliyordu. “Ceset çok mu kötü durumdaydı?”, “Cinsel saldırıya ilişkin delil bulabildiniz mi?”, “Şüphelendiğiniz biri var mı, varsa kurbanın bir yakını mı?” ve daha nice. Hepsi de “Yorum yok” yanıtıyla geçiştirildikçe salonu daha da geren sorulardı.

Katrine, salonun arka tarafındaki kapıda tanıdık birini gördü. Tek gözünü siyah bir göz bandıyla örtmüştü ve ofisindeki dolapta daima ütülü bir halde asılı duran emniyet müdürü üniformasını giymişti. Mikael Bellman'dı bu adam. Kalabalığın içine girmeden, arkada bir izleyici gibi dikiliyordu. Katrine, Hagen'm da onu fark ettiğini anladı. Kendisinden daha genç olan amirini görünce Cinayet Masası şefi sırtını biraz dikleştirdi.

“Artık bitiriyoruz” dedi, toplantıyı yöneten görevli.

Bellman, Katrine'e onunla konuşmak istediğini söyler gibi bir el hareketi yaptı.

“Bir dahaki basın toplantısı ne zaman yapılacak?” diye sordu, VG'nin suç muhabiri Mona Daa.

“Bir dahaki toplantımız...”

“Yeni bilgilere ulaştığımızda” diyerek araya girdi Hagen.

Ulaştığımızda, diye düşündü Katrine. *Ulaşırsak* değil. Kamu görevlilerinin durmaksızın çalıştığını,

adalet çarkının işlediğini ve failin yakalanmasının an meselesi olduğunu zihinlere işleyen, işte bunun gibi minik ama önemli kelime seçimleriydi.

“Yeni bir haber var mı?” diye sordu Bellman, Emniyet Müdürlüğü’nün orta avlusunda yürürlerken. Eskiden kız gibi güzelliği olan bu yüz, uzun kirpikler, düzgün taranan hafif uzun saçlar ve beyaz lekelerin olduğu bronz ten, onun yapmacık ve kırılğan biri olduğu izlenimini yaratırdı. Şimdiyse taktığı siyah göz bandı, Bellman’a teatral bir hava verebilecekken, tam tersi bir etki yaratmıştı: Tek gözünü kaybetse bile pes etmeyen güçlü bir adam.

“Adli Tıp, ısrık izlerinde bir şey buldu” dedi Katrine, Bellman’ın peşinden kapıdan girip danışma masasını geçerek.

“Salya mı?”

“Pas.”

“Pas mı?”

“Evet.”

“Bildiğimiz... pas mı?” Bellman önlerindeki asansör düğmesine bastı.

“Emin değiliz” dedi Katrine, Bellman’ın yanında durarak.

“Failin daireye nasıl girdiğinden de emin değilsiniz, değil mi?”

“Hayır. Kilidin anahtar olmadan açılması imkânsız. Ne kapı, ne de pencereler zorlanmış. Kadının onu eve almış olma ihtimali var ama biz buna inanmıyoruz.”

“Belki de adamın anahtarı vardı.”

“Dairelerin anahtarları aynı zamanda apartmanın kapısını da açıyor. Bina yönetiminin kayıtlarına göre Elise Hermansen’in dairesinin tek anahtarı varmış. O da onday-mış. Berntsen ve Wyller, Elise’nin eve dönerken karşılaştığı iki çocukla konuştu. İkisi de Elise’nin anahtarını kullanarak apartmana girdiğinden emin. Kapıyı diyafonda biriyle konuşarak açtırmamış, kendisi açmış.”

“Anladım. Yine de adam anahtarın bir kopyasını yaptırmış olamaz mı?”

“Bunun için asıl anahtarı bir şekilde eline geçirmiş ve bir anahtarcı bulmuş olması gerek. Hem bu tür anahtarları kesebilecek teknik beceriye sahip, hem de bina yönetiminin yazılı izni olmadan bir anahtarın kopyasını yapacak kadar gözü kara bir anahtarcı. Bu pek mümkün görünmüyor.”

“Pekâlâ. Aslında seninle başka bir şey konuşmak istiyordum...”

Kapı açıldı ve asansörden inen iki polis memuru karşılarında emniyet müdürünü görünce birden gülmeyi kesti.

“Truls’la ilgili” dedi Bellman. Katrine’in boş asansöre önden binmesi için kibarca bekledi.

“Berntsen yani.”

“Tabii, konuşalım” dedi Katrine. Burnuna hafif bir tıraş losyonu kokusu geldi. Erkeklerin artık suyla tıraş olmayı ve yüzlerine losyon sürmeyi bıraktıklarını sanıyordu. Mesela Björn elektrikli tıraş makinesi kullanır, hiçbir kokuyla işi olmazdı. Daha sonra tanıştığı diğer erkekler ise... Arada bir tenlerinin kokusu yerine yoğun bir parfüm kokusu duymayı tercih edebilirdi.

“Nasıl, kıvrılabiliyor mu?”

“Berntsen mi? Fena değil.”

Yüzleri asansör kapısına dönük şekilde yan yana dikilmelerine rağmen Katrine o sessizlikte Bellman’ın yüzündeki çarpık gülümsemeyi gözucuyla gördü.

“Fena değil mi?” diye tekrarlardı Bellman en sonunda. “Berntsen şimdilik sadece verilen görevleri yapıyor.” “Onlar da fazla zor görevler olmasa gerek.”

Katrine omuz silkti. “Dedektiflik tecrübesi yok. Ayrıca ilk kez Kripos’un dışına çıktı ve ülkenin en büyük cinayet masasına geldi. O yüzden hemen şoför koltuğuna oturması imkânsız. Umarım anlatabilmişimdir.”

Bellman başını sallayıp çenesini kaşdı. “Sadece düzgün

davranıp davranmadığını öğrenmek istedim. Yani... kurallara uyup uymadığını.”

“Bildiğim kadarıyla sorun çıkarmıyor.” Asansör yavaşladı. “Kural derken, hangi kurallardan bahsediyoruz?”

“Ona göz kulak olmanı istiyorum Bratt. Truls Berntsen zor bir dönemden geçiyor.”

“Patlamada yaralanmasını mı kastediyorsunuz?” “Hayatını kastediyodum Bratt. Bu aralar hayatı biraz şey... nasıl desem?”

“Bombok mu?”

Bellman kısa bir kahkaha patlattı ve açılan kapıyı işaret etti.

“Senin katma geldik, Bratt.”

Bellman, koridorda Cinayet Masası Birimi’ne doğru yürüyen Katrine’in biçimli kalçalarını izledi. Ama asansörün kapısı kapanır kapanmaz daldığı hayalden çıktı. Yeniden *soruna* odaklandı. Aslında buna bir sorun denemezdi. Onu ikileme düşüren bir fırsattı daha çok. Başbakanlıksan oldukça gizli ve resmi olmayan bir davet almıştı. Söylenene göre çok geçmeden hükümette bir kabine değişikliğine gidilecekti ve Adalet Bakanlığı dahil birkaç pozisyon boşalacaktı. Bellman’ın -olur da teklif götürülürse- cevabının ne olacağını merak ediyorlardı. Bellman ilk önce epey şaşırmıştı. Ama biraz kafa yorunca bunun mantıklı bir seçenek olduğunu fark etmişti. Emniyet müdürü olarak sadece

dünyaca ünlü bir “polis katilinin” maskesini düşürmekle kalmamış, o kova-lamacada tek gözünü kaybederek bir bakıma hem ülkesinde hem tüm dünyada bir kahraman haline gelmişti. Hukuk eğitimi almış, hitabet yeteneği gelişmiş kırk yaşında bir emniyet müdürüydü ve yıllardır başkenti cinayetlerden, uyuşturucudan ve suçlulardan başarıyla koruyordu. Artık ona daha büyük bir görev vermelerinin tam zamanı değil miydi? Üste-

lik yakışıklılığı da işe yaramaz mıydı? Sayesinde parti *birkaç* kadının oyunu daha kazanmış olurdu. Dolayısıyla —olur da teklif gelirse— seve seve kabul edeceğini söylemişti.

Bellman binanın en üst katı olan yedinci katta indi ve eski emniyet müdürlerinin fotoğraflarının önünden geçti.

Yine de Başbakanlık nihai kararını vermeden önce, kazandığı bu mükemmel itibara en ufak bir leke sürdürmemesi gerekiyordu. Truls’un aptalca bir şey yapıp kendisiyle beraber onu da yakması gibi. Gazete manşetleri gözünün önüne gelince ürperdi: EMNİYET MÜDÜRÜ, ARKADAŞI OLAN AHLAKSIZ POLİSİ KORUDU. Truls odasına geldiğinde ayaklarını rahatça masaya atmış ve emniyetten atılırsa en azından onun kadar kusurlu olan bir emniyet müdürünü de yanında götüreceği için mutlu olacağını söylemişti. Truls’un Cinayet Masası’nda çalışma isteğini kabul etmesi kolay bir karar olmuştu bu yüzden. Zaten Bratt’m da doğruladığı gibi kimse ona fazla sorumluluk vermeyecek, bu sayede yakın bir zamanda işleri istese de eline yüzüne bulaştırma-yacaktı.

“Güzel eşiniz içeride sizi bekliyor” dedi Lena, Mikael Bellman ofisinin kapısına geldiğinde. Lena altmışını geçmiş bir kadındı ve Bellman dört sene önce göreve geldiğinde ona şimdiki iş tanımlarındaki gibi kişisel asistanlık yapmak istemediğini söylemişti. Eskiden beri Bellman’m sekreteriydi ve öyle kalmak istemişti.

Ulla pencerenin önündeki kanepede oturuyordu. Lena haklıydı; eşi gerçekten de güzeldi. Hayat dolu, anlayışlı ve üç çocuk doğurmasına rağmen hâlâ çekici. Ama en önemlisi ona daima arka çıkıyor, işi başından aşkın olan kocasının korunup kollanmaya, desteğe ve biraz özgürlüğe ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bellman’m özel hayatında arada bir yaptığı yanlışları, böylesi zorlu bir meslekte baskı altında çalışmasına veriyordu.

Ulla öyle saf ve iyi niyetliydi ki ne hissettiği yüzünden

okunabilirdi. Bellman’m şu anda gördüğü şeyse üzüntüydü. Önce çocuklarla ilgili bir durum olduğunu düşündü. Tam ne olduğunu soracaktı ki bakışlarında içten içe bir öfke de sezdi. Ve bilmemesi gereken bir şeyi öğrendiğini anladı. Yine. Kahretsin.

“Çok ciddi görünüyorsun hayatım” dedi sakince. Ceketinin düğmelerini çözerek dolaba doğru yürüdü. “Çocuklara bir şey mi oldu?”

Ulla başını iki yana sallayınca Bellman rahatlamış gibi yaptı. “Seni gördüğüme elbette sevindim ama habersiz geldiğinde ister istemez biraz geriliyorum.” Ceketini astı ve Ulla’ya bakan koltuğa oturdu. “Eee?”

“Yine onunla görüşüyorsun, değil mi?” dedi Ulla. Bu anın provasını yaptığı belli oluyordu. Soruyu

ağlamadan nasıl soracağını çalışmıştı. Yine de mavi gözleri dolmuştu bile.

Bellman başını hayır der gibi salladı.

“İnkâr etme” dedi Ulla, boğuk bir sesle. “Telefonuna baktım. Sırf bu hafta üç kez aramışsın Mikael. Söz vermiştin...”

“Ulla.” Bellman öne eğildi, sehpanın üzerinden eline uzan-dıysa da Ulla elini çekti. “Onunla konuştum; çünkü fikrine ihtiyacım vardı. Isabelle Skøyen şu anda siyaset ve lobicilik faaliyetleri yürüten bir şirketin iletişim danışmanı olarak çalışıyor. Hükümette işlerin nasıl döndüğünü biliyor; çünkü kendisi de bir dönem o dünyanın içindeydi. *Üstelik* beni de iyi tanıyor.”

“*İyi mi* tanıyor?” Ulla yüzünü buruşturdu.

“Şayet ben... yani *biz* bu işi başarmak istiyorsak bana fayda sağlayacak her şeyden sonuna kadar yararlanmam lazım. Beni o koltuğu isteyen diğer herkesin önüne taşıyacak her şeyden. *Hükümetten* bahsediyoruz, Ulla. Hiçbir şey bundan daha büyük olamaz.”

“Ailen bile mi?” dedi Ulla, burnunu çekerek.

“Ben ailemi şimdiye dek asla üzmedim, bunu sen de bili...”

“Üzmedin mi?” diye parladı Ulla. “Peki o yaptığın...” “...senin de üzmemek istemediğini biliyorum, Ulla. Hele hele sadece iş için telefonda görüştüğüm bir kadın yüzünden haksız yere kıskançlığa kapılarak, asla.”

“O kadın alt tarafı yerel bir siyasetçiydi ve o işi çok kısa süre yaptı Mikael. Sana ne anlatmış olabilir ki?”

“Birçok şey. Ama en önemlisi, siyasette var olmak istiyorsan neleri *yapmaman* gerektiğini. Şu anki şirketi onu bu tecrübesi yüzünden işe aldı. Mesela, inandığın ideallere ihanet etmemen gerekiyor. En yakınındaki insanlara. Sorumluluklarına ve görevlerine de. Bir şeyi yanlış yaparsan özür dileyip bir dahaki sefere onu doğru yapmaya çalışmalısın. Hata yapmak affedilebilir. Ama ihanet etmenin affı olmaz, işte bunu yapmak istemiyorum Ulla.” Bellman tekrar öne uzandı. Ulla bu defa elini çekmedi. “Olanlardan sonra senden bir şeyler istemeye hakkım yok, biliyorum. Ama bu işe kalkışacaksam senin güvenine ve desteğine ihtiyacım olacak. Bana inanmalısın.”

“Artık sana nasıl?..”

“Gel buraya.” Bellman elini bırakmadan ayağa kalktı ve onu pencereye götürdü. Yüzünü dışarı doğru çevirdi. Arkasına geçip ellerini Ulla’nın omuzlarına koydu. Emniyet Müdürlüğü tepenin en yukarısında olduğu için Oslo’nun yarısını görebiliyorlardı. Şehir güneşin altında parlıyordu. “Önemli işler başarmama yardım etmek istiyor musun Ulla? Çocuklarımız için daha güvenli bir gelecek yaratmama yardım edecek misin? Komşularımız için? Bu şehir için? Ülkemiz için?”

Sözlerinin onu nasıl etkilediğini görebiliyordu. Tanrım, kendisi bile etkilenmiş, resmen duygulanmıştı. Gerçi cümlelerin çoğu basma nasıl bir açıklama yapsam diye düşünürken yazdığı

notlardan alınmaydı. Bakanlık görevi için resmi davet almasına sayılı saatler kalmıştı. Ve görevi kabul ettiğinde tüm gazete ve kanallar düşüncelerini öğrenmek için birbirleriyle yarışacaktı.

Basın toplantısından sonra Wyller'la beraber avluya çıktıklarında Truls Berntsen'in önünü kısa boylu bir kadın kesti.

“Mona Daa, *VG*'den. Sizi daha önce görmüştüm.” Yüzünü Wyller'a çevirdi. “Ama siz Cinayet Masası'nda yeni olmalısı-mz.

“Doğru” dedi Wyller. Truls kadını yandan inceledi. Geniş ve güzel bir yüzü vardı. Sami soyundan geliyor olabilirdi. Ama vücudu için diyecek tek kelime bulamıyordu. Üzerindeki rengârenk bol giysiler onu yaman bir muhabirden çok demode bir opera eleştirmeni gibi gösteriyordu. En fazla otuzlu yaşlarında olmasına rağmen Truls onun çok uzun zamandır bu mesleğin içinde olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Öyle güçlü, kararlı ve zinde duruyordu ki Mona Daa'yı alt etmek hiç kolay olmasa gerekti. Üstüne üstlük erkek gibi kokuyordu. Söylentiye göre Old Spice'm tıraş losyonlarından kullanıyordu.

“Basın toplantısında bizi yeterince aydınlatmadınız.” Mona Daa gülümsedi. Yüzünde gazetecilerin bir şey isterken takındığı o sırtkan ifade belirdi. Ama bilgiden daha fazlasını istiyor gibiydi. Gözleri Wyller'a kilitlenmişti.

Wyller da ona gülümsedi. “Çünkü elimizde başka bir şey yoktu.”

Mona Daa cümleyi not ederken “Bunu gazetede isminizle birlikte kullanacağım” dedi. “Adınız neydi?”

“*Neyi* kullanacaksınız?”

“Polisin Hagen ve Brattbn basın toplantısında söylediklerinden başka hiçbir şey bilmediğini.”

Truls, Wyllerin gözlerinde ani bir korku gördü. “Yo, yo, öyle demek istemedim. Ben... lütfen bunu yazmayın.”

Mona cevap verirken hâlâ not tutuyordu. “Kendimi size

gazeteci olarak tanıttığıma göre buraya işimi yapmaya geldiğimi anlamış olmalısınız.”

Wyller yardım ister gibi Truls'a baktı ama Truls hiçbir şey söylemedi. Delikanlının o öğrenci kızları etkilemeye çalışan ukala halinden eser kalmamıştı.

Wyller kıvranıp sesini alçalttı. “O cümleyi gazetede kullanmanıza izin vermiyorum.”

“Anlıyorum” dedi Daa. “Öyleyse bu söylediğinizi de kullanacağım. Polisin basını susturmaya çalıştığımı.”

“Ben... hayır, bu yaptığımız...” Wyller öfkeden kızarıırken Truls gülmek için kendini tuttu.

“Sakin olun, şaka yapıyorum sadece” dedi Mona Daa.

Anders Wyller kadına bir süre bakakaldı ve derin bir oh çekti.

“Aramıza hoş geldiniz. Burası sert ama adil bir dünyadır. Elimizden geldiğince birbirimize yardım da ederiz. Haksız mıyım, Bay Berntsen?”

Truls bir şeyler homurdandı ve bu homurtudan ne anlayacaklarını onlara bıraktı.

Daa not defterini karıştırdı. “Bir şüpheli belirleyip belirlemediğinizi tekrar sormayacağım; o konuyla şefiniz ilgili-yordur herhalde. Ama izin verirseniz soruşturma ile ilgili daha genel bir sorum olacak.”

“Sorun bakalım” dedi Wyller gülümseyerek. İpleri yeniden eline almış gibiydi.

“Bunun gibi cinayet vakalarında oklar daima eski sevgilileri gösterir, değil mi?”

Anders Wyller tam cevap vermek üzereyken Truls elini omzuna koydu ve araya girdi: “Gazete haberini şimdiden görebiliyorum Daa. *Dedektifler cinayetle ilgili ellerinde bir şüphelinin olup olmadığını söylemekten kaçındılar. Ancak polis teşkilatından bir kaynak, VG’ye soruşturmanın maktulün eski sevgilileri üzerine yoğunlaştığını belirtti.*”

“Vay canına” dedi Mona Daa, not tutmaya devam ederek. “Bu kadar zeki olduğunuzu bilmiyordum Bay Berntsen.”

“Ben de adımı bildiğinizi bilmiyordum.”

“Ah, tüm emniyet polislerinin bir şöhreti olur, bilirsiniz. Cinayet Masası da takip edilemeyecek kadar büyük bir birim değil. Ama bu yeni arkadaş hakkında hiçbir bilgim yok.” Anders Wyller hafifçe gülümsedi.

“Konuşmamakta kararlı olduğunuzu anlıyorum ama en azından bana adınızı söyleyebilirsiniz.”

“Anders Wyller.”

“Bana buradan ulaşabilirsiniz Bay Wyller.” Kadın belli belirsiz bir tereddüdün ardından ona ve Truls’a birer kartvizit uzattı. “Dediğim gibi, birbirimize yardım edersek geleneği bozmamış oluruz. Ayrıca güzel bilgilere iyi ödeme de yaparız.”

“*Polislere* para vermiyorsunuzdur herhalde?” dedi Wyller, kartı kotunun cebine sokarken.

“Neden vermeyelim?” dedi Daa. Bir anlığına Truls’la göz göze geldi. “Bilgi bilgidir. Yeni bir şey bulursanız aramanız yeterli. Dilerseniz Gain Spor Salonu’na da uğrayabilirsiniz. Çoğu akşam dokuz civarı orada oluyorum. Beraber ter atarız...”

“Dışarıda ter atmayı tercih ederim” dedi Wyller.

Mona Daa başını salladı. “Köpeğinizle koşarak, değil mi? Tam bir köpeksevere benziyorsunuz. Hoşuma gitti.” “Nedenmiş o?”

“Kedilere alerjim var da. Pekâlâ, arkadaşlar, artık işbirliği yaptığımızı göre ben de işinize yarayacak bir şey bulursam sizi arayacağıma söz veriyorum.”

“Teşekkürler” dedi Truls.

“Ama sizi aramam için bir telefon numarasına ihtiyacım var” dedi Mona Daa, gözlerini Wyller’den ayırmayarak. “Tabii” dedi Wyller.

“Yazıyorum.”

Wyller yedi haneli bir numara söyleyince Mona Daa başını kaldırdı. “Ama bu Emniyet Müdürlüğü’nün danışma numarası.”

“Ben de zaten burada çalışıyorum” dedi Anders Wyller. “Bu arada, köpeğim değil, kedim var.”

Mona Daa defterini kapattı. “Tekrar görüşeceğiz.”

Penguen gibi paytak adımlarla çıkışa doğru yürüyüp lom-bozlu ağır metal kapıdan geçerken Truls onu izledi.

“Toplantı üç dakika sonra başlıyor” dedi Wyller.

Truls saatine baktı. Soruşturma ekibinin öğleden sonra toplantısı. Cinayetlerle ilgilenmese Cinayet Masası iyi bir yerdi aslında. Ama cinayetler baş belasıydı; uzun çalışma saatleri, sonsuz raporlar, bitmek bilmeyen toplantılar ve bir sürü gergin insan anlamına geliyordu. Neyse ki fazla mesaiye kaldıklarında kafeteryadan bedava yemek alabiliyorlardı. Truls iç çekti, kapıya doğru yürüdü ve o anda donakaldı.

Oradaydı.

Ulla.

Binadan çıkıyordu. Truls’un yanından geçerken gözleri ona kaydı ama görmemiş gibi davrandı. Bazen yapardı bunu. Muhtemelen Mikael yanlarında değilken görüştüklerinde kendini garip hissettiği içindi. Aslında gençlik yıllarından beri ikisi de bu durumdan kaçınırdı. Truls’un gerekçesi, yalnız kaldıklarında terlemeye ve kalbinin hızlanmaya başlamasıydı. Üstelik söylediği salakça laflar ile söyleyemediği zekice ve samimi sözlerden sonra kendini yiyip bitirirdi. Ulla’nın gerekçesi ise... herhalde Truls’un terlemesi, kalbinin hızlanması, dilinin tutulması ya da aptalca şeyler saçmalamasıydı.

Truls yine de arkasından seslenmek istedi.

Ama Ulla çoktan kapıya varmıştı. Bir saniye sonra dışarı çıkacak ve günışığı ince sarı saçlarını okşayacaktı.

O yüzden adını kendi kendine fısıldadı.

Ulla...

Perşembe akşamüstü

Katrine Bratt toplantı odasına göz gezdirdi.

Sekiz dedektif, dört analizci, bir adli tıp uzmanı. Hepsi de onun emrindeydi. Ve akbabalar gibi onu izliyorlardı. Çömez bir kadın baş dedektif. Katrine odadakiler içinde en çok da hemcinslerinin ondan şüphe duyduğunun farkındaydı. Bazen özünde diğer kadınlardan farklı olup olmadığını merak ederdi. Diğer hepsi, erkek çalışanlarınkinin yüzde beş ile yüzde onu arasında testosteron seviyesine sahipken onda bu oran yüzde yirmi beşe yakındı. Henüz penis büyüklüğünde klitorise sahip kıllı bir kas yığımına dönüşmemiştir belki; ancak kız arkadaşlarından duyduklarına bakılırsa kendini bildi bileli onlardan çok daha azgın biri olmuştu. Ya da zıvanadan çıktığı zamanlar Björn'ün dediği gibi “kızgın ve azgın.” Öyle ki bazı günler sırf laboratuvarın arkasındaki boş depoda şişe ve tüp kolilerinin tıkırtısı eşliğinde onunla sevişmek için işi gücü bırakıp arabayla Bryn'e giderdi.

Katrine öksürdü, telefonundan ses kaydediciyi açtı ve söze başladı. “22 Eylül Perşembe, saat 16.00, Cinayet Masası Birimi, birinci toplantı odası. Elise Hermansen cinayetinin ön soruşturmasıyla ilgili ilk toplantıyı yapıyoruz.”

Katrine, Truls Berntsen'in hantal haliyle içeri girip en arkaya oturduğunu gördü.

Önce odadaki çoğu kişinin bildiklerini anlatarak başladı. Elise Hermansen sabah saatlerinde ölü bulunmuştu ve muhtemel ölüm nedeni boynundaki yaralanmalar sonucunda yaşadığı kan kaybıydı. Henüz bir görgü tanığı çıkmamıştı. Ne bir şüpheli ne de kesin bir fiziksel delil vardı. Dairede buldukları ve bir insana ait olduğunu düşündükleri organik madde DNA testine gönderilmişti. Bir hafta içerisinde test sonuçlarını almayı umuyorlardı. Diğer olası fiziksel deliller ise Adli Tıp'ta uzmanlar tarafından inceleniyordu. Özetle, ellerinde hiçbir şey yoktu.

iki kişinin kollarını bağlayarak iç geçirdiğini gördü. Neredeyse esneyeceklerdi. Ne düşündüklerini tahmin edebiliyordu. Bu onlar için hiçbir gizemi bulunmayan sıradan bir vakaydı. Kendilerini verip yorulmaya ya da diğer tüm işlerini bırakmaya değmezdi. Katrine katilin Elise eve geldiğinde içeride olduğu sonucuna nasıl vardığını açıklarken kim bilir ne kadar kibirli görünüyordu. Saygı görmek için yalvaran çiçeği burnunda bir amir. Katrine bir anda umutsuzluğa kapıldı ve akıl danışmak için aradığında Harry'nin ona söylediğini düşündü.

“Katili yakala” demişti.

“Harry, sana onu sormadım. Sana güvenmeyen bir soruşturma ekibine nasıl *liderlik* edeceğini sordum.”

“Ben de sana cevabı söyledim.”

“Katili yakalamak hiçbir şeyi çöz...”

“Her şeyi çözer.”

“Her şeyi mi? Mesela senin hangi sorununu çözdü Harry? Kendinden örnek ver.”

“Hiçbir sorunumu. Ama sen liderlikten bahsediyorsun.”

Katrine odaya baktı, bir başka gereksiz cümlenin daha sonuna geldi ve derin bir nefes aldı. Birisi elini yavaşça sandalyenin kolçağında tıkrdatıyordu.

“Elise Hermansen bu kişiyi akşam evine almadıysa ve onu orada bırakıp dışarı çıkmadıysa tanıdığı birini arıyoruz demektir. O yüzden telefonunu ve bilgisayarını incelemeye aldık. Tord?”

Tord Gren ayağa kalktı. Emniyette herkesin ona Leylek demesinin sebebi muhtemelen alışılmışın dışında uzun bacakları, gagayı andıran sivri burnu ve boyundan bile uzun olan kol mesafesiydi. Eski moda yuvarlak gözlüğü ve zayıf yüzünün iki yanından sarkan kıvrırcık saçları, onu 1970’ler-den fırlamış gibi gösteriyordu.

“iPhone’una girdik, son üç gün içerisindeki mesajlarını ve telefon görüşmelerini kontrol ettik” dedi Tord, göz teması kurmayı sevmiyormuş gibi tabletine bakarak. “İş görüşmeleri dışında bir şey çıkmadı. Sadece iş arkadaşları ve müvekkiller.”

“Hiç arkadaşı yok muymuş?” diye sordu analiz uzmanı Magnus Skarre. “Ya ailesi?”

“Söylediklerimin açık olduğunu düşünüyorum” dedi Tord. Niyeti laf sokmak değil, konuyu netleştirmektir. “Aynı durum e-postaları için de geçerli. Hepsi işle ilgili.”

“Hukuk firması, Elise’nin çok fazla çalıştığını doğruladı” diye ekledi Katrine.

“Bekâr kadınlar genelde öyle yapar” dedi Skarre.

Katrine tıknaz dedektife bıkkın gözlerle baktı. Bu lafı ona söylemediğini biliyordu. Skarre böyle kinayelerde bulunacak kadar fesat veya kıvrak zekâlı değildi.

Tord devam etti. “Bilgisayarında şifre yoktu; ancak orada da bir şey bulamadık. Geçmiş kayıtlara göre bilgisayarı genelde haber izlemek ve Google aramaları yapmak için kullanıyormuş. Birkaç porno sitesine de girmiş. Sıradan olanlara. Ama bu sitelerde birileriyle iletişim kurduğuna dair işaret yok. Son iki yılda yaptığı en tehlikeli iş, Popcorn Time üzerinden *Not Defteri* filmini izlemek olmuş.”

Katrine bilgi işlem uzmanını iyi tanımadığı için adamın “tehlikeli” kelimesiyle korsan bir sunucu kullanmayı mı yok-

sa film seçimini mi kastettiğini anlamadı. Ona kalırsa İkincisi daha mantıklıydı. Popcorn Time seçeneğini es geçti.

“Facebook hesabı için birkaç bariz şifre denedim” dedi Tord. “Olmadı. O yüzden Kripos’a hesap dondurma talebi ilettim.”

“Hesap dondurma talebi mi?” diye sordu, ön sırada oturan Anders Wyllers.

“Mahkeme başvurusu için” dedi Katrine. “Facebook hesaplarına erişme talebi önce Kripos’a, sonra

mahkemeye iletiliyor. Buradaki mahkeme onaylasa bile oradan Amerika'daki bir mahkemeye, *en sonunda da* Facebook'a ulaşıyor. En iyi ihtimalle haftalar, çoğu zaman aylar sürer.”

“Hepsi bu kadar” dedi Tord Gren.

“Bir çömez sorusu daha” dedi Wyller. “Telefonuna nasıl girebildiniz? Cesedin parmak iziyle mi?”

Tord başını kaldırarak Wyller'a baktı, bakışlarını ondan çekti ve başını iki yana salladı.

“O zaman nasıl? Eski iPhone'larda şifreler dört haneli oluyor. Yani 10.000 farklı şifre...”

“Mikroskopla” dedi Tord, tabletine bir şeyler yazarak.

Katrine, Tord'un yöntemini bilse de bekledi. Tord Gren polislik eğitimi almamıştı. Hatta doğru düzgün bir eğitim almış bile sayılmazdı. Danimarka'da birkaç yıl bilgi teknolojileri okumuştu ve hiçbir yeterlilik sınavına girmemişti. Buna rağmen okulunu bitirdikten kısa bir zaman sonra Emniyet Müdürlüğü'nün Bilgi işlem birimine alınmış ve ekseriyetle teknolojik kanıtlarla ilgilenen bir analizci olarak çalışmaya başlamıştı. Çünkü bu işte herkesten çok daha iyiydi.

“En kalın ekran camlarında bile parmak uçlarıyla sık dokunulan yerlerde mikroskobik girintiler oluşur” dedi Tord. “Rakamları bulmak için ekrandaki en derin girintilere bakmam yeterli oldu. Şifre dört haneli olduğu için yirmi dört olası kombinasyon vardı.”

“Ama telefon üç yanlış denemeden sonra kilitleniyor” dedi Anders. “Epey şanslı olmalısın...”

“Doğru şifreyi ikinci denemede buldum” dedi Tord gülümseyerek. Katrine, söylediğine mi yoksa tablette gördüğü bir şeye mi gülümsediğine emin olamadı.

“Vay anasını” dedi Skarre. “Şansa bak.”

“Aksine, birinci denemede bulamadığım için şanssız sayılırım. Rakamların arasında 1 ve 9 olduğunda bu genellikle bir yıla işaret eder ve olası kombinasyonların sayısı ikiye düşer.”

“Bu kadarı yeterli” dedi Katrine. “Elise'nin kız kardeşiyle konuştuk. Elise'nin yıllardır düzenli bir ilişkisinin olmadığını söyledi. Muhtemelen olsun da istemiyormuş.”

“Tinder” dedi Wyller.

“Efendim?”

“Telefonunda Tinder uygulaması var mıydı?”

“Evet” dedi Tord.

“Elise'yi apartmanın girişinde gören gençler, şık giyindiğini söyledi. Demek ki spor salonundan, işten ya da bir kız arkadaşının yanından gelmiyordu. Erkek arkadaş da istemediğine göre...”

“Güzel” dedi Katrine. “Tord?”

“Uygulamayı kontrol ettik. Deyim yerindeyse sayısız eşleşmesi var. Ama Tinder’ı Facebook’a bağlı olduğu için oradan iletişim kurduğu kişilerle ilgili henüz hiçbir bilgiye erişemiyoruz.”

“Tinder kullananlar barlarda buluşur” dedi bir ses.

Katrine hayretle başını kaldırdı. Konuşan Truls Berntsen’di.

“Telefonu yanındaysa baz istasyonlarını kontrol etsek yeter. Sonra da gittiği yerlerdeki barları dolaşırız.”

“Teşekkürler Truls” dedi Katrine. “Baz istasyonlarını zaten kontrol ettik. Stine?”

Analizcilerden biri sandalyesinde doğruldu. Kadın boğazını temizledi. “Telenor operasyon merkezinden aldığımız döküme göre Elise Hermansen saat 18.30 ile 19.00 arasında Youngstorget’teki işyerinden ayrılmış. Bentsebrua civarında bir bölgeye gitmiş. Ardından...”

“Kız kardeşi bize Elise’nin Myrens Verksted’deki spor salonuna gittiğini söyledi” diyerek araya girdi Katrine. “Salon-dakiler 19.32’de giriş yapıp 21.14’te ayrıldığını doğruladı. Affedersin Stine.”

Stine ona kısaca, biraz kasılmış halde gülümsedi. “Ardından Elise ev adresinin yakınında bir bölgeye geçmiş ve kendisi -ya da telefonu- cesedi bulunana kadar orada kalmış. Kapsama alanları kesişen birkaç farklı baz istasyonundan sinyal aldığına göre dışarıdaymış ama Grünerløkka’daki evinden birkaç yüz metreden fazla uzaklaşmamış.”

“Harika. Öyleyse o bar senin, bu bar benim gezmemiz gerekecek.”

Bu sözüne Truls gülerek, Anders Wyller ise kocaman bir sırıtışla karşılık verdi ama diğerleri istiflerini bozmadı.

Daha kötüsü de olabilirdi, diye düşündü Katrine.

Derken masanın üzerindeki telefonu titremeye başladı.

Ekranda Björn yazdığını gördü.

Adli delil için arıyorsa söyleyeceklerini hemen şimdi duymak iyi olurdu. Öte yandan, bu durumda Katrine’e değil, toplantıya katılan adli tıp görevlisine haber vermesi gerekiyordu. Demek ki kişisel bir mesele için arıyordu.

Aramayı reddetmek üzereydi ki Björn’ün toplantıdan haberinin olduğunu fark etti. Böyle şeyleri takip etmekte üzerine yoktu.

Katrine telefonu kulağına götürdü. “Şu anda soruşturma ekibiyle toplantıdayız Björn.”

Tüm gözler üzerine çevrilince dediğinden pişman oldu.

“Adli Tıp Kurumu’ndayım” dedi Björn. “Maktulün karnında bulduğumuz parlak maddenin ilk test sonuçlarını aldım. İnsan DNA’sı bulunamamış.”

“Siktir” dedi Katrine. En başından beri akımın bir köşesinde bu vardı: Madde sperm çıksaydı dava muhtemelen kırk sekiz saat gibi mucizevi bir sürede çözülecekti. Deneyimleri, bundan sonraki sürecin daha zor olacağını söylüyordu.

“Tine de onunla cinsel ilişkiye girdiğini kanıtlayabilir” dedi Björn.

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü madde kayganlaştırıcı jel çıktı. Büyük olasılıkla bir kondomdan bulaşmış.”

Katrine bir küfür daha patlattı. Diğerlerinin ona nasıl baktığını görünce hâlâ bunun özel bir konuşma olmadığını belli eden bir şey söyleyemediğini fark etti. Tani fail kondom kullanmış diyorsun, öyle mi?” diye sordu, sesini yükselterek.

“Ta o, ya da Elise’nin dün akşam buluştuğu başka biri.”

“Peki, sağ ol.” Katrine konuşmayı sonlandırmak istedi ama tam telefon kapatacakken Björn adını söyledi.

“Evet?” dedi Katrine.

“Aslında seni bu yüzden aramadım.”

Katrine yutkundu. “Björn, şu anda bir toplantının orta...”

“Cinayet silahı” dedi Björn. “Sanırım ne olduğunu buldum. Ekibi yirmi dakika daha orada tutabilir misin?”

Adam dairedeki yatağa yatmış, telefonundan gazetelere bakıyordu. Hepsine tek tek göz atmıştı. Tüm ayrıntıları atlayıp sanatsal değeri olan şeyleri yazmamaları üzücüydü. Ya soruşturmanın başındaki Katrine Bratt bunların duyulmasını istememişti ya da buradaki güzelliği görecektir beceriye sahip değildi. Fakat o *adam*, gözleri bir katilinki gibi bakan o polis görebilirdi. Belki o da Bratt gibi bunu kimseyle paylaşmazdı ama en azından eserini takdir ederdi.

Katrine Bratt’ın gazetedeki resmine daha yakından baktı.

Güzeldi.

Basın toplantılarında üniforma giyme zorunluluğu yok muydu? Varsa bile bu kuralı ihlal etmişti. Kadını beğendi. Onu polis üniformasıyla hayal etti.

Çok güzeldi.

Ne yazık ki listesinde yoktu.

Telefonu bıraktı. Elini dövmesinde gezdirdi. Bazen onun gerçek olduğunu hissediyordu. Sanki az sonra vücudundan çıkacak, göğsünün derisi gerilip ortadan ayrılacaktı.

Kuralların canı cehenneme.

Karın kaslarını sıkarak yataktan kalktı. Gardırobun kayar kapısındaki aynada yansımasına baktı. Vücudunu hapishanede geliştirmişti. Spor salonunda değil. Başka insanların teriyle ıslanan ağırlık sehpaalarını ya da minderleri kullanmamıştı. Hayır, sadece hücrelerinde çalışmıştı. Kaslarını şişirmek için değil, *gerçek* güce kavuşmak için. Dayanıklılığa, sıklığa, dengeye, acıya katlanma kabiliyetine kavuşmak.

Annesi de sağlam bir kadındı. Geniş kalçaları vardı. Ama ölümüne yakın vücudu direnemeyip zayıflamıştı. Bu vücudu ve metabolizmayı babasından almış olmalıydı. Gücünü de.

Gardırobun kapısını yana itti.

Bir üniforma asılıydı. Kumaşını okşadı. Çok yakında onu kullanacağı gün gelecekti.

Aklına yine Katrine Bratt geldi. Üniformalı hali.

Akşam bir bara gidecekti. Jealousy Bar'ın aksine popüler, kalabalık bir bara. Yemek, hamam ve amacını gerçekleştirmek gerekçeleri hariç insan arasına karışması kurallara aykırıydı ama kimliğini gizleyip kendini diğerlerinden soyut-layabilirse sorun olmazdı. Buna ihtiyacı vardı çünkü. Delirmemesi için ihtiyacı vardı. Sessizce güldü. Delirmek... Psikologlar bir psikiyatra görünmesi gerektiğini söylemişti. Ne demek istediklerini elbette biliyordu: Ona ilaç yazacak birini bulmalıydı.

Yeni cilalanmış bir çift kovboy çizmesini ayakkabı rafından aldı ve gardırobun dibindeki kadını gördü. Duvardaki kancalara asılıydı ve takım elbiselerin arasından gözlerini dışarı dikmişti. Göğsüne sürülen lavantalı parfümün kokusu geliyordu hafiften. Adam gardırobun kapısını kapattı.

Delirmek, ha? Hepsi de yeteneksiz ahmaklardı. Sözlükte kişilik bozukluğunun tanımını okumuştı. "Kişinin kendisi ve etrafındakiler için huzursuzluğa ve sorunlara" yol açan bir akıl hastalığı olduğu yazıyordu. Ne güzel. Onun tanımında bu yalnızca etrafındakileri ilgilendiren bir sorundu. Çünkü tam da istediği kişiliğe sahipti. Elinizin altında içecek bir şey varken susamaktan daha zevkli, daha mantıklı ve daha normal ne olabilirdi ki?

Saate baktı. Yarım saat sonra hava yeterince kararmış olacaktı.

"Boynundaki yaraların etrafında işte bunları bulduk" dedi Björn Holm, ekrandaki fotoğrafı işaret ederek. "Soldaki üç küçük parça paslı demir, sağdaki ise siyah boya."

Katrine toplantı odasında diğerleriyle birlikte oturuyordu. Björn geldiğinde nefes nefeseydi; solgun yanakları hâlâ terden parlıyordu.

Bilgisayarına dokununca ekranda boynun yakından çekilmiş bir fotoğrafı belirdi.

"Gördüğünüz gibi, derinin delindiği yerleri biri tarafından ısırılmış gibi bir şekil oluşturuyor. Ancak

bu durumda dişlerin jilet kadar keskin olması gerekir.”

“Satanist” dedi Skarre.

“Katrine, katilin dişlerini sivrileştirmiş biri olup olamayacağını sormuştu. İzleri inceledik ve dişlerin kıvrılan derinin neredeyse diğer tarafından çıkacak kadar içeri girdiği yerlerde şunu gördük ki dişler birleşmiyor, birbirleriyle kusursuz bir uyumla iç içe geçiyor. Bu bir insan ısırığı olsaydı alt ve

üst çene tüm dişler birleşecek şekilde kapanırdı. Diş izlerinin yanında pas da bulmamız, beni failin demirden yapılma takma dişler kullandığı fikrine götürüyor.

Björn tekrar bilgisayara dokundu.

Katrine, odadakilerin nefesinin kesildiğini hissetti.

Ekrandaki resmi görünce ilk aklına gelen şey, uzun yıllar önce dedesinin Bergen’deki evinde gördüğü eski ve paslı hayvan tuzağı oldu. Dedesi bu alete ayı kapanı derdi. Keskin dişleri zikzak bir düzenle diziliydi. Alt ve üst çeneyi yaylı bir mekanizma bir arada tutardı.

“Bu resim, Caracas’taki özel bir koleksiyondan alındı. Kölelik zamanlarından kalma olduğu söyleniyor. Köleleri dövüştürürken kullanılmış. İki köleye de bu takma dişlerden takılır, elleri arkadan bağlanır ve ringe salmırmış. Hayatta kalan sanırım bir sonraki tura geçiyormuş. Konuya dönecek olursak...”

“Lütfen” dedi Katrine.

“Demirden bir takma dişin nereden alınabileceğini düşündüm. Postayla sipariş verebileceğiniz bir şey olmadığı kesin. Oslo ya da Norveç’in başka yerinde böyle tuhaf bir alet satan ve bunu alan binlerini arayacaksak, bunların sayılarının çok da fazla olmayacağını düşünebiliriz bana kalırsa.”

Katrine, Björn’ün adli tıbbın sorumluluk alanının dışına çıktığının farkındaydı ama bu konuda yorum yapmamaya karar verdi.

“Bir şey daha var” dedi Björn. “Olay yerinde yeterince kan yoktu.”

“Yeterince mi?”

“Yetişkin bir insan vücudu, ortalama olarak ağırlığının yedide biri kan üretir. Bu oran kişiden kişiye biraz değişebilir ama maktulün kanı en düşük seviyede olsa bile vücudunda kalan kanı holdeki halıya, ahşap parkeye ve yatağa dökülen kan miktarıyla topladığımızda neredeyse yarım litre kan eksik çıkıyor. Bu durumda, katil kanı bir kovayla yanında götürmediyse...”

“...içmiş demektir” dedi Katrine, herkesin akimdan geçeni söyleyerek.

Uç saniye boyunca toplantı odasında çıt çıkmadı.

Wyller boğazını temizledi. “Peki ya siyah boya?”

“Boya parçalarının içinde pas bulundu, yani o da aynı kaynaktan geliyor” dedi Björn, bilgisayarın bağlantısını projektörden sökerek. “Ama boya çok eski değil. Bu gece inceleyeceğim.”

Katrine, kimsenin boyayla ilgilenmediğini görebiliyordu. Hâlâ kanı düşünüyorlardı.

“Teşekkürler Björn” dedi ve saatine bakıp ayağa kalktı. “Pekâlâ, şu bar gezme meselesine gelelim. Vakit epey geç oldu. O yüzden çocuğu olanları evine yollayıp biz zavallı kısırlar takımlara ayrılacak, nasıl olur?”

Ne cevap geldi ne de kimse güldü. Tebessüm dahi etmediler.

“Güzel, o zaman öyle yapıyoruz” dedi Katrine. Ne kadar yorgun olduğunun farkındaydı. Ama bu düşünceyi kafasından attı. Çünkü içinden bir ses, bunun yalnızca başlangıç olduğunu söylüyordu. Demir dişler. Sıfır DNA. Ve kaybolan yarım litre kan.

Sandalyeler gıcırdamaya başladı.

Notlarını topladı, başını kaldırdı ve Björn’ü kapıdan çıkarken gördü. Aynı anda hem rahatlamış hissetti, hem vicdan azabı duydu, hem de kendinden nefret etti. Ve bu tuhaf karışımında kesinlikle... yanlış bir şey vardı.

Perşembe akşamı ve gecesi

Mehmet Kalak önündeki iki kişiye baktı. Kadının güzel bir yüzü, delici bakışları, dar hipster giysileri ve kendinden on yaş genç olan yanındaki yakışıklıyı nasıl ayarttığını açıklayan düzgün bir vücudu vardı. İşte istediği tam da böyle müşterilerdi. Jealousy Bar’ın kapısından girdiklerini görünce yüzünde her zamankinden büyük bir gülücük belirdi.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu kadın. Bergen aksanıyla konuşuyordu. Mehmet kimlik kartında sadece soyadını okuyabildi. Bratt.

Mehmet gözlerini aşağı kaydırıp ve bar tezgâhına koydukları fotoğrafa baktı.

“Evet” dedi.

“Evet mi?”

“Evet, buradaydı. Dün akşam.”

“Emin misiniz?”

“Sizin şu an dikildiğiniz yerde oturuyordunuz.”

“Burada, ha? Yalnız mıydı?”

Mehmet, kadının heyecanını gizlemeye çalıştığını görebiliyordu. İnsanlar neden böyle şeylerle uğraşırdı ki? Ne hissettiklerini göstermenin nesi bu kadar sakıncalıydı? Tek düzenli müşterisini satmayı hiç istemese de polis kimliğini görünce başka çaresi kalmadı.

“Buraya sık sık gelen bir adamla beraberdi. Ne oldu?”

Sarışın erkek polis, “Gazeteleri okumuyor musunuz?” diye sordu tiz sesiyle.

“Hayır, içinde gerçek haber olan şeyler okumayı tercih ediyorum” dedi Mehmet.

Bratt gülümsedi. “Bu sabah ölü bulundu. Bize o adamdan bahsedin. Burada ne yapıyorlardı?”

Mehmet başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissetti. Ölü mü? Henüz yirmi dört saatten kısa bir süre önce tam önünde oturan kadın artık yaşamıyor muydu? Kendini toparladı. Ve akıma ister istemez gelen bir sonraki düşünceden utandı. Barın adı gazetelerde çıkarsa bu işleri iyi mi yoksa kötü mü etkilerdi? Sonuçta bundan daha kötü olmayacağı kesindi.

“Tinder randevusu” dedi. “Tanıştığı kadınlarla genelde burada buluşur. Kendine Geir diyor.”

“Kendine Geir mi diyor?”

“Yani adı Geir demek istedim.”

“Kartla mı ödeme yapıyor?”

“Evet.”

Kadın yazarkasayı işaret etti. “Dün geceki ödemesinin fişini bulabilir misiniz?”

“Sanırım evet” dedi Mehmet, üzgün bir gülümsemeyle. “Buradan birlikte mi ayrıldılar?”

“Kesinlikle hayır.”

“Ne demek o?”

“Geir her zamanki gibi boyundan büyük bir işe kalkışmıştı. Daha ben içkilerini hazırlayamadan kadın onu terk etti, içki demişken, bir şeyler alır mıydınız?”

“Hayır, teşekkürler” dedi Bratt. “Görev başındayız. Yani kadın yalnız mı gitti?”

“Evet.”

“Peşinden kimse de gitmedi, öyle mi?”

Mehmet başını hayır der gibi salladı. Sonra tezgâha iki bardak koydu ve bir elma suyu şişesi çıkardı. “Bu ikramım olsun. Taze sıkılmış. Yörenin elmalarından. Bir dahaki gelişinizde müesseseden bir bira da içebilirsiniz, ilk içki bedava. Polis arkadaşlarınızı getirirseniz onlara da bedava. Müziği sevdiniz mi?”

“Evet” dedi sarışın polis. “U2 iyi...”

“Hayır” dedi Bratt. “Kadın size ilginç gelen herhangi bir şey söyledi mi?”

“Hayır. Aslında, siz şimdi sorunca aklıma geldi. Birisinin onu takip ettiğinden bahsediyordu.” Mehmet bardaklara elma suyu doldurdu. “Müziğin sesi kısıktı ve yüksek sesle konuşuyordu.”

“Anladım. Buradaki başka biri onunla ilgilendi mi?”

Mehmet başını iki yana salladı. “Sakin bir geceydi.”

“Bu geceki gibi mi?”

Mehmet omuz silkti. “İki müşteri daha vardı. Geir’den önce gittiler.”

“Öyleyse kart bilgilerini bulmak zor olmaz, değil mi?”

“Biri hatırladığım kadarıyla nakit ödedi. Diğeri de bir şey içmedi.”

“Pekâlâ. Dün gece saat on ile bir arasında siz neredeydiniz?”

“Ben mi? Buradaydım. Sonra da eve gittim.”

“Bunu doğrulayacak bir tanığınız var mı? Sizi en başından Şüpheliler listesinden çıkarmamız için?”

“Evet. Yo, hayır.”

“Evet mi, hayır mı?”

Mehmet zihnini zorladı. Sabıkalı bir tefeciye bu meseleye dahil ederse başına daha büyük bela almış olacaktı. Bu kozu daha sonra kullanmak üzere saklamaya karar verdi.

“Hayır. Yalnız yaşıyorum.”

“Teşekkürler.” Bratt bardağı eline aldı. Mehmet önce ona kadeh kaldırdığını sandı ama sonra bardakla yazarkasayı gösterdiğini anladı. “Sen kasaya bakarken biz de Şu yöresel elmaları tadalım, olur mu?”

Truls bar ve restoran dolaşma faslını çabucak bitirmişti. Barmen ve garsonlara fotoğrafı göstermiş, beklediği cevaplar olan “hayır” ve “bilmiyorum”u duyar duymaz bir sonraki yere geçmişti. Bilmiyorlarsa zorlamanın âlemi yoktu. Zaten bütün gün yeterince yorulmuştu. Üstelik yapması gereken son bir iş daha vardı.

Klavyede son cümleyi tuşladı; yazdığı kısa ama öz rapora baktı. “Aşaağıda imzası bulunan polis tarafından ziyaret edilen ruhsatlı işletmeler, ziyaret saatleriyle birlikte ekte liste-lenmiştir. Görüşülen personelin hiçbirisi, cinayet gecesi Elise Hermansen’i gördüğünü belirtmemiştir.” Gönder tuşuna basıp ayağa kalktı.

Kısık bir zil sesi duydu ve masa telefonunda bir ışığın yanıp söndüğünü gördü. Ekrandaki numaraya bakınca nöbetçi memurun aradığını anladı, ihbarlarla ilgilenirlerdi ve yalnızca davalarla alakalı telefonları aktarırlardı. Kahretsin, dedi içinden. Şu anda çene çalmaya hiç vakti yoktu. Telefonu duymamış gibi yapabilirdi. Fakat bu gerçek bir ihbarsa başına daha büyük iş açılırdı.

Ahizeyi kaldırdı.

“Berntsen.”

“Nihayet! Kimse cevap vermiyor. Herkes nerede?”

“Barlara dağıldılar.”

“Sizin ilgilenmeniz gereken bir cinayet...”

“Konu ne?”

“Dün gece Elise Hermansen’le birlikte olduğunu söyleyen bir adam var.”

“Bağla.”

Bir *tık* sesi geldi ve nefes nefese kalmış bir adamın sesi duyuldu. Belli ki çok korkmuştu.

“Cinayet Masası’ndan Dedektif Berntsen. Konu nedir?”

“Ben Geir Solle. VG’nin internet sitesinde Elise Herman-sen’in resmini gördüm. Hemen sizi aradım çünkü dün ona çok benzeyen bir hanımefendiyle kısa bir görüşmem oldu. Bana adının Elise olduğunu söyledi.”

Geir Sölle’nin Jealousy Bar’daki randevuyu, randevudan sonra doğruca eve gittiğini ve gece yarısından önce eve vardığını anlatması beş dakika sürdü. Truls, apartmana işeyen çocukların Elise’yi 23.30’da gördüğünü hatırladı hayal meyal.

“Eve varış saatinizi doğrulayacak biri var mı?”

“Bilgisayarımdaki kayıtlarla doğrulanabilir. Ayrıca Kari de var.”

“Kari mi?”

“Karım.”

“Demek bir aileniz var?”

“Karım ve köpeğim.” Truls adamın yutkunduğunu duydu.

“Neden daha önce aramadınız?”

“Resmi az önce gördüm.”

Truls not alırken içinden küfretti. Bu adam katil falan değildi ve sadece şüpheliler listesinden çıkarılması gerekiyordu. Ama bunun için de ayrıntılı bir rapor yazılmalıydı. Artık saat ondan önce çıkması imkânsızdı.

Katrine, Markveien’da yürüyordu. Anders Wyller’ı işte ilk günü olduğu için eve yollamıştı. Bugünü hayatı boyunca unutamayacağı düşüncesi onu gülümsetti. Zavallı çocuk önce ofise, sonra doğruca cinayet mahalline gelmişti. Üstelik, bir gün sonra unutulmuş sıkıcı bir uyuşturucu cinayetinin değil, Harry’nin deyişiyle *herkesin başına gelebilecek* türde önemli bir cinayetin mahalline. Sıradan insanların sıradan koşullarda öldürüldüğü bu vakaların basın toplantıları daima tıka basa dolu olurdu ve ön sayfalarda yerleri garantiydi. Çünkü kurbanın tanıdık biriymiş gibi gelmesi, halkın onunla empati kurmasını kolaylaştırırdı. Paris’teki bir terör saldırısının medyada Beyrut’taki bir saldırıdan daha fazla ses getirmesinin sebebi buydu. Ve medya her zaman medyalığını yapardı. Emniyet Müdürü Bellman bu yüzden davayla ilgili sürekli bilgilendirilmek istemişti. Sorularla başa çıkması gerekiyordu. Şimdi olmasa da yakında. Genç, tahsilli ve çalışkan bir kadın yurttaşın cinayeti birkaç gün içinde çözülmediğinde kamuoyuna bir açıklama yapmak şarttı.

Buradan Frogner’deki evine yürümesi yarım saat sürecekti ama sorun değildi. Kafasını rahatlatmaya ihtiyacı vardı. Vücudunu da. Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve Tinder’ı açtı. Bir gözü kaldırımında, diğeri telefon ekranında, parmağını sağa sola kaydırarak yürüdü.

Doğru tahmin etmişlerdi. Elise Hermansen eve döndüğünde bir Tinder randevusundan geliyordu.

Barmenin tarif ettiği adam zararsız görünse de bazı erkeklerin tek gecelik bir seksin onlara daha fazlasını yapma hakkı verdiği gibi tuhaf bir fikre kapılabildiğini biliyordu tecrübelerinden. Seks eyleminin kadını cinsellikle sınırlı kalmayan bir teslimiyete ittiğini savunan köhne bir düşünceydi bu. Gerçi kendisiyle cinsel ilişkiye giren erkeklerin manevi bir sorumluluğun üstlendiğini düşünen örümcek kafalı kadınların sayısı da hiç az değildi. Birden bunlara kafa yormayı bıraktı. Biriyle eşleşmişti.

Solli Meydanındaki Nox'a 10 dakikalık mesafedeyim, yazdı.

Tamam, bekliyorum, diye cevap verdi Ulrich. Profil resmine ve açıklama yazısına bakılırsa oldukça düz bir adama benziyordu.

Truls Berntsen durdu ve aynada kendini izleyen Mona Daa'ya baktı.

Artık onu penguene benzetmiyordu. Aslına bakarsa ortadan sıkılmış bir penguen gibiydi.

Truls, Gain Spor Salonu'nun danışma masasının arka-

sındaki spor kıyafetli kıza içeri girip etrafı dolaşmak istediğini söylediğinde kızın gönülsüzlüğünü fark etmişti. Ya onun salona kaydolacağına ikna olmadığı ya da onun gibilerini üye yapmayı istemedikleri için olsa gerekti, insanlarda hoşnutsuzluk yaratarak geçirdiği uzun yıllar —ki çoğu zaman bunda haklı olduklarını itiraf etmeliydi- Truls'a birinin yüzüne baktığında kendisinden hoşnutsuz olup olmadığını anlama yetisi kazandırmıştı. Sonuç olarak, karın ve kalça sıkılaştırmaya yarayan makineleri, pilates salonlarını, bisiklet köşelerini ve histerik aerobik hocalarının (Truls buna artık aerobik dendiğinden emin değildi) olduğu odaları geçtikten sonra onu erkeklerin bölümünde bulmuştu. Ağırlık kaldırma odasında. Halter çalışıyordu. Parantez biçimindeki bodur bacakları hâlâ biraz pengueni andırıyordu. Yine de geniş poposu ve belini sıkarak vücudunu alttan ve üstten taşıran iri deri kemer, onu daha çok sekiz rakamına benzetmişti.

Mona Daa sırtını dikleştirdi, halteri kavradı ve aynada kızaran yüzüne bakarak boğuk, neredeyse korkunç bir sesle haykırdı. Yerden yükselen ağırlıklar birbine çarpıp tıkırdadı. Halterin çubuğu televizyonda gördükleri kadar eğilmemişti; fakat berbat çete dövmelelerine yer açmak için pazılarını dam-bılla daha da şişirmeye çalışan iki Pakistanlı'nın homurtularına bakılırsa ağır olmalıydılar. Tanrım, bu tiplerden o kadar nefret ediyordu ki. Onlar da Truls'tan.

Mona Daa halteri yere indirdi. Haykırdı ve yeniden kaldırdı. Bir daha indirdi. Bir daha kaldırdı. Tam dört defa.

Ardından titreyerek olduğu yerde dikildi. Lier'deki o manyak kadının orgazm olduğunda yaptığı gibi gülümsedi. O kadar şişman olmasa ve uzakta oturmasaydı belki ilişkileri ilerleyebilirdi. Gerçi kadın, ondan hoşlanmaya başladığı için onu terk ettiğini söylemişti. Artık haftada bir kez görüşmeleri yetmeyeceği için. Bu ayrılık Truls'u rahatlatmış olsa da

ara sıra hâlâ onu düşündüğü oluyordu. Ulla'yı düşündüğü gibi değildi elbette. Ama nihayetinde hoş

bir kadındı.

Mona Daa aynada onu gördü. Kulaklığını çıkardı. “Bern-tsen? Emniyet Müdürlüğü’nde spor salonunuz var sanıyordum.”

“Evet, var” dedi Truls, ona yaklaşarak. Pakistanlılara *ben polisim, toz olun* bakışı attı ama onu anlamış gibi görünmüyorlardı. Belki de yanılmıştı. Artık bu veletleri Polis Koleji’ne bile alıyorlardı.

“Seni buraya hangi rüzgâr attı?” Mona Daa kemerini gözerken Truls gözünü ondan alamadı. Acaba balon gibi şişerek penguen haline geri mi dönecekti?

“Birbirimize yardım edebiliriz diye düşündüm.”

“Nasıl?” Mona Daa ağırlıkların önüne eğildi ve onları çubukta tutan somunları çözdü.

Truls yere çömelip kısık bir sesle konuştu, “içeriden sızdırılan bilgilere iyi para verdiğinizi söylemiştin.”

“Evet, öyle” dedi Mona Daa, sesini alçaltma ihtiyacı hissetmeden. “Elinde ne var?”

“Elli bine söylerim.”

Mona Daa bir kahkaha patlattı. “İyi para veriyoruz dediysem o kadar da değil, Bertnsen. En fazla on bin. Tabii *gerçekten* lezzetli bir lokmaysa.”

Truls başını yavaşça sallayıp dudaklarını ıslattı. “Bu bir lokma değil.”

“Efendim?”

Truls sesini biraz yükseltti. “Diyorum ki, bu bir lokma değil.”

“Ne öyleyse?”

“Uç yemekli bir mönü.”

Katrine gürültünün arasında sesini duyurmaya çalışarak “Hayatta olmaz” diye bağırdı ve White Russian’mdan bir

yudum aldı. “Sevgilim var ve şu anda evde. Nerede yaşıyorsun?”

“Gyldenlöves Caddesi’nde. Ama evde içecek bir şey yok, ayrıca biraz dağınık ve...”

“Çarşafklar temiz mi?”

Ulrich omuzlarını kaldırdı.

“O zaman ben duş alırken sen de çarşafı değiştirirsin” dedi Katrine. “İşten çıktığım gibi buraya geldim.”

“Ne iş yapı...?”

“İşimle ilgili tek bilmen gereken şey, yarın erken kalkmak zorunda olduğum. O yüzden?..” Başıyla kapıyı işaret etti.

“Tamam ama önce içkilerimizi bitirseydik?”

Katrine bardağına baktı. *Büyük Lebowski* de Jeff Bridges elinden düşürmediği için White Russian içmeye başlamıştı.

“Bu sana bağlı.”

“Bana mı?”

“İçkiden... ne kadar etkilendiğine.”

Ulrich gülümsedi. “Bana performans kaygısı yaşatmaya mı çalışıyorsun Katrine?”

Katrine adının bir yabancıнын ağzından çıktığını duyunca ürperdi. “Performansın bu kadar kolay mı etkileniyor, *Ulrich*?”

“Hayır” dedi Ulrich sırtarak. “Ama bu içkiler kaç para, haberin var mı?”

Bu defa Katrine gülümsedi. Ulrich doğru bir tercihti. Yeterince zayıftı. Bir profilde aradığı ilk ve tek şey buydu. Kilo. Kilo ve boy. Olasılıkları düşünen bir poker oyuncusu gibi vücut kitle endeksini aklından hesaplayabiliyordu. 26,5 makul bir orandı. Björn’le tanışmadan önce 25’in üzerinde biriyle beraber olabileceği aklının ucundan geçmezdi.

“Tuvalete gitmem lazım” dedi. “Vestiyer fişimi al. Siyah deri ceket. Beni kapıda bekle.”

Katrine masadan kalkıp tuvalete doğru yürüdü. Ada-miri, onu arkadan ilk kez görme fırsatını geri tepmediğini ve memleketinde insanların genellikle *kıç* dediği o yere baktığını tahmin edebiliyordu. Hayal kırıklığına uğramadığını da.

Barın arka kısmı daha da yoğundu. “Affedersiniz!” demenin dünyanın medeni yerlerinde, mesela Bergen’de olduğu kadar işe yaramadığım anlayınca insanları iterek ilerlemek zorunda kaldı. Terli vücutların arasında kalmak onu sandığından daha fazla bunaltmış olmalıydı, öyle ki bir ara nefessiz kaldığını hissetti. Sonunda kalabalıktan kurtuldu ve birkaç adım atınca o boğucu his kayboldu.

Koridorda her zamanki gibi kadınlar tuvaletinin önünde sıra vardı, erkekler tuvaleti ise boştu. Saatine göz attı. O artık bir baş dedektifti. Yarın işe ilk giden olmayı istiyordu. Kahretsin. Erkekler tuvaletinin kapısını hızla açtı, içeri daldı ve pisuvarlarda dikilen iki erkeğe görünmeden kabinlerden birine girip sürgüyü çekti. Kız arkadaşlarından bazıları erkekler tuvaletine asla girmeyeceklerini, oranın kadınlar tuvaletinden bile pis olduğunu söylerdi. Katrine onlarla aynı fikirde değildi.

Pantolonunu sıyırıp klozete oturmak üzereydi ki biri kapıyı tıklattı. Kabinin dolu olduğu dışarıdan görünüyordu olmalıydı. Boş olduğunu düşünüyorsa da niye kapıyı tıkladıyordu ki? Aşağı baktı. Kapının

altından bir çift yılan derisi çizmenin sivri burnu görünüyordu. Belki de adamın biri onu erkekler tuvaletine girerken görüp peşine takılmıştı ve ne kadar gözü pek olduğunu merak ediyordu.

Sondaki “1” harfine nefesi yetmeyince ağzından yalnızca “Kaybo...” çıkabildi. Hasta mı oluyordu yoksa? Büyük bir cinayet soruşturmasının yükünü sırtlandığı biliyordu; fakat henüz ilk günden nefes alamayacak kadar sinirleri yıpranmış olabilir miydi? Tanrım...

Tuvaletin kapısı açıldı ve iki geveze genç içeri girdi.

“Abi, manyak bir olay ya!”

“Manyak ötesü”

Sivri burunlu çizmeler kapının altından kayboldu. Katrine kulak kabarttı ama hiç ayak sesi duymadı. İşini bitirip kabinden çıkıp lavabolara gitti. Musluğu açınca pisuvardaki iki gencin sohbeti kesildi.

“Senin burada ne işin var?” diye sordu biri.

“İşedim, şimdi de ellerimi yıkıyorum” dedi Katrine. “Bence siz de bu sıraya uyun.”

Başını iki yana salladı ve gitti.

Ulrich kapıda bekliyordu. Ceketini tutarak orada öylece dikilmesi, Katrine’e ağzında sopayla kuyruk sallayan bir köpeği hatırlattı. Ve bu düşüncüyü kafasından atmaya çalıştı.

Truls arabayla evine dönüyordu. Motörhead çaldığını duyunca radyonun sesini açtı. Mikael bir lise partisinde “Bea-vis bu şarkıda Lemmy’nin Ace of Space dediğini sanıyor!” diye bağırana kadar bu şarkının adını “Ace of Space” sanıyordu. Müziğin sesini bastıran kahkahalar hâlâ dün gibi akimdaydı. Ulla’nın gülen gözlerindeki parıltı da.

Yine de Truls hâlâ “Ace of Space”in “Ace of Spades”den daha iyi bir şarkı adı olduğunu düşünüyordu. Bir keresinde kafeteryada diğerleriyle aynı masaya oturma cesareti göstermiş ve Björn Holm’u o gülünç Toten aksanıyla Lemmy’nin yetmiş iki yaşma kadar yaşamasının daha manidar olacağını anlatırken dinlemişti. Sebebini sorduğunda Björn şu cevabı vermişti: ‘Yedi ve iki, iki ve yedi, anladın mı? Morrison, Hendrix, Joplin, Cobain, Winehouse, hepsi.’

Herkesin başını salladığını görünce Truls da sallamıştı. Holm’un ne demek istediğini hâlâ bilmiyordu. Tek bildiği, kendini o gün ne kadar dışlanmış hissettiği idi.

Keyifleri bilirdi. Ne de olsa Truls’un bu akşam Björn Holm denen hödükten ve ona kafa sallayan kafeterya arkadaşlarından otuz bin kron daha fazla parası vardı.

Truls, Holm’un toplantıda anlattığı demir dişlerden bahsettiğinde Mona’nın resmen gözleri açılmıştı. Hemen editörünü aramış ve bu bilgilerin gerçekten de üç yemekli bir mönü olduğuna onu ikna etmişti. Başlangıç yemeği, Elise Hermansen’in cinayet gecesi bir Tinder randevusundan dön-mesiydi. Ana yemek, Elise geldiğinde katilin muhtemelen evin içinde olmasıydı. Tatlı ise onu demirden yapılmış takma dişlerle boğazını ısırarak öldürmesiydi. Her tabak için on bin almıştı. Yani otuz bin. Üç ve

sıfır, sıfır ve üç...

Truls ile Lemmy bir ağızdan bağırdılar: “Ace of space, the ace of space!”

“Hayatta olmaz” dedi Katrine, pantolonunu çekerek. “Kondom yoksa aklından bile geçirme.”

“Daha iki hafta önce muayene oldum” dedi Ulrich. Yatakta doğruldu. “Sana yemin ederim.”

“Bu lafları başka birinde dene...” Katrine pantolonunu iliklemek için derin bir nefes aldı. “Peki beni hamilelikten ne koruyacak, senin yeminin mi?”

“Sen hiçbir şey kullanmıyor musun kızım?”

Kızım mı? Ah, UlrichTen cidden hoşlanmıştı. Mesele o değildi... Mesele... Tanrı bilir neydi?

Hole gidip ayakkabılarını giydi. Ulrich’in ceketini nereye astığına ve kapının sadece sıradan bir kilitle korunup korunmadığına bilhassa dikkat etmişti. Evet, kaçış planlama konusunda iyiydi. Dairenden çıkıp merdiveni indi. Gyldenlöves Caddesi’ne adımını atınca taze sonbahar havasında özgürlüğün ve ucuz kurtarmanın tadım aldı. Kendi kendine güldü. Geniş ve boş caddenin ortasında ağaçların arasında uzanan patikada yürüdü. Tanrım, yaptığı ne kadar aptalcaydı. Peki kaçma işinde bu kadar iyiyse ve Björn’le yaşarken kendine çoktan bir kaçış yolu belirlediyse neden spiral taktırmamış ya da en azından hap kullanmamıştı ki? Aksine, hormonlarıyla oy-

nayarak zaten hassas olan psikolojisini böyle ruhsal dalgalanmalarla bozmak istemediğini açıklamıştı ona. Evet, doğruydü; Björn’le beraber olmaya başlayınca hap kullanmayı bırakmıştı.

Telefon çalınca akimdakiler uçup gitti. Big Star’ın “O My Soul” şarkısının açılış melodisini telefonuna tabii ki Björn yüklemişti. Yetmişlerde Amerika’nın güneyinden çıkan bu unutulmaya yüz tutmuş grubun önemini uzun uzun Katrine’e anlatmış, Netflix belgeselinin onu bu zevkten mahrum bıraktığından dem vurmıştu. “Canları cehenneme! Gizli kalan grupları dinlemenin zevki nereden gelir? *Gizli* olmalarından!” Bu adam asla büyümecekti.

Katrine telefonu açtı. “Efendim Gunnar.”

“*Demir dişlerle cinayet, ha?*” Sakinliğiyle tanınan şefin sesi kızgın geliyordu.

“Ne?”

“VG’nin internet sitesinin manşetinde böyle yazıyor. Katil, Elise Hermansen’in evine önceden girmiş ve adam onun şahdamarını ısırılmış. Emniyetin güvenilir bir kaynağından alman bilgimiş.”

“Nasıl olur?”

“Bellman’la konuştuk bile. Nasıl desem... öfkeden deliye dönmüş.”

Katrine yürümeyi bıraktı. Düşünmeye çalıştı. “Öncelikle, ne katilin içeride olduğundan, ne kurbanı ısırıldığından, ne de cinsiyetinden eminiz.”

“O halde aryalım da emniyetin güvenilir *olmayan* bir kaynağı diye düzeltsinler! Hiçbiri umurumda değil! Bu meseleyi araştırmalıyız. Kim sızdırdı bu bilgileri?”

“Bilmiyorum. Ama VG'nin prensip gereği kaynağın kimliğini koruyacağından adım gibi eminim.”

“Prensipleri batsın! Kaynağı tabii ki koruyacaklar; çünkü daha fazla bilgi almak istiyorlar. Bu işi kim yapıyorsa onu durdurmalıyız Bratt.”

Katrine ilk şaşkınlığı üzerinden atmış gibiydi. “O halde Bellman bu bilgi sızıntısının soruşturmaya zarar vereceğinden korkuyor, öyle mi?”

“Tüm teşkilatın itibarına zarar vereceğinden korkuyor.” “Onu tahmin ettim.”

“Neyi?”

“Gayet iyi biliyorsun. Senin de akimdan aynı şey geçiyor.” “Yarın ilk iş bu konuyla ilgileniyoruz” dedi Hagen.

Katrine Bratt telefonu ceketinin cebine koydu ve patikaya baktı. Oynayan bir gölge gördü. Rüzgârda sallanan ağaçlar yüzünden olmalıydı.

Bir an için yolun karşısına geçip daha aydınlık olan kaldırımında yürümeyi düşündü. Ama sonra vazgeçti, onun yerine adımlarını hızlandırdı.

Mikael Bellman oturma odasının camının başında dikiliyordu. Höyenhall'deki evlerinden Oslo'nun tüm merkezi, batıdaki Holmenkollen'in alçak tepelerine kadar görünüyordu. Bu gece şehir ayışığında bir elmas gibi parlıyordu. Onun elması.

Çocukları yataklarında mışıl mışıl uyuyordu. Sahibi olduğu bu şehir de.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Ulla, kitabından başını kaldırarak.

“Şu son cinayet. Çözülmesi gerekiyor.”

“Bütün cinayetlerin çözülmesi gerekmiyor mu?”

“Bu seferki büyük bir dava.”

“Tek bir kadın öldürüldü sanıyordum.”

“O kadar basit değil.”

“VG olaym bu kadar üzerine gittiği için mi?”

Sesindeki alaycı tonu fark etse de umursamadı. Ulla sakinleşmiş, eski haline dönmüştü. Çünkü Ulla yerini bilirdi. Zıtlaşmayı sevmezdi. Şu hayatta onu en mutlu eden şey ai-

leşiyle ilgilenmek, çocukların üzerine titremek ve kitaplarını okumaktı. O nedenle sesindeki gizli hoşnutsuzluğa bir cevap verilmesine gerek yoktu. Zaten cevabı duysa da muhtemelen anlamazdı. İyi bir kral olarak anılmak istiyorsanız iki seçeneğiniz vardı. Ya güzel günlerin kralı olup bereketli yıllarda tahtınızda refahla otururdunuz ya da ülkenizi kriz zamanında yöneten kral olurdunuz. Kriz yoksa da varmış gibi gösterir, bir savaş başlatıp bu savaşa *girmezse* ülkeyi ne kadar korkunç bir krizin beklediğini ve her şeyin kötüye gideceğini gösterirdiniz. Önemli olan savaşın büyüklüğü değil, onu kazanmaktı. Mikael Bellman basın ve Belediye Meclisi'nin önüne çıktığında ikinci yolu tercih etmişti. Baltık ülkeleri ve Romanya'dan gelen göçmenlerin işlediği suçları abartarak gelecekle ilgili felaket tellallığı yapmış, basında önemliymiş gibi görünen ama aslında basit olan bir savaşı kazanabilmek için ek kaynak elde etmişti. On iki ay sonra elde ettiği rakamlarla da kendini bu savaşın mutlak galibi ilan etmişti.

Ne var ki bu yeni cinayet davası onun kontrolünde değildi ve VG'nin akşamki haberine bakılırsa artık küçük bir savaş olmaktan çıkmıştı. Artık dizginler medyanın elindeydi çünkü. Svalbard'da iki kişinin hayatına mal olan, çok daha fazlasını da evsiz bırakan bir heyelanı hatırladı. Ondan birkaç ay önce Nedre Eiker'de çıkan yangında üç kişi ölmüş, sayısız insanın evi harap olmuştu, ikinci olay, gazetelerde sıradan ev yangınları ya da trafik kazalarına atılan manşetlerle haber olmuştu. Uzak bir adada gerçekleşen heyelan ise tıpkı demir dişler gibi daha ilgi çekici olduğundan medya olaya bir doğal afet muamelesi yapmıştı. Medya neyi istiyorsa onunla ilgilenen başbakan canlı yayında ulusa seslenmişti hatta. Nedre Eiker yangınına yaşayan bölge halkı, evleri yanarken başbakanın nerede olduğunu merak etmiş olmalıydı. Mikael Bellman nerede olduğunu gayet iyi biliyordu. Danışmanlarıyla beraber her zamanki gibi kulaklarını dört açmış, medyanın ne kadar çalkalanacağını duymayı beklemişti. Ve beklediği tepki gelmemişti.

Şimdiyse Mikael Bellman çalkantıyı hissedebiliyordu.

Zafer kazanmış bir emniyet müdürü olarak devlet erkânından biri olma fırsatı elde etmişti ve bu iş şimdiden kaybetme lüksünün olmadığı bir savaşa dönüşmeye başlamıştı. Bu cinayet davasına büyük bir suç dalgasıymış gibi öncelik vermeliydi. Çünkü Elise Hermansen varlıklı, eğitilmiş, aslen Norveçli, otuzlu yaşlarında bir kadındı. Dahası cinayet silahı ne demir bir çubuk, ne bıçak, ne de tabancaydı. Demirden yapılmış bir takma dişti.

Bu yüzden hiç istemediği bir kararı birçok sebepten ötürü almak zorunda hissediyordu. Başka çaresi yoktu.

Onu ne yapıp edip bu davaya sokmalıydı.

Cuma sabahı

Harry uyandı. Gördüğü bir rüyanın yankısı, bir çılgılık azalarak kayboldu. Bir sigara yakıp düşündü. Acaba bu hangi türden bir uyanmaydı? Uykularından beş farklı şekilde uyanırdı. ilki çalışmak için uyanmaktı. Uzun bir süre boyunca en iyi uyanma biçimi bu olmuştu. Akli doğruca araştırdığı davaya giderdi. Bazen uykuları ve rüyaları önüne görmesi gereken şeyler getirir, yattığı yerden bunların ne anlama geldiğine, yeni bir bakış açısıyla, tek tek kafa yorardı. Şanslıysa daha önce fark etmediği yeni bir gerçeğin ucundan yakalar, ayın karanlık tarafını görmüş olurdu. Ay hareket ettiği için değil, kendisi hareket ettiği için.

İkincisi yalnız uyanmaktı. Bu uyanma biçiminin en belirgin özelliği yatakta, hayatta, dünyada yalnız olduğunu bilmesi ve bazen içinin tatlı bir özgürlük hissiyle dolmasıydı. Bazen de hüznle. Bu hüzn, yalnızlığın ta kendisi olabilirdi. Kim bilir, belki de bu *gerçekte* insanoğlunun hayatının kısa bir özetiydi: göbük bağına bağlanmakla başlayıp sonunda her şeyden ve herkesten koptuğumuz ölümle biten bir yolculuk. Bu tür aydınlanmalar, ancak tüm savunma mekanizmalarımız ve yalandan avuntularımız yerine yerleşmeden, hayatın sahte görkeminin büyümesine tekrar kapılmadan önceki o kısa uyanış anlarında gelirdi.

Bir de salt endişeyle uyanmak vardı tabii. Genellikle üç

gün art arda içtiğinde olurdu. Endişenin dereceleri değişse de varlığını daima kalbinde hissedirdi. Dışarıdaki belirli bir tehlike ya da tehdide karşı duyduğu bir endişe değildi bu. Yeni bir güne uyanmaktan, yaşamaktan ve *burada* olmaktan kaynaklanan bir panik duygusuydu daha çok. Fakat arada sırada içeriden gelen bir tehdit hissettiği de olurdu. Bir daha asla korkmayacak olmanın korkusu. Sonunda geri dönülmez biçimde delireceği korkusu.

Dördüncüsü, endişeyle uyanmaya benzerdi aslında. *Burada başka birileri var* uyanmasıydı bu. Böyle anlarda akli iki yönlü birden çalışırdı. Birisi geriye doğru: Bu duruma nasıl geldim? Diğeri ise ileriye: Buradan nasıl kurtulurum? Bazen bu “savaş ya da kaç” dürtüsünü bastırmayı başarırdı. Ama bunu yapmakta her seferinde geç kaldığı için uyanma sürecine bir faydası dokunmazdı.

Son olarak beşinci tür vardı. Harry Hole için yeni bir uyanma biçimiydi bu. Huzurlu uyanmak. Önceleri mutlu uyanmanın da mümkün olduğuna şaşırır, tüm etkenleri kafasında ister istemez tartardı. Bu saçma “mutluluk” halinin nereden geldiğini, gördüğü aptal bir rüyanın etkisi mi olduğunu düşünürdü. Fakat o gece hiç güzel rüya görmemişti. Çılgılığın yankısı da bir şeytandan gelmişti. Gözbebekleri-ne yansıyan, kaçan bir katilin yüzünden. Yine de Harry mutlu uyanmıştı işte. Sahiden de mutlu muydu? Evet. Üstelik bu şekilde uyandığı sabahların sayısı artınca kırklarının sonunda mutluluğa kavuşan ve bu yeni dünyaya tutunmayı başaran huzurlu bir adam olabileceği fikrine iyiden iyiye alışmaya başlamıştı.

Bu değişimin asıl nedeni, yanı başında sakince nefes alıp vererek yatan kadındı. Saçları kapkara bir güneşin ışınları gibi yastığa saçılmıştı.

Mutluluk neydi? Harry bir keresinde mutlulukla ilgili bir araştırma yazısı okumuştı. Buna göre mutluluğun kaynağı olan kandaki serotonin seviyesinin bir başlangıç noktası vardı ve bu seviye bazı dış etkenlerle yükselip alçalabiliyordu. Bir bacağınızı kaybettiğinizde, çocuk yapamayacağınızı

öğrendiğinizde ya da eviniz yandığında serotonin seviyeniz önce dibi boyluyor, ama altı ay sonra başladığı noktaya geri dönüyordu. Aynısı daha büyük bir ev ya da daha pahalı bir araba satın aldığımızda da geçerliydi.

Fakat araştırmacılar, birkaç şeyin mutlulukta daha önemli olduğunu keşfetmişti. Önde gelenlerden biri de iyi bir evlilikti.

Onun şansı da buydu işte. Kulağa sıradan gelse de kendi kendine ya da nadir anlarda dostu diyebildiği tek tük insana şu cümleyi söylediğinde gülümsemekten kendini alamıyordu: “Karımla ben, birlikte çok mutluyuz.”

Evet, mutluluğu onun denetimindeydi. Elinde olsa evliliklerinden bu yana geçen son üç seneyi kopyalayıp yapıştırır, aynı günleri tekrar tekrar yaşardı. Bu elbette mümkün değildi. Belki de hâlâ içinden atamadığı o minik endişenin sebebi buydu. Zaman durdurulamazdı, hayat akmaya devam ediyordu. Zaman bir sigara dumanı gibi en korunaklı odalarda bile tutulamaz, daima en beklenmedik şekillere bürünürdü. Şu an her şey mükemmel gittiği için en ufak bir değişiklik bu mükemmelliği bozacaktı. Evet, kesinlikle. Mutluluk ince bir buz katmanının üzerinde yürümeye benziyordu. Suya düşeceğiniz anı beklemektense buzu kırıp soğuk suya dalmak ve oradan çıkmayı denemek daha iyiydi. Kendini gerekenden daha erken saatte kalkmaya alıştırması bu yüzdendi. Tıpkı bugün yaptığı gibi. Cinayet soruşturması dersi on birde başlayacaktı. Sırf yatakta daha fazla uzanıp bu eşsiz mutluluğu henüz bitmemişken biraz daha tatmak için uyanmıştı. Kaçan adamın görüntüsünü kafasından attı. Harry’nin sorumluluk alanında değildi bu. Zaten şeytan yüzlü adamı eskisinden daha az görmeye başlamıştı.

Harry elinden geldiğince ses çıkarmadan yataktan kalktı ama nefes alışverişi değişmişti. Anın güzelliğini bozmamak için Raket’in uyuyor numarası yaptığından şüphelendi. Altına bir pantolon geçirip alt kata indi, espresso makinesine onun en sevdiği kapsülden koydu ve su ekledi. Kendisi için de küçük hazır kahve kavanozunu açtı. Kahveyi küçük kavanozlarda almasının sebebi, yeni açılmış hazır kahvenin çok daha lezzetli olmasıydı. Su ısıtıcısını açtı, çıplak ayaklarına ayakkabı giydi ve kapının önündeki merdivene çıktı.

Keskin sonbahar havasını ciğerlerine çekti. Holmen-kollveien’da, Besserud tepelerinin üzerinde geceler şimdiden soğuk olmaya başlamıştı. Aşağıda uzanan şehre ve fiyorda doğru baktı. Hâlâ mavi suların içinde minik beyaz üçgenler gibi duran birkaç yelkenli vardı. İki ay sonra, belki de birkaç haftaya mevsimin ilk karı buraya düşmüş olurdu. Ama bunu dert etmiyordu. Kahverengi ahşap duvarlı geniş ev, yazdan çok kış ayları için yapılmıştı.

Günün ikinci sigarasını yaktı ve çakıllı dik yoldan aşağı yürüdü. Bağlamadığı ayakkabı bağcıklarına basmamak için adımlarını dikkatli atıyordu. Keşke üzerine bir palto ya da en azından tişört geçirseydi. Gerçi sıcak bir eve dönecek olmanın zevki de buydu: birazcık donmak. Posta kutusunun başında durdu. *Afteiposten* gazetesini aldı.

“Günaydın, komşu.”

Harry, yan evin asfalt yolundan çıkan Tesla’yı duymamıştı. Arabanın sürücü camı açıldı ve sapsarı kusursuz saçlarıyla Bayan Syvertsen’in yüzü görüldü. Şehrin doğusundan gelen ve kısa bir süredir

batıda yaşayan Harry, onun tipik bir Holmenkollen kadını olduğunu düşünüyordu. Evinde iki çocuğu, iki jmrđımcısı olan, Norveç devleti beş senelik üniversite eğitimine burs vermiş olsa da çalışmayı aklının ucundan geçirmeyen bir ev kadını. Daha doğrusu, diğer insanların vakit öldürme gibi gördüğü şeyleri o iş olarak yapıyordu. Kendini formda tutmak (Harry eşofman üstünü görüyor olsa da

altında dar bir spor taytı olduğundan emindi; ayrıca kırkını epeyce geçmiş olmasına rağmen gerçekten de iyi görünüyordu), lojistik (çocuklara hangi yardımcının bakacağı, ailenin ne zaman tatile çıkacağı, Nice’teki ev, Hemsedal’daki kayak kulübesi, Sörlandet’teki yazlık gibi seçenekler arasında hangisine gidecekleri) ve çevre edinme (arkadaşlarla öğle yemeği, faydası dokunacak kişilerle akşam yemekleri). En önemli vazifesini ise çoktan yerine getirmişti. Bu yalandan işleri finanse edecek zengin bir koca bulmak.

Rakel’in çuvalladığı konu işte buydu. Çocuklara hayatın küçük yaşta öğretildiği Besserud gibi bir yerde, büyük bir ahşap evde büyümesine, istediği kişiyi elde edecek zekâya ve çekiciliğe sahip olmasına rağmen sonunda bir zamanların düşük maaş ayyaş bir cinayet dedektifi, şimdini ise içkiyi bırakmış daha da düşük maaşlı bir Polis Koleji hocasıyla evlenmişti.

“Sigarayı bırakmalısın” dedi Bayan Syvertsen, onu süzerek. “Sana tek söyleyeceğim bu. Hangi spor salonuna gidiyorsun?”

“Bodruma” dedi Harry.

“Kendine spor salonu mu kurdun? Antrenörün kim?”

“Benim” dedi Harry. Sigarasından derin bir nefes çekip arabanın arka camına vuran yansımasına baktı. Hâlâ zayıftı ama birkaç sene önceki gibi bir deri bir kemik değildi. Kaslanmakla üç, stresten kurtulmakla iki kilo almıştı. Bir de sağlıklı yaşam tarzından. Yine de camdan ona bakan yüz, hayatının hep böyle geçmediğine tanıklık etmiş gibiydi. Göz aklarında ve derisinin altındaki ince kırmızı damarlar, içki, kargaşa, uykusuzluk ve diğer kötü alışkanlıklarla dolu bir geçmişi ele veriyordu. Kulağından ağzının kenarına kadar gelen yara izi, yaşadığı çaresiz durumları ve kontrolsüzlüğü gösteriyordu. Ortaparmağı olmadığı için işaret ve yüzükpar-mağı arasında tuttuğu sigara ise et ve kanla yazılmış cinayet ve şiddetin eseri idi.

Elinde duran gazeteye baktı. Kat yerinde yazılı “cinayet” kelimesini görünce bir anlığına çığlığın yankısını tekrar duydu.

“Ben de kendime bir spor salonu kurmayı düşünüyorum” dedi Bayan Syvertsen. “Önümüzdeki hafta bir sabah bana uğrayıp tavsiye versen olur mu?”

“Bir mat, birkaç ağırlık, bir de asılacak bir kiriş” dedi Harry. “Tavsiyem bu kadar.”

Bayan Syvertsen geniş gülümsemeye karşılık verdi. Anlamış gibi başını salladı. “İyi günler, Harry.”

Tesla ince bir uğultuyla uzaklaşınca Harry de artık yuvası olan eve geri yürüdü.

Büyük köknarların gölgesine geldiğinde durdu ve eve baktı. Sağlam bir evdi. Hiçbir şey gibi o da girilemez değildi ama uğraştıracağı kesindi. Ağır meşe kapıda üç kilit, camlarda demir parmaklıklar

vardı. Bayan Syvertsen bu ağır korunaklı evin Johannesburg'dan çıkıp gelmiş gibi göründüğünü, güvenli mahallelerini tekinsiz gösterip ev fiyatlarını düşüreceğini söylemişti. Rakel'in babası parmaklıkları savaştan sonra taktırmıştı. Harry'nin cinayet dedektifliği yapması daha önce Rakel ve oğlu Oleg'i tehlikeye atmıştı. Oleg o yıllardan beri epey büyümüşü. Evden ayrılmıştı, artık kız arkadaşıyla yaşıyordu ve Polis Koleji'ne girmişti. Parmaklıkları ne zaman sökeceklerine Rakel karar vermeliydi. Çünkü artık onlara ihtiyaçları yoktu. Harry düşük maaşlı basit bir öğretmendi.

“Ah, yatak keyfi” diye mırıldandı Rakel gülümseyerek. Ağzını kocaman açarak esnedi ve yatağa oturdu.

Harry tepsiyi önüne koydu.

Yatak keyfi, Harry'nin işe geç gittiği, Dışişleri Bakanlığında avukatlık yapan Rakel'inse izinli olduğu cuma günleri sabah yatakta geçirdikleri saate verdikleri isimdi. Harry

yorganın altına kıvrıldı ve her zamanki gibi *Aftenponsten*'in yerel haberler ve spor sayfalarını Rakel'e verdi. Kendine de yabancı haberler ve kültür sayfalarını ayırdı. Geç olsa da sonunda pes edip kullanmaya başladığı gözlüğünü taktı. Suf-jan Stevens'm son albümünün incelemesini okurken Oleg'in onu önümüzdeki hafta Sleater-Kinney konserine çağırdığını hatırladı. Gevşetici, hafif nevrotik rock müzik. Tam da Harry'nin sevdiği türden. Oleg aslında daha sert şeyler dinlerdi, o yüzden bu jesti Harry'nin hoşuna gitmişti.

“Yeni bir şey var mı?” diye sordu, sayfayı çevirirken.

Rakel'in ön sayfadaki cinayet haberini okuduğunu ama ona bundan bahsetmeyeceğini biliyordu. Aralarındaki konuşulmamış anlaşmalardan biriydi.

“ABD'deki Tinder kullanıcılarının yüzde otuzdan fazlası evliymiş” dedi Rakel. “Ama Tinder bunu yalanlıyormuş. Sende neler var?”

“Father John Misty'nin yeni albümünde iş yokmuş. Ya da bu eleştiriye yazan kişi huysuz bir ihtiyar. Bana kalırsa İkincisi. *Mojo* ve *Uncuftaki* yorumlar iyiydi.”

“Harry?”

“Ben huysuz ihtiyarlardansa huysuz gençleri yeğlerim. Yıllar içinde yavaş yavaş durulanları. Aynı benim gibi. Sence de öyle değil mi?”

“Tinder kullansaydım beni kıskanır mıydın?”

“Hayır.”

“Hayır mı?” Harry, Rakel'in yatakta doğrulduğunu fark etti. “Nedenmiş o?”

“Sanırım hayal gücüm kıt olduğu için. Ben saf biriyim ve sana yettiğime inanıyorum. Saf olmak aptallık demek değil.”

Rakel iç çekti. “Hiç mi kıskanmazsm?”

Harry yeni bir sayfaya geçti. “Kıskanırım kıskanmasına ama Stale Aune bana geçenlerde bu duyguyu en aza indirmenin yollarını öğretti, hayatım. Hatta bugün öğrencilerime aşırı kıskançlıkla ilgili misafir hocalık yapacak.”

“Harry?” Ses tonuna bakılırsa pes etmeyecekti.

“Bana adımla seslenme lütfen. Gerildiğimi biliyorsun.” “Bence zaten gerilmeksin. Hiç benden başka birinden hoşlandın mı, merak ediyorum.”

“Merak mı ediyorsun, yoksa soruyor musun?” “Soruyorum.”

“Pekâlâ.” Harry’nin gözü bir film galasına giden Emniyet Müdürü Mikael Bellman’la karısının fotoğrafına takıldı. Bir süre önce takmaya başladığı siyah göz bandı Bellman’a ya-kışmıştı ve Harry, onun da bunu bildiğinin farkındaydı. Genç emniyet müdürü medyanın ve gördüğü bu gibi suç filmlerinin Oslo’yu yanlış tanıttığını, göreve geldiğinden bu yana şehrin eskisinden de güvenli olduğunu söylemişti. Öyle ki şehirde intihar edenlerin oranı bile cinayete kurban gidenlerin oranından yüksekti.

“Eee?” Harry, Rakel’in ona doğru sokulduğunu hissetti. “Başka kadınlardan hoşlanıyor musun bakalım?”

“Evet” dedi Harry esneyerek.

“Her zaman mı?”

Harry başını gazeteden kaldırdı. Kaşlarını çatarak önüne baktı. Soruyu düşündü. “Hayır, *her zaman* değil.” Okumaya devam etti. Yeni Munch Müzesi ve Halk Kütüphanesi, Opera Binası’nın yanında şekillenmeye başlıyordu. Son iki asırdır sanata heves eden tüm aykırı vatandaşlarını Kopenhag ve Avrupa’ya gönderen bu balıkçı ve çiftçi ülkesinin başkenti yakında bir kültür şehrine benzeyecekti. Buna kim inanırdı ki? Daha doğrusu, kim *inanmıştı*,?

“Seçme şansın olsa” dedi Rakel, şakacı bir sesle, “ve hiçbir bedel ödemeyecek olsan, benimle mi yoksa hayalindeki kadınla mı bir gece geçirmek istersin?”

“Senin doktor randevun yok muydu?”

“Sadece bir gece. Hiçbir bedeli olmayacak.”

“Bana hayalimdeki kadının sen olduğunu mu söyletmeye çalışıyorsun?”

“Haydi ama.”

“Bari biraz öneride bulun.”

“Mesela Audrey Hepburn.”

“Ölüsevicilik mi?”

“Konuyu sulandırma Harry.”

“Tamam. Ama neden ölmüş birini önerdiğini merak ediyorum. İstesem de birlikte olamayağım bir kadını seçince onu tehdit olarak görmeyeceğini bilip daha rahat cevap veririm diye mi? Neyse, bu akıl dolu yardımın ve *Tiffany’de Kahvaltı* yüzünden cevabım açık ve net bir şekilde evet.”

Rakel küçük bir çığlık attı. “O zaman neyi bekliyorsun? Git yap kaçamağını.”

“Birincisi, hayalimdeki kadının kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum ve reddedilmeyi hazmedebilen biri değilim. İkincisi de, ‘bedeli olmayacak’ sözün pek inandırıcı değil.”

“Sahi mi?”

Harry tekrar gazeteye döndü. “Beni terk edebilirsin. Terk etmesen bile bana artık aynı gözle bakmazsın.”

“Sen de çaktırmadan yaparsın.”

“O kadar enerjim yok.” Eski Sosyal Hizmetler Meclis Üyesi Isabelle Skøyen, mevcut Belediye Meclisi’ni önümüzdeki haftanın başında batı kıyısını ülkenin daha önce hiç görmediği bir şiddetle vurması beklenen tropik fırtına için hiçbir acil durum planı yapmamakla eleştirmişti. Daha da ilginci, fırtınanın büyük ihtimalle birkaç saat sonra gücünü biraz kaybederek Oslo’ya da gelecek olmasıydı. Skøyen, “Biz tropik bir ülke değiliz, o yüzden tropik fırtınalar için bütçe ayıramayız” diyen Meclis Başkan’ının delilik sınırında gezinen bir cehalet ve sorumsuzluk sergilediğini söylemişti. “Kendisi belli ki iklim değişikliğini sadece diğer ülkeleri etkileyen bir şey sanıyor” demecinin yanında duran karizmatik fotoğrafı, Harry’ye onu siyasete dönmeyi planladığını düşündürdü.

“Gizli işler çevirmek için enerjinin olmadığını söylerken, ‘sürekli rol yapamam’ mı demek istedin?” diye sordu Rakel.

“Hayır, ‘canım istemiyor’ demek istedim. Sır saklamak çok yorucu. Ayrıca kendimi suçlu hissederim.” Sayfayı çevirdi. Artık yeni bir sayfa kalmamıştı. “Vicdan azabı insanı yer bitirir.”

“*Seni* yer bitirir. Peki ya ben? Benim için ne kadar zor olacağını düşünmüyor musun?”

Harry çapraz bulmacaya göz attı ve gazeteyi yorganın üzerine bırakıp ona döndü. “Senden gizli yapacaksam hiçbir şey hissetmemen gerekiyor, değil mi hayatım?”

Rakel onu çenesinden tuttu, diğer eliyle kaşlarını karıştırdı. “Ya öğrenirsem? Ya da sen benim bir adamla yattığımı öğrenirsen? Üzülmez misin?”

Rakel kaşından kırılmış bir kılı kopartınca Harry ani bir acı duydu.

“Tabii ki üzülürüm” dedi. “O yüzden tersi olduğunda vicdan azabı çekerim derim.”

Rakel çenesini bıraktı. “Canın çıkmasın Harry. Cinayet davası çözmeye çalışır gibi konuşuyorsun. Hiç mi bir şey *hissetmiyorsun?*”

“*Canın çıkmasın* mı?” Harry sırtıp gözlüğünün üzerinden ona baktı. “Bu laf hâlâ kullanılıyor mu?”

“Soruma cevap ver. Canı- hay aksi şeytan!”

Harry güldü. “Aslında sorularına elimden geldiğince dürüst biçimde yanıt vermeye çalışıyorum. Ama bunu yapmam için düşünmem ve gerçekçi olmam gerekiyor, içimden geçen ilk hisse göre yanıt verirsem duymak istediğin sözleri söylemiş olurum. O yüzden sana bir uyarıda bulunayım. Ben dürüst biri değilim, düzenbaz herifin tekiyim. Şu an gösterdiğim dürüstlük, güvenini kazanmak için yaptığım uzun vade-

li bir yatırımdan ibaret. Çünkü günün birinde *gerçekten* yalan söylemem gerekirse dürüst biri olduğumu sanman işime yarayabilir.”

“Kes sırtımayı Harry. Yani başına bela açmayacağını bil-sen eşini aldatan o şerefsizlerden biri olabileceğini söylüyorsun, öyle mi?”

“Sanırım öyle.”

Rakel onu itti, yataktan kalktı ve terliklerini ayağına geçirip homurdanarak kapıya gitti.

Harry merdivenden inerken onun hâlâ homurdandığını duydu.

“Su ısıtıcısını açar mısın?” diye seslendi.

“Cary Grant’le yatmak isterdim” diye bağırdı Rakel. “Bir de Kurt Cobain. Hatta ikisiyle aynı anda.”

Harry alt kattan gelen ayak seslerini dinledi. Su ısıtıcısının fokurdayışım. Gazeteyi komodine koydu ve ellerini başının arkasına götürdü. Gülümsedi. Mutluydu. Ayağa kalkınca Rakel’in yastığın üzerine bıraktığı sayfayı gördü. Polis şeridinin arkasındaki bir cinayet mahallinin fotoğrafı vardı. Gözlerini kapayıp pencereye yürüdü. Gözlerini açıp dışarıdaki köknarlara baktı. Artık başarabileceğini hissediyordu. Elinden kurtulan adamın adını unutabilirdi.

Uyandı. Rüyasında bir kez daha annesini görmüştü. Bir de babası olduğunu söyleyen adamı. Bunun ne tür bir uyanma olduğunu düşündü. Kendini dinlenmiş hissediyordu. Rahatlamıştı. Bunun asıl sebebi, yanı başında yatan kadındı elbette. Ona doğru döndü. Dün yine ava çıkmıştı. Aslında niyeti bu değildi; fakat bardaki kadın polisi gördüğünde kader çarklarının işlemeye başladığını düşünmüştü. Oslo ufak bir şehirdi; insanlar daima birbirleriyle rastlaşırdı. Yine de onu görünce deliye dönmemişti. Kendine hâkim olma sanatını öğrenmişti. Kadının yüz hatlarını, saçlarını, hafif aykırı bir açıyla duran kolunu izledi. Soğuktü ve nefes almıyordu. Lavanta kokusu gitse de dert değildi. Kadın görevini yerine getirmişti.

Üzerindeki örtüyü attı, gardıroba gitti ve üniformayı çıkardı. Bir güzel fırçaladı. Damarlarındaki kanın hızlandığını şimdiden hissedebiliyordu. Güzel bir gün daha onu bekliyordu.

Cuma sabahı

Harry Hole, Stale Aune'yle birlikte Polis Koleji'nin koridorunda yürüyordu. 1,92 boyuyla, arkadaşından yirmi santim uzun, yirmi yaş genç ve çok daha zayıftı.

“Bu kadar bariz bir meseleyi çözememene şaşırdım” dedi Aune, puantiyeli papyonunu düzelterek. “Ortada bir gizem falan yok. Ailen öğretmen olduğu için sen de öğretmen oldun. Ya da daha doğru ifade etmek gerekirse, baban öğretmen olduğu için. Çünkü öldükten sonra bile hâlâ ondan onay almanın peşindesin. Kendini hiçbir zaman polis olarak görmediğini, hatta polis olmak istemediğini kanıtlamaya çalışıyorsun. Babana isyanını ondan farklı olmana dayandırdın çünkü onu annenin hayatını kurtaramayan zayıf biri olarak görüyordun. Kendi yetersizliklerini babana yansıtıyordun. Kendinin de anneni kurtaramadığını bildiğin için bu eksikliği polis teşkilatına girerek gidermeye çalıştın. Onun yerine hepimizi ölümden, daha doğrusu öldürülmekten kurtarmayı istedin.” “Hımm. Bu saçmalıkları dinlemek için insanlar her randevuda sana ne kadar para ödüyor?”

Aune güldü. “Randevu demişken, Raket'in baş ağrıları nasıl?”

“Bugün doktora gidecek” dedi Harry. “Babasının da migreni varmış ve ileri bir yaşta başlamış.”

“Kalıtım. O zaman doktora görünmesi, falcıya gidip pişman olmaktan farksız olacak. Biz insanlar kaçamadığımız şeylerden hoşlanmayız. Mesela ölüm gibi.”

“Kalıtım kaçınılmaz değil. Büyükbabam ilk içki içtiği günden beri alkolik olduğunu söylerdi. Tıpkı babası gibi. Benim babamsa hayatı boyunca içkiyi sadece zevk için içti ve hiç alkolik olmadı.”

“Demek ki alkolizm sizin ailede kuşak atlamış. Böyle şeyler oluyor.”

“Ya da zayıf kişiliğim için genlerimi bahane ediyorum.” “Ama bu durumda zayıf kişiliğinin sebebi genlerin olabilir.” Harry gülümsedi. Karşıdan gelen bir kız öğrenci kendisine gülümsediğini sanıp karşılık verdi.

“Katrine bana Grünerløkka'daki olay yerinin fotoğraflarını gönderdi” dedi Aune. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Suç haberlerini okumuyorum.”

İki numaralı amfinin kapısı açıktı. Ders son sınıf öğrencilerinin müfredatını içermesine rağmen Oleg'in dediğine göre o ve birkaç birinci sınıf öğrencisi daha derse gizlice girmeyi deneyecekti. Salon sahiden de tika basa doluydu. Merdivenlerde oturanların ve duvarlara yaslananların arasında öğrencilerin yanı sıra öğretim görevlileri de vardı.

Harry kürsüye çıkıp mikrofonu açtı. Kalabalığa baktı. Gözleri ister istemez Oleg'i aradı. Konuşmalar azaldı ve salon sessizliğe büründü. Şaşırtıcı olan hoca olması değil, bunu *sevmiş* olmasıydı. Çoğu kimse tarafından suskun ve içine kapanık biri olarak görülmesine rağmen zorlu bir öğren-

ci topluluğunun önüne çıkmak, 7-Eleven’da tek çalışan kasada önüne Camel Lights paketi konulduğunda sırada bekleyen sabırsız müşterilerin önünde “normal Camel” istediğini tekrar etmek zorunda kalmak kadar utandırmıyordu onu. Öyle ki gergin hissettiği bazı günler Camel Lights’ı alıp içinden tek bir sigara içer, paketin geri kalanını atardı. Ama burası onun güvenli bölgesiydi. Çalışmak ve cinayetlerden bahsetmek. Boğazını temizledi. Öğrencilerin arasında her zaman ciddiyetle oturan Oleg’i göremese de tanıdık bir yüze rastladı. Gözünde siyah bant olan bir yüz. “Gördüğüm kadarıyla bazılarınız buraya yanlışlıkla gelmiş. Son sınıf öğrencilerinin dedektiflik dersindeyiz.”

Amfide gülüşmeler oldu. Kimsenin dışarı çıkmaya niyeti yoktu.

“Pekâlâ” dedi Harry. “Korkarım buraya benim sıkıcı cinayet soruşturmaları dersimi dinlemeye gelenler az sonra hayal kırıklığına uğrayacaklar. Çünkü bugün bir misafir hocamız var. Emniyet Müdürlüğü’nün Cinayet Masası’na uzun yıllardır danışmanlık yapan, şiddet ve cinayet alanında İskandinavya’nın önde gelen psikologlarından biri. Mikrofonu Stale Aune’ye bırakmadan önce, çünkü bir daha geri alamayacağımı biliyorum, önümüzdeki çarşamba günü yeni bir soruşturmayı inceleyeceğimizi hatırlatmak istiyorum. ‘Şeytan Yıldızı’ soruşturması. Dava bilgileri, olay yeri raporları ve görüşme metinlerini her zamanki gibi okulun internet ağından bulabilirsiniz. Evet, Stale...”

Harry alkışlar eşliğinde merdivene yürürken Aune şiş göbeği ve dudaklarında mutlu bir gülümsemeyle kürsüye çıktı.

“Othello sendromu!” diye bağırdı. Mikrofona ulaştınca sesini alçalttı. “Othello sendromu, ölümcül kıskançlık için kullandığımız bir tabirdir ve ülkemizdeki çoğu cinayetin sebebi budur. William Shakespeare’in *Othello* oyunundaki kıskançlığa benzer. Roderigo, Komutan Othello’nun yeni evlendiği karısı Desdemona’ya âşıktır. Kurnaz biri olan Iago ise Othello’nun yeni yaveri olamadığı için ondan nefret eder. Ia-go, Othello’yu ortadan kaldırdığı takdirde daha yüksek mevkilere yükselebileceğini fark eder ve Roderigo ile bir olup Othello’yla karısının arasını bozar. Iago bunu Othello’nun aklına ve yüreğine bir virüs yerleştirerek yapar. Çok farklı kılıklara girebilen ölümcül ve inatçı bir virüs: kıskançlık. Ot-hello giderek daha da hastalanır, kıskançlığı uluorta titrediği sara nöbetlerine kadar varır. En sonunda önce karısını, sonra da kendini öldürür.” Aune tüvit ceketinin kollarını çekiştirdi. “Size bu hikâyeyi Shakespeare Polis Koleji müfredatında yer aldığı için değil, biraz genel kültür kazanın diye anlattım.” Gülüşmeler duyuldu. “Peki, sevgili kıskanç olmayan hanımlar ve beyler, Othello sendromu nedir?”

“Bu ziyareti neye borçluyuz?” diye fısıldadı Harry. Amfinin en gerisinde dikilen Mikael Bellman’m yanına gitmişti. “Kıskançlığa olan ilgin mi?”

“Hayır” dedi Bellman. “Senden şu son cinayet davasını soruşturmanı istiyorum.”

“Maalesef buralara kadar boşuna gelmişsin.”

“Eskiden yaptığın gibi yapmanı istiyorum. Kendine asıl soruşturma ekibine paralel çalışan ama bağımsız ilerleyen küçük bir ekip kur.”

“Teklifin için teşekkürler şef. Ama cevabım hayır.”

“Sana ihtiyacımız var Harry.”

“Evet. Ama burada.”

Bellman güldü. “İyi bir hoca olduğundan şüphem yok ama tek iyi hoca sen değilsin. Oysa dedektiflikte kimse senin eline su dökemez.”

“Cinayetlerle ilgilenmeye son verdim.”

Mikael Bellman gülümseyerek başını iki yana salladı. “Geç bunları Harry. Kendini burada daha ne kadar gizleyebilirsin? Ne kadar daha olmadığın biriymiş gibi davranabilirsin? Sen şu kürsüdeki adam gibi otobur değilsin. Etobursun. Tıpkı benim gibi.”

“Cevabım hâlâ hayır.”

“Yırtıcıların keskin dişleri olduğunu bilirsin. O yüzden beslenme zincirinde en tepededirler. Bakıyorum da Oleg ön sıralarda dersi dinliyor. O çocuğun Polis Koleji’ne girebileceği kimin aklına gelirdi?”

Harry ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. “İstediğim hayata kavuştum Bellman. Geri dönemem. Cevabım değişmeyecek.”

“Özellikle de okula kabul edilmek için temiz bir sabıka şart koşuluyorken.”

Harry cevap vermedi. Aune dinleyicileri eğlendirecek bir şeyler söyleyince Bellman da güldü. Elini Harry’nin omzuna koydu, ona doğru eğildi ve sesini biraz daha alçalttı. “Üzerinden birkaç sene geçmiş olabilir. Ama o zamanlar Oleg’i eroin satın alırken gördüğü üzerine yemin edebilecek bağlantılarım var. Bunun cezası olsa olsa iki senedir. Belki hapse bile girmez ama artık polis de olamaz.”

Harry başını iki yana salladı. “Böyle bir şeyi sen bile yapmazsın, Bellman.”

“Kabul etmiyor musun? Bu yaptığım havan topuyla serçe vurmak gibi görünebilir. Fakat bu davanın çözülmesi benim için gerçekten de çok mühim.”

“Hayır dersem ailemi mahvetmekten başka eline hiçbir şey geçmeyecek.”

“Belki öyle; ama yine de şu gerçeği atlamayalım. Senden... neydi o kelime? *Nefret* ediyorum.”

Harry önündeki insanların sırtlarına baktı. “Sen duygularıyla hareket eden biri değilsin Bellman. Sende o kadar duygu yok. Polis Koleji öğrencisi Oleg Fauke’yle ilgili böyle bir bilgiye sahipken bunca zamandır hiçbir şey yapmadığın ortaya çıktığında ne diyeceksin? Elinde kötü kartlar olduğunu rakibin biliyorken blöf yapmanın anlamı yok Bellman.”

“Çocuğun kaderi blöf yapıp yapmadığıma bağlı olsun istiyorsan sen bilirsin Harry. Sadece tek bir

dava. Benim için çöz, ben de seni rahat bırakayım. Son kararımı vermek için bugün öğleden sonraya kadar vaktin var.”

“Merakımdan soruyorum Bellman, bu dava senin için neden bu kadar önemli?”

Bellman omuz silkti. “Siyaset. Yırtıcılar ete ihtiyaç duyar. Unutma ki ben bir kaplanım, Harry. Sense aslan. Kaplan daha ağırdır ve cüssesine göre daha büyük bir beyne sahiptir. Bu yüzden Romalılar arenalarda kaplanın karşısına aslan çıkardıklarında mutlaka öleceğini bilirlerdi.”

Harry ön sıralardan kendisine çevrilen bir yüz gördü. Oleg’di bu. Başparmağını kaldırıp gülümsüyordu. Yakında yirmi ikisine basacaktı. Gözleri ve ağzını annesinden almıştı. Düz siyah saçları ise artık kimsenin hatırlamadığı Rus babasından geliyordu. Harry de ona başparmağını kaldırdı, gülümsemeye çalıştı. Kafasını çevirdiğinde Bellman gitmişti.

“Othello sendromuna çoğunlukla erkekler kapılır” diye çınladı Stale Aune’nin sesi. “Othello sendromundaki erkek katiller genellikle ellerini kullanırken kadın Othello’lar bıçak ya da küt nesnelere tercih ederler.”

Harry dinledi. Altındaki karanlık suları kaplayan ince, ipince buz katmanını dinledi.

“Ne bu ciddiyet?” diye sordu Aune, tuvaletten Harry’nin odasına döndüğünde. Kahvesinin son yudumunu içip paltosunu giydi. “Dersimi sevmedin mi yoksa?”

“Yo, sevdim. Bellman da oradaydı.”

“Ben de gördüm. Ne söyledi?”

“Şu son cinayeti araştırmam için bana şantaj yapmaya çalıştı.”

“Sen ne dedin?”

“Olmaz dedim.”

Aune başını oynattı. “Güzel. Senin ve benim gibi kötülükle bu kadar yakın temas kuranların ruhu köreliyor. Diğerleri fark etmese de içimizde çoktan bir şeyler öldü bile. Artık en yakınlarımıza, sevdiğimizimize, sosyopatlarla gösterdiğimiz kadar ilgi göstermenin zamanı. Bizim görevimiz tamamlandı Harry.”

“Havlu attığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Evet.”

“Hımm. Ne demek istediğini genel hatlarıyla anladım ama biraz daha açık konuşmaya ne dersin?”

Aune omuz silkti. “Çünkü çok fazla çalışıp evde çok az zaman geçiriyorum. Bir cinayet davasında çalışırken evde olsam bile kafam orada olmuyor. Sen bunları gayet iyi bilirsin, Harry. Bir de Aurora var tabii...” Aune yanaklarını balon gibi şişirip patlattı. “Öğretmenleri biraz daha iyi olduğunu

söylüyor. Çocuklar bu yaşlarda bazen kendilerini dışarıya kapatırlar. Ve bir şeyler denerler. Bileklerinde yara izi olması ille de kendilerine sistematik olarak zarar vermekten hoşlandıkları anlamına gelmez. Bunu doğal bir merak güdüsüyle de yapabilirler. Yine de bir babanın çocuğuyla iletişim kuramaması her zaman üzüntü verici. Özellikle de o baba başarılı bir psikologsa.”

“On beş yaşma geldi, değil mi?”

“Belki de on altı olduğunda tüm bunlar unutulup gidecek. O yaşlarda bir evre bitip yenisi başlar. Ama sevdiğinizle ilgilenmek için davaların sonlanması ya da işinin bitmesini bekleyemezsin. Bunu *hemen şimdi* yapmalısın. Öyle değil mi, Harry?”

Harry baş ve işaretparmağıyla dudağının üstündeki tıraşsız yeri ovuştururken yavaşça başını salladı. “Hımm. Tabii ki öyle.”

“Neyse, ben gidiyorum” dedi Aune. Çantasına uzanıp bir deste fotoğraf çıkardı. “Bunlar Katrine’in gönderdiği olay yeri fotoğrafları. Dediğim gibi, artık benim bunlarla işim kalmadı.”

“Bana neden veriyorsun ki?” diye sordu Harry, kanlı bir yatağın üzerinde yatan kadın cesedine bakarak.

“Belki derslerinde kullanırsın. Şeytan Yıldızı davasından bahsettiğini duydum. Demek ki gerçek cinayet davaları ve gerçek belgeler kullanıyorsun.”

“Onu sadece örnek olarak kullanıyorum” dedi Harry, gözlerini kadının resminden ayırmaya çalışarak. Nedense bir yerden tanıdık geliyordu. Bir yankı gibi. Onu daha önce görmüş olabilir miydi?

“Kurbanın adı ne?”

“Elise Hermansen.

İsmi hiçbir şey çağrıştırmadı. Harry bir sonraki resme baktı. “Boynundaki şu yaralar ne?”

“Sahiden de cinayete ilgili hiçbir şey okumadın mı? Tüm gazetelerin ön sayfasında çıktı. Bellman’ın seni sıkboğaz etmesine şaşmamalı. Demir dişler, Harry.”

“*Demir dişler* mi? Satanist mi?”

“VG’yi okursan meslektaşım Hallstein Smith’in bunun bir vampiristin işi olduğunu söyleyen tweet’inden bahsettiklerini göreceksin.”

“Vampirist mi? Vampir mi yani?”

“Keşke” dedi Aune, çantasından VG’den koparılmış bir sayfa çıkartarak. “Vampirlerin en azından zoolojide ve edebiyatta bir yerleri var. Smith ve tek tük birkaç psikoloğa göre vampirist kan içmekten zevk alan kişiye deniyormuş. Şunu oku...”

Harry, Aune’nin önüne tuttuğu tweet’i okudu. Son cümleye takıldı. *Bir vampirist daima tekrar saldırır.*

“Himm. Sayılarının az olması, haksız oldukları anlamına gelmez.”

“Delirdin mi sen? Ben de aykırı biriyimdir, Smith gibi hırslı insanları da severim. Öğrenciyken büyük bir hata yaptı ve o hata yüzünden kendisine ‘maymun’ lakabı takıldı. Korkarım sırf bu yüzden psikoloji camiasında hâlâ saygınlık kazanamadı. Aslında bu vampirizm işlerine bulaşmadan önce gelecek vaat eden bir psikologdu. Makaleleri de kötü değildi ama hiçbir akademik dergide yayınlatabilirdi. Nihayet yazdıkları bir yerde çıkmış oldu. VG’de.”

“Peki neden vampirizme inanmıyorsun?” dedi Harry. “Ak-

la gelebilecek her türlü sapkınlığın var olduğunu düşünürsen, bunları yapacak birilerinin de mutlaka bulunacağını söyleyen sen değil miydin?”

“Ah, evet, mutlaka vardır. Yoksa da olacaktır. Cinselliğin sınırı düşünebildiklerimiz ve hissedebildiklerimiz kadardır. Bu da onu neredeyse sınırsız kılar. Mesela dendrofil, ağaçlara cinsel istek duymaya denir. Ya da kakorafiyofil, başarısızlıktan cinsel haz almak demektir. Ama bir şeyi -fil veya -izm olarak tanımlayabilmek için belli derecede yaygınlaşmış ve belli sayıda istatistiğe ulaşmış olması gerekir. Smith ve onun yalanlarla kafayı bozan psikolog dostları kendi -izm’lerini yaratmışlar. Kesinlikle yanılıyorlar; çünkü kendileri ya da başkaları tarafından analiz edilebilecek öngörülebilir davranış biçimleri sergileyen vampiristler topluluğu diye bir şey yok.” Aune paltosunu ilikleyip kapıya yöneldi. “Öte yandan, insanlarla yakınlık kurmaktan korkuyorsun ve en iyi arkadaşın giderken ona sarılmıyorsun ya, işte bu psikoloji için gerçek bir malzeme. Rakel’e sevgilerimi ilet, baş ağrılarını hokus po-kusla geçireceğimi söyle. Duydun mu Harry?”

“Ha? Evet, söylerim tabii. Umarım Aurora daha iyi olur.”

Aune gidince Harry bir süre boşluğa baktı. Önceki akşam Rakel oturma odasında film seyredirken onun yanına gitmiş, ekrana kısacık bakıp James Gray filmi mi izlediğini sormuştu. Kadrajda dümdüz, sıradan bir cadde görüntüsü vardı. Ne bir oyuncu, ne özel bir çekim aracı, ne de kamera açısı kullanılmıştı. Harry’nin daha önce izlemediği bir filmin iki saniyesiy-di sadece. Evet, hiçbir görüntü tamamen doğal olamazdı belki; fakat Harry neden akıma bilhassa bu yönetmenin geldiğini anlamamıştı. Gerçi birkaç ay önce başka bir James Gray filmi izlemişti. Tüm sebebi bu olabilirdi. Kendiliğinden beliriveren önemsiz bir çağrışım. Önce bir film izlemiş, ardından bu iki saniyelik kayıttaki bir iki ayrıntı zihninde o kadar hızlı belirmişti ki görüntünün nesinin ona tanıdık geldiğini bulamamıştı.

Harry cep telefonunu çıkardı.

Bir an tereddüt etti. Sonra Katrine Bratt’ın numarasını bulup aradı. Katrine’in altı aydan uzun zaman önce doğum gününde attığı mesajdan beridir hiç iletişime geçmemişlerdi. Harry ona büyük harf ve nokta kullanmadan kuru bir “teşekkürler” yazarak cevap vermişti. Kendisini umursamadığını düşünmezdi Katrine. Sadece uzun mesaj yazmaya üşendiğini anlardı.

Telefon uzun uzun çaldı ama açan olmadı.

Cinayet Masası’ndaki dahili numarasını arayınca Magnus Skarre cevap verdi. “Demek Harry Hole’un

ta kendisi arıyor.” Cümledeki kinaye öyle barizdi ki Harry’nin fark etmemesine imkân yoktu. Cinayet Masası’nda fazla seveni olmadığını biliyordu. Skarre de o çoğunluktan biriydi. “Hayır, bugün Bratt’ı hiç görmedim. Yeni bir baş dedektif olarak hâlâ gelmemiş olması tuhaf. Çünkü burada yapmamız gereken tonla iş var.”

“Hımm. Rica etsem aradığımı...”

“En iyisi daha sonra tekrar ara, Hole. Düşünmemiz gereken başka şeyler var.”

Harry telefonu kapattı. Parmaklarını masada tıkırdattı ve en uçta duran ödev kâğıtlarına baktı. Sonra da diğer uçta duran fotoğraf destesine. Bellman’ın yırtıcılarla ilgili yaptığı benzetmeyi düşündü. Aslan, ha? Peki, buna da razıydı. Bir keresinde yalnız avlanan aslanların başarı şansının yalnızca yüzde on beş olduğunu okumuştı. Büyük bir av yakaladıklarında boğazlarını parçalayacak kadar güçlü olmadıkları için onları boğmak zorunda kaldıklarını da. Çenelerini hayvanın boynuna geçirip soluk borusunu sıkıyorlardı. Bu da haliyle zaman alıyordu. Manda gibi iri hayvanlarda aslan bazen avının boynuna asılı kalıp kendine ve mandaya saatlerce işkence çektiriyor, en sonunda onu bırakmaktan başka çaresi kalmıyordu. Cinayet soruşturmaları da bir açıdan buna benzer-

di. Çok çalışma ve sıfır ödül. Raket’e polisliğe dönmeyeceğine söz vermişti. Kendine söz vermişti.

Fotoğraf destesine yeniden baktı. Elise Hermansen’in resmini inceledi. Adı nedense bir yerden akıma kazanmıştı. Yatakta cansız yattığı fotoğrafın ayrıntıları da. Ama mesele ayrıntılarda değildi. Fotoğrafın bütünündeydi sanki. Raket’in önceki gece izlediği filmin adı *Kirli Paraydı* ve yönetmeni James Gray değildi. Yanlış tahmin etmişti. Yüzde on beş. Yine de denemişti.

Kadının yatma şeklinde bir tuhaflık vardı. Ya da yatırılma şeklinde. Düzende. Unutulmuş bir rüyanın yankısı gibiydi. Ormandaki bir çığlık. Unutmaya çalıştığı bir adamın sesi. Elinden kurtulan bir adamın.

Harry önceden düşündüğü bir şeyi hatırladı. Berbat hissettiği zamanlar içki şişesinin mantarını açıp ilk yudumu içtiğinde bunu hayal ederek yapmıyordu. Herhangi bir karar vermiyordu çünkü. Asıl karar çok daha önce verilmişti. O günden sonra da onu tetikleyecek olayı beklemişti. Zaten gerçekleşmesi an meselesiydi. Ne yaparsa yapsın, o şişe eninde sonunda önünde belirecekti. Ve Harry’yi bekliyor olacaktı. Harry de onu. Geri kalanı zıt kutuplardan, mıknaş etkisinden ve fizik kanunlarının kaçınılmazlığından ibaretti, hepsi bu.

Sıçayım, dedi içinden.

Harry hemen ayağa kalktı ve deri ceketini kaptığı gibi odadan çıktı.

Aynaya baktı, ceketin üzerine tam oturduğundan emin oldu. Kadının açıklama kısmına yazdıklarını son kez okudu. Ondand şimdiden nefret etmişti. İsmindeki “w” harfi, tıpkı kendi ismindeki “v” gibi okunuyordu ve bu bile onu cezalandırmak için yeterli bir sebepti. Farklı bir kurbanı tercih ederdi. En azından zevkine uyan birini. Katrine Bratt gibi. Ama karar verilmişti bir kere. Adında “w” olan kadın onu bekliyordu.

Ceketinin son düğmesini ilikleyip çıktı.

Cuma öğleden sonra

Gunnar Hagen pencerenin önünde dikiliyordu. “Bellman seni ikna etmeyi nasıl başardı?”

“Şöyle diyelim” dedi, arkasındaki tanıdık ses, “bana red-dedemeyeceğim bir teklif yaptı.” Son duyduğundan bu yana sesi biraz çataallaşmıştı ama hâlâ eskisi kadar derin ve sakindi. Kadın bir meslektaşı bir defasında Harry Hole’un tek güzel yanının sesi olduğunu söylemişti.

“Neymiş bu teklif?”

“Yüzde elli daha fazla mesai ücreti ve iki katı emekli pri-mı.

Cinayet Masası şefinin yüzünde kısacık bir gülümseme belirip kayboldu. Yani sen hiç şart sunmadın mı?”

“Bir tek ekibimi kendim kurmak istedim. Sadece üç kişiye ihtiyacım olacak.”

Gunnar Hagen arkasına döndü. Harry, Hagen’m masasının önündeki sandalyede uzun bacaklarını uzatmış, kambur cüssesiyle oturuyordu. Zayıf yüzündeki kırışıklıklar artmış, kısa sarı saçları şakaklarında kırışmaya başlamıştı. Yine de onu son gördüğü kadar zayıf değildi. Delici mavi gözlerinin akı eskisi kadar temiz olmasa da en kötü dönemlerinde olduğu kadar kızarıklık görünmüyordu.

“İslatmadan durabiliyor musun Harry? İçki içiyor musun?”

“Norveç’in petrol kuyuları kadar kuruyum, şef.”

“Hımm. Norveç’in petrol kuyuları kurumadı; biliyorsun, değil mi? Petrol fiyatları tekrar artana kadar geçici süreyle kapatıldılar.”

“Evet, benim kastettiğim de buydu.”

Hagen başını iki yana salladı. “Ben de yaşlandıkça olgunlaşırsın sanıyordum.”

“Moral bozucu, değil mi? Yıllar geçtikçe akıllanmıyoruz, sadece yaşlanıyoruz. Katrine’den hâlâ haber yok mu?”

Hagen telefonuna baktı. “Maalesef.”

“Tekrar mı arasak?”

“Hallstein!” Ses oturma odasından geliyordu. “Çocuklar yine şahin olmanı istiyor!”

Hallstein Smith mutlu bir of çekti ve Francesca Twinn’in *Miscellany of Sex* kitabını mutfak masasına bıraktı. Papua Yeni Gine’nin Trobriand Adaları’nda bir kadının kirpiklerini ısırarak koparmanın aşk göstergesi olduğunu okumak hayli ilginçti ama doktorasında kullanabileceği hiçbir şey bulamamıştı. Çocuklarını eğlendirmek kesinlikle daha zevkliydi. Son oyunda yorulmuş olması mühim değildi

çünkü doğum günleri yılda sadece bir kez gelirdi. Dört çocuğunuz varsa dört kez. Çocuklar anne babalarının da doğum günü kutlansın diye tutturursa altı kez. Yarım doğum günlerini de kutlu-yorsanız on iki kez. Çocukların şimdiden kumrular gibi ötüşmeye başladığı oturma odasına yürürken kapı çaldı.

Kapıyı açınca merdivende dikilen kadın gözlerini açıkça Hallstein Smith'in kafasına dikmişti.

“Evvvelsi gün yerfıstıklı bir şeyler yiyelim tuttu da” dedi Hallstein, alnında çıkan kırmızı isilikleri kaşıyarak.

Az sonra kadının isiliklerine bakmadığını fark etti.

“Ha, o mu?” dedi, şapkasını çıkartarak. “Şahin rolü yapmaya çalışıyorum.”

“Daha çok tavuğa benziyor” dedi kadın.

“Aslında paskalya civcivi, o yüzden ona *civcivşahin* diyoruz.”

“Ben Katrine Bratt, Cinayet Masası'ndan geliyorum. Oslo Emniyetinden.”

Smith başını eğdi. “Tabii ya, sizi dün gece haberlerde gördüm. Twitter'da yazdıklarım yüzünden mi geldiniz? Telefonum susmak bilmedi. Ortılığı karıştırmak istememiştim.”

“Girebilir miyim?”

“Elbette; ama umarım benim, eee... gürültücü çocuklardan rahatsız olmazsınız.”

Smith çocuklara bir süre kendi başlarına şahincilik oynamalarını söyledi ve kadın polisi mutfığa götürdü.

“Biraz kahveye ihtiyacınız var gibi” dedi, cevabı duymayı beklemeden fincanı doldurarak.

“Dün gece uzun sürdü” dedi kadın. “Uyuyakalmışım, o yüzden yataktan kalktığım gibi buraya geldim. Cep telefonumu da yanıma almamışım. Mahzuru yoksa sizinkinden ofisi arayabilir miyim?”

Smith telefonunu uzattı ve kadının antika Ericsson'a çaresizce bakakalmasını izledi. “Çocuklar buna akılsız telefon diyor. Nasıl arayacağınızı göstereyim mi?”

“Hatırlarım herhalde” dedi Katrine. “Bana bu resimde ne gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?”

O numarayı tuşlarken Smith de eline aldığı fotoğrafı inceledi.

“Demir dişler” dedi. “Türkiye'den mi getirilmiş?”

“Hayır, Caracas.”

“Anladım. İstanbul'daki Arkeoloji Müzesi'nde de buna benzer demirden diş setleri var. Büyük

İskender'in ordusundaki askerler tarafından kullanıldığı sanılıyor. Fakat tarihçiler öyle düşünmüyor; onlara göre üst tabakadaki insanlar bunları sadomazoşist fantezilerde kullanıyormuş.” Smith isiliklerini kaşdı. “Demek böyle bir şeyle öldürmüş, ha?”

“Emin değiliz. Sadece kurbanın vücudundaki ısırık izlerine, pas lekelerine ve birkaç siyah boya parçasına bakarak tahmin yürütüyoruz.”

“Aha!” diye bağırdı Smith. “O zaman Japonya'ya gitmeliyiz!”

“Japonya'ya mı gitmeliyiz?” Bratt telefonu kulağına götürdü.

“Dişlerini siyaha boyayan Japon kadınlarını görmüş olmalısınız? Görmediniz mi? Pekâlâ, bu geleneğe *ohaguro* deniyor. Anlamı ‘güneş battıktan sonraki karanlık.’ İlk olarak Heian döneminde, milattan sonra yaklaşık 800 yılında görülmüş. Ayrıca... şey, devam edeyim mi?”

Bratt elini sallayarak durmamasını söyledi.

“Rivayete göre Ortaçağ'da kuzeyde askerlerine siyaha boyalı demir dişler kullandıran bir *shogun* varmış. Çoğunlukla insanları korkutmak için, bazen de yakın muharebelerde kullanılıyorlarmış. Muharebe alanı kılıç sallanamayacak, hatta yumruk ve tekme bile atılamayacak kadar kalabalık olduğunda askerler bu dişlerle düşmanların boğazlarını ısı-rıyormuş.”

Dedektif telefonun açıldığını işaret etti. “Selam, Gunnar. Ben Katrine. Evden doğruca Profesör Smith'le konuşmaya geldiğimi haber vermek istedim. Evet... o tweet'i atan. Telefonumu evde unutmuşum. Bana ulaşmaya çalışan olursa...” Katrine dinledi. “Harry mi? Şaka yapıyorsun.” Birkaç saniye daha dinledi. “Öylece odana geldi ve yapacağını mı söyledi? Bunu sonra konuşalım.” Telefonu Smith'e geri verdi. “Peki vampirizm ne demek, bana anlatır mısınız?”

“Bunun için” dedi Smith, “sanırım yürüyüşe çıkmalıyız.”

Katrine, Hallstein Smith'le birlikte evden ahıra giren çakıllı yolda yürüyordu. Smith, çiftliğin on dönümlük araziyle beraber karısına miras kaldığını, şunun şurasında iki nesil önce Oslo'nun merkezinden birkaç kilometre uzaktaki Grini'de ineklerin ve atların otladığını anlatıyordu. Ne var ki Nesöya'da mirasa dahil olan, içinde kayıkhane bulunan daha küçük bir arsa bu çiftlikten daha çok para ediyordu. En azından delice zengin komşularından aldıkları teklifler öyle gösteriyordu.

“Nesöya gerçekten de çok uzak düşüyor ama şimdilik orayı satmak istemiyoruz. Benim çok sevdiğim yirmi beş beygir-gücünde ucuz bir alüminyum teknemiz var. Ne yalan söyleyeyim, denizi bu çiftliğe yeğlerim. Aman karım duymasın.”

“Ben de deniz kıyısında büyüdüm” dedi Katrine.

“Bergen, değil mi? Oranın aksanma bayılıyorum. Sandviken'de bir sene psikiyatri koğuşunda çalıştım. Güzel yer ama çok yağmur yağıyor.”

Katrine yavaşça başını salladı. “Evet, Sandviken'de ben de bir keresinde sıırıslıklam olmuşum.”

Ahıra vardılar. Smith bir anahtar çıkarıp asma kilidi açtı.

“Ahır için büyük bir kilit” dedi Katrine.

“Eskisi çok küçüktü” dedi Smith. Katrine sesindeki tatsızlığı fark etti. Kapıdan içeri girip hareket eden bir şeye basınca ufak bir çığlık attı. Aşağı bakınca beton zeminin üzerinde duran, bir metreye bir buçuk metrelik dikdörtgen bir metal levha gördü. Levha yayların üzerindeydi ve durağan konuma gelene dek aşağı yukarı sallanıp beton zemine vurdu.

“Elli sekiz kilo” dedi Smith.

“Ne?”

Smith başıyla solunu işaret etti. Yarım daire biçimindeki bir kadranın üzerinde 50 ve 60 rakamları arasında titreyen kocaman oku görünce Katrine eski bir hayvan kantarında dikildiğini anladı. Gözlerini kısarak kadrana baktı.

“Elli yedi kilo altı yüz seksen gram.”

Smith güldü. “Kesim ağırlığına daha çok var. İtiraf etmeliyim ki her sabah buraya girdiğimde kantarın üzerinden atlayarak geçiyorum. Her günün son günüm olabileceği düşüncesi canımı sıkıyor.”

Yan yana dizili bölmelerin önünden geçip bir ofisin kapısında durdular. Smith kapının kilidini açtı. Odada bir çalışma masası, bir bilgisayar, araziye bakan bir pencere ile iri ve ince yarasa kanatları, uzun bir boyun ve kare bir suratı olan bir vampir tablosu vardı. Masanın arkasındaki kitaplığın yarısı dosyalar ve bir düzine kitapla doluydu.

“Önünüzde duran şeyler, şimdiye dek vampirizm hakkında yayımlanmış olan tüm eserler” dedi Smith, elini kitapların üzerine gezdirerek. “O yüzden incelenmeleri hayli kolay. Sorunuza gelecek olursak, önce Vandenbergh ve Kelly’nin 1964’te yazdıkları kitaptan başlayalım.”

Smith kitaplardan birini aldı ve açıp okumaya başladı: “*Vampirizm bir nesneden (ekseriyetle bir sevgi nesnesinden) kan emmeye ve bunun sonucunda cinsel bir heyecan ve haz duymaya denir.*’ Bu oldukça basit bir tanım. Size bundan daha fazlası lazım, değil mi?”

Katrine “Sanırım” dedi ve vampir resmine baktı. Güzel bir sanat eseriymiş. Sade. Yalın, içgüdüsel olarak ceketine sarılmasını sağlayan bir ürperti de yayıyordu.

“O halde biraz daha derine inelim” dedi Smith. “Öncelikle, vampirizm yeni uydurulmuş bir terim değil. Kelimenin kökeni, insan suretine bürünen kana susamış yaratık mitlerinden gelir. Özellikle de Doğu Avrupa ve Yunan mitlerinden. Günümüzün modern vampir kavramı ise esasen Bram Stoker’ın 1897 tarihli *Dracula* romanına ve 1930’larda çekilen ilk vampir filmlerine dayanır. Bazı araştırmacılar vampiristlerin, yani ruh sağlığı bozuk sıradan insanların genellikle bu eserlerden etkilendiği yanlışına düşer. Oysa çok daha önceleri vampirizmden şurada bahsedildiğini unutuyorlar...” Smith kapağı dağılmış kahverengi eski bir kitap çıkardı. “Richard von Krafft-Ebing’in 1887’de, bir başka deyişle vampir mitleri tüm dünyaya yayılmadan önce yazdığı *Cinselliğin Psikopatolojisi* kitabında.” Smith kitabı dikkatlice yerine koyup eline başka bir tane aldı.

“Benim araştırmalarım vampirizmin nekrofaji,¹ nekrofil ve sadizm gibi durumlarla ilişkili olduğu fikrine dayanıyor. Bu kitabın yazarı Bourguignon da benim gibi dűřünüyormuř.” Smith kitabı açtı. “Bunu 1983’te yazmış: *‘Vampirizm, kan içmeye karşı dayanılmaz bir dűrtüyle ortaya çıkan, ender görűlen bir kompulsif bozukluktur. Ruhsal bir rahatlama sağladığı için hasta bu eylemi sürekli tekrar etme ihtiyacı hisseder ve diğer bozukluklarda olduğu gibi bunu neden yaptığını anlamaz.’*”

“Yani bir vampirist, vampiristler ne yapıyorsa onu yapar. Daha farklı davranamaz, öyle mi?”

“Kabaca, evet.”

“Bu kitaplar, kurbanlarının kanını içen bir katilin profilini çıkarmak için bize yardımcı olabilir mi?”

“Hayır” dedi Smith, Bourguignon’un kitabını rafa geri koyarak. “Dediğinizi yapabilecek tek bir kitap var; ama o da bu kitaplıkta yok.”

“Neden?”

“Çünkü basılmadı.”

Katrine profesöre baktı. “Sizinki mi?”

“Benimki” dedi Smith, üzgün bir tebessümle.

“Ne oldu?”

Smith omuz silkti. “Bu kadar radikal bir psikoloji konusu için doğru zaman değildi. Sonuçta şuna tamamen karşı çıkıyordum.” Raftaki kitap sırtlarından birini gösterdi. “Herschel Prins ve onun 1985’te *British Journal of Psychiatry*’de yayımlanan makalesine. Maalesef böyle bir başkaldırımı asla yanınıza bırakmıyorlar. Bulgularım ampirik kanıtlardan çok va-

ka çalışmalarını esas aldığı için kabul görmedi. Gerçek vampi-rizmle ilgili çok az vaka olduğu, bunlar da araştırma yetersizliğinden şizofreni tanısıyla kaydedildiği için ampirik kanıt bulmam imkânsızdı elbette. Çok uğraştım ama ikinci sınıf Amerikan ünlülerinin köşe yazılarını seve seve yayımlayan gazeteler bile vampirizmi saçma ve fazla sansasyonel bulduklarını söyledi. Nihayet yeterli araştırma kanıtı toplamayı başardığımda da hırsızlık olayı gerçekteşti.” Smith boş rafları işaret etti. “Bilgisayarımın çalınması neyse de tüm hasta raporlarım, tüm arşivim uçup gitti. şimdilerde bazı kötü kalpli meslektaşlarım böylesinin daha iyi olduğunu söylüyor. O araştırma yayımlansa daha beter alay konusu olacakmışım; çünkü vampi-rizm diye bir şeyin olmadığı apaçık ortaya çıkacakmış.”

Katrine parmağını vampir resminin çerçevesinde gezdirdi. “Kim buraya gizlice girip tıbbi kayıtlarınızı çalmış olabilir ki?”

“Kim bilir? Meslektaşlarımdan birinin yaptığını tahmin ediyorum. Binlerinin teorilerim ve bulgularımla ortaya çıkmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı.”

“Belki de hırsız hastalarımızın peşindeydi?”

Smith güldü. “Öyleyse kendisine bol şans diliyorum. Hepsi öyle kaçık ki inanın bana başka kimse onları istemez. Yalnızca araştırma denekleri olarak işe yararlar; onlardan para kazanamazsınız. Karımın yoga okulu bu kadar iyi gitmese ne çiftliği, ne de kayıkhaneyi elimizde tutabilirdik. Bu arada, evde çocuklara şahin rolü yapmam gereken bir doğum günü partisi var.”

Dışarı çıktılar. Smith ofisin kapısını kilitlerken Katrine bölmelerin üzerinde duvara asılı küçük bir güvenlik kamerası fark etti.

“Polis artık sıradan haneye tecavüzlerle ilgilenmiyor; biliyorsunuz, değil mi?” diye sordu. “Elinizde güvenlik kamerası kaydı olsa bile.”

“Biliyorum” dedi Smith iç çekerek. “O sırf kendimi rahat hissetmek için. Olur da yeni belgelerim için tekrar gelirse hangi meslektaşımın yaptığını bilmek istiyorum. Çiftlik kapısının dışına da taktırdım.”

Katrine kendini gülmekten alamadı. “Akademisyenleri kitap kurdu hoşsohbet insanlar sanırdım. Hırsızlık yapacakları aklıma gelmezdi.”

“Korkarım bizler de en az cahil insanlar kadar aptalca şeyler yapıyoruz” dedi Smith. Başını üzgünce iki yana salladı. “Kendim de buna dahilim.”

“Gerçekten mi?”

“Çok da ilginç bir şey değil. Sadece sayesinde yeni bir lakap edindiğim bir hata. Ayrıca üzerinden uzun zaman geçti.” Söylediği gibi üzerinden uzun zaman geçmiş olabilirdi ama Katrine konuşurken yüzünde beliren acıyı görebiliyordu.

Çiftlik evinin önündeki merdivene geldiklerinde Katrine ona bir kartvizit uzattı. “Basından ararlarsa onlara bu konuşmadan bahsetmeyin lütfen. Polisin ortada kol gezen bir vampir olduğuna inandığı ortaya çıkarsa insanlar daha da korkar.”

“Ah, basın beni aramaz” dedi Smith, karta bakarak.

“Öyle mi? Ama Twitter’da yazdıklarınız VG’de yayınlandı.”

“Benimle röportaj yapmaya bile tenezzül etmediler. Muhtemelen yalancı çoban olduğumu hatırladılar.”

“Yalancı çoban mı?”

“Doksanlarda bir cinayet vakasında katilin kesinlikle vampirist olduğunu iddia etmişim. Üç sene önce de başka bir cinayette aynısını yaptım. Belki hatırlarsınız?”

“Sanmıyorum.”

“Neyse, zaten manşetlere pek çıkmamıştı. İyi ki de öyle oldu.”

“Yani bu sizin üçüncü denemeniz, öyle mi?”

Smith başını yavaşça sallayarak ona baktı. “Evet. Bu üçüncü oluyor. Anlayacağınız, başarısızlık listem epey uzun.”

Evin içinden bir kadın sesi “Hallstein?” diye seslendi. “Geliyor musun?”

“Geldim, hayatım! Şahin alarmını çal! Gak gak gak!”

Katrine çiftlik kapısından çıkarken arkasında giderek yükselen bağırmaları duydu. Kumru katliamından önceki heyecan kasırgasının sesiydi bu.

1

Ölü eti yeme (ç.n.)

Cuma öğleden sonra

Katrine'in saat 3'te Krimteknisk'le, 4'te adli tıp uzmanıyla, -ki ikisi de birbirinden iç karartıcıydı-, 5'te ise Bellman'la emniyet müdürünün ofisinde toplantısı vardı.

“Harry Hole'u davaya sokmamıza olumlu tepki vermene sevindim, Bratt.”

“Neden vermeyeyim ki? Harry bizim en deneyimli cinayet dedektifimiz.”

“Bazı dedektifler bunu, nasıl desem... *zorlayıcı* bulabilir. Bu kadar büyük bir ismin elindeki kartlara bakacak olmasını.”

“Sorun değil. Ben her zaman kartlarım açık oynarım şef” dedi Katrine, kısacık gülümseyerek.

“Güzel. Bu arada, Harry kendi kurduğu küçük bir ekibi yönetecek ve sizden bağımsız çalışacak. O yüzden işini senden almayacak, rahat olabilirsin. Buna sadece sağlıklı bir rekabet diyelim.” Bellman parmak uçlarını birleştirdi. Katrine, beyaz lekelerinden birinin alyansının etrafında çember oluşturduğunu fark etti. “Ayrıca ben tabii ki kadın yarışmacıya alkış tutacağım. Bu davayı bir an önce sonuçlandırırız diye umuyorum, Bratt.”

“Anlıyorum” dedi Katrine Bratt, saatine göz atarak.

“Neyi anlıyorsun?”

Katrine, Bellman'm sesindeki hoşnutsuzluğu fark etti. “Davayı bir an önce sonuçlandırmayı ummanızı anlıyorum.”

Emniyet müdürünü kışkırttığını biliyordu. Niyeti bu değildi. Sadece elinden başka türlü gelmiyordu.

“Sen de aynısını ummalısın Dedektif Bratt. Pozitif ayrımcılık ya da değil; seninki gibi pozisyonlar kolay bulunmuyor.” “Bu görevi hak ettiğimi kanıtlamak için elimden geleni yapacağım öyleyse.”

Katrine gözlerini ona dikti. Göz bandı, sağlam olan gözünün yoğun bakışlarını ve güzelliğini daha da ön plana çıkarıyordu. Sert, acımasız parıltısını da.

Nefesini tuttu.

Bellman birden güldü. “Seni severim Katrine. Ama küçük bir tavsiyede bulunmak istiyorum.”

Katrine bekledi, her şeye hazırды.

“Bir dahaki basın toplantısında Hagen değil, sen konuşmalısın. Bunun aşırı derecede zor bir dava olduğunu, elimizde hiçbir ipucu bulunmadığını, uzun bir soruşturmaya hazırlıklı olmamız gerektiğini vurgulamayı istiyorum. Böylece medya daha hoşgörülü olur, bize biraz hareket alanı bırakır.” Katrine kollarını bağladı. “Aynı zamanda katili yeni bir cinayet için cesaretlendirmiş de oluruz.”

“Katilin gazetelerde yazılanlara göre davranacağını sanmıyorum, Bratt.”

“Siz bilirsiniz. Pekâlâ, benim soruşturma ekibinin sonraki toplantısını düzenlemem gerekiyor.”

Katrine, Bellman’ın bakışında sessiz bir uyarı sezdi.

“Git bakalım. Dediğim gibi yap. Medyaya bu davanın şimdiye kadar ilgilendiğin en zor dava olduğunu söyle.”

“Ben...”

“Kendi cümlelerinle elbette. Bir dahaki basın toplantısı ne zaman?”

“Yeni bir gelişme olmadığı için bugünkünü iptal ettik.” “Tamam. Unutma, bu davayı ne kadar zor gösterirsek çözdüğümüzde kazanacağımız zafer de o kadar büyük olur.

Ayrıca yalan söylemiş olmayacağız, elimizde sahidenden de bir şey yok, değil mi? Hem medya böyle büyük ve korkunç hikâyelere bayılır. Bunu iki tarafın da kazanacağı bir durum olarak gör Bratt.”

İki tarafın da bok kazanacağı, diye düşündü Katrine, merdivenlerden altıncı kattaki Cinayet Masası’na inerken.

Katrine saat altıda soruşturma ekibinin toplantısını başlattığında ilk yaptığı şey, raporların acilen yazılıp sisteme girilmesinin önemini belirtmek oldu. Çünkü Elise Hermansen’in öldürüldüğü gece Tinder randevusunda bulunduğu Geir Sölle’yle yapılan ilk görüşmeden sonra bu iş atlanmış, o yüzden adamla ikinci bir dedektif tekrar görüşmek istemişti.

“Hem kendimize fazladan iş yükü çıkarıyoruz, hem de kamuoyuna polisin düzenli çalışmadığı, birinin yaptığından diğerinin haberi olmadığı izlenimi veriyoruz.”

“Bilgisayarlarla ya da sistemle ilgili bir sorun olmalı” dedi Truls Berntsen, Katrine onun adını vermemesine rağmen. “Çünkü ben raporu gönderdiğime eminim.”

“Tord?”

“Son yirmi dört saatte hiçbir sistem hatası bildirilmedi” dedi Tord Gren, gözlüğünü düzelterek. Katrine’in bakışını fark edince ekledi. “Ama tabii ki bilgisayarında bir sorun da olabilir, Berntsen. Bir ara kontrol ederim.”

“Madem söze başladın, Tord, bize en yeni dâhiyane fikrinden bahseder misin?”

Bilgi işlem uzmanı kızardı, başını salladı ve insana hazır bir metni okuyormuş gibi hissettiren o katı ve yapay ses tonuyla devam etti. “Konum hizmetleri. Cep telefonu kullanan çoğu kişi, bir ya da daha fazla uygulamaya buldukları yerin bilgisini sürekli olarak toplamaları için izin verir. Çoğumuz böyle bir şeye izin verdiğimizden bile haberdar değilizdir.”

Kısa bir an için sessizlik oldu. Tord yutkundu. Katrine adamın ne yaptığını o an anladı: Ondan gruba

bir sunum yapmasını isteyebileceğini söyledikten sonra üşenmeyip bir konuşma hazırlamış ve bunu kelimesi kelimesine ezberlemişti.

“Uygulamaların büyük bir bölümü, hüküm ve koşullar kısmında telefonun konum bilgilerini polise değil, fakat üçüncü taraf şirketlerle paylaşmak için izin ister. Bu şirketlerden biri de Geopard. Konum verilerini topluyorlar ve sözleşmelerinde bu bilgileri kamuya, başka bir deyişle polise satmalarını yasaklayan bir madde yer almıyor. Cinsel saldırı nedeniyle hapse giren kişiler serbest kaldığında, bu şahısları hüküm giydikleri suçlara benzer olası saldırılarda kolayca bulabilmek için adres, cep telefonu, e-posta gibi bilgilerini topluyoruz. Çünkü cinsel saldırganların bu suçu tekrar işleme ihtimalinin yüksek olduğuna inanılıyordu. Oysa son araştırmalar bu düşüncenin tamamen yanlış olduğunu, tecavüzün aslında tekrar işlenme oranı en düşük suçlardan biri olduğunu gösteriyor. BBC Radio 4, yakın zaman önce suçluların tekrar tutuklanma oranının Amerika’da yüzde altmış, İngiltere’de ise yüzde elli olduğunu bildirdi. Genellikle aynı suçlardan yakalanıyorlar. Ancak tecavüz bunlardan biri *değil*. Amerika Adalet Bakanlığı’nın istatistiklerine göre motorlu taşıt hırsızlığından hüküm giyenlerin yüzde 78,8’i üç sene içerisinde aynı suçtan tekrar tutuklanıyor. Çalıntı mal ticareti yapanlarda oran yüzde 77,4. Tecavüzcülerde ise sadece yüzde 2,5.” Tord tekrar duraksadı. Katrine, ekibin bu dağınık sunuma karşı sabrının tükendiğini fark ettiğini tahmin etti. Tord boğazını temizledi. “Her neyse, Geopard’a iletişim bilgilerini verdiğimizde bize bu kişilerin telefon hareketlerinin haritasını istediğimiz zaman ve yer için çıkarabilirler. Mesela çarşamba akşamı için. Tabii konum izleyen uygulamalar kullanıyorlarsa.”

“Ne kadar kesin bir sonuçtan bahsediyoruz?” diye sordu Magnus Skarre.

“Birkaç metre kareye kadar” dedi Katrine. “Ama GPS sadece iki boyutlu olduğundan yüksekliği göremiyoruz. Yani telefonun kaçınıcı katta olduğu bilmiyoruz.”

“Bu gerçekten yasal bir şey mi?” diye sordu, diğer analiz uzmanı Gina. “Demek istediğim, gizlilik yasaları...”

“...teknolojiye ayak uydurmak için çabalıyor” diyerek araya girdi Katrine. “Hukuk bölümümüzle konuştum. Bunun gri bir alan olduğunu ama hiçbir mevcut yasanın kapsamında bulunmadığını söylediler. Eh, madem yasadışı değil...” Ellerini kaldırdı ama odadaki kimse cümlesini bitirmeye yanaşmadı. “Devam et, Tord.”

“Avukatlarımızdan onayı, Gunnar Hagen’dan da mali izni aldıktan sonra konum verilerini satın aldık. Cinayet gecesine ait haritalar, bize daha önce cinsel saldırıdan tutuklanan kişilerin yüzde doksan birinin GPS konumlarını gösteriyor.” Tord durup düşünmeye başladı.

Katrine, konuşma metninin sonuna geldiklerini fark etti. Odadakilerin neden derin bir oh çekmediğini çözemedi.

“Bunun bizi nasıl bir iş yükünden kurtardığını anlamadınız mı? Eski yöntemle gitseydik, yani bu sayısız şüphelinin üzerini tek tek çizmeye çalışsaydık...”

Kısık bir öksürük sesi duydu. Aralarındaki en yaşlı dedektif olan Wolfftu bu. Artık emeklilik yaşı gelmemiş miydi? “Üzerini çizmekle, haritanın Elise Hermansen’in adresiyle uyuşan bir şüpheli

göstermediğini kastediyorsun, değil mi?” “Haklısın” dedi Katrine. Ellerini beline koydu. “Aynı zamanda sadece geriye kalan yüzde dokuzun cinayet gecesi nerede olduğunu kontrol etmemiz gerekeceği anlamına geliyor.”

Skarre “Ama telefonun konumu kimseyi tam olarak aklamaz” dedi. Destek görmek için etrafına baktı.

“Ne demek istediğimizi anladınız” dedi Katrine iç çekerek. Bu grubun nesi vardı böyle? Buraya cinayet çözmeye gelmişlerdi, birbirlerinin enerjisini emmeye değil.

“Krimteknisk” dedi ve bir süre onları görmemek için en öne oturdu.

“Bende çok bir şey yok” dedi Björn Holm, ayağa kalkarak. “Laboratuvar yarada bulunan boyayı inceledi. Oldukça özel bir malzeme. Sirke çözeltisine demir tozu ve çaydan elde edilen bitkisel bazı tannik asit eklenerek yapılmış. Biraz araştırınca bunun dişlerin siyaha boyandığı eski bir Japon geleneğinden gelmiş olabileceğini öğrendik.”

“*Ohaguro*” dedi Katrine. “Güneş battıktan sonraki karanlık.”

“Doğru” dedi Björn. Kafede kahvaltı ederlerken *Aftenpos-ter*Cdeki bilgi sorularını bir kereliğine ondan daha iyi çözdüğünde baktığı gibi takdir dolu bir bakış attı Katrine’e.

Katrine “Teşekkürler” deyince Björn yerine geçti. “Bir de hiç konuşmadığımız büyük bir sorunumuz var. VG’nin ‘kaynak’, bizimse dışarıya bilgi sızdırma dediğimiz bir sorun.” Zaten sessiz olan oda daha da derin bir sessizliğe gömüldü. “Her şeyden önce bu bizlere zarar verdi. Artık katil ne bildiğimizi biliyor ve ona göre plan yapacak. Ama daha da kötüsü, bundan sonra hiçbirimiz birbirimize güvenip güveneme-yeceğimizden emin olamayacağız. O yüzden çok açık bir soru sormak istiyorum: VG’ye kim konuştu?”

Havaya kalkan bir el görünce şaşırdı. “Evet, Truls?” “Müller’le ikimiz dünkü basın toplantısından hemen sonra Mona Daa ile konuştuk.”

“Wyller mı demek istiyorsun?”

“Yeni çocuk işte, ikimiz de bir şey söylemedik. Ama sana kartını vermişti, değil mi, Müller?”

Tüm gözler Wyller’a çevrildi. Sarı kâkülünün altındaki yüzü kızarmaya başlamıştı.

“Evet... ama...”

“Mona Daa’nın VG’nin suç muhabiri olduğunu hepimiz biliyoruz” dedi Katrine. “Gazeteyi arayıp ona ulaşmak için kartvizite gerek yok.”

“Sen mi yaptın Wyller?” diye sordu Magnus Skarre. “Bak, tüm çömezlerin belli bir sayıda saçmalama hakkı vardır.”

“VG ile falan *konuşmadım*” dedi Wyller, çaresiz bir sesle.

“Berntsen senin yaptığını söyledi” dedi Skarre. “Berntsen’e yalancı mı diyorsun?”

“Hayır ama...”

“Söyle gitsin!”

“Bakın... Kadın kedilere alerjisi olduğunu söyledi. Ben de benim kedim var dedim.”

“Gördün mü, *konusmuşsun* işte. Başka neler dedin?”

“Bilgiyi sen de sızdırmış olabilirsin Skarre.” Bu sakin ve boğuk ses odanın en arkasından geliyordu. Herkes dönüp oraya baktı. Kimse içeri girdiğini duymamıştı. Uzun boylu adam arka duvara dayanmış bir sandalyede oturmaktan çok uzanıyor gibiydi.

“Bakıyorum da kimler gelmiş? Biz de tam kedilerden bahsediyorduk” dedi Skarre. “*VG*’ye ben konuşmadım, Hole.”

“Sen ya da buradan bir başkası, görüştüğünüz tanıklardan birine farkında olmadan çok fazla bilgi vermişsinizdir. O da gazeteyi arayıp bu bilgileri doğrudan polislerden aldığını söylemiştir. Alın size ‘emniyetten alman bilgi.’ Böyle şeyler hep olur.”

“Kusura bakma ama bu dediğine kimse inanmaz, Hole” dedi Skarre, burun kıvrarak.

“İnanmalısınız” dedi Harry. “Çünkü buradaki kimse *VG*’ye konuştuğunu itiraf etmez. Aranızda bir köstebek olduğunu düşünmeyi bırakmazsınız soruşturmanız hiçbir yere varmayacak.”

“Onun burada ne işi var?” diye sordu Skarre, Katrine’e dönerek.

“Harry bize paralel olarak çalışacak bir grup kurmak için geldi” dedi Katrine.

“Şimdilik sadece tek kişilik bir grup” dedi Harry. “Ayrıca biraz malzeme istemeye geldim. Cinayet gecesi konumu bilinmeyen o yüzde dokuzun listesini alabilir miyim? Son aldıkları hapis cezasının uzunluğuna göre sıralansın.”

“Ben hallederim” dedi Tord. Birden durdu ve izin ister gibi Katrine’e baktı.

Katrine başıyla onayladı. “Başka?”

“Elise Hermansen’in hapse atılmasına yardımcı olduğu seks suçlularının listesi de lazım. Hepsi bu kadar.”

“Tamamdır” dedi Katrine. “Hazır seni burada görmüşken, bizimle ilk düşüncelerini paylaşır mısın?”

“Bir bakalım.” Harry etrafına göz gezdirdi. “Adli tıp görevlisinin muhtemelen katilden bulaşan bir kayganlaştırıcı örneği bulduğunu biliyorum. Ama yine de asıl cinayet sebebinin intikam olma ihtimalini göz ardı edemeyiz. Cinsel saldırı işin ekstrası olabilir. Maktul eve döndüğünde katilin dairenin içinde olması, kadının onu eve aldığı ya da birbirlerini tanıdıkları anlamına gelmez. Ben

olsam bu kadar erken bir aşamada soruşturmayı kısıtlamazdım. Gerçi siz bunları çoktan düşünmüşsünüzdür.”

Katrine muzipçe gülümsedi. “Dönmene sevindim, Harry.”

Oslo Emniyeti’nin belki en iyi, belki en kötü ama tartışmasız en efsane cinayet dedektifi eğik duran vücuduna rağmen kusursuza yakın bir baş selamı verdi. “Teşekkürler, şef.”

“Ciddi miydin?” diye sordu Katrine. Harry’yle ikisi asansörde dikiliyordu.

“Ne?”

“Bana şef derken?”

“Elbette.”

Garaja indiklerinde Katrine uzaktan kumandalı anahtara bastı. Karanlıkta bir yerlerden *bip* sesi geldi ve farlar yanıp söndü. Harry böylesi bir cinayet davasında kendisine tahsis edilmiş olan arabayı mutlaka kullanması gerektiğine Katrine’i ikna etmişti. Sonra da birer kahve için Schröder Restoram’na uğrayıp oradan da onu evine bırakması gerektiğine.

“Senin taksi şoförüne ne oldu?” diye sordu Katrine. “Öystein mi? İşten atıldı.”

“Senin yüzünden mi?”

“Tabii ki hayır. Taksi şirketi. Bir kaza olmuş.”

Katrine başını salladı ve Öystein Eikeland’ı düşündü. Bir esrarkeşin dişlerine ve viski bağımlısının sesine sahip olan, Harry’nin çocukluk arkadaşı olmasına rağmen yetmiş yaşında görünen o uzun saçlı, sırık gibi adamı. Zaten Harry’ye göre topu topu iki çocukluk arkadaşı vardı. Diğerinin adı Tresko’ydu ve Öystein’dan bile daha tuhaf biriydi. Geceleri Mr. Hyde gibi poker oyuncusuna dönüşen kilolu, sevimsiz bir ofis çalışanı.

“Nasıl bir kaza?” diye sordu Katrine.

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Aslında hayır ama anlat.”

“Öystein pan flütü hiç sevmez.”

“Kim sever ki?”

“Trenden ve uçaktan korktuğu için Trondheim’a taksiyle gitmek zorunda kalan bir uzun yol müşterisi almış. Adamda öfke sorunu da olduğundan CD’sini yanında getirmiş. Kontrolünü kaybetmemesi için nefes egzersizleri yaparken eski pop şarkılarının pan flütle çalınan versiyonlarını dinlemesi gerekiyormuş. Gecenin ortasında, Dovre Yaylası’ndan geçerlerken ‘Careless Whisper’ın pan flüt

versiyonu altıncı kere çalmaya başlayınca Öystein CD'yi çıkarıp camdan dışarı fırlatmış. Sonra adamla yumruklaşmaya başlamış.”

‘Yumruklaşmış demek. Ayrıca o şarkının asıl hali de yeterince kötü.’”

“Sonunda Öystein adamı arabadan atmayı başarmış.”

“Araba giderken mi?”

“Hayır. Gecenin bir vakti, bir yaylanın ortasında, en yakın eve yirmi kilometre uzaklıktaki bir yerde. Öystein savunmasında temmuz ayında olduklarından havanın soğuk olmadığını, adam herhalde yürümekten de korkmuyordur diye düşündüğünü söylemiş.”

Katrine güldü. “Artık işsiz mi yani? Onu özel şoförün yapmalısın.”

“Ona bir iş bulmaya çalışıyorum ama Öystein -kendi deyişiyle- işsizlik için yaratılmış.”

Schröder Restoranı, restoran denilmesine rağmen aslında sadece bir bardı. Akşamüstü müdavimleri yerlerini çoktan almıştı. Hiçbir şey söylemeden gülümseyerek Harry’yi selamladılar.

Garson ise onu görünce hovarda oğlu evine dönmüş bir anne gibi sevindi ve onlara kahve getirdi. Yabancı turistlerin Oslo’yu dünyanın en iyi kahve şehirleri arasında saymaya başlamasının bu kahveyle bir ilgisi olmadığı açıktı.

“Björn’le ayrılmanıza üzuldüm” dedi Harry.

“Hı, hı.” Katrine konu hakkında konuşmasının beklenip beklenmediğini anlayamadı. Kendisi konuşmak istiyor muydu, onu da bilmiyordu. O yüzden omuz silkmekle yetindi.

Harry de “Hı, hı” deyip fincanı dudaklarına götürdü. “Eee, tekrar yalnız olmak nasıl bir duygu?”

“Yalnız olmayı bana mı soruyorsun?”

Harry güldü. Katrine bu gülüşü özlediğini fark etti. Onu *güldürmeyi* özlediğini. Her defasında büyük bir iş başarmış gibi hissediyordu.

‘Yalnız olmak güzel’ dedi. “Başka erkeklerle görüşüyorum.” Tepki vermesini bekledi. Bir tepki görmeyi mi *umuyordu*?

“Umarım Björn de binleriyle görüşüyordun Kendi iyiliği için.”

Katrine başıyla onayladı. Aslında çok da düşündüğü bir mesele değildi. Tam o anda ironik bir biçimde Tinder’ın o neşeli eşleşme sesi duyuldu ve kıpkırmızı giyinmiş bir kadın telaşla kapıya koştu.

“Neden döndün Harry? Son konuştuğumuzda bana bir daha asla başka bir cinayet davasında çalışmayacağını söylemiştin.”

Harry kahve fincanını elinde çevirdi. “Bellman Oleg’i Polis Koleji’nden atmakla tehdit etti.”

Katrine başını iki yana salladı. “Bellman sahiden de İmparator Neron’dan bu yana gelmiş geçmiş en aşağılık herif. Benden de basma bunun çözülmesi neredeyse imkânsız bir cinayet olduğunu söylememi istedi. Sırf davayı çözdüğümüzde daha başarılı görünmek için.”

Harry saatine baktı. “Belki de Bellman haklıdır. İnsanları demir dişlerle ısırıp kurbanın yarım litre kanını içen bir katil... Onun için asıl önemli olan, kurbanın kim olduğundan çok öldürme eyleminin kendisi olabilir. Bu da davayı zorlaştırıyor.”

Katrine başını oynattı. Dışarıda caddeye güneş vursa da hâlâ uzaktaki fırtınanın gümbürtüsünü duyabiliyordu sanki.

“Elise Hermansen’in olay yerindeki fotoğrafları” dedi Harry. “Sana bir şey hatırlattı mı?”

“Boynundaki ısırık izleri mi? Hayır.”

“Ayrıntılardan bahsetmiyorum. Demek istediğim..” Harry camdan dışarı baktı. “Bütün olarak. Tanımadığın bir grubun daha önce hiç dinlemediğin bir şarkısını duyduğunda parçayı kimin yazdığını tahmin etmek gibi. Bir yerlerden tanıdık gelir ama tarif edemezsin.”

Katrine ona yandan baktı. Kısa saçları eskiden olduğu gibi darmadağın bir halde yukarı kalkıktı ama seyrelmişti. Yü-

zünde yeni çizgiler belirmiş, kırışıklıkları derinleşmişti. Göz kenarlarında gülmekten oluşan izler görünse de onu sert kılan hatlar daha belirgindi. Onu neden bu kadar yakışıklı bulduğunu asla anlamamıştı.

“Hayır” dedi, başını iki yana sallayarak.

“Peki.”

“Harry?”

“Evet?”

“Geri dönme sebebin *gerçekten* Oleg mi?”

Harry döndü, tek kaşını kaldırarak ona baktı. “Neden soruyorsun?”

Bu bakış Katrine’i eskiden olduğu gibi elektrik çarpmışa çevirdi. Bu denli çekingen ve soğuk bir adam, nasıl oluyordu da sadece bir saniyelik bakışıyla yanındaki her şeyi yok edip talep ettiği ilgiyi üzerine çekebiliyordu? Ve o saniye nasıl oluyordu da koca dünyada tek erkek o kalıyordu?

“Boşver” deyip güldü. “Sahi, neden soruyorum ki? Haydi, gidelim.”

“Ewa ama ‘w’ ile yazılıyor. Anne babam benzersiz bir adım olsun istemiş. Gerçi sonradan öğrendim

ki eski Demir Bloku ülkelerinde çok yaygın bir isimmiş.” Kadın güldü, birasından bir yudum aldı. Ardından ağzını açtı ve dudaklarının kenarındaki ruju iki parmağıyla sildi.

“Demir *Perde* ve *Doğu* Bloku” dedi adam.

“Ha?” Kadın ona baktı. Oldukça sevimliydi. Eşleştiği diğerlerinden daha hoş ve nazikti. Büyük ihtimalle onun da bir arızası vardı, ileride ortaya çıkardı ne de olsa. Hep böyle olmaz mıydı? “Yavaş içiyorsun” dedi.

“Kırmızıyı seviyorsun demek.” Adam sandalyesine astığı paltoyu işaret etti.

“Şu vampir herif de seviyor” dedi Ewa, bardaki devasa televizyonlardan birinde yayınlanan haber bültenini göstere-

rek. Futbol maçı sona erince beş dakika öncesine kadar tıka basa dolu olan bar boşalmaya başlamıştı. Çakırkeyif olduğunun farkındaydı ama çok da sarhoş değildi. “VG’yi okudun mu? Kanını içmiş.”

“Evet” dedi adam. “Kadın son içkisini nerede içmiş, biliyor musun? Yolun yiiz metre ilerisindeki Jealousy Bar’da.”

“Bu doğru mu?” Kadın etrafına bakındı. Diğer müşterilerin çoğu grup ya da çiftmiş gibi görünüyordu. Bir ara tek başına oturup onu izleyen bir adam görmüştü ama şimdi orada değildi. *Sülük* değil, başka bir adam.

“Kesinlikle doğru. Bir içki daha?”

“Evet, sanırım içmeliyim” dedi kadın ürpererek. “Vay be!”

Barmene el etti ama adam başını iki yana salladı. Saatin yelkovanı o sihirli sınırı az önce geçmişti.

“Görünüşe göre başka bir güne kaldı” dedi adam.

“Tam da beni bu kadar korkutmuşken” dedi Ewa. “Şimdi benimle eve kadar yürümen gerekecek.”

“Elbette” dedi adam. “Töyen’de oturuyorum demiştin, değil mi?”

Kadın “Haydi o zaman” dedi ve kırmızı paltosunu kırmızı bluzunun üzerine geçirip ilikledi. Kaldırımında yürürken hafif sendeleyince adam onu tutmak zorunda hissetti.

“Bir sapığım var” dedi kadın. “Ben ona *Sülük* diyorum. Sadece bir kez görüştük ve... eee, güzel vakit geçirdik. Ama ben daha ileri gitmek istemeyince kıskandı. Dışarıda başkalarıyla buluşurken olur olmadık yerlerde belirmeye başladı.”

“Rahatsız edici olmalı.”

“Evet, öyle. Ama birisini gözü senden başkasını görmeyecek kadar etkilemek bir o kadar eğlenceli de.”

Adam koluna girmesine izin verdi ve etkilediği diğer erkekleri anlatırken kadını kibarca dinledi.

“Doğruya doğru, güzel görünüyordum. O yüzden onu ilk fark ettiğimde çok da şaşırmadım, sadece beni takip ettiği-

ni düşündüm. Ama sonra nerede olduğumu nasıl bildi ki diye düşündüm. Ne diyeceğim, biliyor musun?” Birden durdu ve yine sendeledi.

“Eee, hayır.”

“Bazen evimin *içinde* olduğu hissine kapılıyorum. Bilirsin işte, beynin sen farkında olmasan da insanların kokusunu kaydeder ve tanır.”

“Kesinlikle.”

“Ya vampir oysa?”

“Herhalde büyük bir tesadüf olurdu. Burada mı oturuyorsun?”

Kadın hayretle başını kaldırdı ve önündeki binaya baktı. “Evet. Tanrım, ne çabuk geldik.”

“Tanında sana eşlik eden iyi biri varsa zaman su gibi akar derler, Ewa. O halde seninle burada vedala...”

“Bana gelmek ister misin? Dolapta bir şişe içki olması lazım.”

“Bence ikimiz de yeterince içtik...”

“Onun evde olmadığından emin olmak için. Lütfen.” “İmkânsız bir şeyden korkuyorsun.”

“Bak, mutfağın ışığı yanıyor” dedi kadın, birinci kattaki camlardan birini işaret ederek. “Çıkarken kapattığımdan adım gibi eminim!”

“Ciddi misin?” dedi adam esneyerek.

“Bana inanmıyor musun?”

“Bak, çok üzgünüm ama gerçekten eve gidip yatmam lazım.”

Kadın ona soğuk bir bakış attı. “Gerçek centilmenlere ne oldu?”

Adam çekinerek gülümsedi. “Şey... belki de hepsi evine gidip yatmıştır.”

“Aha! Sen evlisin. Nefsine yenik düştün, şimdi de pişmanlık duyuyorsun, değil mi?”

Adam düşünceli gözlerle onu süzdü. Ona açıyormuş gibi.

“Evet” dedi. “Durum bu. İyi uykular.”

Ewa apartmanın kapısını açtı ve birinci kata çıktı. Kapıya kulak kabarttı ama bir şey duymadı. Mutfak lambasını gerçekten kapatmış mıydı yoksa onu eve çağırmak için uydurduğu bir şey miydi, bilmiyordu. Ama artık söylemiş, dudaklarından dökülmüştü bir kere. Sülük belki de gerçekten içerideydi.

Bodrum kapısının ardından ayaklarını sürüyen birinin sesi duyuldu. Kapının kilidi açılınca üniformalı bir güvenlik görevlisi belirdi. Beyaz bir anahtarla kapıyı tekrar kilitledi, arkasını döndü ve merdivenin tepesinden bakan Ewa'yi görünce o da şaşırılmış göründü.

Adam bir kahkaha patlattı. "Geldiğinizi duymadım. Özür dilerim."

"Bir sorun mu var?"

"Son günlerde bodrumdaki depolara birkaç kez girilmiş. Bina yönetimi fazladan devriye yapmamı istedi."

"Yani burada çalışıyorsunuz, öyle mi?" Ewa başını hafifçe eğdi. Hiç fena sayılmazdı. Ayrıca diğer güvenlik görevlileri kadar genç değildi. "O halde sizden dairemi kontrol etmenizi isteyebilir miyim? Benim evime de bir kez girildi. Lambalardan birini açık gördüm; oysa dışarı çıkarken hepsini kapattığımı hatırlıyorum."

Adam omuzlarını kaldırdı. "Aslında dairelere girmememiz gerekiyor ama sorun değil."

Ewa "Nihayet işe yarayan bir erkek" dedi ve onu bir defa daha baştan aşağı süzdü. Olgun bir güvenlik görevlisiydi. Muhtemelen çok zeki değildi ama güven veren güçlü bir tipi vardı, idare etmesi de kolaydı. Şimdiye dek hayatına giren erkeklerin ortak özelliği her şeye sahip olmalarıydı. Düzgün ailelerin çocuklarıydı, iyi bir mirasa konmayı bekliyor-

lardı, eğitimlilerdi ve gelecekleri parlaktı. Ve hepsi de ona tapıyordu. Ne var ki öyle çok içiyorlardı ki bu parlak geleceği kendi elleriyle söndürüyorlardı. Belki de bir değişiklik yapmanın vakti gelmişti. Ewa kapıya döndü, kalçasını kışkırtıcı bir biçimde çıkartarak anahtarları karıştırmaya başladı. Tanrım, ne çok anahtar vardı. Düşündüğünden daha mı sarhoştu yoksa?

Doğru anahtarı bulup kapının kilidini açtı, holde ayakkabılarını çıkarmaya üşenip doğruca mutfağa gitti. Güvenlik görevlisinin peşinden geldiğini duydu.

"Burada kimse yok" dedi adam.

"İkimizden başka." Ewa gülümseyip sırtını tezgâha dayadı.

"Mutfağınız güzelmiş." Adam kapıda dikilmiş, elini üniformasının üzerinde gezdiriyordu.

"Teşekkürler. Misafir geleceğini bilsem ortalığı biraz toparlardım."

"Belki bulaşıkları da yıkardınız." Adam da gülümsedi.

"Tabii tabii. Günde sadece yirmi dört saat var." Ewa saçındaki bir düğümü çözdü ve topuklu

ayakkabılarının üzerinde hafifçe sallandı. “Ben ikimize kokteyl hazırlarken evin geri kalanını kontrol etseniz olur mu? Ne dersiniz?” Elini içecek mikserinin üzerine koydu.

Güvenlik görevlisi saatine baktı. “Yirmi beş dakika sonra başka bir yeri daha turlamam gerekiyor. Ama herhalde evde saklanan birilerinin olup olmadığını anlamaya yeter.”

“O kadar sürede çok şey olabilir” dedi Ewa.

Güvenlik görevlisi onunla bakıştı, sessizce güldü ve çenesini kaşıyıp mutfaktan çıktı.

Adam yatak odası olduğunu tahmin ettiği yere yürürken duvarların bu kadar ince olmasına şaşırıldı. Yan dairedeki adamın konuştuklarını kelimesi kelimesine duyabiliyordu.

Kapıyı açtı. Karanlıktı. Duvarda bir düğme buldu ve cılız bir tavan lambası aydınlandı.

Oda boştu. Yatak dağınık. Komodinde boş bir şişe duruyordu.

Dolaşmaya devam etti ve banyonun kapısını açtı. Kirli fayansları gördü. Duşakabinin önünde küf tutmuş bir perde asılıydı. “Ev boş görünüyor!” diye seslendi mutfığa.

“Oturma odasına geçsene” diye seslendi kadın.

“Tamam ama yirmi dakika sonra gitmem gerek.” Adam oturma odasına gitti ve ortadan bel vermiş kanepeye oturdu. Mutfaktan önce kadeh şıkırtıları, ardından kadının tiz sesi geldi.

“içki alır mısın?”

“Evet.” Adam kadının sesinin ne kadar rahatsız edici olduğunu düşündü. Her erkeğin uzaktan kumandayla kapatmak isteyeceği türden bir sestti. Ama şehvetli, hatta biraz anaç bir kadındı. Güvenlik görevlisi üniformasının cebindeki bir şeyle oynadı. Astara sıkışmıştı

“Cin ve beyaz şarabım var” dedi, mutfaktan gelen ses. İnsanın beynini matkap gibi delip geçiyordu. “Biraz da viski. Ne istersin?”

“Başka bir şey” dedi adam, kendi kendine kısık bir sesle.

“Ne dedin? Neyse, hepsini getiriyorum!”

“Ge-getir, anne” diye fısıldadı adam, metal nesneyi cep astarından kurtararak. Görebilsin diye nazıkçe önündeki sehpa koydu. Penisinin şimdiden sertleşmeye başladığını hissedebiliyordu. Sonra derin bir nefes aldı. Odadaki tüm oksijeni içine çekiyordu sanki. Kanepeye yaslandı ve kovboy çizmelerini sehpa, demir dişlerin yanına bıraktı.

Katrine Bratt masa lambasının ışığında fotoğraflara göz gezdiriyordu. Yüzlerine bakınca seks suçluları olduklarını anlamak imkânsızdı. Bu insanlar kadınlara, erkeklere, çocuk-

lara, yaşlılara tecavüz etmiş, bazı vakalarda onlara işkence yapmış, birkaçını da öldürmüşlerdi. Ne

yaptıklarını en korkunç ayrıntısına kadar biliyorken gözaltı fotoğraflarını görseniz, yere bakan ve çoğunlukla korku dolu olan gözlerinde belki bir şeyler fark edebilirdiniz. Ne var ki sokakta karşılaşsanız sizi izleyip değerlendirdikleri ve neyse ki kurban olarak seçmediklerini hiç düşünmeden öylece yanlarından geçip giderdiniz. Katrine bu adamların bazılarını Cinsel Suçlar Masası'nda çalıştığı dönemden hatırlıyordu ama diğerlerini ilk kez görüyordu. Çok fazla yeni isim vardı. Her gün yeni bir suçlu dünyaya geliyordu. Doğumuyla anne babalarını sevinç gözyaşlarına boğan, hayata göbek bağıyla tutunan, çığlıkları annelerinin çığlıklarına karışan minik, masum bebeklerdi hepsi. Seneler sonra ise bağladıkları kadınları giysilerini yırtarak soyan, mastürbasyon yaparken boğuk hırıltıları kadınların çığlıklarına karışan canavarlara dönüşüyorlardı.

Soruşturma ekibinin yarısı bu suçlularla, özellikle de sabıkası en kabarık olanlarla görüşmeye başlamıştı. Cinayet gecesi nerede olduklarını öğrenip teyit ediyorlardı ama henüz olay yerinin yakınında bulunan kimse çıkmamıştı. Ekibin diğer yarısı ise maktulün eski sevgilileri, dostları, iş arkadaşları ve akrabalarını sorgulamakla meşguldü. Norveç'in oldukça basit bir cinayet istatistiği vardı. Vakaların yüzde sekseninde katil kurbanı önceden tanıyan biri olurdu. Öldürülen bir kadınsa ve kendi evinde öldürüldüyse bu oran yüzde doksanı geçiyordu. Buna rağmen Katrine, katili bu yüzdeler dilimlerde bulmayı ummuyordu. Çünkü Harry haklıydı. O türden bir cinayet değildi bu. Kurbanın kimliği, cinayetin kendisinden daha önemsizdi.

Elise'nin müvekkilliği tarafından aleyhlerinde tanıklık edilen suçluların listesini de incelemişlerdi ama Harry'nin söylediği gibi Katrine de failin bir taşla iki tuş vurduğunu düşünmüyordu. Hem intikam almanın, hem cinsel bir tatmin yaşa-

manın peşinde olamazdı. Tatmin mi? Katrine katilin o korkunç cinayetin ardından yatakta uzanıp bir kolunu kurbana atmış, ağzında sigarayla sırıtarak "Harikaydın" dediğini hayal etmeye çalıştı. Harry seri katillerin tatmin yaşamak şöyle dursun, her defasında istedikleri şeyi *tam olarak* elde edemedikleri için öfkelenediklerini söylerdi. Bu yüzden öldürmeye devam eder, bir dahaki sefere o mükemmeliyete ulaşmayı, bir kadının çığlıkları eşliğinde tekrar doğup insanlığın geri kalanıyla aralarındaki göbek bağı koparmayı umarlardı.

Katrine, Elise Hermansen'in yatakta yattığı resme bir daha baktı. Harry'nin görebildiğini o da görmeye çalıştı. Ya da duyabildiğini duymaya. Müziğe benzetmişti, değil mi? Biraz sonra pes edip yüzünü ellerine gömdü. Böyle bir görev için doğru ruh halinde olduğunu ona düşündüren neydi? Son görüştüklerinde "Bipolar bozukluk sanatçılar dışında kimse için iyi bir başlangıç noktası değildir" demişti psikiyatri. Sonra da onu ayakta tutan minik pembe haplar için yeni bir reçete yazmıştı.

Hafta sonu gelmek üzereydi ve normal insanlar normal şeyler yapıyorlardı. Hiçbiri bir şeyler bulabilirim umuduyla ofiste oturup korkunç olay yeri fotoğraflarına ve korkunç insanların yüzlerine bakmıyordu mesela. Tinder'dan sevişip unutacakları öylesine birini de aramıyorlardı. Şu anda onu normal hissettirecek bir şeye öylesine ihtiyacı vardı ki. Bir pazar yemeğine. Beraberlerken Björn onu defalarca kez ailesinin Skreia'daki evinde pazar yemeğine davet etmişti. Ama Katrine arabayla yarım saat uzaklıkta olmasına rağmen her seferinde bir bahane bulup reddetmişti. Şimdiyse sevgilisinin ailesiyle bir masanın etrafına oturup birilerine patates yemeğini uzatmayı, havadan şikâyet etmeyi, aldıkları yeni kanepeli övmeyi, kurutulmuş geyik eti çiğnemeyi, sıkıcı ama rahat olan sohbetlerine katılmayı her şeyden çok istiyordu. Herkesin birbirine sıcağı bakıp kafa salladığı, modası geç-

miş şakaların havada uçuştığı, asla öfke duyacak kadar rahatsız olmayan o anları keşke yaşasaydı.

“Selam.”

Katrine yerinden sıçradı. Kapıda dikilen bir adam vardı. “Listemdeki son kişiyi de hallettim” dedi Anders Wyller. “Başka bir şey yoksa eve gidip biraz uyumak istiyorum.”

“Git tabii ki. En sona sen mi kaldın?”

“Galiba öyle oldu.”

“Berntsen?”

“O erken bitirdi. Benden daha verimli çalışıyor olmalı.” “Doğru” dedi Katrine. Gülmek istedi ama hiç hali yoktu. “Senden bunu istediğim için özür dilerim, Wyller. Ama rica etsem onun listesini sen de kontrol edebilir misin? içimden bir his...”

“Ettim bile. Sorun yoktu.”

“Hiç mi yoktu?” Katrine, Wyller ve Berntsen’den telefon operatörlerini aramalarını ve kurbanın son altı ay içinde konuştuğu kişilerin numaralarını ve isimlerini almalarını istemişti. Çıkan listeyi ikiye bölüp hepsinin olay gecesi ne yaptığını kontrol edeceklerdi.

“Evet. Nittedal’deki Aneby kasabasında adı ‘y’ harfiyle biten bir adam var. Elise’yi yazın başında çok fazla aramış. O yüzden onu iki kez kontrol ettim.”

“Adı y harfiyle biten mi?”

“Lenny Hell. Aynen öyle.”

“Vay canına. Yani insanlardan adındaki harflere göre mi şüpheleniyorsun?”

“Bu sadece baktığım şeylerden biri. İsmi ‘y’ ile biten kişilerin suç istatistiklerinde ilk sıralarda çıktığı bilinen bir gerçek.”

“Eee?”

“Berntsen’in Lenny için yazdığı notu gördüm. Elise Hermansen’in öldürüldüğü sırada bir arkadaşıyla Aneby Piz-

za ve Izgara’da oturuyorlarmış ve bunu doğrulayacak tek kişi pizza dükkânının sahibiymiş. Ben de o yüzden kasabanın şerifini arayıp kendim de teyit etmek istedim.”

“Adamın adı Lenny olduğu için mi?”

“Dükkân sahibinin adı Tommy olduğu için.”

“Şerif ne söyledi?”

“Lenny ve Tommy’nin yasalara riayet eden güvenilir vatandaşlar olduklarını söyledi.”

“Yani haksız çıktın.”

“Orası hâlâ belirsiz. Çünkü şerifin adı da Jimmy.”

Katrine dayanamayıp bir kahkaha patlattı. Buna ihtiyacı olduğunu fark etti. Anders Wyller ona gülümsedi. Belki bu gülücüğe de ihtiyacı vardı. Evet, herkes iyi bir ilk intiba bırakmaya çalışırdı. Ama içinden bir ses, hiç sormasaydı Wyller’ın Berntsen’in işlerini de yaptığından bahsetmeyeceğini söylüyordu. Bu da demek oluyor ki Wyller da tıpkı kendisi gibi Truls Berntsen’e güvenmiyordu. Katrine akıma gelen bir düşünceyi ilk andan beri önemsememeye çalışıyordu fakat şimdi fikrini değiştirmişti.

“İçeri gelsene. Kapıyı da kapat.”

Wyller söyleneni yaptı.

“Maalesef sana sormam gereken bir soru var Wyller. *VG*’ye sızdırılan şu bilgilerle ilgili. Berntsen’e en yakın çalışacak kişi sensin. Mümkünse?..”

“Gözümü ondan ayırmayayım mı?”

Katrine iç geçirdi. “Onun gibi bir şey. Bu konu aramızda kalacak ve olur da bir şey fark edersen *sadece* gelip bana anlatacaksın. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.”

Wyller gidince Katrine birkaç saniye bekledi ve masadan telefonunu aldı. Rehberden Björn’ü buldu. O arayınca ekranda çıksın diye bir fotoğrafını eklemişti. Gülümseyen bir fotoğrafını. Björn Holm yakışıklı biri sayılmazdı. Yüzü solgun

ve biraz şişti, kızıl saçları dolunayı gölgede bırakacak kadar parlaktı. Ama Björn’dü işte. Tüm bu diğer resimlerin panzehiriydi. Onunla beraber olmaktan neden bu kadar korkmuştu? Harry Hole bile başka biriyle yaşamayı başarmışken o nasıl olmuştu da yapamamıştı? İşaretparmağı numaranın yanındaki arama düğmesine giderken yine akıma o uyarı geldi. Harry Hole ve Hallstein Smith’in yaptığı uyarı. Sıradaki kurban...

Telefonu bırakıp yeniden fotoğraflara odaklandı.

Sıradaki kurban.

Ya katil sıradaki kurbanı düşünmeye çoktan başladıysa?

“Daha fazla ça-çaba göstermelisin, Ewa” diye fısıldadı adam.

Çaba göstermediklerinde onlardan nefret ediyordu.

Evlerini temizlemediklerinde. Vücutlarına iyi bakmadıklarında. Çocuklarını doğurdıkları adamı ellerinde tutmayı başaramadıklarında. Çocuklarına yemek vermeyip gardıroba kilitlediklerinde ve onlara sessiz dururlarsa çikolata vereceklerini söylediklerinde. Sonra da eve adamlar alıp, onların karınlarını bir güzel doyurup, çikolata ve başka mükâfatlar verip onlarla çocuklarıyla hiç oynamadıkları gibi zevk çılgınlıkları atarak oynadıklarında.

Ah, hayır.

Hal böyle olunca çocuk da annesiyle oynamaya karar vermişti tabii ki. Ve annesine benzeyen başkalarıyla.

Oynamıştı da. Hem de öyle böyle oynamak değil. Ta ki günün birinde başka bir gardıroba, Jössingvien 33: ıla Hapishanesi ve Islahevi'ne kapatılmaya dek. Yasalara göre burası ülkenin dört bir yanından getirilen ve "özel müdahaleye" ihtiyaç duyan erkek mahkûmların tutulduğu bir tesisti.

Oradaki nonoş psikiyatlardan biri, ona işlediği tecavüzlerin ve kekelemesinin büyürken geçirdiği psikolojik bir trav-

manın sonucu olduğunu söylemişti. Salak herif. Kekemelik ona hiç tanımadığı babasından miras kalmıştı. Bir kekemelik, bir de kirli bir takım elbise. Kadınlara tecavüz etmek de kendini bildi bileli hayalini kurduğu bir şeydi. Bu kadınların asla başaramadığı bir şey yapmıştı o. Daha fazla çabalamıştı. Kekemelikten neredeyse kurtulmuştu. Hapishanenin kadın dışçisine tecavüz etmişti. İla'dan kaçmıştı. Ve oyun oynamaya kaldığı yerden devam etmişti. Eskisinden daha da büyük bir azimle. Polisin peşinde olması bir süre sadece oyuna heyecan katmıştı, hepsi bu. Ne var ki bir gün o polisle yüz yüze gelmiş, gözlerindeki kararlılığı ve hıncı görünce bu adamın onu yakalayabileceğini anlamıştı. Onu çocukluğunun en karanlık köşesine, babasının kaim, yağlı takım elbisesinin asılı olduğu o gardıroba geri gönderebilirdi. Annesi o takım elbiseyi babası bir gün çıkagelirse diye atmıyordu. Öyle iğrenç bir kokusu vardı ki gardıroba kilitlendiğinde ter ve tütün kokusunu içine çekmemek için nefesini tutmaya çalışırdı. Yeniden bir yere hapsolmaya dayanamayacağını biliyordu. O yüzden saklanmıştı. Gözlerinde cinayet olan o polisten saklanmış, üç sene öylece oturup beklemişti. Oyunsuz geçen tamı tamına üç sene. Artık bu bekleyişin kendisi bir gardıroba dönüşmeye başlamıştı. Ama sonra karşısına bu fırsat çıkmıştı. Güvenle oyun oynama şansı. *O kadar da* güvenli olmamalıydı elbette. Heyecan duyması için korkunun kokusunu alabilmeliydi. Hem kendisinin, hem onların korkusunun. Kaç yaşında oldukları, nasıl göründükleri, iri ya da ufak tefek olmaları fark etmezdi. Kadın olmaları yeterliydi. Ya da aptal psikiyatlardan birinin dediği gibi potansiyel bir anne.

Başını eğip ona baktı. Evin duvarları ince olsa da artık bir önemi yoktu. Adı V ile yazılan Ewa çok yakınındaydı. Bu ışıkta açık duran ağzının etrafında minik sivilceleri olduğu görülebiliyordu. Bağırmaaya çalıştığı belliydi ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın başarmasına imkân yoktu. Çünkü ağ-

zının aşağısına yeni bir ağız eklenmişti. Gırtlığında kanayan bir delik vardı. Kadını oturma odasının duvarına sımsıkı bastırıyordu. Parçalanarak dışarı çıkan soluk borusunun üzerinde pembe kan baloncukları patlarken gargaraya benzer bir ses duyuluyordu. Çaresizce nefes almaya

alışırken boyun kasları bir gerilip bir gevşiyordu. Akciğerleri hâlâ çalıştığı için birkaç saniye daha yaşayacaktı. Ama şu anda onu en çok sevindiren şey bu değildi. Demir dişleriyle ses tellerini ısırarak kadının o katlanılmaz gevezeliğine kesin bir son vermiş olmasıydı.

Ewa'nın gözlerindeki ışık sönerken adam bu gözlerde ona ölüm korkusunu, bir saniye daha yaşama arzusunu gösterecek bir ayrıntı görmeye çalıştı. Ama hiçbir şey bulamadı. Kadın daha fazla çaba göstermeliydi. Belki hayal gücü kıttı. Belki de hayatı yeterince sevmiyordu. Hayattan bu kadar kolay vazgemelerinden nefret ediyordu.

Cumartesi sabahı

Harry koşuyordu. Harry koşmayı sevmezdi. Bazıları hoşlarına gittiği için koşardı. Haruki Murakami gibileri. Harry, Murakami'nin kitaplarını severdi ama koşmayla ilgili olanı hariç. Bir tek onu yarım bırakmıştı. Harry durmayı sevdiği için koşardı. *Koşmuş* olmayı sevdiği için. Ama ağırlık kaldırmak zevkliydi. Daha fazla acı çekmeyi beklemektense kaslarının gücü yettiğince keskin bir acı duymak daha iyiydi. Bu onun zayıf kişiliğiyle, sorunlardan kaçma ve acıyı *henüz* başlamamışken sonlandırma isteğiyle ilgili olabilirdi.

Zengin Holmenkollen insanların yılda taş çatlasa bir kez ava gitmelerine rağmen besledikleri av köpeklerine benzeyen cılız bir köpek hızla yanından geçti. Sahibi yüz metre geriden yavaş tempoyla koşuyordu. Üzerinde bu yılın Under Armour koleksiyonundan vardı. Yan yana geçen iki tren gibi birbirlerine yaklaşırlarken Harry adamın koşma tekniğini izledi. Aynı yöne koşmamaları kötüydü. Harry adamın dibine kadar girip nefesini ensesinde hissettirir, sonra hız kesmiş gibi yaparak tam Tryvann'a tırmanırken onu sollardı. Adam da yirmi senelik Adidas ayakkabılarının tabanına bakakalırdı.

Oleg, Harry'nin koşarken aşırı derecede çocuklaştığını söylerdi. Tüm yolu sakince koşmak üzere anlaşsalar bile sonunda dayanamayıp tepeye kadar yarışmayı teklif ederdi.

Bu Harry'nin hezimete uğrayacağını bilerek yaptığı bir şeydi. Çünkü Oleg de annesi gibi, hiç adil olmayan güçlü akciğerlere sahipti.

Koşmaktan çok yürüyormuş gibi görünen iki şişman kadın öyle sesli konuşuyor ve soluyordu ki Harry'nin yaklaştığını duymadı. Harry de daha dar bir yola saptı. Ve kendini bir anda bilmediği bir yerde buldu. Burada ağaçlar daha sık olduğundan sabah güneşini kesiyordu. Harry kısa bir an için çocukluğundan kalma bir duyguya kapıldı. Kaybolup evin yolunu bir daha bulamama korkusu. Az sonra yeniden açıklığa çıktığında artık nerede olduğunu biliyordu. Evin yolunu bulmuştu.

Bazıları buranın temiz havasını, nazikçe kıvrılan orman yollarını, sessizliği ve çamların kokusunu severdi. Harry ise şehrin manzarasını seviyordu. Sesini ve kokusunu. Ona do-kunabilme hissini. İçine gömülebileceğinden, dibine batabi-leceğinden emin olmaktan. Oleg geçenlerde nasıl bir ölümü tercih ettiğini sormuştu. Harry uykusunda huzurla ölmek istediğini söylemişti. Oleg ise ani ve acısız bir ölümü yeğlemişti. Aslında Harry'nin cevabı doğru değildi. Şehrin bir barında ölene dek içmek istiyordu. Oleg'in de yalan söylediğini biliyordu. O da muhtemelen eski cenneti ve cehennemini, yani aşırı doz eroini tercih ederdi. Alkol ve eroin. Üzerinden kaç yıl geçerse geçsin, asla unutamadıkları ilk aşklarıydı.

Harry garaj yolunda son bir depar attı, spor ayakkabılarından fırlayan çakılların sesini duydu ve komşu evin perdelerinin arkasından bakan Bayan Syvertsen'i görür gibi oldu.

Duş aldı. Duş almayı severdi. Birileri duş almakla ilgili de kitap yazmalıydı.

Banyoda işini bitirince yatak odasına gitti. Rakel pencerenin önünde bahçıvan giysileriyle dikiliyordu: Wellington çizmeler, kahn eldivenler, eski bir kot pantolon ve rengi solmuş bir hasır şapka. Ona doğru hafifçe döndü ve şapkasının altın-

dan birkaç tutam saçı yana attı. Bu kıyafetin içinde ne kadar iyi görüldüğünün farkında mıydı acaba? Muhtemelen. “İmdat!” dedi gülümseyerek. “Çıplak bir adam!”

Harry yanma gidip arkasına geçti, ellerini omuzlarına koydu ve nazıkçe masaj yaptı. “Ne yapıyorsun?”

“Camlara bakıyorum. Emilia gelmeden bunlara bir şey yapmamız gerekiyor mu sence?”

“Emilia mı?”

Rakel güldü.

“Ne?”

“Bakıyorum da masajın birden bitiverdi, hayatım. Merak etme, misafir gelmeyecek. Fırtınadan bahsediyorum.”

“Haa, *şu* Emilia. Bu kale gibi evin bir, hatta iki doğal afete dayanabileceğini sanıyordum.”

“Bu tepede yaşarken biz böyle düşünüyoruz, değil mi?” “Neyi düşünüyoruz?”

“Hayatlarımızın kale gibi olduğunu. Kimse tarafından ele geçirilemez olduğunu.” İç çekti. “Benim alışverişe gitmem lazım.”

“Akşam yemeğini evde mi yiyeceğiz? Badstugata’daki *şu* Peru restoranına hâlâ gitmedik. Çok pahalı bir yer değil.” Harry’nin ona da aşılama çalıştığı bekârlık alışkanlıklarından biriydi bu: akşam yemeği pişirmemek. Restoranların medeniyetlerin bulunduğu iyi fikirlerden olduğu iddiasına Rakel az çok inanıyordu. Ne de olsa insanlar Taş Devri’nde bile herkesin günde üç saat harcayıp ne pişireceğini planlaması, malzeme bulması, yemek yapması ve bulaşık yıkama-smdansa hep birlikte pişirip yemenin daha akıllıca olduğunu anlamışlardı. Ne var ki günümüzde bunun biraz şımarıkça olduğunu belirttiğinde Harry sıradan bir ailenin mutfak düzme masrafının bir milyon kronu bulunduğunu, *asıl bunun* şımarıkça olduğunu söylemişti. Ona göre parayı en sağlıklı ve en adil biçimde kullanmanın yolu, onu büyük mutfaklarda yemek yaparak bu parayı sonuna dek hak eden eğitilmiş aşçılara vermektir. Tıpkı onların da avukata ihtiyaç duyduklarında Rakel’e ya da polis adaylarını yetiştirmek için Harry’ye para verdikleri gibi.

“Bugün sıra bende, ben ısmarlayacağım” dedi Harry, onu kolundan tutarak. “Evde benimle kal.”

“Alışverişe gitmem gerek” dedi Rakel. Harry onu nemli vücuduna doğru çekerken yüzünü ekşitti. “Oleg ve Helga geliyor.”

Harry onu daha da sıkı tuttu. “Ciddi misin? Misafir gelmeyecek demiştin.”

“Onlarla bir iki saat geçirebilirsin her...”

“Şaka yapıyorum. Gelsinler tabii ki. Peki onları da...”

“Hayır, onları restorana falan götürmeyeceğiz. Helga buraya ilk kez geliyor. Onu doğru düzgün görmek istiyorum.”

“Zavallı Helga” diye fısıldadı Harry. Dişleriyle Rakel’in kulakmemesini ısıracaktı ki göğsüyle boynu arasında bir şey dikkatini çekti.

“Bu ne?” Parmağıyla hafifçe kırmızı lekenin üzerine dokundu.

“Ne?” diye sordu Rakel, Harry’nin parmağını hissedince. “Haa, o mu? Doktor kan örneği aldı.”

“Boynundan mı?”

“Nedenini sorma.” Rakel gülümsedi. “Endişelendiğinde çok tatlı görünüyorsun.”

“Endişelenmedim” dedi Harry. “Kıskandım. Bu *benim* boynum. Ayrıca doktorlara zaafının olduğunu biliyoruz.”

Rakel güldü. Harry onu daha da yakınına çekti.

“Olmaz” dedi Rakel.

“Olmaz mı?” Harry nefesinin hızlandığını duyabiliyordu. Aklı istemese de bedeni teslim oluyordu.

“Piç herif” diye inledi Rakel. ‘Ani kızışma’ adını taktığı bir sorunu vardı ve küfretmek bunun en belirgin göstergesiydi.

“Burada dursak iyi olur” diye fısıldadı Harry, onu bırakarak. “Bahçede işler bekliyor.”

“Çok geç” diye tısladı Rakel.

Harry onun kot pantolonunu çözüp bacaklarından sıyırdı. Külotunu dizlerine, çizmelerinin hemen yukarısına indirdi. Rakel öne eğildi ve bir eliyle pencerenin pervazına tutunurken diğerini hasır şapkasını çıkarmak için başına götürdü.

“Dur” diye fısıldadı Harry, yüzünü yüzünde hissetmek için öne eğilerek. “O kalsın.”

Rakel’in gargarayı andıran kısık kahkahası kulaklarını gıdıkladı. Tanrım, bu gülüşe bayılıyordu. Derken kahkahaya bir ses daha karıştı. Pervazda, Rakel’in elinin yanında titreyen bir cep telefonunun sesi.

“Yatağa at gitsin” dedi Harry, gözlerini ekrandan kaçırarak.

“Katrine Bratt” arıyor dedi Rakel.

Rakel pantolonunu giyerken onu izledi.

Harry’nin yüzünde büyük bir ciddiyet vardı.

“Ne kadar olmuş?” diye sordu. “Anladım.”

Rakel, Harry'nin ondan koptuğunu, tüm dikkatini telefondaki kadının sesine verdiğini görebiliyordu. Ona yeniden ulaşmak istiyordu ama çok geçti; artık burada değildi. Zayıf, çıplak vücudu, solgun teninin altında ağacın kökleri gibi yayılan kasları burada, gözünün önünde duruyordu. Yılların alkol bağımlılığıyla neredeyse solmuş olan mavi gözleri hâlâ ona bakıyordu. Ne var ki artık Rakel'i görmüyor, kendi içinde bir yere bakıyor gibiydi. Önceki akşam bu davayı neden kabul etmek zorunda olduğunu anlatmıştı. Rakel itiraz etmemişti. Oleg Polis Koleji'nden atılırsa bir kez daha tepetaklak olabilirdi çünkü. Ve Harry ile Oleg'i kaybetmek arasında bir seçim yapması gerekirse Harry'yi kaybetmeyi yeğlerdi. Harry'yi kaybetme konusunda yıllar içinde deneyim kazan-

mıştı. Onsuz da yaşayabileceğini biliyordu. Oğlu olmadan yaşayabilir miydi, işte bundan emin değildi. Yine de Harry bunu Oleg için yaptığını açıklarken daha önceden ettiği bir laf nedense kafasının içinde yankılanmıştı: *Günün birinde gerçekten yalan söylemem gerekirse dürüst biri olduğumu sanman işime yarayabilir.*

“Hemen geliyorum” dedi Harry. “Adres neresi?”

Harry telefonu kapatıp giyinmeye başladı. Çabucak, her hareketi dikkatlice hesaplanmış bir biçimde. Nihayet asıl görevini yerine getiren bir makineye benziyordu. Rakel onu süzdü, her şeyini ezberlemeye çalıştı, uzun süre görmeyeceğini bildiği sevgilisini ezberlemeye çalışır gibi.

Harry hızla Rakel'in yanından geçerken ne onun yüzüne baktı, ne de bir veda sözü söyledi. Rakel çoktan kenara atılmış, Harry'nin iki aşkıdan biri tarafından zihninden uzaklaştırılmıştı bile. Alkol ve cinayet. Rakel'in en çok korktuğu ikincisiydi.

Harry turunculu beyazlı polis şeridinin dışında dikilirken önündeki binanın birinci katında bir pencere açıldı. Katrine Bratt başını dışarı çıkardı.

Harry'nin önünü kesen üniformalı genç polise “Bırak, girsin” diye seslendi.

“Kimliği yok” diye cevap verdi polis.

“O Harry Hole!” diye bağırdı Katrine.

“Sahiden mi?” Genç polis onu çabucak tepeden tırnağa süzdü ve şeridi kaldırdı. “Onun bir şehir efsanesi olduğunu sanıyordum” dedi.

Harry merdiveni çıkararak birinci kattaki dairenin açık kapısından içeri girdi. Olay yeri inceleme ekibinin delil buldukları yerleri işaretledikleri minik beyaz bayrakların arasından yürüdü. İki adli tıp görevlisi dizlerinin üzerine çökmüş, ahşap zemindeki bir yarığı inceliyordu.

“Nerede?”

“İçeride” dedi içlerinden biri.

Harry görevlinin işaret ettiği kapının dışında durdu. Derin bir nefes aldı ve zihnini boşalttı. Ardından

içeri girdi.

“Günaydın Harry” dedi Björn Holm.

“izin verir misin?” diye sordu Harry kısık bir sesle.

Björn üzerine eğildiği kanepeden bir adım uzaklaşınca ceset ortaya çıktı. Harry ona yaklaşmak yerine bir adım geri çekildi. Manzaraya baktı. Kompozisyona. Resmin bütününe. Sonra kanepeye yürüyüp ayrıntılara bakmaya başladı. Kadın kanepede bacaklarını açarak oturuyordu ve yukarı sıyrılan eteğinin altından siyah külotu görünüyordu. Başı arkaya yaslandığı için sarıya boyanmış uzun saçları kanepenin arkasından aşağı sarkmıştı. Boğazının bir kısmı yoktu.

“Şurada öldürülmüş” dedi Björn, pencerenin yanındaki duvarı göstererek. Harry duvar kâğıdına ve çıplak ahşap zemine göz gezdirdi.

“Kan daha az” dedi Harry. “Bu kez şahdamarını ısırmamış.”

“Belki de ıskalamıştır” dedi Katrine, mutfaktan gelerek.

“Onu ısırılmışsa güçlü bir çenesi olmalı” dedi Björn. “İnsanın ortalama ısırma gücü yetmiş kilodur ama görünüşe göre kadının gırtlak ve soluk borusunu tek bir ısırıkta parçalamış. Bunu yapmak keskin metal dişlerle bile *çok fazla* güç gerektirir.”

“Ta da çok fazla öfke” dedi Harry. “Tarada pas veya boya görebiliyor musun?”

“Hayır. Ama belki de Elise Hermansen’i ısırduğunda hepsi dökülmüştür.”

“Hımm, olabilir. Tabii bu sefer demir dişlerin yerine başka bir şey kullanmadıysa. Ceset yatağa da taşınmamış.”

“Ne demek istediğini anladım Harry. Ama fail *aynı* kişi” dedi Katrine. “Gel de kendin gör.”

Harry onun peşinden mutfığa gitti. Bir adli tıp görevlisi eviyede duran mikser sürahisinin içindeki sıvıdan örnek topluyordu.

“Kendine içecek hazırlamış” dedi Katrine.

Harry yutkunarak sürahiye baktı. İçi kıpkırmızıydı.

“Kanla. Görünüşe bakılırsa buzdolabında bulduğu limonu da kullanmış.” Katrine tezgâhın üzerindeki sarı kabuk parçalarını gösterdi.

Harry midesinin bulandığını hissetti. Bunun içilen içki gibi olduğunu düşündü. İlk kadehte feleğiniz şaşar, ama iki kadehten sonra içmeden duramazdınız. Başını sallayıp çıktı. Banyoya ve yatak odasına hızlıca göz attıktan sonra oturma odasına döndü. Gözlerini kapadı ve kulak kabarttı. Kadını, cesedin duruşunu, sergilenme biçimini düşündü. Sonra da Elise Hermansen’in nasıl sergilendiğini. Yine o yankıyı duyar gibi oldu. Bu o adamdı. O olmalıydı.

Gözlerini açtığında karşısında sarışın bir delikanlının tanıdık yüzü duruyordu.

“Anders Wyller” dedi genç adam. “Dedektif.”

“Tabii ya” dedi Harry. “Polis Koleji’nden geçen sene mezun olmuştun, değil mi? Yoksa iki sene önce miydi?”

“İki sene önce.”

“Yüksek notların için seni tebrik ederim.”

“Teşekkür ederim. Notlarımı hatırlamanıza şaşırımdım.”

“Hatırladığım falan yok, sadece çıkarımda bulundum. İki yıllık deneyimle Cinayet Masası’nda dedektif olarak çalıştığına göre...”

Anders Wyller gülümsedi. “Rahatsızlık veriyorsam gitmemi söylemeniz yeterli. Yalnızca iki buçuk gündür buradayım ve bu bir çifte cinayetse kimsenin bir süre bana bir şeyler öğretecek vakti olmayacak demektir. O yüzden, biraz yanınızda takılmam mümkün mü? Tabii sakıncası yoksa.”

Harry genç adama baktı. Polis Koleji’ndeyken odasına ge-

lip bir ton soru sorduğunu hatırlıyordu. Öyle fazla ve alakasız soru sormuştu ki onun bir Holemanyak olabileceğini düşünmüştü. Holemanyak, Harry Hole efsanesine kendini fazla kaptıran, hatta bazı uç örneklerde sırf onun için okula kaydolan öğrenciler için uydurulmuş bir lakaptı. Harry onlardan hortlak görmüş gibi kaçardı. Yine de Holemanyak olsun ya da olmasın, aldığı yüksek notlarla, mesleğe olan tutkusuyla, gülümsemesi ve doğuştan gelen sosyal becerileriyle Anders Wyller’ın iyi bir konuma geleceğini daha o zamandan fark etmişti. Ve henüz fazla ilerlememişken, onun gibi yetenekli genç bir adam işe yarar bir şeyler yapabiliyordu. Birkaç cinayeti çözmeye yardım etmek gibi.

“Pekâlâ” dedi Harry. “İlk ders, meslektaşlarını tanıdıkça hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

“Hayal kırıklığına mı?”

“Hırslı ve gururlu görünüyorsun çünkü polislikte en tepeye tırmandığını sanıyorsun. Öğrenmen gereken ilk ders, cinayet dedektiflerinin de diğer polislerle aynı olduğu. Hiçbirimiz dâhi değiliz, hatta bazılarımız aptal bile sayılır. Çok fazla hata yaparız ve bu hatalardan pek bir şey öğrenmeyiz. Bazen yorulduğumuzda cinayeti çözmemize ramak kaldığını bilsek bile kovalamacayı bırakıp uyumayı seçeriz. O yüzden, senin gözünü açacağımızı, sana ilham vereceğimizi ya da dâhiyane soruşturma teknikleri öğreteceğimizi sanıyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

“Tüm bunların zaten farkındayım.”

“Öyle mi?”

“Truls Berntsen’le iki gün geçirdim. Ben sadece sizin nasıl çalıştığınızı bilmek istiyorum.”

“Cinayet soruşturması dersime girmedin mi?”

“Gerçekte öyle çalışmadığınızı biliyorum. Ne düşünüyordunuz?”

“Ne mi düşünüyordum?”

“Evet. Orada gözlerinizi kapayıp dikilirken. Derste böyle bir şeyden bahsettiğinizi hiç sanmıyorum.”

Harry, Björn’ün doğrulduğunu gördü. Katrine ise kapıda kollarını bağlamış, Harry’yi teşvik eder gibi başını sallıyordu.

“Pekâlâ” dedi Harry. “Herkesin kendine has bir yöntemi var. Benimkisi de bir olay yerine ilk kez girdiğimde aklımdan geçen ilk fikirlere ulaşmaya çalışmak. Yeni bir yere gittiğinde edindiğin izlenimlere göre beyninin kendiliğinden yaptığı tüm o önemsiz bağlantılara ulaşmak. Ya da dikkatini başka bir şeye vermeden önce anlam yüklemeye zaman bulamayıp çabucak unuttuğun düşüncelere. Sabah uyandığında etrafındaki onca uyaran yüzünden aklımdan uçup giden rüyalar gibi. Bu düşüncelerin onda dokuzu işe yaramaz olur. Ama şanslıysan onda birinden bir anlam çıkarabilirsin.”

“Peki ya şimdi?” diye sordu Wyller. “Düşünceleriniz bir anlam ifade ediyor mu?”

Harry durdu. Katrine’in tüm dikkatini vererek onu dinlediğini gördü. “Bilmem. Ama katilin temizliğe olan bu ilgisinin nereden geldiğini düşünmeden edemiyorum.”

“Temizlik mi?”

“Önceki kurbanı öldürdükten sonra yatağa taşımıştı. Seri katiller genellikle işlerini aynı şekilde yaparlar. Peki bu kadını neden oturma odasında bıraktı? Bu evin yatak odasıyla Elise Hermansen’in yatak odası arasındaki tek fark, buradaki nevresimlerin kirli olması. Dün Hermansen’in evini incelerken adli tıpçılar nevresimleri topladı. Burnuma lavanta kokusu geldi.”

“Yani bu kadının cesediyle oturma odasında ilişkiye girmesinin tek sebebi kirli nevresimlere katlanamaması mı?” “Oraya geleceğiz” dedi Harry. “Mutfaktaki mikser sürahisini gördünüz, değil mi? Kullandıktan sonra onu lavabonun içine koymuş.” “Yani?”

“Lavabo” dedi Katrine. “Gençler elde bulaşık yıkamayı bilmez Harry.”

“Lavabo” dedi Harry. “Onu oraya koymasına gerek yoktu, sonuçta bulaşık yıkamayacaktı. Dürtüsel yaptığı bir hareket olabilir. Belki de temizlik takıntısı vardır. Bakteri fobisi. Seri cinayet işleyen kişilerin genellikle çok fazla fobisi olur. Öte yandan, işini yarım bırakmış. Sürahiyi yıkamamış, hatta kan ve limonla yaptığı içeceğin kalıntıları kolay temizlensin diye musluğu açıp sürahiye su bile doldurmamış. Peki ama neden?”

Anders Wyller başını iki yana salladı.

“Neyse, buna da sonra döneceğiz” dedi Harry ve başıyla cesedi gösterdi. “Gördüğünüz üzere, kadının...”

“Komşusu onu teşhis etti. Adı Ewa Dolmen” dedi Katrine. “Ewa ama ‘w’ ile yazılıyor.”

“Teşekkürler. Gördüğünüz üzere, Ewa’nın külotu çıkarılmamış. Oysa Elise’yi soymuştu. Banyodaki çöp kovasının tepesinde boş tampon paketleri var. Dolayısıyla Ewa’nın âdet döneminde olduğunu tahmin ediyorum. Katrine, rica etsem bakabilir misin?”

“Adli tıp uzman yolda.”

“Sadece tampon hâlâ takılı mı, ona bakmanı istiyorum.”

Katrine yüzünü astı. Harry’nin dediğini yaparken diğer üç erkek başını başka yöne çevirdi.

“Evet, tamponun ipini görebiliyorum.”

Harry cebinden Camel paketi çıkardı. “Bu da demek oluyor ki katil, şayet tamponu sonradan kendisi takmadıysa, ona vajina yolundan tecavüz etmemiş. Çünkü...” Harry elindeki sigarayla Anders Wyller’i işaret etti.

“Temizlik takıntısı var” dedi Wyller.

“Bu sadece *bir* ihtimal” dedi Harry. “Diğer ihtimalse, kan sevmiyor.”

“Kan sevmiyor mu?” diye sordu Katrine. “Tanrım, herif kan *içiyor*.”

“Ama limonla” dedi Harry, yanmayan sigarasını dudaklarına koyarak.

“Nasıl yani?”

“Ben de kendime aynısını soruyorum” dedi Harry. “Nasıl yani? Bu ne demek oluyor? Kanın tadı çok mu şekerli?”

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu Katrine.

“Hayır, sadece kan içmekten cinsel haz duyduğunu düşündüğümüz bir adamın en sevdiği içeceği sek içmemesi tuhaf *geliyor*. İnsanlar cine ya da balığa limon sıkar; çünkü tadını daha ön plana çıkardığına inanırlar. Oysa bu doğru değil. Limon tat alıcılarını uyuşturur ve diğer her şeyin tadını bastırır. Aslında sevmediğimiz şeylerin tadını gizlesin diye limon kullanırız. Balık yağı, içine limon katıldıktan sonra eskisinden çok daha fazla satmaya başladı. Belki bizim vampir de kanın tadını sevmiyordun Kan içmesinin sebebi karşı koyamadığı bir dürtüdür.”

“Belki de batıl inançlı biri ve kurbanının gücüne sahip olmak için içiyor” dedi Wyller.

“Cinsel bir sapkınlığın etkisiyle hareket ettiği kesin gibi görünüyor; ancak bu kadının cinsel organına dokunmamayı başarmış. Bunun nedeni de kadının kanaması olabilir.”

“Âdet kanma tahammül edemeyen bir vampir” dedi Katrine. “İnsan akımın karmaşıklığı işte...”

“Bu da bizi tekrar cam sürahiye götürüyor” dedi Harry. “Bunun dışında failin bıraktığı başka bir fiziksel delil var mı?”

“Ön kapı” dedi Björn.

“Kapı mı?” dedi Harry. “Gelirken kilide baktım, sağlam görünüyordu.”

“Eve zorla girilmemiş zaten. Henüz kapının dışını görmedin.”

Björn kapıyı ardına dek açık tutan ipi çözerken diğer üçü merdiven boşluğunda dikilip onu izledi. Kapı yavaşça kapandı ve ön tarafı görüldü.

Harry kapıya baktı. Kalbinin göğsünden çıkacak gibi attığını, ağzının kuruduğunu hissetti.

“Geldiğinizde hiçbiriniz dokunmayın diye kapıyı bağlamıştım” dedi Björn.

Kapıda kanla yazılmış, neredeyse bir metre boyunda bir “V” harfi vardı. Kan aktığı için alt kısmı bozulmuştu.

Dördü birden öylece kapıya baktı.

Sessizliği ilk bozan Björn oldu. “Vahşetin V’si mi?”

“Vampiristin V’si” dedi Katrine.

“Kurbanlarına öylesine bir işaret de koyuyor olabilir” dedi Wyller.

Herkes Harry’ye baktı.

“Eee?” dedi Katrine sabırsızca.

“Bilmiyorum” dedi Harry.

Katrine yine o keskin bakışını attı. “Haydi ama, bir şey düşündüğünü görebiliyorum.”

“Hımm. Vampiristin V’si fena bir tahmin değil. Bize bunu eksiksiz bir şekilde anlatmak için gösterdiği çabayla ör-tüşüyor.”

“Neyi anlatmak için?”

“Özel biri olduğunu. Demir dişler, mikser, bu harf. Kendisini eşsiz görüyor ve biz de bunu anlayalım diye yapbozun parçalarını bırakıyor. Ona yaklaşalım istiyor.”

Katrine başıyla doğruladı.

Wyller konuşma sırası geçmiş gibi tereddüt etti ama yine de cesaretini toplayıp sordu: “Yani katilin aslında kim olduğunu göstermek istediğini mi ima ediyorsunuz?”

Harry cevap vermedi.

“Kim olduğunu değil, ne olduğunu” dedi Katrine. “Bayrak sallıyor.”

“Bunun ne demek olduğunu sorabilir miyim?”

“Elbette” dedi Katrine. “Seri katil uzmanın cevaplasın.”

Harry harfe bakıyordu. Artık duyduğu şey bir çığlığın yankısı değil, çığlığın ta kendisiydi. Bir şeytanın çığlığı.

“Şu demek...” Harry çakmağını sallayıp sigarasını yaktı ve derin bir nefes aldı. Dumanı dışarı üfledi. “Bizimle oynamak istiyor.”

“V’nin başka bir anlama geldiğini düşünüyorsun” dedi Katrine, Harry’yle ikisi bir saat sonra evden ayrıldıklarında.

“Öyle mi?” dedi Harry, caddeye bakarak. Töyen. Göçmen semti. Dar sokaklar, Pakistanlıların halı dükkânları, kaldırım taşları, bisiklete binen Norveççe öğretmenleri, Türk ka-feleri, başörtüsüyle gezen kadınlar, öğrenim kredisiyle geçinen gençler, hard rock plakları satan minik bir müzik dükkânı. Harry Töyen’e bayılıyordu. Burayı öyle çok seviyordu ki bazen o burjuva takımıyla tepelerde ne yaptığını merak ediyordu.

“Sadece sesli söylemek istemiyorsun” dedi Katrine.

“Büyükbabam beni küfrederken yakaladığında ne derdi, biliyor musun? ‘Şeytanı çağırırsan gelir.’ O yüzden...”

“O yüzden, ne?”

“Şeytanın gelmesini mi istiyorsun?”

“Elimizde bir çifte cinayet var Harry. Belki bir seri katil. Bundan daha kötüsü olabilir mi?”

“Evet” dedi Harry. “Olabilir.”

Cumartesi akşamı

Dedektif Katrine Bratt “Bir seri katille karşı karşıya olduğumuzu düşünüyoruz” dedi ve toplantı odasını dolduran soruşturma ekibine baktı. Harry’ye de. Kendi grubunu kurana kadar toplantılara katılmasını kararlaştırmışlardı.

Odada önceki toplantılardan daha farklı, işe daha fazla odaklı bir hava vardı. Bunun nedeni elbette davadaki gelişmeleri ama Katrine, Harry’nin varlığının da etkisi olduğundan emindi. Cinayet Masası’nın ayyaş, burnu havada *problem çocuğu* olabilirdi. Dolaylı ya da dolaysız yoldan başka polislerin ölümüne sebep olmuş biri olabilirdi. Çalışma yöntemlerinin hayli tartışmalı olduğu da bir gerçektir. Ama yine de hâlâ o aynı haşın, korkutucu karizmaya sahipti ve elde ettiği başarılar gün gibi ortadaydı. Katrine’in hatırladığı kadarıyla şimdiye dek bir kişiyi yakalayamamıştı. Belki de Harry uzun ömrün, yeterince işinin başında kalırsa bir genelev patroniçesine bile saygı kazandırdığını söylerken haklıydı.

“Bu tür failleri yakalamak birçok sebepten çok zordur. Ama özellikle de bu davada olduğu gibi özenli plan yaptıkları, kurbanlarını rastgele seçtikleri ve bulmamızı istedikleri dışında olay yerinde hiçbir delil bırakmadıkları zaman. Bu yüzden önünüzdeki Adli Tıp raporları, adli tıp uzmanı görüşleri ve taktik analizcilerimizin incelemelerini içeren dosyalar epey ince. Hiçbir bilinen seks suçlusunu Elise Hermansen ve

Ewa Dolmen’le ya da olay yerleriyle ilintilendirmeyi başaramadık. Ancak cinayetlerin arkasındaki yöntemi belirleyebildik. Tord?”

Bilgi işlem uzmanı Katrine’in söylediklerini komik bulmuş gibi kısa, uygunsuz bir gülüşle söze başladı: “Ewa Dolmen’in cep telefonundan gönderdiği bir mesaj, bize Dicky’s denen bir spor barında Tinder randevusu olduğunu söylüyor.”

“Dicky’s mi?” dedi Magnus Skarre. “Jealousy Bar’ın tam zıttı sayılır.”³

Odadakiler hep bir ağızdan homurdandı.

“Dolayısıyla katilin izlediği yöntem Tinder kullanıp Grünerlökka’da buluşma ayarlamaksa en azından elimizde bir şey var demektir.”

“Ne gibi?” diye sordu dedektiflerden biri.

“Bir dahaki cinayetin nasıl gerçekleşebileceği gibi.”

“Ta başka bir cinayet olmazsa?”

Katrine derin bir nefes aldı. “Harry?”

Harry sandalyesine yaslandı. “Cinayet işlemeye yeni başlayan seri katiller genellikle ilk cinayetleri arasında uzun bir boşluk bırakır. Bu aylar, hatta yıllar sürebilir. Çoğu zaman cinayetlerin ardından cinsel açlıkları tekrar ortaya çıkmadan önce bir soğuma evresine girerler. Bu döngülerin süresi

tipik olarak her cinayette daha da kısalır. İki gün gibi çok kısa bir döngü söz konusu olduğuna göre katilin bu tür saldırıları ilk kez yapmadığını düşünebiliriz.”

Odaya bir sessizlik çöktü. Herkes Harry'nin devam etmesini bekledi ama başka bir şey söylemedi.

Katrine boğazını temizledi. “Mesele şu ki geçtiğimiz beş sene içerisinde Norveç'te bu iki cinayete benzerlik gösteren hiçbir ciddi suç bulamadık. Failin avlanma bölgesini değiştirdi-

3. Jealousy, "kıskançlık" anlamına gelir. Dickys ise argoda "penis" anlamına gelen dick kelimesini çağrıştıran bir isimdir, (ç.n.) rip Norveç'e taşınmış olabileceği ihtimaline karşın Interpol'le de görüştük. Bunu yapabilecek bir düzine aday var ama hiçbiri son zamanlarda ülke değiştirmemiş. O yüzden katilin kim olduğuna dair halen hiçbir fikrimiz yok. Fakat tecrübemize dayanarak büyük ihtimalle yeni bir cinayet işleyeceğini biliyoruz. Ve bu da çok yakında olacak.”

“Ne kadar yakında?” diye sordu bir ses.

“Kestirmek zor” dedi Katrine, hevesizce tek parmağını havaya kaldıran Harry'ye kısa bir bakış atarak. “Ama sadece bir gün bile sürebilir.”

“Onu durdurmak için yapabileceğimiz hiç mi bir şey yok?” Katrine ağırlığını diğer ayağına geçirdi. “Emniyet müdürüyle görüştük ve saat altıdaki basın toplantısında kamuoyuna bir uyarı açıklaması yapmak için izin istedik. Şansımız yaver giderse katil halkın tetikte olacağını düşünüp yeni cinayetini iptal edebilir ya da en azından erteler.”

“Sahiden de bunu yapar mı?” diye sordu Wolff.

“Bana kalırsa...”

“Kusura bakma, Bratt. Sana değil, Hole'a sormuştum.” Katrine yutkundu, bozuntuya vermemeye çalıştı. “Sen ne diyorsun, Harry? Uyarı açıklaması onu durdurur mu?”

“Bilmiyorum” dedi Harry. “Televizyonda gördüklerinizi unutun. Seri katiller aynı yazılıma sahip, aynı davranış şeklini izleyen robotlar değildir. Hepsi çeşit çeşittir ve diğer herkes gibi tahmin edilemezler.”

“Akıllıca bir cevap, Hole.” Odadaki herkes kapıya döndü. Emniyet Müdürü Bellman kollarını bağlamış, kapının kasasına yaslanarak dikiliyordu. “Uyarı açıklamasının nasıl bir etki yaratacağını kimse bilemez. Belki de hasta ruhlu katılımizi daha da yüreklendirir, ona ipleri elinde tuttuğu, alt edilemez olduğu hissini verir ve adam da işini yapmaya devam eder. Ancak *bildiğimiz* bir şey var. Kamuoyunu uyarırsak

Emniyet Müdürlüğü olarak kontrolü *kaybettiğimiz* algısı yaratırız. Bu da sadece şehir halkını korkutur. Doğrusunu söylemek gerekirse, eskisinden daha fazla korkutur. Son birkaç saattir gazetelerin internet sayfalarında yazılanları okuduysanız, bu iki cinayetin bağlantılı olduğuna dair çok fazla spekülasyon yapıldığını görmüşsünüzdür. O yüzden benim daha iyi bir önerim var.” Mikael Bellman gömlek kollarını çekiştirince beyaz manşetleri ceketinin altından çıktı. “En iyisi bu herifi daha fazla zarar vermeden yakalayalım.” Odadakilere gülümsedi. “Siz ne dersiniz, millet?”

Katrine birkaçının başını salladığını gördü.

“Güzel” dedi Bellman. “Devam edin, Dedektif Bratt.”

Belediye binasının çanları saatin akşam sekize geldiğini söylerken sivil bir polis aracı olan Volkswagen Passat yolda yavaşça ilerliyordu.

“Bu şimdiye kadar yaptığım en berbat basın toplantısıydı” dedi Katrine, Passat’ı Dronning Mauds Caddesi’ne doğru sürerken.

“Yirmi dokuz kez” dedi Harry.

“Ne?”

“Tam yirmi dokuz kez ‘Bu konuda yorum yapamıyoruz’ dedin. Üşenmeyip saydım.”

“Affedersiniz, emniyet müdürü hepimizi susturdu da’ dememe *şu kadar* kalmıştı. Bellman’ın derdi ne? İnsanları dikkatli olmaları için uyarmanın, dışarıda bir seri katilin dolaştığını söylemenin nesi kötü?”

“Tersiz bir korkuya neden olacağı konusunda haklı.”

“Yersiz mi?” diye çıkıştı Katrine. “Etrafına bir bak! Cumartesi akşamındayız ve yollarda gördüğün kadınların yarısı tanımadıkları bir adamla, hayatlarını değiştireceğini umduğu bir prensle buluşmaya gidiyor. Katilin sadece bir gün ara vereceği tahmininde haklıysan içlerinden birinin bu gece *gerçekten de* hayatı değişecek.”

“Paris’te terör saldırısının olduğu gün Londra’nın göbeğinde ciddi bir otobüs kazasının yaşandığını biliyor musun? Neredeyse Paris’teki kadar insan öldü. Paris’te yakınları olan Norveçliler ölenler arasında onların da olmasından korkup telefona sarıldı. Ama kimse Londra’daki yakınları için endişelenmedi. Polis tamamen alarm halinde olsa bile terör saldırılarından sonra insanlar Paris’e gitmekten çekindi. Ama kimse trafik güvenliği artırılmamasına rağmen Londra’da otobüse binmekten çekinmedi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İnsanların bir vampiristle karşılaşma ihtimalinden daha fazla korktuğunu söylüyorum. Çünkü gazetelerin ön sayfalarında onu görüyorlar, çünkü kan içtiğini okuyorlar. Oysa bunu yaparken onları öldürmesi çok daha kesin olan sigaralarını yakmaktan geri kalmıyorlar.”

“Peki söylesene, Bellman’la gerçekten *aynı* fikirde misin?” “Hayır” dedi Harry, caddeye bakarak. “Sadece sesli düşünüyorum. Ne istediğini anlamak için kendimi Bellman’ın yerine koymaya çalışıyorum. Bellman’ın aklında daima bir şey vardır.”

“Bu seferki ne?”

“Bilmiyorum. Ama bu davanın mümkün olduğunca sessiz ve hızlı bir şekilde çözülmesini istediği kesin. Unvanını koruyan bir boksör gibi.”

“Şu anda neden bahsediyorsun, Harry?”

“Kemer sahibi olduğunda bir daha dövüşmek istemezsin. Çünkü artık elde edebileceğin en büyük başarı, zaten senin olan bir şeyi korumaktır.”

“İlginç bir teori. Şu diğer teoriden ne haber?”

“Sana emin olmadığımı söyledim.”

“Ewa Dolmen’in kapısına V harfi çizdi. Bu onun adının baş harfi, Harry. Ayrıca olay yerinin cinayet işlediği zamanlardan tanıdık geldiğini söyledin.”

“Evet ama dediğim gibi, tam olarak neyin tanıdık geldiğini bilmiyorum.” Aklında beliriveren sıradan bir cadde görüntüsü Harry’yi bir an için duraklattı.

“Bak Katrine; boğaz ısırma, demir dişler, kan içmek. Bu onun yöntemi değil. Seri katiller ve diğer katiller iş ayrıntılara geldiğinde tahmin edilemez olabilir ama hiçbiri cinayet işleme yöntemini tamamen değiştirmez.”

“Onun çok fazla yöntemi var Harry.”

“Evet, acıyı ve kurbanlarını korkutmayı seviyor. Ama kanı değil.”

“Tadını sevmediği için kana limon eklediğini söylememiş miydin?”

“Katrine, katilin o olduğunu bilsek bile işimize yaramaz. Sen ve Interpol onu ne kadar zamandır arıyorsunuz?”

“Dört sene olacak.”

“İşte bu yüzden şüphelerimi başkalarına anlatmak zarar verici olabilir ve odak noktasını tek bir kişiye indirgeyerek soruşturmayı tehlikeye sokabilir.”

“Ya da onu kendin yakalamak istiyorsun.”

“Ne?”

“Onun yüzünden geri geldin, değil mi Harry? Daha en başından kokusunu almıştın. Oleg sadece bir bahaneydi.”

“Bu konuyu burada kapatalım Katrine.”

“Çünkü Bellman asla Oleg’in geçmişini basınla paylaşmak istemez. Zamanında bir şey yapmamış olması onu kötü gösterir.”

Harry radyonun sesini açtı. “Bu kızı duydun mu? Aurora Aksnes; çok...”

“Sen elektropoptan nefret edersin, Harry.”

“Bu konuşmadan ettiğim kadar değil.”

Katrine iç geçirdi. Az sonra kırmızı ışıktaki durduklarında ön cama doğru eğildi.

“Bak. Dolunay.”

“Dolunay var” dedi Mona Daa, ayışığı yüzünden taze karla kaplanmış gibi parlayan inişli çıkışlı arazilere mutfak penceresinden bakıyordu. “Sizce bu onun bu gece üçüncü kez birisine saldırma ihtimalini artırır mı?”

Hallstein Smith gülümsedi. “Çok zor. İki cinayetle ilgili anlattıklarınıza bakılırsa vampiristin fantezileri nekrofil ve sadizm. Batıl inançlar ya da kendini doğaüstü bir varlık sanmak değil. Ama günün birinde yeniden saldıracak mı diye sorarsanız, orası kesin.”

“İlginç.” Mona Daa mutfak masasında yeni demlenmiş biberli yeşil çay fincanının yanında duran defterine notlar alıyordu. “Peki sizce bu nerede ve ne zaman gerçekleşecek?”

“İkinci kadını da Tinder’da bulduğunu söylediniz, değil mi?”

Mona Daa başını sallarken yazmaya devam etti. Meslektaşlarının çoğu ses kayıt cihazı kullanırdı; o ise aralarındaki en genç suç muhabiri olmasına rağmen bu işi eski usulle yapmayı tercih ediyordu. Sebebini sorduklarında, haberi daha önce yapmak için yarıştığı diğer gazetecilere kıyasla vakit kazandığını, çünkü not alırken hikâyelerini aynı zamanda düzenlediğini söylüyordu. Bilhassa basın toplantılarında işe yarayan bir yöntemdi bu. Gerçi bugün Emniyet Müdürlüğü’nde yapılan toplantıda ne kayıt cihazı, ne de defter gerekliydi. Katrine Bratt’ın sorulardan kaçmak için “Bu konuda yorum yapamıyoruz” deyip durması, sonunda en tecrübeli suç muhabirlerini bile çileden çıkarmayı başarmıştı.

“Henüz gazetede Tinder’da tanıştıklarıyla ilgili bir şey yazmadık ama emniyetin içindeki bir kaynaktan aldığımız bilgiye göre Ewa Dolmen bir arkadaşına mesaj atmış ve Grü-

nerlökka’daki Dicky’s adlı barda bir Tinder randevusu olduğunu söylemiş.”

“Anladım.” Smith gözlüğünü düzeltti. “O halde katilin şimdiye dek başarılı olduğu yöntemden sapmayacağına eminim.”

“Peki önümüzdeki günlerde Tinder’dan erkek arkadaş bulmayı düşünen insanlara ne söylemek istersiniz?”

“Vampirist yakalanana kadar beklemeleri gerektiğini.” “Katilin bu söylediklerinizi okuyup herkesin yönteminden haberdar olduğunu öğrendikten sonra Tinder kullanmaya devam edeceğini düşünüyor musunuz?”

“Burada bir psikozdan bahsediyoruz; dolayısıyla mantıksal unsurların onu durduracağını sanmıyorum. Bu adam klasik seri katillerden değil. Yapacaklarını sakince planlayan, arkasında kanıt bırakmayan, köşelerde gizlenip ağını ören ve yeni cinayetler için acele etmeyen soğukkanlı bir psikopat.” “Kaynağımız, soruşturmayı yöneten dedektiflerin onun klasik bir seri katil olduğuna inandıklarını söylüyor.”

“Bu adamın deliliği farklı türden bir delilik. Cinayet onun için birini ısırmaktan daha önemsiz. Onu harekete geçiren şey kanın *kendisi* ve tek istediği bunu sürdürmek. Şu anda hızını almış, psikoza doruğa çıkmış durumda. Umalım da klasik seri katillerin aksine, kontrolünü tamamen kaybettiği ve bulunmayı önemsemediği için içten içe tanınmak ve yakalanmak isteyen biri olsun. Klasik seri katiller ve vampiristler, akıl hastalığından mustarip sıradan insanlar olduklarından doğal afetlere benzerler. Ne var ki seri katil, şiddeti giderek artan ve ne zaman biteceğini bilmediğiniz bir fırtınayken vampirist daha çok heyelan gibidir. Çok kısa zamanda başlayıp biter. Ama bu sırada tüm bir topluluğu silip süpürebilir. Anladınız mı?” “Evet” dedi Mona, sayfaya bir cümle karalayarak. *Tüm bir topluluğu silip süpürebilir.* “Pekâlâ, size çok teşekkür ederiz. Sorularımın cevaplarını aldım.”

“Lafi bile olmaz. Aslında bu kadar küçük bir iş için buralara kadar gelmenize şaşırdım.”

Mona Daa, iPad’ini açtı. “Zaten fotoğraf çekmek için gelmemiz gerekiyordu. O yüzden ben de geleyim dedim. Will?”

“Fotoğrafınızı dışarıda çekmeyi düşünüyordum” dedi, sessizce oturup röportajı dinleyen fotoğrafçı. “Siz, açık arazi ve ayışığı.”

Mona, fotoğrafçının aklından ne geçtiğini hemen anlamıştı elbette. Gece vakti dışarıda duran yalnız bir adam ve tepesinde dolunay. Vampir... Ona belli belirsiz başını salladı. Bazen fotoğrafı çekilen kişiye fikirlerinizi söylememek en iyisiydi; çünkü bunu yaptığınızda sadece sizi reddetme ihtimalini doğurmuş olurdunuz.

“Karımla beraber çekilme şansımız var mı?” diye sordu Smith, şaşkın bir ifadeyle. “Ne de olsa *VG*... Bu bizim için büyük bir olay.”

Mona Daa gülümsemekten kendini alamadı. Ne kadar tatlıydı. Kısa bir anlığına davayı resmetmek için psikoloğa karısının boynunu ısırtma fikrini düşündü ama bu ciddi bir cinayet hikâyesi için fazla ileri gitmek, fazla laubalileşmek olurdu.

“Editörüm muhtemelen sadece sizin olmanızı tercih eder” dedi.

“Anlıyorum. Yine de sormak istedim.”

“Ben burada kalıp haberi yazayım. Belki yola çıkmadan internet sitesine eklemiş oluruz. Wi-Fi vardı, değil mi?”

Mona Daa şifrenin *freudundgammen*⁴ olduğunu öğrendi. Haberin yarısına gelmişti ki dışarıda fotoğraf makinesinin patlayan flaşını gördü.

Kayıt cihazı kullanmamasının asıl nedeni, ses kaydının *gerçekte* söylenenler için mutlak bir kanıt teşkil etmesiydi. Mona Daa asla röportaj yaptığı insanların demek istediklerine ters bir şey yazmazdı. Ama röportajı not almak ona ba-

4."Neşe ve eğlence" anlamına gelen ifade (ç.n.)

zı noktalan vurgulama özgürlüğü veriyordu. Cümleleri gazete diline çevirmeliydi ki okuyucular ilk görüşte anlayabilsin. Ve okumak için hemen tıklasın.

PSİKOLOG KONUŞTU: VAMPİRİST TÜM ŞEHİRLERİ SİLİP SÜPÜREBİLİR!

Mona Daa saate göz attı. Truls Berntsen yeni bir gelişme olursa saat onda arayacağını söylemişti.

“Bilimkurgu filmlerini sevmem” dedi, Penelope Rasch’ın karşısında oturan adam. “En dayanamadığını şey de uzay gemilerinin kameranın önünden geçerken çıkardığı ses.” Dudaklarını büzüp hızlıca bir uğuldama sesi çıkardı. “Halbuki uzayda hava yoktur, ses de yoktur; tam bir sessizlik vardır. Bize resmen yalan söylüyorlar.”

Penelope “Kesinlikle öyle” dedi ve madensuyuyla dolu bardağını havaya kaldırdı.

“Ben Alejandro Gonzâlez Inârritu’yu seviyorum” dedi adam, su bardağını kaldırarak. “Ama *Biutiful* ve *BabeVi Atmaca* ve *Diriliş*’e tercih ederim. Korkarım o da artık anaakı-ma kaymaya başladı.”

Penelope zevkten hafifçe titredi. En sevdiği filmlerin ikisini birden saydığı için değil, Inârritu’nun pek bilinmeyen ikinci adını kullandığı için. En beğendiği yazar olan Cormac McCarthy ve bir numaralı şehri Floransa’yı da övmüştü.

Kapı açıldı. Adamın önerisi olan gözlerden uzak minik restoranda tek müşteri onlardı ve ama şimdi içeri başka bir çift daha giriyordu. Adam başını çevirdi. Kapıya değil, onun tam tersi 3mnüne. Böylece Penelope onu kendisine bakmı-yorken birkaç saniye inceleme fırsatı buldu. İnce bir vücuda, kendisiyle hemen hemen aynı boya sahip olduğunu, terbiyeli ve şık birine benzediğini ilk bakışta fark etmişti. Peki çekici miydi? İşte bunu söylemek zordu. Çirkin olmadığı kesindi ancak insana güvenmeyen bir havası vardı. Ayrıca iddia ettiği gibi kırk yaşında olduğu da şüpheliydi. Göz çevresi ve boyun bölgesi yüz gerdirme operasyonu yaptırmış gibi sıkıydı.

“Burada böyle bir restoran olduğunu bilmiyordum” dedi. “Çok sessizmiş.”

“Ço-çok mu sessiz?” diye sordu adam gülümseyerek. “Güzel.”

“Bir dahakine Karin birası ve siyah pirinç pilavı yapan şu yere gidebiliriz” dedi adam. “Tabii seviyorsan.”

Penelope az kalsın çılgılık atacaktı. Harika bir şeydi bu. Siyah pirince *bayıldığını* nereden biliyordu? Çoğu arkadaşı böyle bir pirincin var olduğundan bile habersizdi. Roar ilk yediğinde nefret etmiş, tadının akla sağlıklı besin dükkânlarını ve züppeliği getirdiğini söylemişti. Gerçi bunların ikisi de yerinde tespitlerdi. Siyah pirinçte yabanmersininden bile daha fazla antioksidan vardı ve imparatorla ailesi için özel pişirilip halka yasaklanmış olan suşinin yanında servis edilirdi. “Bayılıyorum” dedi.

“Başka neler seversin?”

“İşimi” dedi adam.

“Ne iş yapıyorsun?”

“Ben bir görsel sanatçıyım.”

“Ne kadar heyecan verici! Peki ne...”

“Enstalasyonlar yapıyorum.”

“Eski kocam Roar da görsel sanatçıydı. Belki tanıyorsun-dur.”

“Sanmıyorum; ben genelde geleneksel sanat camiasının dışında çalışırım. Alaylıyım, diyelim.”

“Ama geçimini sanattan sağlıyorsan seni hiç duymamış olmam tuhaf. Oslo küçük bir yer.”

“Geçinmek için başka işler de yapıyorum.”

“Ne gibi?”

“Bekçilik.”

“Ama eserlerin sergileniyor, değil mi?”

“Genellikle profesyonel müşteriler için basın çağrılmadığı özel enstalasyonlar yapıyorum.”

“Vay canına. Özel işler yapabilmen harika. Bende Roar’a denemesi gerektiğini söyledim. Enstalasyonlarında neler kullanıyorsun?”

Adam peçeteyle bardağını sildi. “Modeller.”

“Modeller derken... gerçek insanlar mı?”

Adam gülümsedi. “İkisi de. Biraz da sen kendinden bahset Penelope. Sen neleri seversin?”

Penelope parmağını çenesinin altına koydu. Sahi, neleri severdi? Artık içinden bir ses adamın her şeyini bildiğini söylüyordu.

“İnsanları severim” dedi. “Dürüstlüğü. Ailemi. Çocukları.” “Ve de zapt edilmeyi” dedi adam, iki masa yanlarında oturan çifte gözücüyle bakarak.

“Efendim?”

“Zapt edilmeyi ve sert fantezileri seviyorsun.” Adam masaya eğildi. “İçini okuyabiliyorum, Penelope. Hiç sorun değil, bunları ben de severim. Burası kalabalıklaşmaya başladı, senin evine mi gitsek?”

Adamın şaka yapmadığını anlaması biraz sürdü. Penelope başını öne eğdi. Adam elini onun eline öyle yaklaştırmıştı ki parmak uçları neredeyse birbirine değecekti. Yutkundu. Neden her seferinde çatlak tipleri buluyordu ki? Roar'ı unutmasının tek yolunun başkalarıyla tanışmak olduğunu arkadaşları söylemişti. Deniyordu denemesine ama bulunduğu erkekler ya asosyal, beceriksiz bilgisayar manyakları çıkıyor ya da bu adam gibi konuyu hemen sekse getiriyordu.

“Sanırım eve yalnız döneceğim” dedi ve gözleri garsonu aradı. “Hesabı ödeyeyim.” Restorana geleli henüz yirmi dakika bile olmamıştı ama arkadaşlarının dediğine göre Tinder'm üçüncü ama en önemli kuralını akimdan çıkarmamalıydı: *Macera arama, hoşlanmadıysan bırak git.*

Adam gülümseyerek “iki şişe madensuyunu sana ödetecek değilim” dedi ve açık mavi gömleğinin yakasını nazikçe çekiştirdi. “Evine koş bakalım, Külkedisi.”

“0 halde teşekkür ederim.”

Penelope çantasını kaptığı gibi aceleyle restorandan çıktı. Serin sonbahar havası kızaran yanaklarına iyi geldi. Bodstadveien'da yolun karşısına geçti. Cumartesi gecesini olduğu için caddeler mutlu insanlarla doluydu ve taksi durağında sıra vardı. Sorun değildi. Oslo'da taksi fiyatları öyle yüksekti ki sağanak yağmura yakalanmadıkça zaten taksi kullanmazdı. Sorgenfrigata'dan geçerken bir zamanlar Roar'la beraber bu harika apartmanların birinde oturmanın hayalini kurduğunu hatırladı. En azından banyosu yakın zaman önce yenilenmişse yetmiş-seksen metrekarelik bir evin yeterli geleceğine karar vermişlerdi. Burada dairelerin aşırı pahalı olduğunu biliyorlardı ama hem onun, hem de Roar'm annesi babası para yardımı yapmaya söz vermişlerdi. Ve “yardım”dan kasıtlarının tüm kirayı ödemek olduğu barizdi. Sonuçta Penelope hâlâ iş arayan yeni mezun bir tasarımcıydı. Roar ise çok yetenekli olmasına rağmen sanat dünyası tarafından henüz keşfedilmemiş bir sanatçı. Tabii ona kancayı takan galeri sahibi o sürtüğü saymazsa. Roar evden ayrıldıktan sonra Penelope onun kadınla görüşeceğini anlamış, bu yaşlı kokonanın tek derdinin bir süreliğine oynaşacağı genç bir sevgili bulmak olduğunu fark etmişti. Ama düşündüğü gibi olmamıştı. Aksine ikisi pamuk helvadan yapılmış iğrenç bir sanat enstalasyonu ile nişanlandıklarını duyurmuşlardı.

Majorstua'daki metro istasyonunda Penelope batıya giden ilk trene atladı. Şehrin batı yakasının en doğu ucu olarak bilinen Hovseter'de indi. Bir öbek apartmanın yükseldiği, kiralara nispeten daha ucuz olduğu, Roar'la birlikte bulabildikleri en ucuz daireyi kiraladıkları yerdin burası. Banyosu mide bulandırıcıydı.

Roar onu teselli etmek için Patti Smith'in *Çoluk Çocuk* adlı kitabını vermişti. Kitap, 1970'lerde New York'ta yaşayan ve sonunda başarıya ulaşan umut ve aşk dolu iki tutkulu sanatçının otobiyografik hikâyesini anlatıyordu. Bu süreçte ayrılıyorlardı gerçi ama...

Penelope istasyondan çıkıp tepesinde hale varmış gibi duran binaya yürüdü. Binanın arkasında parlayan şeyin dolunay olduğunu anladı. Dört... Roar on bir ay, on üç gün önce onu terk ettiğinden beri dört adamla yatmıştı. İki yatakta Roar'dan daha iyi, ikisi daha kötüydü. Ama Roar'a seks için âşık olmamıştı. Onu seviyordu çünkü... çünkü o Roar'dı işte. Piç herif.

Yolun sonundaki küçük ağaçlığı geçerken adımlarını hızlandırdı. Hovseter'in sokakları akşamın ilk saatlerinde boşalırdı ama Penelope uzun boylu, güçlü bir genç kadındı ve şimdiye dek burada gece

karanlığında yürümenin tehlikeli olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Belki de tüm gazetelerde çıkan o iki cinayet haberi yüzünden bunları düşünmeye başlamıştı. Hayır, sebebi farklıydı. Birisi üç ay önce evine girdiği içindi. Başta Roar'm döndüğünü sanmıştı. Holde kendi ayakkabılarına uymayan çamurlu ayak izleri fark etmişti önce. Sonra aynı izleri yatak odasında, şifoniyerin önünde de görmüş, belki Roar birini almıştır umuduyla aptal gibi çekmecedeki külotlarını saymıştı. Ama hayır, tüm çamaşırları yerinde duruyordu. Az sonra neyin eksik olduğunu anlamıştı. Roar'm ona Londra'dan aldığı, bir kutu içinde duran nişan yüzüğü yoktu. Sıradan bir hırsızlık vakası olabilir miydi bu? Hayır, olsa olsa Roar yapmıştı. Habersizce eve girip yüzüğü almış, o galerici sürtüğe hediye etmişti! Penelope haliyle küplere binmiş, Roar'ı arayıp ona bunu neden yaptığını sormuştu. Ne var ki Roar eve dönmediğine yeminler etmiş, zaten taşınma sırasında anahtarları kaybettiğini söylemişti. Dediğine göre, kaybetmemiş olsa bile ona anahtarları mutlaka postayla gönderirdi. Herkes gibi o da yalan atıyordu tabii ki. Yine de Penelope üşenmeyip apartman kapısının ve dördüncü kattaki kendi dairesinin kapısının kilitlerini değiştirtmişti.

Biber gazının yanında duran anahtarlarını çantasından çıkardı, apartmanın kapısını açtı ve kapı arkasından kapanırken sessizce tıslayan hidroliğin sesini duydu. Asansörün altıncı katta olduğunu görünce merdivenleri çıkmaya başladı. Amudsen'lerin evinin kapısından geçti. Nefes nefese kaldığını hissetmek tuhafına gitti çünkü zinde bir vücudu vardı ve bu merdivenler onu daha önce hiç yormamıştı. Yanlış olan bir şey vardı ama ne?

Başını kaldırıp dairesinin kapısına baktı.

Batı Oslo'nun artık tarihe karışan işçi sınıfı için inşa edilmiş eski bir bina olduğundan apartmanda aydınlatmayı tutumlu kullanmışlardı. Her katta merdivenlerin üzerindeki duvara asılmış metal kafesli tek bir büyük lamba vardı. Penelope nefesini tutup kulak kabarttı. Binaya girdiğinden beri hiçbir ses duymamıştı.

Daha doğrusu, kapı hidroliğinin tıslamasından beri.

Tek bir ses bile.

Yanlış olan buydu işte.

Kapının kapandığını duymamıştı.

Arkasını dönmeye, çantasına elini atmaya ya da başka bir şey yapmaya fırsat bulamadan bir kol gövdesine sarılıp kollarını kısırdı, göğsünü nefes alamayacak kadar bastırdı. Kurtulmak için deli gibi çırpınırken çantasıyla adama vurdu ve çanta merdivene düştü. Çılgılık atmaya denediyse de ağzını kapatan el yüzünden başaramadı. El sabun kokuyordu.

“Sakin ol Penelope” diye fısıldadı bir ses kulağına. “Uzayda ki-kimse bağırdığını duyamaz, biliyorsun.” Adam dudaklarını büzerek bir uğultu sesi çıkardı.

Penelope apartman kapısının yakınından gelen sesler

duydu ve bir an için birinin gelmiş olmasını umdu. Ama sonra bu seslerin tırabzandan kayarak alt

katin zeminine çarpan çantasından, anahtarlarından ve biber gazı şişesinden geldiğini anladı.

“Ne oldu?” diye sordu Rakel, arkasını dönmeden salata için soğan doğramaya devam ederek. Mutfak tezgâhının üzerindeki pencere camından Harry’nin sofrayı hazırlamayı bırakıp oturma odasının penceresine gittiğini görmüştü.

“Bir ses duyduğumu sandım” dedi.

“Oleg ve Helga’dır herhalde.”

“Hayır, başka bir şeydi. Eee... başka bir şey işte.”

Rakel iç geçirdi. “Harry, daha eve yeni geldin ama şimdiden gözün dışarıda. Seni ne hale getirdiğine bir bak.”

“Sadece bir dava, sonra bitiyor.” Harry tezgâha yürüdü ve onu ensesinden öptü. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyi” dedi Rakel yalan atarak. Vücudu, başı, kalbi, her yeri ağrıyordu.

“Yalan söylüyorsun” dedi Harry.

“Sence ben iyi bir yalancı mıyım?”

Harry gülümsedi ve Rakel’in boynuna masaj yaptı.

“Bir gün yanında olmazsam” dedi Rakel, “yeni birini arar mısın?”

“Aramak mı? Kulağa çok yorucu geliyor. Seni ikna etmeye çalışmak bile ne kadar zordu.”

“Daha genç birini. Çocuk yapabileceğin birini. Kıskanmam, biliyorsun.”

“Hiç iyi bir yalancı değilsin, sevgilim.”

Rakel gülümsedi, bıçağı elinden bırakıp başını öne uzattı ve ensesine masaj yaparak ağrısını dindiren sıcak, kuru parmakları hissetti.

“Seni seviyorum” dedi.

“Hı?”

“Seni seviyorum. Özellikle de bana çay yaptığında.”

“Baş üstüne, patron.”

Harry onu bırakınca Rakel olduğu yerde dikilip bekledi. Umut etti. Ama hayır, ağrısı az sonra bir yumruk gibi geri geldi.

Harry iki elini mutfak tezgâhına dayamış, su ısıtıcısına bakıyordu. O yumuşak fokurdama sesini bekliyordu. Sonra ses gittikçe yükselecek ve makine titremeye başlayacaktı. Bir çığlık gibi. Çığlıkları duyabiliyordu. Kafasını, odayı, vücudunu dolduran o sessiz çığlıkları. Ağırlığını diğer ayağına geçirdi. Dışarı çıkmak isteyen, dışarı çıkmak *zorunda* olan çığlıklar. Deliriyor muydu yoksa? Başını kaldırıp pencere camına baktı. Karanlıkta tek görebildiği kendi yansımasıydı. Oradaydı işte. Tam orada. Onları bekliyordu. Bir yandan da şarkı söylüyordu. Çık ve oyna!

Harry gözlerini kapadı.

Hayır, *onları* beklediği falan yoktu. Kendisini bekliyordu. Harry'yi- Çık ve oyna!

Onun diğerlerinden farklı olduğunu hissedebiliyordu. Pe-nelope Rasch yaşamak istiyordu, iri ve güçlüydü. Ve evinin anahtarları tam üç kat aşağıda yerde duruyordu. Ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissederken ona daha sıkı sarıldı. Tıpkı bir boa yılanı gibiydi. Kaslarını her sıkışında avının ciğerleri daha da boşalıyordu. Ama onu canlı istiyordu. Canlı ve sıcak. O harika yaşama arzusunu kaybetmeden. Bu arzuyu azar azar yok edecekti. Peki nasıl? Onu sürükleye sürükleye anahtarlara kadar götürmeyi başarsa bile komşulardan birinin onları duyma tehlikesi vardı. Öfkesi giderek artıyordu. Penelope Rasch'ı es geçmeliydi. Bu kararı üç gün önce, kilitleri değiştirdiğini fark ettiği an vermeliydi. Ama sonra şansı yaver gitmiş, Tinder'dan iletişim kurmuş ve onu o gözlerden

uzak yerde buluşmaya ikna etmişti. Gerisinin kolay olacağını sanmıştı. Ancak küçük ve sakin mekânlar aynı zamanda içlerindeki tek tük insanın size daha fazla dikkat edeceği anlamına geliyordu. Müşterinin teki ona biraz sert bakınca panikleyip oradan bir an önce uzaklaşmaya karar vermiş, bu yüzden işi aceleye getirmişti. Penelope de onu geri çevirip gitmişti.

Bu ihtimale önceden hazırlıklı olduğu için arabası yakınlardaydı. Arabaya atlayıp gaza yüklenmişti. Polis tarafından çevrilecek kadar hızlı değildi ama yine de o metrodan çıkmadan önce ağaçlığa ulaşmayı becermişti. Penelope peşinden yürürken de, anahtarını çantadan çıkarıp içeri girerken de arkasını dönüp bakmamıştı. O da kapı kapanmadan yetişip ayağını aralığa koymayı başarmıştı.

Kadının gövdesinin titrediğini hissetti ve bayılmak üzere olduğunu anladı. Sertleşen penisi kalçalarına sürtünüyordu. Geniş, balıketli bir kadın poposu. Annesinin kalçaları da buna benziyordu.

içindeki çocuğun geldiğini hissediyordu. Kontrolü ele almaya can atıyor, karnını doyurmak için bağıırıyordu. Hemen şimdi. Burada.

“Seni seviyorum” diye fısıldadı kadının kulağına. “Gerçekten seviyorum Penelope. O yüzden daha ileri gitmeden önce seni namuslu bir kadın yapacağım.”

Kadın, kollarının arasına yığıldı. Adam telaşlandı ve bir koluyla onu ayakta tutarken diğeriyle ceketinin cebini karıştırdı.

Penelope Rasch kendine geldi, bayılmıştı demek. Etraf karanlıktı. Havada asılı duruyordu; bir şeyler kollarını çekiştiriyor, bileklerini kesiyordu. Başını kaldırdı. Kelepçeleri gördü. Yüzükparmaklarının birinde soluk soluk parlayan bir şey duruyordu.

Sonra bacaklarının arasında bir acı hissetti ve içindeki el çekilirken aşığı baktı.

Adamın yüzünün bir kısmı gölgede kalıyordu ama Pene-lope yine de parmaklarını burnuna götürüp kokladığını görebildi. Bağırmaı denedi ama yapamadı.

“Güzel” dedi adam. “Temizsin, başlayabiliriz hayatım.”

Ceketinin ve gömleğinin düğmelerini çözünce tıpkı Pene-lope gibi çığılık atan ama sesi çıkmayan bir suratın dövmesi görüldü. Dövmenin ona söy^ecek bir şeyi varmış gibi göğsünü şişirdi adam. Belki de durum tam tersiydi. Asıl sergilenen dövme değil, Penelope'nin kendisiydi. Adam hırlayan şeytan resmine onu gösteriyordu.

Adam ceketinin cebini karıştırıp bir şey çıkardı ve ona doğru tuttu. Siyahtı. Demirdendi. Dişlere benziyordu.

Penelope derin bir nefes almayı başardı ve var gücüyle bağırdı.

“Haklısın, hayatım” diye güldü adam. “Aynen böyle. Çalışma müziğı.”

Ardından ağızını kocaman açıp dişleri taktı.

ikisinin sesi duvarların arasında yankılandı. Birinin kahkahası, diğzerininse çığılığı.

Duvarlara asılı büyük televizyon ekranlarında oynayan yabancı haber bültenleri ve konuşma seslerinin uğultusu VG ofisini dolduruyordu. Haber müdürü ve nöbetçi müdür, internet sitesindeki güncellemeler üzerinde çalışıyordu.

Mona Daa ve fotoğrafçı haber müdürünün arkasında dikilmiş, ekranındaki resmi inceliyordu.

“Her şeyi denedim ama ne yapttıysam ürkütücü gösteremedim” dedi fotoğrafçı iç çekerek.

Mona ona hak verdiğini fark etti. Hallstein Smith, tepesinde dolunayla öyle şen şakrak duruyordu ki.

“Yine de iş görüyor” dedi haber müdürü. “Trafiğe bakın. Şu anda dakikada dokuz yüz.”

Mona ekranın sağındaki sayaca baktı.

“Haber tuttu” dedi müdür. “Bunu sitenin en tepesine çıkaralım. Gece editörümüzden ön sayfayı değıştirmesini istersek iyi olur.”

Fotoğrafçı yumruk yaptığı elini uzatınca Mona tüm ciddiyetiyle yumruğunu onunkine değıdirdi. Babasının iddiasına göre bu hareketi Tiger Woods ve yardımcısı popüler hale getirmişti. Masters Turnuvası'nm finalinde Woods topu on altıncı deliğe sokunca yardımcısı elini coşkuyla çakıp Woods'un elini sakatlamış, o günden sonra mecburen beşlik çakmayı bırakıp yumruk tokuşturmaya başlamışlardı. Mona'nm doğuştan kalça çıkığı yüzünden asla muhteşem bir golfçü olamayacak olması babasının en büyük üzüntülerinden biriydi. Mona ise babasının zoruyla ilk antrenman sahasına gittiğı gün golften nefret etmişti. Çünkü standartlar komik derecede düşük olduğundan kazanılabilecek ne

varsa kazanmıştı. Oysa vuruşları öyle kısa ve çirkindi ki genç milli takım hocası, en azından golf oynuyormuş gibi görünen bir takımla yenilmeyi tercih ettiğini söyleyip onu kadroya almamıştı. Bu yüzden Mona golf sopalarını bodrumda babasının sopalarının yanına atmış ve kimsenin yerden 120 kilo kaldırmasına itiraz edemeyeceği halter sporuna yönelmişti. Halterde kaç kilo kaldırdığınız sayıyla, kaç tekrar yaptığınız sayılaydı. Başarı rakamlarla ölçülürdü; aksini iddia edenler sadece gerçekten korkanlar ve sıradan insanın hayatı için yanlısamaların asıl gerçek olduğuna inananlardı. Ne var ki şu anda ekrandaki yorum bölümüyle daha fazla ilgiliydi. Çünkü Smith bir vampiristin riskleri umursamayacağını söylediğinde aklına bir şey gelmişti. Katil *VG*'yi okuyabilirdi. Hatta internetten bir yorum göndermesi bile *mümkündü*.

Her yeni yorumda gözleri kelimeleri tarıyordu.

Ama yazılanlar sıradan şeylerdi.

Kurbanlara acıyan, onlar için üzülen insanların yorumları.

Kendilerini doğrunun savunucusu ilan etmiş, istenmeyen kişiler -ki bu sefer bu kişi bir vampiristi-yetiştiren bu toplumdaki falanca siyasi partinin sorumlu olduğunu savunan çok bilmişler.

Ellerine geçen her fırsatta idam ve hadım etme cezası çıkırtkanlığı yapan infazcılar.

Ve bir de tabii ki örnek aldıkları kişiler yüzünden her konuda espri yapılabileceğine inanan komedyen bozuntuları. ‘Teni grup önerisi: Wampire.’ ‘Tinder hisseniz varsa hemen satın!’

Şüpheli gözüken bir yorum görse ne yapacaktı ki gerçi? Katrine Bratt ve ekibine haber mi verecekti? Belki de. Kendini Truls Berntsen’e borçlu hissediyordu. Ya da şu sarışın çocuğu, Wyller’ı arardı. Onun kendisine borçlanmasını sağlardı. İnsan Tinder’da olmasa bile sağa sola kaydırmaya devam ediyordu.

Mona esnedi. Masasına yürüyüp çantasını aldı.

“Ben spor salonuna gidiyorum” dedi.

“Şimdi mi? Saat gecenin yarısı oldu!”

“Bir gelişme olursa ararsınız.”

“Mesain bir saat önce bitti, Daa. Başka insanlar da...”

“Bu haber bana ait, o yüzden beni arayın, oldu mu?”

Kapı arkasından kapanırken birilerinin gülüşüğünü duydu. Belki yürüyüşüyle, belki de insanları sinir eden “Akıllı bir kızım ve her işi kendim yapabilirim” tavrıyla alay ediyorlardı, kim bilir? Umurunda değildi. Evet, komik bir yürüyüşü vardı. Ve evet, her işi kendi başına halledebilirdi.

Asansöre bindi, döner kapıdan geçti ve camla kaph ön cephesi ayışığıyla aydınlanan binadan çıktı. Mona derin bir nefes aldı. Büyük bir şey oluyordu, hissediyordu. Ve bu şeyin bir parçası olacağına

farkındaydı.

Truls Berntsen arabasını rüzgârlı dik yolun yanına çekmişti. Aşağıda tuğla binalar karanlıkta sessizce dikiliyordu.

Oslo'nun terk edilmiş sanayi bölgesi, traverslerin arasında çimlerin bittiği tren rayları vardı orada. Daha ileride ise mimarların oyuncak binalarının sıralandığı, yeni iş dünyasının oyun parkı olan Barcode bulunuyordu. Minimalizmin estetik bir gayeden çok para tasarrufu olarak görüldüğü geçmiş dönemlerin kasvetli ve ciddi çalışma hayatına inat, orada tüm albenisiyle yükseliyordu.

Truls başını kaldırdı ve tepenin en üstünde bulunan, üzerine ayışığı vurmuş eve baktı.

Pencerelerde ışık yandığına göre Ulla evde olmalıydı. Her zamanki yerinde, kanepede bacaklarını altına alarak oturmuş, kitap okuyordu belki. Truls dürbünüyle ağaçların arasına gidip tepeye bakarsa onun ne yaptığını öğrenebilirdi. Gerçekten düşündüğünü yapıyorsa sarı saçlarını bir şeye dikkat kesilmiş gibi kulağının arkasına attığını görebilirdi. Ya çocuklar uyandıysa, ya Mikael bir şey isterse. Ya da su birikintisinin başındaki bir ceylan gibi, olur da yırtıcılar gelirse diye kulak kesilmişti belki.

Arada bir uğultu ve çıtırtılar eşliğinde kısa mesajlar bildiren insan sesleri duyulup kayboluyordu. Polis telsizinden gelen şehir sesleri onu müzikten daha çok rahatlatıyordu.

Truls az önce açtığı torpido gözüne baktı. Dürbünü beylik tabancasının arkasındaydı. Buna bir son vereceğine söz vermişti. Vakti gelmişti, artık buna ihtiyacı yoktu, denizde başka balıkların da olduğunu anlamıştı. Balık dediyse, keler balığı, iskorpit ve trakonya. Truls kendi kendine güler gibi homurdandı. Ona Beavis lakabını kazandıran şey gülüşüydü. Bir de büyük alt çenesi. Ulla oradaydı. İnşaatına Truls'un yardım ettiği, ıslak çimentosuna sadece kendisinin bildiği ve taş çatlasa bir gece uyuyamamasına neden olan bir torbacının cesedini gömdüğü o aşırı büyük, aşın pahalı teraslı evde tutsaktı.

Telsizden cızırtılı bir ses geldi. Acil Durum Kontrol Merkezi konuşuyordu.

“Hovseter'in yakınlarında aracımız var mı?”

“Araç 31, Sköyen'de.”

“Hovseterveien 44, B kapısı. Panik içinde bir apartman sakini manyak bir adamın merdiven boşluğunda bir kadına saldırdığını söylüyor. Müdahale edemiyormuş çünkü adam merdiven lambasını kırdığı için apartmanın içi zifiri karanlıkmiş.”

“Silahla mı saldırmış?”

“Bilmiyor. Lamba sönmeden önce adamı kadını ısırırken gördüğünü söylüyor. Arayan şahsın adı Amundsen.”

Truls hemen harekete geçti ve telsizin konuşma düğmesine bastı. “Dedektif Truls Berntsen konuşuyor. Olay yerinin yakınındayım. Ben ilgilenirim.”

Motoru çalıştırıp gaza yüklendi ve yola çıkınca virajı dönen bir arabanın arkadan gelen öfkeli kornasını duydu.

“Anlaşıldı” dedi Acil Durum Kontrol Merkezi. “Neredesin, Berntsen?”

“Dediğim gibi, çok yakınlarda. Araç 31, siz destek ekibi olun. İlk varan siz olursanız beni bekleyin. Saldırganın silahlı olduğundan şüpheleniyorum. Tekrar ediyorum, silahlı.”

Cumartesi gecesi idi ve neredeyse hiç trafik j^oktu. Son süratle Opera Tüneli’nden gidip şehir merkezini fiyordun altından geçerse 31 numaralı araçtan en fazla yedi sekiz dakika sonra orada olurdu. Bu hem kurban, hem de saldırganın kaçması için önemli bir süreydi elbette. Ama bu sayede Dedektif Truls Berntsen vampiristi yakalayan polis *olabilirdi*. Belki de *VG*, olayın baş kahramanından bilgi koparabilmek için ona para saçardı. Arabanın kornasına art arda basınca bir Volvo yolundan çekildi. Çift yönlü bir yoldaydı şimdi. Uç şeritli. Ayağını gazdan çekmiyordu. Kalbi kaburgalarından çıkacak gibi atıyordu. Tünelde bir hız kamerasının yanıp söndüğünü gördü. Görev başında bir polis memuru olmak, tüm şehre siktiri çekmek için yeterli bir gerekçeydi. Görev başında... Damarlarında hızla dolaşan kanın muhteşem hissine kapılmıştı. Öyle ki az kalsın erekte olacaktı.

“Ace of space!” diye bağırdı Truls. “Ace of space!”

“Evet, araç 31 biziz. Seni bekliyoruz!” B kapısının önünde duran devriye arabasının arkasında bir adamla kadın dikiliyordu.

“Yavaş bir kamyon vardı, geçmeme izin vermedi” dedi Truls, tabancasının ve şarjörünün dolu olduğunu kontrol ederken. “Bir şey duydunuz mu?”

“İçeriden hiç ses gelmedi. Giren ya da çıkan da olmadı.”

“Haydi gidelim.” Truls erkek polisi işaret etti. “Sen benimle gel, yanma bir fener de al.” Ardından kadına döndü. “Sen burada kal.”

İki adam apartmanın kapısına yürüdü. Truls kapının camından içerideki karanlığa baktı. Amundsen yazan zilin düğmesine bastı.

“Evet?” diye fısıldadı bir ses.

“Polis. Bizi aradıktan sonra hiç ses duydunuz mu?”

“Hayır ama hâlâ burada olabilir.”

“Pekâlâ. Kapıyı açın.”

Kilitten bir *tık* sesi geldi ve Truls kapıyı açtı. “Sen önden fenerle git.”

Truls polisin yutkunduğunu duydu. “Destek ekibi olacağımızı söylemiştin, öncü değil.”

“Söyleneceğine, burada yalnız olmadığına şükret” diye fısıldadı Truls. “Haydi.”

Rakel, Harry’ye baktı.

İki cinayet. Yeni bir seri katil. Tam onun kalemi olan bir dava.

Harry onlarla birlikte yemek yiyor, sofradaki sohbeti takip ediyormuş gibi yapıyor, Helga’ya nezaket gösteriyor,

Oleg’i göstermelik bir ilgiyle dinliyordu. Belki de Rakel yanıliyordu; gerçekten ilgileniyor olabilirdi. Belki düşündüğü kadar davaya kendini kaptırmamıştı, belki artık değişmişti.

“İnsanlar yakında üç boyutlu yazıcı satın alıp kendi tabancalarını yapabilecekken silah ruhsatı çok anlamsız bir şey” dedi Oleg.

“O yazıcılar sadece plastik şeyler yapmıyor mu?” diye sordu Harry.

“Ev yazıcıları öyle. Ama sadece bir silahın olsun istiyorsan ve tek bir cinayet için kullanacaksan plastik de yeterince sağlam.” Oleg sofraya doğru eğildi. “Kalıp için gerçek bir tabancaya sahip olmana bile gerek yok. Beş dakikalığına birinden ödünç al, sök, parçaların mumdun kopyasını çıkar, bunlardan üç boyutlu bir model yap ve yazıcının bağlı olduğu bilgisayara aktar. Cinayetten sonra da plastik silahı erit, gitsin. Silahı bulmayı *başarsalar* bile kimseye kayıtlı olmadığı için sana ulaşmaları imkânsız.”

“Hımm. Ama silahın yine de hangi yazıcıda üretildiği bulunabilir. Adli tıp mürekkep püskürtmeli yazıcılarda bunu yapabiliyor.”

Rakel, konudan kopmuş gibi görünen Helga’ya baktı.

“Çocuklar...” dedi Rakel.

“Olsun” dedi Oleg. “Yine de hemen hemen her şeyi yapabilmeleri manyakça. Şu anda Norveç’te üç boyutlu yazıcıların sayısı iki binin biraz üzerinde. Ama herkeste bir tane olduğunu, teröristlerin üç boyutlu hidrojen bombası yapabildiğini düşünsene.”

“Çocuklar, daha iç açıcı şeyler konuşabilir miyiz?” dedi Rakel, tuhaf biçimde nefessiz kaldığını hissederek. “Mesela biraz daha sanatsal şeylerden? En azından bir kereliğine, yanımızda misafir varken, ha?”

Oleg ile Harry, Helga’ya döndüler. Genç kız rahatsız olmadığını göstermek için gülümseyip omuzlarını kaldırdı.

“Tamam” dedi Oleg. “Shakespeare olur mu?”

“Daha iyi” dedi Rakel, patates tabağını Helga’ya uzatırken oğluna kuşkuyla bakarak.

“O halde Stale Aune ve Othello sendromunu konuşalım” dedi Oleg. “Jesus’la beraber tüm dersi

kaydettiğimizi size söylemedim. Gömleğimin altında gizli bir mikrofon ve alıcı vardı; Jesus da yan odada sesi kaydediyordu. Sizce internete koysak Stale bir şey der mi? Ne diyorsun, Harry?”

Harry cevap vermedi. Rakel onu süzdü. Yine mi aklı başka yerlere gitmişti?

“Harry?” diye seslendi.

“Şey, açıkçası ben de bilmiyorum” dedi Harry, tabağına bakarak. “Ama niye telefonunuzla kaydetmediniz ki? Dersleri kişisel kullanım için kaydetmek yasak değil.”

“Alıştırma yapıyorlar” dedi Helga.

Diğerleri ona döndü.

“Jesus’la Oleg casus olmayı hayal ediyor.”

“Şarap, Helga?” Rakel şişeyi havaya kaldırdı.

“Evet, lütfen. Siz içmiyor musunuz?”

“Ben baş ağrısı hapi aldım” dedi Rakel. “Harry de zaten içki içmiyor.”

“Alkoliktim, bıraktım” dedi Harry. “Çok kötü çünkü bu gerçekten de iyi bir şarap olmalı.”

Rakel, Helga’nın yanaklarının kızardığını görüp telaşla sordu: “Demek Stale size Shakespeare öğretiyor, öyle mi?”

“Hem evet, hem hayır” dedi Oleg. “Othello sendromu, oyundaki cinayetlerin ana nedeninin kıskançlık olduğunu öne sürüyor ama doğru değil. Helga’yla ben dün Othello’yu okuduk ve...”

“Birlikte mi okudunuz?” Rakel elini Harry’nin koluna koydu. “Ne tatlı, değil mi?”

Oleg tavana baktı. “Benim yorumum, tüm cinayetlerin altında yatan gerçek nedenin kıskançlık değil, gururu kırılan bir adamın haseti ve hırsı olduğu yönünde. Bir başka deyişle, her şeyin sebebi Iago. Othello sadece bir kukla. Oyunun adı *Othello* değil, *Iago* olmalıymış.”

“Sen de mi böyle düşünüyorsun Helga?” Rakel bu zayıf, hafif kansız, iyi huylu kızı sevmiştii. Üstelik onlara epey çabuk uyum sağlamış gibiydi.

“Bence oyunun adının *Othello* olması iyi. Belki de öyle derin bir nedeni yoktur. Othello’nun söylediği gibidir. Dolunay insanları delirtiyordur, hepsi bu.”

Büyük bir ciddiyetle “*No reason*”¹ dedi Harry İngilizce. “*I just like doing things like that.*”²

“Etkileyici, Harry” dedi Rakel. “Shakespeare’den alıntı yapabiliyorsun.”

“Walter Hill” dedi Harry. “*Savaşçılar*, 1979.”

“Evet” dedi Oleg gülerek. “Gelmiş geçmiş en iyi çete filmi.” Rakel ile Helga da güldüler. Harry su bardağını kaldırdı ve karşısında oturan Rakel’e baktı. Gülümsedi. Herkesin mutlu olduğu bir aile sofrası. Rakel onun artık burada, onlarla birlikte olduğunu düşündü. Onunla bakışmayı sürdürmeye, ona tutunmaya çalıştı. Ne var ki denizin yeşilden maviye dönmesi gibi sezilemez bir şekilde yine aynısı oldu. Harry’nin gözleri donuklaştı. Ve Rakel daha gülüşmeler sona ermeden onun kendi yoluna, karanlığa doğru çekilip onlardan uzaklaştığını anladı.

Truls el fenerli iri polislin arkasına sinmiş, beylik tabancasıyla karanlıkta merdiveni çıkıyordu. Sessizliği bozan tek şey, binanın içinde üst katların birinden gelen saate benzer *tık* sesiydi. El fenerinin ışığı karanlığı önlerinden itiyor, eskisinden daha yoğun yapıyordu sanki. Truls ve Mikael’in bir zamanlar Manglerud’da ihtiyarlar için küredığı kar gibi. İşleri bitince o yamuk yumuk, titrek ellerinden yüz kronluk bir banknot kapar, para üstünü getireceklerini söylerlerdi. Belki de bugün hâlâ gelmelerini bekliyorlardı.

Ayaklarının altında bir şey çıtırdadı.

Truls polislin ceketini arkadan tuttu. Polis durdu, feneri yere doğrulttu. Truls parlayan cam parçalarının arasında kan izi olduğundan emin olduğu belli belirsiz ayak izlerini görebiliyordu. Burun ve topuk kısımları ayrı olsa da izlerin bir kadm ayağı için fazla büyük olduğunu düşündü. İzler merdivenin aşağısını gösteriyordu ama alt katta devam ediyor olsalar onları muhakkak görürdü. Saate benzeyen sesin şiddeti artmıştı.

Truls polise devam etmesini işaret etti. Basamaklara baktı; kan izleri giderek belirginleşiyordu. Yukarı baktı. Durdu ve tabancasını kaldırdı. Polislin gitmesine izin verdi. Bir şey görmüştü. Kırmızı, parlak bir şey. Duydukları şey bir saatin değil, merdivene düşen kan damlalarının sesiydi.

“Feneri yukarı tut” dedi.

Polis memuru durdu, arkasını döndü ve peşinden geldiğini sandığı meslektaşının birkaç basamak aşağıda dikilip tavana baktığını görünce bir anlığına afalladı. Ama yine de Truls’un dediğini yaptı.

“Aman Tanrım...” diye fısıldadı.

“Aynen öyle” dedi Truls.

Tepelerindeki duvardan bir kadın sarkıyordu.

Ekose eteği yukarı sıyrılmış, beyaz külotunun kenarını açığa çıkarmıştı. Polislin başıyla aynı hizada olan uyluğunda kanayan geniş bir yara vardı. Kan bacaklarından aşağı akarak ayakkabısına geliyordu. Ayakkabı tika basa olduğundan olsa gerek, kan üzerinden geçerek ucunda birikiyor ve merdivendeki kırmızı birikintiye düşüyordu. Kadının kolları öne düşen başının yukarısında duruyordu. Bilekleri, tepedeki lamba kancasına asılı garip bir kelepçeye geçirilmişti. Onu oraya epey güçlü biri kaldırmış olmalıydı. Saçları yüzünü ve boynunu örttüğü için Truls ısırtık izi olup olmadığını göremiyordu ama birikintinin büyüklüğüne ve durmaksızın damlayan kana bakılırsa kadının damarları boş olmalıydı.

Truls kadını dikkatle inceledi. Her ayrıntıyı hafızasına kazıdı. Bir tabloyu andırıyordu. Mona Daa'yla konuşurken bu ifadeyi kullanacaktı. *Duvara asılmış bir tablo gibiydi.*

Merdivenin başında bir kapı hafifçe aralandı. Soluk bir yüz görüldü. "Gitmiş mi?"

"Öyle görünüyor. Amundsen siz misiniz?"

"Evet."

Holün diğer tarafında bir kapı açıldı ve bir ışık huzmesi dışarı yayıldı. Korkudan nefesi kesilen birini duydular.

Yaşlı adam tökezleyerek dışarı çıktı. Muhtemelen karısı olan kadın arkasında dikilip kapı aralığından endişeyle olan bitene göz attı. "Bu resmen şeytanın işi" dedi adam. "Ne yaptığına bak."

"Lütfen daha fazla yaklaşmayın" dedi Truls. "Burası bir cinayet mahalli. Failin nereye gittiğini biliyor musunuz?" "Gittiğinden emin olsak evden çıkıp yapabileceğimiz bir şey var mı diye bakardık" dedi yaşlı adam. "Oturma odasının penceresinden bir adam gördük. Binadan çıkıp metroya doğru gitti. Ama o muydu, bilmiyoruz. Çünkü çok sakın yürüyordu." "Bu ne zaman oldu?"

"En fazla on beş dakika önce."

"Nasıl biriydi?"

"Ne desem.." Adam yardım etmesi için karısına döndü. "Sıradan" dedi kadın.

"Evet" diyerek doğruladı adam. "Ne uzun, ne kısa boylu. Ne sarışın ne esmer. Takım elbiseli."

"Gri renk" diye ekledi karısı.

Truls polise kafa salladı. Polis mesajı anladı ve ceketinin üst cebine takılı olan telsize konuşmaya başladı. "Hovseter-

veien 44'e destek talep ediyoruz. Şüpheli on beş dakika önce yürüyerek metroya giderken görülmüş. Yaklaşık bir yetmiş beş boyunda, muhtemelen Norveç asıllı, gri takım elbise giyiyor."

Bayan Amundsen kapının arkasından çıktı. Kocasına kıyasla ayakta durmakta daha çok zorluk çekiyordu. Terliklerini yerde sürüyerek yaklaştı ve titrek parmağını duvardaki kadına doğrulttu. Truls onu karlarını küredikleri ihtiyarlardan birine benzetti. Sesini yükseltti: "Size yaklaşmayın dedim!"

"Ama..." dedi kadın.

"İçeri! Adli Tıp gelene kadar cinayet mahallinin bozulmaması gerekiyor. Bir sorumuz olursa zilinize basarız."

"Ama... o yaşıyor."

Truls arkaya döndü. Açık kapıdan gelen ışıktaki kadının sağ ayağının kramp geçirir gibi titrediğini gördü. Nedense engel olamadığı bir düşünce belirdi akimda. Kadının dönüştüğü düşüncesi. O artık vampir olmuştu. Ve şimdi uyanıyordu.

1

"Nedeni yok" (ç.n.)

2

"Sadece böyle şeyler yapmak hoşuma gidiyor." (ç.n.)

Cumartesi gecesi

Diskleri taşıyan çubuk, ağırlık sehpasının üzerindeki askıya çarpınca gürültülü bir metal sesi duyuldu. Bazıları bundan nefret etse de Mona Daa'ya çan sesi kadar güzel geliyordu. Gain Spor Salonu'nda tek başına olduğu için başkalarını umursamasına gerek de yoktu. Salon bundan altı ay önce muhtemelen New York ve Los Angeles'taki spor salonlarına özenerek günde yirmi dört saat çalışmaya başlamıştı fakat Mona henüz gece yarısından sonra spor yapan bir kişi bile görmemişti. Norveçliler gün içinde spor salonuna gitmeye fırsat bulamayacak kadar uzun çalışmazdı. O hariç. İstisna olmayı *kendi* istemişti. Bir mutant olmayı. Tıpkı evrimde olduğu gibi dünyayı istisnalar ileri taşırdı çünkü. Her şeyi onlar kusursuz hale getirirdi.

Telefonu çalınca ağırlık sehpasından kalktı. Arayan Nora'ydı. Mona kulaklığını takip telefonu açtı.

'Yine spordasın kaltak' dedi arkadaşı, sızlanır gibi.

"Geleli çok olmadı."

'Yalan söylüyorsun. İki saattir orada olduğunu görebiliyorum.'

Mona, Nora ve üniversiteden birkaç arkadaş cep telefonlarında GPS'i kullanarak birbirlerinin nerede olduğunu öğrenebiliyorlardı. Başkalarının telefonlarını izlemeye imkân tanıyan bir ayarı açmışlardı. Mona bazı zamanlar bunun bi-

raz klostrofobik olduğunu düşünmeden edemiyordu. Mesleki kardeşlik iyiydi hoştu ama tuvalete beraber giden on dört yaşında kızlar gibi birbirlerini takip etmelerine de gerek yoktu. Dünyanın akıllı genç kadınlar için iş fırsatlarıyla dolu olduğunu anlamanın tam zamanıydı ve onlara engel olan tek şey cesaret ve hırstan yoksun olmalarıydı. Zekâlarını başkalarına doğrulatma değil, bir fark yaratma hırsı.

"Şu anda kalorilerini bir bir yaktığını düşününce senden birazcık nefret ediyorum" dedi Nora. "Ben de burada koca kışımın üstüne oturmuş, kendimi bir pina colada daha içerek avutuyorum. Dinle bak..."

Pipetten gelen upuzun hüpürdetme sesi kulak zarlarını zorlayınca Mona kulaklığı söküp atmak istedi. Nora, erken sonbahar bunalımının tek ilacının pina colada olduğuna inanırdı.

"Gerçekten bir şey konuşmak istiyor musun, Nora? Şu anda tam..."

"Evet" dedi Nora. "İş hakkında."

Nora ve Mona, Gazetecilik Üniversitesinde beraber okumuşlardı. Okulun giriş şartları birkaç sene öncesine kadar Norveç'teki diğer tüm yüksek eğitim kurumlarından daha zordu. O yıllarda her genç delikanlının ve kızın hayali bir gazetede köşe sahibi olmak ya da bir televizyon kanalında iş kapmaktı sanki. Nora ve Mona için de durum böy-leydi. Kanseri araştırmak ya da ülkeyi yönetmek yeterince zeki olmayan insanların işiydi. Şimdiyse Mona, Gazetecilik Üniversitesine çok sayıda rakip çıktığını görebiliyordu. Devlet fonu kullanan yerel liseler, ülkenin yoksun olduğu ve canla başla ihtiyaç

duyduğu vasıflara aldırış etmeden Norveçli gençlere gazetecilik, sinema, müzik, güzellik terapisi gibi kurslar veriyordu. Bu yüzden dünyanın en zengin ülkesi bu yetenekleri dışarıdan ithal etmek zorunda kalırken ülkenin sinema okuyan vurdumduymaz, işsiz oğlanları ve kızları evlerinde oturup pipetle milkshake'lerini hüpürdeterek yurtdı-şmda çekilen filmleri izliyor, zahmet olmazsa da eleştiriyordu. Okula girmenin artık daha kolay hale getirilmesinin diğer bir sebebi de gençlerin blog dünyasını keşfetmesi ve televizyon, gazete gibi geleneksel mecralarla yaratılan etkinin aynısını çok fazla ders çalışmaya gerek kalmadan da yaratabileceklerini anlamasıydı elbette. Mona bir keresinde bununla ilgili bir yazı yazmış, günümüz medyasının gazetecilerden mesleki vasıflar beklemediğini ve bunun sonucunda gazeteci adaylarının artık bu vasıfları edinmeye çalışmadığını açıklamıştı. Ünlülere odaklanarak gittikçe bayağılaşan yeni medya dünyası, gazetecinin görevini şehir dedikoduları seviyesine indirmişti. Mona Norveç'in en büyük gazetesi olan kendi gazetesini örnek vermişti. Yazı tabii ki asla yayımlanmamıştı. Haber müdürü "çok uzun" diyerek onu magazin editörüne yönlendirmişti. Daha iyimser bir arkadaşı "Eleştirel basın hoşlanmadığı bir şey varsa o da eleştirilmektir" yorumunu yapmıştı. Mona'ya göre en yerinde gerekçe ise magazin editöründen gelmişti: "İyi de Mona, koca yazıda tek bir ünlünün sözünü bile kullanmamışsın."

Mona pencereye gidip Frogner Parkı'na baktı. Üzeri bulutlarla kaplanmıştı ve lambalarla aydınlanan yürüyüş yolları dışında neredeyse tüm parka elle tutulacakmış kadar yoğun bir karanlık çökmüştü. Sonbaharda ağaçlar henüz yapraklarını döküp her şey daha saydam hale gelmeden ve şehir bir kez daha soğuyup sertleşmeden önce hep böyle olurdu. Ancak eylül sonundan ekim sonuna kadar, Oslo sarılmak istediği yumuşacık, sıcak bir oyuncak ayıya benzerdi daha çok.

"Seni dinliyorum, Nora."

"Vampiristle ilgili."

"Sana onu konuk olarak çağırmanı söylemişlerdi, değil mi? Eee, sence sohbet programlarını seviyor mu?"

"Son kez söylüyorum, *The Sunday Magazine* ciddi bir tar-

tışma programı. Harry Hole'u aradım ama kabul etmedi. Soruşturmayı Katrine Bratt'm yürüttüğünü söyledi."

"Daha iyi değil mi? İyi kadın konuk bulmanın ne kadar zor olduğundan yakınıp duruyorsun."

"Evet ama şu anda en ünlü dedektifimiz Hole. Canlı yayma sarhoş çıktığı o günü hatırlamıyor musun? Başlı başına bir skandaldi ama insanlar bayılmıştı!"

"Bunu ona da söyledin mi?"

"Hayır tabii ki. Ama televizyonun ünlülere ihtiyacı olduğunu ve meşhur bir simanın polisin şehirde yaptığı işlere daha fazla dikkat çekeceğini anlattım."

"Dâhice. Ama yutmadı, değil mi?"

"Onu polis teşkilatını temsil etmesi için *Let's Dance* yarışmasına çağırmış olsam hemen yarın foxtrot

çalışmaya başlayacağını söyledi. Ama bu program cinayet soruşturmasıyla ilgiliymiş ve tüm ayrıntıları Katrine Bratt bildiği için onun konuşma yetkisi varmış.”

Mona güldü.

“Ne var?”

“Hiçbir şey. Şu an tek düşünebildiğim Harry Hole’un *Let’s Dance*’de olması.”

“Nasıl yani? Sence ciddi miydi?”

Mona daha çok güldü.

“Seni şu Katrine Bratt denen kadın hakkında düşüncelerini duymak için aradım. Ne de olsa o camiaya yakınsın.” Mona önündeki raftan hafif bir dambıl seti aldı ve kan dolaşımını yavaşlayıp kasları paslanmasın diye hızlı hızlı kaldırdı. “Bratt akıllı biri. Açıksözlü de. Belki biraz sert mizaçlı olabilir.”

“Peki sence ekranda iyi durur mu? Basın toplantıları görüntülerinde sanki biraz şeydi...”

“Silik mi? Evet ama istediğinde harika gözükebilir. Haber merkezindeki çocuklardan bazıları onun Emniyet Müdürlüğü’ndeki en çekici kadın olduğunu düşünüyor. Daha profesyonel gözükmek için güzelliğini gizleyen kadınlardan.”

“Şimdiden ondan nefret etmeye başladığımı hissedebiliyorum. Peki ya Hallstein Smith?”

“İşte o bu aralar düzenli konuğunuz olma potansiyeline sahip. Adam oldukça tuhaf ve boşboğaz ama kafası çalışıyor. Onu dene.”

“Tamam, sağ ol. Kızlar her işin altından kalkar, değil mi?” “Bunları söylemek için yaşımız biraz geçmedi mi?”

“Evet, zaten ironi yaptım.”

“Doğru. Ha-ha.”

“Asıl sana *ha-ha*. Senden ne haber?”

“Ne?”

“Katil hâlâ ortalarda dolaşıyor.”

“Biliyorum.”

“Ortalarda derken, gerçek anlamda ortalarda. Hovseter’le Frogner Parkı’nın arasında fazla mesafe yok.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Hassiktir, haberin yok mu? Adam yine birine saldırmış.” Mona “Siktir!” diye bağırınca gözucuyla danışmadaki adamın başını kaldırdığını gördü. “Benim puşt haber müdürüm güya beni arayacaktı. Kesin işi başka birine verdi. Hoşça kal Nora.”

Mona soyunma odasına gitti, giysilerini çantasına sokuşturdu ve koşar adımlarla merdiveni inip caddeye çıktı. *VG* binasına doğru yürürken gözleri yolda boş bir taksi aradı. Neyse ki kırmızı ışıktaki birini yakaladı. Arka koltuğa geçtiği gibi telefonunu çıkardı. Truls Berntsen’in numarasını aradı. Telefon iki kez çaldıktan sonra homurtuya benzer o garip gülüşü duydu.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Ne zaman arayacağını merak ediyordum” dedi Truls Berntsen.

Cumartesi gecesi

“Onu aşağı indirdiklerinde bir buçuk litreden fazla kan kaybetmiş haldeymiş” dedi doktor, Harry ve Katrine’le Ulle-val Hastanesi’nin koridorunda yürürken. “Isırık uyluğun üst kısmına, atardamarın daha geniş olduğu yere denk gelsey-miş onu kurtaramazdık. Genelde bu durumda hastaları polisle görüştürmeyiz ama başkalarının hayatları da tehlike altında olduğu için...”

“Teşekkür ederiz” dedi Katrine. “Sadece sormamız gereken en önemli soruları soracağız.”

Doktor kapıyı açtı, Harry’yle birlikte dışarıda beklerken Katrine yatağa ve onun başında oturan hemşireye doğru yürüdü.

“Çok etkileyici bir şey” dedi doktor. “Sence de öyle değil mi, Harry?”

Harry doktora dönüp tek kaşını havaya kaldırdı.

“Sana adınla hitap etmemin sakıncası yoktur herhalde?” dedi doktor. “Oslo küçük bir şehir; ayrıca ben eşinin doktoruyum.”

“Gerçekten mi? Randevusunun burada olduğunu bilmiyordum.”

“Ben de formumuzu doldurunca öğrendim. ‘Yakım’ kısmına senin adını yazdığını gördüm. Tabii adını gazetelerden hemen hatırladım.”

“İyi bir hafızanız var...” dedi Harry, beyaz önlükteki isimliğe bakarak. “...Başhekim John D. Steffens. Çünkü adım gazetelerde çikalı uzun zaman oldu. Etkileyici bulduğunuz şey nedir?”

“Bir insanın bir kadının bacağını böyle ısırabilmesi. Modern insanın ekseriyetle zayıf çenelere sahip olduğu düşünülür ama çoğu memeliye göre epey güçlü ısırırız. Bunu biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Sence ne kadar güçlü ısırabiliyorsunuzdur, Harry?”

Harry, Steffens’ın gerçekten bir yanıt beklediğini birkaç saniye sonra anladı. “Adli tıp uzmanlarımız yetmiş kilo olduğunu söylüyor.”

“O halde cevabı zaten biliyorsun.”

Harry omuz silkti. “Rakamlar benim için bir şey ifade etmiyor. Yüz elli kilo deselerdi de daha çok ya da daha az etkilenmezdim. Rakamlar demişken, Penelope Rasch’ın bir buçuk litre kan kaybettiğini nereden biliyorsunuz? Nabız ve tansiyonun bu kadar net göstergeler olduğunu sanmıyorum.”

“Olay yerinin resimlerini gönderdiler” dedi Steffens. “Kan alıp sattığım için gözlerim tartı gibidir.”

Harry ondan daha açık konuşmasını isteyecekti ki o sırada Katrine’in eliyle onu çağırdığını gördü.

İçeri girip Katrine'in yanında dikildi. Penelope Rasch'm yüzü, etrafındaki yastık kılıfı kadar beyazdı. Gözleri açıktı ancak bulanık bakıyordu.

“Seni fazla rahatsız etmeyeceğiz Penelope” dedi Katrine. “Olay yerinde konuştuğun polisle görüştük, o yüzden saldırganla şehir merkezinde tanıştığını, apartmanın içinde sana saldırdığını ve metal dişlerle seni ısırıldığını biliyoruz. Ama yine de bize onunla ilgili bir şeyler söyler misin? Sana Vidar'dan başka bir isim söyledi mi? Nerede oturduğundan, nerede çalıştığından bahsetti mi?”

“Vidar Hansen. Nerede oturduğunu sormadım” dedi kadın. Sesi Harry'ye kırılğan bir porselen gibi geldi. “Sanatçı olduğunu söyledi ama bekçilik de yapıyormuş.”

“Ona inandın mı?”

“Bilmiyorum. Güvenlik görevlisi de olabilir. Ya da en azından anahtarlara erişimi olan biri. Çünkü evime girmiş.”

“Öyle mi?”

Kadın büyük bir gayretle sol elini örtünün altından çekip havaya kaldırdı. “Roar'm verdiği nişan yüzüğü. Yatak odamdaki çekmecedен almış.”

Katrine mat altın yüzüğe şüpheyile baktı. ‘Yani demek istediğin... apartmanda bu yüzüğü sana o mu taktı?’

Penelope başıyla doğruladı ve gözlerini yeniden sımsıkı yumdu. “Son söylediği şey de...”

“Evet?”

“Diğer erkekler gibi olmadığını, geri dönüp benimle evleneceğini söyledi.” Kadın ağlamaklı oldu.

Harry, Katrine'in dehşete kapıldığını ama dikkatinin dağılmadığını görebiliyordu.

“Nasıl biriydi o, Penelope?”

Penelope ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Çaresizce onlara baktı. “Hatırlamıyorum. Unutmuş... unutmuş olmalıyım. Ama nasıl?..” Alt dudaklarını ısırırken gözlerine yaşlar doldu.

“Sorun değil” dedi Katrine. “Şu durumda unutmuş olman doğal, daha sonra elbet hatırlayacaksın. Peki ne giydiğini hatırlıyor musun?”

“Ceket. Ve gömlek. Düğmelerini açtı. Şeyi vardı...” Durdu.

“Evet?”

“Göğsünde bir dövmesi.”

Harry, Katrine'in nefesinin kesildiğini gördü. “Nasıl bir dövme Penelope?” diye sordu.

“Bir surat.”

“Dışarı çıkmaya çalışan bir şeytan gibi mi?”

Penelope başını aşağı yukarı oynattı. Yanağından tek bir damla yaş süzüldü. Sanki iki gözü için yeterince sıvı kalmamış, diye düşündü Harry.

“Bir de...” Penelope yeniden ağlayacak gibi oldu. “Bana onu göstermek istiyordu sanki.”

“Dinlenmesi gerekiyor” dedi hemşire.

Katrine başını sallayıp elini Penelope’nin süt beyazı koluna koydu.

“Sağ ol, Penelope. Çok yardımın dokundu.”

Harry ve Katrine odadan çıkacaklarken hemşire onlara seslendi. Yatağın yanına döndüler.

“Bir şey daha hatırlıyorum” diye fısıldadı Penelope. “Yüzünden ameliyat geçirmiş gibiydi. Şunu da düşünmeden edemiyorum...”

“Neyi?” dedi Katrine, belli belirsiz çıkan sesini işitmek için yatağa eğilerek.

“Beni neden öldürmedi?”

Katrine, Harry’ye yardım istercesine baktı. Harry derin bir nefes aldı, ona başını salladı ve Penelope’ye yaklaştı.

“Çünkü başaramadı” dedi. “Çünkü sen ona izin vermedin.”

“Pekâlâ, artık o olduğundan eminiz” dedi Katrine, koridorda çıkışa doğru yürürlerken.

“Hımm. Yöntemini değiştirmiş. Tercihlerini de.”

“Bu konuda ne hissediyorsun?”

“Katilin o olması konusunda mı?” Harry omuzlarını kaldırdı. “His falan yok. O bir katil ve yakalanması gerekiyor. Nokta.”

“Yalan atma Harry. Bana bari yapma. Burada olmanın sebebi o.”

“Çünkü daha fazla kişiyi öldürebilir. Onu yakalamak önemli ama bu kişisel bir mesele değil. Tamam mı?”

“Anlıyorum.”

“Güzel” dedi Harry.

“Geri dönüp onunla evleneceğini söylerken, sence bunu?..” “Mecazi anlamda mı söyledi? Evet.

Kadının rüyalarına girecek.”

“Ama bu durumda...”

“Evet, onu kasten öldürmedi.”

“Demek ona yalan söyledin.”

“Söyledim.” Harry kapıyı açtı ve dışarıda onları bekleyen arabaya bindiler. Katrine öne, Harry arkaya.

“Emniyete mi?” diye sordu, sürücü koltuğundaki Anders Wyller.

“Evet” dedi Katrine. Şarja bıraktığı cep telefonunu aldı. “Björn mesaj atmış. Merdivendeki kanlı ayak izleri büyük olasılıkla kovboy çizmelerine aitmiş.”

“Kovboy çizmeleri” diye tekrarladı Harry arka koltuktan. “Hani şu dar ve yüksek topuklu...”

“Kovboy çizmesinin neye benzediğini biliyorum. Tanık ifadelerinin birinde geçtiği için şaşırdım.”

“Hangisinde?” diye sordu Katrine, hastanedeyken telefonuna gelen diğer mesajlara göz atarak.

“Jealousy Bar’daki barmenin ifadesinde. Mehmet Bilmem-ne.”

“Hafızanın hâlâ sağlam olduğunu söylemeliyim.” Katrine telefon ekranına dokundu. “Bu arada beni vampirist hakkında konuşmak için *The Sunday Magazinde*, konuk olarak çağırmak istiyorlarmış.”

“Eee?”

“Tabii ki hayır. Bellman bu davanın mümkün olduğunca konuşulmamasını istediğini üstüne basa basa söyledi.” “Çözülmüş olsa bile mi?”

Katrine, Harry’ye döndü. “Nasıl yani?”

“Birincisi, emniyet müdürü ulusal kanala çıkıp davayı üç günde çözdüklerini böbürlenerek anlatabilir. İkincisi, onu yakalamak için belki de davayı konuşmamız gerekiyordur.” “Davayı çözdük mü?” Wyller, dikiz aynasından Harry’yle bakıştı.

“Çözdük” dedi Harry. “Ama kapatamadık.”

Genç polis Katrine’e döndü. “Ne demek istiyor?”

“Yani failin kim olduğunu biliyoruz ama polis güçleri onu yakalayana kadar soruşturma tamamlanmış olmayacak. Bu davada polis güçleri yeterince güçlü olmadı. Çünkü bu adam tüm dünyada nerdeyse dört yıldır aranıyor.”

“Küm ki bu adam?”

Katrine derin bir iç geçirdi. “Adını ağzıma almak bile istemiyorum. Harry, sen söyle.”

Harry pencereden dışarı baktı. Katrine haklıydı elbette. İnkâr etse de burada olmasının bencilce bir sebebi vardı. Ne kurbanlar, ne şehrin iyiliği, ne emniyetin itibarı. Kendi itibarı bile değil. Tek ama tek sebebi onun kaçmış olmasıydı. Ah, Harry bu adamı daha önce durduramadığı için öyle çok vicdan azabı çekiyordu ki. Tüm cinayet kurbanları için, onun özgürce gezdiği her gün için. Yine de düşünebildiği tek bir şey vardı: onu yakalamak zorunda olduğu. Onu kendisi, bizzat Harry yakalamalıydı. Nedenini bilmiyordu. Hayatını anlamlı kılmak için dünyanın en kötü seri katiline ve suçlusuna ihtiyacı var mıydı gerçekten de? Bunu yalnızca Tanrı bilebilirdi. Tam tersi olup olmadığını da o bilirdi. Belki de adam saklandığı yerden Harry için çıkmıştı. Bu yüzden Ewa Dolmen’in kapısına V çizmiş, Penelope Rasch’a şeytan dövmesini göstermişti. Penelope onu neden öldürmediğini sorduğunda Harry yalan söylemişti. Aslında adam, Harry’yle konuşsun diye canını bağışlamıştı. Gördüklerini anlatsın, Harry’ye zaten bildiği şeyi söylesin diye. Çıkıp onunla oynaması gerektiğini.

“Peki” dedi Harry. “Uzun ismini mi öğrenmek istersin, kıyasını mı?”

Pazar sabahı

“Valentin Gjertsen” dedi Harry Hole, dev ekrandan soruşturma ekibine bakan suratı göstererek.

Katrine ekrandaki zayıf yüzü dikkatle inceledi. Kahverengi saçları, derin gözçukurları var. Gerçi alnını kasten öne çıkarıp gözlerine ışığın gelmesini engellediği için de böyle görünüyor olabilirdi. Katrine, emniyet fotoğrafçısının böyle bir poza nasıl izin verdiğini düşünmeden edemedi. Yüzündeki ifade de tuhaftı. Gözaltı fotoğrafları genellikle korku, şaşkınlık ve teslimiyet barındırırdı. O ise halinden memnun gibiydi. Sanki Valentin Gjertsen, bilmedikleri bir şeyi biliyordu. *Henüz bilmedikleri.*

Harry birkaç saniye yüzün hafızalara kazınmasını bekledikten sonra devam etti. “On altı yaşındayken kandırıp sandal gezisine çıkardığı dokuz yaşında bir kıza cinsel tacizde bulunmakla suçlandı. On yedi yaşındayken bir komşusu kendisine bodrumdaki çamaşırhanede tecavüz etmeye kalkıştığını ihbar etti. Valentin Gjertsen yirmi altısına geldiğinde, reşit olmayan bir çocuğa tecavüz suçundan yattığı ila Hapishanesi’nin dışçisini görmeye gitti. Kadını dış matkabıyla tehdit ederek külotlu çorabını çıkarmaya zorladı ve çorabı kadının başına geçirtti. Önce ona dışçı koltuğunda tecavüz etti, sonra da külotlu çorabını ateşe verdi.”

Harry bilgisayara dokundu ve görüntü değişti. Ekipteki-

lerden sızlanma sesleri yükseldi. Katrine en deneyimli dedektiflerden bazılarının başlarını eğdiğini gördü.

“Bunu eğlence olsun diye göstermiyorum, sadece karşımızda nasıl biri olduğunu bilin istiyorum. Dışçıyı öldürmedi. Tıpkı Penelope Rasch gibi. Bunun bir iş kazası olduğunu sanmıyorum. Bence Valentin Gjertsen bizimle oyun oynuyor.”

Harry bilgisayara yeniden tıkladı ve Valentin’in bu defa Interpol’ün internet sayfasından alman aynı fotoğrafı belirdi. “Valentin dört sene önce Ila’dan oldukça etkileyici bir yöntemle kaçtı. Judas Johansen adında başka bir tutukluyu tanınmayacak hale gelene kadar, ölesiyeye dövdü. Sonra göğsündeki şeytan yüzü dövmesini cesedin göğsüne yaptırdı ve onu gündüzleri çalıştığı kütüphaneye sakladı. Böylece Judas ertesi günkü yoklamada olmadığı için firari olarak bildirildi. Valentin kaçtığı gece giysilerini cesede giydirdi ve onu kendi hücrelerine taşıyıp yere bıraktı. Tanınmayacak haldeki cesedi bulan gardiyanlar haliyle onun Valentin olduğunu düşünüp çok da şaşırmadı. Mahkûmlar pedofili suçundan yatan diğer herkesten olduğu gibi Valentin’den de nefret ediyordu. Kimse parmak izini kontrol etmeye ya da cesedi DNA testine göndermeye tenezzül etmedi. Böylece uzun bir süre Valentin Gjertsen’in ölü olduğunu sandık. Ta ki başka bir cinayetle bağlantısı ortaya çıkıncaya kadar. Şimdiye dek kaç kişiyi öldürdüğünü ya da kaç kişiye tecavüz ettiğini elbette bilmiyoruz; ancak şüpheli görüldüğü ya da suçlu bulunduğu vakalardan daha fazla olduğu kesin. Ortadan kaybolmadan önce son kurbanının eski ev sahibesi Irja Jacobsen olduğunu biliyoruz.” Harry tekrar tıkladı. “Bu resim, kadının Valentin’den saklanmak için başkalarıyla yaşadığı dairede çekildi. Yanılmıyorsam olay yerine ilk ulaşan şendin Berntsen. Onu, fotoğrafta da gördüğünüz gibi üzerlerinde köpekbalığı resimleri olan bir yığın çocuk sörf tahtasının altında boğulmuş halde bulduk.”

Toplantı odasının arka tarafında biri homurdanarak güldü. “Doğru. Sörf tahtaları zavallı keşlerin

satmayı başaramadığı çalıntı mallardı.”

“Irja Jacobsen büyük ihtimalle polise Valentin’le ilgili bilgi verdiği için öldürüldü. Onun nerede olabileceğine dair tek kelime söyleyecek birini bulamamamızın nedeni bu olabilir. Valentin’i tanıyanlar konuşmaya cesaret edemiyor.” Harry boğazını temizledi. “Valentin’in bulunamamasının bir nedeni de kaçtıktan sonra birçok estetik ameliyat geçirmiş olması. Bu resimde gördüğümüz kişi, daha sonraları Ulleval Stadyu-mu’ndaki bir futbol maçından aldığımız net olmayan kamera görüntüsündeki kişiye hiç benzemiyor. Zaten o kamera görüntüsünü görmemizi kasten istedi. Onu bulmayı başaramadığımız için ameliyat olmaya devam ettiğinden şüpheleniyoruz. İskandinavya’da yapılan tüm estetik ameliyatları araştırıp bir sonuç elde edemediğimize göre bu işi yurtdışında yapıyor. Penelope Rasch kendisine gösterdiğimiz fotoğraflarda Valentin’i tanıyamadı; dolayısıyla yüzünü tekrar değiştirdiğine dair şüphelerimiz arttı. Penelope ne yazık ki eşkâlini de veremiyor. Ayrıca Vidar denen bu adamın Tinder’deki profil fotoğrafına benzemediğini söylüyor.”

“Tord, Vidar’ın Facebook profilini de inceledi” dedi Katri-ne. “Tahmin ettiğimiz gibi hesap sahteymiş, yakın zaman önce izini süremediğimiz bir cihazdan oluşturulmuş. Tord buradan yola çıkarak onun bilgisayar becerilerinin yüksek olduğunu düşünüyor.”

“Yardım almış da olabilir” dedi Harry. “En azından aramızda üç sene önce, ortadan kaybolmadan hemen önce Valentin Gjertsen’i gören ve onunla konuşan biri var. Stale, Cinayet Masası’na danışmanlık görevinden ayrıldı ama bugün buraya gelmeyi kabul etti.”

Stale Aune ayağa kalkıp tüvit ceketinden bir düğme ilikledi.

“Kısa bir süreliğine kendini Paul Stavnes olarak tanıtan bir hastayı görme şansını yakaladım. Tabii buna şans denirse. Hastalığının bir nebze de olsa farkında olduğu için diğer şizofreni hastalarından farklıydı. Beni kandırmayı başardı, o yüzden onun kim olduğunu ya da ne yaptığını anlayamadım. Ta ki bir gün tesadüfen kimliğini ifşa edip beni öldürmeye çalışana ve ortadan temelli kaybolana kadar.”

“Bu robot resim, Stale’nin verdiği eşkâle göre çizildi.” Harry bilgisayara dokundu. “Bu resim de artık eski sayılır ama yine de futbol maçındaki kamera görüntüsünden iyidir.” Katrine başını eğdi. Çizimde saçları, burnu ve gözlerinin şekli farklıydı. Ayrıca yüzü fotoğraftakinden daha zayıftı. Yine de o rahat tavır burada da vardı. Ya da rahatlık olduğu farz edilen tavır. Timsahların sırtıttığını *düşünmek* gibi bir şeydi bu.

“Bu adam nasıl vampirist oldu?” diye sordu, pencere tarafından bir ses.

“Öncelikle, vampirist diye bir şey olduğundan emin değilim” dedi Aune. “Valentin Gjertsen’in kan içmesinin birçok sebebi olabilir ama buna hemen şimdi cevap verebilmem mümkün değil.”

Uzun bir sessizlik yaşandı.

Harry boğazını temizledi. “Gjertsen’le ilintilendirilen eski vakaların hiçbirinde ısırma ya da kan içmeye dair bir belirti göremedik. Ve evet, cinayet failleri genellikle tek bir yöntemle bağlı kalır, aynı fantezileri tekrar tekrar yaşamak ister.” “Katilin gerçekten Valentin Gjertsen olduğundan ne kadar eminiz?” diye sordu Skarre. “Bizi böyle düşündürmeye çalışan biri olamaz mı?”

“Yüzde seksen dokuz.” Konuşan Björn Holm’dü.

Skarre güldü. “Tam olarak seksen dokuz mu?”

“Evet. Penelope Rasch’m bileklerine taktığı kelepçede muhtemelen elinin arkasından dökülen vücut kılları bulduk.

DNA incelemesi sayesinde yüzde seksen dokuz eşleşmeyi onaylamamız uzun sürmedi. Asıl vakit alan kısım, geriye kalan yüz on. Nihai sonucu iki gün içerisinde alacağız. Kullanılan kelepçe internetten alınabilecek türden. Ortaçağ’da üretilen kelepçelerin bir replikası. Bu yüzden çelik yerine demirden yapılmış. Belli ki yatak odalarını Ortaçağ zindanlarına benzetmek isteyenler arasında popüler bir eşya.”

Gruptan tek bir homurtulu kahkaha geldi.

“Peki ya demir takma dişler?” diye sordu, kadın dedektiflerden biri. “Onları nereden almış olabilir?”

“İşte bunu bilmek daha zor” dedi Björn Holm. “Böyle dişler üreten hiçbir üretici bulamadık. Demiri geçtim, başka malzemelerden üretenler bile yok. Bir demirciye özel olarak yaptırmış olmalı. Ya da kendisi yapmış. Kesinlikle yeni bir buluş. Daha önce buna benzer bir silah kullanan kimseyi görmemiştik.”

“Ve de yeni bir davranış” dedi Aune, ceketinin düğmesini çözüp göbeğini özgür bırakarak. “Davranış biçiminde köklü değişiklikler nadiren yaşanır. İnsan, yeni bilgiler edindikten sonra bile aynı hataları defalarca kez yapmakta ısrar eden bir tür olmakla bilinir. Bu benim kendi görüşüm ve psikologlar arasında öyle çok tartışıldı ki Aune’nin Tezi adıyla anılmaya başlandı. Bir kişi davranışını değiştiriyorsa bu genellikle o kişinin uyum sağlamaya çalıştığı çevresel bir değişiklikle bağlantılı olur. Buna rağmen kişinin o davranışının altında yatan güdü aynı kalır. Bir seks suçlusunun yeni fanteziler ve zevkler keşfetmesi sıradışı bir durum değildir. Ama bunu davranışında köklü değişikliklere gittiği için değil, zevk anlayışı giderek geliştiği için yapar. Gençken babam Beethoven’i büyüdüğümde sevmeye başlayacağımı söylerdi. O zamanlar Beethoven’dan nefret ediyordum ve babamın yanıldığından emindim. Valentin Gjertsen ise cinsellik konusunda genç yaşta bile geniş bir yelpazeye sahipti. Genç kadınlara, yaşlı ka-dmlara, hatta muhtemelen erkek çocuklarına tecavüz ediyordu. Bildiğimiz kadarıyla yetişkin erkeklerle ilgili vukuatı yok; tabii bunun tek sebebi kendilerini daha iyi savunabildikleri için onlara tecavüz etmenin güçlüğü olabilir. Pedofili, nekrofil, sadizm, bunların hepsi Valentin Gjertsen’in mөнüsünde vardı. Oslo polisinin Sveien Finne, namı diğer ‘Nişanlı’dan sonra en çok cinsel suçla ilintilendirdiği kişi o oldu. Şu sıralar kanın tadını öğreniyor olması, ‘yeniliğe açık olmak’ diye tabir ettiğimiz özelliğini geliştirmiş olduğu, yeni tecrübeler yaşamak istediği anlamına geliyor. ‘Öğrenmek’ kelimesini kasten kullandım çünkü kana limon eklemek gibi bazı belirgin ayrıntılar Valentin Gjertsen’in kanı saplantı haline getirmediğini, onu sadece denediğini gösteriyor.”

“Saplantı haline getirmediğini mi?” diye çıkıştı Skarre. “Şu anda her gün bir kurban ortalamasıyla gidiyor! Biz burada otururken o muhtemelen yeni bir ava çıkmıştır. Sen ne dersin, profesör?” Aune’nin unvanını telaffuz ederken kinaye yaptığını gizlemeye çalışmadı.

Aune kısa kollarını öne savurdu. “Bir kez daha söyleyeyim, bilmiyorum. Bilmiyoruz. Kimse bilmiyor.”

“Valentin Gjertsen” dedi Mikael Bellman. “Onun olduğundan kesinkes emin miyiz, Bratt? Öyleyse bana düşünmem için on dakika ver. Evet, acil olduğunu anlayabiliyorum.”

Bellman görüşmeyi bitirdi ve cep telefonunu cam masanın üzerine koydu. Isabelle’in dediğine göre üfleme camdan yapılmış ClassiCon marka masanın değeri elli bin krandan fazlaydı. Yeni dairesini çerçöple doldurmaktansa az sayıda kaliteli eşya almayı yeğlediğini söylemişti. Bellman oturduğu yerden yapay kumsalı ve Oslo Fiyordu’ndan geçen vapurları görebiliyordu. Güçlü rüzgârlar, neredeyse mora dönen suyu kırbaç gibi kesiyordu.

“Eee?” diye sordu, arkasındaki yatakta yatan Isabelle.

“Baş dedektif bu akşam *The Sunday Magazine*’% çıkmayı kabul etsem mi diye soruyor. Konu tabii ki vampirist cinayetleriymiş. Failin kim olduğunu biliyoruz ama nerede olduğunu bilmiyoruz.”

“Basit” dedi Isabelle Sköyen. “Adamı yakalaysaydınız bu işi senin yapman gerekirdi. Ama yarım bir başarı elde ettiğinize göre temsilcini göndermelisin. Ona ‘ben’ yerine ‘biz’ kullanmasını tembih et. Failin sınırdan kaçmış olabileceğini söylemesinin de size hiçbir zararı olmaz.”

“Sınır mı? Neden?”

Isabell Sköyen iç çekti. “Olduğundan daha aptalmışsın gibi davranma, hayatım. Bu sinir bozucu oluyor.”

Bellman balkonun kapısına yürüdü. Orada öylece dikilip pazar günü Tjuvholmen’e akın eden turistleri izledi. Kimisi Astrup Fearnley Çağdaş Sanat Müzesi’ni ziyarete, kimisi aşırı modern mimari eserlere bakıp pahalı kapuçino içmeye, kimisi henüz satılmamış olan astronomik fiyatlı apartman dairelerinin hayalini kurmaya gidiyordu. Müzede, kaputunda Mercedes yıldızı yerine kahverengi kocaman bir insan dışkısının olduğu bir Mercedes’in sergilendiğini duymuştu. Demek ki kimileri için dışkı bir statü göstergesiydi. Başka insanlar ise iyi hissetmek için en pahalı evlere, en son model arabalara, en büyük yatlarla ihtiyaç duyuyordu. Bir de kendisi ve Isabelle gibi her şeyi isteyenler vardı. Hiçbir can sıkıcı sorumluluk üstlenmeden güç, hareketlerini kısıtlayacak kadar şöhrete sahip olmadan beğeni ve saygı, onlara yerleşik bir düzen sağlayıp soylarını devam ettirecek ama evin dışında sekse ulaşmalarına da izin verecek rahat bir aile isteyenler. Güzel bir ev ve araba. Ve de sağlıklı, katı bir bok.

“Yani diyorsun ki” dedi Mikael Bellman, “Valentin Gjert-sen olur da bir süre ortadan kaybolursa halk ister istemez ülkeden kaçtığını düşünecek. Oslo polisinin onu yakalamayı beceremediğini değil. Onu yakalarsak da bu bizim başarımız

olacak. Ama yeni bir cinayet işlerse işte o zaman tüm söylediklerimiz uçup gider.”

Mikael ona döndü. Gayet büyük bir yatak odası varken dev ikiz yatağını neden salona koyduğunu anlamıyordu. Özellikle de komşular salonun içini görebiliyorken. Gerçi sebebinin bu olduğundan

emin değildi. Isabelle Sköyen iri bir kadındı. Uzun, güçlü bacakları ve kolları, çekici bedenini kaplayan yaldız renkli ipek örtünün altında tüm yatağa yayılıyordu. Sırf bu görüntü bile Mikael’i yeniden tahrik etmeye yetti.

“Tek bir söz söyleyeceksiniz ve onun ülkeden gittiği fikrini herkesin aklına yerleştirmiş olacaksınız” dedi Isabelle. “Buna psikolojide çapa atma deniyor. Basit ama her zaman işe yarar. Çünkü insanlar *basittir*.” Gözleri Mikael’in vücudunun alt tarafına kayd ve gülümsedi. “Özellikle de erkekler.”

İpek örtüyü yere itti.

Mikael ona baktı. Bazen bedenine dokunmak yerine sadece izlemeyi daha çok sevdiğini düşünüyordu. Karısı içinse durum tam tersiydi. Tuhaftı çünkü Ulla’nın vücudu tarafsız bir gözle bakıldığında Isabelle’inkinden daha güzeldi. Ne var ki Isabelle’in vahşi ve hırçın şehveti, onu Ulla’nın narınlığından ve hıçırıklı sessiz orgazmlarından daha çok heyecanlandırıyordu.

“Otuz bir çek” diye emretti Isabelle. Bacaklarını bir alıcı kuşun yarı açık kanatlarına benzer halde ayırdı ve uzun parmaklarının ikisini vajinasına götürdü.

Mikael söyleneni yaptı. Gözlerini kapadı. Ve cam masadan gelen bir ses duydu. Kahretsin, Katrine Bratt’ı unutmuştu. Titreyen telefonu alıp cevaplama düğmesine bastı.

“Efendim?”

Hattın diğer ucundaki kadın bir şeyler söyledi ama o esnada vapurlardan biri düdüğü çalınca Mikael hiçbir şey duyamadı.

“Cevabım evet” diye bağırdı sabırsızca. “*The Sunday Magazine* çıkabilirsin. Şu anda meşgulüm, seni talimatlar için sonra ararım.”

“Benim.”

Mikael donup kaldı. “Hayatım, sen misin? Katrine Bratt aradı sandım da.”

“Neredesin?”

“Nerede mi? İşteyim tabii ki.”

Sonrasında gelen uzun sessizlikle vapur düdüğüne duyduğu için bu soruyu sorduğunu fark etti. Mikael ağzından derin bir nefes alırken başını eğip inen penisine baktı.

“Akşam yemeği beş buçuktan önce hazır olmaz.”

“Tamam” dedi Mikael. “Ne piş...?”

“Biftek” dedi Ulla ve telefonu kapattı.

Harry ile Anders Wyller, Jössingveien 33 adresine gelince arabadan indiler. Harry bir sigara yaktı ve

uzun çitlerle çevrili kiremit rengi binaya baktı. Emniyet Müdürlüğü'nden çıktıklarında güneş parlıyor, etrafta sonbaharın renkleri ışıldıyordu ama yolda gelirken bulutlar gökyüzünü kaplamış, şimdiyse beton bir tavan gibi tepelerin üzerinden geçerek manzaranın tüm rengini emmeye başlamıştı.

“Demek ila Hapishanesi burası” dedi Wyller.

Harry başıyla doğrulayıp sigarasından derin bir nefes çekti.

“Neden ona Nişanlı diyorlar?”

“Çünkü tecavüz ettiği kurbanları hamile bırakıp onlara bebeklerini doğurmaları için söz verdiriyordu.”

“Yoksa?..”

“Toksa geri gelip onlara sezaryen yapacağını söylüyordu.” Harry son bir nefes çekti, sigarayı paketine bastırıp söndürdü ve izmariti içine koydu. “Haydi halledelim şu işi.”

“Yasalar onu bağlamamıza izin vermiyor ama sizi güvenlik kamerasından izleyeceğiz” dedi, onları içeri alıp iki yanında griye boyalı çelik kapıların sıralandığı uzun koridorun sonuna götüren gardiyan. “Kurallardan biri de ona asla bir metreden fazla yaklaşmamamız.”

“Tanrım” dedi Wyller. “Size saldırıyor mu?”

“Hayır” dedi gardiyan, son kapının kilidine bir anahtar sokarak. “Svein Finne burada olduğu yirmi yıl boyunca tek bir vukuat bile işlemedi.”

“O halde?”

Gardiyan omuz silkip kilidi çevirdi. “Ne demek istediğimi anlayacaksınız.”

Kapıyı açıp kenara çekildi. Wyller ile Harry hücreye girdiler.

Karanlıkta, yatakta oturan bir adam vardı.

“Finne” dedi Harry.

“Hole.” Karanlıktan gelen ses parçalanan bir kayayı andırıyordu.

Harry odadaki tek sandalyeyi gösterdi. “Oturmamın sakıncası var mı?”

“Zamanın varsa neden olmasın? Şu aralar başını kaşıyacak vaktin yok diye duydum.”

Harry oturdu. Wyller onun yanında, kapının hemen önünde dikildi.

“Hımm. Bunları o mu yapıyor?” diye sordu Harry.

“Kim?”

“Kamı kastettiğimi biliyorsun.”

“Bana dürüstçe cevap verirsen söylerim. Özlüyor musun?”

“Neyi özlüyor muyum, Svein?”

“Senin kalibrende bir oyun arkadaşının olmasını? Benimle olduğu gibi?”

Karanlıktaki adam öne, duvarın tepesindeki pencereden sızan ışığa doğru eğilince Harry arkasında duran VVyller’ın hızlanan nefesini duydu. Parmaklıklar, çukurlarla dolu ka-

yışa benzeyen kızıl kahve suratında çizgiler oluşturuyordu. Adamın kırışıklıkları öyle derin ve fazlaydı ki yüzü kafatasına dek bıçakla oyulmuş gibiydi. Alnına Kızılderililer gibi kırmızı bir mendil bağlamıştı. Kalın ve ıslak dudaklarının çevresinde bıyık ve sakal vardı. Gözbebekleri kahverengi gözlerinin ortasında minicik görünüyor, gözaklarının rengi sarıya çalıyordu. Yine de yirmilik bir delikanlının kaslı ve zinde vücuduna sahipti. Harry akimdan bir hesap yaptı. Svein Finne, namı diğer “Nişanlı” şu anda yetmiş beş yaşında olmalıydı.

“İlkler asla unutulmaz, değil mi Hole? İsmim her zaman başarı listenin en tepesinde olacak. Senin bekâretini bozan ben oldum, ne dersin?” Gülüşü çakıltısıyla gargara yapıyor gibiydi.

“Pekâlâ...” dedi Harry, kollarını bağlayarak. “Madem dürüst olmamı istiyorsun, cevabım hayır. Özlemiyorum. Ayrıca evet, seni unutmayacağım Svein Finne. Ne seni, ne de yaraladığın ve öldürdüğün o insanları. Hepiniz hâlâ geceleri rüyalarımın giriyorsunuz.”

“Benim de rüyama giriyorlar. Nişanlılarım bana çok sadıktır.” Finne kaim dudaklarını aralayarak sırttı ve sağ elini sağ gözünün üzerine koydu. Harry, Wyller’ın bir adım geri çekilip kapıya çarptığını duydu. Finne’nin gözü, elindeki bir golf topunun geçebileceği kadar büyük olan delikten Wyller’a çevrildi. “Korkma evlat” dedi Finne. “Asıl korkman gereken kişi patronun. O zamanlar senin şu an olduğun kadar gençti. Bense yerde savunmasız bir halde yatıyordum. Buna rağmen tabancasını elime doğrulttu ve ateş etti. Senin patron taş kalpli biri, delikanlı. Bunu sakın unutma. Şimdilerde yine susamış. Tıpkı o dışarıdaki adam gibi. Ama senin susuzluğun kor gibidir Hole. O yüzden onu *söndürmek* zorundasın. Yoksa sönene kadar büyümeye devam eder, dokunduğu her şeyi yakıp yıkar. Haksız mıyım?”

Harry boğazını temizledi. “Sıra sende Finne. Valentin nerede saklanıyor?”

“Bunu daha önce de gelip sormuştun. Yine aynıını söyleyeceğim. Valentin buradayken onunla fazla konuşmazdım. Ayrıca firar edeli neredeyse dört sene oldu.”

“Yöntemleri seninkilere benziyor. Hatta bazıları onu senin eğittiğini iddia ediyor.”

“Saçmalık. Valentin bu konularda doğuştan eğitilmiş. İnan bana.”

“Onun yerinde olsan nereye saklanırdın?”

“Görebileceğin kadar yakın bir yere Hole. Bu defa sana karşı hazırlıklı olurum.”

“Şehirde mi yaşıyor? Şehrin içinde mi geziniyor? Yeni kimliği var mı? Yalnız mı yoksa binleriyle mi çalışıyor?” “Artık işini başka türlü görüyor, değil mi? Isırıp kan içiyor. Belki de Valentin değildir?”

“Hayır, o Valentin. Onu nasıl yakalarım?” “Yakalayamazsın.”

‘Yakalayamaz mıyım?’

“Buraya dönmektense ölmeyi tercih eder. Hayaller onu asla tatmin etmiyordu, onları *yapmak* zorundaydı.”

“Onu iyi tanıyor gibisin.”

“Sadece özünün ne olduğunu biliyorum.”

“Sendekiyle aynı şey, değil mi? Cehennem hormonları.” Yaşlı adam omuz silkti. “Ahlaki seçimlerin bir aldatmaca olduğunu herkes bilir. Çünkü davranışlarımıza yön veren tek şey beynin kimyasıdır Hole. Bu benim için de böyle, senin için de. Kimisinin davranışlarına dikkat eksikliği ve hiperaktivite ya da kaygı bozukluğu teşhisi konur ve bu insanlar ilaçlar vererek, anlayış göstererek tedavi edilir. Diğerleri ise suçlu ve kötü damgası yiyip hapse atılır. Oysa hepsi aynı şeydir. Beyindeki maddelerin uygunsuz bir karışımı. Gerçi bizim hapse atılmamızın gerekli olduğuna katılıyorum. Tanrım, kızlarınıza tecavüz ediyoruz, daha ne olsun?” Finne kulak tırmalayıcı bir kahkaha attı. “O yüzden bizleri sokaklar-

dan temizleyip ceza vermekle tehdit edeceksiniz ki beyini-mizdeki kimyasalların bizi ittiği yöne gitmeyelim. Ama asıl acınası olan, öyle korkaksınız ki bizi hapse atmak için ahlaki bir bahaneye ihtiyaç duyuyorsunuz. Değişmeyen evrensel bir ahlak anlayışını esas kabul edip ilahi adalet zıvalarıyla ya da özgür iradeyle ilgili yalanlarla dolu bir tarih yaratıyorsunuz. Ahlak sabit ve evrensel değildir, tamamen çağın ruhuna göre değişir, Hole. Erkeklerin birbirini becermesi birkaç bin yıl önce doğal karşılanıyordu. Sonra onları hapse atmaya başladılar. Şimdiyse politikacılar onlarla birlikte yürüyüş yapıyor. Her şey toplumun o dönemde neye ihtiyaç duyup neye duymadığına bağlıdır. Ahlak esnek ve faydacı bir kavramdır. Benim sorunum, tohumlarını pervasızca saçan erkeklerin istenmediği bir çağda ve ülkede doğmuş olmak. Oysa bir salgın hastalık olsa ve insan ırkının tekrar güçlenmesi gerekseydi Svein Finne, namı diğer ‘Nişanlı’ bu toplumun neferi, hatta insanlığın kurtarıcısı olacaktı. Haksız mıyım, Hole?”

“Sen kadınlara tecavüz edip senin çocuklarını doğurmaları için tehdit ediyordun” dedi Harry. “Valentin ise onları öldürüyor. Neden onu yakalamam için bana yardım etmiyorsun?” “Yardım etmiyor muyum?”

“Tek yaptığın yuvarlak cevaplar verip ahlak felsefesi hakkında bir şeyler gevelemek. Bize yardım edersen şartlı tahliye kuruluna senin hakkında olumlu görüş bildiririm.”

Harry, Wyller’ın ayaklarını sürdüğünü duydu.

“Sahiden mi?” Finne bıyıklarını okşadı. “Dışarı çıkar çıkmaz tecavüz etmeye devam edeceğimi bilsen bile mi? Onca masum kadının namusunu feda etmeye hazır olduğuna göre Valentin’i

yakalamaya çok önem veriyor olmalısın. Ama başka bir seçeneğinin olduğunu sanmıyorum.”
Parmağını başına götürüp hafifçe şakağına vurdu. “Kimya...”

Harry cevap vermedi.

“Peki öyleyse” dedi Finne. “Öncelikle, önümüzdeki sene

mayıs ayının ilk cumartesi günü serbest kalacağım için bu saatten sonra cezamın kısaltılmasının hiçbir faydası olmaz. Zaten birkaç hafta önce dışarı çıkartıldım ve ne oldu, biliyor musun? Buraya dönmek istedim. O yüzden, sağ ol ama almayayım. En iyisi biraz da sen kendinden bahset Hole. Evlendiğini duydum. Piç bir oğlun da varmış, ha? Güvenli bir yerde mi yaşıyorsunuz bari?”

“Tüm söyleyeceklerin bu kadar mı Finne?”

“Evet. Ama gelişmelerinizi ilgiyle takip edeceğim.”

“Benim ve Valentin’in mi?”

“Senin ve ailenin. Umarım tahliye olduğumda beni karşılamaya gelirsiniz.” Finne’nin gülüşü ıslak bir öksürüğe döndü.

Harry ayağa kalktı, Wyller’a kapıyı vurmasını işaret etti. “Değerli vaktini ayırdığın için teşekkür ederim Finne.”

Finne sağ elini yüzünün önüne kaldırdı ve salladı. “Tekrar görüşmek üzere Hole. Ge-gelecek planlarından konuştuğumuza sevindim.”

Harry, elindeki delikten pis sırtıtışını gördü.

Pazar akşamı

Rakel mutfak masasında oturuyordu. Gürültü ve yetişmesi gereken acil işlerin etkisiyle arka planda kalan ağrısı, işe ara verdiğinde göz ardı edilemez bir hal alıyordu. Kolunu kaşıdı. Dün akşam bu kızarıklıklar fark edilmeyecek kadar azdı. Doktor idrarını düzenli bir şekilde yapıp yapmadığını sorduğunda düşünmeden evet cevabını vermişti ama şimdi tekrar düşününce, son iki gündür doğru düzgün çiş yapmamıştı. Bir de nefes zorluğu meselesi vardı tabii. Formsuz hissediyordu kendini ama aslında değildi.

Ön kapıdan anahtar şıkırtıları gelince ayağa kalktı.

Kapı açıldı, Harry içeri girdi. Solgun ve yorgun görünüyordu.

“Üzerimi değiştirmek için uğradım” dedi, Rakel’in yanağını okşadı ve merdivene yöneldi.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Rakel, Harry üst kattaki yatak odasına çıkınca.

“İyi” diye seslendi Harry. “Kim olduğunu bulduk.”

“O zaman eve dönme vaktin geldi, öyle mi?” dedi Rakel, dediğine çok da inanmayarak.

“Ne?” Rakel zemine vuran ayak seslerini işitince onun küçük bir çocuk ya da sarhoş bir adam gibi pantolonunu çıkardığını anladı.

“Sen ve müthiş beynin bu davayı çözdüğüne göre...”

“Sorun da bu.” Harry merdivenin başındaki kapıda belirdi. Üzerinde yün bir kazak vardı ve kapının kasasına yaslanarak ince yün çoraplarından tekini ayağına geçiriyordu. Rakel bir keresinde sadece ihtiyaçların tüm sene yün giydiğini söyleyerek ona takılmıştı. Harry ise en iyi hayatta kalma yönteminin yaşlıları taklit etmek olduğu cevabını vermişti; çünkü sonuçta hepsi birer kazanandı, hayatta kalmayı başarmışlardı. “Benim bir şeyi çözdüğüm yok. O kendini göstermek istedi.” Harry doğruldu. Ceplerini yokladı. “Anahtarlar” deyip yatak odasına döndü. “Ulleval’da Doktor Steffens’la tanıştım” diye seslendi. “Dediğine göre seni *tedavi ediyormuş*.” “Sahiden mi? Hayatım, bence birkaç saat uyumayı denemelisin. Anahtarların kapıda duruyor.”

“Halbuki bana sadece muayene oldum demiştin.”

“Ne farkı var?”

Harry odadan çıktı, merdiveni indi ve ona sarıldı. “*Muayene oldum* geçmiş zamandır” diye fısıldadı kulağına. “*Tedavi ediyorum* ise şimdiki zaman. Hem bildiğim kadarıyla muayenede bir şey çıkarsa tedavi olursun.”

Rakel güldü. “Zaten baş ağrısı şikâyetiyle gittim, haliyle onu tedavi ediyorlar, Harry. Tedavi dediğim de parasetamol-den ibaret.”

Harry onu omuzlarından tutup gözlerinin içine baktı. “Benden hiçbir şey saklamıyorsun, değil mi?”

“Bakıyorum da böyle saçma konulara vaktin var.” Rakel ona yaslandı, ağrısını dindirmeye çalıştı ve Harry’yi kulağından ısırıp kapıya doğru itti. “Git de şu işi bir an önce hallet, sonra da doğruca evine dön. Yoksa bu gidişle kendime üç boyutlu yazıcıdan beyaz plastikten evcil bir adam yapacağım.” Harry gülümsedi ve kapıya yürüdü. Anahtarlığı kapıdan aldı. Durup anahtarlara baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Rakel.

“Elise Hermansen’in dairesinin anahtarı onda vardı” dedi Harry, yolcu kapısını hızla çekerek. “Muhtemelen Ewa Dolmen’in de.”

“Öyle mi?” dedi Wyller. El frenini indirip garaj yolundan aşağı inerken. “Şehirdeki her çilingiri tek tek kontrol ettik ama hiçbiri herhangi bir bina için yeni anahtar yapmamış.”

“Çünkü onları kendisi yaptı. Beyaz plastikten.”

“Beyaz plastik mi?”

“On beş bin krona satın alıp masana koyabileceğin sıradan bir üç boyutlu yazıcıyla. Tek ihtiyacı olan, birkaç saniyeliğine asıl anahtara ulaşabilmek. Anahtarın fotoğrafını çekebilir ya da mumdun bir kopyasını çıkarabilir, sonra da bunu bir üç boyutlu veri dosyası oluşturmak için kullanır. Yani Elise Hermansen geldiğinde o çoktan eve girip kapıyı içeriden kilitlemişti. Elise o yüzden güvenlik zincirini taktı, çünkü yalnız olduğunu sanıyordu.”

“Peki anahtarlara nasıl ulaştığınızı düşünüyorsunuz? Kurbanların oturduğu binaların hiçbiri güvenlik şirketiyle çalışmıyordu, kendi bekçileri vardı. Hepsi kendilerini aklayacak şahitlere sahipler. Anahtarları kimseye vermediklerine de yemin ediyorlar.”

“Haklısın. Bunun *nasıl* olduğunu bilmiyorum, sadece *olduğunu* biliyorum.”

Genç mesai arkadaşının ona şüpheyle baktığını anlamak için Harry’nin başını çevirmesine ihtiyacı yoktu. Elise Hermansen’in güvenlik zincirinin neden takılı olduğunu açıklayacak yüzlerce başka sebep vardı. Ve Harry’nin çıkarımı tek birini bile elemiyordu. Pokerci arkadaşı Tresko’ya göre olasılık teorisini araştırıp kartları bu kurallara göre oynamak dünyanın en basit işiydi. Zeki oyuncular o kadar zeki olmayanlardan ayıran şey, rakiplerinin nasıl düşündüğünü anlama becerileriydi. Bunun için öyle çok bilgiyle boğuşmak gerekirdi ki insan gürültülü bir fırtınada bir fısıltıyı duymaya çalışır gibi hissedirdi. Belki de haklıydı. Valentin Gjertsen hakkında bildikleri, yazılan tüm raporlar, diğer seri katillerden edindiği tecrübeler, kurtaramadığı eski cinayet kurbanlarının hayaletleri ve daha birçok şeyin arasından Harry’ye bir ses fısıldıyordu sanki. Valentin Gjertsen’in sesi. Onları içeriden avladığını söylüyordu. En başından beri görüş alanlarının içinde olduğunu.

Harry telefonunu çıkardı. Katrine ikinci çalışta cevap verdi.

“Makyaj yapıyordum” dedi.

“Valentin’in üç boyutlu yazıcı kullandığını düşünüyorum. O yazıcı bizi ona götürebilir.”

“Nasıl?”

“Elektronik eşya satan mağazalar, belirli bir fiyatın üzerindeki alışverişlerde müşterilerin adını ve adresini kaydediyor. Norveç’te şu ana dek sadece birkaç bin tane üç boyutlu yazıcı satılmış. Ekipteki herkes işine ara verirse bir günde iyi bir sonuç elde edebiliriz. İki günde ise müşterilerin yüzde doksan beşini kontrol etmiş oluruz. Böylece geriye yirmi kişilik bir müşteri listesi kalır. Sahte isim kullananları adresteki nüfus müdürlüğünün kaydından bulabiliriz ya da hepsini tek tek arayıp kimlerin üç boyutlu yazıcı almadığını öğrenebiliriz. Elektronik eşya mazağalarının çoğunda güvenlik kamerası oluyor, o yüzden satın alma tarihinde mağazaya şüpheli birisinin gelip gelmediğini kontrol edebiliriz. Belki de oturduğu yerin en yakınındaki mağazaya gitmiştir, neden olmasın? Sonuçta arama yapacağımız bir bölgemiz olur. Kamera kayıtlarını kamuoyuyla paylaşırsak halk da onu bulmamıza yardım edebilir.”

“Üç boyutlu yazıcı fikrine nasıl ulaştın, Harry?”

“Oleg’le yazıcılar ve silahlar hakkında konuşu...”

“Her şeyi bırakalım, öyle mi? Oleg’le konuşurken aklına gelen bir şey için?”

“Evet.”

“Bu tam senin gerilla ekibinin araştıracağı türden uçuk bir fikir, Harry.”

“Ve o ekip hâlâ sadece benden oluşuyor. O yüzden sizin kaynaklarınıza ihtiyacım var.”

Harry, Katrine’in kahkahalarla güldüğünü duydu. “Harry Hole olmasan telefonu çoktan kapatmıştım.”

“O halde iyi ki benimle konuşuyorsun. Bak, Valentin Gjertsen’i dört yıldır aramamıza rağmen bulamadık. Elimizdeki tek yeni ipucu bu.”

“Bunu programdan sonra düşüneceğim. Canlı yayınlanacağı için kafam şu anda söyleyip söylememem gereken şeylerle dolu. Dürüst olmam gerekirse stresten karnım ağrıyor.”

“Hımm.”

“Televizyona ilk kez çıkacak bir kıza vereceğin tavsiyeler var mı?”

“Arkana yaslan ve rahat, cana yakın, esprili ol.”

Harry yine o kıkırdamayı duydu. “Senin yaptığın gibi mi?”

“Ben bunların hiçbirini yapmadım. Ha tabii, bir de ayık ol.”

Harry telefonunu ceketinin cebine soktu. O yere yaklaşıyorlardı. Vinderen’de Slemdalsveien’ın Rasmus Winde-rens yoluyla kesiştiği kavşağa. Kırmızı ışık yandı. Durdular. Harry her zamanki gibi kendine engel olamayıp oraya baktı. Metro hattının diğer tarafındaki perona. Yarım ömür önce bir kovalama sırasında polis aracının hâkimiyetini kaybedip rayların karşısına uçarak betona çarptığı

yere. Yan koltukta oturan polis ölmüştü. Acaba o an ne kadar sarhoştü? Alkol testinden geçmemiş, resmi rapora direksiyonun başında değil, yan koltukta oturduğu yazılmıştı. Ve teşkilatın iyiliği için gereken diğer bütün şeyler.

“Bu işi hayat kurtarmak için mi yapıyordunuz?”

“Hangi işi?” diye sordu Harry.

“Cinayet Masası’nda çalışmayı” dedi Wyller. “Yoksa katilleri yakalamak için mi?”

“Hımm. Hâlâ Nişanlı’nm dediklerini mi düşünüyorsun?”

“Derslerinizi hatırlıyorum da, sadece işinize âşık olduğunuz için cinayet dedektifliği yaptığınızı düşünmüştüm.”

“Gerçekten mi?”

Harry omuz silerken yeşil yandı. Majorstua’ya ve Oslo kazanından onlara doğru yaklaşan akşam karanlığına doğru devam ettiler.

“Beni barda indir” dedi Harry. “İlk kurbanın gittiği barda.”

Katrine kuliste bekliyor, ışık çemberinin ortasındaki minik ıssız adaya bakıyordu. Siyah bir platform olan adada üç sandalye ve bir masa duruyordu. Bu sandalyelerin birinde onu az sonra ilk konuk olarak çağırmaya hazırlanan *The Sunday Magazinin* sunucusu oturuyordu. Katrine kalabalığı düşünmemeye çalıştı. Kalbinin ne kadar hızlı attığını. Valentin’in dışarıda gezdiği ve katilin o olduğunu çok iyi bilmelerine rağmen ellerinden hiçbir şey gelmediği gerçeğini de. Onun yerine Bellman’ın sözlerini içinden tekrarlayıp durdu: Davanın çözüldüğünü ama failin halen serbest olduğunu ve ülkeden kaçma ihtimalinin bulunduğunu söylerken güvenilir ve inandırıcı olacaktı.

Katrine kameralarla adanın arasında kulağında kulaklık, elinde not panosuyla dikilen yönetmene baktı. Kadın yayma girmelerine on saniye kaldığını bağırdı ve geri sayıma başladı. Birden Katrine’in akıma gün içinde yaşadığı aptal bir şey geldi. Muhtemelen yorgun ve gergin olduğu içindi; ne de olsa beyin bunaltıcı ve ürkütücü şeylere odaklanması gerektiğinde böyle aptal şeylere tutunurdu. Merdiven boşluğunda bulunan delilin incelenmesini hızlandırması için Krimteknisk’e Björn’ü görmeye gelmişti. Sonucu erken alabilirse televizyonda daha ikna edici görünmek için kullanabilirdi. Pazar gü-

nü olduğundan Krimteknisk’te doğal olarak çok az kişi vardı: yalnızca vampirist cinayetleri üzerinde çalışanlar. Belki de durumdan bu kadar etkilenmesinin sebebi bu tenhalkıktı. Her zaman yaptığı gibi Björn’ün odasına habersizce daldığında sandalyesinin yanında neredeyse ona yaslanarak dikilen bir kadın görmüştü, ikisinden biri komik bir şey söylemiş olacak ki o da, Björn de gülüyordu. Yüzlerini çevirdiklerinde Katrine kadının yakın zaman önce Krimteknisk’in başına getirilen Bilmemne Lien olduğunu fark etmişti. Björn’ün bu atamadan bahsettiğini hatırlıyordu. O zamanlar kadının fazla genç ve deneyimsiz olduğunu, o göreve Björn’ün getirilmesi gerektiğini düşünmüştü. Daha doğrusu, Björn’ün görevi *kabul etmesi* gerektiğini. Çünkü iş ilk olarak ona teklif edilmişti. Ne var ki verdiği

yanıt, klasik bir Björn Holm yanıtıydı: Çok kötü bir patronları olsun diye neden çok iyi bir adli tıp uzmanını kaybetsinlerdi? Bu açıdan bakıldığında Bayan Lien iyi bir seçimdi çünkü Katrine onun herhangi bir davada sivrildiğini söyleyen tek kişi bile duymamıştı. İncelemeyi hızlandırma isteğini dile getirdiğinde Björn sakince bunun müdürüne bağlı olduğunu, öncelik sırasına onun karar verdiğini söylemişti. Bilmemne Lien de anlamı belirsiz bir gülümsemeyle ona bakmış ve işin ne zaman biteceğini öğrenmek için adli tıpçıları yoklayacağını belirtmişti. Katrine sesini yükselterek “yoklamanın” yeterli olmadığını, vampirist cinayetlerinin şu an birinci öncelikleri olduğunu, tecrübesi olan herkesin bunu anlayabileceğini söylemişti. Üstelik televizyona çıktığında, bulunan delille ilgili soruya Krimteknisk’in yeni müdürü önemli olduğunu düşünmediği için cevap veremeyeceğini söylemek zorunda kalırsa bu herkes için kötü olurdu.

Berna Lien —evet, adı buydu; zaten kısa boyu, gözlüğü ve vücuduna büyük gelen göğüsleriyle *The Big Bang Theory*’deki Bernadette’i de biraz andırıyordu- bunun üzerine şu cevabı vermişti: “Peki birinci önceliği buna verdiğimde Aker’deki

çocuk istismarı davasını ya da Stovner’deki töre cinayetlerini önemsiz bulduğumu kimseye söylemeyeceğine *söz veriyor musun?* Sesi normal ve ciddi hale gelene kadar Katrine konuşmasındaki rica eder havanın sahte olduğunu anlayamamıştı. “Bu rapor başka cinayetleri önleyecekse elbette son derece acil demektir Bratt” diyerek devam etmişti Lien. “Toksa senin televizyona çıkmanın önemi olduğundan değil. Yirmi dakika içinde sana döneceğim, tamam mı?”

Katrine hiçbir şey söylemeyip başını sallamış ve odadan çıkmıştı. Sonra da doğruca Emniyet Müdürlüğü’ne gidip kendini tuvalete kilitlemiş ve Krimteknisk’e gitmeden önce yaptığı makyajı silmişti.

Programın müziği çalmaya başladı, zaten dik oturan sunucu sırtını daha da dikleştirdi ve bu akşamın konusu dikkate alındığında hiç ihtiyaç duymayacağı belli olduğu halde birkaç abartılı gülümsemeyle yüz kaslarını çalıştırdı.

Katrine pantolon cebindeki telefonunun titrediğini hissetti. Baş dedektif olarak her an ulaşılabilir olması gerekiyordu, o yüzden yayın sırasında telefonunu kapatması istendiğinde aldırış etmemişti. Björn mesaj atmıştı:

Penelope’niri apartman kapısındaki parmak izlerinde eşleşme bulduk. Valentin Gjertsen çıktı. TV başındayım. Bol şans.

Katrine, ismi söylendiğinde sunucuya doğru yürümesi gerektiğini ve hangi sandalyeye oturacağını söyleyen kıza başını salladı. *Bol şans...* Az sonra sahneye çıkacak kadar heyecanlıydı. Fakat Katrine içten içe gülümsediğini fark etti.

Harry, Jealousy Bar’ın kapısından girince durdu. İçerideki kalabalık gürültüsünün gerçek olmadığını anladı. Duvar dibindeki bölmelerde gizlenen insanları saymazsa tek müşteri kendisiydi çünkü. Az sonra barın arkasındaki televizyonda bir futbol maçının olduğunu gördü. Bar taburelerinden birine geçip izlemeye koyuldu.

“Beşiktaş-Galatasaray” dedi barmen gülümseyerek.

“Türk takımları” dedi Harry.

“Evet” dedi barmen. “İlgili misiniz?”

“Pek sayılmaz.”

“Daha iyi. Zaten tam bir delilik. Türkiye’de misafir takımı tutuyorsanız ve olur da kazanırsanız birileri sizi vurmadan hemen eve gitmek zorundasınız.”

“Hımm. Din ya da sınıf farkı yüzünden mi?”

Barmen kadehleri parlatmayı bırakıp Harry’ye baktı. “Hayır, kazandığınız için.”

Harry omuz silkti. “Kuşkusuz. Benim adım Harry Hole... *eski* Cinayet Masası dedektifi. Göreve geri getirilmemin sebebi...” “Elise Hermansen.”

“Kesinlikle. Tanık ifadenizden okuduğuma göre Elise ile randevulaştığı adam buradayken kovboy çizmeli bir müşteriniz varmış.”

“Doğru.”

“Bana onunla ilgili anlatacağınız başka şeyler var mı?” “Maalesef. Çünkü hatırladığım kadarıyla Elise Herman-sen’den hemen sonra geldi ve şuradaki bölmeye oturdu.”

“Onu görebildiniz mi?”

“Evet ama eşkâlini verebilecek kadar uzun ve dikkatli bakmadım. Durduğum yerden bölmelerin içi görünmüyor. Ayrıca sipariş falan vermedi, aniden çekip gitti. Burada sık olan bir şeydir. Herhalde mekânın çok sessiz olduğunu düşünüyorlar. Barların olayı budur. Kalabalığı çekmek için kalabalık gerekir. Ne zaman gittiğini görmediğim için o adam bir daha aklıma bile gelmemişti. Neyse, evinin içinde öldürüldü, değil mi?”

“Evet.”

“Sizce onu eve kadar takip etmiş olabilir mi?”

“Böyle bir olasılık var.” Harry barmene baktı. “Mehmet’ti, değil mi?”

“Doğru.”

Harry’nin adama nedense kanı kaynamıştı. Dolayısıyla aklından geçeni doğrudan söylemeye karar verdi. “Bir barın görüntüsü hoşuma gitmezse kapıdan geri dönerim. İçeri girersem de en azından bir içki söylerim. Öylece masada oturmam. Herhalde onu buraya kadar izlemiş olmalı. Vaziyeti değerlendirip eve yanındaki adam olmadan döneceğini fark edince evine gitmiş ve onu orada beklemeye başlamış.”

“Ciddi misiniz? Ruh hastası herif. Yazık oldu kıza. Herif demişken, o gece buluştuğu adam da geldi

işte.” Mehmet başıyla kapıyı işaret edince Harry döndü. Galatasaray taraftarının tezahüratı eşliğinde kapitone yelek ve siyah gömlek giymiş kel, hafif kilolu bir adam içeri girdi. Bara oturdu ve barmene ciddi bir ifadeyle “Büyük olsun” dedi.

“Geir Solle siz misiniz?” diye sordu Harry.

“Hayır desem olur mu?” diyerek güldü adam, yüzündeki ciddiyeti bozmadan. “Gazeteci misiniz?”

“Polis. Bu adamı tanıyabilecek misiniz, bilmek istiyorum.” Harry bara Valentin Gjertsen’in bir robot resmini koydu. “Bu resimden sonra muhtemelen büyük bir estetik ameliyat geçirdi. O yüzden ikiniz de hayal gücünüzü kullanın.”

Mehmet ve Solle resmi incelediler. İkisi de başını sağa sola salladı. “En iyisi bira kalsın” dedi Solle. “Eve gitmem gerekiyordu, şimdi hatırladım.”

“Ama bardağa koydum artık” dedi Mehmet.

“Köpeği yürütmem gerek. Polise ver, susamış görünüyor.” “Son bir sorum var Bay Solle. Tanık ifadenize göre Elise size bir sapığı olduğundan bahsetmiş. Onu gizlice takip ediyormuş ve birlikte olduğu erkekleri tehdit ediyormuş. Size doğruyu söylüyormuş gibi gelmiş miydi?”

“Doğruyu mu?”

“Yani sizi uzak tutmak için uydurduğu bir şey değildi, değil mi?”

“Haa, anladım. Bilmem, siz bana söyleyin. Belki de kurbağalardan kurtulmak için böyle yöntemler kullanıyordu.” Ge-ir Solle gülümseyecek gibi oldu ama birden suratı asıldı. “Benim gibi.”

“Peki sizce çok fazla kurbağa öpmüş müydü?”

“Tinder hayal kırıklığı yaratabiliyor ama insan asla umudu elden bırakmaz, değil mi?”

“Bu sapık ona rastgele dadanan çatlağın teki miydi yoksa Elise’nin ilişki yaşadığı biri miydi, ne dersiniz?”

“Fikrim yok.” Geir hava soğuk olmamasına rağmen yeleşinin fermuarını çenesine kadar çekti. “Ben gidiyorum.”

“İlişki yaşadığı bir adam, ha?” dedi barmen, para üstünü verirken. “Bu cinayetlerin tek amacının kan içmek olduğunu sanıyordum. Bir de seks.”

“Mümkün” dedi Harry. “Ama genellikle asıl sebep kıskançlık olur.”

“Ya değilse?”

“O halde söylediğin gibidir.”

“Kan ve seks mi?”

“Kazanmak.” Harry önünde duran bardağa baktı. Bira onu her zaman şiş ve yorgun hissettirirdi. İlk birkaç yudum hoşuna gitse de sonrası sıkıcıydı. “Kazanmak demişken, Galatasaray maçı her türlü kaybedecek gibi duruyor. NRK1’deki *The Sunday Magazine*’i açsan olur mu?”

“Ta Beşiktaş’ı tutuyorsam?”

Harry aynanın önündeki en üst rafın köşesini işaret etti. “Öyle olsaydı herhalde şuradaki Jim Beam şişesinin yanına Galatasaray bayrağı aşmazdın, Mehmet.”

Barmen, Harry’ye baktı. Sırıtıp başını iki yana salladı ve uzaktan kumandayı eline aldı.

“Dün Hovseter’deki kadına saldıran adamın Elise Her-mansen ve Ewa Dolmen’i öldüren adamlar aynı kişi olduğundan yüzde yüz emin olduğumuzu söyleyemeyiz” dedi Kat-rine. Birden stüdyonun ne kadar sessiz olduğunu fark etti. Sanki herkes can kulağıyla onu dinliyordu. “Fakat şunu söyleyebilirim ki elimizde saldırıyı belirli bir şahısla ilinti-lendiren fiziksel delil ve tank ifadeleri var. Ve bu şahıs zaten ülke çapında arandığı, dahası hapishaneden kaçmış eski bir seks suçlusu olduğu için adını kamuoyuna duyurmaya karar verdik.”

“Bunu ilk kez burada, *The Sunday Magazine*’de yapıyorsunuz, değil mi?”

“Doğru. Adı Valentin Gjertsen ama muhtemelen farklı bir isim kullanıyor.”

Katrine sunucunun biraz üzülüğünü gördü çünkü ismi hiçbir hazırlık yapmadan hemen söyleyivermişti. Belli ki öncesinde biraz konuşup stüdyoda bir trampet havası yaratmak istiyordu.

“Bu da üç sene önceki halini gösteren bir robot resim” dedi Katrine. “Büyük olasılıkla o zamandan bu zamana geniş çaplı estetik ameliyatlara geçirdi ama en azından bir fikir verebilir. Katrine resmi kaldırdı ve yönetmene göre programa “heyecan” katması için orada bulunan elli kadar seyircinin oturduğu koltuklara doğru tuttu. Bir süre bekledi, önündeki kameranın kırmızı ışığını gördü ve resmi evlerinin oturma odasından programı izleyen insanların kafasına kazmana kadar indirmedi. Sunucu memnuniyetle onu izledi.

“Bize herhangi bir bilgi verebilecek herkesin çağrı merkezimizi aramasını istiyoruz” dedi Katrine. “Robot resim, adı, bilinen takma adları ve telefon numaramız Oslo Emniyet Müdürlüğü’nün internet sayfasında mevcut.”

“Ve tabii ki durum çok acil” dedi sunucu, kameraya bakarak. “Çünkü bu akşam bile birilerine saldırma tehlikesi var.” Katrine’e döndü. “Hatta şu anda saldırıyor olabilir. Böyle bir ihtimal var, değil mi?”

Adam, katilin taze kan içen bir vampir olduğu fikrini aşılacak için Katrine’den yardım istiyordu.

“Hiçbir olasılığı göz ardı etmek istemiyoruz” dedi Katri-ne. Bellman’ın kelimesi kelimesine ezberlettiği bir cümleydi bu. “Hiçbir olasılığı göz ardı *edemeyip* yerine “Hiçbir olasılığı göz ardı etmek *istemiyoruz*” dediğinde Oslo Emniyeti’nin bazı olasılıkları göz ardı edebilecek kadar rahat bir

durumda olduğu ama bunu yapmayı tercih etmediği algısının oluşacağını söylemişti. “Ancak aldığım duyumlara göre, en son saldırı ile kimliğinin tespit edildiği analiz sonuçlarını almamız arasında geçen zamanda Valentin Gjertsen ülkeyi terk etmiş olabilir. Norveç’in dışında bir saklanma yerinin olması oldukça mantıklı. Dört sene önce hapisneden kaçtığına da orada saklanmış olmalı.”

Neyse ki Bellman kelime tercihlerini açıklamak zorunda kalmamıştı; Katrine çabuk kavrayan biriydi. “Aldığım duyumlara göre” ifadesi bir araştırma yapıldığı, gizli muhbirlerin kullanıldığı ve kapsamlı polis faaliyetlerinin yürütüldüğü düşüncesini uyandırıyor. Belirttiği zaman diliminde çok sayıda uçak, tren ve gemi seferi yapıldığı için yalan söylemiş sayılmazdı. Ülkeden kaçmış olabileceği iddiası, aksi kesinleşmedikçe savunulabilir bir iddiaydı. Ayrıca Valentin Gjertsen’in son dört yıldır yakalanmamış olmasının sorumluluğunu bir ölçüde “Norveç’in dışına” atıyordu.

“Peki bir vampirist nasıl yakalanır?” dedi sunucu, diğer sandalyeye dönerek. “Aramızda vampirizm hakkında bir köşe yazısı dizisi yazmış olan psikoloji profesörü Hallstein Smith var. Bu soruyu bizim için yanıtlayabilir misiniz, Profesör Smith?”

Katrine, kamera çekmiyorken üçüncü sandalyeye oturmuş olan Smith’e baktı. Kocaman bir gözlük takmış, özel dikime benzeyen havalı, renkli bir ceket giymişti. Görüntüsü Katrine’in siyah deri pantolonu, dar deri ceket ve arka-

ya taranmış parlak saçlarının ciddiyetiyle taban tabana zıttı. Katrine güzel görüldüğünü biliyordu, gece internet sayfasına baktığında bir sürü yorum ve çıkma teklifi göreceğinden emindi. Ama umurunda değildi. Bellman nasıl giyinmesi gerektiği hakkında bir şey söylememişti. Lien kaltağının da programı izlediğini umuyordu.

“Şey” dedi Smith, salak salak gülümseyerek.

Katrine, sunucunun konuşmayan profesör karşısında gerildiğini ve müdahale etmeye hazırlandığını gördü.

“Öncelikle ben bir profesör değilim” dedi Smith. “Hâlâ doktora tezime üzerine çalışıyorum. Ama geçersen emin olun, size haber vereceğim.”

Seyirciler güldü.

“Ayrıca yazdığım yazılar profesyonel dergilerde yayımlanmadı, psikolojinin daha gizli saklı alanlarına hitap eden, güvenilirliği tartışılır dergülerde çıktı. Bir tanesinin adı Psyc/io’ydu. Hani şu film olan. Sadece bu bile akademik kariyerimin ne kadar aşağılarda olduğunu gösteriyordur herhalde.”

Seyirciler daha çok güldü.

“Ama evet, ben bir psikoloğum” dedi Smith, onlara dönerek. “Vilnius’taki Mykolas Romeris Üniversitesini epey yüksek bir not ortalamasıyla bitirdim. Üstelik ben not alır gibi yaparken saatliği bin beş yüz krona uzanıp tavanı izleyebileceğiniz bir koltuğum da var.”

Eğlenen seyirciler ve sunucu bir an için konunun ciddiyetini unutmuş gibi oldu. Ta ki Smith onları

kendilerine getirene dek.

“Ne var ki vampiristler nasıl yakalanır, bilmiyorum.”

Stüdyoyu sessizlik kapladı.

“En azından bunun bir formülü yok. Vampiristler ender rastlanan bir insan tipidir, kendilerini göstermeleri ise çok daha enderdir. Her şeyden önce vampiristleri ikiye ayırmamız gerekiyor. Birincisi daha zararsız olanlardır. Bunlar, *Draku-*

la gibi modern vampir hikâyelerinin dayandığı kan içen ölümsüz yarı tanrı mitlerinden etkilenmiş insanlardır. Bu tür vampirizmde bariz bir cinsel eğilim görülür, hatta pek saygıdeğer merhum Sigmund Freud bile zamanında bu tür hakkında görüş belirtmiştir. Bu kişiler nadiren cinayet işlerler. Bir de bizim klinik vampirizm ya da Renfield sendromu dediğimiz, yani kan içmeyi saplantı haline getirmiş bir tür vardır. Bu konu hakkında kaleme alınan yazıların çoğu adli psikiyatri dergilerinde yayımlanmıştır çünkü ekseriyetle son derece vahşi suçlarla ilgilidirler. Ancak vampirizm geleneksel psikiyatride bir olgu olarak asla kabul edilmez, sansasyonel ve şarlatan işi olarak görülür. Hatta kaynak kitaplarda bile adı geçmez. Bizim gibi vampirizmi araştıranlar, gerçekte olmayan bir insan tipi uydurmakla suçlanır. Geçtiğimiz üç güne baktığımda keşke onlar haklı çıksaydı diyorum. Ama maalesef yanılıyorlar. Vampir diye bir şey yok ama vampiristler var.”

“Bir insan nasıl vampirist olur, Bay Smith?”

“Bunun basit bir cevabının olmadığı açık ancak klasik vakalar, kişinin çocukken kendini ya da bir başkasını şiddetli biçimde kanarken veyahut kan içerken gördüğü bir olayla başlar. Ve bu onlara heyecan verici gelir. Örneğin, aşırı dindar annesi tarafından saç fırçasıyla dövüldükten sonra kendi kanının tadına bakan vampirist seri katil John George Haigh’in vakasında durum buydu. Ergenlik çağında vampiristler için kan, bir cinsel haz kaynağı halini alır. Ardından oto-vampi-rizm denen evre gelir ve çömez vampirist kendini kesip kanını içerek ilk kan deneyimini yaşamaya başlar. Bir zaman sonra da önemli bir adım atarak bu defa başkasının kanını içer. Kanını içtikleri kişiyi sonrasında öldürmeleri sık görülen bir durumdur. Böylece gerçek bir vampiriste dönüşmüş olurlar.”

“Peki tecavüzün sebebi nedir? Sonuçta Elise Hermansen cinsel saldırıya da uğradı.”

“Güç ve hâkimiyeti deneyimlemek, yetişkin vampiristler

için oldukça önemlidir. Örneğin John George Haigh cinsellikle daha ilgiliydi, kurbanlarının kanını içme işini ise mecbur hissettiğinden yapıyordu. Zaten kanı bardaktan içiyordu. Ancak şundan eminim ki Oslo’daki vampiristimiz için kan içmek, cinsel saldırıdan daha büyük önem taşıyor.”

“Dedektif Bratt?”

“Evet?”

“Siz buna katılıyor musunuz? Bu vampirist için gerçekten de kan, seksten daha mı önemli görünüyor?”

“Bu konu hakkında yorum yapamıyorum.”

Katrine, sunucunun hızlı bir kararla tekrar Smith'e döndüğünü gördü. Muhtemelen onda daha çok malzeme olduğunu düşünüyordu.

“Bay Smith, vampiristler vampir olduklarına inanırlar mı? Başka bir deyişle, güneşe çıkmadıkları müddetçe ölümsüz olduklarını, başkalarını ısırarak vampire dönüştürebileceklerini ya da benzer şeyleri düşünürler mi?”

“Renfield sendromu olan klinik vampiristler için cevap verecek olursam, hayır. Aslında bu sendroma Bram Stoker’ın romanında Kont Drakula’nın hizmetkârı olan Renfield’in adının verilmesi talihsiz bir durum. Onu ilk kez tanımlayan psikiyatr Noll’un adı verilmeliydi. Öte yandan, Noll da vampirizmi pek ciddiye almazdı: sendromla ilgili yazdığı makale parodi amaçlıydı.”

“Bu kişinin ashnda hasta olmama, onu insan kanma susatan bir uyuşturucu kullanma ihtimali mümkün mü? ‘Banyo tuzu’ denen MDPV yüzünden 2012’de Miami ve New York’ta birbirlerine saldırıp yemeye çalışan insanlarda olduğu gibi?” “Hayır. MDPV kullanan insanlar yamyamlaştıklarında son derece güçlü bir psikozun içine girerler, mantıklı düşünüp plan yapabilmeleri imkânsızdır. Polis onları eliyle koymuş gibi bulabilir çünkü saklanmak için hiçbir çaba sarf etmezler. Tipik bir vampirist kana karşı duyduğu isteğe kendini öyle kap-

tırır ki ilk düşündüğü şey genellikle kaçmak olmaz. Bu vakada ise, VG’de yazılanlar doğruysa adam ya da kadın arkasında hiçbir delil bırakmayacak kadar detaylı planlar yapıyor.”

“Kadın mı?”

“Şey, sadece cinsiyet ayrımcılığı yapıyormuş gibi görünmek istemedim. Vampiristlerin hemen hemen hepsi erkektir, özellikle de burada olduğu gibi vahşi saldırılarda bulunanlar. Kadın vampiristler genellikle oto-vampirizmle yetinir. Kan alışverişinde bulunacakları kafa dengi kişiler ararlar, mezbahalardan kan alırlar ya da kan bankalarının yakınında gezinirler. Litvanya’dayken annesinin kanaryalarını canlı canlı yiyen bir kadın hastam vardı...”

Katrine seyirciler arasında akşamın ilk esneyişini gördü. Stüdyoda tek bir kişi güldü, onun da gülüşü çabucak sona erdi.

“Başlarda hem ben hem de meslektaşlarım tür disforisi dediğimiz bir durumla karşı karşıya olduğumuzu sandık. Yani hastanın kendi türünden hoşnut olmaması ve kendini başka bir türe, mesela kedi türüne ait sanması. Ancak daha sonra bunun bir vampirizm vakası olduğunu fark ettik. Ne yazık ki *Psychology Today* dergisi fikri kabul etmedi, o yüzden bu vakayla ilgili makalemi hallstein.psychologist.com adresinden okuyabilirsiniz.”

“Dedektif Bratt, bu kişinin bir seri katil olduğunu söyleyebilir miyiz?”

Katrine birkaç saniye düşündü. “Hayır.”

“Fakat VG’nin haberine göre davaya seri cinayetler konusunda tanınmış bir uzman olan Harry Hole atanmış. Bu durumda?..”

“Bazen yangın çıkmadığı halde itfaiyeye başvurduğumuz da olur.”

Stüdyoda tek gülen Smith oldu. “Güzel cevap! Hastalarla sadece sorun olduğunda ilgilenseydik psikiyatrlar ve psikologlar aç kalırdı.”

Bu cümle daha çok kişiyi güldürdü ve sunucu Smith’e minnet dolu bir gülücük attı. Katrine, Smith’in soru cevaplamaya daha uygun bir konuk olduğunu hissetti.

“İkinize de sormak istiyorum. Seri katil ya da değil, bu vampiristin başka bir kişiye daha saldıracağını düşünüyor musunuz? Yoksa bir sonraki dolunaya kadar bekleyecek mi?” Katrine “Bu konuda tahmin yürütmek istemiyorum” deyince sunucunun gözlerinde bir an için kızgınlık gördü. Ne yani, bu ucuz habercilik oyunlarına geleceğini mi sanıyordu?

“Ben de tahmin yürütmeyeceğim” dedi Hallstein Smith. “Çünkü buna ihtiyacım yok, zaten biliyorum. Tedavi edilmeyen parafiller —ki biz onlara kabaca cinsel sapkınlar deriz-bu davranışlarından nadiren vazgeçerler. Vampiristlerse asla vazgeçmez. Bana kalırsa son saldırı girişiminin dolunay gecesi gerçekleşmesi sadece bir tesadüftü ve bu ayrıntıyı siz medyadakiler vampiristten daha çok sevdiniz.”

Sunucu, Smith’in bu iğneleyici sözüne alınmış gibi görünmüyordu. Ciddi bir ifadeyle sordu: “Bay Smith, polisin sizin VG’de yaptığınız gibi halkı bir vampiriste karşı daha önceden uarmamış olması eleştirilmeli mi?”

“Hımm.” Smith yüzünü ekşitti ve tepedeki spot lambalarından birine baktı. “Bu aslında herkesin her şeyi bilmek zorunda olmamasıyla ilgili bir mesele. Dediğim gibi, vampirizm psikolojinin en ücra köşelerinden birinde yer alır ve nadiren birileri ona ışık tutar. Dolayısıyla, hayır. Talihsizlik olduğunu söyleyebilirim ama polis bu konuda eleştirilmemeli.”

“Ama artık polis de biliyor. O halde bundan sonra ne yapmalılar?”

“Fail hakkında daha fazla şey öğrenmeliler.”

“Son olarak, şimdiye kadar kaç vampirist tanıdınız?” Smith yanaklarını şişirip söndürdü. “Gerçek vampirist mi?” “Evet.”

“İki.”

“Peki siz kan görünce ne tepki verirsiniz?”

“Midem bulanır.”

“Ama hâlâ bu konuyu araştırıp yazılar yazıyorsunuz.” Smith alaycı bir şekilde gülümsedi. “Belki de sebebi bu-dur. Sonuçta hepimiz biraz deliyiz.”

“Bu sizin için de geçerli mi Dedektif Bratt?”

Katrine irkildi. Bir an için orada olduğunu unutup televizyon izlediğini sanmıştı.

“Eee, affedersiniz?”

“Siz de biraz deli misiniz?”

Katrine bir cevap aradı. Harry'nin tembihlediği gibi akıl dolu, samimi bir cevap. Keşke önceki gece yatağa yatmadan önce bir şeyler düşünseydi. Bastıran yorgunluğuna bakılırsa televizyona çıkmanın heyecanıyla salgılanan adrenalini tükenmeye başlamıştı. Bu gidişle iyi bir cevap bulamayacaktı. “Ben...” diye söze başladı ama birden pes edip “Kam bilir, belki de” deyiverdi.

“Bir vampiristle tanışmayı göze alabilecek kadar mı? Bu trajik vakadaki gibi bir katille değil de, sizi birazcık ısırabilecek biriyle mesela?”

Katrine bunun vamp kıyafeti kastedilerek yapılmış bir espri olduğunu tahmin etti.

“Birazcık mı?” dedi ve makyajlı siyah kaşlarından birini kaldırdı. “Evet, neden olmasın?”

Bu defa hiç uğraşmamasına rağmen o da seyircileri güldürmeyi başardı.

“Size katili bulmanızda iyi şanslar dilerim Dedektif Bratt. Son sorum size olacak, Bay Smith. Vampiristlerin nasıl yakalanacağı sorusunu yanıtlamadınız. Hazır buradayken Dedektif Bratt'a vermek istediğiniz bir tavsiye var mı?”

“Vampirizm öyle uç bir parafilidir⁷ ki genellikle başka psikiyatrilardan polise yardımcı olmak adına hasta kayıtlarını incelemelerini ve klinik vampirizm kıstaslarına uyan davranışlar sergileyen bir hastaları olup olmadığını kontrol etmelerini rica ediyorum. Böyle bir vakarım gizlilik yeminimizden daha mühim olduğunda sanırım hepimiz hemfikirizdir.”

lar ve psikiyatlardan polise yardımcı olmak adına hasta kayıtlarını incelemelerini ve klinik vampirizm kıstaslarına uyan davranışlar sergileyen bir hastaları olup olmadığını kontrol etmelerini rica ediyorum. Böyle bir vakarım gizlilik yeminimizden daha mühim olduğunda sanırım hepimiz hemfikirizdir.”

“Böylelikle *The Sunday Magazinin* bu akşamlık...”

Tezgâhın arkasındaki televizyon ekranı karardı.

“Ne berbat konu” dedi Mehmet. “Ama arkadaşınız güzelmiş.”

“Hımm. Burası hep böyle boş mu oluyor?”

“Ah, hayır.” Mehmet bara göz gezdirdi. Boğazını temizledi. “Şey, evet.”

“Beğendim.”

“Sahi mi? Ama biraya dokunmadınız bile. Baksanıza, tüm gazı kaçtı.”

“Sorun değil” dedi polis.

“İsterseniz size daha canlı bir şeyler verebilirim.” Mehmet başıyla Galatasaray bayrağının olduğu

rafi işaret etti.

Katrine yayın merkezindeki labirente benzer boş koridorlarda hızlı adımlarla ilerlerken arkadan birinin nefes nefese geldiğini duydu. Hızını kesmeden başını çevirdi. Bu Hallste-in Smith'ti. Bacakları doğuştan çarpık değilse koşma şekli de en az araştırmaları kadar sıradışıydı.

“Bratt” diye seslendi Smith.

Katrine durup bekledi.

“Öncelikle özür dilemek istiyorum” dedi Smith, nefesi kesilmiş bir halde.

“Ne için?”

“Çok konuştuğum için. İlgi görünce biraz havaya giriyorum da. Karım da hep böyle söyler. Ama daha önemlisi, şu fotoğraf meselesi...”

“Evet?”

“Orada bir şey söylemedim ama galiba o bir keresinde hasta olarak bana geldi.”

“Kim? Valentin Gjertsen mi?”

“Emin değilim, üzerinden en az iki sene geçmiş olmalı. Zaten şehirde kiraladığım ofiste sadece iki saatlik bir terapide görüştük. Resimdekine çok benzemiyordu ama siz estetik ameliyattan söz edince aklıma hemen o hasta geldi. Çünkü doğru hatırlıyorsam çenesinin altında dikiş izleri vardı.” “Vampirist miydi?”

“Nereden bilebilirim ki? Bana bundan hiç bahsetmedi, yoksa onu mutlaka araştırmalarım dahil ederdim.”

“Belki de merakından sizi görmek istedi. Ondaki bu şey hakkında araştırmalar yapıyorsunuz diye... Neydi o kelime?” “Parafili? Bu mümkün. Dediğim gibi, hastalığının gayet farkında olan zeki bir vampiristle karşı karşıya olduğumuzdan eminim. Neyse, her halükârda hasta kayıtlarımın çalınmış olması artık daha da canımı sıkıyor.”

“Bu hastanın adını, çalıştığı yeri, nerede oturduğunu hatırlamıyor musunuz?”

Smith derin bir iç çekti. “Maalesef hafızam eskisi kadar güçlü değil.”

Katrine anlar gibi başını salladı. ‘Tine de başka psikologlara gitmiş olabilir ve belki onlar bir şeyler hatırlıyordur. Tabii umarım gizlilik yemini konusunda fazla Katolik değillerdir.’ “Biraz Katoliklikten kimseye zarar gelmez.”

Katrine kaşını kaldırdı. “Ne demek istiyorsunuz?”

Smith öfkeyle gözlerini yumdu ve küfür etmemeye çalışıyormuş gibi göründü. “Hiçbir şey.”

“Haydi ama, Bay Smith.”

Psikolog ellerini yana savurdu. “Bir çıkarım yapmaya çalışıyorum Bayan Bratt. Sunucu deli olup olmadığınızı sorduğunda verdiğiniz tepki ile bana Sandviken’de sıırıksıklam ol-

duğunuzu söylemenizi birleştiriyorum. İnsanlar genelde sözsüz iletişim kurarlar. Sizin bana söylemek istediğiniz şey aslında Sandviken’in psikiyatri koğuşunda tedavi görmüş olduğunuz. Cinayet Masası’nm baş dedektifi olarak bunun bilinmesini istemezsiniz herhalde. Zaten biz psikologlar gizlilik yeminini biraz da bunun için ediyoruz. Sorunlarına yardım arayan kişilerin kariyerlerine ileride bu sorunlar yüzünden zarar gelmesin diye.”

Katrine Bratt boş bir çabayla söyleyecek bir şeyler düşünürken ağzı bir karış açık kaldı.

“Benim aptalca tahminlerime yanıt vermek zorunda değilsiniz” dedi Smith. “Aslında bu tahminler için de sadık kaldığım bir gizlilik yemini var. İyi geceler Bayan Bratt.”

Katrine, Hallstein’ın Eiffel Kulesi kadar paytak bacaklarla koridorda güçlkle yürüyüşünü izledi. Telefonu çaldı.

Bellman arıyordu.

Adam çıplaktı, ovaladığı yerlerine iğne gibi batan yoğun ve kavurucu bir sisin içine hapsolmuştu ve tenini fırçaladıkça altındaki ahşap basamağa kan akıyordu. Gözlerini kapadı, hıçkırarak ağlayan birinin sesini duydu ve nasıl olacağını hayal etti. Kahrolası kurallar. Zevki ve acıyı sınırlandırıyor, onu istediği şekilde kendini ifade etmekten alıkoyuyordu. Ama artık değişecekti. Polis mesajını almış, peşine düşmüştü. Hemen şimdi. Bir tazı gibi kokusunu almaya çalışıyorlardı ama nafi. Çünkü temizdi.

Adam sisin içinde boğazını temizleyen birini duyunca irkildi ve yalnız olmadığını fark etti.

“Kapatıyoruz.”

Valentin Gjertsen kalın bir sesle “Tamam” dedi ama oturmaya devam edip hıçkırıkları boğmaya çalıştı.

Kapanma vaktiydi.

Dikkatlice apışarasma dokundu. Kadının nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Onunla nasıl oynayacağını da. Hazırdı. Nemli havayı ciğerlerine çekti. Bir de avcının kendisi olduğunu sanan Harry Hole vardı tabii.

Valentin Gjertsen aniden ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Rakel rüyasında ne gördüğünü o an hatırladı. Dolunay vardı, Harry kendini yatağa zincirlemiştir ve çarşaf paramparça haldeydi. Acı içinde kıvranıyor, zinciri çekiştiriyor, yaralanmış gibi gecenin karanlığında uluyordu. Sonra da kendi derisini yolmaya başlıyordu. Altından başka bir Harry çıkıyordu. Sivri pençeleri ve dişleri olan, deliye dönen buz mavisi gözlerinden av ve ölüm fişkırın

bir kurt adam.

“Harry?” diye fısıldadı Rakel.

“Uyandırdım mı?” Sesi her zamanki gibi boğuk ve sakindi.

“Rüyamda seni görüyordum.”

Harry ışığı açmadan odaya süzüldü ve kemerini çözüp tişörtünü çıkardı. “Beni mi? Boşuna görmüşsün, ben zaten şeninim.”

“Neredeydin?”

“Barda.”

Rakel alışkın olmadığı ayak seslerini düşündü. “İçtin mi sen?”

Harry yanma kıvrıldı. “Evet, içtim. Sen de erken yatmışsın.”

Rakel nefesini tuttu. “Ne içtin Harry? Ne kadar içtin?”

“Türk kahvesi. İki fincan.”

“Harry!” Rakel yastığı kafasına geçirdi.

“Affedersin” diyerek güldü Harry. “Türk kahvesinin kaynatılmadan pişirildiğini biliyor muydun? Peki İstanbul’da birbirinden yüz yıldır ölesiye nefret eden üç futbol takımı olduğunu ama kimsenin birbirinden neden nefret ettiğini hatırlamadığını? Tabii senden nefret edenden senin de nefret etmenin insani olduğu gerçeğini bir kenara koyarsak.”

Rakel ona sokulup kolunu göğsüne koydu. “Hiçbirini bilmiyordum, Harry.”

“Dünyada olup bitenlerle ilgili yeni şeyler öğrenmeyi seviyorsun, biliyorum.”

“Sen de olmasan ne yapardım?”

“Neden erken yattığını hâlâ söylemedin?”

“Çünkü sormadın.”

“Şimdi soruyorum.”

“Çok yorgundum. Ayrıca yarın işten önce Ulleval’da bir randevum var.”

“Bana bundan bahsetmemiştin.”

“Evet, benim de bugün haberim oldu. Doktor Steffens bizzat aradı.”

“Bu randevunun bir bahane olmadığından eminsin, değil mi?”

Rakel sessizce güldü, diğer tarafa döndü ve tekrar koynu-na girdi. “Peki sen mutlu olayım diye kıskanıyormuş numarası yapmadığından emin misin?”

Harry nazikçe ensesini ısırıldı. Rakel gözlerini kapadı ve baş ağrısının acıyı unutturan bu muhteşem şehvetle azalmasını umdu. Ama bir şey değişmedi. Harry de bunu hissetmiş gibi sessizce yatıp sadece sarıldı. Nefes alış verişi derin ve düzenliydi ama Rakel onun uyumadığını biliyordu. Başka bir yerdeydi. Diğer aşkıyla birlikte.

Mona Daa koşu bandının üzerindeydi. Sakat kalçası yüzünden koşusu daha çok bir yengecinkini andırdığından, yalnız olduğundan yüzde yüz emin olmadan koşu bandına asla çıkmazdı. Yine de Frogner Parkı’na bakarken laktik asidin kaslarından boşalmasını hissetmek için ağır bir spordan sonra birkaç kilometre hafif tempolu koşu yapmayı severdi. En sevdiği filmlerden biri olan *Revenge of the Nerds*’e şarkı yazan yetmişlerin power-pop grubu The Rubinoos, telefonuna bağlı kulaklıktan o her zamanki acı tatlı pop şarkılarını söylüyordu. Derken müzik bir çağrıyla kesildi.

Mona bu telefonu içten içe beklediğini fark etti.

Yeni bir saldırı olmasını *istediği* için değildi. Hiçbir şey

Pazar gecesi

Aurora yataktan kalkıp hole gitti. Anne babasının yatak odasını ve salona inen merdiveni geçti. Alt kattaki sessiz karanlığı dinlemekten kendini alamayarak usulca banyoya girdi ve ışığı açtı. Kapıyı kilitledi, pijamasını indirdi, klozete oturdu. Bekledi ama bir şey olmadı. Uyuyamayacak kadar çışi gelmişken neden şimdi yapamıyordu? Aslında gelmemiştir de uyuyamamasına bahane mi uyduruyordu? Yoksa burası daha sessiz ve güvenli olduğu için miydi? Kapıyı kilitlemiş-ti. Çocukken anne babası evde misafir olmadığı sürece banyo kapısını kilitlemesine izin vermezdi. Ona bir şey olursa içeri girmeleri gerekebileceğini söylemişlerdi.

Aurora gözlerini yumdu ve dinledi. Yoksa misafir mi vardı? Aslında onu uyandıran bir ses olmuştu, şimdi hatırlamıştı. Gıcırdayan ayakkabı sesi. Hayır, çizme. Her sessiz adımda eğilip gıcırdayan, şu an bile duyduğu uzun ve sivri çizmeler. Ses banyo kapısına gelince kesildi. Birisi onu bekliyordu sanki. Aurora nefes alamadığını hissetti ve istemsizce kapının altına baktı. Fakat eşik yüzünden dışarıda bir gölgenin olup olmadığını göremiyordu. Zaten dışarısi zifiri karanlıktı. O adamı ilk kez bahçede salıncakta otururken görmüştü. Bir bardak su istemiş, Aurora'yı neredeyse evin içine kadar takip etmişti. Annesinin arabasının sesini duyunca da kaçmıştı, ikinci görüşü ise hentbol turnuvasında kadınlar tuvaletinde olmuştu.

Aurora kulak kabarttı. Orada olduğunu biliyordu. Kapının dışındaki karanlıkta. Ona geri geleceğini söylemişti; şayet ağzını açıp bir şey söylese. O yüzden Aurora susmuştu. En güvenli seçenek buydu. Artık neden çışını yapamadığını biliyordu. Çünkü yaparsa adam orada oturduğunu anlayacaktı. Gözlerini kapadı, kulaklarını dört açarak dinledi. Hayır. Hiç ses yoktu. Nefes almaya devam edebilirdi. Gitmişti.

Aurora pijamasını çekti, kapıyı açtı ve dışarı fırladı. Merdiveni koşarak geçip anne babasının odasına gitti. Kapıyı dikkatlice itti ve içeri göz attı. Perdelerin arasından sızan ayışığı babasının yüzüne vuruyordu. Nefes alıp alamadığını seçemiyordu ama yüzü öyle beyazdı ki Aurora'mn tabutta yatarken gördüğü büyükannesinin yüzünden farksızdı. Ses çıkarmadan yatağa yaklaştı. Annesinin nefes alış verişi Aurora'ya yazlık evdeki şişme yatakları şişirirken kullandıkları lastik pompayı hatırlattı. Babasının başucuna gitti ve kulağını cesaret edebildiği kadar ağzına yaklaştırdı. Sıcak nefesini teninde hissedince kalbi mutlulukla çarptı.

Yatağına döndüğünde az önce yaşadığı şey hiç olmamış gibiydi. Sanki gözlerini kapayıp uykuya daldığında kurtulabileceği kötü bir kâbustu.

Rakel gözlerini açtı.

Kâbus görüyordu. Ama onu uyandıran bu değildi. Birisi alt katta ön kapıyı açmıştı. Yatağın yanına baktı. Harry yoktu. Herhalde eve yeni gelmişti. Merdivende ayak sesleri duydu ve ister istemez tanıdık bir şeyler daha duymayı bekledi. Ama hayır, bu ayak sesleri farklıydı. Oleg eve uğradıysa onunkilere de benzemiyordu.

Gözlerini yatak odasının kapalı kapısına dikti.

Ayak sesleri giderek yaklaştı.

Kapı açıldı.

Boşlukta kocaman, karanlık bir siluet duruyordu.

istemiyordu. O sadece olanları bildiriyordu. Ona söylenen de buydu.

Ekranda “Bilinmeyen numara” yazıyordu. Demek ki haber merkezinden aramıyorlardı. Bir an için tereddüt etti. Bunun gibi büyük cinayet davalarında bir sürü tuhaf tip peyda olurdu. Ama yine de merakına yenik düştü ve “cevapla” tuşuna bastı.

“İyi akşamlar, Mona.” Bir erkek sesiydi bu. “Sanırım artık yalnızız.”

Mona istemsizce etrafına bakındı. Danışmadaki kız kendi telefonuna gömülmüştü. “Ne demek istiyorsun?”

“Sen tüm spor salonuna sahiptin, ben de tüm Frogner Parkı’na. Aslında seninle ikimiz tüm Oslo’ya sahipmişiz gibi geliyor. Sen o epey aydınlatıcı haberlerin yazarı olarak, bense o haberlerdeki baş karakter olarak.”

Mona bileğindeki nabız ölçere baktı. Nabızı yükselmişti ama o kadar da değildi. Akşamları spor salonuna gittiğini ve salonun parkı gördüğünü tüm arkadaşları biliyordu. İlk kez birisi tarafından işletilmiyordu, muhtemelen bu son da olmayacaktı.

“Kim olduğunu ve ne istediğini bilmiyorum. Beni telefonu kapatmamaya ikna etmen için on saniyen var.”

“Tüm yazdıklarından memnun değilim, eserlerimle ilgili çok sayıda ayrıntıyı atlamış gibisin. Bir buluşma öneriyorum, sana neyi göstermeye çalıştığımı o zaman anlatacağım. Yakın zamanda neler olacağını da.”

Mona’ın nabızı biraz daha yükseldi.

“Cazip bir teklif olduğunu itiraf etmeliyim. Tabii senin yakalanmak, benim de ısırılmak istemediğimiz gerçeği dışında.” “Ormoya’daki konteynır limanında Kristiansand Hayvanat Bahçesi’ne ait kullanılmayan boş bir kafes var. Üzerinde kilit yok. Yanma bir asma kilit alıp kendini oraya kilitle. Seninle kafesin dışından konuşacağım. Böylece hem kontrol

bende olacak, hem de sen emniyette olacaksın. Dilersen kendini korumak için silah da getirebilirsin.”

“Zıpkın gibi mi?”

“Zıpkın mı?”

“Evet, ‘büyük beyaz köpekbalığı ve kafesin içindeki dalgıç’ oyunu oynayacağımıza göre...”

“Beni ciddiye almıyorsun.”

“Benim yerimde olsan sen alır mıydın?”

“Senin yerinde olsaydım, kararımı vermeden önce cinayetlerle ilgili sadece onları işleyen kişinin bileceği türden bilgiler isterdim.”

“Birini söyle öyleyse.”

“Mesela Ewa Dolmen’in mikseriyle kendime bir kokteyl hazırladım. Bloody Ewa. Emniyetteki kaynağına doğrulatabilirsin. Çıkarken bulaşıkları yıkamamıştım.”

Mona iyice düşündü. Bu delilikti. Şayet doğruysa asrın haberiyle, gazetecilik kariyerini ömür boyu belirleyecek bir hikâyeye karşı karşıyaydı. “Pekâlâ, kaynağımla iletişime geçeceğim. Seni beş dakika sonra geri arasam olur mu?”

Kısık bir kakhaha sesi geldi. “Bunun gibi ucuz numaralarla güvenimi kazanamazsın, Mona. Beş dakika sonra seni ben ararım.”

“Tamam.”

Truls Berntsen’in telefonu açması biraz sürdü. Sesi uykulu geliyordu.

“Hepinizin çalıştığını sanıyordum.” dedi Mona.

“Bazen birilerinin dinlenmesi gerekiyor.”

“Sana tek bir soru soracağım.”

“Daha çok soru sorarsan toptan indirimimiz de var.”

Mona telefonu kapattığında voliyi vurduğunu biliyordu. Daha doğrusu, volinin onu vurduğunu.

Bilinmeyen numara tekrar arayınca iki soru sordu.

Nerede ve ne zaman?

“3 numaralı liman girişinde. Yarım akşam, sekizde. Bir şey daha var, Mona.”

“Evet?”

“Buluşana kadar kimseye bir şey söyleme.”

“Neden telefonda halletmiyoruz?”

“Çünkü gözümün önünde olmanı istiyorum. Hem sen de beni görmek istersin. Bence artık yat. Koşu bandında işin bittiyse tabii.”

Harry sırtüstü yatmış, tavanı izliyordu. Uyuyamamasım Mehmet’in zift gibi kahvesinden iki fincan içmesine bağlayabilirdi ama sebebinin bu olmadığını biliyordu. Beyninin her şey sona erene kadar

durmayacağı o döngüye girmişti yine. Fail yakalanana kadar, hatta belki sonrasında da aralıksız çalışacaktı. Dört yıl. Yaşadığına dair tek bir belirti olmadan dört koca yıl geçmişti. Ya da öldüğüne. Ve Valentin Gjertsen nihayet ortaya çıkmıştı. Üstelik kuyruğunu bir anlığına göstermemiş, kendi isteğiyle sahneye fırlamıştı. Narsis bir oyuncu, senarist ve yönetmenin tek vücutta buluşmuş hali gibiydi. Çünkü bu yaptığı gözü dönmüş bir psikopatın eylemi değildi, kurgulanmış bir planın parçasıydı. Böyle birini tesadüfen yakalamaları imkânsızdı. Bir sonraki hamlesini yapana kadar beklemeleri ve hata yapması için Tanrı'ya dua etmeleri gerekiyordu. Bu esnada da önceden yaptığı ufacak hataları bulmanın umudunu elden bırakmamalıydılar. Herkes hata yapardı çünkü. Hemen hemen herkes.

Harry bir süre Rakel'in düzenli nefeslerini dinledikten sonra yorganın altından çıktı, ses çıkarmadan kapıya gitti ve oturma odasına indi. Telefon ikinci çalışmada açıldı.

“Uyduğunu sanıyordum” dedi Harry.

“Ve buna rağmen aradın mı?” dedi Stale Aune, uykulu sesiyle.

“Valentin Gjertsen'i bulmamda bana yardım etmelisin.”

“Sana mı? Yoksa size mi?”

“Bana. Bize. Şehre. İnsanlığa. Her ne boksaya işte. O adamın durdurulması gerek.”

“Sana söyledim; ben görevimi tamamladım Harry.”

“O şu anda uyanık ve dışarıda bir yerde geziyor Stale. Bizse uyuyoruz.”

“Evet, vicdan azabı çeksek de uyuyoruz. Çünkü yoruluyoruz. *Yorgunum* Harry. *Çok yorgunum.*”

“Bana onu anlayan, sonraki hamlesini tahmin edebilen biri lazım, Stale. Nerede hata yapacağını göreceğiz, zaafalarını çözecek biri.”

“Maalesef...”

“Hallstein Smith” dedi Harry. “Sence nasıl biri?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Beni ikna etmek için aramadın, değil mi?” dedi Stale. Harry sesinden onun biraz incindiğini anladı.

“Bu B planı” dedi Harry. “Hallstein Smith, katilin bir vampirist olduğunu ve başka birine daha saldıracığını söyleyen ilk kişiydi. Valentin Gjertsen'in ilk cinayette işe yarayan yöntemden, yani Tinder'dan vazgeçmeyeceği konusunda haklı çıktı. Arkasında delil bırakma riskini göze alacağını, kimliğini ifşa etme konusunda kararsızlık yaşadığını da bildi. Üstelik polise cinsel saldırganları aramaları gerektiğini en başından söylemişti. Smith şimdiye dek ne dediyse çıktı. Akıntıya karşı kürek çeken biri olması da iyi; çünkü onu aykırılar takımına almayı düşünüyorum. Ama hepsinden önemlisi, bana onun zeki bir psikolog olduğunu söylemiştin.”

“Kesinlikle öyle. Evet, Hallstein Smith *iyi* bir tercih olabilir.” “Merak ettiğim tek bir şey var. Şu lakap..”

‘Maymun mu?’

“Meslektaşları arasında hâlâ saygınlık kazanamamasıyla alakalı olduğunu söylemiştin.”

“Tanrı aşkına, Harry, üzerinden bir ömür geçti.”

“Anlatmam istiyorum.”

Stale düşünüyor gibiydi. Biraz sonra telefona mırıldanır gibi konuşmaya başladı: “O lakap korkarım benim hatam yüzünden takıldı. Tabii kendi hatası yüzünden de. Halişteki Oslo’da öğrenciyken psikoloji bölümünün kafeteryasındaki kasadan para eksildiğini keşfettik. Birinci şüphelimiz oydu; çünkü parası olmadığı için gidemediği Viyana’daki araştırma gezisine nedense bir anda katılmaya karar vermişti. Sorun şu ki Hallstein kasadan para almak için şifreyi çözmüş olmalıydı ama bunu kanıtlamamızın yolu yoktu. Ben de o yüzden bir maymun kapanı kurdum.”

“Ne kurdun?”

“Baba!” Hattın diğer ucunda ince bir kız sesi duyuldu. “Bir şey mi oldu?”

Harry, Stale’nin eliyle mikrofonu kapattığını duydu. “Seni uyandırmak istememiştim Aurora. Harry’yle konuşuyorum.”

Bu kez de Ingrid’in sesi geldi: “Ah, tatlım, korktun mu sen? Kâbus mu gördün? Gel de seni yatırayım. Ya da belki çay yaparız, ha?” Ayak sesleri giderek uzaklaştı.

“Nerede kalmıştık?” dedi Stale Aune.

“Maymun kapanı.”

“Hah, evet. Robert Pirsig’in *Zen ve Motosiklet Bakım Sanatı* kitabını duymuş muydun?”

“Hakkında tek bildiğim şey, motosiklet bakımıyla ilgili olmadığı.”

“Doğru. Hey şeyden önce bir felsefe kitabı ama aynı zamanda duygular ve mantık arasındaki mücadeleyi de anlatıyor. Tıpkı maymun kapanı gibi. Hindistancevizine maymunun elinin gireceği kadar bir delik açıyorsun. İçini yemekle doldurup bir direğe bağlıyorsun. Sonra da saklanıp bekliyorsun. Maymun yemeğin kokusunu alınca direğe geliyor, elini deliğe sokuyor ve yemeği kapıyor. Tam o sırada saklandığın yerden çıkıyorsun. Maymun kaçmak istiyor ama yemeği bı-

rakmadan elini delikten çıkaramayacağını fark ediyor. İlginç olan şu ki maymun yakalanırsa yemeği yiyemeyeceğini bilecek zekâyâ sahip olduğu halde yemeği elinden bırakamıyor, içgüdü, açlık ve arzu, mantığın önüne geçiyor. İşte maymun böyle avlanıyor. Hem de her seferinde. Biz de kafeterya müdürüyle birlikte bir psikoloji yarışması düzenledik ve bölümdeki herkesi davet ettik. Kıran kırana geçen katılımı yüksek bir yarıştan sonra müdürle ikimiz sonuçları hesapladık ve bölümün iki zeki

insanının birinciliği paylaştığını duyurdum. Smith ve Olavsen adında bir çocuk. Kimin kazanacağı, öğrencilerin yalanı anlama becerilerine göre belirlenecekti. Kafeterya çalışanlarından genç bir kadını çağırdım, onu sandalyeye oturttum ve iki finalistten kasanın şifresini kadını izleyerek öğrenmeye çalışmalarını istedim. Smith ile Olavsen karşılıklı oturdular ve kadına dört basamaklı şifrenin ilk rakamını birden dokuza kadar tüm sayıları rastgele bir sırayla sayarak sordum. Ardından ikinci, sonra diğer rakamları. Genç kadın her seferinde “Hayır, doğru rakam bu değil” diye cevap veriyordu. Smith ve Olavsen de vücut dilini, göz-bebeklerindeki büyümeyi, nabzının arttığını gösteren belirtileri, sesindeki değişimleri, terleyip terlemediğini, istemsizce yaptığı göz hareketlerini, yani azimli bir psikoloğun doğru yorumlamaktan gurur duyacağı şeyleri inceliyordu. Ben kırk soruyu tamamlarken ikisi de pürdikkat notlar alıp durdu. Çünkü büyük bir ödül söz konusuydu: bölümün en zeki ikinci psikoloğu unvanı.”

“Belli ki birincinin kim olduğunu herkes biliyordu...”

“...ve o kişi yarışmayı düzenlediği için kendisi yaşamıyordu. Her neyse, sorular bitince tahminlerini yazdıkları kâğıtları aldım. Smith dört rakamı da doğru bilmişti. Odada bir alkış tufanı koptu! Ne de olsa etkileyici bir iş başarmıştı. Orası biraz tartışılır gerçi. Sonuç olarak, Hallstein Smith ortalama bir maymundan daha zeki biri ve neler olup bittiğini fark etmiş olsa gerek. Ama yine de kazanmamayı başaramadı. Yapamadı! Çünkü o zamanlar Hallstein Smith hiçbir kadının, daha doğrusu hiçbir insanın dönüp bakmadığı beş parasız, sivilceli, görmezden gelinen bir delikanlıydı ve böyle bir zafere herkesten daha çok ihtiyacı vardı. Belki de şifreyi bilirse tüm şüpheleri üzerine çekeceğini biliyordu ama bunun hiçbir şeyi kanıtlamayacağını düşündü. Çünkü kendini insanları okuma ve vücut dilini yorumlama konusunda bir deha olarak görüyordu...”

“Hımm.”

“Ne var?”

“Tok bir şey.”

“Hayır, söyle.”

“Şu sandalyeye oturttuğun kadın. Şifreyi bilmiyordu, değil mi?”

Stale memnuniyetle güldü. “Kafeteryada bile çalışmıyordu.” “Peki Smith’in tuzağa düşeceğini nasıl bildin?”

“İnsan sarrafiyım da ondan. Asıl soru, takımına almak istediğin adayın eski bir hırsız olduğunu öğrenmek sana ne hissettirdi?”

“Ne kadar paradan bahsediyoruz?”

“Yanlış hatırlamıyorsam iki bin kron.”

“Çok da değilmiş. Ayrıca kasadan para eksildiğini söyledin. Demek ki tüm kasayı boşaltmamış, değil mi?”

“İlk önce fark edilmemesi için böyle yaptığını düşünmüştük.”

“Ama sonra sadece araştırma gezisine katılmaya yetecek kadar para aldığını düşündünüz, öyle mi?”

“Polise ihbar edilmek istemiyorsa okulu bırakması gerektiğini kibar bir dille kendisine söyledik. O da Litvanya’daki bir psikoloji okuluna gitti.”

“Senin hünerin sayesinde önce sürgün edildi, şimdi de herkes ona ‘maymun’ diyor.”

“Norveç’e döndü ve burada doktorasını yaptı. Psikolog unvanı kazandı. Durumu toparladı yani.”

“Vicdan azabı çeker gibi konuştuğunun farkındasın, değil mi?”

“Sen de bir hırsıza işe verecek gibi konuştuğunun farkında mısın?”

“Makul gerekçeleri olan hırsızlara hiçbir zaman gazim olmadı.”

“Hah!” diye parladı Stale. “Adamı daha da çok sevdim! Çünkü maymun kapanının mantığı senin için de geçerli. Sen de asla pes etmiyorsun Harry. Elindeki küçük ödülü bırakmadığım için büyük ödülü kaçıırıyorsun. Valentin Gjertsen’i yakalamaya öyle *kararlısın* ki kendine ve sevdiklerine büyük zarar vereceğini bilsen de yapamıyorsun. Vazgeçemiyorsun işte.”

“Yaklaştın sayılır ama yanılıyorsun.”

“Yanılıyor muyum?”

“Evet.”

“Eğer öyleyse ne mutlu bana. Benim gidip hanımlara bakmam lazım.”

“Smith aramıza katılırsa bir psikolog olarak kendisinden ne beklediğimizi kısaca anlatabilir misin?”

“Elbette. En azından bunu yapabilirim.”

“Cinayet Masası için mi? Yoksa ona lakap takılmasına sebep olduğun için mi?”

“İyi geceler, Harry.”

Harry üst kata çıkıp yatağa girdi. Rakel’e dokunmadı, sadece uyuyan bedeninden yayılan kalp atışlarını hissedecek kadar yakınma sokuldu. Gözlerini kapadı.

Ve bir süre sonra yataktan havalandı. Pencereden süzülüp gecenin karanlığına çıktı. Aşağıda tüm parıltısıyla uzanan, ışıkların asla sönmediği şehre indi. Caddelerini geçip hiçbir lambanın ulaşmadığı ara sokaklarının, çöp kovalarının üzerinde uçtu. İşte oradaydı. Gömleğinin önü açıktı ve çıplak göğsünde deriyi yırtıp çıkmaya çalışan bir surat ona bakıp çılgılık atıyordu.

Bu suratı tanıyordu.

Hem avcı hem av, hem korkak hem aç, hem nefret edilen hem de nefret dolu o suratı.

Harry hemen gözlerini açtı.

Kendi yüzünü görmüştü.

Pazartesi sabahı

Katrine, soruşturma ekibinin solgun yüzlerine baktı. Kimisi gece boyunca mesai yapmış, kimisi muhtemelen uykusunu alamamıştı. Valentin Gjertsen'i tanıyanları —bazıları suçlu, bazıları hapiste, bazıları ölü- araştırma işini halletmişlerdi. Ardından Tord Gren, Telenor'dan alman arama listesiyle ilgili onlara kısa bir bilgilendirme yapmıştı. Listede üç kurbanın saldırılardan önceki günlerde ve saatlerde telefonda iletişim kurdukları herkesin adı vardı. Şimdiye dek bu üç kadını telefon numaraları üzerinden birbirleriyle ilin-tilendirecek bir bağlantı bulamamışlardı. Şüpheli görünen aramalar ya da mesajlar da yoktu. Aslında hepsinin dikkatini çeken tek şey, cinayetten iki gün önce Ewa Dolmen'in telefonuna kayıt dışı bir numaradan gelen cevapsız çağrı olmuştu. Arama kontrollü bir cep telefonundan yapılmıştı ama izi sürüleliyordu. Bu da demek oluyor ki telefon ya kapatılmış, ya imha edilmiş ya da SİM kartı çıkartılmıştı. Belki de kon-törü bittiği için hat kendiliğinden kapanmıştı.

Anders Wyller üç boyutlu yazıcı satışlarının araştırılmasında nereye geldiğini açıklamıştı. Çok fazla satış vardı; dahası isme ve adrese kayıtlı olmayan mağaza satışlarının miktarı yüzünden soruşturmada kayda değer bir yere varamamışlardı.

Harry başarısız sonuçları duyunca başını iki yana sal-

lamıştı. Kendisinin de bundan farklı bir yerde olmadığı, Katrine'e attığı bakıştan belliydi.

Björn Holm, son olay yerinden alman adli delilin tek bir şüpheliyi işaret ettiğini, Valentin Gjertsen'in üç olay yeriyle ve üç kurbanla bağlantısını kanıtlamak için Krimteknisk'in başka delillere yoğunlaştığını söylemişti.

Katrine günün görev dağılımını yapmaya hazırlanırken Magnus Skarre elini kaldırıp Katrine'den izin almadan sordu: "Şüphelinin Valentin Gjertsen olduğunu neden kamuoyuna açıklamaya karar verdiniz?"

"Neden mi? Yeriyle ilgili ihbar alabilmek için tabii ki." "Ama şimdi, istesem amcama bile benzetebileceğim dandik bir robot resme bakarak yüzlerce, hatta binlerce insan telefon edecek. Biz de mecburen her birini tek tek kontrol edeceğiz. Çünkü dördüncü ya da beşinci kez birini ısıırıp öldürmeden önce Gjertsen'in yeni kimliği ve nerede yaşadığıyla ilgili ihbar aldığımız ortaya çıkarsa bizi topa tutarlar." Katrine, Skarre'nin destek toplamak için etrafına bakındığını sandı önce. Ama hayır, zaten birkaçının adına konuşuyordu.

"Böyle bir ikilem her zaman olur Skarre. Fakat biz buna karar verdik."

Skarre kadın analizcilerden birine başını salladı. Kadın sözü devraldı. "Skarre haklı, Katrine. Şu anda ihtiyacımız olan tek şey, rahatça çalışabilmemiz için biraz zaman. Valentin Gjertsen'i bulmak için daha önce de halktan yardım istemiştik ama işe yaramamıştı. Aksine, ihbarlar yüzünden bize gerçekten faydası dokunabilecek şeylere odaklanamamıştık." "Üstelik artık onu aradığımızı öğrendiğine göre korkmuş da olabilir. Daha önce kimseye görünmeden üç sene saklanmayı başarmıştı. Onu çıktığı deliğe geri sokma tehlikesiyle karşı karşıyayız. Benden söylemesi." Skarre yüzünde zafer kazanmış ifadeyle kollarını bağladı.

“Tehlike mi?” Ses odanın en arkasından geldi ve ardından homurtuya benzer bir gülüş duyuldu. “Asıl tehlikede olanlar, kadınlar Skarre. Katilin kim olduğunu bildiğimiz halde sesimizi çıkarmazsak onları sadece yem olarak kullanmış oluruz. O piçi yakalayamıyorsak da deliğine kovalayalım, bence bundan daha iyidir.”

Skarre gülümseyerek başını iki yana salladı. “Öğreneceksin Berntsen. Burada *biraz daha* zaman geçirdiğinde Valen-tin Gjertsen gibi adamların asla durmayacağını öğreneceksin. Yaptığı işe başka bir yerde devam edecek. Şefimizin” -şefimiz kelimesini kasten uzatarak söylemişti- “...dün gece televizyonda söylediklerini duydun. Valentin çoktan ülkeden kaçmış olabilir. Evinde örgü örüp patlamış mısır yediğini hayal ediyorsan sana yanıldığını anlamın için biraz daha deneyim kazanmanı öneririm.”

Truls Berntsen avuçlarına bakıp Katrine’in duyamadığı bir şeyler mırıldandı.

“Seni duyamıyoruz Berntsen” dedi Skarre, ona dönüp bakmadan.

“Geçen gün sörf tahtalarının altındaki resimlerini gördüğümüz şu Jacobsen soyadh kadın... O fotoğraflardan hiçbir şey belli olmuyor” dedi Berntsen, gur ve temiz bir sesle. “Oraya gittiğimde kadın hâlâ nefes alıyordu. Ama konuşmuyordu; çünkü kerpetenle dilini söküp hepinizin bildiği malum yere tıkmıştı. Birinin dilini kesmek yerine kökünden söktüğünde ne kadar büyük bir parça çıktığını biliyor muydun Skarre? Her neyse, kadın onu vurmam için yalvarırcasına sesler çıkarıyordu. Tabancam yammda olsaydı bu isteğini ciddi ciddi değerlendirebilirdim. Neyse ki çok geçmeden orada öldü. Madem deneyimden bahsediyoruz, bundan da bahsetmem gerektiğini düşündüm.”

Bu konuşmayı takip eden sessizlikte Truls derin bir nefes aldı ve Katrine belki de günün birinde Polis Memuru Berntsen’i sevebileceğini düşündü. Fakat bu düşünce Truls’un son sözleriyle birden yok oldu.

“Ayrıca bildiğim kadarıyla biz sadece Norveç’ten sorumluyuz Skarre. Valentin başka ülkelerde elin kavruk tenlilerini ya da zencileri becerirse bırakalım bunu onlar düşünsün. Bizim kızlarımıza sulanmasın, yeter.”

“Tam burada bitirelim” dedi Katrine, sesini yükselterek. Şaşkın bakışlara bakılırsa şimdi herkes uyanmış gibiydi. “Saat dörtte öğleden sonra toplantısı için toplanacağız. Altıda da bir basın toplantısı olacak. Herkesin bana telefonda ulaşabilmesini istiyorum; o yüzden bilgilendirmelerinizi mümkün olduğunca kısa ve öz yapın. Hepimizin bildiği gibi şu anda bizim için *her şey* acil. Dün birine saldırmamış olması bugün de yapmayacağı anlamına gelmiyor. Sonuçta Tanrı bile dünyayı yaratırken pazar günü soluklandı, değil mi?” Toplantı odası çabucak boşaldı. Katrine notlarını topladı, bilgisayarını kapattı ve çıkmaya hazırlandı.

“Wyller ile Björn’ü istiyorum” dedi Harry. Elleri başının arkasında, bacaklarını uzatmış halde oturmaya devam ediyordu.

“Wyller’da sorun yok ama Björn’ü Krimteknisk’in yeni müdürüne sormalısın. Bilmemne Lien.”

“Björn’e sordum; onunla konuşacağını söyledi.”

“Evet, konuşur tabii” dedi Katrine, pek düşünmeden. “Wyller’a sordun mu?”

“Evet. Bayağı heyecanlandı.”

“Sonuncu kim?”

“Hallstein Smith.”

“Gerçekten mi?”

“Neden olmasın?”

“Yerfıstığıma alerjisi olan, polislik nasıl yapılır bilmeyen bir kaçığı mı istiyorsun?”

Harry sandalyesine yaslandı, elini pantolonunun cebine daldırdı ve buruşuk bir Camel paketi çıkardı. “Ormanda vampirist denen yeni bir canlı türü varsa onu en çok tanıyan

kişi her zaman yanımda olsun istiyorum. Ama sana göre yer-fıstığıma alerjisi var diye onu seçmemeliyim, öyle mi?”

Katrine iç geçirdi. “Demek istediğim, bu alerji işlerinden çok sıkıldım. Anders Wyller’m da kauçuğa alerjisi var, lateks eldiven giyemiyor. Muhtemelen prezervatif de kullanamıyor-dur. Düşünebiliyor musun?”

“Düşünmesem daha iyi” dedi Harry, paketin içinden kırılmış, eğri büğrü bir sigara çekip dudaklarına götürerek.”

“Neden sen de herkes gibi sigaranı ceketinin cebinde taşıyorsun, Harry?”

Harry omuz silkti. “Kırık sigaraların tadı daha iyi oluyor. Bu arada, kazan dairesi resmi olarak ofis sayılmadığma göre sigara yasağı orada geçerli değildir, değil mi?”

Hallstein Smith telefonda “Maalesef” dedi. “Yine de sorduğunuz için sağ olun.”

Telefonu kapatıp cebine soktu ve mutfak masasının karşı tarafında oturan karısı May’e baktı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu May, endişeli bir ifadeyle.

“Polis aradı. Vampiristi yakalamaya çalışan küçük bir ekibe katılmak isteyip istemeyeceğimi soruyorlar.”

“Eee?”

“Doktora tezimin zamanı yaklaşıyor. Hiç vaktim yok. Üstelik bu tür insan avlarına meraklı değilim. Zaten evde bol bol şahincilik oynuyoruz.”

“Onlara da böyle söyledin?”

“Evet. Şahincilik dışında tabii.”

“Onlar ne dedi?”

“Onlar dediğin, tek bir adam. Harry.” Hallstein Smith güldü. “Beni anladığımı, polis soruşturmalarının sıkıcı ve zahmetli olduğunu, televizyonda gösterilenlerle alakasının olmadığını söyledi.”

“İyi madem” dedi May, fincanını dudaklarına götürerek.

Hallstein da “İyi madem” deyip aynısını yaptı.

Harry ve Anders Wyller’ın ayak seslerinin yankısı, tünelin tuğla çatısından damlayan suların yumuşak sesini bastırıyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu Wyller. Kucağında külüstür bir bilgisayar ve klavye taşıyordu.

“Parkın altında, Emniyet Müdürlüğü’yle Bots Hapishanesinin arasında bir yerde” dedi Harry. “Buraya Kanal deriz.”

“Ve burada gizli bir ofis var, öyle mi?”

“Gizli değil. Sadece boş.”

“Kim yeraltındaki bir ofiste çalışmak ister ki?”

“Kimse. Zaten o yüzden kullanılmıyor.” Harry metal bir kapının önünde durdu. Kilide bir anahtar sokup çevirdi. Kolu çekti.

“Kilidi açılmıyor mu?”

“Şişmiş.” Harry bir ayağını yandaki duvara dayayıp güç aldı ve hızla kapıya asıldı. Tuğladan bir mahzenin ılık ve rutubetli kokusu yüzlerine çarptı. Harry sevinçle kokuyu içine çekti. Kazan dairesine geri dönmüştü.

içerideki lambaları açtı. Birkaç saniyelik tereddüdün ardından tavandaki floresanların ışığı titremeye başladı. Tüm ışıklar yanınca zemini gri mavi döşemeyle kaplı kare biçimindeki odaya göz attılar. Her yer beton duvardı, pencere yoktu. Harry, Wyller’a baktı. Yeni işyerlerinin görüntüsü, Harry ekibe davet ettiğinde genç dedektifin sergilediği o içten mutluluğu azaltmış olabilir miydi? Hiç öyle görünmüyordu.

Anders Wyller “Rock’n’roll zamanı” deyip sıırttı.

“İlk biz geldik, o yüzden sen seç.” Harry masaları işaret etti. Bir tanesinde yanık, kahverengi bir kahve makinesi, su damacanası ve üstlerine elle isimler yazılmış dört beyaz bardak duruyordu.

Wyller bilgisayarı kurmuş, Harry kahve makinesini çalıştırmıştı. Biri kapıyı çekiştirerek açtı.

“Vay canına, hatırladığımdan daha sıcak” diyerek güldü Björn Holm. “Huzurlarınızda Hallstein.”

Björn Holm’un arkasında iri gözlüklü, dağınık saçlı, ekose ceket giymiş bir adam belirdi.

“Smith” dedi Harry, elini uzatarak. “Fikrini değiştirmene sevindim.”

Hallstein Smith, Harry’nin elini sıktı. “Ters psikolojiye zaafım var” dedi. “Tabii denediğin şey buysa. Aksi halde şimdiye dek telefonda konuştuğum en kötü pazarlamacısın. Gerçi ilk kez bir pazarlamacıyı *geri arayıp* teklifini kabul ettiğimi söyledim.”

“Kimseyi zorlamıyoruz, sadece burada olmaktan heyecan duyacak kişileri istiyoruz” dedi Harry. “Kahveni sert mi seversin?”

“Hayır, aslında biraz... Ya da neyse, sen nasıl yaparsan.” “Peki. Sanırım bu senin.” Harry beyaz bardaklardan birini psikoloğa verdi.

Smith gözlüğünü düzelterip bardağın yanına elle yazılmış ismi okudu. “Lev Vygotsky.”

“Bu da adli tıp uzmanımız için” dedi Harry, Björn Holm’a başka bir bardak uzatarak.

“Yine mi Hank Williams?” dedi Björn neşeyle. “Yoksa bu üç yıldır yıkanmadığı anlamına mı geliyor?”

“Silinmez kalem” dedi Harry. “Bu da seninki, Wyller.” “Popeye Doyle mu? O kim?”

“Gelmiş geçmiş en iyi polis. İnternette araştır.”

Björn dördüncü bardağı elinde çevirdi. “Neden seninkinde Valentin Gjertsen yazmıyor Harry?”

“Unutkanlıktan olmalı.” Harry kahve makinesinden demliği aldı ve dört bardağı da doldurdu.

Björn diğerlerinin yüzlerindeki şaşkın ifadeyi fark etti. “Bizim bardaklarımızda kahramanlarımızın, Harry’ninkinde ise asıl şüphelinin adının yazması bir gelenektir. Yin ve yang gibi.” “Aslında fark etmez” dedi Smith. “Ama bilginiz olsun diye söylüyorum, Lev Vygotsky en sevdiğim psikolog değildir. Bir öncü olduğu muhakkak ama...”

“Sen Aune Stale’nin bardağını aldın” dedi Harry, son sandalyeyi odanın ortasında çember oluşturacak bir şekilde yerleştirerek. “Pekâlâ, burada özgürüz, kendi işimizin patronuyuz ve kimseye rapor vermeyeceğiz. Ama Katrine Bratt’la karşılıklı bilgi alışverişinde bulunacağız. Oturun. İlk önce her birimiz bu davayla ilgili ne düşündüğünü dürüstçe söyleyin, ister bilgi ve deneyimlerinize, ister içgüdülerinize, isterseniz kulağa aptalca gelen ayrıntılara dayanarak konuşun; hiçbir şeye dayanmasanız da olur. Ağzınızdan çıkacak hiçbir söz daha sonra aleyhinizde kullanılmayacak. Saçmalamanız da hiç mühim değil. Kim başlamak ister?” Dördü de sandalyelerine geçti.

“Karar verecek kişi elbette ben değilim” dedi Smith. “Ama bana kalırsa... şey, sen başla Harry.” Tüm hapisaneyi ısıtan kazanın yanı başında oturmalarına rağmen Smith ellerini üşüyormuş gibi ovuşturdu. “Belki de önce bize katilin neden Valentin Gjertsen olmadığını düşündüğünü anlatmalısın.” Harry

ona baktı. Bardağından bir yudum aldı. Yutkundu. “Tamam, ben başlayayım. Böyle bir fikir aklıma gelse de katilin Valentin Gjertsen *olmadığını* düşünmüyorum. Bir katil arkasında delil bırakmadan iki cinayet işleyebilir. Bunun için iyi bir plan ve soğukkanlılık yeterli. Ama daha sonra nedense etrafa adeta delil ve ipucu saçan bir saldırıda bulunuyor ve bunların hepsi Valentin Gjertsen’i işaret ediyor. Burada zorlama bir durum var. Sanki cinayetlerden sorumlu olan kişi, kim olduğunu herkese duyurmak istiyor. Bu da haliyle bazı soruları beraberinde getiriyor. Birisi bizi başka biri olduğunu düşündürmeye mi çalışıyor? Eğer öyleyse Valentin Gjertsen’den daha iyi bir günah keçisi olamaz.” Harry diğerlerine baktı. An-

ders Wyller gözlerini dört açmış, pür dikkat dinliyordu. Björn Holm’un uykusu gelmiş gibiydi. Hallstein Smith ise terapi seansım andıran bu ortamda hemen psikolog rolüne bürünmüş, dostane ve davetkâr bir ifadeyle onu izliyordu. “Valentin Gjertsen, geçmişte yaptıklarına bakılırsa mantığıyla hareket eden bir suçlu” dedi Harry. “Ayrıca yıllarca çabalayıp sonuç alamadığımız göz önünde bulundurulursa yakalanması zor bir katil. Belki de gerçek katil, Valentin Gjertsen’in öldüğünü ve gömüldüğünü biliyor. Çünkü bu işi kendisi yaptı. Valentin gizlice öldürülüp gömüldüyse cinayet saatlerinde nerede bulunduğu ya da bunun gibi diğer şüphelerimizi yalanlayamaz. Böy-lece mezarından bile dikkatleri üzerine çekerek bizi başka failer aramaktan uzaklaştırabilir.”

“Ama parmak izleri var” dedi Björn Holm. “Şeytan dövmesi. Kelepçedeki DNA örnekleri...”

“Haklısın.” Harry kahvesinden bir yudum daha aldı. “Fail Valentin’in parmaklarından birini kesip Hovseter’e götürmüş, parmak izlerini o şekilde bırakmış olabilir. Dövme yıkanınca geçen basit bir taklit olabilir. Kelepçedeki kıllar da yine Valentin Gjertsen’in cesedinden alınmıştır. Hatta kelepçe de kasten orada bırakılmıştır.”

Kazan dairesindeki sessizlik, kahve makinesinden gelen son bir tıkırtıyla bozuldu.

“Vay be” dedi Anders Wyller gülerek.

“Bu, şimdiye kadar paranoyak hastalarımın anlattığı en iyi on komplo teorisi listesine doğrudan girer” dedi Smith. “Şey... iltifat etmek istedim.”

“Biz de bu yüzden buradayız” dedi Harry, sandalyesinde öne eğilerek. “Farklı düşünmeli, Katrine’in soruşturma ekibinin ilgilenmediği olasılıkları değerlendirmeliyiz. Çünkü onlar olaylarla ilgili hemen bir senaryo oluşturdu ve grup ne kadar büyürse bu baskın düşünceler ve varsayımlardan kurtulmak o kadar zorlaşır. Onların çalışma şekli biraz dini andırıyor; far-

kında olmasan da etrafında bu kadar kişinin yanılıyor olamayacağını düşünüyorsun. Halbuki...” Harry isimsiz bardağını kaldırdı. “Yanılabirler. Yanılıyorlar da. Her zaman.”

“Amin” dedi Smith.

“O halde bir sonraki kötü teoriye geçelim.” dedi Harry. “Wyller?”

Anders Wyller elindeki bardağa baktı. Derin bir nefes aldı ve söze başladı. “Smith, televizyonda bir insanın nasıl vampi-riste dönüştüğünü adım adım anlattı. İskandinavya’da gençler öyle yakından takip

ediliyor ki bu tür tuhaf eğilimler göstermiş olsalar son safhaya geçene kadar sağlık hizmetleri tarafından mutlaka fark edilirdi. Vampirist Norveçli değil, başka bir ülkeden. Bu da benim teorim.” Wyller başını kaldırdı.

“Teşekkürler” dedi Harry. “Ben de şunu ekleyebilirim; seri katillerle ilgili yazılı suç tarihinde tek bir kan içen İskandinav yok.”

“Stockholm’deki Atlas Cinayeti. 1932” dedi Smith.

“Hımm. Onu bilmiyorum.”

“Muhtemelen vampirist yakalanamadığı içindir. Ayrıca seri katil olduğu da asla kanıtlanamadı.”

“İlginç. Peki orada da kurban bu davadaki gibi kadın mıydı?”

“Lilly Lindeström. Otuz iki yaşında bir hayat kadını. Tek kurbanın o olmadığına her türlü bahse girerim. Son zamanlarda Vampir Cinayeti adıyla anılmaya başlandı.”

“Bize ayrıntılarını verebilir misin?”

Smith gözlerini iki kez kırıştırdı, onları neredeyse kapanacak kadar kıstı ve hafızasından kelimeleri tek tek çağırır gibi konuşmaya başladı. “Tarih 4 Mayıs, Walpurgis arefesi; yer Sankt Eriksplan II’de tek odalı bir daire. Lilly’nin evinde bir müşteri vardı. Birinci katta oturan arkadaşına prezervatif istemeye gitmişti. Polisler Lilly’nin evine girdiğinde onu bir sedirin üzerinde ölü buldu. Ne bir parmak izi, ne de ipu-

cu vardı. Katilin cinayetten sonra etrafı temizlediği apaçıktı, hatta Lilly’nin giysileri bile katlı duruyordu. Ama mutfak lavabosunda kanla kaplı bir çorba kepçesi bulundu.”

Björn, Harry’yle göz göze gelirken Smith devam etti. “Kadının adres defterindeki onca isim polisin hiçbir işine yaramadı. Çünkü sadece ilk adları yazılıydı. Adamı bulmak şöyle dursun, bulmanın yakınından bile geçemediler.”

“Ama bunu yapan bir vampiristse tekrar saldırmış olmalı, değil mi?” diye sordu Wyller.

“Evet” dedi Smith. “Kim aksini iddia edebilir? Her seferinde delilleri daha iyi ortadan kaldırdı, hepsi bu.”

“Smith haklı” dedi Harry. “Her sene kaybolan insanların sayısı, kayıt altına alınan cinayetlerin sayısından fazla olur. Peki Wyller’m dediği gibi bir vampirist daha erken safhalarda teşhis edilebilir mi?”

“Televizyonda anlattığım tipik bir süreçti” dedi Smith. “İçlerindeki vampiristi geç yaşta keşfeden insanlar da var. Sıradan insanların gerçek cinsel yönelimlerini keşfetmesinin zaman alması gibi. Tarihteki en meşhur vampiristlerden biri olan Peter Kürten, namı diğer ‘Düsseldorf Vampiri’, ilk kez bir hayvanın, Aralık 1929’da şehrin dışında öldürdüğü bir kuğunun kanını içtiğinde kırk beş yaşındaydı. Sonrasında iki seneden kısa bir zamanda dokuz kişiyi öldürdü, yedi kişiyi de öldürmeye

çalıştı.”

“O halde Valentin Gjertsen’in bundan önce işlediği korkunç suçların içinde tek bir kan içme ya da yamyamlık vakasının bulunmaması sana göre tuhaf değil, öyle mi?”

“Hayır, değil.”

“Peki. Sen ne düşünüyorsun, Björn?”

Björn Holm sandalyesinde doğrulup gözlerini ovuşturdu. “Sizinle aynı şeyleri, Harry.”

“Mesela?”

“Mesela Ewa Dolmen cinayetinin Stockholm’deki cinaye-

tin taklidi olduğunu. Kanepenin toplanması, kan içmek kullanılan mikserin lavaboda bırakılması.”

“Kulağa mantıklı geliyor mu Smith?” diye sordu Harry.

“Taklitçi bir katil mi? Öyleyse bu epey yeni bir durum sayılır. Şey, tezatlığı vurgulamak istememiştim. Kendisini Kont Drakula’nın yeni bir bedenle doğmuş hali olarak gören vampiristler elbette olmuştur ama bir vampiristin Atlas Cinayeti’ni yeniden işlemeyi kendine görev edinmesi olası görünmüyor. Vampiristlerin tipik olarak belirli kişilik özellikleri sergilediğini söylemek daha mantıklı bir açıklama olur.”

“Harry, bizim vampiristin temizlik takıntısının olduğunu düşünüyor” dedi Wyller.

“Anlayabiliyorum” dedi Smith. “Vampirist John George Haigh’in de ellerini temiz tutma takıntısı vardı, bütün sene eldivenlerini çıkarmazdı. Kirden nefret ederdi ve kurbanlarının kanını sadece yeni yıkanmış bardaklardan içerdi.”

“Peki sence Smith...” dedi Harry. “Sence bizim vampirist nasıl biri?”

Smith iki parmağını dudaklarının arasına koyup aşağı yukarı oynattı ve nefes alıp verdikçe kanat çırpma sesine benzer bir ses çıkardı.

“Bence o da birçok vampirist gibi gençliğinden beri hayvanlara, belki insanlara işkence eden akıllı biri. Düzgün bir ailesi var ve içlerindeki tek uyum sağlayamayan kişi o. Yakında canı yine kan çekecek ve bana kalırsa kanı sadece içmekten değil, görmekten de cinsel tatmin yaşıyor. Tecavüz ve kanı birleştirerek hayalindeki mükemmel orgazmı arıyor. Peter Kürten, şu Düsseldorflu kuğu katili, kurbanlarını bıçaklama sayısının ne kadar kan aktığına, dolayısıyla orgazma ne kadar çabuk ulaştığına göre değiştiğini söylemişti.”

Odaya kasvetli bir sessizlik çöktü.

“Peki böyle birini nerede ve nasıl bulacağız?” diye sordu Harry.

“Belki de Katrine’in dün gece televizyonda söylediği doğrudur” dedi Björn. “Valentin ülkeden kaçmış olabilir. Belki de Kızıl Meydan’a gitmiştir.”

“Moskova’ya mı?” dedi Smith şaşkınlıkla.

“Kopenhag’a” dedi Harry. “Çok kültürlü Norrebro semtine. Orada insan kaçakçılığıyla ilgilenenlerin uğrak yeri olan bir park var. Genelde ülke içine, bazen de ülke dışına insan kaçırlar. Banklardan ya da salıncaklardan birine oturup elinde bir bilet tutarsın. Otobüs, uçak ya da başka bir şeyin biletini. Adamın biri yanma gelip nereye gideceğini sorar. Sonra onu ele vermeyecek başka sorular da sorar. Bu sırada parkın başka bir köşesinde oturan arkadaşı sen farkında olmadan fotoğrafını çeker ve internette gerçekten söylediğin kişi misin, yoksa dedektif misin, onu araştırır. Bu insanlar gizli ve pahalı bir seyahat acentesidir ama sana asla birinci sınıftan yer ayarlamazlar. En ucuz koltukları taşıma konteynırlarında olur.”

Smith başını iki yana salladı. “Ama vampiristler riskleri bizim kadar mantıklı hesaplamazlar. O yüzden gitmiş olabileceğini sanmıyorum.”

“Ben de” dedi Harry. “O zaman nerede bu adam? Kalabalığın içinde saklanıyor mu, yoksa izbe bir yerde tek başına mı yaşıyor? Arkadaşları var mı? Ya da bir sevgilisi olabilir mi?”

“Bilmiyorum.”

“Buradaki herkes, psikolog olsa bile kimsenin net olarak bir şey bilemeyeceğinin farkında Smith. Sadece sezgilerini soruyorum.”

“Biz araştırmacılar sezgi konusunda iyi değilizdir. Ama o yalnız biri. Bundan kesinlikle eminim. Hatta çok yalnız. Kimsesiz.”

Kapı çalındı.

“Sertçe çek ve gir!” diye seslendi Harry.

Kapı açıldı.

“İyi günler, cesur vampir avcıları” dedi Stale Aune, önce

göbeği, ardından kendisi içeri girerek. Omuzları yukarı kalkmış bir kızın elinden tutuyordu. Kızın simsiyah saçları yüzüne düştüğünden Harry kim olduğunu göremedi. “Sana polis soruşturmalarında psikoloğun rolüyle ilgili hızlandırılmış bir kurs vermeye geldim Smith.”

Smith’in yüzü aydınlandı. “Gerçekten çok makbule geçer sevgili meslektaşım.”

Stale Aune topuklarının üzerinde yaylandı. “Lafi bile olmaz. Fakat bu yeraltı mezarlığında tekrar çalışmaya hiç niyetim yok, o yüzden Katrine’in ofisini ödünç aldım.” Kızın omzuna elini koydu. “Aurora da benimle geldi; yeni bir pasaporta ihtiyacı var da. Ben Smith’le konuşurken sen de onu kuyrukta öne geçirebilir misin, Harry?”

Kız saçlarını yana itti. Harry sivilcelere dolu bu soluk ve yağlı yüzün, şunun şurasında iki sene önce gördüğü dünyalar tatlısı kıza ait olduğuna önce inanmadı. Siyah giysileri ve ağır makyajına bakılırsa artık gotik ya da Oleg'in tabiriyle emo olmuştu. Yine de gözlerinde isyan ya da asilik yoktu. Gençlere has o bezginlik veya Harry'yi tekrar gördüğü için sevinç de yoktu. Oysa ona en sevdiği manevi amcası derdi. Artık o gözlerde hiçbir duygu kalmamıştı. Aslında bir şey vardı. Harry'nin adını koyamadığı bir şey.

Harry "Tabii ki geçiririm. Burada ne yolsuzluklar yapıyoruz, bir bilsen?" deyince Aurora'yı minicik de olsa gülümsetti. "Haydi gel, pasaport bölümüne çıkalım."

Dördü kazan dairesinden ayrıldı. Harry ile Aurora sessizce kanalda yürürken Stale Aune ve Hallstein Smith iki adım gerilerinden laflayarak geliyordu.

"Bir hastam vardı. Sorunlarından öyle dolaylı yollardan bahsediyordu ki hiçbir çıkarımda bulunamıyordum" dedi Aune. "Sonra tesadüfen onun Valentin Gjertsen olduğunu anladım ve bana saldırdı. Harry imdadıma yetişmeseydi beni öldürecekti."

Harry, Aurora'nın son cümleyi duyunca gerildiğini fark etti.

"Kaçtı ama beni tehdit ederken nasıl biri olduğunu net bir şekilde gördüm. Boğazıma bir bıçak dayayıp beni teşhis koymaya zorladı. Kendisine 'hasarlı mal' diyordu. Cevap vermezsem kanımı boşaltacağını ve aletinin kanla dolacağını söyledi."

"İlginç. Gerçekten ereksiyon olduğunu gördün mü?"

"Hayır ama hissettim. Av bıçağının tırtıklı kenarını hissettiğim gibi. Gıdımın beni kurtarmasını umduğumu hatırlıyorum." Stale güldü.

Harry, Aurora'nın irkildiğini gördü ve dönüp Aune'ye baktı.

"Ah, affedersin, tatlım!" dedi babası.

"Onunla ne konuştun?" diye sordu Smith.

"Bir sürü şey" dedi Aune, sesini alçaltarak. "Pink Floyd'un Dark Side of the Moon albümünde arkadan gelen seslere kafayı takmıştı."

"Şimdi hatırladım! Ama bana adının Paul olduğunu söylediğini sanmıyorum. Maalesef tüm hasta kayıtlarımı çaldılar."

"Harry, Smith diyor ki..."

"Duydum."

Merdivenden zemin katma çıktıklarında Aune ve Smith asansörün önünde durdu; Harry ile Aurora ise orta avluya doğru yürümeye devam ettiler. Bankonun önündeki camda fotoğraf makinesinin çalışmadığını, pasaport başvurusu yapacakların binanın arka tarafındaki fotoğraf kabinini

kullanmaları gerektiğini yazan bir uyarı asılıydı.

Harry, Aurora'yı portatif bir tuvalete benzeyen kabine götürdü, perdeyi açtı ve eline birkaç bozukluk verip oturttu. "Ah, bu arada, dişlerinin görünmemesi gerekiyor" deyip perdeyi çekti.

Aurora, makineyi gizleyen siyah camda kendi yansımasına baktı.

Gözlerinin dolduğunu hissetti.

Babası Emniyet Müdürlüğü'ne giderken onunla birlikte gelmek istediğini söylemek başta iyi bir fikir gibi görünmüştü. Bahanesi de Londra'ya yapacakları sınıf gezisinden önce yeni bir pasaporta ihtiyaç duymasıydı. Babası bu tür meselelerden hiç anlamazdı; hepsiyle annesi ilgilenirdi. Asıl amacı Harry ile birkaç dakika yalnız kalmak ve ona her şeyi anlatmaktı. Ne var ki şimdi yalnızlardı ama bunu yapamayacağını anlamıştı. Babasının tünelde bıçakla ilgili söylediği şey yüzünden. O an öyle korkmuştu ki yeniden titremeye başlamış, bacakları boşalacak gibi olmuştu. O adam boğazına aynı tırtıklı bıçağı dayamıştı. Geri dönmüştü. Aurora dehşete kapılan yansımasını görmemek için gözlerini kapadı. Geri dönmüştü ve konuşursa hepsini öldürecekti. Peki konuşmasının kime ne faydası dokunacaktı? Onu bulmalarına yardımcı olacak hiçbir şey bilmiyordu. Ağzını açması ne babasını, ne de başka birilerini kurtaracaktı. Aurora gözlerini tekrar açtı. Spor salonundaki o tuvaleti andıran dar kabine bakındı. Gözleri farkında olmadan perdenin aşağısına kayd. Hemen dışarıda duran sivri burunlu çizmeler geldi aklına. Onu bekliyorlardı. İçeri girmek istiyorlardı, sonra da...

Aurora birden perdeyi açtı, Harry'yi kenara itti ve çıkış kapısına fırladı. Arkasından Harry'nin seslendiğini duydu. Çimlerin üzerinden koşarak parkı geçip Grönlandsleiret'e doğru ilerledi. Hıçkırıklarının güçlkle alabildiği nefesinin sesine karıştığını duyuyordu. Sanki hava yetmiyordu. Ama durmadı. Koşt. Yere yığılana kadar koşmaya devam edecekti.

"Paul, daha doğrusu Valentin, kana bu denli ilgi duyduğundan bana hiç bahsetmemişti" dedi Aune. Katrine'in masasına oturmuştu. "Ama geçmişini hesaba kattığımızda cinsel tercihlerini hayata geçirme konusunda kendisini kısıtlamayan biri olduğunu söyleyebiliriz. Ve böyle birinin yetişkinlik döneminde cinsellikle ilgili daha önce bilmediği yönlerini keşfetmesi çok olası gelmiyor."

"Belki de o tercih hep vardı" dedi Smith. "Ama bunu nasıl fanteziye dönüştüreceğini bulamamıştı. Gerçek arzusu insanları ısıraksa ve tabiri caizse membaından kan içmekse, belki de bu arzuyu o demir dişleri bulduktan sonra gerçekleştirmiştir?"

"İnsanların kanını içmek, o kişilerin, özellikle de düşmanların gücüne ve yeteneklerine sahip olmak için yerine getirilen kadim bir âdettir, değil mi?"

"Doğru."

"Bu seri katil için bir profil çıkaracaksan, kontrol ihtiyacıyla hareket eden bir insanı başlangıç noktası olarak almam tavsiye ederim, Smith. Klasik tecavüzcülerde ve cinsellikle güdülenen katillerde gördüğümüz gibi. Daha net ifade etmek gerekirse, hâkimiyeti yeniden ele geçirmek, bir yerde elinden alman gücü geri kazanmaktan bahsediyoruz. Zararın telafisinden." "Teşekkürler" dedi

Smith. “Zararın telafisi. Sana katılıyorum, bu fikri kesinlikle göz önünde bulunduracağım.”

“Telafi derken tam olarak neyi kastediyorsun?” diye sordu Katrine. İki psikologdan kalmak izin için aldıktan sonra pencerenin kenarına oturmuştu.

“Hepimiz gördüğümüz hasarları onarmayı isteriz” dedi Aune. “Ya da hemen hemen aynı şey olan intikam almayı. Örneğin ben çok iyi bir psikolog olmaya karar verdim çünkü o kadar kötü futbol oynuyordum ki kimse beni takımına almak istemiyordu. Harry annesi öldüğünde daha çocuğu ve başkalarının canını alan insanları cezalandırmak için cinayet dedektifi olmaya karar verdi.”

Biri kapının kisasını tıklattı.

“İyi insan lafının üstüne gelirmiş” dedi Aune.

“Böldüğüm için özür dilerim” dedi Harry. “Aurora kaçtı. Ne olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle bir şey oldu.”

Stale Aune'nin yüzüne bir kasvet çöktü ve sızlanarak sandalyesinden kalktı. “Şu ergenlerin ne yaptığını sadece Tanrı bilir. Gideyim de onu bulayım. Biraz kısa sürdüğünün farkındayım Smith. Bana telefon edersen daha sonra devam ederiz.” “Gelişme var mı?” diye sordu Harry, Aune gidince.

“Hem evet, hem hayır” dedi Katrine. “Adli Tıp Kurumu, kelepçede bulunan DNA örneğinin Gjertsen'le yüzde yüz eşleştiğini onayladı. Smith'in hasta kayıtlarının kontrol edilmesi ricasından sonra sadece bir psikolog ve iki seksolog aradı ama verdikleri isimler soruşturmadan çıkardığımız kişilere aitti. Ve tabii ki korkunç komşulardan köpek ısırıklarına, vampirlerden kurt adamlara, cinlerden trollere kadar sayısız şey hakkında jnzlerce ihbar geldi. Yine de birkaçı incelemeye değer. Bu arada, Rakel de aradı. Sana ulaşmaya çalışıyormuş.” “Evet, cevapsız çağrıları yeni gördüm. Bizim sığırmaktan telefon iyi çekmiyor. Bununla ilgili bir şey yapılabilir mi?” “Tord'a sorarım, belki bir çözüm üretir. Artık ofisimi geri alabilir miyim?”

Harry ile Smith asansörde yalnızdılar.

“Göz temasından kaçırıyorsun” dedi Smith.

“Asansörde kural bu değil midir?”

“Genel olarak, demek istedim.”

“Göz teması kurmamak göz temasından kaçmakla aynı şeyse, sanırım haklısın.”

“Asansöre binmeyi de sevmiyorsun.”

“Hımm. O kadar belli oluyor mu?”

“Beden dili yalan söylemez. Ayrıca çok fazla konuştuğumu düşünüyorsun.”

“Bu henüz ilk günün, biraz gergin olman normal.”

“Haym, ben çoğu zaman böyleyimdir.”

“Peki. Bu arada, fikrini değiştirdiğin için sana hâlâ teşekkür etmedim.”

“Hiç önemli değil. Asıl, insanların hayatı söz konusuyken sana ilk seferinde o kadar bencilce cevap verdiğim için benim özür dilemem gerekiyor.”

“Doktoranın senin için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum.”

Smith gülümsedi. “Evet, anlıyorsun çünkü sen de bizden-sin.”

“Siz kimsiniz?”

“Bir tahtası eksik elitler. Belki 1980’lerdeki Goldman İkilemi’ni duymuşsundur? Elit sporculara altın madalya kazanmalarını sağlayacak ama beş sene sonra onları öldürecek bir ilaç olsa içip içmeyecekleri soruluyor. Yarısından fazlası içeceğini söylüyor. Aynı soru sıradan insanlara sorulduğunda ise 250 kişiden sadece ikisi evet cevabı veriyor. Çoğu insan için delice olabilir ama senin ve benim gibiler için öyle değil, Harry. Bu katili yakalamak için hayatını bile feda ederdin, öyle değil mi?”

Harry psikoloğa uzun uzun baktı. Stale’nin sesi kulaklarında çınladı. *Çünkü maymun kapanının mantığı senin için de geçerli. Sen de asla pes etmiyorsun.*

“Merak ettiğin başka bir şey var mı, Smith?”

“Evet. Kilo mu aldı?”

“Kim?”

“Stale’nin kızı.”

“Aurora mı?” Harry bir kaşını kaldırdı. “Bilmem, eskiden herhalde daha zayıftı.”

Smith başını salladı. “Bir sonraki sorum hoşuna gitmeyecek Harry.”

“Göreceğiz.”

“Sence Stale Aune, kızıyla ensest ilişki yaşıyor olabilir mi?”

Harry gözlerini Smith’e dikti. Onu ekibine almasının nedeni, etrafında özgün fikirler üretebilen insanların olmasını

istemeyiydi. Ve Smith ondan bekleneni yaptığında Harry hemen hemen her şeye karşı hazır olacağını düşünmüştü. *Hemen hemen* her şeye.

“Pekâlâ” dedi Harry, kısık bir sesle. “Bir açıklama yapmak için yirmi saniyen var. Bu süreyi akıllıca kullan.”

“Sadece şunu demek...”

“On sekiz.”

“Tamam, tamam. Kendine zarar verme eğilimi. Kızın uzun kollu svetsörtü vardı. Kollarını devamlı kaşımaya bakılırsa yaralarını gizlemek için öyle giyiniyordu. Hijyen. Yanma yaklaştığında kişisel temizliğine çok önem vermediği anlaşılıyordu. Yeme. Aşırı ya da çok az yemek yemek, istismar kurbanlarında görülen tipik bir durumdur. Ruh sağlığı. Bunalımdaymış gibi bir hali vardı, endişe duyuyor da olabilir. Giysi ve makyaj yanıltıcı olabilir ama vücut dili ve yüz ifadesi asla yalan söylemez. Yakınlık. Vücut dilinden, kazan dairesine geldiğinde aklından ona sarılma düşüncesinin geçtiğini görebiliyordum. Ama o seni fark etmemiş gibi yaptı. içeri girmeden önce saçlarıyla yüzünü o yüzden örtmüştü. Çünkü samimiydiniz ve daha önce kucaklaşmıştınız; yine böylece olacağını tahmin edip bunu önledi. İstismar kurbanları yakınlık kurmaktan ve fiziksel temastan kaçınır. Sürem doldu mu?”

Asansör sarsıntıyla durdu.

Harry öne doğru bir adım atıp Smith’e tepeden baktı ve bir düğmeyi basılı tutup asansörün kapılarının açılmasını engelledi. “Bir an için haklı olduğumu farz edelim Smith.” Harry artık fısıltıyla konuşuyordu. “Bunun Stale ile ne ilgisi var? Tabii bir zamanlar seni Oslo’daki psikoloji okulundan şutladığı ve sana ‘maymun’ lakabını taktığı gerçeğini saymazsak?”

Harry, Smith’in gözlerinin tokat yemiş gibi acıyla dolduğunu gördü. Psikolog gözlerini kırıp yutkundu. “Ah. Muhtemelen sen haklısın, Harry. Hâlâ kızgın olduğum için bilinçaltımda görmek istediğim şeyleri görüyor olmalıyım. Sadece bir önseziydi ve dediğim gibi, sezgiler konusunda iyi değilim.”

Harry yavaşça başıyla evetledi. “Farkında olduğuna göre bu ilk sezgin değildi. Başka neler gördün?”

Hallstein Smith sırtını doğrulttu. “Bir babanın on altı, on yedi yaşındaki kızını elinden tuttuğunu gördüm. Ve aklımdan ilk geçen, ne kadar tatlı bir şey yaptıkları oldu. Umarım ileride ben de kızlarımla ergenlik yaşlarına kadar el ele tutuşurum.”

“Ama?”

“Ama olaya başka bir tarafından bakarsan, kızını yanından ayırmayarak onun üzerinde güç kullanan ve hâkimiyet kuran bir baba görüyorsun.”

“Bunu sana düşündüren ne?”

“Çünkü kız fırsatını bulduğu anda kaçtı. Daha önce ensest şüphesinin olduğu vakalar üzerinde çalıştım Harry. Evden kaçmak, en çok dikkat ettiğimiz şeylerden biridir. Bu saydığım belirtiler binlerce farklı anlama gelebilir ama kızın evde istismara uğradığına dair binde bir ihtimal varsa bile bu düşüncemi belirtmediğimde görevimi ihmal etmiş olurum, değil mi? Onların aile dostusun, anlıyorum; fakat bunları seninle paylaşmamın sebebi de bu zaten. Sen o kızla konuşabilecek tek kişisin.”

Harry parmağını düğmeden çekti, kapılar açıldı ve Hallstein Smith asansörden indi.

Harry kapılar tekrar kapanmaya başlayınca ayağını koydu, Smith'in peşinden merdivenleri inip kanala gitmek istedi ama tam o anda cebindeki telefon çaldı.

Cevap verdi.

“Selam, Harry.” Isabelle Sköyen'in erkeksi ama aynı zamanda cıvıltılı ve muzip sesini hemen tanıdı. “Duyduğuma göre işine geri dönmüşsün.”

“Benim haberim yok.”

“Seninle bir süre çalışmıştık, Harry. Eğlenceliydi. Daha da eğlenceli olabilirdi.”

“Bence ondan daha eğlenceli olamazdı.”

“Neyse, köprünün altından çok sular aktı Harry. Senden bir iyilik isteyecektim. İletişim büromuz Mikael için çalışmalar yapıyor. *Dagbladet*'in internette yeni yayınlanan, Mikael'i çok sert eleştiren şu yazısını görmüşsündür herhalde?” “Hayır.”

“Aynen şöyle yazıyor: ‘Şehir şu anda Mikael Bellman yönetimindeki Oslo Emniyet Teşkilatı'nın polisten beklediğimiz şeyi, yani Valentin Gjertsen gibi birini yakalama işini yerine getirememesinin bedelini ödüyor. Gjertsen'in polisle dört senedir kedi fare oyunu oynuyor olması başlı başına bir skandal, mesleki bir felaket. Gjertsen artık fare olmaktan sıkılmış olacak ki şimdilerde kedi rolüne bürünmüş durumda.’ Ne düşünüyorsun?”

“Daha iyi yazılabilmiş.”

“Birinin öne çıkıp Mikael'e yapılan bu eleştirinin mantıksız olduğunu açıklamasını istiyoruz, insanlara Bellman'm yönetiminde ciddi suçların büyük oranda önlendiğini hatırlatacak, çok sayıda cinayet soruşturmasında şahsen sorumluluk üstlenmiş, el üstünde tutulan biri. Polis Koleji'nde öğretmenlik yaptığına göre yalakalıkla da suçlanamazsın. Sen bunun için mükemmel bir adaysın Harry. Eee, ne dersin?”

“Size de Bellman'a da kesinlikle yardım etmek isterim.” “Gerçekten ister misin? Harika!”

“Elimden gelen en iyi yöntemle. Yani Valentin Gjertsen'i yakalayıp. Şu anda zaten onunla uğraşıyorum. O yüzden, müsaadenle Sköyen.”

“Hepinizin çok çalıştığını biliyorum, Harry. Ama onu yakalamanız zaman alabilir.”

“Peki Bellman'm itibarını kurtarmak neden bu kadar acil?”

Bırakın da vakit kaybetmeyelim. Asla bir mikrofonun önünde dikilip halkla ilişkiler danışmanının emrettiği şeyleri söylemem. Telefonu hemen şimdi kapatırsak sana sonunda cehenneme kadar yolunun olduğunu söylemek zorunda kalmadığım medeni bir konuşma yapmış oluruz.”

Isabelle Sköyen kahkahayla güldü. “Hiç değişmemişsin Harry. Hâlâ şu siyah saçlı tatlı avukatla mı nişanlısın?” “Hayır.”

“Hayır mı? Belki bir akşam birlikte bir şeyler içeriz, ha?” “Rakel’le artık nişanlı değiliz çünkü evlendik.”

“Hadi ya? Peki bu senin için bir sorun mu?”

“Evet, öyle. Senin içinse daha çok bir eğlence olmalı.”

“Evli erkekler süperdir. Asla başına bela açmazlar.” “Bellman gibi mi?”

“Mikael hoş biri; ayrıca şehirdeki en öpülesi dudaklara sahip. Neyse, bu konuşma giderek sıkıcı bir hal alıyor. Kapatıyorum Harry. Numaram sende var.”

“Hayır, yok. Hoşça kal.”

Rakel... Aradığını unutmuştu. Isabelle’e verdiği tepkiyi düşünürken eli öylesine Rakel’in numarasına gitti. Bu flört çağrısı onu gerçekten etkilemiş, onu kışkırtmayı başarmış olabilir miydi? Hayır. Şey, belki biraz. Peki bunun bir anlamı var mıydı? Elbette hayır. Öyle küçük bir şeydi ki kendisinin nasıl bir piç olduğuna kafa yormak dahi istemiyordu. Evet, piçin teki olduğu kesindi ama duyduğu o minicik heyecan, uzun bacakların ve geniş kalçaların istemeden aklında beliriveren ve belirmediği gibi de kaybolan o ufacık hayali, bir kabahat işlemiş olmak için yeterli değildi. Lanet olsun. Onu resmen geri çevirmişti. Gerçi bu ret cevabı Isabelle Sköyen’in onu tekrar aramasını engellemeyecekti.

“Rakel Fauke’nin telefonu. Ben Doktor Steffens.”

Harry ensesinin karıncalanmaya başladığını hissetti. “Ben Harry Hole. Rakel orada mı?”

“Hayır Hole. Burada değil.”

Harry’nin boğazı düğümlendi. İçini bir panik duygusu kapladı. Çatlayan bir buz tabakasının üzerindeydi sanki. Nefes almaya odaklandı. “Nerede?”

Sorunun ardından gelen uzun sessizliğin bir nedeni olduğundan şüphelendi Harry. O aralıkta çok şey düşünmeye vakti oldu. Beyninin istemsizce vardığı sonuçlardan biri en dikkat çekici olanıydı. Her şeyin son bulduğu, hayatında en çok istediği şeyin -bugünü ve yarını dünle aynı şekilde yaşamamanın- elinden kayıp gitmesi.

“Komada.”

Ya yaşadığı sersemlikten ya da mutlak çaresizlikten, zihni onu komanın bir şehir ya da ülke olduğuna ikna etmeye çalıştı.

“Ama beni aramış. Daha bir saat bile olmamış.”

“Evet” dedi Steffens. “Sen de açmamışsın.”

Pazartesi öğleden sonra

Anlamsız. Harry sert bir sandalyede oturmuş, masanın diğer tarafındaki adamın söylediklerine odaklanmaya çalışıyordu. Ne var ki kelimeler, gözlüklü ve beyaz önlüklü adamın arkasındaki açık pencereden gelen kuş sesleri kadar anlamsızdı. Mavi gökyüzü kadar, kaç haftadır yüzünü göstermeyen güneşin bugün parlamaya karar vermesi kadar anlamsız. Gri organları ve kıpkırmızı damarlarıyla resmedilen insanların olduğu duvar afişleri, ya da yanlarında duran haç ve haça asılı kanlar içindeki İsa kadar anlamsız.

Rakel...

Hayatındaki tek anlamlı şey.

Ne bilim, ne din, ne adalet, ne daha iyi bir dünya, ne haz, ne sarhoşluk, ne acısız bir hayat, ne de mutluluk. Sadece bu beş harfin anlamı vardı. R-a-k-e-l. Hayatının aşkı o olmasaydı başka biri olabilir miydi? Hayır, o olmasaydı başka kimse olmazdı.

Keşke kimse olmasaydı.

En azından sizden çalacakları biri de olmazdı.

Harry sonunda cümlelerin arasına girmeyi başardı.

“Bu ne demek?”

“Şu demek” dedi, Başhekim John D. Steffens, “biz de henüz bilmiyoruz. Sadece böbreklerinin gerektiği gibi çalışmadığını biliyoruz. Bunun birçok sebebi olabilir ama dediğim gibi, en bariz olanları eledik.”

“O halde fikriniz nedir?”

“Bir çeşit sendrom” dedi Steffens. “Sorun şu ki sayısız sendrom var, her biri bir öncekinden daha nadir ve daha gizli olur.”

“Tani?”

“incelemeye devam etmemiz gerek. Şimdilik onu komada tutuyoruz çünkü nefes alırken zorlanmaya başlamıştı.”

“Ne kadar süre?..”

“Sadece şimdilik. Eşinin sorununun ne olduğunu bulmamız yetmiyor, onu tedavi de etmek zorundayız. Makinesiz solunum yapabileceğinden emin olduğumuzda komadan çıkaracağız.”

“Komadayken... şey olabilir mi?”

“Evet?”

“Komadayken ölebilir mi?”

“Bilemeyiz.”

“Evet, bilirsiniz.”

Steffens parmak uçlarını birleştirdi. Konuşmayı daha sakin bir tona çekmek ister gibi öylece bekledi.

“Ölebilir” dedi en sonunda. “Hepimiz ölebiliriz. Kalp her an durabilir ama bu elbette sadece bir olasılık.”

Harry, içinde kabaran öfkenin doktorla ya da ağzından dökülen basmakalıp sözlerle ilgisi olmadığını biliyordu. Cinayet davaları sırasında maktulün yakınlarıyla konuştuğu zamanlardan biliyordu ki insanlar çatacak bir yer arardı, o yeri bulamadığında daha da sinirlenirlerdi. Derin bir nefes aldı. “Peki ne kadar bir olasılıktan bahsediyoruz?”

Steffens ellerini açtı. “Dediğim gibi, böbrek yetmezliğinin sebebini bilmiyoruz.”

“Evet, bilmiyorsunuz; zaten o yüzden buna olasılık deniyor.” Harry durdu. Yutkundu. Sesini alçalttı. “Madem öyle, bana bildiğiniz çok az şeye dayanarak bu olasılığın ne kadar olduğunu söyler misiniz?”

“Böbrek yetmezliği kendi başına bir hastalık değil, bir belirtidir. Bir kan hastalığı ya da zehirlenmeden dolayı olabilir. Bu dönemde mantar zehirlenmeleri çok oluyor ama eşinin dediğine göre yakın zamanda mantar yememişsiniz. Zaten ikiniz aynı yemekleri yiyormuşsunuz. Kendini kötü hissediyor musun, Hole?”

“Evet.”

“Ama... Tamam, anladım. Diğer ihtimalleri elediğimizde geriye sadece bir çeşit sendromun gerçekleşmiş olma ihtimali kalıyor ve sendromlar daima ciddi bir meseledir.”

“Yüzde ellinin altında mı, üstünde mi, Steffens?”

“Net bir şey...”

“Steffens, bilinmez bir durumun içinde olduğumuzun farkındayım ama yalvarıyorum. Lütfen.”

Doktor uzun uzun Harry’ye baktıktan sonra bir karar vermiş gibi göründü.

“Test sonuçlarına bakarsak şu an için onu kaybetme ihtimalimizin yüzde ellinin biraz üzerinde olduğunu düşünüyorum. Ellinin çok üzerinde değil, azıcık üzerinde. Hasta yakınlarına böyle oranlar asla vermem çünkü çok fazla anlam çıkarıyorlar. Ölüm riskini yüzde yirmi beş olarak tahmin ettiğimiz bir hasta ameliyat masasında ölürse onları kandırdığımızı söyleyip genellikle bizi suçluyorlar.”

“Demek yüzde kırk beş? Yaşama şansı yüzde kırk beş, öyle mi?”

“Şimdilik öyle. Durumu kötüye gidiyor; o yüzden bir ya da iki gün içinde hastalığımı teşhis edemezsek bu rakam düşebilir.”

“Teşekkür ederim.” Harry ayağa kalktı. Başını dönüyordu. Aklında kendiliğinden bir düşünce belirdi: her şeyin zifiri karanlığa gömülmesi umudu. Acısız, çabucak bir kurtuluş. Aptal ve bayağı olabilirdi ama diğer her şeyden daha anlamsız değildi.

“Sana nasıl ulaşacağımızı bilsek iyi olur. Şey durumunda...”

“İstedığınız zaman ulaşabilirsiniz, emin olun” dedi Harry. “Bilmem gereken başka bir şey yoksa yanma dönmek istiyorum.”

“Ben de seninle geleyim Harry.”

301 numaralı odaya doğru yola koyuldular. Önlerinde titrek bir ışığa doğru uzanan bir koridor vardı. Muhtemelen pencereden doğruca içeri giren, alçalmış sonbahar güneşinin ışığıydı. Hayaleti andıran beyaz önlüklü hemşirelerin, üzerlerinde sabahlıkla yaşayan ölümler gibi ayaklarını sürüyerek yavaşça ışığa giden hastaların yanından geçtiler. Dün Rakel’le ikisi geniş yataklarında yumuşak nevresimlerin üzerinde birbirlerine sarılırken bugün Rakel burada, hayaletler ve ruhların arasında komadaydı. Harry’nin Oleg’i araması gerekiyordu. Ona bunu nasıl açıklayacağını düşünmeliydi. Bir kadeh içkiye ihtiyacı vardı. Bu fikrin nerden geldiğini bilmiyordu ama biri kulağına bağırmış gibi aniden gelmişti işte. Bir an önce bu düşünceyi aklından çıkarması şarttı.

“Penelope Rasch’ın doktoru neden sizsiniz?” dedi yüksek bir sesle. “Bu hastaneye kaldırılmamıştı.”

“Çünkü kan nakli yapılması gerekiyordu” dedi Steffens. “Ben bir hematolog ve banka müdürüyüm. Ama acil serviste de çalışıyorum.”

“Banka müdürü mü?”

Steffens ona baktı. Belki de Harry’nin kafasını başka konularla oyalamaya, bir anda içine düştüğü durumdan kısa süreliğine de olsa kurtulmaya ihtiyacı olduğunu fark etti.

“Kan bankasının yerel şube müdürü. Aslında hamam müdürü dence yeridir; çünkü binanın bodrumunda eskiden romatizma hastalarının kullandığı hamamı devraldık. Oraya artık kan banyosu diyoruz. Biz hematologların mizah anlayışının olmadığını düşünme.”

“Hımm. Demek bundan kan alıp sattığınızı söylemişsiniz.” “Efendim?”

“Penelope Rasch’ın ne kadar kan kaybettiğini bu sayede hesapladığınızı söylemişsiniz. Sadece merdiven boşluğunda çekilen olay yeri fotoğraflarına bakarak.”

“Hafızan kuvvetliymiş.”

“O nasıl?”

“Ah, Penelope Rasch fiziksel olarak iyileşiyor. Ama psikolojik yardım alması gerekecek. Bir

vampirle karşı karşıya gelmek...”

“Vampiristle.”

“...kehanettir derler, bilirsin.”

“Kehanet mi?”

Steffens hafifçe gülümsedi. “Eski Ahit, 30:14. ‘Öyleleri var ki dişleri kılıç, çeneleri bıçaktır. Mazlumlarla yoksulları yutup yeryüzünden yok ederler.’ İşte geldik.”

Steffens kapıyı açıp Harry’yi içeri buyur etti. Gecenin içine. Kapalı perdenin diğer tarafında güneş parlıyordu ama bu tarafta tek ışık, siyah bir ekranda tekrar tekrar yükselip alçalan titrek bir yeşil çizgiydi. Harry, Rakel’in yüzüne baktı. Huzurlu ama bir o kadar uzakta, ulaşmasının mümkün olmadığı karanlık bir boşlukta süzülüyordu sanki. Yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve kapının kapandığını duyana dek bekledi. Ardından Rakel’in elini tutup yüzünü yatağa gömdü.

“Hiçbir yere gitmiyorsun hayatım” diye fısıldadı. “Hiçbir yere.”

Truls Berntsen, duvarlarla ayrılmamış açık planlı ofiste panelleri öyle bir yerleştirmişti ki Anders Wyller’la paylaştığı köşe dışarıdan hiçbir şekilde görünmüyordu. Belki de bu yüzden, onu görebilen tek kişi olan Wyller’ın her şeyi, özellikle de telefonda kimlerle konuştuğunu merak etmesine sinir oluyordu. Gerçi meraklı delikanlı şu anda dövme ve piercing salonlarını gezmeyle meşguldü; çünkü bu salonların yurtdışından vampir aksesuarları getirttiğine ve bu aksesuarların arasında takma dişe benzer sivri uçlu metal eşyaların da olduğuna dair bir ihbar almışlardı. Wyller dışarıdayken Truls da biraz keyif çatmayı planlıyordu. The Shield’ın ikinci sezonunun son bölümünü indirmiş, sesi sadece kendisinin duyacağı kadar açmıştı. Masada duran telefonu bir vibratör gibi titreyip yanıp sönmeye ve Britney Spears’ın “T’ın Not a Girl” şarkısını çalmaya başladığında buna çok da sevinmedi. Bu şarkıyı neden bu kadar çok sevdiğini kendisi de tam olarak bilmiyordu. Britney’nin henüz kadın olmadığını anlattığı sözleri akla ister istemez reşit olmamış bir kızı getiriyordu ve Truls şarkıyı bu yüzden zil sesi yapmış olmamasını umuyordu. Yoksa sebebi gerçekten de bu muydu? Okul üniformalı Britney Spears’a bakarak mastürbasyon yapmak sapıkça mıydı? Peki, bu durumda o bir sapıktı. Ancak Truls’u şu anda asıl endişelendiren şey, ekrandaki numaranın bir yerden tanıdık gelmesiydi. II Defterdarlığı olabilir miydi? İç Soruşturmalar Bölümü? Bir zamanlar para karşılığı delillerini kararttığı eski bir şüpheli? Bir alacaklı ya da iyilik borcu olduğu birisi? Her halükârda bu arayan Mona Daa değildi. Muhtemelen işle ilgili, ona durduk yere angarya çıkartacak bir konuydu. Sonunda bu telefona cevap vermenin ona hiçbir şey kazandırmayacağına karar verdi ve telefonu çekmeceye koyup STRIKE ekibindeki Vic Mackey ve mesai arkadaşlarına odaklandı. Vic’i severdi. The Shield ona göre polis teşkilatındaki gerçekte nasıl düşündüğünü gösteren tek diziydi. Birden numaranın neden tanıdık geldiğini hatırladı. Çekmeceyi hızla çekti ve telefonu kapıldığı gibi açtı. “Dedektif Polis Memuru Berntsen.”

iki saniyelik sessizlikten sonra karşı tarafın telefonu kapattığını düşündü. Ama sonra o yumuşak ve baştan çıkarıcı ses kulağını okşadı.

“Selam Truls, ben Ulla.”

“Ulla?..”

“Ulla Bellman.”

“Ah selam, Ulla. Sen miydin?” Truls sesinin inandırıcı olmasını umdu. “Sana nasıl yardım edebilirim?”

Ulla minik bir kahkaha attı. “Bilmem, nasıl ‘yardım’ edebilirsin? Seni geçen gün Emniyet Müdürlüğümün avlusunda gördüm ve uzun zamandır adamakıllı konuşmadığımızı fark ettim. Eskiden konuştuğumuz gibi, bilirsin işte.”

Biz hiç adamakıllı konuşmadık, diye geçirdi aklından Truls.

“Bir ara görüşelim mi?”

“Olur tabii.” Truls homurtulu gülüşünü bastırmaya çalıştı.

“Harika. Yarın ne dersin? Çocuklar annemde olacak. Birlikte bir şeyler içebiliriz ya da yemek yiyebiliriz.”

Truls duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Ulla onunla buluşmak istiyordu. Yoksa yine Mikael’le ilgili ağzından laf mı almaya çalışacaktı? Hayır, onunla eskisi kadar görüşmediklerini biliyor olmalıydı. Üstelik bir şeyler yiyip içmeyi teklif etmişti. “Çok iyi olur. Bir sorun mu var?”

“Sadece konuşmak iyi gelir diye düşündüm. Eskilerden pek kimseyle görüşmüyorum da.”

“Tabii, anladım” dedi Truls. “Nerede buluşalım?”

Ulla güldü. “Yıllardır birileriyle dışarı çıkmıyorum. Manglerud’da bugünlerde nerelere gidilir, hiçbir fikrim yok. Sen hâlâ orada oturuyorsun, değil mi?”

“Evet. Eee... Olsen’in Yeri hâlâ duruyor. Bryn’de.”

“Sahi mi? Peki o halde. Orası olsun. Saat sekizde?”

Truls önce başını salladı, sonra “Evet” demek akıma geldi. “Bu arada, Truls?”

“Evet?”

“Mikael’e lütfen söyleme.”

Truls öksürdü. “Söylemeyeyim mi?”

“Evet. Yarın sekizde görüşürüz.”

Ulla telefonu kapatınca Truls bir süre telefona bakakaldı. Bu olanlar gerçek miydi yoksa on altı, on yedi yaşındayken kurduğu hayallerin bir yankısı mıydı? Öyle çok sevindi ki önce göğsü patlayacakmış

gibi hissetti. Ve ardından telaşa kapıldı. Bu bir felakete dönüşecekti. Öyle ya da böyle, kesinlikle bir felakete dönüşecekti.

Tam anlamıyla bir felaketti.

Güzel günlerin çok sürmeyeceği, cennetten her an kapı dışarı edileceği öyle barizdi ki.

“Bira” dedi masanın başında dikilen çilli genç kıza bakarak.

Kızın yüzünde hiç makyaj yoktu, saçlarını basit bir atkuyruğu yapmıştı ve beyaz bluzunun kollarını dövüğe hazırlanır gibi yukarı kıvrırmıştı. Daha uzun bir sipariş bekliyormuş gibi defterini kalemini çıkarınca Harry kızın yeni olduğunu düşündü; çünkü Schröder Restoranı’nda on kişiden dokuzunun siparişi burada biterdi. Kız ilk haftalarda işten nefret etmişti. Erkek müşterilerin kaba saba şakaları, içkiyi fazla kaçırın kadınların hiç gizlemedikleri kıskançlıkları, az bahşiş, barda yürürken kalçalarıyla ritim tutacak bir müziğin olmaması ve yakışıklı çocuklar şöyle dursun, kapamış saati geldiğinde kovulmadan gitmeyen bir sürü yaşlı ve aksi ayyaş. Burada çalışmanın öğrenim kredisine katkıda bulunarak böylesine merkezi bir yerde öğrenci evinde oda tutmasına değip değmeyeceğini uzun uzun düşünmüştü. Fakat Harry ilk ayı pes etmeden ve istifasını vermeden atlatırsa durumun giderek düzeleceğinden emindi. Yapılan saçma esprilere gülmeye başlayacak, onlara aynı sıklıkta cevap vermeyi öğrenecekti. Kadınlar onların bölgesini tehdit etmediğini anladığında ona güvenmeye başlayacaktı. Bahşiş alacaktı. Çok değil ama içten gelerek verilen bahşişler. Tıpkı cesaret verici samimi iltifatlar ve ara-

da bir edilecek ilan aşklar gibi. Ona bir isim de takacaklardı. Rahatsızlık verecek kadar dürüst ama içinde sevgi de barındıran, onu bu rezil grubun içinde yüceltecek bir isim. Bücür Kari, Lenin, Dikiz Aynası, Dişi Ayı. Onunki büyük ihtimalle çilleri ve kızıl saçlarıyla alakalı bir şey olacaktı. Ve insanlar bu topluluğa girip çıktıkça, önünden sevgili adayları gelip geçtikçe, yavaş yavaş bu yer onun ailesi haline gelecekti, iyi yürekli, cömert, sinir bozucu, yitik bir aile.

Kız defterden başını kaldırdı. “Bu kadar mı?”

“Evet” dedi Harry, gülümseyerek.

Kız birisi süre tutuyormuş gibi bara koşturdu. Kim bilir, belki de barm arkasında dikilen Rita gerçekten süre tutuyordu.

Anders Wyller, Harry’yi Storgata’daki Tattoos & Pier-cings’de beklediğini söyleyen bir mesaj atmıştı. Harry cevap olarak Anders’in bu işi kendi başına halletmesi gerektiğini yazarken birden karşısına birinin oturduğunu duydu.

“Selam Rita” dedi, başını kaldırmadan.

“Selam, Harry. Kötü bir gün mü?”

“Evet.” Harry mesajın sonuna eski moda bir gülücük koydu: iki nokta üst üste ve bir parantez.

“Daha da kötüleştirmek için buraya mı geldin?”

Harry cevap vermedi.

“Ne düşünüyorum, biliyor musun Harry?”

“Ne düşünüyorsun Rita?” Harry’nin parmakları gönderme tuşunu aradı.

“Bence o kadar da kötü değilsin.”

“Çilli Kız’dan bira istedim.”

“Biz ona hâlâ Marte diyoruz. Biranı iptal ettim. Sağ omzundaki şeytanın canı bir içki çekiyor olabilir Harry. Ama solundaki melek seni sert içki satmayan, onun yerine eski dostun Rita’nm bir kahve getirip seninle laflayacağı, sonra da seni eve, Rakel’in yanına göndereceği bir yere getirmiş.”

“Rakel evde değil. Komada.”

“Aha, demek bu yüzden. Harry Hole yine boku yemeyi başardı desene? Merak etme, siz erkekler her zaman bir yolunu bulursunuz.”

“Rakel hasta. Benim de Oleg’i aramadan önce bir biraya ihtiyacım var.” Harry telefonuna baktı. Gönderme tuşunu aramaya devam ederken Rita’nm kalın ve sıcak elini elinin üzerinde hissetti.

“Sonunda işler bir şekilde düzelir Harry.”

Harry ona baktı. “Asla düzelmez. Tabii düzeltebilen birini tanıyorsan başka.”

Rita güldü. “*Sonuçta*, bugün seni dibe çeken olayla daha fazla dibe çekilemeyeceğin gün arasında bir yeri kastediyorum, Harry.”

Harry gözlerini yeniden telefonuna çevirdi. Ardından Oleg’in adını yazıp arama düğmesine bastı.

Rita kalkıp onu yalnız bıraktı.

Oleg ilk çalıştan sonra cevap verdi. “İyi ki aradın! Biz de tam bir seminerdeydik ve Polislik Kanunu’nun yirminci bendini tartışıyorduk. Burada söylenmek istenen şu, değil mi? Acil durumlarda her polis memuru bir üst rütbenin astı sayılır ve aynı bölümde ya da polis merkezinde görev almasalar dahi bu üst rütbeden gelen emirlere riayet etmek zorundadır? Yirminci bentte durumun acil olup olmadığına karar verecek kişinin üst rütbeli polis memuru olduğu yazıyor. Ben haklıyım, değil mi? Sen de söyle! Yanımdaki iki salakla içkisine iddiaya girdim de...” Harry arkadan gelen gülüşmeleri duydu.

Harry gözlerini kapadı. Elbette umut edecek, yolu gözlenecek bir şey vardı: Bugün onu dibe batıran olaydan sonrası. Artık daha fazla dibe batamayacağı o gün.

“Kötü bir haberim var, Oleg. Annen Ulleval’da.”

“Ben balık alayım” dedi Mona garsona. “Patates, sos ve sebze olmasın.”

“O zaman tabakta balıktan başka bir şey olmaz” dedi garson.

“Aynen öyle” dedi Mona, mönüyü uzatarak. İki kişilik son masayı kaptıkları yeni ama şimdiden popüler olan restorana öğle yemeğine gelen müşterilere göz gezdirdi.

“Sadece balık mı yiyeceksin?” diye sordu Nora. Kendine sossuz sezar salata söylemişti ama Mona arkadaşının salatadan sonra dayanamayıp kahvenin yanına tatlı da isteyeceğini biliyordu.

“Definisyon” dedi Mona.

“Definisyon mu?”

“Kasların daha çok belli olması için deri altındaki yağdan kurtulmak. Üç hafta sonra Norveç Şampiyonası var.”

“Vücut geliştirme mi? Gerçekten katılacak mısın?”

Mona güldü. “Bu kalçalarla mı, diyorsun, değil mi? Umarım bacaklarım ve üst gövdem yeterince puan almaya yeter. Ve tabii bir de kazanma hırsım.”

“Gergin görünüyorsun.”

“Haliyle.”

“Daha üç hafta var ve sen *asla* gerilmezsin. Ne oldu? Vam-pirist cinayetleriyle ilgili bir şey mi? Bu arada, tavsiyen için sağ ol; Smith harikaydı. Bratt da kendi çapında beklentileri karşıladı. Isabelle Sköyen’i tanıyor musun? Şu eski Sosyal Hizmetler Meclis Üyesi? Bizi aradı ve Mikael Bellman’ı *The Sunday Magazine*’de ağırlamak ister miyiz diye sordu.”

“Bellman, Valentin Gjertsen’in hâlâ yakalanamamasıyla ilgili yapılan eleştirileri yanıtlasın diye, değil mi? Evet, aynı konu için bizi de aradı. En kibar tabiriyle, tuttuğunu koparan bir kadın!”

“Ne yani, kabul mü ettiniz? Tanrım, bu aralar vampiristle ufacık alakası olan her şey yayınlanıyor.”

“Ben olsam geri çevirirdim. Ama maalesef iş arkadaşlarım benim kadar prensipli değil.” Mona, iPad’ini kurcaladı ve

Nora’ya uzattı. Nora, VG’nin internet sitesindeki haberi sesli okudu:

“Eski Sosyal Hizmetler Meclis Üyesi Isabelle Sköyen, Oslo Polis Teşkilatı’na yöneltilen eleştirileri reddetti ve emniyet müdürünün tüm dikkatini bu davaya verdiğini açıkladı: ‘Mi-kael Bellman ve ekibi vampirist katilin kimliğini teşhis etti ve şu anda tüm kaynaklarını onu bulmak için kullanıyorlar. Ayrıca emniyet müdürü, tamnmış cinayet dedektifi Harry Hole’u da tekrar göreve getirdi. Harry Hole, eski amirine bu konuda yardım etmeye oldukça istekli ve bu iğrenç sapığın bileklerine kelepçeyi takacağı günü iple çekiyor.’” Nora, iPad’i geri verdi. “Bayağı ucuz bir haber olmuş. Sen Hole hakkında ne düşünüyorsun? Yatağına girse onu yataktan atar mıydın?” “Kesinlikle. Sen atar mıydın?”

“Bilmem.” Nora’nın gözleri daldı. “Tekmelemezdin. Belki biraz iterdim, o kadar. ‘Lütfen ama, orama dokunma, orama hele hiç dokunma’ gibi.” Kıkırdayarak güldü.

“Tanrım” dedi Mona, başını iki yana sallayarak. “Yanlış anlaşılmadan doğan tecavüzlerin sayısı sizin gibiler yüzünden artıyor.”

“Yanlış anlaşılmeden doğan tecavüzler mi? Böyle bir şey gerçekten var mı? Ne demek şimdi bu?”

“Sen daha iyi bilirsin. Beni şimdiye kadar kimse yanlış anlamadı.”

“Neden Old Spice kullandığını şimdi daha iyi anladım.” “Hayır, hiçbir şey anladığın yok.” Mona iç çekti.

“Evet, anlıyorum! Tecavüzden korunmak için kullanıyorsun, değil mi? Testosteron kokan tıraş losyonu. Erkekleri biber gazı gibi kaçırıyor. Ama bu yüzden sevebileceğin erkekleri de kendinden uzaklaştırdığının farkında mısın Mona?”

“Pes ediyorum” diye homurdandı Mona.

“Evet, pes et. Söyle de kurtul!”

“Babam yüzünden.”

“Ne?”

“O da Old Spice kullanırdı.”

“Tabii ya. Çünkü aranız çok iyiydi. Onu özlediğin için...” “Bana öğrettiği en önemli şeyi daima hatırlamak için kullanıyorum.”

Nora gözlerini kırptı. “Neymiş o? Tıraş olmak mı?”

Mona gülüp bardağını kaldırdı. “Asla vazgeçmemek. Asla.” Nora başını eğdi ve arkadaşına ciddi bir bakış attı. “Sen gerginsin Mona. Sorun ne? Ayrıca Sköyen’in haberini neden geri çevirdin? Sonuçta vampirist cinayetleri senin konun.” “Çünkü daha büyük bir balık yakaladım.” Garson tekrar belirince Mona ellerini masadan çekti.

“Umarım öyledir” dedi Nora, garsonun Mona’nın önüne koyduğu minik balık filetosuna bakarak.

Mona balığı çatalıyla dürttü. “Ayrıca gerginim çünkü büyük ihtimalle izleniyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sana söyleyemem Nora. Kimseye söyleyemem. Anlaşma böyle. Tek bildiğim, şu anda bile dinleme cihazıyla dinleniyor olduğumuz.”

“Dinleme cihazı mı? Şaka yapıyorsun! Bir de Harry Hole hakkında dedim ki...”

Nora ağzını eliyle kapattı.

Mona gülümsedi. “Merak etme, aleyhinde kullanmazlar. Asıl mesele şu ki suç muhabirliğinde yüzyılın en iyi haberini bulmuş olabilirim. Hatta şimdiye kadarki en iyisini.”

“Bana söylemelisin!”

Mona başını sertçe iki yana salladı. “Sana şu kadarını söyleyeyim, yanımda tabanca var.” Çantasına hafifçe vurdu.

“İşte şimdi korkmaya başladım Mona! Ya silahının olduğunu duyarlarsa?”

“Zaten duymalarını istiyorum. Benimle uğraşmamaları gerektiğini anlasınlar.”

Nora durumu kabullenir gibi inledi. “Ama bu kadar tehlikeliyle neden tek başına yapmak zorundasın?”

“Çünkü ancak o zaman haberim bir gazetecilik efsanesi olur, sevgili Nora’ım.” Mona kocaman sırıttı ve bardağını kaldırdı. “Bu iş yolunda giderse bir dahaki sefere yemekler benden. Ayrıca şampiyonayı kazansam da kazanmasam da şampanya da içeceğiz.”

“Affedersiniz, geciktim” dedi Harry, Tattoos & Piercings’in kapısını kapatarak.

Anders Wyller gülümseyerek “Biz de ürünlere bakıyorduk” dedi. Genç polis bir masanın arkasında dikilmiş, başında Valerenga Futbol Kulübü’nün şapkası, üzerinde siyah Hüsker Dü tişörtü olan bir adamla katalog karıştırıyordu. Adamın Harry’nin hipster’lardan çok daha önceleri bıraktığından emin olduğu bir sakalı ve çarpık bacakları vardı.

Harry “Sizi rahatsız etmeyeyim” deyip kapıda dikildi.

“Söylediğim gibi” dedi sakallı adam, katalogu işaret ederek. “Bunlar sadece süs için, ağzınıza takamazsınız. Köpek-dişleri dışında dişleri de keskin değildir.”

“Peki ya şu?”

Harry etrafa bakındı. Dükkânda başka kimse yoktu; zaten bir başkası için yer de yoktu. Mekânın her bir metrekaresi, hatta her bir metreküpe kullanılmıştı. En ortada duran dövme koltuğu, tavandan sarkan tişörtler. Piercing aksesu-varlarıyla dolu raflar, daha büyük eşyaların konduğu stant-lar, kurukafalar ve çizgi roman karakterlerinin krom kaplı metal figürleri. Duvarlardaki tüm boşluklar da dövme çizim-leri ve fotoğraflarıyla doldurulmuştu. Harry resimlerin birinde Rus hapisane dövmesi olan Makarov tabancasını görür görmez tanıdı. Bu dövme-i sadece polis memuru öldürenlerin yaptırdığını bilenler bilirdi. Bulanık çizgileri ise dövme-

nin eski usulle, yani jilete bağlı bir gitar teli, erimiş ayakkabı tabanı ve idrarla yapıldığını gösteriyordu.

“Bu dövmelerin hepsini siz mi yaptınız?” diye sordu Harry. “Hayır, hiçbiri benim değil” dedi adam.

“Oradan buradan toplandı. Güzeller, değil mi?”

“İşimiz bitti sayılır” dedi Anders.

“Acele etmene gerek...” Harry birden durdu.

“Üzgünüm, yardımcı olamadım” dedi sakallı adam Wyller’a. “Tarif ettiğiniz, daha çok seks fantezileri dükkânlarından alınacak bir şeymiş gibi duruyor.”

“Teşekkürler, oralara baktık.”

“Peki. Gözünüze çarpan başka bir şey olursa söyleyin lütfen.”

“Şuradaki.”

İkisi de duvarın üst tarafındaki bir resmi işaret eden uzun polise döndü. “Onu nereden buldunuz?”

Diğer ikisi onun yanına gitti.

“Ha Hapishanesi” dedi sakallı adam. “Mahkûm ve aynı zamanda dövmeçi olan Rico Herrem’in dövmelerinden biri. İki ya da üç sene önce hapisten çıktıktan kısa bir süre sonra Tayland, Pattaya’da öldü. Şarbon yüzünden.”

“Bu dövmeyi başka birine yaptınız mı?” diye sordu Harry. Gözleri, şeytani yüzün çılgılık atan ağzına çekiliyormuş gibi hissetti.

“Hayır. Şimdiye kadar soran bile çıkmadı. İnsanların üzerinde taşımak isteyeceği türden bir şey değil.”

“Kimse mi sormadı?”

“Benim gördüğüm kadarıyla hayır. Gerçi siz sorunca hatırladım; burada bir süreliğine çalışan biri, bu dövmeyi gördüğünü söylemişti. Ona cin diyordu. Bildiğim Türkçe kelimeler cin ve şeytanla sınırlı olduğu için hâlâ aklımda. Cin, şeytani varlıklara deniyor.”

“Nerede gördüğünü söylemiş miydi?”

“Hayır, sonra Türkiye’ye döndü. Ama önemli bir şeyse telefon numarası bende olacaktı.”

Harry ve Wyller, adamın elle yazılmış bir notla arka odadan dönmesini bekledi.

“Baştan uyarayım, çok az İngilizce biliyor.”

“O halde nasıl?..”

“İşaret dili, benim uydurma Türkçem ve onun kebabçı Norveççesiyle anlaşılıyorduk. Ki artık onu da unutmuştur. Bir tercüman kullanmanızı öneririm.”

“Tekrar teşekkür ederiz” dedi Harry. “Maalesef o resmi de yanımızda götürmemiz gerekecek.” Üzerine çıkmak için bir şey ararken Wyller önüne bir sandalye koydu.

Harry sandalyeye çıkarken genç mesai arkadaşının gülümseyen yüzüne baktı.

Storgata’da yanlarından bir tramvay gürültüyle geçerken “Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Wyller.

Harry resmi ceketinin iç cebine koydu ve tepelerindeki duvara asılı mavi haça baktı.

“Şimdi seninle bir bara gidiyoruz.”

Adam hastane koridorunda yürüyordu. Önünde tuttuğu çiçek buketi yüzünden yüzünün bir kısmı görünmüyordu. Ne ziyaretçiler, ne de beyaz önlüklüler, yanından geçen kimse ona dikkat etmiyordu. Nabızı sakindi. On üç yaşındayken komşunun karısına bakmaya çalışırken merdivenden düşmüş, başım betona çarpıp bayılmıştı. Kendine geldiğinde annesini kulağını göğsüne dayarken bulmuştu. Lavantah parfümünün kokusu burnuna gelmişti. Annesi öldüğünü düşündüğünü söylemişti çünkü kalbinin sesini duyamamış, nabzını hissedememişti. Sesinden rahatladığını mı, yoksa hayal kırıklığına mı uğradığını kestirmek zordu. Ama onu yine de genç bir doktora götürmüş, deneyimsiz doktor nabzını bulmak için epey uğraştıktan sonra nabzının olağandışı bir şekilde düşük olduğunu belirtmişti.

Bu tür sarsıntılar genellikle kalbi yavaşlatmaz, aksine hızlandırır. Bunun üzerine hastaneye yatırılmış ve beyaz bir yatakta aşırı pozlanmış fotoğraflar ya da filmlerde gösterilen ölümden sonraki hayat sahneleri gibi göz kamaştırıcı beyaz rüyalar görerek bir hafta geçirmişti. Melek kadar beyaz. Hastanelerde hiçbir şey, yaklaşan karanlığa sizi hazırlamazdı.

Oda numarasını öğrendiği hasta kadını bekleyen karanlık gibi.

Ya da olanları öğrendiğinde bakışları değişen o polisi bekleyen karanlık.

Hepimizi bekleyen karanlık.

Harry aynanın önündeki raflara dizili şişelere ve içlerindeki altın renkli sıvının yansıyan ışıktaki sıcacık ışıltısına baktı. Rakel uyuyordu. Artık uykudaydı. Yüzde kırk beş. Yaşama şansı ve bu şişelerdeki alkolün oranı hemen hemen aynıydı. Uyku. O da onunla birlikte orada olabilirdi. Gözlerini başka bir tarafa çevirdi. Mehmet’in ağzına ve anlaşılmaz kelimeler söyleyen dudaklarına baktı. Harry bir yerde Türkçe dilbilgisinin dünyanın en zor üçüncü dilbilgisi olarak görüldüğünü okumuştur. Mehmet’in kulağına dayadığı telefon Harry’ye aitti.

Mehmet “Sağ olun” deyip telefonu Harry’ye geri verdi. “Dediğine göre cin suratını Sagene’de, Cağaloğlu Hamamı adındaki bir Türk hamamında, bir adamın göğsünde görmüş. Ona birkaç defa rastlamış. En son bir seneden az bir zaman önce, Türkiye’ye dönmesine yakın görmüş. Adam devamlı bornoz giyiyormuş. Saunada bile. Onu sadece bir kez hararet odasının içindeyken bornozsuz görmüş.”

“Hara-ne?”

“Buhar odası. Kapı açılıp buhar bir iki saniyeliğine azalınca bir anlığına o dövmeği görmüş. Böyle

bir dövme yi kim görse unutmaz, diyor. Şeytanı zincirlerinden kurtulmaya çalışırken görmek gibiymiş.”

“Adamın ayırt edici özelliklerinin olup olmadığını sordun, değil mi?”

“Evet. Bahsettiğiniz çenesinin altındaki yaraları ya da başka bir şeyi fark etmemiş.”

Harry dalgınca başını sallarken Mehmet kahvelerini tazelemeye gitti.

“Hamamı takibe mi alacağız?” diye sordu, Harry’nin yanındaki bar taburesinde oturan Wyller.

Harry başını iki yana salladı. “Oraya tekrar gidip gitmeyeceğinden emin değiliz. Ya da ne zaman gideceğinden. Valentin’in bugünlerde nasıl görüldüğünü de bilmiyoruz. Dövmesini yanlışlıkla göstermeyecek kadar zeki.”

Mehmet geri döndü ve kahve fincanlarını tezgâha bıraktı. ‘Yardımın için teşekkürler Mehmet’ dedi Harry. ‘Yeminli bir Türkçe tercüman bulmamız en az bir gün sürerdi.’”

Mehmet omuz silkti. “Yardım etmem gerektiğini hissettim. Sonuçta Elise öldürülmeden önce buradaydı.”

“Hımm.” Harry fincana baktı. “Anders?”

“Efendim?” Anders Wyller muhtemelen Harry ilk kez adını kullandığı için mutlu oldu.

“Arabayı alıp kapının önüne getirebilir misin?”

“Olur ama zaten...”

“Seninle dışarıda buluşuruz.”

Wyller gidince Harry kahveden bir yudum aldı. “Beni ilgilendirmez ama başın belada mı Mehmet?”

“Kimin? Benim mi?”

“Sabıka kaydına baktım, temiz görünüyor. Ama biz geldiğimizde burada olan ve bizi görür görmez kaçan adam temiz değil. Selâmlaşmamış olabiliriz ama Danial Banks’le ben birbirimizi eskiden beri tanırız. Sana kancayı taktı mı?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

‘Yakın zaman önce bir bar açtın ve vergi geçmişine bakı-

lırsa zengin biri sayılmazsın. Banks’in uzmanlık alanı senin gibilere borç para vermektir.’”

“Benim gibiler mi?”

“Bankaların muhatap olmayacağı kişiler. Yaptığı şey yasalara aykırı; biliyorsun, değil mi? Ceza

Kanunu'nun 295 sayılı bendine göre tefecilik. İhbar edersen ondan kurtulabilirsin. Sana yardım ederim.”

Mehmet mavi gözlü polise baktı. Ardından başıyla evetle-di. “Haklısın, Harry...”

“Güzel.”

“...gerçekten de seni ilgilendirmiyor. Arkadaşın dışarıda seni bekliyor olmalı.”

Adam hastane odasının kapısını kapattı. Panjurlar kapalı olduğundan odaya azıcık bir ışık sızıyordu. Çiçek buketini yatağın başındaki komodinin üzerine bıraktı. Uyuyan kadına baktı. Yatakta öylece yatarken ne kadar yalnız görünüyordu. Perdeleri örttü. Yatağın yanındaki sandalyeye oturdu, ceketinin cebinden bir şırınga çıkardı ve iğnenin kılıfını çekti. Kadını kolundan kavradı. Gözlerini tenine dikti. Gerçek tenine. Gerçek tene bayılırdı, içinden öpmek geldi ama kendini tutması gerektiğini biliyordu. Plan. Plana bağlı kalmalıydı. Şırıngayı kadının koluna sapladı, iğnenin hiç zorlanmadan derinin içine kaydığını hissetti.

“İşte oldu” diye fısıldadı. “Seni ondan alacağım. Artık be-nimsin. Tamamen benim.”

Şırınganın pistonunu bastırdı ve siyah sıvının kadının içine yavaşça zerk oluşunu izledi. Onu karanlıkla dolduruyordu. Karanlıkla ve uykuyla.

“Emniyete mi?” diye sordu Wyller.

Harry saatine baktı, ikiydi. Bir saat sonra hastanede Oleg’le buluşacaktı.

“Ulleval Hastanesi” dedi.

“Hasta mısın?”

“Hayır.”

Wyller bekledi ama bir açıklama gelmeyince birinci vitese takıp yola koyuldu.

Harry pencereden dışarıya bakarken Rakel’in durumunu neden kimseye anlatmadığını düşündü. Katrine’e işle ilgili sebepler yüzünden söylemek zorundaydı. Peki diğerleri? Hayır. Neden söyleyecekti ki?

“Dün Father John Misty’yi indirdim” dedi Wyller.

“Neden?”

“Sen önerdin ya?”

“Önerdim mi? O halde iyi olmalı.”

Trafikte Ullevalsveien’ı yavaşça tırmanıp Sankt Olav Katedrali’ni ve Nordal Bruns Caddesi’ni

geçene kadar ikisi de konuşmadı.

“Otobüs durağında dur” dedi Harry. “Bir tanıdık gördüm.”

Wyller yavaşladı ve arabayı gençlerin okul çıkışı otobüse binmek için beklediği durağın yanına çekti. Oslo Katedral Okulu. Evet, kız bu okula gidiyordu. Gürültülü kalabalığın biraz dışında dikiliyor, saçları yine yüzüne düşüyordu. Ne diyeceği hakkında hiçbir fikri olmasa da Harry camı indirdi.

“Aurora!”

Uzun bacaklı kız önce irkildi, ardından ürkek bir ceylan gibi koşmaya başladı.

“Kızlar üzerinde hep böyle mi etki bırakırsın?” diye sordu Wyller, Harry ona sürmesini söyleyince.

Arabaya ters yönde koşuyor, diye düşündü Harry, onu dikiz aynasından izlerken. Kız bir an için durup düşünmemişti bile. Çünkü bunu daha önceden düşünmüştü: Arabada oturan birinden kaçmak istiyorsanız arabanın gittiği yönün tersine koşardınız. Peki kaçmasının sebebi neydi, onu bilmiyor-

du işte. Belki de bir tür ergenlik öfkesiydi. Ya da Stale'nin dediği gibi, gelip geçici bir dönem.

Trafik Ullevalsveien'da giderek azaldı.

Anders hastanenin üç numaralı blokunun kapısında durdu ve “Ben arabada beklerim” dedi.

“Biraz uzun sürebilir” dedi Harry. “Bekleme salonunda otursana?”

Anders gülümseyip başını iki yana salladı. “Hastanelerle ilgili kötü anılarım var.”

“Hımm. Annen mi?”

“Nereden bildin?”

Harry omuz silkti. “Çok yakın olduğun biri olmalı. Ben de annemi çocukken bir hastanede kaybettim.”

“O da mı doktorların hatası yüzünden öldü?”

“Hayır, kurtarılması imkânsızdı. O yüzden suçu ben üstlendim.”

Wyller kederli bir biçimde başını salladı. “Annemin vakasında tüm suç, kendini tanrı zanneden beyaz önlüklü birinin-di. O yüzden oraya adımımı bile atmayacağım.”

Harry kapıya giderken yüzünün Önünde tuttuğu bir demet çiçekle dışarı çıkan bir adam dikkatini çekti. Dikkatini çekti çünkü hastaneye çiçekle gelen insanlar görmeye alışkındı, hastaneden çiçekle çıkanlar değil. Oleg bekleme alanında oturuyordu. Etraflarındaki hastalar ve ziyaretçiler konuşacak konu bulamayıp eski dergileri karıştırırken ikisi kucaklaştılar. Oleg, Harry'den sadece bir iki santim daha kısaydı. Harry genç adamın boyunun daha fazla uzamadığını ve iddiayı kendisinin kazandığını bazen unutuyordu.

“Başka bir şey söylediler mi?” diye sordu Oleg. “Hastalığı neymiş? Tehlikeli miymiş?”

“Hayır, söylemediler” dedi Harry. “Ama dediğim gibi, o kadar endişelenmene gerek yok. Ne yaptıklarının gayet farkındalar. Onu kontrol altında tutmak için yapay komaya soktular. Tamam mı?”

Oleg ağzını açtı. Tekrar kapattı ve başıyla onayladı. Harry o an bir şeyi fark etti. Onu gerçeklerden koruduğunun farkındaydı Oleg. Harry’ye bunu yapması için izin veriyordu.

Yanlarına bir hemşire geldi ve odaya girip onu görebileceklerini söyledi.

Harry önden girdi.

Panjurlar kapalıydı.

Yatağın başına yürüdü. Yastıktaki solgun yüze baktı. Ra-kele uzaklardaymış gibi görünüyordu.

Çok uzaklarda.

“Nefes... nefes alıyor mu?”

Oleg. Küçük bir çocukken Holmenkollen’in iri köpeklerinin yanından geçmek zorunda kaldıklarında yaptığı gibi Harry’nin arkasında dikiliyordu.

“Evet” dedi Harry, yanıp sönen makineleri işaret ederek.

Yatağın iki tarafına oturdular. Ve birbirlerine çaktırmadıklarını düşünerek ekranda titreyen yeşil çizgiye göz attılar.

Katrine ellerden oluşan ormana bakıyordu.

Basın açıklaması sadece on beş dakika sürmüştü ve Pa-role Salonu’ndaki sabırsız hava neredeyse elle tutulur hale gelmişti. Onları bu denli kızıştıran şeyin ne olduğunu düşündü. Valentin Gjertsen’i yakalama çalışmalarında polisin hiçbir aşama kaydedememiş olması mıydı? Yoksa Valentin Gjertsen’in hâlâ yeni bir kurbanın peşine düşmemesi mi? Son saldırının üzerinden kırk altı saat geçmişti.

“Maalesef aynı sorulara aynı cevapları vereceğim” dedi. “O yüzden yeni bir sorunuz...”

“Artık iki yerine üç cinayetle ilgilenecek olmanızı nasıl karşılıyorsunuz?”

Soru, salonun arkalarından seslenen bir gazeteciden gelmişti.

Katrine, huzursuzluğun tüm salona dalga dalga yayıldığını gördü. Ön sırada oturan Björn Holm’a baktı ama cevap olarak sadece yukarı kalkan bir çift omuz gördü. Mikrofonlara doğru eğildi.

“Bana henüz ulaşmamış bilgiler olabilir; dolayısıyla size daha sonra cevap vermek durumundayım.”

Başka bir ses yükseldi: “Hastane az önce bildirdi. Penelo-pe Rasch ölmüş.”

Katrine, yaşadığı sersemliği belli etmemeye çalıştı. Pene-lope Rasch’ın yaşayacağına kesin gözüyle bakılıyordu.

“Burada bitirelim. Daha fazla bilgi edindiğimizde tekrar bir araya geliriz.” Katrine notlarını topladı ve aceleyle kürsüden inip yan kapıya yöneldi. “*Sizden* daha fazla bilgi edindiğimizde” diye mırıldanıp kendi kendine küfretti.

Koridorda hızlı adımlarla yürüyordu. Bu da neydi şimdi? Penelope Rasch’ın tedavisinde bir terslik mi olmuştu? Öyle olmasını umdu. Doktorların tıbbi bir açıklama getirebilmesini, bunun beklenmedik bir yan etki, bir tür ani kriz, hatta hastanenin bir hatası olmasını diledi. Hayır, mümkün değildi. Penelope’yi, numarasını sadece yakınlarının bildiği gizli bir odaya yatırmışlardı.

Björn koşarak arkasından geldi. “Ulleval’la konuştum. Alışılmadık bir zehir olduğunu ve ellerinden hiçbir şey gelmediğini söylüyorlar.”

“Zehir mi? Isırıkta mı geliyor, yoksa hastanede mi verilmiş?”

“Belirsiz. Yarın netleşeceğini söylüyorlar.”

Tam bir karmaşa. Katrine karmaşadan nefret ederdi. Üstelik Harry hangi cehennemdeydi? Siktir, dedi içinden. Siktir.

“Dikkat et de o topuklularla yeri delme” dedi Björn sessizce.

Harry, Oleg’e doktorların pek bir şey bilmediğini söylemişti. Durumu belirsizliğini koruyordu. Çok fazla olmasa da açıklığa kavuşturmaları gereken birkaç tıbbi konu vardı. Bunlar dışında çok da konuşmamışlardı.

Harry saatine baktı. Yedi olmuştu.

“Eve gitmelisin” dedi. “Bir şeyler ye ve uyu. Yarın okulun var.”

“Sen burada kalacaksan tamam” dedi Oleg. “Onu yalnız bırakamayız.”

“Beni de çok geçmeden kovarlar. Ama o zamana kadar buradayım.”

“Gerçekten kalacak mısın? işe gitmeyecek misin?”

“İş mi?”

“Evet. Burada olacağına göre... şu senin davayla ilgilenmeyecek misin?”

“Tabii ki hayır.”

“Cinayet davalarında çalışırken neye dönüştüğünü biliyorum.”

“Sahiden mi?”

“Bazılarım hatırlıyorum. Annem de anlatırdı.”

Harry iç çekti. “Hiçbir yere gitmiyorum. Söz. Dünya ben-siz devam edebilir ama...” Sustu, cümlelerin geri kalanı adeta havada asılı durdu: ...*onsuz edemez*.

Derin bir nefes aldı.

“Nasıl hissediyorsun?”

Oleg omuz silkti. “Korkuyorum. Canım yanıyor.”

“Biliyorum. Haydi git, yarın okuldan sonra gelersin. Ben de sabah ilk iş burada olacağım.”

“Harry?”

“Efendim?”

“Yarın her şey daha mı iyi olacak?”

Harry ona baktı. Kahverengi gözlü, siyah saçlı çocuğun

Harry ile hiçbir kan bağı yoktu ama ona bakmak yine de aynaya bakmak gibiydi. “Sence?”

Oleg başını iki yana sallarken Harry onun gözyaşlarını tutmaya çalıştığını gördü.

“Haklısın” dedi Harry. “Ben de annem hastayken senin gibi burada oturmuştum. Saatlerce, günlerce. Daha küçücük çocuktum; o bekleyiş beni içten içe yiyip bitirmişti.”

Oleg gözlerini elinin tersiyle silerek burnunu çekti. “Yapmamış olmayı diler miydin?”

Harry başını iki yana salladı. “Tuhaf olan da bu. Fazla ko-nuşmamıştık; çok hastaydı. Yorgun bir gülümsemeye öylece yatıyordu ve güneşte kalan bir fotoğrafın renkleri gibi azar azar soluyordu. Çocukluğumun hem en kötü, hem de en iyi anısı bu. Beni anlayabiliyor musun?”

Oleg yavaşça başını oynattı. “Sanırım.”

Sarılarak vedalaştılar.

Oleg “Baba...” diye fısıldadı ve Harry boynunda ılık bir yaş hissetti.

Ama o ağlayamazdı. Ağlamak istemiyordu. Yüzde kırk beş, *koskoca* yüzde kırk beş.

“Buradayım oğlum” dedi Harry. Kararlı bir sesle söyledi bunu. Duygusuzca. Güçlü hissediyordu. Bunu başarabilirdi.

Pazartesi akşamı

Mona Daa spor ayakkabılarını giymişti ama ayak sesleri yine de konteynırların arasında yankılanıyordu. Küçük elektrikli arabasını kapıda bırakıp artık kullanılmayan liman araç gereçleri için gerçek bir mezarlık olan boş kon-teynır limanının karanlığına girmişti. Sıra sıra dizilmiş konteynırlar, alıcılar iflas ettiği ve ürünleri teslim alamadığı ya da gönderenler artık var olmadığı ve iade kabul edemediği için unutulup ölüme terk edilen sevkiyatın mezar taşlarıydı. Artık bu mallar burada, yanı başında gelişen ve güzelleşen Björvika'mn tam zıttı olan Örmöya'da sonsuz bir bekleyişin içinde hapsolmuş haldeydiler. Konteynırla-rın aksine orada birbiri ardına pahalı ve lüks yapılar yükseliyor, Opera Binası'mn buzlu yamaçları ise bu ihtişamın başını çekiyordu. Mona ileride bu binanın petrol çağının bir anıtı, sosyal demokrasinin Tac Mahal'i olarak görüleceğinden emindi.

Mona yolunu bulmak için yanına aldığı el fenerini kullandı ve asfalta boyayla yazılmış olan rakamları ve harfleri takip etti. Altında siyah bir tayt, üzerinde siyah bir sweatshirt vardı. Bir cebinde biber gazı ve asma kilit, diğerinde tıp fakültesinden sonra orduda bir sene sıhhiyeci olarak görev yapıp bir daha silahına dokunmayan babasından izinsiz aldığı 9 milimetrelik bir Walther tabanca duruyordu.

Sweatshirtin altında, ses kayıt cihazını taktığı kemerin aşağısında kalbi giderek daha hızlı çarpıyordu.

H23 numaralı bölüm, üst üste üçer tane dizilmiş iki sıra konteynırm ortasmdaydı.

Ve gerçekten de bir kafes vardı.

Boyutuna bakılırsa büyük şeyleri taşımak için kullanılmıştı. Bir fil, belki bir zürafa ya da suaygırı. Bir tarafı tamamen açılabilirdi ama kapağa pastan kahverengiye dönmüş devasa bir asma kilit vurulmuştu. Ancak uzun kenarların birinin ortasında, Mona'mn hayvanları besleyen ve kafesi temizleyen insanlar tarafından kullanıldığını düşündüğü küçük, kilitsiz bir kapı duruyordu.

Demir çubukları kavrayıp kapıyı kendine doğru çekerken menteşeler gıcırdadı. Son kez etrafı kolaçan etti. Adam muhtemelen çoktan gelmiş, gölgelerin arasında ya da konteynır-lardan birinin arkasında saklanarak anlaştıkları gibi yalnız olup olmadığını kontrol ediyordu.

Şüphe duymaya ya da tereddüt etmeye vakit yoktu. Yarışmada halteri kaldırırken de aynısını yapmış, kararın artık alındığını ve yapması gerekenin basit olduğunu söylemişti kendine. Düşünecek zamanı geçmiş, geriye bir tek eylemin kendisi kalmıştı. İçeri girdi, yanında getirdiği asma kilidi cebinden çıkardı, kapının kenarından ve çubukların birinden geçirdi. Kilitleyip anahtarı cebine koydu.

Kafesin içi idrar kokuyordu ama idrarın bir hayvana mı, yoksa insana mı ait olduğunu anlayamadı. Kafesin ortasına yürüdü ve orada dikildi.

Adam sağdan, soldan ya da kafesin her iki ucundan gelebilirdi. Başını kaldırdı. Konteynır yığınlarının tepesine tırmanıp onunla yukarıdan da konuşabilirdi. Telefonunun kayıt özelliğini açtı ve onu pislik içindeki demir zemine koydu. Ardından eşofmanının sol kolunu yukarı çekti ve saatin 19.59 olduğunu gördü. Aynısını sağ koluna da yaptı. Nabız ölçer 128'i gösteriyordu.

“Selam, Katrine. Benim.”

“Güzel. Ben de sana ulaşmaya çalışıyordum. Mesajlarımı aldın mı? Neredesin sen?”

“Evde.”

“Penelope Rasch öldü.”

“Komplikasyonlar. VG’nin sayfasında gördüm.”

“Eee?”

“Eesi şu, düşünecek başka şeylerim var.”

“Sahi mi? Mesela?”

“Rakel, Ulleval’a kaldırıldı.”

“Siktir. Ciddi misin?”

“Evet.”

“İnanmıyorum Harry. Ciddi bir şey mi?”

“Bilmiyorum. Ama soruşturmaya devam edemem. Artık hastanede olacağım.”

Bir anlık sessizlik yaşandı.

“Katrine?”

“Efendim? Ha, evet, tabii ki. Üzgünüm, üst üste çok fazla şey oldu da. Söylememe bile gerek yok, maddi ya da manevi her türlü yardıma hazırım. Kahretsin, Harry, orada konuşacak kimsen var mı bari? Dilersen ben?...”

“Sağ ol, Katrine. Senin yakalaman gereken biri var. Ekibimi dağıtacağım; sen de elindekilerle yetinmek zorunda kalacaksın. Smith’ten faydalan. Sosyal becerileri muhtemelen benimkinden bile kötü ama korkusuz biri ve farklı fikirler sunmaktan çekinmiyor. Anders Wyller da ilginç bir çocuk. Neler yapabileceğini görmek için ona biraz daha fazla sorumluluk verebilirsin.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa ara. Ne olursa olsun.”

“Hı, hı.”

Telefonu kapatınca Harry ayağa kalktı. Kahve makinesine yürüdü ve yerde sürüdüğü ayaklarının sesini duydu. Ayaklarını asla ama asla sürümezdi. Elinde demlikle boş mutfığa bakındı. Fincanı nereye bıraktığını unutmuştu. Demliği geri koydu, mutfak masasına oturdu ve Mikael Bellman’ın numarasını aradı. Karşısına bir telesekreter mesajı çıktı. İyi ki de telefonu açmamıştı; zaten

söyleyecek çok bir şeyi yoktu.

“Ben Hole. Karım hasta, o yüzden işi bırakıyorum. Son kararım.”

Sandalyede oturmaya devam etti ve pencereden şehrin ışıklarına baktı.

Bir tonluk bir mandanın, boynuna saldırıp orada asılı kalan bir aslanla durması gözünün önüne geldi. Mandanın yaraları kamyordu ama hâlâ çok fazla kanı vardı. Aslanı bir kez silkelemeyi başarsa onu kolaylıkla ayaklarının altında çiğneyebilir ya da ona boynuzlarını geçirebilirdi. Ne var ki vakit daralıyordu, soluk borusu sıkışıyordu ve havaya ihtiyacı vardı. Üstelik aslan sürüsü kan kokusunu almıştı, daha fazlası geliyordu.

Harry ışıkları görebiliyordu ama şimdiye kadar hiç bu kadar uzakta olmamışlardı.

Nişan yüzüğü. Valentin ona bir yüzük vermiş ve geri gelmişti. Tıpkı Nişanlı gibi. Kahretsin. Düşünmeyi bıraktı. Kafasını boşaltması gerekiyordu. Zihninin ışıklarını kapatmalı, kapısına kilit vurmali ve eve gitmeliydi.

Mona bir ses duyduğunda saat 20.14'tü. Kafesin içinde otururken daha da zifiri bir hal alan karanlıktan geliyordu ses. Bir kıpırtı gördü. Bir şey yaklaşıyordu. Önceden hazırladığı soruları tekrar düşünürken onun en çok nesinden korktuğunu sormuştu kendine: Gelmesinden mi, gelmemesinden mi? Artık cevabı biliyordu. Kalp atışlarını boynunda hissetti ve cebindeki tabancayı sımsıkı kavradı. Ailesinin bodrumun-

da atış talimi yapmış, altı metre uzaktan hedefi vurmaya başarmıştı. Tuğla duvardaki kancadan sarkan, çürümeye yüz tutmuş bir yağmurluğu.

Karanlıktan çıkan şey, birkaç yüz metre ötede çimento silolarının yanma demirleyen bir yük gemisinin ışığıyla aydınlandı.

Bir köpekti bu.

Kafese doğru yürüdü ve gözlerini Mona'ya dikti.

Sokak köpeğine benziyordu. Tasma yoktu, dahası bu sıska ve uyuz haliyle burası dışında başka bir yere ait olması imkânsızdı. Kedi alerjisi olan Mona'mn küçükken eve kadar kendisini takip etmesini ve bir daha yanından ayrılmamasını dilediği türden bir köpekti.

Mona köpeğin miyop gözlerine baktı ve aklından geçenleri hayal etti. Kafesin içinde duran bir insan, içinden gülüyor olmalıydı.

Köpek bir süre daha Mona'yı izledikten sonra kafesin dibine yanaştı, arka bacağını kaldırdı ve fişkırان sıvı kafesin çubuklarına ve zeminine çarptı.

Köpek uzaklaşarak karanlığın içinde kayboldu.

Ne kulaklarını dikti, ne de havayı kokladı.

Mona o an gerçeği fark etti.

Kimsenin geldiği yoktu.

Nabız ölçerine baktı. 119. Giderek iniyordu.

Adam burada yoktu. O zaman neredeydi?

Harry karanlığın içinde bir şey gördü.

Garaj yolunun ortasında, pencerelerden ve merdivenden gelen ışığın ilerisinde kollarını yana sarkıtmış, mutfak penceresine ve Harry'ye bakarak hareketsizce dikilen birinin silüetini seçebiliyordu.

Harry başını öne eğdi ve dışarıda kimseyi görmemiş gibi yaparak kahve fincanına baktı. Tabancası üst kattaydı.

Koşup almalı mıydı?

Öte yandan, avın kendisi avcıya yaklaşacaksa onu ürkütmemesi gerekiyordu.

Harry aydınlık mutfakta apaçık görüldüğünü bilerek doğruldu ve gerindi. Pencereleri garaj yoluna bakan oturma odasına gitti, eline bir kitap aldı, iki hızlı adımda ön kapıya ulaşp Rakel'in çizmelerinin yanma bıraktığı bahçe makasını kaptı, kapıyı birden açtı ve basamaklardan aşağı koştu.

Karaltı hâlâ hareket etmiyordu.

Harry durdu.

Dikkatle ona baktı.

“Aurora?”

Harry mutfak dolabını karıştırdı. “Kakule, tarçın, papatya. Rakel'in bir sürü çayı var ama kahveci olduğum için hangisini tavsiye edeceğimi cidden bilmiyorum.”

“Tarçın olabilir” dedi Aurora.

“Al bakalım” dedi Harry, ona bir kutu uzatarak.

Kız kutudan bir çay poşeti alıp sıcak su dolu fincana daldırırken Harry onu izledi.

“Geçen gün Emniyet Müdürlüğü'nden kaçtın” dedi Harry.

“Evet” dedi kız, çay kaşığına poşete bastırarak.

“Dün de otobüs durağından kaçtın.”

Kız cevap vermedi. Saçları yüzüne düşmüştü.

Harry oturup kahvesinden bir yudum aldı. Ona ihtiyacı olan zamanı verdi, sessizliği cevap gerektiren kelimelerle doldurmadı.

“Senin olduğunu görmedim” dedi kız en sonunda. “Şey, aslında gördüm ama korkmuştum bir kere. Beyninin bir sorun olmadığını bedenine söylemesi genelde biraz vakit alıyor. O sırada çoktan kaçmaya başlamıştım.”

“Hımm. Birisinden mi korkuyorsun?”

Kız başıyla onayladı. “Babam.”

Harry kendini hazırladı. Devam etmek istemiyordu, o cümleleri duymak istemiyordu. Ama buna mecburdu.

“Baban ne yaptı?”

Kızın gözleri doldu. “Bana tecavüz etti ve kimseye anlatmamamı söyledi. Anlatırsam ölürmüş...”

Harry’nin midesi öyle hızlı bulandı ki bir an için nefesi kesildi. Yutkunurken safrası boğazını yaktı. “Baban öleceğini mi söyledi?”

“Hayır!” Kızın ani ve öfkeli çıkışı mutfak duvarlarında kısa ama sert bir yankıya sebep oldu.

“Bana tecavüz eden adam, birine anlatırsam babamı öldüreceğini söyledi. Daha önce de babamı az kalsın öldürüyor-muş; bu defa onu hiçbir şey durduramazmış.”

Harry gözlerini kırpıştırdı. Rahatlama ve şokun acı karışımını özümsemeye çalıştı. “Tecavüze mi uğradın?” diye sordu, sahte bir sakinlikle.

Kız başını aşağı yukarı salladı, burnunu çekti ve gözlerini sildi. “Hentbol turnuvasına katıldığımızda kızlar tuvaletinde oldu. Raket’le evlendiğiniz gün. İşini bitirdi ve gitti.”

Harry düştüğünü hissetti.

“Bunu atabileceğim bir yer var mı?” Kız damlayan çay poşetini fincandan çıkarıp elinde salladı.

Harry elini uzattı.

Aurora önce tereddüt etti, sonra poşeti avucuna bıraktı. Harry yumruğunu sıktı, sıcak çayın tenini yakmasına ve parmaklarının arasından akmasına izin verdi. “Canını yaktı mı? Şey dışında?..”

Aurora başını iki yana salladı. “Beni öyle sıkı tuttu ki vücudumda morluklar oluştu. Anneme maçta olduğunu söyledim.”

“Şimdiye kadar bundan kimseye bahsetmedin mi? Üç sene boyunca?”

Kz başıyla onayladı.

Harry'nin içinden ayağa kalkıp masanın diğer tarafına geçmek ve onu kollarının arasına almak geldi. Ama Smith'in yakınlık ve samimiyetle ilgili söylediklerini hatırlayınca kendine engel oldu.

“Peki neden şimdi gelip bana anlattın?”

“Çünkü başkalarını öldürüyor. Gazetede robot resmini gördüm. Bu o; tuhaf gözlü adam. Bana yardım etmelisin Harry Amca. Babamı korumam için bana yardım etmelisin.”

Harry başını salladı ve açık duran ağzından derin bir nefes aldı.

Aurora yüzünde endişeli bir ifadeyle başını yana eğdi. “Harry Amca?”

“Evet?”

“Ağlıyor musun?”

Harry dudağının kenarına süzülen ilk gözyaşı damlasının tuzlu tadını aldı. Kahretsin.

“Affedersin” dedi boğuk bir sesle. “Çay nasıl?”

Harry az sonra başını kaldırdı ve onunla göz göze geldi. Bakışı tamamen değişmişti. Bir şey açılmıştı sanki. Son birkaç seferki görüşmelerinin aksine, uzun zamandır ilk defa o güzel gözlerinin içinden *dışarı* bakıyordu.

Aurora ayağa kalktı, fincanı yana itti ve masanın etrafından dolaştı. Harry'nin üzerine eğildi ve ona kollarını doladı. “Her şey düzelecek” dedi. “Her şey düzelecek.”

Marte Ruud, boşalan Schröder Restoram'ın kapısından az önce giren müşteriye gitti.

“Üzgünüm ama bira servisimiz yarım saat önce bitti. On dakika sonra da kapatıyoruz.

Adam “Bana bir kahve ver” deyip gülümsedi. “Çabucak içerim.”

Marte mutfağa döndü. Aşçı ve Rita eve gideli bir saat olmuştu. Pazartesi akşamları genellikle restoranda bir kişi kalırdı ve sakın bir akşam olsa da Marte ilk kez yalnız çalıştığı için biraz gergindi. Rita kapanış saatinden hemen sonra yazar kasaya yardım etmek için tekrar uğrayacaktı.

Isıtıcıda tek kişilik su kaynatması birkaç saniyesini aldı. Suyu kuru kahve ekledi. Masaya döndü ve fincanı adamın önüne bıraktı.

“Bir şey sorabilir miyim?” dedi adam, dumanı tüten fincana bakarak. “Hazır ikimizden başka kimse yokken.”

Marte kabul etmek istemese de “Tabii” dedi. Tek istediği adamın kahveyi içip gitmesiydi. Onu uğurladıktan sonra kapıyı kilitleyip Rita'yı bekleyecek, sonra da evinin yolunu tutacaktı. Yarın sabah

ilk dersi sekizi çeyrek geçe başlayacaktı.

“Şu meşhur dedektifin içki içtiği yer burası, değil mi? Harry Hole’un?”

Marte başıyla onayladı. Açıkçası yüzünde çirkin bir yara olan o uzun adamı buraya gelene kadar hiç duymamıştı. Rita daha sonrasında ona Harry Hole’u uzun uzun anlatmıştı.

“Genelde nereye oturur?”

“Şuraya oturduğunu söylüyorlar” dedi Marte, köşede, cam kenarında duran masayı işaret ederek. “Ama eskisi kadar sık gelmiyor.”

“Kendi ifadesiyle ‘iğrenç bir sapıği’ yakalamaya çalışıyorsa artık burada oturmaya vakit bulamıyordur. Ama burası yine de onun mekânı sayılır. Anlıyorsun, değil mi?”

Marte gülümseyerek başını salladı. Anladığından emin değildi.

“Adın ne?”

Marte tereddüt etti, konuşmanın seyrinden pek hoşlanmamıştı. “Altı dakika sonra kapatıyoruz; kahvenizi içmek için biraz acele ederseniz...”

“Neden çilli olduğunu biliyor musun, Marte?”

Marte donup kaldı. Adım nereden biliyordu?

“Çocukken ve henüz çillerin yokken bir gece uykundan uyandın. Kâbus görüyordun. Canavar ve hayalet diye bir şe-

yin olmadığını söylemesi için korkarak annenin odasına koştun. Ama odaya girdiğinde annenin göğsünün üzerine kamburunu çıkararak oturmuş, mavili siyahlı çıplak bir adam gördün. Sivri uzun kulakları vardı, ağzının iki kenarından kan akıyordu. Yanaklarım şişirdi ve sen kaçana kadar ağzındaki tüm kanı püskürttü. Yüzün ve göğsün minik kan damlalarıyla kaplandı. İşte o kan, Marte, o günden sonra ne kadar yıka-san da, ovsan da hiç çıkmadı.” Adam kahvesine üfledi. “Çillerin böyle oluştu ama asıl soru şu: *Neden?* Bunun cevabı tatmin edici olmayabilir ama bir o kadar da basit, Marte. Yanlış zamanda yanlış yerdeydin de ondan. Dünya adil değil, hepsi bu.” Adam fincanı dudaklarına götürdü, ağzını kocaman açtı ve hâlâ dumanı üzerinde olan siyah sıvıyı ağzına boşalttı. Marte dehşet içinde yutkundu, nefesi kesildi, ne olduğunu bilmediği bir şeyin az sonra gerçekleşecek olmasından korktu. Ve adamın ağzından püsküren sıcak kahveyi, görmeye fırsat bile bulamadan yüzünde hissetti.

Gözleri görmeyerek arkasına döndü. Sıvı yüzünden ayağı kayınca bir dizini yere vurdu ama ayağa kalkmayı başarıp kapıya doğru fırladı. Adamı yavaşlatmak için sandalyelerden birini iterken kahveye bulanmış gözlerini kırıştırdı. Kapının kolunu tutup asıldı. Kilitliydi. Adam sürgüyü çekmişti. Parmaklarını sürgüye ulaştığında arkadan gelen gıcırıtılı ayak seslerini işitti; daha fazlasını yapamadan adam onu kemerinden tutup hızla geriye doğru çekti. Marte bağırmaı denedi ama ağzından tek çıkan ufak inlemeler oldu. Ayak sesleri tekrar duyuldu. Adam artık önünde

dikiliyordu. Marte başını kaldırmak, yüzüne bakmak istemedi. Çocukken kâbuslarına mavili siyahlı bir adam girmemişti hiç. Sadece bir keresinde köpek kafalı bir adam görmüştü. Ve başını kaldırırsa göreceği şeyin o olacağını biliyordu. O yüzden gözlerini yerde tuttu, adamın yüzüne bakmaktansa sivri uçlu kovboy çizmelerini izledi.

Pazartesi gecesi, salı sabahı

“Efendim?”

“Harry?”

“Evet.”

“Bu numara senin mi, emin olamadım da. Ben Rita. Schrö-der’den. Geç olduğunu biliyorum, uyandırdıysam özür dilerim.” “Uyumuyordum Rita.”

“Polisi aradım ama şey... geldiler, sonra da gittiler.”

“Sakin ol Rita. Ne oldu?”

“Marte. Son geldiğinde tanıştığın yeni kız.”

Harry kızın yukarı kıvırdığı gömlek kollarını, hevesli ama biraz gergin hallerini hatırladı. “Evet?”

“Kayıp. Kasayı kapatmasına yardım etmek için gece yarısından önce restorana geldim ama kimse yoktu. Kapı kilitli de değildi. Marte güvenilir bir kız ve onunla bir anlaşmamız var. Kapıyı kilitlemeden öylece çekip gitmez. Telefonuna cevap vermiyor; erkek arkadaşının dediğine göre eve de gitmemiş. Polisler hastaneyi aradı ama bir şey çıkmadı. Kadın polis böyle şeylerin hep yaşandığını, insanların haber vermeden ortadan kaybolup birkaç saat sonra mantıklı bir açıklamayla döndüğünü söyledi. Marte on iki saat içinde dönmezse onları tekrar aramalıyım.”

“Aslında doğru söylemişler, Rita. Sadece prosedürü uyguluyorlar.”

“Evet ama... alo?”

“Buradayım Rita.”

“Etrafı temizleyip restorana kapatmaya hazırlanırken masa örtülerinden birine bir şeyin yazıldığını gördüm. Rujla yazılmışa benziyor ve Marte’nin kullandığı kırmızı tonuyla tamamen aynı.”

“Pekâlâ. Ne yazıyor?”

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi?”

“Evet. Sadece tek bir harf var. V harfi. Üstelik senin masanda yazılı.”

Saat gecenin üçüydü.

Harry’nin dudaklarının arasından bir kükreyiş koptu ve bodrumun çıplak duvarlarında yankılandı. Harry titreyen kollarıyla havaya kaldırdığı, her an düşüp onu ezecekmiş gibi duran demir çubuğa

baktı. Ardından son bir gayretle halteri üzerinden attı. Çubuğu askısına koyarken birbirine çarpıp çınlayan diskleri duydu. Ağırılık sehpasında nefes nefese yattı.

Gözlerini kapadı. Oleg'e Rakel'le olacağına dair söz vermişti. Ajma hastaneden dönmek zorunda kalmıştı. Onu yakalaması gerekiyordu. Marte için. Aurora için.

Hayır.

Çok geçti. Aurora için çok geç. Marte için de öyle. Bunu henüz Valentin'in kurbanı olmamış, ondan koruyabileceği insanlar için yapmalıydı.

Tüm bunlar onlar içindi, değil mi?

Harry çubuğu kavradı, metali ellerinin nasırlarında hissetti.

Yararlı olabileceğin bir yer.

Büyükbabası demişti bunu. Tek yapması gereken yararlı olmaktı. Büyükannesi Harry'nin babasını doğururken öyle çok kan kaybetmişti ki ebe doktor çağırmıştı. Büyükbabası orada durmasının hiçbir işe yaramayacağını öğrenince büyükannesinin çığlıklarını duymaya daha fazla dayanamayıp dışarı çıkmış ve ata bir saban bağlayıp tarlalardan birini sürmeye başlamıştı. Evden gelen sesleri bastırması için atı durmadan kırbaçlamış, bağırıp çağırmıştı. Vefakâr atı sendelemeye başlayınca bu defa sabanı kendisi alıp itmişti. Çığlıklar sona erip doktor evden çıktığında ona annenin de, bebeğin de yaşayacağını müjdelemişti. Bunun üzerine büyükbabası dizlerinin üzerine çökmüş, toprağı öperek inanmadığı Tanrı'ya teşekkür etmişti.

Aynı gece at ahırdaki bölmesinde yığılıp son nefesini vermişti.

Şimdiyse Rakel yataktaydı. Harry'nin bir karar vermesi gerekiyordu.

Yararlı olabileceğin bir yer.

Harry çubuğu askısından kaldırdı ve göğsüne indirdi. Derin bir nefes aldı. Kaslarını sıktı. Ve kükredi.

II

Salı sabahı

Saat yedi buçuktu. Dışarıda ince bir yağmur yağıyordu ve Mehmet caddenin karşısına geçerken Jealousy'nin önünde duran adamı fark etti, içeriyi daha iyi görebilmek için ellerini dürbün yapıp cama dayamıştı. Mehmet önce Danial Banks'in yeni taksidi erkenden istemeye geldiğini düşündü ama yaklaştıkça adamın daha uzun boylu ve sarışın olduğunu gördü. Belki de yaşlı ve alkolik müşterilerden biri, barın sabahın yedi buçuğunda hâlâ açık olacağını umarak geri dönmüştü.

Ne var ki adam yüzünü caddeye dönüp dudaklarının arasındaki sigaraya asılınca Mehmet onun polis olduğunu anladı. Harry'ydi bu.

“Günaydın” dedi Mehmet, anahtarları çıkararak. “Susadınız mı?”

“O da var tabii. Ama daha önemlisi, sana bir teklifim var.”

“Ne tür bir teklif?”

“Reddedebileceğin bir teklif.”

“O halde ilgileniyorum” dedi Mehmet, polisi önden buyur ederek. Arkasından o da bara girdi ve kapıyı kilitledi. Tezgâhın arkasındaki ışıkları yaktı.

Harry dirseklerini tezgâha dayayıp derin bir nefes alırken “Burası aslında güzel bir bar” dedi.

“Toksa satın almak mı istiyorsunuz?” dedi Mehmet isteksizce. Cezveye su dolduruyordu.

“Evet” dedi Harry.

Mehmet güldü. “Bana bir teklif yapın o zaman.”

“Dört yüz otuz beş bin.”

Mehmet kaşlarını çattı. “Bu rakamı nasıl buldunuz?” “Danial Banks'ten öğrendim. Bu sabah bir görüşme yaptık.”

“Bu sabah mı? Saat daha...”

“Erken kalktım. O da öyle. Daha doğrusu, onu uyandırıp yatağından sürüklemek zorunda kaldım.”

Mehmet, polisin kan çanağı gözlerine baktı.

“Mecazi olarak elbette” dedi Harry. “Yaşadığı yeri biliyorum. Ziyaretine gidip ona bir teklif yaptım.”

“Ne tür bir teklif?”

“Diğer tür. Reddedemeyeceği bir teklif.”

‘Yani?’

‘Mali Suçlar Yasası’mn tefecilikle ilgili 295 numaralı bendini ihlal ettiği gerekçesiyle hakkında işlem yapmamam karşılığında Jealousy Bar’ın borcunu olduğu gibi satın aldım.’ ‘Şaka yapıyorsunuz.’

Harry omuz silkti. ‘Abartıyor olabilirim; sonuçta reddedebilirdi. 295’inci bendin birkaç sene önce yürürlükten kaldırıldığını söyleyebilirdi. Suçlular yasa değişikliklerini polislerden daha sıkı takip etseler dünya nasıl bir yer olurdu, düşünsene? Neyse, her halükârda aranızdaki borç anlaşması onu yapmakla tehdit ettiğim şeylere değmezdi. Sonuç olarak bu belge’ -dedektif bara elle yazılmış bir kâğıt koydu— ‘Danial Banks’in tüm alacaklarını tahsil ettiğini ve benim, yani Harry Hole’un, Jealousy Bar ve içindekiler teminat olmak üzere Mehmet Kalak’ın 435.000 kron tutarındaki borcunun yeni sahibi olduğumu tasdik ediyor.’

Mehmet ilk birkaç satırı okudu ve başını iki yana salladı. ‘Kahretsin. Yani Banks’e şak diye neredeyse yarım milyon verecek kadar paran vardı, öyle mi?’

‘Bir süre Hong Kong’da borç tahsildarı olarak çalışmışım. Biraz... iyi para kazanıyordum. Kendime bir sermaye oluşturdum. Banks’e çek yazdım ve hesap özetimi verdim.’ Mehmet güldü. ‘Demek bundan sonra benden o fahiş taksitleri isteyecek kişi sen olacaksın ha, Harry?’

‘Teklifimi kabul edersen, hayır.’

‘Neymiş o?’

‘Borcu işletme sermayesine çevireceğiz.’

‘Barı devralacaksın, öyle mi?’

‘Hisse alacağım, ikimiz ortak olacağız ve istediğin zaman hissemi benden geri alabileceksin.’

‘Ne karşılığında?’

‘Bir arkadaşım barla ilgileniyorken senin bir Türk hamamına gitmen karşılığında.’

‘Ne?’

‘Senden Cağaloğlu Hamamı’nda buruşana kadar ter atıp Valentin Gjertsen’i beklemeni istiyorum.’

‘Ben mi? Neden ben?’

‘Çünkü Penelope Rasch da öldü ve tanıdığım insanlar arasında Valentin Gjertsen’in şu anki halini bilen bir sen, bir de on beş yaşında bir kız varsınız.’

‘Ben mi... biliyor muyum?’

‘Onu gördüğünde tanıyacaksın.’

“Böyle düşünmenin sebebi ne?”

“İfadeni okudum. Tam olarak şöyle demişsin: ‘Tarif edebilecek kadar uzun ve dikkatli bakmadım ona.’”

“Kesinlikle.”

“Gördüğü her insanın yüzünü hatırlayabilen bir meslektaşım vardı. Bana, gördüğümüz bir milyon farklı yüzü ayırt etme ve tanıma kabiliyetimizin beynin fusiform kıvrımı denen bir bölümünden geldiğini söylemişti. Bu kabiliyet olmasa tür olarak hayatta kalmamız epey zorlaşmış. Dün buraya gelen son müşteriyi tarif edebilir misin?”

“Eee... hayır.”

“Ama şu anda kapıdan içeri girse onu anında tanırsın.”

“Muhtemelen.”

“Ben de buna güveniyorum işte.”

“Cebindeki 435.000’i buna mı harcıyorsun? Ya onu tanımazsam?”

Harry alt dudağını öne çıkardı. “En azından bir barım olmuş olur.”

Mona Daa saat 7:45’te VCr’nin haber merkezinin kapısını itti ve içeri girdi. Kötü bir gece geçirmişti. Konteynır limanından doğruca Gain’e gitmesine ve tüm vücudu sızlayana kadar spor yapmasına rağmen gözüne uyku girmemişti. Sonunda olayı fazla ayrıntıya girmeden editörüne anlatmaya karar vermişti. Ona bir kaynak gazeteciyi kandırduğunda kaynağın kimliğini gizli tutma hakkına sahip olup olmadığını soracaktı. Başka bir deyişle, konuyu hemen şimdi polise bildirmeli miydi? Yoksa bekleyip adamın ona yeniden ulaşmasını beklemek daha mı akıllıca olurdu? Sonuçta dün gece gelmemesinin mantıklı bir açıklaması olabilirdi.

“Yorgun görünüyorsun Daa” dedi haber merkezinin müdürü. “Gece parti mi vardı?”

Mona spor çantasını masasına bırakıp bilgisayarını açarken “Keşke” dedi sessizce.

“Şöyle deneysel bir parti belki, ne dersin?”

Bu kez daha yüksek bir sesle “Keşke” diye tekrarladı Mona. Kafasını kaldırdığında açık planlı ofisin bilgisayar ekranlarının üzerinden ona bakan yüzler gördü. Pis pis sırıtan, meraklı yüzler.

“Ne var?” diye seslendi Mona.

Kimden geldiğini anlamadığı kalın bir ses “Sadece striptiz mi, yoksa hayvan seksi de olsun mu?” diye sorunca kızlardan birkaçı kendini tutamayıp kahkahalara boğuldu.

“E-postana bak” dedi haber merkezinin müdürü. “Bazılarımızın adreslerine de yollanmış.”

Mona buz kesti. Klavyenin tuşlarına vurur gibi basarken az sonra göreceği şey onu ürpertti.

Posta violentcrime@olsopol.no adresinden gelmişti.

Yazı yoktu. Sadece bir resim vardı. Oradayken hiç flaş ışığı fark etmediğine göre ışığa duyarlı bir fotoğraf makinesiyle çekilmiş olmalıydı. Hatta uzak çekime uygun bir lens de kullanılmıştı. Fotoğrafın ön planında kafese işeyen bir köpek vardı. Arkada, kafesin ortasında ise vahşi bir hayvan gibi kaskatı kesilmiş, ona bakan kendisi. Kandırılmıştı. Onu arayan kişi vampirist değildi.

Smith, Wyller, Holm ve Harry saat 18:15'te kazan dairesinde toplandılar.

“Vampiristin işi olabilecek bir kayıp vakamız var” dedi Harry. “Yirmi dört yaşındaki Marte Ruud, dün gece yarısından hemen önce Schröder Restoranından kayboldu. Katrine şu anda soruşturma ekibine bilgi veriyor.”

“Olay yeri ekibi de orada” dedi Björn Holm. “Henüz bir şey bulamadılar. Bahsettiğin şey dışında tabii.”

“Nedir o?” diye sordu Wyller.

“Masa örtüsüne rujla yazılmış bir ‘V’ harfi. Çizgiler arasındaki açı, Ewa Dolmen’in kapısındakiyle uyuyor.” Konuşması, bir Hawaii gitarı melodisiyle kesildi. Harry bunun, Don Helms tarafından yorumlanan Hank Williams’ın ‘Your Cheating Heart’ şarkısının girişi olduğunu hemen anladı.

“Vay canına, çekiyor” dedi Björn Holm, telefonunu cebinden çıkartarak. “Ben, Holm. Ne? Sizi duyamıyorum. Bekleyin.”

Björn kapıdan çıkarak kanala gitti.

“Bu kaçırma olayı benimle alakalı gibi görünüyor” dedi Harry. “Benim gittiğim restoran, hep oturduğum masa.”

“Bu iyi değil” dedi Smith, başını iki yana sallayıp. “İpin ucunu kaçırıyor.”

“Bu iyi bir şey değil mi?” diye sordu Wyller. “Daha dikkatsiz davranacağı anlamına gelmiyor mu?”

“O kısmı iyi olabilir” dedi Smith. “Ama artık güce ve kontrole sahip olmanın nasıl bir his olduğunu tatı; o yüzden hiçbir şeyin bunu onun elinden almasına izin vermeyecek. Haklısın. Senin peşinde Harry. Nedenini biliyor musun?”

“VG’de çıkan o haber” dedi Wyller.

“Ona iğrenç bir sapık dedin. Bileklerine... neydi o laf?” “Bileklerine kelepçe takacağı günü iple çekiyor” dedi Wyller.

“Yani onu zavallı biri olarak tanımladın ve tüm gücünü elinden almakla tehdit ettin.”

“Ona Isabella Sköyen öyle dedi, ben değil. Gerçi şu anda bunun bir önemi yok” dedi Harry, ensesini kaşıyarak. “Sence kızı beni ele geçirmek için mi kullanacak Smith?”

Smith hayır der gibi salladı başım. “Kız öldü.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Derdi yüzleşmek değil; sadece sana ve diğer herkese kontrolün onda olduğunu göstermek istiyor. Öyle ki senin mekânına gidip senden birini alabiliyor.”

Harry ensesini kaşımayı bıraktı. “Benden biri mi?”

Smith cevap vermedi.

Björn Holm geri geldi. “Ulleval’dan aradılar. Penelope Rasch ölmeden kısa süre önce adamın biri resepsiyona gelmiş ve kendisini Penelope’nin arkadaş listesinden biri olan Roar Wiik olarak tanıtmış. Kızın eski nişanlısı yani.”

“Valentin’in Penelope’nin evinden çaldığı nişan yüzüğünü veren adam” dedi Harry.

“Durumuyla ilgili bir tuhaflık fark edip etmediğini sormak için onu aramışlar” dedi Björn Holm. “Ama Roar Wiik hastaneye gitmediğini söylemiş.”

Kazan dairesini bir sessizlik kapladı.

“Nişanlısı değilmiş...” dedi Smith. “O halde...”

Harry’nin sandalyesinin tekerleri gıcırdadı ama sandalye çoktan boşalmıştı ve duvara doğru ilerliyordu.

Harry kapıya varmıştı bile. “Wyller, benimle geliyorsun!”

Harry koştu.

Koştukça hastane koridoru ışığın, hatta düşüncenin bile erişemediği kadar genişleyen bir evren gibi uzadı da uzadı.

Elinde serum askısıyla kapıdan çıkan bir adama çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

Senden biri.

Valentin, Aurora’yı Stale Aune’nin kızı olduğu için seçmişti.

Marte Ruud’u Harry’nin müdavimi olduğu barda çalıştığı için.

Penelope Rasch’ı ise neler yapabileceğini göstermek için.

Senden biri.

Harry ceketinin cebinden tabancayı çıkardı. Neredeyse bir buçuk yıldır ikinci kattaki bir çekmecede saklayıp elini sürmediği Glock 17'yi. Bu sabah yanma almıştı. Kullanacağını bildiği için değil, dört yıldır ilk defa kullanmayacağından emin olamadığı için yapmıştı bunu.

Tabancayı önüne doğrularak kapıyı sol eliyle açtı.

Oda boştu. Boşaltılmıştı.

Rakel yoktu. Yatak da.

Harry'nin nefesi kesildi.

Bir zamanlar yatağın olduğu yere yürüdü.

“Üzgünüm, gitti” dedi arkasından bir ses.

Harry bir hışımla arkaya döndü. Doktor Steffens elleri cebinde, beyaz önlüğüyle kapıda dikiliyordu.

“Nereye?” diye sordu Harry nefes nefese.

“Şunu indirirsen söyleyeceğim.”

Harry silahı indirdi.

“Teste” dedi Steffens.

“O... o iyi mi?”

“Durumu öncekiyle aynı, stabil bir şekilde dengesiz. Ama merak ettiğin buysa söyleyeyim; bugünü atlatacak. Bu telaşın sebebi ne?”

“Korunması gerekiyor.”

“Şu anda beş hastane çalışanı başında bekliyor zaten.” “Kapısının dışına silahlı bir polis koyacağız. İtirazın olmaz, değil mi?”

“Hayır ama buna ben karar veremem. Katilin buraya gelmesinden mi korkuyorsun?”

“Evet”

“Onu yakalamaya çalışan adamın karısı olduğu için mi? Hasta yakınları dışında oda numaraları kimseye verilmiyor.” “Ama Penelope Rasch'm nişanlısı olduğunu söyleyen bir yabancıya oda numarasını verdiniz.”

“Öyle mi?”

“Polis gelene kadar burada bekleyeceğim.”

“O halde belki bir kahve içmek istersin.”

“Bunu yapmana gerek...”

“Benim için yok ama senin için var. Hemen dönerim; personel odasında mükemmel kötülükte kahve yapıyoruz.”

Steffens odadan çıkınca Harry etrafa bakındı. Önceki gün Oleg’le beraber oturdukları sandalyeler bıraktıkları yerde, artık orada olmayan yatağın iki yanında duruyordu. Harry bir tanesine oturdu ve gri zemine baktı. Nabzının yavaşladığını hissetti. Böyleyken bile odada yeterince hava yokmuş gibi geliyordu. Perdelerin arasından sızıp sandalyelerin arasındaki boşluğa vuran gümüşüğü izlerken yerde duran kıvrık bir saç telini fark etti. Eğilip eline aldı. Valentin onu ararken buraya gelmiş ama geç kalmış olabilir miydi? Harry yutkundu.

Şu anda bunu düşünmesinin manası yoktu; Rakel güvendeydi.

Steffens içeri girdi, Harry’ye karton bir bardak verdi ve kahvesinden bir yudum alıp diğer sandalyeye geçti. İki adam, aralarında bir metrelik boşlukla karşılıklı oturuyorlardı. “Senin çocuk buradaydı” dedi Steffens.

“Oleg mi? Okuldan çıkana kadar gelmeyecekti.”

“Seni sordu. Annesini yalnız bıraktığın için bozulmuşu benziyordu.”

Harry başım oynatıp kahvesini içti.

“O yaşta gençler genellikle sinirli oluyorlar ve her şeye almıyorlar” dedi Steffens. “Hayatlarında ters giden ne varsa babalarını suçluyorlar. Bir zamanlar onun gibi olmak istedikleri adam, bir anda olmak istemedikleri her şeyin sembolü haline geliyor.”

“Kendi tecrübelerine dayanarak mı söylüyorsun?”

“Tabii ki. Hep böyle yapmaz mıyız?” Steffens’ın gülümsemesi belirlediği gibi kayboldu.

“Hımm. Sana kişisel bir soru sorabilir miyim, Steffens?” “Ne istersen.”

“Sonuç artı mı oluyor?”

“Efendim?”

“Kurtaramadığın insanların üzüntüsünü kurtardıklarının mutluluğundan çıkardığında?”

Steffens, dedektifin gözlerine baktı. Belki de buldukları durum yüzünden ona bu soruyu sorabilmişti Harry. Loş bir odada karşılıklı oturan iki adam. Gece karşılaşan iki gemi gibi. Steffens gözlüğünü çıkardı, yorgunluğunu silip atmak ister gibi ellerini yüzünde gezdirdi. Başını iki yana salladı.

“Hayır.”

“Ama hâlâ bu işi yapıyorsun.”

“Çünkü vazifem bu.”

“Evet, ofisindeki haçı gördüm. Vazifelere inanıyorsun.”

“Bence sen de inanıyorsun Hole. İçini okuyabiliyorum. Tanrı’dan gelen bir vazife gibi görmeyebilirsin ama sen de böyle hissediyorsun.”

Harry bardağına baktı. Steffens kahvenin kötülüğü konusunda haklıydı. “Yani bu işi sevdiğin için yapmıyorsun, öyle mi?”

“İşimden nefret ediyorum” dedi başhekim gülümseyerek. “Seçme şansım olsa piyanist olmak isterdim.”

“İyi piyano çalar mısın?”

“Bu bir lanet gibi, değil mi? Sevdiğin şeyde iyi olmazsın ama nefret ettiğinde olursun.”

Harry başıyla onayladı. “Evet, bir lanet gibi. Yararlı olabileceğimiz işleri yapıyoruz.”

“Vazifesinin peşinden gidenlerin mükâfatlandırıldığı da koca bir yalan.”

“Belki de bazen işin kendisi mükâfattır.”

“Bu söylediğin sadece müziğe âşık bir piyanist ya da kanı seven bir cellat için geçerli.” Steffens beyaz önlüğündeki isimliği işaret etti. “Ben Salt Lake City’de bir Mormon olarak doğdum ve öyle yetiştirildim. Bana adını verdikleri John Doyle Lee, anlatılana göre dini bütün, barışsever bir adammış. Ama 1857 yılında bölgelerine bir grup günahkâr göçmen girince kendisine oranın önde gelen büyükleri tarafından grubu katletme emri verilmiş. Onlara çektirdiği eziyetleri, kaderin ona biçtiği ve kabul etmek zorunda olduğu korkunç vazifeyi günlüğüne yazmış.”

“Meadows Dağı Katliamı.”

“Tarihle aran iyi, Hole.”

“FBFda seri katillerle ilgili eğitim görürken tarihin en bilinen toplu cinayetlerini de işlemiştik. Ama itiraf etmeliyim ki o katliamdan sonra adaşına ne olduğunu hatırlamıyorum.” Steffens saatine baktı.

“Umarım mükâfatına cennette kavuşmuştur; çünkü ruhani liderimiz Brigham Young dahil, bu

dünyadaki herkes ona yargılanırken sırt çevirmiş. John Doy-le işlediği cinayetler yüzünden idam edilmiş. Fakat babam yine de onun örnek alınması gereken biri olduğuna inanırdı. Nefret ettiği bir vazife uğruna yanmdakilerin ucuz dostluklarından vazgeçtiği için.”

“Belki de yaptığı şeyden o kadar da nefret etmemişti.”

“Ne demek istiyorsun?”

Harry omuz silkti. “Alkolikler içkiden nefret eder, hayatlarını mahvettiği için sürekli ona lanet okur. Ama içki aynı zamanda onlar için hayatın ta kendisidir.”

“İlginç bir benzetme.” Steffens ayağa kalktı, pencereye yürüdü ve perdeleri açtı. “Peki ya sen, Hole? Senin vazifen de hayatının ta kendisi olmasına rağmen onu mahvediyor mu?”

Harry elini gözlerine siper edip Steffens’a bakmaya çalıştı ama aniden odaya dolan ışık gözlerini kör etmişti. “Hâlâ Mormon musun?”

“Hâlâ dava üzerinde çalışıyor musun?”

“Öyle görünüyor.”

“Başka seçeneğimiz yok, değil mi? Benim işe dönmem lazım, Harry.”

Steffens gidince Harry, Gunnar Hagen’ın numarasını aradı.

“Selam, şef. Ulleval Hastanesi’ne emniyetten bir koruma istiyorum” dedi. “Hemen şimdi.”

Wyller söylendiği yerde, ana kapının önüne gelişigüzel çekilmiş arabanın kaputunun yanında dikiliyordu.

“İçeriye bir polisin girdiğini gördüm” dedi. “Her şey yolunda mı?”

“Kapının dışına koruma koyduk” dedi Harry, yolcu koltuğuna otururken.

Wyller silahını kılıfına geri soktu ve direksiyona geçti. “Peki ya Valentin?”

“Kim bilir nerede?”

Harry cebinden bir saç teli çıkardı. “Muhtemelen kuruntu yapıyorum ama bunu acilen incelemeleri için Adli Tıp’a ver. Olay yerlerinden alman örneklerle uyuşup uyuşmadığına baksınlar, tamam mı?”

Caddelerde ilerliyorlardı. Yirmi dakika önceki telaşlı yolculuğun yavaş çekimde tekrarını yaşıyorlardı sanki.

“Mormonlar haç kullanır mı?” diye sordu Harry.

“Hayır” dedi Wyller. “Haçın ölümü simgelediğini ve putperest işi olduğunu düşünürler. Onlar dirilişe inanır.”

“Hımm. Yani duvarına haç asan bir Mormon şey gibidir...”

“Muhammed’in resmini asan bir Müslüman gibi.”

“Kesinlikle.” Harry radyoyu açtı. White Stripes çalıyordu. “Blue Orchid.” Gitar ve davul. Basit

ritimler. Sadelik.

Sesi biraz daha açtı. Neyi bastırmaya çalıştığını kendisi de bilmiyordu.

Hallstein Smith sıkıntıdan başparmaklarını çeviriyordu. Kazan dairesinde yalnızdı ve diğerleri yokken yapabileceği çok bir iş yoktu. Vampiristin kısa profilini çıkarmayı bitirmiş, internette dolaşırken vampirist cinayetleriyle ilgili son haberleri okumuştı. Ardından eski tarihlere gidip ilk cinayetten bu yana basında beş gündür çıkan ne varsa göz atmıştı. Vaktini doktora tezine ayırmadığına pişman olup olmadığını sorgularken telefonu çaldı.

“Efendim?”

“Bay Smith?” dedi bir kadın sesi. “Ben VG’den Mona Daa.” “Ah?”

“Şaşırmış gibisiniz.”

“Bizim telefonlar buradan çekmiyor sanıyordum da.”

“Sanmak demişken, dün gece Schröder Restoranında bir kadın çalışanın kaybolmasının arkasında vampiristin olduğu sanılıyor. Bunu doğrulayabilir misiniz?”

“Doğrulayayım mı? Ben mi?”

“Evet, artık polisle çalışıyorsunuz, değil mi?”

“Evet, sanırım. Ama herhangi bir şey söyleyecek durumda değilim.”

“Bilmediğiniz için mi, yoksa söyleyemez misiniz?”

“Galiba ikisi de. Söylesem bile genel şeyler olur. Bir vam-pirizm uzmanı olarak, yani.”

“Harika! Çünkü bir podcast’im olacak...”

“Neyiniz?”

“Radyo programı. VG’nin kendine ait radyo istasyonu var.”

“Ah, anladım.”

“Sizi vampirist hakkında konuşmaya davet edebilir miyiz? Genel şeyler için tabii ki.”

Hallstein Smith bir süre düşündü. “Önce baş dedektiften müsaade istemem gerek.”

“Güzel, sizden haber bekliyorum. Bir konu daha var Bay Smith. Sizinle ilgili haberi ben yaptım. Umarım hoşunuza gitmiştir. Baksamza, bu sayede olayların tam içine girdiniz.” “Evet. Öyle oldu.”

“Karşılık olarak, dün konteynır limanına gitmem için beni Emniyet Müdürlüğü’nden kimin tuzağa düşürdüğünü söyleyebilir misiniz?”

“Ne yapmanız için?”

“Boşverin. iyi günler.”

Hallstein Smith telefona bakakaldı. Konteynır limanı mı? Neden bahsediyordu?

Truls Berntsen gözlerini bilgisayarındaki peş peşe dizili Megan Fox resimlerinde gezdirdi. Kendini bu denli salması neredeyse korkutucuydu. Fotoğraflarda mı böyle çıkmıştı yoksa otuz yaşma bastığı için miydi? Yoksa çocuk doğurmak

2007’deki Transformers filminde mükemmelliğin tanımı olan bir vücudu bile bu hale mi getiriyordu? Ya da son iki senede sekiz kilo yağ yakıp yerine dört kilo kas yaptıktan ve dokuz kadınla seviştikten sonra Truls artık Megan Fox’u o kadar da uzak bir hayal gibi görmüyor muydu? Bir ışık yılını iki ışık yılından daha yakın görmek gibi? Belki de on saat sonra Ulla Bellman’la, Megan Fox’tan daha çok arzuladığı tek kadınla oturuyor olacağı içindi.

Truls birisinin boğazını temizlediğini duydu ve başını kaldırdı.

Katrine Bratt panele yaslanmış, karşısında dikiliyordu.

Wyller kazan dairesindeki gülünç çocukların kulübüne taşındığından beri Truls kendini iyiden iyide The Shield’e kaptırmıştı. Yayınlanan tüm sezonları bitirmişti ve şimdi Katrine Bratt’m boş vaktini mahvedecek bir şey söylememesini umuyordu.

“Bellman seni görmek istiyor.”

“Tamam.” Truls bilgisayarını kapattı, ayağa kalktı ve Katrine Bratt’m yanından geçti. Öyle yakınından geçti ki parfüm sıkılmış olsa kokusunu alırdı. Ona göre her kadın biraz da olsa parfüm sıkmalıydı. Parfümü zehirlenecek kadar üzerine boca edenler kadar olmasa da birazcık. Ona *gerçekte* nasıl koktuklarını hayal ettirecek kadar.

Asansörü beklerken Mikael’in ondan ne isteyeceğini düşündü. Ama aklına bir şey gelmedi.

Ta ki emniyet müdürünün odasında dikilene kadar. Mi-kael öğrenmişti. Sırtı dönük bir halde pencereden bakarken doğruca konuya girdi: “Beni hayal kırıklığına uğrattın, Truls. O sürtük mü sana yanaştı, yoksa tam tersi mi oldu?”

Başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüştü sanki. Neler oluyordu? Ulla dayanamamış ve vicdan azabıyla ona itiraf mı etmişti? Yoksa Mikael mi onu zorlamıştı? Şimdi bu adama ne söyleyecekti?

Truls boğazını temizledi. “O bana yanaştı, Mikael. İsteyen oydu.”

“Tabii ki o sürtük isteyecek; onun gibiler istediklerini ne yapıp edip alır. Ama beni asıl üzen, istediğini senden, bunca şey yaşadığım en yakın sırdaşımdan almış olması.”

Truls, Mikael’in karısından, çocuklarının annesi olan kadından bu sözlerle bahsetmesine inanamıyordu.

“Onunla buluşup iki çift laf etmenin sakıncası olmaz diye düşündüm; daha ileri götürmeyecektim.”

“Ama umduğun gibi olmadı, değil mi?”

“Hiçbir şey yaşanmadı.”

“Hiçbir şey mi? Katile tüm bildiklerimizi ve bilmediklerimizi söylemiş oldun, farkında mısın? Sana kaç para ödedi?” Truls gözlerini kırptı. “Kaç para mı?” O anda jeton düştü. Truls Berntsen sırttı. Paçayı kurtarmıştı. Sözlerini tekrarladı: “Hiçbir şey yaşanmadı.”

Mikael ona döndü, elini masaya vurdu ve kükredi: “Sen bizi aptal mı sanıyorsun?”

Truls, Mikael’in yüzündeki lekelerin içlerinde kan çalka-lamyormuş gibi beyazdan kırmızıya dönüşünü izledi. Lekeler yıllar geçtikçe derisini değiştiren bir yılan gibi büyümüşü.

“Neler biliyorsun, söyle de duyalım” dedi Truls, izin istemeden karşısına oturarak.

Mikael ona hayretler içerisinde baktı. Ardından o da sandalyesine geçti. Belki de Truls’un gözlerindeki şeyi gördüğü içindi. Korkusuzluğu. Truls denize atılırsa Bellman’ı da yanında götürürdü. Hem de en dibe kadar.

“Katrine Bratt’ın bu sabah odama gelip bana anlattıklarını biliyorum. Bir gözünün senin üzerinde olmasını istediğim için, ekibindeki dedektiflerden birine sana karşı dikkatli olmasını tembihlemiş. Zaten en başından beri bilgileri sızdıranın sen olduğundan şüpheleniyorduk, Truls.”

“Hangi dedektifmiş o?”

“Söylemedi. Ben de sormadım.”

Tabii ki sormazsın, diye düşündü Truls. Kendini zor bir duruma sokmaktansa öğrenmemek senin daha çok işine gelir. Truls dünyanın en akıllı adamı olmayabilirdi ama diğerlerinin sandığı kadar ahmak değildi ve Mikael’le diğer yüksek mevkidekilerin kafasının nasıl çalıştığını artık çözmeye başlamıştı.

“Bratt’ın dedektifi işini iyi yapmış” dedi Mikael. “Geçen hafta en az iki kez telefonda Mona Daa ile konuştuğunu tespit etmiş.”

Telefon konuşmalarını kontrol eden bir dedektif, diye geçirdi aklından Truls. Telefon operatörleriyle kim irtibat halindeydi? Anders Wyller. Minik Truls aptal değildi. Hayır, hiç değil.

“Mona Daa’nın kaynağının sen olduğunu doğrulamak için onu aramış. Vampirist gibi konuşmuş ve sadece katille polisin bilebileceği bir ayrıntıyı teyit etmesi için ondan kaynağını aramasını istemiş.”

‘Mikser.’

“İtiraf ediyorsun demek?”

“Mona Daa beni aradı, evet.”

“Güzel. Çünkü dedektif dün gece Katrine Bratt’ı telefonla uykusundan uyandırmış. Telefon operatörlerinden arama dökümü aldığını ve buna göre Mona Daa’nın onu işlettikten hemen sonra seni aradığını söylemiş. Buna bir kılıf uydurabilmek çok zor olacak, Truls.”

Truls omuz silkti. “Kılıf uydurmaya gerek yok. Mona Daa beni arayıp mikserle ilgili bir soru sordu. Ben de haliyle cevap vermeyi reddettim ve onu baş dedektife yönlendirdim. Bütün konuşma dökümünden de görüleceği gibi on, taş çatlasa yirmi saniye sürdü. Belki de Mona Daa, emniyetteki kaynağını ifşa etmeye çalıştıklarını anladı. O yüzden kaynağı yerine beni aradı.”

“Dedektifin söylediğine göre Mona Daa daha sonra vampi-ristle buluşmak için konteynır limanındaki anlaştıkları yere gitmiş. Hatta dedektif oradayken fotoğraflarını bile çekmiş. Dolayısıyla birisinden mikser meselesiyle ilgili onay almış olması gerekiyor.”

“Belki de Mona önce buluşmayı ayarladı, sonra kaynağına gidip ondan yüz yüze onay aldı. Kimin kimi ne zaman aradığı bilgisini edinmek kolay; bunu polisler kadar gazeteciler de iyi biliyor.”

“Yeri gelmişken, Mona Daa ile iki telefon görüşmesi yapmışsın ve biri birkaç dakika sürmüş.”

“Dökümü kontrol et. Mona Daa beni aradı, ben onu *hiç* aramadım. Daa gibi inatçı birini ağızından laf alamayacağını anlayana kadar terslemek dakikalar alıyor ve kadın buna rağmen son bir gayretle hâlâ zorluyor. Ama bu benim değil, onun sorunu. Üstelik gün içinde telefon için boş vaktim de oluyor.”

Truls sandalyesine yaslanıp ellerini kavuşturdu ve Mikael’e baktı. Başını sallayarak Truls’un söylediklerini özümseye çalışıyor, kaçırdıkları bir nokta var mı diye düşünüyordu sanki. Yüzündeki minik tebessüm ve bir nebze içtenlikle bakan kahverengi gözleri sonunda bir karara vardığını gösteriyordu. Bunu başarabilir, Truls’u bu beladan kurtarabilirlerdi.

“Güzel” dedi Mikael. “Peki köstebek sen olmadığına göre bunu kim yapmış olabilir?”

Truls dudaklarını hafifçe büzdü. İnternette tanıştığı tombul Fransız kızın “Bir daha ne zaman buluşacağız?” gibi zor soruları karşısında yapa yapa öğrenmişti bu hareketi.

“Sen söyle. Böyle bir davada kimse Daa gibi bir gazeteciyle görüştüğü bilinsin istemez. Gerçi bunu yapan birini tanıyorum. Wyller. Bir saniye, hafızam beni yanıltmıyorsa Wyller ona araması için bir telefon numarası vermişti. Mo-

na Daa da onu nerede bulabileceğini söylemişti, tabii ya! Ga-in Spor Salonunda.”

Mikael Bellman, Truls’a baktı. Yıllar sonra eşinin şarkı söyleyebildiğini, kanının mavi olduğunu ya da üniversite okuduğunu öğrenen biri gibi yüzünde şaşkın bir tebessüm belirdi.

“O halde köstebeğin buraya yeni gelen biri olabileceğini söylüyorsun, öyle mi, Truls?” Bellman işaret ve başparmağıyla düşünceli bir biçimde çenesini sıvazladı. “Dışarıya bilgi sızdırma sorununu yeni yaşamaya başladığımızı göre gayet mantıklı bir tahmin. Demek ki son birkaç senedir Oslo Emniyet Müdürlüğü’nde yeşerttiğimiz kültürü -neydi o kelime?-*yansıtamayan* biri yaptı. Ama gazetecilerin bilgi kaynaklarının gizliliğini korumaya yasal olarak mecbur olduğunu düşünürsek kim olduğunu ya da kimin olmadığını sanırım asla öğrenemeyeceğiz.”

Truls o meşhur homurtulu kahkahasını patlattı. “Güzel Mikael.”

Mikael başını aşağı yukarı oynattı. Öne doğru eğildi ve Truls harekete geçmeye vakit bulamadan onu gömleğinin yakasından kapıp kendine doğru çekti.

“O sürtük sana kaç para ödedi Beavis?”

Salı öğleden sonra

Mehmet bornozuna daha sıkı sarındı. Telefonunun ekranına baktı ve soyunma odasına gelip giden erkekleri görmü-yormuş gibi yaptı. Cağaloğlu Hamamı'nda giriş ücreti ödediğinizde içeride dilediğiniz kadar kalabiliyordunuz. Ne var ki saatlerce aynı soyunma odasında oturup çıplak erkeklere bakan bir adamın dikkat çekme ihtimali yüksekti. Bu yüzden Mehmet düzenli aralıklarla sauna, sis kaplı buhar odaları ve dereceleri kaynar sıcaktan soğuğa kadar değişen farklı havuzlar arasında turluyordu. Bunu biraz da işini sağlama almak için yapıyordu. Odalar pek çok kapıyla birbirine bağlandığından, etrafta dolaşmadığı takdirde herkesi görebilmesi zordu. Ancak şimdi soyunma odası öyle soğuktu ki sığağa dönmek istiyordu. Mehmet saate baktı. Dört olmuştu. Türk dövmece, şeytan dövmele adamı hamamda öğleden sonra erken saatlerde gördüğünü hatırlıyordu ve seri katillerin alışkanlıklarına bağlı insanlar olmaları da mümkündü.

Harry Hole, Mehmet'in bu iş için mükemmel bir casus olduğunu söylemişti. Birincisi, Valentin Gjertsen'in yüzünü tanıyabilecek iki kişiden biriydi. İkincisi, bir Türk olarak vatandaşlarının gittiği bir hamamda göze batmazdı. Üçüncü-sü ise Harry'ye göre Valentin bir polisi görür görmez tanırdı. Ayrıca Cinayet Masası'nda tüm bilgileri VG'ye ve kim bilir başka nerelere sızdıran bir köstebekleri de vardı. Dolayı-

sıyla bu operasyonu Harry ve Mehmet dışında kimse bilmiyordu. Fakat Mehmet, Valentin'i gördüğünü Harry'ye söylediği anda Harry'nin oraya silahlı polislerle gelmesi on beş dakika bile sürmeyecekti.

Harry bu iyiliği karşılığında Mehmet'e Öystein Eikeland'm Jealousy Bar'la ilgileceğinin sözünü vermişti. Kapıdan içeri girerken eski bir korkuluğu andıran, hırpani görünümüne rağmen yırtık kot kıyafetleriyle zevk sahibi bir hippieye benzeyen o adamı. Mehmet ona daha önce bir barın arkasında durup durmadığını sorduğunda, Eikeland dudaklarının arasına sarma bir sigara sıkıştırmış ve iç çekerek "Barlarda yıllarımı harcadım, evlat" demişti. "Dikildim, çömeldim, yerlerde uzandım. Ama hiç tezgâhın o tarafına geçmedim."

Eikeland, Harry'nin güvendiği bir isimdi; o yüzden Mehmet'in gözü arkada kalmayacaktı. En fazla bir hafta, demişti Harry. Bir hafta sonra barına dönebilecekti. Harry, Jealousy Bar'm logosu olan kırık bir plastik kalbin olduğu anahtarlığı aldığı anda hafifçe eğilerek selam vermiş ve Mehmet'e müzik konusunu konuşmaları gerektiğini söylemişti. Otuz yaş üstü insanların yeni müzikler dinlemekten rahatsız olmayacağından, Bad Company batağına saplananlar için bile umut olduğundan bahsetmişti. Mehmet aynı manşetleri onar kez okumasına rağmen VG'nin internet sayfasında aşağılara inerken sırf bu konuyu tartışma fikrinin en az bir haftalık sıkıntıya değidiğini düşündü.

TARİHTE ÜNLÜ VAMPİRİSTLER. Gözleri ekranda, haberin devamının yüklenmesini beklerken garip bir şey oldu. Bir an için nefes alamadı sanki. Başını kaldırdı. Hamamın kapısı çarparak kapandı. Etrafına bakındı. Soyunma odasında az önceki üç adam vardı. Birisi içeri girip odadan geçmişti. Mehmet telefonu dolabına kilitledi, ayağa kalktı ve peşinden gitti.

Yan odada kazanlar gümbürdüyordu. Harry saate baktı. Dördü beş geçiyordu. Sandalyesini geri itti, ellerini başının arkasında birleştirdi ve tuğla duvara yaslandı. Smith, Björn ve Wyller ona baktı.

“Marte Ruud kaybolduğundan beri on altı saat geçti” dedi Harry. “Gelişme var mı?”

“Kıl” dedi Björn Holm. “Olay yeri ekibi Schröder’in ana kapısının yakınında kıllar buldu. Kelepçe üzerinden topladığımız Valentin Gjertsen’in kıllarıyla eşleşebilir gibi duruyor, incelemeye gönderildi. Vücut kılları bir boğuşma yaşandığını ve bu defa arkasını temizlemediğini işaret ediyor. Çok fazla kan dökülmediğine göre restorandan çıktıklarında kızın hayatta olduğunu düşünebiliriz.”

“Evet” dedi Smith. “Kızın yaşıyor olma ihtimali var; onu inek olarak kullanıyor olabilir.”

“İnek mi?” diye sordu Wyller.

Kazan dairesi sessizliğe büründü. Harry’nin yüzü ekşidi. “Demek istediğin... onu *sağlıyor* mu?”

“Vücudun alyuvarların yüzde birini yeniden üretmesi yirmi dört saat alır” dedi Smith. “İyi tarafından bakarsak, bu onun kan arzusunu bir süre dindirebilir. Kötü tarafından bakarsak da, artık gücünü ve kontrolünü yeniden ele geçirmeye daha fazla odaklanmış olabilir. Bu durumda onu aşağılayanları aramaya devam edecek. Yani seni ve senin yakınlarını, Harry.”

“Karım yirmi dört saat polis koruması altında. Oğluma da dikkatli olması için mesaj bıraktım.”

“Yani erkeklere de mi saldırabilir?” diye sordu Wyller.

“Elbette” dedi Smith.

Harry pantolon cebinin titrediğini hissetti. Telefonunu çıkardı. “Efendim?”

“Ben Oystein. Daiquiri nasıl yapılıyor? Gıcık bir müşteri geldi; Mehmet de telefona cevap vermiyor.”

“Ben nereden bileyim? Müşteri bilmiyor mu?”

“Hayır.”

“Galiba rom ve misket limonuyla yapılıyordu. Google’u duydun mu?”

“Tabii ki, ben salak değilim. İnternette giriliyor, değil mi?”

“Bence bir dene, hoşuna gidebilir. Şimdi kapatmam lazım.” Harry telefonu kapattı. “Affedersiniz. Ne diyorduk?”

“Schröder’in yakınındaki insanların tanık ifadeleri” dedi Wyller. “Kimse ne bir şey görmüş, ne de duymuş. Bu kadar işlek bir caddede tuhaf bir durum.”

“Pazartesi gece yarısı civarında epey boş olabiliyor” dedi Harry. “Yine de baygın ya da değil, birini kimseye görünmeden oradan götürmek? Zor. Kapının önüne bir araba çekmiş olabilir.”

“Valentin Gjertsen’in adına kayıtlı bir araba yok. Dün bu isimle araba da kiralanmamış” dedi Wyller.

Harry ona doğru döndü.

Wyller sorgulayıcı gözlerle baktı. “Gerçek adını kullanma ihtimalinin sıfıra yakın olduğunu biliyorum ama yine de kontrol ettim. Sonuçta bunun da yapılması?..”

“Evet, kesinlikle iyi yapmışsın” dedi Harry. “Robot resmi araç kiralama şirketlerine gönder. Ayrıca Schröder’in yanında yirmi dört saat açık bir Deli de Luca dükkânı...”

“Soruşturma ekibinin sabah toplantısına katıldım. Dükkânın güvenlik kameralarına bakmışlar” dedi Björn. “Bir şey çıkmamış.”

“Pekâlâ, bilmem gereken başka ne var?”

“Amerika’daki meslektaşlarımız kurbanların Facebook üzerindeki IP adreslerine ulaşmaya çalışıyorlar. Dava açmak yerine artık bir mahkeme celbiyle hallediliyormuş” dedi Wyller. “Mesajların içeriğine erişemeyeceğiz ama mesaj alıp

gönderdikleri tüm kişilerin adreslerini öğreneceğiz. Aylar değil, sadece birkaç hafta sürebilir.”

Mehmet hararet odasının kapısının dışında dikiliyordu. Soyunma odasından hamam bölümüne girdiğinde kapının kapandığını görmüştü. Üstelik dövmeli adam daha önce de yine bu odada görülmüştü. Mehmet, Valentin’i ilk günden görmenin pek mümkün olmadığını farkındaydı. Tabii haftada birkaç gün gelmiyorsa. O halde neden burada durup tereddüt ediyordu ki?

Mehmet yutkundu.

Ardından hararet odasının kapısını açıp içeri girdi. Yoğun buhar hareketlendi, girdap yaparak havada döndü ve kapıdan çıkarak odada bir koridor açtı. Ve Mehmet birden kendini ikinci basamakta oturan adamın yüzüne bakarken buldu. Koridor az sonra yeniden kapandı ve yüz ortadan kayboldu. Ama Mehmet yeterince görmüştü.

Bu oydu. O gece bara gelen adam.

Hemen dışarı mı çıkmalıydı yoksa önce bir süre burada oturmalı mıydı? Sonuçta adam ona baktığını görmüştü ve şimdi çıkarsa şüphelenebilir di.

Mehmet kapının önünde öylece dikildi.

Soluduğu buhar nefes borusunu sıkıyordu sanki. Daha fazla bekleyemezdi, çıkmalıydı. Kapıyı hafifçe dürttü ve dışarı süzüldü. Düşmemek için kısa ve dikkatli adımlarla kaygan fayansta koşturup soyunma odasına vardı. Asma kilidin şifresiyle boğuşurken bir küfür patlattı. Dört basamaklıydı. 1683. Viyana Kuşatması. Osmanlı imparatorluğu o dönemde dünyaya hükmediyordu. Tüm dünyaya olmasa da dünyanın hükmetmeye değer coğrafyalarına. Fakat o sene imparatorluğun genişlemesi durmuş ve gerileme başlamıştı. Bozgun üstüne bozgun. Bu tarihi bir şekilde kendi hikâyesini andırdığı için mi seçmişti yoksa? Her şeye sahipken tümünü kay-

betmesine? Nihayet kilidi açmayı başardı. Dolaptan telefonunu kaptığı gibi birkaç tuşa dokundu ve

kulağına götürdü. Gözlerini bir kez daha kapanan hamam kapısına dikerken adamın içeri dalıp ona saldıracağı anı bekledi.

“Efendim?”

“O burada” diye fısıldadı Mehmet.

“Emin misin?”

“Evet. Hararet odasında.”

“Gözün üstünde olsun. On beş dakikaya oradayız.”

“Ne yaptın?” diye sordu Björn Holm, Hausmannsgate’de ışıklar yeşile dönünce ayağını debriyajdan çekerek.

“Sagene’deki Türk hamamını gözetlemesi için sivil bir gönüllü tuttum” dedi Harry, dikiz aynasına bakarak. Björn Holm’un 1970 model efsanevi Volvo Amazon’undaydılar. Orijinalinde beyazken sonradan siyaha boyanmıştı; tavanı ve kaputundan damalı ralli şeritleri geçiyordu. Arkalarındaki araba siyah bir egzoz dumanının içinde gözden kayboldu.

“Bize sormadan mı?” Björn kornaya asıldı ve bir Audi’yi sağ tarafından geçerek solladı.

“Kurallara uygun değildi; o yüzden sizi suç ortağım yapmak istemedim.”

“Maridalveien’den gidersen daha az ışığa yakalanırız” dedi VVyller arka koltuktan.

Björn vites küçülttü ve arabayı sağa kırdı. Harry, Volvo’nun dünyadaki öncüsü olduğu, hem göğüsten, hem kucaktan geçen üç noktalı emniyet kemerinin uyguladığı baskıyı hissetti. Gevşemediği için içinde hareket etmek oldukça güçtü.

“Nasılsın, Smith?” diye bağırdı Harry, motorun gürültüsünü bastırmaya çalışarak. Normalde böyle hareketli bir operasyona dışarıdan bir danışmanı götürmezdi ama bir rehin alma durumuyla karşı karşıya kalırlarsa psikoloğun

Valentin’i okuyabilme kabiliyeti işlerine yarayabilirdi. Tıpkı Aurora’yı okuduğu gibi. Harry’yi okuduğu gibi.

“Biraz araba tuttu, o kadar” dedi Smith, halsizce gülümseyerek. “Bu koku ne?”

“Eski debriyaj, kalorifer ve adrenalin” dedi Björn.

“Dinleyin” dedi Harry. “İki dakika sonra oradayız; o yüzden tekrarlıyorum: Smith, sen arabada kalıyorsun. Vyller’la ben ön kapıdan giriyoruz. Björn de arka kapıyı tutuyor. Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet” dedi Björn. “Adamın hâlâ hatta mı?”

Harry başıyla onayladı ve telefonu kulağına tuttu. Eski tuğla binanın önünde durdular. Harry binanın planına baktı. Eskiden fabrikayken şimdi bir matbaa firmasına, birkaç ofise, bir kayıt stüdyosuna ve hamama ev sahipliği yapıyordu. Ve ön girişi dışında sadece bir kapısı vardı.

“Herkesin silahı dolu, emniyeti kapalı mı?” diye sordu Harry, sıkı emniyet kemerini çözüp nefesini vererek. “Onu canlı istiyoruz. Ama bu mümkün değilse...” Ana kapının iki tarafında parlayan pencerelere bakarken Björn’ün kısık sesle ezberden söylediği sözleri duydu: “‘Polis’ diye bağır, uyarı atışı yap, piçi vur. ‘Polis’ diye bağır, uyarı atışı yap...”

“Gidelim” dedi Harry.

Arabadan indiler, kaldırımı geçtiler ve girişte ayrıldılar.

Harry ve Wyller üç basamak çıkıp ağır bir kapıdan içeri girdiler. Koridorlar amonyak ve matbaa mürekkebi kokuyordu. Kapılardan ikisinde süslü harflerin olduğu yaldızlı parlak tabelalar vardı. Şehir merkezinde kira vermeye gücü yetmeyen küçük, iyimser hukuk firmalarına aitlerdi. Üçüncü kapıda ise gösterişsiz bir tabelayla CAĞALOĞLU HAMAMI yazılıydı. Öyle dikkat çekmeyen bir tabelaydı ki sanki yerini bilmeyen müşterileri istemiyorlar izlenimi veriyordu.

Harry kapıyı açıp içeri girdi.

Kendini boyası dökülmüş duvarların ve basit bir çalışma

masasının olduğu bir girişte buldu. Masada geniş omuzlu, siyah kirli sakallı ve eşofmanlı bir adam oturmuş, dergi okuyordu. Harry nereye girdiğini bilmeseydi burayı bir boks kulübü sanabilirdi.

“Polis” dedi Wyller, kimliğini adamın suratıyla derginin arasına sokarak. “Sakın kıpırdama ve kimseye bir şey söyleme. İşimiz birkaç dakika sürecek.”

Harry ileri doğru yürüdü ve iki kapı gördü. Birinde SOYUNMA ODASI, diğesinde HAMAM yazıyordu. Hamam bölümüne girdi ve Wyller’ın hemen arkadan geldiğini duydu.

Art arda dizili üç küçük havuz vardı. Sağ taraflarında masaj yataklarının olduğu bölmeler sıralanıyordu. Solda ise Harry’nin sauna ve buhar odasına ait olduğunu tahmin ettiği iki cam kapı ve binanın planından soyunma odasına açıldığını hatırladığı ahşap, düz bir kapı vardı. En yakın havuzun içindeki iki adam başlarını kaldırıp onlara baktı. Mehmet duvar dibindeki bir banka oturmuş, telefonuyla ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Telaşla yanlarına geldi ve HARARET yazılı buğulu, plastik bir tabelanın olduğu cam kapıyı gösterdi.

Harry sessizce “Yalnız mı?” diye sordu ve Wyller’la beraber Glock’unu çıkardı. Arkadaki havuzdan hummalı su sıçrama seslerinin geldiğini işitti.

“Seni aradığımdan beri giren de olmadı, çıkan da” diye fısıldadı Mehmet.

Harry kapıya yürüdü ve içeri bakmaya çalıştı ama yoğun bir beyazlıktan başka bir şey görmedi. Wyller’a kapıyı tutmasını işaret etti. Derin bir nefes aldı, tam kapıyı açacakken fikrini değiştirdi. Ayak sesleri. Valentin binlerinin yalınayak olmadan içeri girdiğini duyarsa şüphelenirdi. Harry boşta

duran eliyle ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Ardından kapıyı kendine doğru çekti ve odaya girdi. Buhardan bir girdabın içinde kaldı. Bir duvak gibi. Rakel. Harry nereden aklına geldiğini anlamadığı bu düşünceyi bir kenara attı. K1-

sa bir an için önündeki ahşap basamakta birini gördü, kapıyı kapattı ve etrafı beyaz bir perdeyle kaplandı. Bir de sessizlikle. Harry nefesini tutup diğer adamın nefes alıp verişine kulak kesildi. Elinde silah tutan giyinik birinin geldiğini görebilmiş miydi? Korkmuş muydu? Aurora'nın tuvalet kapısının dışında kovboy çizmelerini gördüğünde korktuğu kadar korkmuş muydu?

Harry tabancasını kaldırdı ve az önce gördüğü kişiye doğru yürüdü. Artık onun beyazlar içinde oturan bir adam olduğunu seçebiliyordu. Tetiği zorlanıncaya kadar bastırdı.

“Polis” dedi boğuk bir sesle. “Kıpırdama yoksa ateş ederim.” O anda aklına başka bir düşünce geldi. Böyle durumlarda genelde “yoksa ateş ederiz” derdi. Basit bir psikolojik numara olsa da karşıdaki kişiye kalabalık oldukları hissini veriyor ve hemen teslim olma ihtimalini artırıyordu. Öyleyse neden “ateş ederim” demişti? Bu soruyu başka sorular da izledi: Bu işlerde uzman olan Delta ekibi duruyorken neden buradaydı ve yalnızdı? Mehmet'i neden buraya büyük bir gizlilik içinde yollamış ve Mehmet telefon edene kadar kimseye bundan bahsetmemişti?

Harry tetiğin işaretparmağın hafifçe zorladığını hissetti. Çok hafifçe.

Kimsenin görmediği bir odada yalnız iki adam.

Çıplak elleri ve demirden bir takma dişle bile bu kadar kişiyi öldüren Valentin'in ona saldırmayacağı ve Harry'nin nefsi müdafaa için onu vurmak zorunda kalmayacağını garantisini kim verebilirdi?

“Vurma!” dedi önündeki adam, ellerini havaya kaldırarak.

Harry ona biraz daha yaklaştı.

Adam zayıftı ve çıplaktı. Gözleri dehşetle açılmıştı. Ve göğsünde kırılmış kılıardan başka hiçbir şey yoktu.

Salı akşamüstü

“Kahretsin!” diye bağırdı Katrine Bratt, masadan aldığı silgiyi fırlatarak. Silgi, sandalyeye oturan Harry Hole’un başının hemen üzerinden geçerek duvara çarptı. “Yeterince sorunumuz yokmuş gibi tüm kurallarımızı, onları da geçtim, kanunları çiğnemeyi başardın. Ne düşünüyordun?”

Rakel’i, diye düşündü Harry, sandalyesini duvara çarpına dek arkaya yatırarak. Rakel’i düşünüyordum. Bir de Aurora’yı.

“Söylesene!”

“Bizi Valentin Gjertsen’e bir gün önce bile ulaştıracak bir kestirme yol varsa bu sayede birinin hayatını kurtarabileceğimizi düşünüyordum.”

“Boşversene Harry! Bu işin böyle yürümediğini sen de iyi biliyorsun. Herkes senin gibi düşünüp hareket etseydi...” “Haklısın, biliyorum. Valentin Gjertsen’i yakalamaya çok yaklaştığımızı da biliyorum. Mehmet’i gördü, onu bardan tanıdı ve olacakları fark edip Mehmet soyunma odasında bana telefon ederken gizlice arka kapıdan kaçtı. Oraya vardığımızda o buhar odasında oturan kişi Valentin Gjertsen olsaydı beni çoktan affetmiş, bu polis operasyonunun ne kadar etkili ve yaratıcı olduğunu anlatmaya başlamıştın. Zaten kazan dairesindeki ekibi de bu yüzden kurduğunu söyleyecektin.”

Katrine “Alçak herif!” diye hırladı. Harry, masada fırlatacak başka şeyler aradığını gördü. Neyse ki Katrine zımbadan ve Amerika’dan gelen Facebook’la ilgili adli yazışma belgelerinden vazgeçti. “Ben sana kovboyculuk oynayasm diye yetki vermedim. Hamam baskınına manşetten duyurmayan internet gazetesi kalmamış. Huzurlu bir hamama elinde silahla girmeler, ateş hattında kalan masum siviller, üzerine tabanca doğrultulan doksan yaşında çıplak bir adam. Ve sıfır sonuç! Tüm bunlar öyle...” Harry’yi ilahi bir güce havale eder gibi ellerini havaya kaldırıp tavana baktı, “...amatörce ki!” “Kovuldum mu?”

“Kovulmak *istiyor* musun?”

Harry’nin gözünün önüne Rakel’in uyuyan hali geldi. İnce gözkapakları koma diyarından Mors alfabesiyle gönderilen bir mesaj gibi seğiriyordu. “Evet” dedi. Ardından Aurora’yı düşündü. Gözlerindeki endişeyi ve acıyı, içindeki asla iyileşmeyecek olan hasarı. “Aynı zamanda hayır. Sen beni kovmayı istiyor musun?”

Katrine sızlandı, ayağa kalktı ve pencereye yürüdü. “Evet, birisini kovmak istiyorum” dedi, sırtını ona dönerek. “Ama seni değil.”

“Hımm.”

“Hımm” dedi Katrine, onu taklit ederek.

“Açıklayacak mısın?”

“Truls Berntsen’i kovmak istiyorum.”

“Hiç şaşırmadım.”

“Evet ama işe yaramaz ve tembel olduğundan değil. VGye bilgileri sızdıran o.”

“Nasıl anladın?”

“Anders Wyller tuzak kurdu. Aslında biraz fazla ileri gitti ama belki de Mona Daa ile başka bir hesaplaşması olduğu içindir. Sonuçta bir devlet memuruna para yediriyorsa o kadından çekinmemize gerek yok. Yolsuzluk yapmakla suçlanabileceğinin farkında olmalı.”

“Peki Berntsen’i neden hâlâ kovmuyorsun?”

“Sence?” dedi Katrine, masasına dönerek.

“Mikael Bellman mı?”

Katrine bir kalem fırlattı ama bu kez Harry’yi değil, kapalı duran kapıyı hedef aldı. “Bellman buraya gelip şu an oturduğun yere oturdu ve Berntsen’in onu masum olduğuna ikna ettiğini söyledi. Sonra da Wyller’ın VGye konuşup suçu Berntsen’in üzerine atmaya çalışmış olabileceğini ima etti. Ama henüz hiçbir şey kanıtlayamadığımız için bu konuyu bırakıp Valentin’i yakalamaya odaklanmalıyız. Şu anda tek önemli olan şey buymuş. Sen olsan bu konuşmadan ne anlardın?”

“Şey, belki de Bellman haklıdır; çamurda güreşmeyi bırakana kadar kirli çamaşırlarımızı yıkamaya ara vermemiz en doğrusu olabilir.”

Katrine yüzünü astı. “Bu işi kendin mi akıl ettin?”

Harry sigara paketini çıkardı. “Bilgi sızdırmaktan bahsetmişken... Gazetelerde hamama baskın yapanın ben olduğum yazıyor. Bunda anormal bir durum yok, sonuçta tanınan biriyim. Ama kazan dairesindekiler ve senin dışında Mehmet’in bu operasyondaki görevini kimse bilmiyor. Ne olur ne olmaz diye böyle de kalsın istiyorum.”

Katrine başıyla onayladı. “Aslında bunu Bellman’la konuştum ve o da kabul etti, işimizi sivillere yaptırdığımız duyulursa çok şey kaybedebileceğimizi ve çaresiz görüneceğimizi söyledi. Mehmet’ten ve görevinden soruşturma ekibi de dahil olmak üzere kimseye bahsetmememizi tembihledi. Truls’u bundan sonra toplantılara almayacak olsak da bence mantıklı.”

“Gerçekten almayacak mısınız?”

Katrine’in dudağının bir kenarı yukarı kalktı. “Kendisine bir oda verildi ve orada vampirist cinayetleriyle hiçbir ilgisi olmayan davaların raporlarını dosyalaması istendi.”

“Yani bir bakıma kovulmuş oldu” dedi Harry, dudakları-mn arasına bir sigara sıkıştırarak. Bacağında bir titreşim hissetti. Telefonu cebinden çıkardı. Doktor Steffens bir mesaj atmıştı.

Testler bitti. Rakel 301 'e döndü.

“Gitmem gerek.”

“Hâlâ bizimle misin, Harry?”

“Bunu biraz düşünmeliyim.”

Emniyet Müdürlüğü'nün dışında Harry ceketinin astarındaki bir delikte çakmağını buldu ve sigarasını yaktı. Yolda yanından geçen insanlara baktı. Ne kadar da sakin ve dertsiz görünüyorlardı. Bunda onu fazlasıyla rahatsız eden bir şey vardı. Neredeydi o? Hangi cehennemdeydi bu Valentin?

“Selam” dedi Harry, 301 numaralı odaya girerken.

Oleg, yerine geri dönen Rakel'in yatağının yanında oturuyordu. Başını okuduğu kitaptan kaldırdı ama cevap vermedi.

Harry yatağın diğer tarafına oturdu. “Gelişme var mı?”

Oleg kitabın sayfalarını karıştırdı.

“Pekâlâ, dinle” dedi Harry, ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına asarak. “Burada oturmayınca işime ondan daha fazla önem verdiğimi düşünüyorsun, farkındayım. Sonuçta cinayetleri başkaları da çözebilir ama onun senden ve benden başka kimsesi yok.”

“Sence öyle değil mi?” dedi Oleg, başını kitaptan kaldırmadan.

“Ben onun şu anda hiçbir işine yaramıyorum Oleg. Buradayken kimseyi kurtaramıyorum ama dışarıda bir şeyleri değiştirebilirim. Binlerinin hayatını kurtarabilirim.”

Oleg kitabını kapatıp Harry'ye baktı, “iyiliksever olduğunu duymak güzel. Yoksa bu yaptığın farklı anlaşılabilir.”

“Farklı mı?”

Oleg kitabı yatağa bıraktı. “Şöhret arzusu. Bilirsin işte, Harry Hole yine bizi kurtardı zırvalıkları.”

“Tüm bunları bunun için mi yaptığımı sanıyorsun?”

Oleg omuz silkti. “Önemli olan senin ne düşündüğün. Kendini bu palavralarla kandırabilmen.”

“Beni böyle mi görüyorsun? Palavracı olarak mı?”

Oleg ayağa kalktı. “Neden hep senin gibi olmak istedim, biliyor musun? Muhteşem bir insan olduğun için değil. Başka kimsem olmadığı için. Sen evdeki tek erkektin. Ama artık daha iyi anlıyorum; senin gibi biri *olmamak* için elimden ne geliyorsa yapacağım. Program kaldırılıyor, Harry.”

“Oleg..”

Oleg çoktan odadan çıkmıştı.

Kahretsin, kahretsin.

Harry cebinde telefonun vızıldadığını hissetti ama kimin aradığına bile bakmadan kapattı. Makineyi dinledi. Sesini açtıkları için yeşil çizgi her sıçradığında biraz gecikmeyle bir bip sesi duyuluyordu.

Geriye doğru sayan bir saat gibi.

Onun için sayan.

Dışarıda birileri için sayan.

Ya Valentin de şu anda sıradaki kişi için oturmuş, bir saate bakıyorsa?

Harry telefonunu çıkarmak elini cebine götürdü. Sonra vazgeçti.

iri elini Rakel’in narin elinin üzerine koydu. Mavi damarlarının gölgeleri, alçalan güneşte kendi elinin üzerine vuruyordu. Bip seslerini saymamaya çalıştı.

806’ya geldiğinde daha fazla dayanamadı ve ayağa kalkıp gezinmeye başladı. Dışarı çıkıp bir doktor buldu. Doktor ayrıntılara girmek istemese de Rakel’in durumunun stabil olduğunu ve onu komadan çıkarmayı konuştuklarını söyledi.

“Güzel bir habere benziyor” dedi Harry.

Doktor tereddütle cevapladı. “Şu anda sadece müzakere ediyoruz. Çıkarmamız gerektiğini savunanlar da var. Bu gece Steffens nöbetçi kalacak, buraya geldiğinde onunla görüşebilirsiniz.”

Harry kafeteryayı buldu, yiyecek bir şeyler aldı ve 301’e geri döndü. Kapıda bekleyen polis memuruyla selâmlaştı.

Odanın içi kararmıştı. Harry yatağın yanında duran sehpadaki lambayı yaktı. Paketten bir sigara çekerken Rakel’in gözkapaklarını inceledi. Kupkuru görünen dudaklarını. İlk karşılaştıkları anı hayalinde canlandırmaya çalıştı. Evinin önündeki yolda dikiliyordu ve Rakel bir balerin gibi ona doğru yürüyordu. Aradan geçen bunca yılın ardından doğru mu hatırlıyordu? İlk bakış. İlk sözler. İlk öpücük. Belki de anıları azar azar değiştirip sonunda derinliği ve anlamı olan bir hikâyeye dönüştürmek kaçınılmazdı. Kaderlerinin önceden çizildiğini anlatan, bir ritüel gibi birbirlerine tekrarladıkça gerçekten inanacakları bir hikâye. Peki Rakel gittiğinde, Rakel’le Harry’nin hikâyesi yok olduğunda artık neye inanacaktı?

Sigarayı yaktı.

Bir nefes çekip geri verdi ve dumanın yangın alarmına doğru kıvrılıp dağılışını izledi.

Yok oluşu düşündü. Alarmı.

Elini cebine attı ve soğuk, cansız telefonu çıkardı.

Kahretsin, kahretsin.

Vazifeden bahsetmişti Steffens. Ne demekti bu? Çok iyi yaptığını bildiğin için nefret ettiğin bir görevi üstlenmek mi? *Yararlı olabileceğin bir yer*. Kendini geride tutan bir sürü hayvanı gibi. Yoksa Oleg'in dediği gibi şöhret arzusu muydu? Rakel burada eriyip biterken dışarıda, sahne ışıklarının altında olmayı mı özliyordu? Topluma karşı pek de sorumluluk duygusu besleyen biri değildi. Meslektaşları ya da halk tarafından takdir edilmek de umurunda değildi. Öyleyse geriye ne kalıyordu?

Geriye Valentin kalıyordu. Av kalıyordu.

Birisi kapıyı iki kez tıklattı ve kapı yavaşça aralandı. Björn Holm içeri girip diğer sandalyeye oturdu.

“Hastane içinde sigara içmek” dedi. “Galiba altı yıl cezası vardı.”

“İki yıl” dedi Harry, sigarayı Björn'e uzatarak. “Bir iyilik yapıp bana eşlik eder misin?”

Björn başıyla Rakel'i işaret etti. “Akciğer kanseri olmasından korkmuyor musun?”

“Rakel pasif içiciliği sever. Bedava olmasını ve dumanı üflemeden önce vücudumun zehrin çoğunu emiyor olması fikrini sevdiğini söyler. Ben onun için hem cüzdan, hem de sigara filtresi görevi görüyordum.”

Björn sigaradan bir nefes aldı. “Telesekreterin kapalıydı, o yüzden burada olduğunu düşündüm.”

“Hımm. Bir adli tıpçıya göre tahmin işinde hayli iyisin.”

“Sağ ol. Nasıl gidiyor?”

“Onu komadan çıkarmayı konuşuyorlar. Bunu iyi bir gelişme olarak görmeyi tercih ediyorum. Acil bir durum mu var?”

“Hamamda görüştüğümüz hiç kimse Valentin'i robot resminden tanıyamadı. Danışmada duran adam hamama çok fazla kişinin girip çıktığını söyledi ama genellikle bornozun üstüne palto giyen, kepini alnına kadar indiren ve parayı daima nakit ödeyen biri varmış. Aradığımız adamın o olabileceğini düşünüyor.”

“Yani ödeme yaptığında arkasında elektronik bir kayıt bırakmıyor. Üzerini değiştirirken dövme kimisenin görmemesi için altına bornoz giyiyor. Peki evinden hamama nasıl geliyor?”

“Arabası varsa anahtarı bornoz cebine koyuyor olmalı. Ya da otobüs parasını. Çünkü soyunma odasındaki giysilerde hiçbir şey yoktu. Ceplerinden pamuk bile çıkmadı. Üzerlerinde DNA örneği bulabiliriz ama deterjan kokuyorlar. Bana kalırsa paltosu bile yakın zamanda makinede yıkanmış.”

“Bu onun cinayet mahallerindeki temizlik takıntısına uyuyor. Saunaya anahtarla ve parayla girdiyse her an kaçmaya hazırdı demek ki.”

“Evet. Sagene sokaklarında bornozlu bir adam gören tanık çıkmadı. O yüzden, en azından bu defa otobüse binmediğini düşünebiliriz.”

“Arabasını arka kapının yakınma park etmiştir. Dört senedir gizlenmeyi başarmış olması tesadüf değil; o akıllı biri.” Harry ensesini kaşdı. “Pekâlâ. Onu elimizden kaçırdık. Şimdi ne olacak?”

“Hamamın çevresindeki dükkânların ve benzinliklerin güvenlik kameralarını kontrol ediyoruz. Kep takan ya da paltosunun altından bornozu görünen birisi var mı, ona bakıyoruz. Bu arada, yarın ilk iş o paltonun içini açacağım. Ceplerinden birinin astarında minik bir delik var; içine bir şey kaymış ve dolgunun içine sıkışmış olabilir.”

“Güvenlik kameralarından uzak duruyor.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Onu görürsek bile bunu istediği için görmüş olaca-

w ??

giz.

“Muhtemelen haklısın.” Björn Holm parkasının düğmelerini çözdü. Solgun alm terden ıslanmıştı.

Harry sigara dumanını Rakel’e doğru üfledi. “Asıl konu ne, Björn?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu bilgileri vermek için buraya kadar gelmene gerek yoktu.”

Björn önce cevap vermedi. Harry bekledi. Makine birkaç defa öttü. “Katrine” dedi Björn.

“Anlamıyorum. Cevapsız çağrılar listemde dün gece beni aradığını gördüm ama ona bunu sorduğumda telefonunun yanlılıkla beni aramış olabileceğini söyledi.”

“Eee?”

“Gecenin üçünde? Telefonunun üstüne yatıp uyumuyor-dur herhalde.”

“Neden sormadın?”

“Kafasını ütölemek istemedim çünkü. Zamana ihtiyacı var. Kendine ait bir alana. Biraz sana benziyor.” Björn sigarayı Harry’den aldı.

“Bana mı?”

“O da yalnızlığı seviyor.”

Björn tam nefes çekecekken Harry sigarayı elinden kaptı. “Ama öyle” dedi Björn.

“Ne istiyorsun?”

“Hiçbir şey bilmeden yaşamak beni çıldırtıyor. Düşündüm de...” Björn sakalını sertçe kaşdı.
“Katrine’le ikinizin arası iyi. Acaba şey yapsan...?”

“Ağzını mı arasam?”

“Onun gibi bir şey. Onu tekrar kazanmam şart, Harry.” Harry sigarayı sandalyenin bacağına söndürdü. Raket’e baktı. “Elbette. Katrine’le konuşurum.”

“Ama sakın...”

“...beni senin yolladığımı bilmesin.”

“Sağ ol” dedi Björn. “Sen iyi bir dostsun, Harry.”

“Kim? Ben mi?” Harry izmariti sigara paketine geri koydu. “Ben yalnızlığı seviyorum.”

Björn gidince Harry gözlerini kapadı. Makineyi dinledi. Geri sayımı.

Salı akşamı

Adamın adı Olsen'di ve Olsen'in Yeri'ni işletiyordu fakat bu mekânı yirmi küsur sene önce devraldığına da ismi aynıydı. Kimisi bunun alışılmadık bir rastlantı olduğunu söylese de her gün, her saniye böyle şeyler oluyorken bunun nesi bu kadar alışılmadıktı? Mesela birilerinin illa ki o piyangoyu kazanması gerekiyordu. Kazanınca da bunun sadece alışılmadık değil, aynı zamanda bir mucize olduğuna inanıyorlardı. Olsen işte bu yüzden mucizelere inanmazdı. Böyle olaylar iki türe de girerdi. Ulla Swart az önce içeri girmiş ve yirmi dakikadır onu bekleyen Truls Berntsen'in masasına oturmuştu. İşin mucize kısmı, bunun planlanmış bir buluşma olmasıydı. Yirmi yılı aşkın süredir bu restoranda yerinde duramayarak, masada parmaklarını tıkırdatarak hayallerinin kadınına bekleyen o kadar çok gergin erkeğe şahit olmuştu ki Olsen'in bunun bir randevu olduğundan en ufak şüphesi yoktu. Mucize olan şey, Ulla Swart'm gençken tüm Manglerud'un en güzel kızı, Truls Berntsen'in ise Manglerud'un alışveriş merkezinde sürten ve Olsen'in Yeri'ne uğrayan tayfanın en boktan ve ezik çocuğu olmasıydı. Truls, daha doğrusu Beavis, devamlı bir gölge gibi Mika-el Bellman'm yanında dolaşırdı. Üstelik Mikael de semtin en gözde çocuklarından biri değildi. Ama en azından fena olmayan bir tipi ve iyi laf yapan bir ağzı vardı. Öyle ki bu sayede hokeyci ve bisikletçi çocukların hayallerini süsleyen kızı tavlamaı başarmıştı. Sonra da buradan ayrılmış ve sonunda Emniyet Müdürü olmuştu. Yani belli ki Mikael'in belli meziyetleri vardı. Truls Berntsen ise müzmin bir kaybedendi.

Olsen siparişleri almak için masaya gitti ve bu imkânsız buluşmada konuşulanları duymaya çalıştı.

“Biraz erken geldim de” dedi Truls, önünde duran neredeyse boş bira bardağını göstererek.

Ulla “Geç kaldım” diyerek çantasını başının üzerinden geçirdi ve paltosunun düğmelerini çözdü. “Az kalsın gelemeyecektim.”

“Sahi mi?” Truls ne kadar tedirgin olduğunu gizlemek için birasından hızlı ve küçük bir yudum aldı.

“Evet, bu benim için... hiç kolay değil, Truls.” Ulla kısacık gülümsedi. Olsen'in ses çıkarmadan arkada beklediğini fark etti.

Ulla “Ben biraz bekleyeceğim” deyince Olsen masadan uzaklaştı.

Beklemek mi, diye düşündü Truls. Önce gidişata mı bakacaktı? Fikrini değiştirirse gidecek miydi? Ya onun beklentilerini karşılayamazsa? Gerçi beklentileri neydi ki? Zaten beraber büyümüşlerdi.

Ulla etrafa bakındı. “Tanrım, buraya en son on sene önce mezunlar buluşmasına gelmiştim, hatırlıyor musun?”

“Hayır” dedi Truls. “Ben yoktum.”

Ulla kazağının kollarını kıvırdı.

“Şu üzerinde çalıştığınız dava korkunç. Onu bugün yakalayamadığınıza üzıldüm. Mikael olanları anlattı.”

“Evet” dedi Truls. Mikael. İlk yaptığı şey Mikael’den söz etmek ve onu bir kalkan gibi önüne koymak olmuştu. Sadece gergin miydi yoksa ne istediğini mi bilmiyordu? “Ne söyledi?”

“Harry Hole ilk cinayetten önce katili gören bir barmeni kullanmış. Mikael bayağı sinirliydi.”

“Jealousy Bar’daki barmen mi?”

“Sanırım.”

“Ne için kullanmış?”

“Türk hamamında oturup katili gözetlemesi için. Sen bilmiyor muydun?”

“Ben bugün şöyle... başka cinayet davalarıyla uğraştım da.”

“Ah, anladım. Neyse, seni gördüğüme sevindim. Fazla kalamayacağım ama...”

“Benimle bir bira da mı içmeyeceksin?”

Truls, tereddüt ettiğini gördü. Kahretsin.

“Çocuklar yüzünden mi?” diye sordu.

“Ne?”

“Hastalar mı?”

Ulla kısa bir şaşkınlığın ardından Truls’un fırlattığı can yeleğini kaptı. İkisi için de fırlattığı.

“Küçük olan biraz rahatsız.” Ulla kalın kazağına rağmen ürperdi ve gözlerini etrafta gezdirirken kazağın içinde büzülmeye çalışıyormuş gibi göründü. Onlardan başka sadece üç masa doluydu. Truls, Ulla’nın diğer müşterileri tanımadığını düşündü. Restorandakilere göz attıktan sonra biraz daha rahatlamışa benziyordu.

“Truls?”

“Efendim?”

“Sana garip bir soru sorabilir miyim?”

“Tabii ki.”

“Ne istiyorsun?”

“Ne mi istiyorum?” Truls zaman kazanmak için biradan bir yudum daha aldı. “Yani, şu anda mı?”

“Kendin için ne istiyorsun? insanlar ne ister?” Üzerindekileri çıkarıp seni becermek ve daha fazlası için

inlediğini duymak istiyorum, diye geçirdi akimdan Truls. Ardından buzdolabına gidip bana soğuk bir bira getirmeni, kollarıma uzanmanı ve benim için her şeyden vazgeçtiğini söylemeni istiyorum. Çocuklardan, Mikael'den, verandasını kendi ellerimle yaptığım o lanet saray yavrusundan, her şeyden. Hepsi seninle olmak istediğim için, Truls Berntsen. Çünkü artık gözüm senden başka kimseyi ama kimseyi görmüyor. Sonra da seni bir kere daha becermek istiyorum.

“Sevilmeyi ister, değil mi?”

Truls yutkundu. “Muhakkak.”

“Özellikle de sevdikleri tarafından sevmek. Başkalarının o kadar da önemi yok, değil mi?”

Truls yüzünde bir ifadenin belirdiğini hissetti ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Ulla öne doğru eğilip sesini alçalttı. “Bazen de, sevilmediğimizi, hor görüldüğümüzü sandığımızda biz de karşılık olarak onları hor görmek isteriz, değil mi?”

“Evet” dedi Truls. “Biz de onları hor görmek isteriz.”

“Ama aslında sevildiğimizi fark ettiğimiz an bu istek ortadan kaybolur. Biliyor musun? Bu akşam Mikael beni sevdiğini söyledi. Laf arasında, doğruca değil ama yine de...” Ulla alt dudaklarını ısırıldı. On altı yaşındaki hallerinden beri Truls'un hayranlıkla izlediği o muhteşem, dolgun alt dudakları. “Bu bile bana yetti, Truls. Sence de tuhaf değil mi?”

“Çok tuhaf” dedi Truls, önündeki boş bardağa bakarak. Akımdakileri nasıl ifade edeceğini düşündü. Bazen birisinin sizi sevdiğini söylemesi hiçbir anlama gelmezdi. Hele hele bu kişi Mikael denen o pislikse.

“Ben en iyisi ufaklığı daha fazla bekletmeyeyim.”

Truls başını kaldırıncaya Ulla'nın derin bir endişeyle saatine baktığını gördü. “Bekletme tabii ki” dedi.

“Umarım bir dahaki sefere daha uzun görüşürüz.”

Truls bir dahaki seferin ne zaman olacağını sormamak

için kendini zor tuttu. Sadece ayağa kalktı ve ona gereğinden daha fazla sarılmamaya çalıştı. Ve kapı Ulla'nın arkasından kapandığında kendini sandalyeye bıraktı, içinde bir öfkenin kabardığını hissetti. Ağır, yavaş, acılı, muazzam bir öfke.

“Bir bira daha?” Olsen usulca masanın başında bitmişti yine.

“Olur. Ya da bir dakika. Önce bir telefon konuşması yapmam gerek. Şu hâlâ çalışıyor mu?” Mikael'in kimsenin göğsünden aşağısını göremediği kadar kalabalık bir öğrenci partisinde Stine Michaelsen'i becerdiğini iddia ettiği cam kapılı kabini işaret etti. O gün onları görmeyenlerden biri de onlara bira almak için barda sıra bekleyen Ulla'ydı.

“Elbette.”

Truls kabine girip cep telefonundan bir numaraya baktı.

Ankesörlü telefonun parlak kare düğmelerine bastı.

Bekledi. Ulla’ın hatırladığından daha kaslı bir göğüse, daha büyük pazılara ve daha ince bir bele sahip olduğunu göstermek için dar bir gömlek giymeye karar vermişti. Ama Ulla ona doğru düzgün bakmamıştı bile. Truls göğsünü şişirdi ve omuzlarının kabinin kenarlarına değdiğini hissetti. Onu bugün tıktıkları boktan oda bile bundan daha büyüktü.

Bellman. Bratt. Wyller. Hole. Hepsinin camı cehennemey-di.

“Mona Daa.”

“Berntsen. Bugün hamamda neler olduğunu öğrenmek için ne kadar para verirsin?”

“Küçük bir numune rica etsem?”

“Hayhay. Oslo Emniyeti Valentin’i yakalamak için masum bir barmenin hayatını tehlikeye attı.”

“Sanırım yeni bir anlaşma yapabiliriz.”

Adam banyo aynasındaki buğuyu sildi ve kendine baktı.

“Kimsin sen?” diye fısıldadı. “Kimsin?”

Gözlerini kapadı. Tekrar açtı.

“Ben Alexander Dreyer. Ama bana Alex de.”

Oturma odasından delice bir kahkaha yükseldi. Ardından makine ya da helikopter sesine benzer bir ses, sonra da “Speak to Me”den “Breathe”e geçildiğini gösteren korkunç çığlıklar. Asıl duymak istediği işte bu çığlıklardı ama hiçbiri böyle bağırarak istemiyordu.

Aynadaki buğu neredeyse gitmişti. Nihayet temizdi. Dövmesini de görebiliyordu. Çoğu kişi, özellikle de kadınlar, göğsüne neden bir şeytan resmi kazıttığını sormuştu. Bunu o seçmiş gibi. Hiçbir şeyden haberleri yoktu. Onu hiç tanııyorlardı.

“Kimsin sen Alex? Storebrand’da hasar müdürüyüm. Hayır, sigorta hakkında konuşmak istemiyorum; haydi senden bahsedelim. Neler yaparsın, Tone? Meme uçlarını kesip yerken benim için çığlık atmak ister misin?”

Banyodan oturma odasına geçti ve masada beyaz anahtarın yanında duran resme baktı. Tone. İki senedir Tinder’day-dı ve Profesör Dahls Caddesi’nde oturuyordu. Bir fidanlıkta çalışıyordu. Çok güzel sayılmazdı. Biraz da tombuldu. Daha zayıf olmasını isterdi. Marte zayıftı. Onu sevmişti. Çilleri ona yakışıyordu. Ama Tone? Elini altıpatların kırmızı kabzasında gezdirdi.

Planda bir değişiklik yoktu. Gerçi bugün yakalanmanın eşiğinden dönmüştü. Hararet odasına giren adamı tanımıyordu ama adamın onu tanıdığı açıktı. Onu görünce gözbe-bekleri büyümüşü, nabzının yükseldiği her halinden belliydi ve kapının yanında ince bir buhar katmanının içinde donakaldıktan sonra telaşla kendini dışarı atmıştı. Korkusunun kokusu henüz havaya karışmadan.

Her zamanki gibi arabası yine تنها bir caddeye açılan arka kapının yüz metre ilerisindeki kaldırımda bekliyordu. Şimdiye dek bu tür kaçış yolları bulunmayan hiçbir hamama birden fazla gitmemişti. Ya da temiz olmayan bir hamama. Ve her seferinde anahtarını mutlaka bornozunun cebine koyardı.

Tone'yi ısırıldıktan sonra vursam mı, diye düşündü. Sırf biraz kafa karıştırmak için. Nasıl manşetler atılırdı acaba? Ama o zaman kuralları çiğnemiş olurdu. Zaten garson kız hadisesinde kuralları yeterince çiğnediği için diğerini sınırlendirmişti.

Çeliğin şoke eden soğuşunu hissetmek için altıpatları bir süre karnına bastırdı ve sonra tekrar indirdi. Polis ne kadar yakınındaydı? VG'nin dediğine göre polis Facebook'u adresleri vermeye zorlayacak yasal bir sürecin sonlanması bekliyordu. O böyle şeylerden anlamazdı, umurunda da değildi. Ne Alexander Dreyer'in ne de Valentin Gjertsen'in. Annesi ona sinema tarihinin ilk ve en büyük romantik aktörü olan Valentino yüzünden bu adı verdiğini söylerdi. Bu yüzden oğlunun adına uygun davranışları için yıllarca kendini suçlamıştı. Başlarda kısmen daha tehlikesiz şeyler yapıyordu. Çünkü henüz on altı yaşma basmamışken reşit olma yaşını geçmiş bir kıza tecavüz ettiğinde, mahkeme olur da bunun bir tecavüz değil, rıza ile girilmiş bir cinsel ilişki olduğuna karar verirse kız reşit olmayan biriyle seks yaptığı için ceza alabileceğinin farkına varacak yaşta oluyordu. On altı yaşma geldiğinde şikâyet edilme olasılığı artık daha yüksekti. Tabii ona Valentino adını veren kadına tecavüz etmedikçe. Gerçi buna gerçek bir tecavüz denir miydi ki? Kendini odaya kilitletiğinde, onunla birlikte olmazsa mahalledeki kızlara, öğretmenlere, akraba kadınlara ya da sokaktan geçen rastgele birilerine tecavüz edeceğini söylüyor, o da kapının kilidini bir güzel açmıyor muydu? Bunu hangi psikoloğa anlatsa önce ona inanmamıştı. Ancak bir zaman sonra inanmışlardı. Hem de hepsi.

Pink Floyd, "On the Run"a geçti. Heyecanlı bateri ritimleri, hızlı synthesiser, bir şeyden koşarak kaçan ayak sesleri.

Polisten kaçan. Harry Hole'un kelepçesinden kaçan. *İğrenç sapık*.

Masadan limonata bardağını aldı. Minik bir yudum içip limonataya baktı. Ardından bardağı duvara fırlattı. Bardak parçalandı ve sarı sıvı, beyaz duvar kâğıdından aşağı aktı. Komşu daireden bir küfrün geldiğini duydu.

Yatak odasına gitti. El ve ayak bileklerinin hâlâ karyola direklerine sımsıkı bağlı olup olmadığını kontrol etti. Yatağında uyuyan çilli garsona baktı. Nefesi düzgündü. İlaç tam da istediği gibi etkisini göstermişti. Rüyada mıydı? Mavili siyahlı adamı mı görüyordu? Yoksa onu sadece kendisi mi görüyordu? Psikologlardan biri, sürekli gördüğü bu kâbusun unutulmaya yüz tutmuş bir çocukluk hatırası olduğunu, o adamın aslında annesinin üzerinde oturan babası olduğunu söylemişti. Bu saçmalıkta elbette; babasını hiç görmemişti. Annesinin dediğine göre kendisine tecavüz etmiş, sonra da kayıplara karışmıştı. Bir nevi Meryem Ana ve Kutsal Ruh gibi. Bu durumda Valentin de Mesih oluyordu. Neden olmasın ki? Adalet için dönecek olan Mesih.

Marte'nin yanağını okşadı. Yatağına gerçek, canlı bir kadın girmeyeli uzun zaman olmuştu. Harry Hole'un garsonunu kendi ölü Japon sevgilisine yeğlerdi kesinlikle. Dolayısıyla ondan vazgeçmek zorunda kalacağı için üzülüyordu. Şeytani güdülerine kapılmak yerine diğer sesi, aklın sesini dinlemek zorunda olması ne fenaydı. Aklın sesi sinirliydi, talimatları detaylıydı. Şehrin kuzeydoğusunda metruk bir yolun yanındaki bir orman.

Oturma odasına döndü ve sandalyeye oturdu. Kaynar suyla aldığı duş yüzünden hâlâ acıyla sızlayan çıplak tenine değen yumuşak derinin hissi güzeldi. Kendisine verilen SİM kartın takılı olduğu yeni telefonunu açtı. Tinder ve VG uygulamaları yan yana duruyordu. Önce VG'yi açtı. Bekledi. Beklemek zorunda kalmak heyecanın bir parçasıydı. Hâlâ manşette kendi-

si mi vardı? Görünmek için her şeyi yapan ikinci sınıf ünlüleri anlayabiliyordu. Sırf *gündemde kalabilmek* için soyтары bir televizyon şefiyle yemek hazırlayan şarkıcı kızı da.

Harry Hole kasvet dolu gözlerle ona bakıyordu.

Polis, Elise Hermansenin barmeninden yararlandı.

Resmin altındaki "Devamını oku" tuşuna bastı. Sayfayı aşağı kaydırdı.

Bazı kaynaklara göre barmene polis adına gözcülük yapması için Türk hamamında görev verildi...

Hararet odasındaki o herif. Demek polis için çalışıyordu. Harry Hole için.

...çünkü Valentin Gjertseni kesin olarak tanıyabilecek tek kişinin o olduğu düşünülüyor.

Ayağa kalktı, sandalyenin derisinin çıplak teninden hafif bir şaklamayla ayrılışını hissetti ve tekrar yatak odasına gitti.

Aynaya baktı. Sen kimsin? Kimsin sen? Sen osun. Şu an baktığım yüzü gören ve bilen *tek* kişisin.

Adamın adı ya da fotoğrafı yoktu. O akşam Jealousy Bar'da barmene de bakmamıştı. Göz teması insanları hatırlamayı kolaylaştırırdı çünkü. Artık göz teması kurmuşlardı bir kere. Ve adam onu hatırlamıştı. Parmağını şeytanın suratında gezdirdi. Dışarı çıkmak isteyen, dışarı çıkması gereken surata.

Oturma odasında "On the Run" bir uçak gürültüsü ve deli bir adamın gülüşüyle bitti. Sonra da uçak şiddetli bir patlama sesiyle yere çakılıp yerini uzun bir uğultuya bıraktı.

Valentin Gjertsen gözlerini yumdu ve zihninde alevleri canlandırdı.

"Onu uyandırmanın ne tür riskleri var?" diye sordu Harry, Doktor Steffens'm başımn üzerinde asılı duran haça bakarak.

"Buna birçok cevap verilebilir" dedi Steffens. "Ama içlerinden sadece biri doğru olur."

"Nedir o?"

“Bizim de bilmediğimiz.”

“Hastalığının ne olduğunu bilmediğiniz gibi mi?”

“Evet.”

“Hımm. Bildiğiniz herhangi bir şey var mı?”

“Genel anlamda soruyorsan çok şey biliyoruz. Ama insanlar bilmediğimiz ne kadar çok şey olduğunu görse korkardı, Harry. Gereksiz yere korkardı. O yüzden bu konuda konuşmamaya çalışırız.”

“Gerçekten mi?”

“Onları iyileştiriyor gibi görünebiliriz ama asıl yaptığımız iş teselli etmek.”

“Peki neden bunları bana anlatıyorsun, Steffens? Neden beni de teselli etmiyorsun?”

“Çünkü tesellinin bir aldatmaca olduğunu bildiğinden adım gibi eminim. Cinayet dedektifi olarak sen de insanlara asıl işinden daha fazlasını satıyorsun. Onların adalete ve düzene güvenerek rahatlamasını sağlıyorsun. Oysa mükemmel ve tarafsız gerçek diye bir şey yok. Gerçek adalet de.”

“Acı çekiyor mudur?”

“Hayır.”

Harry başını salladı. “Burada sigara içebilir miyim?”

“Bir devlet hastanesinde ve doktorun odasında mı?” “Sigara söyledikleri kadar zararlıysa kulağa güvenli geliyor.”

Steffens gülümsedi. “Hemşirelerden biri 301 numaralı odanın yatağının altında kül gördüğünü söyledi. Dışarıda içsen daha iyi olurdu. Bu arada, oğlun bu durumu nasıl karşılıyor?”

Harry omuz silkti. “Üzgün. Korkuyor. Öfkeli.”

“Onu gördüm. Adı Oleg’di, değil mi? Buraya gelmek istemediği için mi 301’de kaldı?”

“Benimle gelmek istemediği için. Ya da benimle konuşmak. Raket’i bu halde bırakıp davada çalışmaya devam ettiğim için onu yüzüstü bıraktığımı düşünüyor.”

Steffens başıyla onayladı. “Gençler kendi ahlak anlayışlarına gıpta edilecek kadar sadık oluyor. Ama bir konuda hakkını vermek gerek. Polisin çok çaba göstermesi, her zaman suçla mücadelenin en etkili yolu olmayabiliyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Amerika’da doksanlarda suç oranı neden düştü, biliyor musun?”

Harry başını iki yana salladı, ellerini sandalyenin kolçaklarına koydu ve kapağıya baktı.

“Aklindakilerden bir an için kurtulmaya çalış” dedi Steffens. “Tahmin et, bakalım.”

“Bir tahminim yok” dedi Harry. “Ama genelde Belediye Başkanı Giuliani’nin sıfır müsamaha politikası ve polis gücünün artırılmasını sebep gösterirler.”

“Yanlış. Çünkü suç oranı sadece New York’ta değil, tüm Amerika’da düşmüştü. Doğru cevap, 70’lerde getirilen daha esnek kürtaj yasalarıydı.” Steffens sandalyesine yaslandı ve Harry’ye düşünmesi için zaman tanır gibi duraksadı. “Seksin ertesi sabahında ya da kendileriyle sevişen bekâr ve uçarı kadınların hamile olduklarını öğrendikleri anda kaçan erkekler. Bu tür gebelikler yüzyıllardır toplumlara bir fabrika gibi suça meyilli çocuklar üretir. Babasız büyüyen, hiçbir sınırı konulmadan yetişen, onları okutacak, ahlaki temel kazandıracak ya da Tanrı sevgisi öğretecek bir anneye sahip olmayan çocuklar. Bu kadınlar ceza almayacaklarını bilseler bebeklerini henüz bir embriyoyken aldırma isterdi. 1970’lerde nihayet onlara istediklerini yapma hakkı tanındı. Böylece Amerika, on beş yirmi sene önce getirdiği esnek kürtaj yasalarının sonucunda gerçekleşen bu katliamın meyvelerini almış oldu.”

“Hımm. Peki Mormonlar ne diyor buna? Sen de bir Mormon’dun, değil mi?”

Steffens gülümseyip parmak uçlarını birleştirdi. “Kilisenin söylediği çoğu şeye katılıyorum, Hole. Ama kürtaj karşıtlığı hariç. Bu konuda dinsizlerle aynı görüşteyim. 90’lar-da Amerika şehirlerinin sokaklarında insanlar soyulma, tecavüze uğrama ve öldürülme korkusu olmadan dolaşabiliyordu. Çünkü onları öldürecek adamlar annelerinin rahminden kazanmıştı Harry. Ancak liberal dinsizlerin kürtaj özgürlüğü adı altında bulunduğu talepleri desteklemiyorum. Bir ceninin iyi ya da kötü biri olarak yetişme olasılığı, yirmi sene sonra o topluma öyle büyük yararlar ya da zararlar veriyor ki kürtaj kararını gece yatacak binlerini bulmak için sokaklarda sürten sorumsuz bir kadının değil, toplumun alması gerekiyor.”

Harry saate baktı. ‘Yani devlet kontrolünde kürtajı öneriyorsun, öyle mi?’

“Hoş bir iş olmadığı kesin. O yüzden bu işi yapacaklar onu... kutsal bir vazife gibi görecek.”

“Şaka yapıyorsun herhalde?”

Steffens birkaç saniye Harry ile bakıştı. Ardından tekrar gülümsedi. “Elbette. Bireysel dokunulmazlığa sonuna kadar inanan biriyim.”

Harry ayağa kalktı. “Onu uyandıracığınız zaman haber verirsiniz diye düşünüyorum. Kendine geldiğinde yanında tanıdık bir yüz görmesi daha iyi olur.”

“Dikkate alacağız, Harry. Oleg’e de söyle, merak ettiği bir şey varsa yanıma uğrayabilir.”

Harry hastanesinin ana kapısına yürüdü. Dışarıda soğuktan titreyerek sigarasından iki nefes aldı, hiç tadının olmadığını fark etti ve söndürüp aceleyle içeri girdi.

“Nasıl gidiyor Antonsen?” diye sordu, 301 numaralı odanın dışında bekleyen koruma polisine.

“Fena değil, teşekkürler” dedi Antonsen, ona bakarak. “VG’de fotoğrafın çıkmış.”

“Sahi mi?”

“Görmek ister misin?” Antonsen akıllı telefonunu çıkardı.

“Harika görünmüyorsam gösterme.”

Antonsen güldü. “O halde görmek istemeyebilirsin. Bu arada söylemeden edemeyeceğim, Cinayet Masası’nda işleri batırmaya başlamışsın gibi duruyor. Doksan yaşında insanlara silah çekmeler, barmenleri casus olarak kullanmalar.”

Harry elini kapı koluna atmıştı ki birden durdu. “Son dediğini tekrarlar mısınız?”

Antonsen telefonunu önüne tuttu ve gözlerini kıstı. Belli ki yakını iyi göremiyordu. “Barmen...” der demez Harry telefonu elinden kaptı.

Gözlerini ekrana dikti. “Hassiktir, hassiktir! Araban var mı, Antonsen?”

“Hayır, bisikletim var. Oslo küçük bir yer, hem spor da yapmış oluyorum. O yüzden...”

Harry telefonu Antonsen’in kucağına attı ve 301 numaralı odanın kapısını hızla açtı. Oleg başını kaldırıp gelenin Harry olduğunu gördü ve tekrar kitabına döndü.

“Oleg, sende araba var. Beni Grünerløkka’ya götürmelisin. Hemen şimdi.”

Oleg ona bakmadan burun kıvırdı. “Hı, hı, tabii.”

“Bu bir rica değil, emir. Haydi.”

“Emir mi?” Delikanlı yüzünü öfkeyle buruşturdu. “Sen babam değilsin. Tanrı’ya şükür.”

“Haklıydın. Rütbenin her şeyden önce geldiğini söylemiştin. Ben dedektifim, sense polis koleji öğrencisi. O yüzden ağlamayı kes ve kışını kaldır.”

Oleg tek kelime edemeden ona bakakaldı.

Harry döndü ve telaşla koridorda yürümeye başladı.

Mehmet Kalak, Coldplay ve U2 çalmayı bırakmış, müşterisine lan Hunter dinletiyordu.

Kolonlardan “All the Young Dudes” şarkısı yükseliyordu.

“Eee, nasıl?” dedi Mehmet.

“Fena değil. Ama David Bowie daha iyi söylüyor” dedi müşterisi. Daha doğrusu, işi sona erince barın diğer tarafında yerini alan Öystein Eikeland. Yalnız olduklarını görünce Mehmet müziğin sesini açtı.

Öystein “Hunter’ı ne kadar bağırtırsan bağırt bir şey değişmeyecek!” diye seslendi ve daiquiri dolu bardağını havaya kaldırdı. Beşinci bardağıydı bu. Kokteylleri kendisi hazırladığından bunların aslında çıraklık döneminde yaptığı tadım denemeleri olduğunu, bu yüzden gider olarak gösterip vergiden düşmeleri gerektiğini söylemişti. Personel indiriminden yararlandığı ama hepsini kendi vergi hesabına tam fiyatıyla işleyeceği için güya kendi içkisinden kâr bile ediyordu.

“Keşke artık durabilsem; ama kira parasını çıkartmak için sanırım kendime bir tane daha hazırlamalıyım” dedi, burnunu çekerek.

“Müşteri halin barmen halinden daha iyi” dedi Mehmet. “İşe yaramaz bir barmensin demek istemiyorum; sadece sen benim şimdiye kadarki en iyi müşterimsin...”

“Sağ ol, sevgili Mehmet, ben...”

“...ve artık evine gidiyorsun.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Mehmet ciddi olduğunu göstermek için müziğin sesini kıstı.

Öystein söyleyeceği bir şey varmış, dudakları aralandığında kelimeler kendiliğinden dökülecekmiş gibi ağzını açtı ama bir şey çıkmadı. Tekrar denedi, ardından ağzını kapattı ve başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Taksi şoförü ceketini ilikledi, bar taburesinden kalktı ve sallanarak kapıya yürüdü.

“Bahşiş yok mu?” diye seslendi Mehmet gülümseyerek.

“Bahşiş verirsem vergiden düşü... düşe... iyi olmaz.”

Mehmet Öystein’in bardağını aldı, içine biraz deterjan sıktı ve musluğun altında yıkadı. Bu akşam bulaşık makinesini çalıştıracak kadar müşteri gelmemişti. Tezgâhın altındaki telefonunun ekranı parladı. Arayan Harry’ydi. Açmak için ellerini kurularken zamanla ilgili bir sorun olduğunu fark etti. Öystein’in kapıyı açması ve kapının kapanması arasında geçen zaman. Normalden biraz daha uzun sürmüştü. Birisi birkaç saniyeliğine kapıyı tutmuştu sanki. Başını kaldırdı.

“Sakin bir gece, ha?” dedi, barda dikilen adam.

Mehmet cevap verebilmek için nefes almaya çalıştı. Ama başaramadı.

“Sakinlik iyidir” dedi Valentin Gjertsen. Bu oydu çünkü. Buhar odasındaki adam.

Mehmet elini sessizce telefona doğru uzattı.

“Lütfen cevap verme de sana bir iyilik yapayım.”

Mehmet kendisine doğrultulan büyük tabancayı görünce teklifi mecburen kabul etti.

“Sağ ol, açsaydım pişman olacaktın.” Adam etrafa bakındı. “Hiç müşterinin olması ne kadar kötü. Senin için, tabii ki. Benim için hava hoş; böylece tüm dikkatini bana verebiliyorsun. Gerçi her türlü verecektin. Sonuçta ne istediğimi merak ediyorsundur. Buraya içki içmeye de gelmiş olabilirim, seni öldürmeye de. Haksız mıyım?”

Mehmet başıyla yavaşça onayladı.

“Evet, hayatta olup beni tanıyan tek kişi olmana bakarsak bu gayet yerinde bir endişe. Bu arada, söylediğim kesinlikle doğru. Ameliyatımı yapan estetik cerrah bile... şey, payına düşeni aldı. Her neyse, telefonu açmadığın için sana bir iyilik yapacağım. Şu beni polise ihbar etme işini de sosyal sorumluluk bilinciyle yapılmış bir hareket olarak görebiliriz. Ne dersin?”

Mehmet yine başını salladı. Ve o kaçınılmaz fikri savuşturmaya çalıştı. Öleceği fikrini. Beyni çaresizce başka ihtimaller bulmaya çalışıyor ama dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu: öleceğine. O anda düşünceleri karşılık bulmuş gibi bi-

ri kapının yanındaki pencereyi tıklattı. Mehmet, Valentin’in arkasına baktı. Bir çift el ve tanıdık bir yüz cama dayanmış, içeriye görmeye çalışıyordu. İçeri gir, dedi içinden Mehmet. Ne olursun içeri gir.

Valentin arkasını dönmeden “Kıpırdama” dedi sakince. Vücudu altıpatları sakladığı için penceredeki kişi onu göre-miyordu.

Neden içeri girmiyordu?

Cevap bir saniye sonra kapının yumruklanmasıyla geldi. Valentin girerken kapıyı kilitlemişti.

Yüz yeniden camın arkasında belirdi. Adam dikkatini çekmek için ellerini sallıyordu. Demek ki onları görüyordu.

“Kıpırdama ve kapalı olduğunu işaret et” dedi Valentin. Sesinde en ufak bir gerginlik yoktu.

Mehmet kolları yana düşmüş halde dikilmeye devam etti.

“Hemen şimdi yap, yoksa seni öldürürüm.”

“Zaten öldüreceksin.”

“Yüzde yüz bilemezsin. Ama dediğimi yapmazsan yemin ediyorum ki öldürürüm. Dışarıdakini de. Bana bak. Yemin ediyorum dedim.”

Mehmet ona baktı. Yutkundu. Penceredeki adamın onu daha iyi görebilmesi için hafifçe yana, ışığa doğru eğildi ve başını iki yana salladı.

Camdaki yüz birkaç saniye bekledi. Belli belirsiz elini salladı. Ve Geir Solle gitti.

Valentin aynadan izledi.

“İşte bu kadar” dedi. “Nerede kalmıştık? Ah, evet, iyi ve kötü haberler. Kötü haber, seni buraya öldürmeye geldiğim o kadar açık ki... şey, buna doğru diyebiliriz. Başka bir deyişle, artık yüzde yüz emin olabilirsin. Seni öldüreceğim.” Valentin, Mehmet’e üzgün bir ifadeyle baktı. Ardından kahkaha boğuldu. “Bu, bugün gördüğüm en asık surat. Sebebini elbette anlayabiliyorum ama iyi haberi unutma. O da şu

ki nasıl öleceğini sen seçeceksin. Seçenekleri söylüyorum, iyi dinle. Dinliyorsun, değil mi? Güzel. Seni başından vurmamı mı istersin, yoksa bu sıvı borusunu boynuna sokmamı mı?” Valentin, metalden yapılmış kalın bir pipeti andıran, bir ucu sivri olacak şekilde çapraz kesilmiş nesneyi havaya kaldırdı.

Mehmet, Valentin’e öylece baktı. Her şey o kadar saçmaydı ki az sonra uyandığımda sona erecek bir rüyada mıyım diye düşünmeye başladı. Ya da tüm bunlar, önünde dikilen adamın hayali mi? O esnada Valentin boruyu ona doğru savurdu ve Mehmet istemsizce geri çekilip lavaboya çarptı.

“Boruyu istemiyorsun, ha?” dedi Valentin.

Mehmet dikkatle başını aşağı yukarı oynatırken keskin metal ucun aynanın rafından gelen ışıktaki parlamadığını gördü. İğne... Eskiden beri en büyük korkusuydu. Derisinin delinip vücuduna bir şeylerin girmesi. Sırf bu yüzden çocukken aşı olacağı bir gün evden kaçıp ormanda saklanmıştı.

“Anlaşma anlaşmadır. O halde boru yok.” Valentin pipeti bar tezgâhına bıraktı ve Mehmet’e doğrulttuğu namluyu bir milim oynatmadan cebinden antika görünümlü siyah bir kelepçe çıkardı. “Bunu aynadaki metal çubuğun arkasından geçir, bileklerine tak ve başını lavaboya sok.”

“Ben...”

Mehmet darbenin geldiğini görmedi. Tek fark edebildiği bir çarpma sesi, bir anlık karanlık ve gözleri yeniden açıldığında farklı bir yöne doğru dönmüş olduğuydu. Tabancayla başına vurulduğunu anladı ve şakağına bastırılan namluyu hissetti.

“Ya bu, ya da boru” diye fısıldadı bir ses kulağına. “Tercih senin.”

Mehmet tuhaf biçimli ağır kelepçeyi alıp bir tarafını metal çubuğun arkasından geçirdi. Ardından bileklerine taktı. Burnundan dudağına ılık bir şey akıyordu. Kanın tatlı ve metalik tadı ağzına geldi.

“Lezzetli mi?” diye sordu Valentin, yüksek bir sesle.

Mehmet başını kaldırıncaya aynada göz göze geldiler.

“Ben bir türlü sevemedim” diyerek gülümsedi Valentin. “Demir ve kalp atışlarının tadı var. Evet, demir ve kalp atışları. Kendi kanın neyse de başkalarınıninki? Ayrıca yedikleri şeylerin tadını da alabiliyorsun. Yemek demişken, idam mahkûmumuzun son bir arzusu var mı? Sana yemek hazırlayacak değilim gerçi, sadece merak ettim.”

Mehmet gözlerini kırptı. Son arzu mu? Kelimeler bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu aslında ama zihni bir rüyanın içindeymiş gibi cevap üretmeden duramıyordu. Jealousy Bar’ın günün birinde

Oslo'nun en havalı mekânı olmasını isterdi. Galatasaray'ın lig şampiyonu olmasını. Cenazesinde Paul Rodgers'm "Ready for Love" şarkısının çalınmasını. Başka? Denedi ama akıma daha fazlası gelmedi. Ve içini kederli bir gülüşün kapladığını hissetti.

Harry, Jealousy Bar'a yaklaşırken aceleyle oradan uzaklaşan bir siluet gördü. Geniş pencereden kaldırıma ışık vurmasına rağmen hiç müzik sesi gelmiyordu. Pencerenin kenarına gidip içeri baktı. Barın arkasında sırtı dönük biri vardı ama onun Mehmet olup olmadığını söylemek güçtü. Bunun dışında bar boş görünüyordu. Harry kapıya yürüdü ve temkinli bir biçimde kapının kolunu bastırdı. Kilitliydi. Oysa bar gece yarısına kadar açık olurdu.

Cebinden kırık plastik kalbin olduğu anahtarlığı çıkardı. Anahtarı yavaşça deliğe soktu. Sağ eliyle Glock 17'sine uzanırken sol eliyle anahtarı çevirip kapıyı açtı. Tabancayı iki eliyle öne doğrultarak adımını attı ve kapanması için ayağıyla kapıyı hafifçe itti. Yine de Grünerlökka'nın akşam gürültüsünün içeri girmesine engel olmadı. Barın arkasındaki siluet doğrulup aynaya baktı.

"Polis" dedi Harry. "Kıpırdama."

"Harry Hole." Siluet bir kasket takıyordu ve aynanın açısı yüzünden Harry yüzünü göremiyordu. Gerek yoktu da. Bu tiz sesi duyalı üç seneden fazla olmuştu ama sanki dün gibiydi.

"Valentin Gjertsen" dedi Harry, sesinin titrediğini fark ederek.

"Sonunda tekrar karşılaştık Harry. Seni çok düşündüm. Sen de beni düşündün mü?"

"Mehmet nerede?"

"Heyecanlısın, demek sen de beni düşündün." Yine o tiz kahkaha. "Neden? Başarı listem yüzünden mi? Ya da sizin deyiminizle, kurbanlar. Yo, hayır. *Senin* başarı listen yüzünden. Yakalayamadığın tek kişi benim, değil mi?"

Harry cevap vermedi, kapının önünde dikilmeye devam etti.

"Katlanamıyorsun, değil mi? Güzel! Bu yüzden bu kadar iyisin. Sen de benim gibisin, Harry. Katlanamıyorsun."

"Senin gibi değilim Valentin." Harry tabancayı diğer eline geçirdi, nişan aldı ve onu yaklaşımdan alıkoyan şeyin ne olduğunu merak etti.

"Değil misin? Sahi ya, sen etrafındakilere kafa yorarak dikkatini dağıtmazsın, değil mi? Gözünü sadece ulaşmak istediğin ödüle dikersin. Kendine bir bak Harry. Tek istediğin, bedeli ne olursa olsun, başkalarının hayatı, kendi hayatın, zafer kazanmak... Dürüst olman gerekirse bunlar senin için ikinci sırada, değil mi? Sen ve ben, oturup birbirimizi daha yakından tanımalıyız Harry. Çünkü bizim gibi insanlara çok rastlamıyoruz."

"Kapa çeneni Valentin. Olduğun yerde kal, ellerini görebileceğim bir yere koy ve bana Mehmet'in nerede olduğunu söyle."

“Mehmet casusunun adıyla onu sana göstermek için hareket etmem lazım. O zaman içinde bulunduğumuz durum netlik kazanacak.”

Valentin Gjertsen bir adım yana çekildi. Mehmet, ayakta dikilmekle asılı durmak arasında bir haldeydi. Elleri, barın arkasındaki aynanın üstünden yanlamasına geçen metal çubuğa bağlıydı. Öne düşen başı lavabonun içine girmiş, uzun siyah bukleleri yüzünü örtmüştü. Valentin başının arkasına uzun namlulu bir altıpatlar doğrultmuştu.

“Asıl sen olduğun yerde kal Harry. Gördüğün üzere burada ilginç bir dehşet dengesi oluştu. Benimle aranda kaç metre var? Sekizle on arası mı? İlk atışında beni etkisiz hale getirmen ve Mehmet’i öldürmeme engel olman çok zayıf bir ihtimal, değil mi? Ama önce ben Mehmet’i vurursam tabancayı sana çevirene kadar bu kez sen bana en az iki el ateş edebilirsin. Bu defa da benim şansım azalır. Başka bir deyişle, iki türlü de bir kazanan çıkmıyor. O yüzden mesele şuraya geliyor Harry: Beni yakalamak için casusunu feda etmeye hazır mısınız? Yoksa onu kurtaralım, sen de beni sonra mı yakalarsın? Ne dersin?”

Harry tabancasının nişangâhının üzerinden ona baktı. Haklıydı. Valentin’i başından vurmak için etraf çok karanlıktı ve aralarında uzun bir mesafe vardı.

“Sessizliğine bakılırsa benimle aynı fikirdesin Harry. Bu arada, uzaktan polis sirenlerinin geldiğini duyuyorum. Sanırım fazla vaktimiz kalmadı.”

Harry onlara siren açmamalarını söylemeyi düşünmüştü ama gelmeleri daha uzun süreceği için vazgeçmişti.

“Silahını indir Harry. Ben de buradan çıkıp gideyim.”

Harry başını iki yana salladı. “Buraya yüzünü gördüğü için geldin; o yüzden onu vuracaksın. Seni gördüğüm için beni de.”

“Öyleyse beş saniye içinde başka bir öneride bulun. Yoksa onu vururum, sonra da şansımı senin üzerinde denerim.”

“Bu dengeyi koruyacağız” dedi Harry. “Ama silahlarımızı bırakarak.”

“Beni oyalamaya çalışıyorsun ama geri sayım başladı. Dört, üç...”

“İkimiz de aynı anda silahlarımızı çevireceğiz, tetikleri ve kabzaları görünecek şekilde sağ elimizle namlularından tutacağız.”

“İki...”

“Sen şu duvardan kapıya gideceksin, ben de salonun diğer tarafındaki bölmeleri geçip bara gideceğim.”

“Bir...”

“Aramızdaki mesafe hemen hemen aynı kalacak ve ikimiz de diğlerinden önce davranıp ateş etmeye fırsat bulamayacak.”

Bar sessizleşti. Sirenler yaklaştı. Oleg kendisine söyleneni, daha doğrusu emredileni yaptıysa iki blok ötede arabada hiçbir yere gitmeden oturuyor olmalıydı.

Işık birden azaldı ve Harry, Valentin’in barın arkasındaki düğmeden lambaları kararttığını anladı. İlk kez Harry’ye doğru döndü ama çok karanlık olduğu için Harry şapkasının altına gizlediği yüzünü göremedi.

Valentin “Üç deyince silahlarımızı çeviriyoruz” dedi ve elini kaldırdı. “Bir, iki... üç.”

Harry silahı sol eline geçirip namluyu sağ eliyle kavradı. Tabancayı havaya tuttu. Valentin’in de aynısını yaptığını gördü. Buradan bakıldığında Cumhuriyet Bayramı’nda çocukların tören alayında sancak taşıyordu sanki. Ruger Redhavvk’ın kendine has kırmızı kabzası, altıpatların uzun namlusunun ucunda bir bayrak gibi görünüyordu.

“Bak, gördün işte” dedi Valentin. “Böyle bir şeyi birbirini tamamen anlayan iki adam dışında kim yapabilir? Seni beğeniyorum, Harry. Seni *gerçekten* beğeniyorum. Evet, artık yürümeye başlayabiliriz...”

Valentin duvara doğru ilerlerken Harry de oturma bölmelerine yürümeye başladı. İlk hamlede en az birinin öleceğini bilen iki gladyatör gibi yarım daire çizerek usulca adım atar-

larken her yer öyle sessizdi ki Valentin’in çizmelerinin gıcirtısını duyabiliyordu Harry. Buzdolabının boğuk uğultusunu, lavabodaki düzenli damlama seslerini ve stereo amplifikatörün sineği andıran vızıltısını işitince bara geldiğini anladı. Karanlıkta gözlerini pencereden gelen ışığın önünde dikilen silüetten ayırmadan etrafı elleriyle yokladı. Biraz sonra barın arkasına geçti, kapı açılırken caddeden gelen sesleri duydu ve koşan ayak seslerini kayboluncaya dek dinledi.

Cebinden telefonu çıkardı ve kulağına götürdü.

“Duydun mu?”

“Her şeyi duydum” diye cevap verdi Oleg. “Devriye araçlarına haber vereceğim. Eşkâl?”

“Kısa siyah ceket, siyah pantolon, amblemsiz sade bir kasket. Ama onu hemen çıkarmıştır. Yüzünü göremedim. Sola, Thorvald Meyers Caddesi’ne doğru koştu. Yani...”

“...kalabalığın ve trafiğin olduğu bir yere gidiyor. Hemen ekipleri bilgilendireyim.”

Harry telefonu cebine sokup elini Mehmet’in omzuna attı. Tepki yoktu.

“Mehmet...”

Artık ne buzdolabını, ne de amplifikatörü duyuyordu. Sadece düzenli aralıklarla damlayan bir şeyin sesi vardı. Düğmeyi çevirerek lambaları aydınlattı. Mehmet’i saçlarından tuttu ve başını hafifçe

lavabodan kaldırdı. Yüzü solgundu. Çok solgun.

Boynundan bir şey çıkıyordu.

Metalden yapılmış bir kamaşa benziyordu.

Ve ucundan düşen kırmızı damlalar, kanla tıkanmış lavaboya çarpıyordu.

Salı gecesi

Katrine Bratt arabadan atladı ve Jealousy Bar'ın dışına kurulan polis kordonuna yürüdü. Polis arabalarından birine yaslanmış, sigara içen bir adam gözüne çarptı. Dönen mavi lambanın ışığı, hem çirkin, hem yakışıklı olan yüzünü bir aydınlatıp bir karartıyordu. Katrine titredi ve ona doğru gitti.

“Soğuk” dedi.

“Kış yaklaşıyor” dedi Harry, sigarasının dumanını mavi ışığa üfleyerek.

“Emilia geliyor.”

“Hımm, onu unutmuşum.”

“Fırtınanın yarın Oslo'ya varacağını söylüyorlar.”

“Hımm.”

Katrine ona baktı. Harry'yi her haliyle gördüğünü sanırdı. Ama bunu hiç görmemişti. Bu denli boş, ezik ve uysal halini. İçinden yanağını okşayıp ona sarılmak geldi. Ne var ki yapamazdı. Yapmaması için çok fazla neden vardı.

“İçeride ne oldu?”

“Valentin Gjertsen'de Ruger Redhawk vardı ve beni birinin hayatı için pazarlık yapmaya ikna etti. Oysa ben geldiğimde Mehmet çoktan ölmüştü. Şahdamarma metal bir boru sokulmuştu. Lanet bir bahk gibi tüm kanı boşaltılmıştı. Sırf o... sırf ben...” Harry gözlerini hızla kırpmaya başladı, konuşmayı bıraktı ve diline yapışan bir tütün parçasını almış gibi yaptı.

Katrine ne diyeceğini bilmiyordu. O yüzden ağzını açmadı. Onun yerine caddenin karşısında duran tanıdık arabaya, üstünden ralli şeritleri geçen siyah Volvo Amazon'a baktı. Björn'le birlikte arabadan Bilmemne Lien'in de indiğini görünce Katrine'in kalbi bir an için duracak gibi oldu. Björn'ün patronunun burada, olay yerinde ne işi vardı? Björn onu bir cinayet mahallinin türlü güzelliklerinde romantik bir tura mı davet etmişti? Kahretsin. Björn onları fark etti. Katrine yönlerini değiştiren onlara doğru geldiklerini gördü.

“Ben içeri giriyorum, sonra konuşuruz” dedi, polis şeridinin altından geçti ve hızlı adımlarla kırık plastik kalbin olduğu tabelanın altındaki kapıya yöneldi.

“İşte buradasın” dedi Björn. “Ben de sana ulaşmaya çalışıyordum.”

“Biraz...” Harry sigarasından uzun bir nefes aldı, “...meşguldüm de.”

“Bu, Berna Lien. Krimteknisk'in yeni müdürü. Berna, bu da Harry Hole.”

“Hakkında çok şey duydum” dedi kadın, gülümseyerek.

“Ben hakkınızda hiçbir şey duymadım” dedi Harry. “İşinizde iyi misiniz bari?”

Kadın tereddütle Björn’e baktı. “İyi mi?”

“Valentin Gjertsen iyi” dedi Harry. “Ben yeterince değilim. O yüzden burada benden daha iyi birilerinin olmasını umuyorum; yoksa bu katliam devam edecek.”

“Ben bir şeyler bulmuş olabilirim” dedi Björn.

“Öyle mi?”

“O yüzden sana ulaşmaya çalışıyordum. Valentin’in ceketini. İçini açınca astardan birkaç şey çıktı. On kuruşluk bir madeni para ve katlanmış iki kâğıt parçası. Ceket yıkandığı için mürekkep dış yüzeyden akmıştı ama kâğıdın birini açtığımda içinde mürekkep izlerinin kaldığını gördüm. Fazla bir şey seçilmiyor ama yine de Oslo’da bir bankamatikten alınmış makbuz olduğu anlaşılıyor. Bu da alışveriş yaparken kart kullanmadığı, sürekli nakit para harcağı fikriyle örtüşüyor. Kart numarası, kayıt numarası ya da paranın ne zaman çekildiği maalesef görünmüyor ama tarih kısmında birkaç rakam hâlâ belirgin.”

“Mesela?”

“Mesela makbuzun bu senenin ağustos ayında alındığını göreceğiz kadar. Gün kısmında da son rakamın 1 olduğunu tespit ettik.”

“Yani ayın 1’i, 11’i, 21’i veya 31’i, öyle mi?”

“Dört günden biri... Nokas’ta DNB’nin bankamatikleriyle ilgilenen bir kadınla görüştüm. Güvenlik kamerası kayıtlarını üç aylık tuttuklarını, o yüzden bu işleme ait görüntülerin hâlâ kayıtlarda olması gerektiğini söyledi. Oslo Tren İstasyonundaki makinelerden, yani Norveç’in en işlek bankamatiklerinden biri kullanılmış. Resmi açıklamaya göre civarda çok fazla alışveriş merkezi olduğu için öyleymiş.”

“Ama?”

“Artık her yerde kart geçiyor. Ama bir yer dışında...”

“Hımm. İstasyonun ve nehrin etrafındaki uyuşturucu satıcıları.”

“İşlek bankamatiklerde günde iki yüzden fazla işlem yapılıyorymuş.”

“Dört gün, yani binin altında” dedi Berna Lien hevesle. Harry içten içe yanan sigarayı ayağıyla çiğnedi.

“Yarın ilk iş kayıtları alacağız. Hızlı sarıp durdurarak dakikada en az iki kişiyi kontrol edebiliriz. Yani hepsi yedi sekiz saatte, belki daha da çabuk bitmiş olur. Valentin’i teşhis ettiğimizde tek yapmamız gereken, videodaki kayıt saatiyle bankamatik kaydındaki işlem saatini karşılaştırmak olacak.”

“Vay be, Valentin Gjertsen’in gizli kimliğine ulaştık işte” dedi Berna Lien. Ekibinden gurur duyduğu her halinden belliydi. “Sen ne düşünüyorsun, Hole?”

“Valentin’i teşhis edebilecek tek kişinin başı lavabonun içinde, nabzı atmadan içeride yatmasının büyük bir talihsizlik olduğunu düşünüyorum Bayan Lien.” Harry ceketini ilikledi. “Yine de geldiğiniz için sağ olun.”

Berna Lien sinirli bir bakışla gözlerini Harry’den Björn’e çevirdi. Björn keyifsizce boğazını temizledi. “Anladığım kadarıyla Valentin’le yüz yüze gelmişsin” dedi.

Harry başını iki yana salladı. “Yeni yüzünü görmedim.”

Björn, gözlerini Harry’den ayırmadan yavaşça başıyla onayladı. “Anladım. Yazık olmuş. Çok yazık.”

“Hı, hı.” Harry ayakkabının önündeki ezilmiş izmarite baktı.

“Pekâlâ. Biz içeri girip bir bakalım.”

“İyi eğlenceler.”

Harry ikisinin gidişini izledi. Basın fotoğrafçıları şeridin dışında çoktan toplanmış, şimdi muhabirler de gelmeye başlamıştı. Belki bir şey biliyor, belki bilmiyorlardı; belki de umurlarında değildi. Neyse ki Harry’ye bulaşmamışlardı.

Sekiz saat.

Yarın sabahtan itibaren sekiz saat.

Valentin bu koca günde başka birini daha öldürebilirdi. Siktir.

“Björn!” diye seslendi Harry, adli tıp uzmanı elini kapı koluna atmışken.

“Harry” dedi, kapıda dikilen Stale Aune. “Björn.”

“Bu kadar geç aradığımız için kusura bakma” dedi Harry. “Girebilir miyiz?”

“Tabii ki.” Aune onları içeri buyur etti ve Harry’yle Björn, Aune’nin ailesiyle birlikte yaşadığı eve girdi. Kocasından daha zayıf ama onunla tamamen aynı renkte kıvrak saçlara sahip minyon bir kadın hızlı ve çevik adımlarla çıkageldi. “Harry!” dedi, heyecanlı bir sesle. “Sesinden tanıdım. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Raket nasıl? Neyi varmış, anlayabildiler mi?”

Harry başını iki yana salladı ve Ingrid’in yanağını öpmesine izin verdi.

“Kahve içer misiniz, yoksa çok mu geç? Yeşil çay?”

Björn ve Harry aynı anda hem “Evet, lütfen,” hem de “Hayır, teşekkürler” diyerek cevap verdiler. Ingrid mutfığa koştu.

Oturma odasına geçip alçak koltuklara oturdular. Duvarlar kitaplıklarla doluydu. Raflarda ise gezi rehberlerinden eski atlaslara, şiir kitaplarından çizgi romanlara ve ağır akademik eserlere kadar her şey vardı. Fakat en çok romanlar göze çarpıyordu.

“Bak, bana verdiğin kitabı okuyorum.” Stale koltuğun yanındaki sehpa ters bir şekilde açık duran ince kitabı eline alıp Björn’e gösterdi. “Edouard Levé. *İntihar*. Harry bunu bana altmışıncı doğum günümde hediye etti. Sanırım zamanının geldiğini düşünüyordu.”

Björn ile Harry güldüler. Ancak yeterince inandırıcı gelmemiş olacak ki Stale kaşlarını çattı. “Bir şey mi oldu?”

Harry boğazını temizledi. “Valentin bu akşam birini daha öldürdü.”

“Artık duymak bile acı veriyor” dedi Stale, başını iki yana sallayarak.

“Ve duracağına inanmak için hiçbir sebebimiz yok.”

“Evet. Evet, yok” diyerek onayladı psikolog.

“Bu yüzden buraya geldik. İnan bana, bu benim için çok zor Stale.”

Stale Aune iç geçirdi. “Hallstein Smith artık çalışmıyor ve bu işi benim üstlenmemi istiyorsunuz, değil mi?”

“Hayır. Bizim şeye ihtiyacımız var...” Ingrid içeri girince Harry sustu ve kadın suskun adamların arasındaki sehpa çay tepsisini bıraktı. “Bu ses, gizlilik yemininin sesi” de-

di. “Görüşürüz Harry. Oleg’e sevgilerimi ilet ve ona hepimizin Rakel’i düşündüğünü söyle.”

Ingrid odadan çıkınca “Valentin Gjertsen’i teşhis edebilecek birine ihtiyacımız var” dedi Harry. “Ve hayatta olup onu gördüğünü bildiğimiz son kişi de...”

Harry’nin niyeti tam burada bir es verip gerginliği artırmak değildi ama bu sayede Stale o kısacık boşlukta farkında olmadan elinden gelen tüm korkunç ve gerçek çıkarımları yapabiliyordu. Tıpkı üzerine yumruk gelirken saniyenin onda birinde ağırlığını biraz olsun kaydırıp darbeyi başına almaktan kurtulan bir boksör gibi.

“...Aurora.”

Odaya çöken sessizlikte Stale’nin parmaklarının arasından kayan kitabın gıcırtılı sesini duyabildi Harry.

“Sen ne diyorsun Harry?”

“Rakel’le evlendiğimiz gün, Ingrid’le ikiniz oradayken, Valentin bir hentbol turnuvası esnasında Aurora’yı ziyaret etmiş.” Kitap boğuk bir sesle küt diye halıya düşüverdi. Stale anlamaz bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı.

“O... kızına...”

Stale duyduklarını anlamaya çalışırken Harry onu izledi. “Ona dokunmuş mu? Zarar vermiş mi?”

Harry onun gözlerine baktı ama cevap vermedi. Parçaları onun birleştirmesini bekledi. Son üç seneyi yeni bir bilginin ışığıyla gözden geçirişini izledi. Ona cevapları sunan bir ışıkla.

“Evet” diye fısıldadı Stale, yüzünü acıyla buruşturdu. Gözlüğünü çıkardı. “Evet, tabii ki vermiş. Ne kadar körmüşüm.” Boşluğa baktı. “Sen bunu nasıl öğrendin?”

“Aurora dün beni görmeye geldi ve anlattı” dedi Harry. Stale Aune’nin gözleri yavaş çekimdeymiş gibi Harry’ye döndü. “Yani... dünden beri biliyordun ama bana bir şey söylemedin, öyle mi?”

“Bana söz verdirdi.”

Stale Aune’nin sesi yükselmedi, aksine azaldı. “Saldırıya uğrayan ve mümkün olduğunca destek görmesi gerektiğini çok iyi bildiğin on beş yaşında bir kız var ama sen bunu sır olarak saklamayı mı seçtin?”

“Evet.”

“Tanrı aşkına Harry, neden?”

“Çünkü olanları birine anlatırsa Valentin seni öldüreceğini söylemiş.”

“Beni mi?” Stale hıçkırığına engel olamadı. “Beni mi? Bunun ne önemi var ki? Zaten sağlıksız bir kalbi olan altmışını devirmiş bir adamım. O ise gencecik bir kız ve önünde koca bir hayat var!”

“Onun hayatta en çok sevdiği kişi sensin. Ayrıca söz verdim.”

Stale Aune gözlüğünü taktı ve titreyen parmağını Harry’ye doğru kaldırdı. “Evet, ona söz verdin! Ve bu sözü sana hiçbir şey ifade etmese de tutun! Ama ne zaman ki kızımı bir başka Harry Hole davasını çözmek için kullanabileceğini anladın, o söz nedense sana birden önemsiz geldi.”

Harry karşı çıkmadı.

“Defol Harry! Artık aile dostumuz değilsin. Seni burada istemiyorum.”

“Zamanımız azalıyor Stale.”

“Defol dedim!” Stale Aune ayağa kalkmıştı.

“Ona ihtiyacımız var.”

“Polisi arayacağım. Gerçek polisi.”

Harry ona baktı. Uğraşmanın anlamı yoktu. Tek yapabilecekleri meseleyi akışına bırakmak ve Stale

Aune'nin büyük resmi sabah olmadan görmesini ummaktı.

Başını evet der gibi salladı. Koltuktan kalktı.

“Kendimiz çıkarız” dedi.

Harry mutfaktan geçerlerken kapıda Ingrid'in solgun ve suskun yüzünü gördü.

Holde ayakkabılarını giydi, evden çıkmak üzereyken ince bir ses duydu.

“Harry?”

Arkasını döndüğünde önce sesin nereden geldiğini göremedi. Ardından, merdivenin yukarısındaki karanlıktan biri çıktı. Kendisine çok büyük gelen çizgili pijamalar giyiyordu. Harry, üzerindeki babasının pijamaları olduğunu düşündü.

“Üzgünüm” dedi Harry. “Söylemek zorundaydım.”

“Biliyorum” dedi Aurora. “İnternette, ölen adamın adının Mehmet olduğu yazıyor. Dediklerini de duydum.”

O anda Stale kollarını savurarak gözyaşları içinde oturma odasından fırladı. “Aurora! Çabuk odana...” Sesi birden kesildi.

“Baba” dedi Aurora, basamaklardan birine sakince oturarak. “Yardım etmek istiyorum.”

Salı gecesi

Mona Daa, Monolit heykelinin yanında dikilmiş, karanlıkta telaşlı adımlarla kendisine doğru gelen Truls Berntsen'i izliyordu. Frogner Parkı'nda görüşmek üzere sözleştiklerinde, Monolit çevresinde gece bile turistler bulunduğundan, Mona daha az ayak altında ve fazla popüler olmayan heykellerde buluşmayı önermişti. Fakat Truls tam üç sefer "Ne?" diye sorunca, en sonunda bildiği tek heykelin Monolit olduğunu anlamıştı.

Mona, doğudaki kilise kulelerinin manzarasını izleyen iki çifte görünmemek için onu heykelin batı tarafına çekti, içi para dolu zarfı uzattı. Truls zarfı aldı ve üzerinde nedense Armani gibi durmayan Armani paltosunun iç cebine soktu.

'Teni bir şeyler var mı?'

"Daha fazla bilgi yok" dedi Truls, etrafına bakarak.

'Tok mu?'

Truls şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışır gibi ona baktı. "Dalga mı geçiyorsun, herif öldürüldü!"

"O halde bir dahaki sefere... *ölümcül* olmayan bilgiler verirsin."

Truls Berntsen burun kıvırdı. "Tanrım, benden bile kötüsünüz. Siz, hepiniz."

"Gerçekten mi? Bize Mehmet'in adını vermene rağmen ne adını yazdık ne de fotoğrafını yayımladık."

Truls başını iki yana salladı. "Ne dediğinin farkında mı-

sın, Daa? Adamı resmen Valentin'in kucağına attık. Zavallı adamın sadece iki hatası vardı. Valentin'in kurbanının gittiği barı işletmek ve polise yardım etmeyi kabul etmek."

"En azından 'attık' diyorsun. Yani vicdan azabı duyuyorsun, öyle mi?'"

"Sen benim psikopat olduğumu falan mı sanıyorsun? Tabii ki kötü bir şey yapmış gibi hissediyorum."

"Bu soruya cevap vermeyeceğim. Ama evet, çok kötü olduğumu ben de kabul ediyorum. Bu artık benim bilgi kaynağım olmayacağıın anlamına mı geliyor?'"

"Evet dersem, bu artık benim kimliğimi gizli tutmaya çalışmayacağıın anlamına mı geliyor?'"

"Hayır" dedi Mona.

"Güzel. Demek sende de vicdan varmış."

"Şey" dedi Mona, "aslında kaynaklarımızı değil, onları ifşa edersek meslektaşlarımızın söyleyeceklerini umursuyoruz. Bu arada, senin iş arkadaşların neler söylüyor?'"

“Hiç. Bilgileri benim sızdırdığımı anladılar, o yüzden beni dışlıyorlar. Artık toplantılara katılmama müsaade edilmiyor, soruşturma hakkında bir şey de öğrenemiyorum.”

“Öyle mi? Sana ilgimi giderek kaybettiğimi hissediyorum Truls.”

Truls alaycı bir şekilde güldü. “Menfaatçi birisin ama en azından dürüstsün Mona Daa.”

“Teşekkürler. Sanırım öyleyim.”

“Pekâlâ, sana son bir bilgi verebilirim. Ama bu tamamen başka bir konu hakkında.”

“Dökül bakalım.”

“Emniyet Müdürü Mikael Bellman, tanınmış bir kadını beceriyor.”

“Bu tür şeylere para vermem Berntsen.”

“Olsun, bu benden. Siz yine de yazın.”

“Bizim editör aldatma hikâyelerini sevmez ama kanıtın varsa ve hikâyenin arkasında duracaksan onu ikna edebilirim. Ama adını ve soyadını da belirtmek şartıyla.”

“Adımı mı? Bu benim için intihardan farksız olur. Farkm-dasm, değil mi? Nerede görüştiklerini söyleyebilirim, sen de şu paparazzilerden birini gönderirsin.”

Mona Daa güldü. “Üzgünüm, bu işler böyle yürümüyor.” “Yürümüyor mu?”

“Yurtdışında basın böyle şeyler yapabilir ama burada, Norveç gibi küçük bir ülkede olmaz.”

“Nedenmiş o?”

“Resmi bir gerekçe istiyorsan, biz o seviyeye inmeyiz.” “Ama?”

Mona ürpererek omuz silkti. “Gerçekte ise, ne kadar alçalmaya hazır olduğumuzu bilmediğimiz için. Benim kişisel fikrime göre ‘herkesin saklayacak bir şeyi vardır’ sendromun-dan kaynaklanıyor.”

“Ne demek bu?”

“Evli editörler de diğer herkesten daha sadık değil. Bir insanın eşini aldattığını duyurursan, Norveç gibi ufak bir toplumda sen de aynısını yaparken başka birine yakalanabilirsin. Bizim dışımızdaki büyük ülkelerde yaşanan ihanetleri yazabiliriz; ya da bizden ünlü biri başka bir ünlüye bel altından vurduğunda o ihanetlere atıfta bulunabiliriz. Ama mevki sahibi insanlar arasındaki yasak ilişkiler için araştırmacı gazetecilik yapmak?” Mona Daa başını iki yana salladı.

Truls küçümser bir tavırla burnundan soludu. “Yani bunu kamuya açıklamanın bir yolu yok, öyle mi?”

“Bu haberin yapılmasında ısrar etmenin sebebi, Bellman’ın Emniyet Müdürü olmasını istememen

olabilir mi?”

“Ne? Hayır, belki de başka bir nedeni vardır.”

Mona başıyla onayladı. Monolit’e ve onun tepesine çıkmak için amansızca mücadele veren insan figürlerine baktı. “Ondan gerçekten nefret ediyorsun olmalısın.”

Truls cevap vermedi. Bunu daha önce hiç düşünmemişçe-sine şaşırılmış gibiydi. Mona, çıkık çeneli, boncuk gözlü ve çukurlarla kaplı bu çirkin suratın altında neler döndüğünü merak etti o anda. Neredeyse onun için üzülecekti. Neredeyse.

“Ben gidiyorum Berntsen. Haberleşiriz.”

“Haberleşecek miyiz?”

“Belki de hayır.”

Mona parkta biraz yürüyünce başını arkaya çevirdi ve Truls Berntsen’i Monolit’in yanındaki bir lambanın ışığı altında dikilirken gördü. Elleri cebinde, kamburunu çıkararak öylece duruyor, bir şeyler aranıyordu. Ve bu haliyle etrafındaki hareketsiz taş blokları kadar yalnız görünüyordu.

Harry tavana bakıyordu. Hayaletler gelmemişti. Belki de bu gece gelmeyeceklerdi. Kam bilir? Ama aralarına yeni bir üye katılmıştı. Mehmet geldiğinde nasıl görünecekti acaba? Harry bu düşünceyi kafasından attı ve sessizliği dinledi. Holmenkollen kesinlikle sakın bir yerdi, buna en ufak şüphe yoktu. Fazla sakın. Dışarıda şehir seslerinin olmasını yeğlerdi. Ormanda bir gece geçirir gibi, sizi karanlıkta uyaran, üzerinize bir şeyin geldiğini ya da gelmediğini haber veren sesler duymayı. Sessizlik çok az bilgi barındırıyordu. Ama asıl mesele bu değildi. Yatakta tek başına olmasıydı.

Birisiyle aynı yatağı paylaştığı geceleri sayacak olsa rakam oldukça düşük çıkardı. Peki hayatı boyunca yalnızlığı aramış ve herhangi birine ihtiyaç duymamış bir adamken neden bu kadar yalnız hissediyordu?

Yana döndü ve gözlerini kapamayı denedi.

Şimdi de herhangi birine ihtiyacı yoktu. Herhangi birine.

Sadece ona ihtiyacı vardı.

Bir gıcırta duydu. Ahşap duvarlardan geliyor olmalıydı. Ya da parkelerden. Belki de fırtına erken başlamıştı. Ya da hayaletler geç kalmış.

Diğer yana döndü. Gözlerini tekrar kapadı.

Gıcırta yatak odası kapısının dışından geliyordu.

Ayağa kalktı, yürüdü ve kapıyı açtı.

Gelen Mehmet'ti. "Onu gördüm Harry." Bir zamanlar gözlerinin olduğu yerde şimdi parlayıp tüten iki siyah çukur duruyordu.

Harry irkilerek uyandı.

Telefonu yandaki komodinin üzerinde bir kedi gibi mırıldanıyordu.

"Efendim?"

"Ben Doktor Steffens."

Harry göğsüne ani bir sancının saplandığını hissetti.

"Rakel için aradım."

Elbette Rakel için aramıştı. Harry, doktorun ona haberi vermeden önce toparlanması için fazladan birkaç saniye tanıdığını anladı.

"Onu komadan çıkaramıyoruz."

"Ne?"

"Uyanmıyor."

"Yoksa... yoksa...?"

"Bilmiyoruz Harry. Kafanda çok fazla soru olduğunu biliyorum. Bizim de öyle. Elimizden geldiğince uğraştığımız dışında sana gerçekten bir şey söyleyemem."

Harry bunun yeni bir kâbusun galası olmadığından emin olmak için yanağının içini ısırıldı. "Tamam. Tamam. Onu görebilir miyim?"

"Şimdi olmaz, onu yoğun bakıma aldık. Daha fazlasını öğrenir öğrenmez seni arayacağım. Ama biraz vakit alabilir; Rakel muhtemelen bir süre daha komada kalacak. O yüzden nefesini tutup bekleme, olur mu?"

Harry, Steffens'm haklı olduğunu fark etti: Zaten nefes almıyordu.

Konuşma bitince Harry telefona baktı. Uyanmıyor. Uyan-

maması normaldi. Çünkü uyanmak istemiyordu; kim uyanmak isterdi ki? Harry yataktan kalkıp alt kata indi. Mutfak dolaplarını açtı. İçlerinde bir şey yoktu. Hepsi boştu. Bir taksi çağırdı ve giyinmek için yukarı çıktı.

Adam mavi tabelayı gördü, yazıyı okudu ve frene bastı. Yolun kenarına çekip motoru kapattı. Etrafa göz attı. Orman ve yol. Burası ona Finlandiya'dayken ağaçlardan oluşan bir çölde araba sürüyormuş gibi hissettiren, her biri birbirine benzeyen uçsuz bucaksız sıkıcı yolları hatırlatıyordu. Ağaçlar

yolun iki tarafında suskun bir duvar gibi yükseliyordu ve burada bir cesedi saklamak, onu denizin dibine batırmak kadar kolaydı. Bir arabanın geçmesini bekledi. Aynaya baktı. Artık ne önde, ne arkada far ışığı göremiyordu. Arabadan indi, arkaya yürüdü ve bagaj kapağını açtı. Kız alabildiğine solgun görünüyordu. Çilleri bile solmuştu. Ona taktığı ağızlığın üzerinde açılan korku dolu gözleri iri ve siyahtı. Adam onu kaldırdı, ayaklarının üzerinde dikilmesine yardım etti. Kelepçeden tuttu, onu yolun karşısına geçirdi, hendeğin üzerinden atlattı ve ağaçlardan oluşan kara duvara doğru götürdü. El fenerini açtı. Kız o kadar titriyordu ki kelepçesi zangırdıyordu.

“Geçti, geçti, sana zarar vermeyeceğim güzelim” dedi adam. Doğru söylüyordu. Ona gerçekten de zarar vermek istemiyordu. Artık değil. Belki kız da bunu biliyordu, belki onu sevdiğini anlamıştı. Belki üzerinde iç çamaşırlarından ve adamın Japon sevgilisinin sabahlığından başka bir şey olmadığı için titriyordu.

Bir binanın içine yürür gibi ağaçların içine girdiler. Etrafı birden farklı türden bir sessizlik kapladı, aynı zamanda yeni sesler de duyulur hale geldi. Daha küçük ama daha belirgin, tanımlanamayan sesler. Bir parmak şıklatma sesi, bir iç çekiş, bir feryat. Ormanın zemini yumuşaktı; hayali bir kilise düğünündeki gelin ve damat gibi sessiz adımlarla ilerlerlerken toprağı örten çam iğneleri hoş bir yaylanma hissi veriyordu.

Adam yüze kadar sayınca durdu. Feneri kaldırdı ve etrafa tuttu. Işık huzmesi az sonra aradığı şeyi aydınlattı. Yıldırımla ortadan ikiye yarılmış uzun, kavrulmuş bir ağaç. Kızı ağaca doğru sürükledi. Kelepçeyi çözer ve kollarını ağaca dolayıp bileklerine yeniden takarken kız karşı koymadı. Kız dizlerinin üzerine çöküp ağaca sarılırken adam ona baktı ve onu bir kuzuya benzetti. Kurbanlık bir kuzuya. Çünkü o damat değildi: Evladını sunağa armağan eden bir babaydı.

Kızın yanağını son kez okşadı. Tam dönüp gidecekken ağaçların arasından bir ses yükseldi.

“O yaşıyor Valentin.”

Valentin durdu ve hiç düşünmeden feneri sesin geldiği yöne çevirdi.

“Şunu üzerimden çek” dedi karanlıktaki ses.

Valentin sesin dediğini yaptı. “Yaşamayı kendisi istedi.”

“Barmen istemedi mi?”

“O beni tanıyabilirdi. Bu riski göze alamazdım.”

Valentin kulak kesildi ama tek duyabildiği Marte'nin nefes alırken burun deliklerinden gelen cılız ıslıktı.

“Bu seferlik arkamı ben temizleyeceğim” dedi ses. “Sana verilen tabanca yanında mı?”

“Evet” dedi Valentin. Bu ses bir yerden tanıdık gelmiyor muydu?

“Tabancayı kızın yanına bırak ve git. Daha sonra geri gelersin.”

Valentin'in aklına bir fikir geldi. Silahı çekecek, fenerle diğer adamı bulacak ve onu öldürecekti. Akim sesini öldürecek, ona çıkan tüm yolları ortadan kaldıracak, şeytanın bir kez daha hüküm sürmesine izin verecekti. Bu fikrin karşısında duran tek şey, Valentin'in ona ileride ihtiyaç duyabileceğiydi.

“Nereye ve ne zaman?” diye seslendi Valentin. “Hamamdaki dolabı daha fazla kullanamayız.”

“Yarın. Sana haber vereceğim. Artık sesimi duyduğuna göre aramamın mahzuru olmaz.”

Valentin tabancayı kılıfından çıkarıp kızın önüne bıraktı. Ona son bir defa baktı. Ve oradan uzaklaştı.

Arabaya dönünce direksiyona sertçe iki kez kafa attı. Ardından motoru çalıştırdı, yolda başka araba olmamasına rağmen sinyal verdi ve sakince yola koyuldu.

“Şurada dur” dedi Harry taksi sürücüsüne, eliyle göstererek.

“Saat gecenin üçü. O bar çoktan kapanmıştır.”

“Sorun değil, benim barım.”

Harry parayı verip taksiden indi. Bir iki saat öncesine kadar hummalı bir hareketliliğin olduğu kaldırımında şimdi tek bir insan yoktu. Olay yeri görevlileri işlerini bitirmişti ama kapıda boydan boya beyaz bir bant duruyordu. Bandın üzerinde Norveç aslanı ve şu yazı vardı: POLİS TARAFINDAN MÜHÜRLENDİ. MÜHRÜ KIRMAYIN. İZİNSİZ GİRMEK 343 SAYILI CEZA KANUNU GEREĞİNCE CEZALANDIRILIR. Harry anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Kapıyı açarken bant koptu. İçeri girdi.

Etajerin altındaki lambaları açık bırakmışlardı. Harry bir gözünü yumdu ve kapının yanında dikilerek işaretparmağıyla şişelere nişan aldı. Dokuz metre. Ateş etse ne olurdu? Her şey nasıl geliyordu? Bilmenin imkânı yoktu. Olan olmuştu. Artık bunun için bir şey yapılamazdı. Unutmak dışında tabii ki. Parmağı Jim Beam şişesini gösterdi. Terfi etmiş olacak ki artık kendine özel musluğu vardı. Genelev ışığı tarzı aydınlatma, içindeki sıvıyı altın gibi parıltılı gösteriyordu. Harry salonun diğer ucuna yürüdü, barın arkasına geçti ve bir bardak alıp şişenin altına tuttu. Bardağı silme viskiyle doldurdu. Ne diye kendini kandırıyordu ki?

İlk yudumdan önce vücudundaki tüm kaslarının gerildiğini hissetti ve bir an için kusmaktan endişelendi. Neyse ki midesindekileri ve içkiyi üçüncü bardağa kadar içeride tutmayı başarabildi. Ama üçüncü bardakta yalpalayarak lavabonun başına gitti, lavabonun dibinin pıhtılaşmış kan yüzünden hâlâ kırmızı olduğunu gördü ve sarımsı yeşil kusmuğu metale boşalttı.

Çarşamba sabahı

Saat sekize beş vardı ve kazan dairesindeki kahve makinesi o sabah ikinci defa tıkırdamayı durdurmuştu.

“Harry’ye ne oldu?” diye sordu Wyller, saatine tekrar bakarak.

“Bilmiyorum” dedi Björn Holm. “Mecburen onsuz başlayacağız.” Smith ile Wyller başlarını salladılar.

“Pekâlâ” dedi Björn. “Şu anda Aurora, Nokas’ın genel müdürlüğünde babasıyla birlikte video kayıtlarına bakıyor. Yanlarında Nokas’tan bir görevli ve Sokak Suçları Birimi’nden bir güvenlik kameraları uzmanı da var. Her şey planlandığı gibi giderse dört günlük görüntüyü en fazla sekiz saatte tamamlamaları gerekir. Bulduğumuz makbuz gerçekten de Valentin’in para çekerken aldığı makbuzsa, biraz şansın da yardımıyla dört beş saate yeni kimliğine ulaşabiliriz. En kötü ihtimalle bu akşam sekize kadar.”

“Harika!” diye bağırdı Smith. “Öyle değil mi?”

“Evet ama biz yine de dereyi görmeden paçaları sıvamayalım” dedi Björn. “Katrine’le konuştun mu Anders?”

“Evet. Delta’yı dahil etmek için izin aldık. Bizden haber bekliyorlar.”

“Delta dediğiniz, yarı otomatik silah, gaz maskesi ve... o tür şeyler kullananlar, değil mi?”

“İşi kapmaya başlıyorsun Smith” dedi Björn gülerek.

Wyller’ı bir kez daha saatine bakarken gördü. “Endişelendiğin bir şey mi var Anders?”

“Harry’yi arasak mı?”

“Ara bakalım.”

Saat dokuzdu. Katrine araştırma ekibini az önce toplantı odasından göndermişti. Notlarını toplarken kapıda bir adamın dikildiğini fark etti.

“Eee, Smith?” dedi. “Heyecanlı bir gün, ha? Aşağısı nasıl gidiyor?”

“Harry’ye ulaşmaya çalışıyoruz.”

“Daha gelmedi mi?”

“Telefonunu da açmıyor.”

“Muhtemelen hastanededir; içeride telefonla konuşmaya izin vermiyorlar. Güya makineleri ve cihazları bozuyor-muş. Uçakta navigasyon sistemini bozduğunu söylemeleri gibi yanlış bir inanış olsa

gerek.”

Smith’in onu dinlemediğini, gözlerinin arka tarafta bir şeye dikildiğini fark etti.

Katrine arkaya dönünce bilgisayarındaki fotoğrafın hâlâ projektörle ekrana yansımakta olduğunu gördü. Jealousy Bar’ın fotoğrafıydı.

“Biliyorum” dedi. “Hoş değil.”

Smith gözlerini ekrandan ayırmadan bir uyrgezer gibi başını sağa sola salladı.

“İyi misin Smith?”

“Hayır” dedi Smith yavaşça. “İyi değilim. Kan ve şiddet görmeye dayanamıyorum. Daha fazla acı görmeye dayanabilecek miyim, onu da bilmiyorum. Bu şahıs... Valentin Gjertsen... Ben bir psikologum ve onu profesyonel bir vaka olarak görmeye çalışıyorum ama artık ondan nefret ediyor olabilirim.”

“Hiçbirimiz o kadar profesyonel değiliz Smith. Biraz nefretten zarar gelmez. Hem Harry de birinden nefret etmenin iyi hissettirdiğini söylemez mi?”

“Harry mi diyor bunu?”

“Evet, o. Ya da Raga Rockers. Ya da... Başka bir sorun mu var?”

“VG’den Mona Daa ile konuştum.”

“İşte nefret edebileceğimiz biri daha. Ne istiyormuş?”

“O beni değil, ben onu aradım.”

Katrine kâğıtları düzenlemeyi bıraktı.

“Valentin Gjertsen hakkında röportaj vermeyi hangi şartlarda kabul edeceğimi açıkladım” dedi Smith. “Valentin Gjertsen’den genel hatlarıyla bahsedeceğimi, soruşturma ile ilgili tek kelime etmeyeceğimi söyledim. Podcast dedikleri bir şeymiş. Bir tür radyo pro...”

“Podcast’in ne olduğunu biliyorum Smith.”

“En azından sözlerimi çarpıtamazlar. Dediğim her şeyi yayında söylemiş olacağım. Senden izin alabilir miyim?” Katrine düşündü. “İlk sorum şu: Neden?”

“Çünkü insanlar korkuyor. Karım korkuyor, çocuklarım korkuyor, komşularım, okuldaki diğer ebeveynler korkuyor. Bu alanda araştırmacılık yapan biri olarak onların korkusunu azaltmak benim sorumluluğum.”

“Biraz korkmaya hakları yok mu?”

“Gazeteleri okumuyor musun Katrine? Son bir haftadır kilit ve alarm sistemleri yok satıyormuş.”

“İnsanlar anlamadıkları şeyden korkarlar.”

“O kadar basit değil. Korkuyorlar çünkü önceden sadece basit bir vampirist olduğunu tahmin ettiğim biriyle uğraştığımızı sanıyorlardı. Ciddi kişilik bozuklukları ve parafili-ler sonucu insanlara saldıran, akli karışık, hasta bir adamla. Gelgelelim bu canavar soğukkanlı, kötücül ve mantıklı kararlar verebilen dikkatli biri. Türk hamamında yaptığı gibi, kaçması gerektiği zaman kaçıyor. Ve... şu resimdeki gibi, sal-dırabileceği zaman saldırıyor.” Smith gözlerini kapayıp başını çevirdi. “İtiraf etmeliyim ki ben de korkuyorum. Geceleri yatakta dört dönerek bu cinayetlerin tek ve aynı kişi tarafından nasıl işlendiğini düşünüyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl bu kadar yarıldım? Anlamıyorum. Ama anlamak zorundayım; bunu benden daha iyi yapacak biri yok. Ben tüm bunları açıklayabilecek ve insanlara canavarı gösterebilecek tek kişiyim. Onu gördükleri zaman anlamaya başlayacaklar ve korkularıyla başa çıkabilecekler. Belki korkuları tamamen geçmeyecek ama en azından mantıklı kararlar alabildiklerini ve bu sayede daha güvende olduklarını hissedecekler.”

Katrine ellerini beline koydu. “Bakalım doğru anlamış mıyım? Valentin Gjertsen’i sen de aslında anlamıyorsun ama onu halka açıklamak istiyorsun, öyle mi?”

“Evet.”

“Durumu yatıştırmak için yalan mı söyleyeceksin?”

“İlk dediğini son dediğinden daha iyi kıvrırırım diye düşünüyorum. izin veriyor musun?”

Katrine alt dudağını ısırıldı. “Bir uzman olarak bizi bilgilendirmekle yükümlü olduğun konusunda kesinlikle haklısın. İnsanları rahatlatman da elbette iyi olur. Ama soruşturma hakkında hiçbir şey söylemeyeceksin.”

“Tabii ki söylemem.”

“Daha fazla bilgi sızdırılmasına müsaade edemeyiz. Aurora’nın şu anda ne yaptığını burada bilen tek kişi benim. Emniyet müdürüne bile bilgi verilmedi.”

“Sana şeref sözü veriyorum.”

“Bu mu? Bu o mu, Aurora?”

“Baba, yine dikkatimi dağıtıyorsun.”

“Aune, belki biz bir süreliğine dışarıda otursak iyi olur. Böylece onlar da sakın kafayla kayıtlara bakabilirler.”

“Sakin kafayla mı? O benim kızım Wyller, onun şu anda tek istediği...”

“Dediğini yap baba. Ben iyiyim.”

“Ah. Emin misin?”

“Kesinlikle.” Aurora bankadan gelen kadına ve Sokak Suçları Birimi’nden gelen adama döndü. “Bu o değil, devam edelim.”

Stale Aune ayağa kalktı. Belki biraz hızlı kalktığı için başı döndü. Belki de dün gece gözüne uyku girmediği için. Ya da bugün hiçbir şey yemediği. Üstelik aralıksız üç saattir ekrana bakıyordu.

“Sen şu koltuğa otur, ben de ikimize kahve alıp geleyim” dedi Wyller.

Stale Aune sadece başını aşağı yukarı salladı.

Wyller gidince Stale kızını cam duvarın diğer tarafından izlemeye koyuldu. Yanındakilere el kol hareketleriyle devam etmeleri, durmaları, geri sarmalarını söylüyordu. Stale onu en son ne zaman herhangi bir şeye kendini bu denli kaptırmış bir halde gördüğünü hatırlamıyordu. Belki ilk tepkisi ve endişesi biraz yersiz olmuştu. Belki de Ingrid’le ikisinin dünyadan haberi yokken Aurora en kötü kısmı geride bırakmış ve bir şekilde bunun üstesinden gelmeyi başarmıştı. Ona gizlilik yemininin ne olduğunu yeni öğrencisine bir şeyler izah eden bir psikoloji hocası edasıyla açıklayan da yine küçük kızı olmuştu. Harry’ye yemin ettirmiş, Harry de insanların hayatlarını kurtarabileceğini anlayıncaya dek bu yemini boz-mamıştı. Tıpkı Stale’nin gizlilik yeminini bazen tutup bazen bozması gibi. Ve Aurora her şeye rağmen yaşıyordu. Ölüm. Stale son zamanlarda ölümü fazla düşünür olmuştu. Kendi ölümünü değil, kızının da bir gün öleceği gerçeğini. Bu fikri neden kabullenemiyordu? Belki Ingrid’le ikisi büyükbaba ve büyükanne olduklarında insan ruhunun fiziksel zorunluluklara olduğu kadar biyolojik zorunluluklara da mahkûm olduğunu, genleri devam ettirme güdüsünün muhtemelen türün yaşamasına bir önkoşul teşkil ettiğini anlayacak ve her şey daha farklı gelecekti. Uzun zaman önce Harry’ye kendi biyolojik çocuğunu isteyip istemediğini sormuştu. Harry’nin cevabı çoktan hazırды. Onda mutlu genler değil, yalnızca alkolik genleri vardı ve kimsenin bunları miras almayı hak etmediğini düşünüyordu. Gerçi o günden bugüne fikri değişmiş olabilirdi; çünkü son birkaç senedir en azından mutluluğu yaşayabileceğini ispatlamıştı. Stale telefonunu çıkardı. Harry’yi arayıp bunu ona söylemeyi düşündü. Onun iyi bir insan, iyi bir dost, iyi bir baba ve eş olduğunu. Evet kulağa daha çok bir ölüm ilanı gibi gelebilirdi ama Harry’nin bu sözleri duymaya ihtiyacı vardı. Katilleri yakalamaya olan takıntısını alkolizme benzetmesinin yanlış olduğunu duymalıydı. Bu bir kaçış yolu değil, Harry gibi bireysel biri kabul etmese de sürüsünü gütmeye güdüsüydü. İyi bir şeydi. Toplum karşı ahlaklı davranma ve sorumluluk üstlenme güdüsü. Harry duyduğunda büyük ihtimalle gülecekti ama Stale yine de arkadaşına bunu söylemek istiyordu. Tabii Harry şu lanet telefonunu açarsa.

Stale kızının sırtını dikleştirdiğini, kaslarının gerildiğini gördü. Yoksa?.. Ama az sonra yeniden gevşedi ve eliyle devam etmelerini işaret etti.

Stale telefonunu bir kez daha kulağına götürdü. Aç artık!

“Kariyerimde, sporda ve aile hayatında başarılı mıyım? Evet, belki.” Mikael Bellman masadakilere göz gezdirdi. “Ama öncelikle ve her şeyden önemlisi ben Manglerud’lu sıradan bir adamım.”

Ezberlenmiş kalıp cümlelerin kulağa boş geleceğinden en-dişelenmişti ama Isabelle haklıydı: En utanç verici, banal sözler bile biraz hissiyat katılınca inandırıcı olabiliyordu.

“Bu kısa sohbetle zaman ayırdığın için teşekkürler Bell-

man.” Parti sekreteri öğle yemeğinin bittiğini göstermek için peçeteyi dudaklarına götürdü ve diğer iki temsilciye başıyla işaret verdi. “Süreç halen devam ediyor ve dediğim gibi, bir teklif yapılması durumunda olumlu yanıt vereceğini belirtmeden fazlasıyla memnun olduk.”

Bellman başıyla onayladı.

“Memnun olduk derken” diyerek araya girdi Isabelle Skö-yen, “başbakanı da kastediyorsunuz, değil mi?”

“Başbakanlık bu konuda olumlu tutum sergilememiş olsaydı buraya kadar gelmezdik” dedi parti sekreteri.

İlk önce Mikael’i bu konuşma için hükümet binasına çağırmışlardı ama Isabelle’e danıştıktan sonra Mikael onları tarafsız bir bölgeye davet etmişti. Emniyet müdürünün ısmarlayacağı bir öğle yemeğine.

Parti sekreteri saatine baktı. Bellman saatin Omega Se-amaster olduğunu fark etti. Pek de kullanışlı olmayan ağır bir kol saatiydi. Üstüne üstlük sizi tüm üçüncü dünya ülkelerinde gaspçıların hedefi haline getirirdi. Bir günden uzun süre takmazsanız çalışmaz, saati sıfırlamak için yeniden kurmak zorunda kalırdınız. Vidalarını iyi sıkmadan havuza girdiğinizde ise mahvolur ve tamir için kaliteli dört kol saatinin parasından daha çok para verirdiniz. Kısacası, böyle bir saati *gerçekten* edinmeliydi.

“Ancak az önce de bahsettiğim gibi şu anda başka adaylar da düşünülüyor. Adalet Bakanlığı hükümetin en önemli bakanlıklardan biri ve itiraf etmem gerekir ki siyasi mevkisi bulunmayan biri için buraya ulaşmak biraz daha zor olabilir.” Mikael zamanlamayı ayarladı ve parti sekreteriyle aynı anda sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Önce davranarak elini uzattı ve “Haberleşmek üzere” dedi. O koskoca bir emniyet müdürüydü ve işinin başına daha çabuk dönmesi gereken biri varsa bu kişi pahalı kol saati takan kır saçlı bu bürokrat herif değil, kendisiydi.

İktidar partisinin temsilcileri gidince Mikael ve Isabel-le Sköyen tekrar masaya oturdular. Sörenga’nm en ucundaki apartman bloklarının arasında açılan yeni bir restoranda özel bir oda tutmuşlardı. Arkalarında Opera Binası ve Eke-bergsasen, önlerinde yeni tatlı su havuzu vardı. Titrek minik dalgalar fiyordu gizliyor, yatlar sanki beyaz birer virgül gibi havada asılı duruyordu. Son yapılan hava tahminlerine göre fırtına gece yarısından önce Oslo’ya ulaşmış olacaktı.

“İyi gitti, değil mi?” diye sordu Mikael, masadaki son Voss marka maden suyunu bardaklara doldurarak.

Isabelle “Başbakanlık bu konuda olumlu tutum sergilememiş olsaydı” diyerek sekreteri taklit etti ve burun kıvırdı.

“Bu lafın nesini beğenmedin?”

“‘Olsaydı’ kalıbını daha önce hiç kullanmamışlardı. Ayrıca başbakan yerine Başbakanlık kelimesini

tercih etmeleri de bana araya bir mesafe koyuyorlarmış gibi hissettirdi.”

“Bunu neden yapsınlar?”

“Benim duyduklarımı sen de duydun. Yemek boyunca sana devamlı vampirist davasını ve katilin ne zaman yakalanacağını düşündüğünü sorup durdular.”

‘Tapma Isabelle. Şu anda şehirdeki herkes bunu konuşuyor.’

“Sana bunu soruyorlar çünkü her şey buna bağlı Mikael.” “Ama...”

“Onların ne sana, ne de bir bakanlığı idare etme kabiliyetine ihtiyaçları var. Anlıyorsun, değil mi?”

“İşte şimdi abartıyorsun ama evet, belki...”

“Onlar senin göz bandını, kahramanlığını, popülerliğini, başarını istiyor. Çünkü sende varken hükümette olmayan şey bu. Bu özelliklerin olmasa onların gözünde bir değer yok. Gerçeği söylemek gerekirse...” Bardağını itti ve ayağa kalktı, “...benim için de öyle.”

Mikael temkinli bir şekilde gülümsedi. “Ne?”

Isabelle kısa kürk montunu portmantodan aldı.

“Benim kaybedenlerle işim olmaz Mikael; bunu çok iyi biliyorsun. Senin için basınla görüştim ve seni onlara methettim. Harry Hole’u göreve getirip davayı çözeceğini söyledim. Adamın şimdiye dek tek yaptığı doksan yaşında çıplak bir ihtiyarı hamamda basıp masum bir barmeni öldürtmek oldu. Bu sadece seni değil, beni de başarısız gösterdi. Durum hiç hoşuma gitmiyor, o yüzden seni terk ediyorum.”

Mikael Belman güldü. “Sen âdet döneminde falan mısın?” “Eskiden olsa hangi gün başladığını bilirdin.”

“Pekâlâ” dedi Mikael iç çekerek. “Sonra konuşuruz.” “Sanırım ‘seni terk ediyorum’ derken ne kastettiğimi anlamadın.”

“Isabelle...”

“Hoşça kal. Başarılı aile hayatın hakkında söylediklerini sevdim. Oraya odaklan.”

Mikael Bellman öylece oturdu ve Isabelle’in ardından kapanan kapıyı izledi.

Garsondan hesabı istedi ve gözleri yeniden fiyorda daldı. Sahil şeridindeki bu apartmanları planlayanların iklim değişikliğini ve yükselen deniz seviyesini hesaba katmadıkları söylenirdi. Ulla’yla beraber Höyenhall’ın tepesindeki villayı inşa ettirirken bunu da düşünmüştü. Orada güvende olacaklardı. Deniz asla onları yutamayacaktı. Hiçbir saldırgan gizlice evlerine giremeyecek, hiçbir fırtına çatılarını uçuramazdı. O kadar kolay değildi. Bardağındaki suyu içti. Yüzünü ekşitip suya baktı. Voss. insanlar, tadı musluk suyundan daha iyi olmayan bir şey için neden bu kadar para verirdi

ki? Tadı daha iyi olduğu için değil, *başkaları* tadının daha iyi olduğunu düşündüğü içindi. O yüzden fazlasıyla sıkıcı olan servet avcısı eşleri ve fazlasıyla ağır olan Omega Se-amaster saatleriyle restorana gittiklerinde Voss söylüyorlardı. Eski günleri zaman zaman özlemesinin sebebi de bu değil miydi? Manglerud'u, cumartesi geceleri Olsen'in Yeri'nde sarhoş olmayı, Olsen bakmıyorken barın arkasına uzanıp birasını tazelemeyi, Manglerud Stars'm as takımı ve Kawasaki 750'ci çocuklar öfkeyle gözlerini ona dikmişken Ulla'yla yaptığı son romantik dansları özliyordu. Dansları bitince baş başa oradan çıkıp Plogveien'dan buz pistine ve Östensjövan-net Gölü'ne doğru yürümelerini, oraya vardıklarında eliyle yıldızları işaret edip Ulla'ya onlara nasıl ulaşacaklarını anlatmayı...

Başarmışlar mıydı? Belki. Ama çocukken babasıyla dağlarda yürüyüşe çıktığında, yorgunluktan tükenmişken nihayet zirveye vardıklarını sandığında ama o zirvenin arkasında daha da yüksek bir zirvenin olduğunu gördüğünde ne hissediyorsa şimdi de öyle hissediyordu.

Mikael Bellman gözlerini kapadı.

Şu an da tam böyle hissediyordu. Yorgundu. Burada dursa ne olurdu sanki? Yere uzanıp rüzgârın keyfini çıkarsa, süpürge otlarından gıdıklanırken güneşin altında ısınan kayanın sıcaklığını sırtında hissetse. Burada kalmak istediğini söylese... Birden Ulla'yı arayıp bunu ona söylemek gibi tuhaf bir isteğe kapıldı. *Burada kalıyoruz.*

Telefonu ona cevap verircesine ceketinin cebinde titremeye başladı. Arayan Ulla'dan başkası *olamazdı* elbette.

“Efendim?”

“Ben Katrine Bratt.”

“Evet.”

“Valentin Gjertsen'in kullandığı sahte ismi bulduğumuzu haber vermek için aramıştım.”

“Ne?”

“Ağustos ayında Oslo Tren İstasyonu'nda para çekmiş. Altı dakika önce onu güvenlik kamerası görüntülerinden tespit ettik. Kullandığı kart, 1972 doğumlu Alexander Dreyer adına kayıtlı.”

“Ve?”

“Ve Alexander Dreyer 2010 yılında bir trafik kazasında ölmüş.”

“Adres? Adres bulabildiniz mi?”

“Bulduk. Delta ekibi şu anda oraya gidiyor.”

“Başka bir şey var mı?”

“Şimdilik yok; ama gelişme oldukça bilgilendirilmek istersiniz diye düşünüyorum?”

“Evet. Gelişme oldukça.”

Telefon kapandı.

“Affedersiniz.” Seslenen garsondu.

Bellman hesaba baktı. Pos cihazına hayli yüksek bir tutar girdi ve Enter’a bastı. Ayağa kalkıp dışarı fırladı. Gjertsen’i yakalamak ona tüm kapıları açacaktı. Yorgunluğu bir anda uçup gitmişti.

John. D. Steffens ışığı açtı. Neon lambalar birkaç saniye titredikten sonra uğultulu bir sesle soğuk bir ışık yaymaya başladı.

Oleg nefesi kesilmiş bir halde gözlerini kırıştırdı. “Bunların hepsi kan mı?” Sesi odada yankılandı.

Steffens metal kayar kapıyı kapatırken gülümsedi. “Kan Banyosu’na hoş geldin.”

Oleg ürperdi. Oda devamlı soğuk tutuluyordu ve çatlak beyaz fayanslara vuran mavimsi ışık, insana bir buzdolabının içindeymiş hissi veriyordu.

“Burada... ne kadar kan var?” diye sordu, Steffens’ın peşine takılıp metal stantlarda alt alta dörder tane asılı olan kırmızı kan torbalarının arasından geçerken.

“Oslo’ya Lakota kabilesi saldırırsa birkaç gün yetecek kadar” dedi Steffens, merdivenden eski bir depoya inerek.

“Lakota mı?”

“Sen onları muhtemelen Siyular olarak biliyorsundur” dedi Steffens. Torbalardan birini sıkınca Oleg kanın renginin koyudan açığa doğru değiştiğini gördü. “Beyazların karşılaştığı her Kızılderili kabilesinin kana susamış caniler olduğu bir efsanedir. Lakota kabilesi hariç.”

“Sahiden mi?” dedi Oleg. “Peki ya beyazlar? Kana susamışlık tüm halklar arasında aynı değil midir?”

“Bugünlerde size okulda bunu öğrettiklerini biliyorum” dedi Steffens. “Kimse diğerinden iyi ya da kötü değildir safsataları. Ama inan bana, Lakota halkı hem daha iyi, hem daha kötüydü; çünkü mükemmel savaşçılardı. Apaçiler, köylerine Cheyenne ya da Karaayak savaşçıları geldiğinde delikanlıları ve yetişkin erkekleri savaşa yollarlarmış. Lakota kabilesi savaşçıları geldiğinde ise hiç kimseyi göndermez, onun yerine ölüm şarkıları söyleyip çabucak ölmeyi umarlarmış.”

“İşkence yüzünden mi?”

“Lakota kabilesi savaş esirlerini küçük kömür parçalarıyla yavaş yavaş yakarlarmış.” Steffens kan torbalarının daha sık asıldığı ve daha az ışık alan bir yere doğru yürüdü. “Esirler dayanamayacak gibi olduğunda işkenceyi bir iki gün daha uzatmak için ara verip onları su ve yemekle

beslerlermiş. Bu yemeklere bazen esirin kendi etini de katarlarmış.”

“Bu doğru mu?”

“Yazılı tarih ne kadar doğruysa o kadar. Bulutun Arkasındaki Ay denen bir Lakota savaşçısı, öldürdüğü tüm düşmanların kanını son damlasına kadar içmesiyle tanınmış. Gerçi bu kadar çok kişi öldürdüğüne göre bu bilgi belli ki tarihsel bir abartmadan ibaret. Sonuçta bu kadar fazla kan içmesine imkân yok. insan kanı yüksek dozda alındığında zehirlidir.” “Öyle mi?”

“Vücuduna atamayacağı kadar demir almış olursun. Ama bildiğim kadarıyla birinin kanını gerçekten de içmiş.” Steffens bir kan torbasının yanında durdu. “1871’de Bulutun Arkasındaki Ay’ın Utah’taki Lakota kampına misyonerlik için

giden büyük büyük büyükbabam, orada tüm kanı çekilmiş halde bulunmuş. Büyükannemin günlüğünde yazdığına göre büyük büyük büyükannem, 1890’da Wounded Knee’deki Lakota katliamından sonra Tanrı’ya şükretmiş. Annelerden bahsetmişken...”

“Evet?”

“Bu kan annenin. Daha doğrusu, artık benim.”

“Ona kan *veriliyor* diye biliyordum?”

“Annenin kanı nadir bulunan bir kan türü Oleg.” “Gerçekten mi? Kan grubunun çok yaygın olduğunu sanıyordum.”

“Ah, kan sadece gruplardan ibaret değildir Oleg. Evet, kan grubu A; dolayısıyla ona buradaki sıradan kanlardan birini verebilirim.” Ellerini açtı. “Ama annen o sıradan kanı alıp bir cevher olan Rakel Fauke kanma dönüştürebilir. Fau-ke demişken, Oleg Fauke, seni buraya sadece annenin başında oturmaya biraz ara ver diye çağırmadım. Senden bir kan örneği alabilir miyim diye soracaktım. Bakalım sen de onunkiyle aynı kanı üretiyor musun?”

“Ben mi?” Oleg bir süre düşündü. “Evet, birilerine yardımı dokunacaksa neden olmasın?”

“Emin ol, bana yardımı dokunacak. Hazır mısın?”

“Burada mı? Hemen şimdi mi?”

Oleg doktorla bakıştı. Bir şey tereddüt etmesine sebep oluyordu ama ne olduğunu bilmiyordu.

“Peki” dedi. “Alabilirsiniz.”

“Harika.” Steffens elini beyaz önlüğünün sağ cebine attı ve Oleg’e bir adım yaklaştı. Hırçın bir şekilde kaşlarını çatmıştı ki sol cebinden neşeli bir melodi yükseldi.

“Buradan çekmiyor sanıyordum” diye homurdanarak telefonunu çıkardı. Oleg ekranın doktorun yüzünü aydınlattığını ve gözlük camlarına yansıdığını gördü. “Ah, sanırım Emniyet Müdürlüğü’nden

arıyorlar.” Telefonu kulağına götürdü. “Başhekim John Doyle Steffens.”

Oleg hattın diğer ucundaki sesin mırıltısını duydu.

“Hayır Dedektif Bratt, bugün Harry Hole’u hiç görmedim. Burada olmadığından da eminim. Hastanede insanlar genelde telefonlarını kapatmaz; belki de uçaktadır.” Steffens, omuz silken Oleg’e baktı. “*Onu bulduk mu?* Evet, Bayan Bratt, görürsem mesajınızı iletirim. Merakımdan soruyorum, kimi buldunuz?... Teşekkürler, gizlilik yemininin ne olduğunu biliyorum Bayan Bratt. Hole’a şifreli konuşmazsam daha iyi olur diye düşünmüştüm. Böylece ne kastettiğinizi tam olarak anlar... Peki, Hole’u gördüğümde ona sadece ‘*Onu bulduk*’ derim, iyi günler Bayan Bratt.”

Steffens telefonu cebine soktu. Oleg’in bir kolunu yukarı sıyırdığını gördü. Onu kolundan tutup merdivene götürdü. “Sağ ol ama telefona bakınca saatin düşündüğümünden daha geç olduğunu gördüm. Hastam bekliyor. Kanını bir dahaki sefere alırız Fauke.”

Delta’nın lideri olan Sivert Falkeid, acil müdahale aracı Trondheimsveien’da yalpalayarak ilerlerken minibüsün arka koltuğundan kısa ve öz emirler yağdırıyordu. Araçta sekiz adamdan oluşan bir ekip vardı. Daha doğrusu, yedi adam ve bir kadın. Ve bu kadın acil müdahaleden değildi. Bu birimde hiç kadın olmamıştı. Delta’ya kabul şartlarında kâğıt üzerinde bir cinsiyet ayrımı yoktu ama bu sene gelen yüz küsur başvurudan teki bile bir kadına ait değildi. Şimdiye dek toplamda beş kadın başvurmuştu ve sonuncusu geçen binyılda-ydı. Hiçbiri de değerlendirmeyi geçmeyi başaramamıştı. Fakat bu güçlü ve kararlı haliyle karşısında oturan kadının belki bir şansı olabilirdi, kim bilir?

“Demek Dreyer’in evde olup olmadığını bilmiyoruz?” dedi Sivert Falkeid.

“Şunu açıklığa kavuşturalım. Bu adam Dreyer değil, Valentin Gjertsen. Yani vampirist.”

“Şaka yapıyorum Bratt” dedi Falkeid, gülümseyerek. “Konumunu belirlemek için kullanabileceğimiz bir cep telefonu yok, öyle mi?”

“Varsa bile Dreyer ya da Gjertsen adına kayıtlı değil. Sorun olur mu?”

Sivert Falkeid ona baktı. Belediye Meclisi’nin inşaat Dairesi’nden binanın planını indirmişlerdi ve ev operasyon yapmaya uygun görünüyordu, ikinci katta kırk beş metrekarelik bir apartman dairesiydi ve arka kapısı ya da bodruma erişimi yoktu. Plana göre daire kapısına dört kişi gidecek, balkondan atlarsa diye iki kişi dışarıda bekleyecekti.

“Sorun olmaz” dedi.

“Güzel” dedi Bratt. “İçeri sessizce mi gireceksiniz?”

Falkeid daha çok gülümsedi. Bergen akşam hoşuna gitmişti. “Balkon camına delik açıp, ayakkabılarımızı silip öyle gireceğimizi mi düşünüyorsun?”

“Büyük ihtimalle silahsız ve geleceğimizden habersiz yalnız bir adam için el ve sis bombalarını harcamaya gerek olmadığını düşünüyorum. Hem sessiz ve gösterişsiz bir operasyon daha şık olmaz mı?”

“Haklı olabilirsiniz” dedi Falkeid, GPS’i ve önlerindeki yolu kontrol ederek. “Ama bomba kullanırsak hem bizim, hem de onun yaralanma riski azalır. El bombası attığımızda her on kişiden dokuzu, ne kadar azılı suçlular olurlarsa olsunlar patlamanın ve ışığın etkisiyle hareketsiz kalıyor. Bence bu taktik sayesinde kendi adamlarımız bir yana, asıl şüphelilerin hayatını kurtarmış oluyoruz. Ayrıca son kullanma tarihi gelmeden bu şok bombalarını elimizden çıkarmamız lazım. Üstelik çocuklar kıpır kıpır, biraz rock’n’roll yapmak onlara da iyi gelir. Son zamanlarda çok fazla klasik müzik dinlediler.”

“Dalga geçiyorsun, değil mi? Bu kadar maço ve ergen de-ğilsindir?”

Falkeid sırtı omuz silkti.

“Ne diyeceğim, biliyor musun?” Bratt ona doğru eğildi, kırmızı dudaklarını ıslattı ve sesini alçalttı. “Böyle erkekleri severim.”

Falkeid güldü. Mutlu bir evliliği vardı. Ama evli olmasa Katrine Bratt’la bir akşam yemeğine çıkmaya ve bu tehlikeli siyah gözlerin içine dalıp hırlayan bir yırtıcıyı andıran bol rrr’lı Bergen aksanım dinlemeye hayır demezdi.

“Son bir dakika!” diye bağıınca yedi adam kasklarının siperliğini neredeyse kusursuz bir zamanlamayla aynı anda indirdi.

“Ruger Redhawk’ı var demiştin, değil mi?”

“Harry Hole’un dediğine göre bardayken elinde o varmış.”

“Duydunuz mu, millet?”

Adamlar başlarını salladı. Kaskları üreten firma, yeni siperliğin yüze doğru gelen 9 milimetrelik bir kurşunu durdurabileceğini iddia ediyordu. Ama Redhawk gibi yüksek kalibreli bir silahın kurşunu karşısında çaresizdi. Falkeid böyle-sinin belki de daha iyi olduğunu düşündü: Sahte bir güven duygusu insanı zayıflatırdı.

“Ya size direnirse?” diye sordu Bratt.

Falkeid boğazını temizledi. “O zaman onu vururuz.”

“Bunu yapmak zorunda mısınız?”

“İnsanlar geçmiş tecrübelerden edinilen bilgilerle akıl vermeyi severler. Biz ise geçmişle değil, ileri görüşlülükle akıl yürütmeyi tercih ederiz ve bize ateş etmeyi düşünenleri vururuz. Bunu yapabileceğimizi bilmek, işimizi sevmemizin en önemli nedenlerinden biri. Sanırım geldik.”

Adam pencerenin başında dikiliyordu. Camda iki yağlı parmak izi fark etti. Önünde şehrin manzarası olsa da hiçbir şey göremiyor, yalnızca sirenleri duyuyordu. Telaşa kapılmaya gerek yoktu; siren sesleri hep olurdu, insanlar yanan evlerde mahsur kalır, banyoda kayıp düşer, eşlerine işkence yapardı ve siz sadece sirenleri duyardınız, insanlara yoldan çekilmelerini söyleyen sinir

bozucu, kafa şişiren sirenleri.

Duvarın diğer tarafında birileri sevişiyordu. İş günü, gündüz vakti. Bunun adı ihanetti. Eşlere, patronlara, muhtemelen ikisine de.

Sirenler yükseldi ve arkadan gelen cızırtılı radyo seslerini bastırdı. Yoldalardı. Üniforma ve güç sahibi ancak amacı ve anlamı olmayan insanlar. Tek bildikleri acil bir durum olduğu, oraya vaktinde varamazlarsa korkunç bir şeyin yaşanacağıydı.

Bombardıman sireni. İşte anlamı *olan* siren buydu. Kıyametin habercisi. Tüylerinizi diken diken eden muhteşem bir ses. Sesi duyunca saate bakar, saatin öğle olmadığını görür ve bunun bir test olmadığını anlardınız. Oslo'yu bombalayacak olsa tam bu saatte bombalardı. Öğlen on ikide. Tek bir kişi bile sığınaklara koşmaz, öylece dikilip hayretle gökyüzüne bakar ve havanın nasıl bu kadar çabuk değiştiğini merak ederlerdi. Ya da suçluluk hissiyle herkes yere yatar, kimse farklı bir şey yapamazdı. Biz böyleydik çünkü. Neyi yapmak zorundaysak onu yapardık; çünkü ne isek oyduk. Asıl benliğimizin dayattıklarından farklı davranmamızı mümkün kılan özgür irade fikrini yanlış anlıyorduk. Durum tam tersiydi oysa. Özgür iradenin tek yaptığı, koşullar bunu zorlaştırırsa bile içgüdülerimizi takip etmektir. Bir kadına tecavüz etmek, direncini kırmak, onu akıl oyunları ile alt etmek, polisten kaçmak, intikam almak, gece gündüz gizlenmek... Tüm bunlar, o kadınla sevişmek için engellere göğüs germek değil de neydi?

Sirenler uzaklaşmıştı şimdi. Âşıklar işlerini bitirmişti.

“Önemli anons, radyoyu dinleyin” anlamına gelen alarm sesinin neye benzediğini hatırlamaya çalıştı. Böyle felaket alarmlarını hâlâ kullanıyorlar mıydı? Çocukken sadece bir radyo istasyonu vardı ve büyük önem taşıyan ancak sığınaklara kaçmayı gerektirecek kadar vahim olmayan o mesajı duymak için can kulağıyla onu dinlerlerdi. Belki de anonsu yapan sesi herkes duysun diye tüm radyo istasyonlarının yönetimini devralan bir acil durum planı vardı. Neyi duyuruyordu peki bu anons? Her şey için geç olduğunu. Sığınakların kapatıldığını çünkü artık onları sığınakların bile kurtaramayacağını. Hiçbir şeyin kurtaramayacağını. Bundan sonra tek mühim şeyin sevdiklerinizi etrafınıza toplamak, onlarla son kez vedalaşmak ve ölmek olduğunu. Bir şeyi çok iyi öğrenmişti. İnsanlar tüm hayatlarını tek bir amaç için düzenlerdi: yalnız ölmek için. Bunu çok azı başarırdı ama o eşiği biri-leriyle el ele tutuşmadan geçecek olmanın verdiği o müthiş korkuyu yaşamamak için ellerinden geleni yaparlardı. Ellerini tutmuştu oysa. Kaçın? Belki yirmi? Belki otuz? Neticede ne korkuları dinmiş, ne yalnızlıkları son bulmuş gibiydi. Üstelik bazılarını sevmesine rağmen. Gerçi ona sevgilerini gösterecek vakti bulamamışlardı ama yine de hepsi de sevgi görmüşlerdi. Marte Ruud'u düşündü. Ona daha iyi davranmalı, kendini bu kadar kaptırmamalıydı. Artık ölmüş olmasını diledi. Ve bunun çabuk ve acısız bir şekilde gerçekleşmesini.

Duvarın diğer tarafından gelen duş sesini ve telefonunda açık olan radyoyu dinledi.

“...akademik literatürün bazı bölümlerinde vampiristlerin entelektüel kişiler olarak tanımlanması ve herhangi bir akıl hastalığı veya sosyal patoloji emaresi göstermediklerinin belirtilmesi, güçlü ve tehlikeli bir düşmanla karşı karşıya olduğumuz algısı yaratıyor. Gelgelelim ‘Sacramento Vampiri’ denen Richard Chase adındaki vampirist, Valentin Gjertsen vakasıyla kıyas için daha tipik bir örnek. İkiside erken dönemlerde ruhsal bozukluklar sergilediler; yatak ıslatma, ateşe ilgi duyma ve

iktidarsızlık söz konusuydu. İkisine de paranoya ve şizofreni teşhisi konuldu. Chase hiç şüphe yok ki işe daha yaygın bir yol olan hayvan kanı içmekle başladı. Hatta kendi-

ne şırıngayla tavuk kanı enjekte edip hasta bile oldu. Valentin ise çocukken kedilere eziyet etmeye ilgi duyuyordu. Dedesinin çiftliğinde yeni doğan kedi yavrularını saklar, büyükler görmeden işkence edebilsin diye onları gizli bir kafeste tutardı. Ancak hem Valentin Gjertsen hem de Chase ilk vampirist saldırılarından sonra bunu bir saplantı haline getirdiler. Chase sadece birkaç haftada saldırdığı yedi kurbanın yedisini de öldürdü. Gjertsen'e benzer şekilde, çoğu cinayetini kendi evinde işledi. Sorgusunda anlattığına göre Aralık 1977'de Sacramento'da sokak sokak dolaşım kapıları zorluyordu ve açık kapıları bir davet olarak görüp evlere giriyordu. Kurbanlarından biri olan Teresa Wallin üç aylık hamileydi. Chase onun evde yalnız olduğunu gördüğünde kadına üç el ateş etti ve cesedine tecavüz ederken bir yandan kasap bıçağıyla bedenini bıçaklayıp kanını içti. Kulağa tanıdık gebyor, değil mi?"

Evet, diye düşündü. Ama bahsetmeye cesaret edemediğin şeyler var. Richard Irenton Chase'in çoğu kurbanının iç organlarını çıkardığı, meme uçlarını kestiği, bahçeden köpek kakası toplayıp ağızlarına tıktığı gibi. Ya da kurbanlarından birinin penisini kamış niyetine kullanarak onunla başka bir kurbanının kanını içtiği.

"Benzerlikler bunlarla bitmiyor. Tıpkı Chase gibi Valentin Gjertsen de yolun sonuna gelmek üzere. Artık onun daha fazla insan öldüreceğini sanmıyorum."

"Bu kadar emin konuşabilmenizın sebebi nedir Bay Smith? Hepimizin bildiği gibi polisle beraber çalışıyorsunuz; elinizde önemli bir ipucu mu var?"

"Bu kadar emin konuşabilmemin sebebi soruşturma değil. Zaten ne doğrudan, ne dolaylı olarak bu konuda bir yorumda bulunamam."

"O halde ne?"

Smith'in derin bir nefes aldığını duydu. Bu dalgın psikolo-ğün karşısında oturup notlar aldığı anı hatırlıyordu. Ona me-rakla çocukluğu, yatağını ıslatması, ilk cinsel deneyimleri ve ateşe verdiği orman hakkında sorular sormuştu. Özellikle de "kedi yakalamak" olarak adlandırdığı oyunu. Bazı günler büyükbabasının oltasını alıp kirişin üzerine çıkar, misinayı ahırın içine sallar ve kancayı yavru kedilerden birinin çenesinin altına taktırıp oltayı çekerdi. Sonra da havada asılı duran kedinin çaresizce kancadan kurtulmaya çalışmasını izlerdi.

"Çünkü Valentin Gjertsen'in aşırı derecede kötü kalpli olması dışında bir ayrıcalığı yok. Aptal biri değil ancak o kadar zeki de sayılmaz. Özel bir şey başarmadı. Bir şey yaratmak hayalgücü ve vizyon gerektirir; yok etmek ise gafletten başka bir şey gerektirmez. Gjertsen'in son birkaç gündür yakalanmamış olması beceri değil, tamamen şans. Çok geçmeden yakalanacak ve o zamana kadar Valentin Gjertsen doğal olarak tehlikeli ve uzak durulması gereken bir adam olmaya devam edecek. Tıpkı ağızdan salyalar akan köpeklere yaklaşımdan kaçındığımız gibi. Fakat şunu unutmayalım ki kuduz köpek aynı zamanda ölmek üzere olan köpektir ve tüm kötülüğüne rağmen Valentin Gjertsen de kontrolden çıktığı için yakında büyük bir hata yapacak olan, Harry'nin tabiriyle iğrenç bir sapıktan başkası değil."

“Öyleyse Oslo halkının korkularını gidermek adına şunu mu söylüyorsunuz...”

Bir ses duydu ve yayını kapattı. Kulak kesildi. Kapının dışından ayak sürüme sesleri geliyordu. Birileri bir şey yapmaya hazırlanıyordu.

Siyah Delta üniformalı dört adam, Alexander Dreyer’in kapısında dikiliyordu. Katrine Bratt ise yirmi metre uzakta koridordan onları izliyordu.

Adamlardan biri, şekli iki kulplu dev bir Pringles kutusunu anımsatan bir buçuk metrelik bir koçbaşı tutuyordu.

Kaskları ve siperlikleri yüzünden dört adamı birbirinden ayırt etmek imkânsızdı. Yine de Katrine, üç parmağını havaya kaldıran eldivenli adamın Sivert Falkeid olduğunu tahmin etti.

Sessizce yapılan geri sayım esnasında daireden gelen müziği duyabiliyordu. Pink Floyd muydu bu çalan? Pink Floyd’dan nefret ederdi. Hayır, daha doğrusu, Pink Floyd sevenlere epey şüpheyle bakardı. Björn bir defasında sadece tek bir Pink Floyd şarkısını sevdiğini söylemiş, üzerinde kıllı bir kulağa benzeyen bir resmin olduğu albümü çıkarıp bunun henüz meşhur olmadan yaptıkları bir albüm olduğunu eklemiş ve köpek ulumalarının olduğu sıradan bir blues şarkısı çalmıştı. İşleyecek konu bulamayan televizyon programlarının yaptığı türden bir şeydi. Björn’e göre içinde iyi bir blues gitarı barındıran her parça makbuldü; üstelik çift bas davul, gelişigüzel bir vokal ve Katrine’in sevdiği gibi karanlık güçlere, çürüyen cesetlere övgüler olması da bir artıydı. Katrine Björn’ü özlemişti. Falkeid son parmağını indirip elini yumruk yaparken ve son yedi günde dört, belki beş kişiyi öldüren adamın kapısını kıracak olan koçbaşı ileri savrulur-ken, Katrine terk ettiği adamı düşünüyordu.

Kilit paramparça oldu ve kapı açıldı. Üç adam sersem-letici el bombalarını içeri fırlatınca Katrine kulaklarını kapattı. Delta polislerinin gölgeleri evden sızan ışıktaki kısacık bir an için koridora düştükten sonra peş peşe iki patlama sesi duyuldu.

Adamların üçü omuzlarına dayadıkları MPö’lerle daireye dalarken dördüncüsü silahını kapıya doğrultarak dışarıda bekledi.

Katrine ellerini kulaklarından çekti.

Bomba sesleri Pink Floyd’u susturmuştu

“Temiz!” dedi Falkeid’e ait olan ses.

Dışarıdaki polis memuru Katrine’e dönerek başını salladı.

Katrine derin bir nefes alıp kapıdan girdi.

Evin içindeydi artık. Havada hâlâ bombaların dumanı vardı ama tuhaf biçimde çok kokmuyorlardı.

Hol. Oturma odası. Mutfak. Düşündüğü şey, evin ne kadar normal göründüğüydü. Sanki alabildiğine sıradan, temiz ve düzenli biri yaşıyordu burada. Yemek yapan, kahve içen, televizyon izleyen, müzik dinleyen biri. Tavandan sarkan et kancaları, duvar kâğıtlarını kirleten kan lekeleri, duvarlarda

cinayetlerle ilgili gazete kupürleri ya da kurbanların fotoğrafları yoktu.

Birden aklında bir fikir belirdi. Aurora'nın yanıltmış olabileceği fikri.

Açık banyo kapısından içeri göz attı. Banyo boştu. Ne bir duş perdesi, ne de aynanın altındaki rafta duran tek bir eşya dışında bakım ürünü vardı, içeri girdi. Hayır, bu bir bakım ürünü değildi. Üzerinde kızıl kahverengi pas lekeleri olan siyaha boyanmış bir metaldi. Takma demir dişler birbirine geçmiş, zikzak bir şekil ortaya çıkarmıştı.

“Bratt!”

“Evet?” Katrine oturma odasına gitti.

“Buraya.” Falkeid'in sesi yatak odasından geliyordu. Sakin, ölçülü bir tonu vardı. Her şey sona ermiş gibi. Katrine eşikten adımını attı, buranın bir suç mahalli olduğunu anlamış gibi kapının kasasına değmemeye çalıştı. Gardırobun kapağı açıktı. Delta polisleri ikiz yatağın her iki yanında dikilmiş, yarı otomatik tüfeklerini cansız gözleri tavana dikilmiş halde yatan çıplak bedene doğrultmuştu. Katrine kokunun ne olduğunu önce anlamadı ve yatağa biraz yaklaştı. Lavanta kokuyordu.

Telefonunu çıkarıp bir numarayı aradı. Neyse ki telefon hemen açıldı.

“Yakaladınız mı?” Björn Holm nefes nefeseydi.

“Hayır” dedi Katrine. “Ama burada bir kadın bulduk.”

“Ölmüş mü?”

“Zaten yaşamıyormuş.”

“Kahretsin. Marte Ruud mu? Bir dakika, ‘zaten yaşamıyor muş’ derken neyi kastediyorsun?”

“Ne ölü, ne de canlı.”

“Nasıl?..”

“Bir şişme bebek.”

“Ne?”

“Şişme bebek. Görüntüsüne bakılırsa pahalı bir şey. Japon malı, gerçek gibi duruyor. İlk gördüğümde insan sandım. En azından Alexander Dreyer'in Valentin olduğu kesinleşti. Takma dişler burada. Mecburen gelmesini bekleyeceğiz. Harry'den haber var mı?”

“Hayır.”

Katrine'in gözleri gardırobun önünde yerde duran bir askıya ve külotaya takıldı. “Bu durum hiç hoşuma gitmedi, Björn. Hastanede de değilmiş.”

“Kimsenin gitmiyor. Arama başlatsak mı?”

“Harry için mi? Elimize ne geçecek ki?”

“Haklısın. Beni dinle, sakın evi fazla dağıtmayın. Marte Ruud’la ilgili deliller olabilir.”

“Tamam ama içimden bir ses tüm delillerin ortadan kaldırıldığını söylüyor. Eve gelirsek, Harry haklıymış. Valentin aşırı derecede temiz ve düzenli biri.” Gözleri yeniden askıya ve külotaya gitti.

“Gerçi...”

“Ne var?” diye sordu Björn.

“Siktir” dedi Katrine.

“Ne oldu?”

“Giysilerini aceleyle çantaya doldurmuş, banyodaki eşyalarını da toplamış. Valentin geleceğimizi biliyormuş...”

Valentin kapıyı açtı. Ve dışarıda ayaklarını sürüyenin kim olduğunu gördü. Otel odasının kapısına kartı sokmak için eğilmiş olan temizlik görevlisi doğruldu.

“Ah, affedersiniz” diyerek gülümsedi. “Odanın dolu olduğunu bilmiyordum.”

Valentin “Ben alırım” deyip kadının elinden havluları aldı. “Ayrıca odayı bir kere daha temizleyebilir misiniz?”

“Efendim?”

“Temizlikten memnun değilim. Pencerede parmak izleri vardı. Lütfen odayı tekrar temizleyin. Bir saat sonra gelirsiniz, olur mu?”

Kadının şaşkın yüzü kapanan kapının arkasında kayboldu.

Valentin havluları sehpayaya koydu, koltuğa oturdu ve çantasını açtı.

Sirenler susmuştu. Duyduğu sirenler onlara aitse belki de şu anda evindelerdi; ne de olsa kuş uçuşu Sinsen’e en fazla iki kilometre uzaklıktaydı. Diğer adamın onu arayıp nerede olduğunu ve hangi adı kullandığını polislerin öğrendiğini, bu yüzden kaçması gerektiğini söylemesinin üzerinden henüz yarım saat geçmişti. Valentin yanına yalnızca en önemli eşyalarını almış, plakanın kayıtlı olduğu ismi artık bildikleri için arabayı bırakmıştı.

Çantadan klasörü çıkarıp sayfalarını karıştırdı. Resimlere, adreslere baktı. Ve uzun zamandır ilk defa ne yapacağını bilmediğini fark etti.

Psikoloğun sesi kulaklarında yankılandı.

“...kontrolden çıktığı için yakında büyük bir hata yapacak olan iğrenç bir sapıktan başkası değil.”

Valentin Gjertsen ayağa kalkıp soyundu. Havluları aldı ve banyoya girdi. Duş musluğunun sıcak tarafını açtı. Aynanın önünde dikilip suyun iyice ısınmasını beklerken cama yayılan buğuyu izledi. Dövmeye baktı. Telefonunun çaldığını duyar duymaz arayanın o olduğunu anladı. Aklın sesi. Kurtuluşun. Yeni talimatlar, yeni emirler. Duymazdan gelse ne olurdu? Artık bu göbek bağı kesmenin zamanı gelmemiş miydi? Tümüyle özgür kalmanın?

Ciğerlerini doldurdu. Ve vargücüyle bağırdı.

Çarşamba öğleden sonra

“Şişme bebekler yeni icat edilmedi” dedi Smith, yataktaki plastik ve sli kondan kadına bakarak. “Hollandalılar yedi denizde hüküm sürerken gemiciler yanlarında deriden yapılmış vajinaya benzer bir oyuncak taşırdı. Öyle yaygın kullanılan bir şeydi ki Çinliler ona Hollandalı avrat anlamına gelen ‘Dutch wife’ ismini takmıştı.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Katrine, beyaz kıyafetleriyle yatak odasını inceleyen adli tıp ekibini izleyerek. “Yani İngilizce konuşuyorlardı?”

Smith güldü. “Haklısın. Akademik dergilerdeki makaleler İngilizce yazılıyor. Japonya’da sadece şişme bebeklerin olduğu genelevler var. Isıtılmalı olanlar en pahalıları. Bunlar devamlı vücut sıcaklığında kalıyor, iskeletleri olduğu için kol ve bacakları doğal ya da doğal olmayan açılarda eğilip bükülebiliyor. Ayrıca otomatik kayganlaştırıcı sistemleri...”

“Teşekkürler, bence bu kadarı yeterli” dedi Katrine.

“Elbette, özür dilerim.”

“Björn sana neden kazan dairesinde beklediğini söyledi mi?”

Smith başını iki yana salladı.

“Lien’le yapacak işleri varmış” dedi Wyller.

“Berna Lien mi? Ne işiymiş bu?”

“Burası bir cinayet mahalli olmadığı için incelemenin onsuz da yapılabileceğini söyledi.”

Katrine “Demek yapacak işleri var” diye homurdanıp yatak odasından çıkarken diğer ikisi peşine takıldı. Daireden ayrılıp apartmanların önündeki otoparka indiler. İki adli tıp görevlisinin bagajını incelediği mavi Honda’nın arkasında durdular. Anahtarları evde bulduklarına göre arabanın Alexander Dreyer’e kayıtlı olduğu kesinleşmişti. Gökyüzü çelik grisi bir renge bürünmüştü ve Torshovdalen’in karşı tarafındaki çimen kaplı yamaçlarda, rüzgâr ağaç tepelerini sallıyordu. Son hava tahminleri, Emilia’nın gelmesine birkaç saat kaldığını söylüyordu.

“Arabayı almaması akıllıca olmuş” dedi Wyller.

“Hi hi” dedi Katrine.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Smith.

“Gişeler, otoparklar ve trafik kameraları” dedi Wyller. “Video kayıtlarından plaka tespiti yapılabilir. Birkaç saniyelik iş.”

“Cesur yeni dünya” dedi Katrine.

“Ah ne güzel yaratıklar var burada, insanoğlu ne de hoşmuş, ah cesur yeni dünya”⁸ dedi Smith.

Katrine psikoloğa döndü. “Valentin gibi biri kaçmak istese nereye kaçar, hayal edebiliyor musun?”

‘Tok.’

‘Tok derken, fikrim yok anlamında mı?’

Smith gözlüğünü yukarı itti. “Hayır. Onun kaçtığını hayal edemiyorum anlamında.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü kızgın.”

Katrine soğuktan titredi. “Daa ile yaptığın yayını dinle-diyse kızgın olması normal.”

“Doğru.” Smith iç çekti. “Belki biraz ileri gitmiş olabilirim. Her zamanki gibi. Neyse ki ahırdaki hırsızlık vakasm-

8. Shakespeare'in *Fırtına* adlı oyunundan alınma. Aldous Huxley'nin 1932 tarihli *Cesur Yeni Dünya* adlı distopyası bu esere gönderme yapar, (yay. n.)

dan sonra kilidi sağlamlaştırıp güvenlik kameraları taktırdık. Ama belki...”

“Belki ne?”

“Belki bir silahım olsa kendimi daha güvende hissederim. Tabanca ya da onun gibi bir şey.”

‘Tasalar gereği ruhsatın ve silah eğitimin olmadan sana bir polis silahı veremeyiz.’

“Acil durum silahlanması” dedi Wyller.

Katrine ona baktı. Acil durum silahlanması için gerekli şartlar oluşmuş da olabilirdi, oluşmamış da. Ama daha önemlisi, Smith olur da vurulursa ve vurulmadan önce polisten silah isteyip geri çevrildiği ortaya çıkarsa atılacak manşetleri görebiliyordu. “Hallstein’a bir tabanca temin etmesi için yardımcı olur musun?”

“Tamamdır.”

“Pekâlâ. Skarre’den trenleri, gemileri, uçakları, otelleri ve pansiyonları kontrol etmesini istedim. Umarız Valentin’in elinde Alexander Dreyer dışında başka kimliklere ait belgeler yoktur.” Katrine gökyüzüne baktı. Bir dönem yamaç paraşütü yapan bir erkek arkadaşı olmuştu ve ona yeryüzünde hiç rüzgâr esmese dahi birkaç yüz metre yukarıda otoyoldaki hız sınırını bile aşacak kadar güçlü bir esintinin olduğunu söylemişti. Dreyer. Hollandalı avrat. *Yapacak işler?* Tabanca. Kızgın...

“Harry evde de mi yoktu?” dedi.

Wyller başını iki yana salladı. “Zile bastım, evin etrafında dolaştım, camlardan içeri baktım.”

“Oleg’le konuşma vakti geldi” dedi Katrine. “Onda evin anahtarları vardır.”

“Ben hallederim.”

Katrine iç çekti. “Harry’yi evde bulamazsan Telenor’la irtibat kurup telefonunun yerini tespit etmek de iyi bir fikir olabilir.”

Beyaz kıyafetli adli tıpçılardan biri Katrine’in yanına geldi. “Bagajda kan var” dedi.

“Çok mu?”

“Evet. Bir de bu var.” Büyük, saydam bir delil torbasını havaya kaldırdı, içinde beyaz bir bluz vardı. Yırtılmış. Kanlı. Dantel işlemeli. Kaybolduğu gece Marte Ruud’u gören müşterilerin tarif ettiği bluzun aynısıydı.

Çarşamba akşamı

Harry gözlerini açınca kendini karanlığa bakarken buldu.

Neredeydi? Ne olmuştu? Ne kadar zamandır baygındı? Başına demir bir çubukla vurulmuş gibi hissediyordu. Kalp atışları tekdüze bir ritimle kulaklarına vuruyordu. Tek hatırladığı bir yere hapsedildiğiydi. Ve anladığı kadarıyla soğuk fayansla kaplı bir zeminde uzanıyordu. Buzdolabının içi kadar soğuk. Islak, yapış yapış bir şeye bulanmıştı. Elini kaldırıp baktı. Kan mıydı bu?

Yavaş yavaş kulaklarına vuran şeyin kalp atışları olmadığını fark etti.

Bas gitarın sesiydi.

Kaiser Chiefs olabilir miydi? Bir ihtimal. Asla akimda kalmayan şu yeni moda İngiliz gruplarından biri olduğu kesindi. Kaiser Chiefs kötü değildi ama farklı bir yanları da yoktu; dolayısıyla son bir ila yirmi yıl arasında dinlediği diğer çoğu şey gibi zihninde gri bir bulamacın içine karışmış, tutunmayı başaramamıştı. 1980'lerin en berbat şarkılarının bile tüm notalarını ve sözlerini ezbere biliyorken o dönemden sonrası koca bir boşluktu. Dün ve bugün arasında geçen zaman gibi. Bir hiç. Sadece duyduğu bu ısrarcı bas sesi vardı. Ya da kalp atışları. Ya da kapıyı yumruklayan birileri.

Harry gözlerini yeniden açtı. Elini kokladı ve bunun kan, idrar ya da kusmuk olmamasını umdu.

Bas sesi şarkının ritminden çıkmaya başladı.

Kapıdan geliyordu.

“Kapalı!” diye bağırdı Harry. Başı patlayacak gibi olunca bağırdığına pişman oldu.

Şarkı bitip yerini Smiths'e bıraktı. Harry, Bad Com-pany'den bıkınca hoparlöre kendi telefonunu bağladığını fark etti. “Asla sönmeyen bir ışık var” diyordu Smiths. Keşke sönse, diye düşündü. Kapının yumruklanma sesi inatla devam ediyordu. Harry ellerini kulaklarına götürdü. Şarkı vokalin bulunmadığı son bölüme gelince birinin adını seslendiğini duydu. Jealousy Bar'm yeni sahibinin adının Harry olduğunu kimse bilmiyordu; dahası sesi tanımişti. O yüzden tezgâhın kenarına tutunup güçlkle doğrılmaya çahştı. Önce dizlerinin üzerine oturdu. Ardından öne eğik bir halde durdu ve ayakkabılarının yapışkan zemine bastığını görünce dikildiğini anladı. Tezgâhta yana yatmış iki boş Jim Beam şişesi gördü. Belli ki kendini burbon viskiyle marine etmişti.

Pencerenin dışında bekleyen kadını gördü. Yalnız gelmişe benziyordu.

Barın kapalı olduğunu belirtmek için işaretparmağım yan tutarak boğazından geçirdi. Kadın ise ortaparmağım dik tutarak cevap verdi ve pencereyi yumruklamaya başladı.

Çıkan sesin beynine inen bir balyozdan farkı olmadığı için Harry kapıyı açmanın daha iyi olacağına karar verdi. Tezgâha yaslanmayı bırakıp bir adım attı. Düştü. Bacakları hâlâ uyanmamış gibiydi. Nasıl oluyordu bu? Tekrar ayağa kalktı, masa ve sandalyelere tutunup sendeleyerek kapıya gitti.

“Tok artık” diye inledi Katrine, kapı açılınca. “Sen sarhoşsun!”

“Olabilir” dedi Harry. “Keşke daha da sarhoş olsam.”

“Biz de seni arıyoruz, aptal herif! Bunca zamandır burada miydin?”

“Bunca zamanla’ ne kastettiğini bilmiyorum ama barda iki boş şişe duruyor. Sanırım acelem yokmuş ve bunun keyfini çıkarmışım.”

“Sana defalarca telefon ettik.”

“Hımm. Telefonumu uçak moduna almış olmalıyım. Şarkı listesini beğendin mi? Dinle bak. Bu sinirli hanım Martha Wainwright. Şarkının adı ‘Bloody Mother Fucking Arsehole.’ Sana birini hatırlatıyor mu?”

“Kahretsin Harry. Ne saçmalıyorsun?”

“Ben de bilmiyorum. Gördüğün üzere, uçak modundayım.” Katrine, ceketinin yakasına yapıştı. “Dışarıda insanlar öldürülüyor Harry. Sen de burada durup eğleniyor musun?” “Ben her gün eğlenmeye çalışıyorum Katrine. Niye, biliyor musun? insanlara hiçbir etkisi yok da, ondan. Cinayetlerin sayısını da değiştirdiğini söyleyemem.”

“Harry, Harry...”

Harry sallandı, tam devrilecekken Katrine’in onu yakasından tuttuğunu fark etti.

“Gerçekten seni özledik, Harry. Sana ihtiyacımız var.” “Pekâlâ. Ama önce bir kadeh bir şey içeyim.”

“Harry!”

“Senin çok... gürültülü...”

“Hemen gidiyoruz. Dışarıda bekleyen bir araba var.” “Bugün barda indirim günü; ayrıca çalışmaya hazır değilim Katrine.”

“Çalışmayacaksın, ayılmak için eve gideceksin. Oleg seni bekliyor.”

“Oleg mi?”

“Ona Holmenkollen’deki evin kapısını açtırdık, içeride göreceği şeyden o kadar korktu ki Björn’ü önden yolladı.”

Harry gözlerini yumdu. Siktir, dedi içinden. “Yapamam, Katrine.”

“Neyi yapamazsın?”

“Oleg’i ara ve iyi olduğumu söyle. Annesinin yanına dönsün.”

“Sen gelene kadar evde beklemeye epey kararlı görünüyordu Harry.”

“Beni böyle görmesine izin veremem. Size bir faydam da dokunmaz. Üzgünüm, seninle bunu tartışmayacağım.” Kapıya tutundu. “Git artık.”

“Gideyim mi? Yani seni burada mı bırakayım?”

“Toparlanacağım. Hafif bir şeyler içeyim. Belki biraz da Coldplay dinlerim.”

Katrine başını iki yana salladı. “Eve geliyorsun.”

“Eve *gitmiyorum.*”

“Senin evinden bahsetmiyorum.”

Çarşamba gecesi

Gece yarısına bir saat vardı ve Olsen'in Yeri orta yaşlı insanlarla doluydu. Gerry Rafferty ve saksofonu, kolonların önünde dikilenlerin atkuyruklarını havalandırıyor.

"İşte seksenler ruhu" diye haykırdı Liz.

"Bence bu yetmişlerden" dedi Ulla.

"Orası öyle ama Manglerud'a ulaşması seksenleri bulmuştu." Gülüştüler. Ulla, Liz'in soran bir bakışla masalarının yanından geçen adama kafasını hayır der gibi salladığını gördü. "Aslında bu hafta buraya ikinci gelişim" dedi Ulla.

"Sahi mi? İlki de bu kadar eğlenceli miydi?"

Ulla başını iki yana salladı. "Hiçbir şey seninle takılmaktan daha eğlenceli olamaz. Yıllar geçse de değişmiyorsun." "Evet" dedi Liz, başını yana eğip arkadaşını süzerek. "Ama sen değişmişsin."

"Ciddi misin? Çok mu yaşlanmışım?"

"Hayır, sinir bozucu olan da bu zaten. Ama artık gülümsemiyorsun."

"Gülümsemiyor muyum?"

"Gülümsüyor gibi görünüyorsun ama gülümsemiyorsun. Manglerud'daki Ulla gibi değil."

Ulla başını yana eğdi. "Ne yapalım, taşındık."

"Evet. Artık kocan, çocukların ve bir villan var. Ama tüm bunların bedeli gülümsemen olmamalıydı Ulla. Ne oldu?"

"Evet, ne oldu?" Ulla, Liz'e gülümsedi ve içkisinden bir yudum aldı. Ardından etrafına baktı. Yaş ortalaması aşağı yukarı onlara yakındı ama tanıdık kimseyi göremiyordu. Manglerud gelişmiş, insanları değişmişti. Kimisi ölmüş, kimisi ortadan kaybolmuştu. Kimisi ise evinde oturuyordu. Ölmüş ve ortadan kaybolmuş.

"Ben mi tahmin edeyim?" diye sordu Liz.

"Et bakalım."

Rafferty vokal bölümünü bitirince Liz yeniden başlayan coşkulu saksofon sesini bastırmak için bağırdı. "Manglerud'lu Mikael Bellman. Gülümsemeni o yok etti."

"Bu biraz acımasızca oldu Liz."

"Evet ama doğru, değil mi?"

Ulla şarap kadehini dudaklarına götürdü. “Evet, sanırım doğru.”

“Seni aldatıyor mu?”

“Liz!”

“Zaten bilen biliyor...”

“Neyi biliyor?”

“Mikael’in kadınlara olan düşkünlüğünü. Yapma Ulla, o kadar da saf değilsin.”

Ulla iç çektii. “Evet, değilim. Peki ne yapmam gerekiyor?” “Benim yaptığımı” dedi Liz, beyaz şarap şişesini buz kovaşından alıp kadehleri tazeleyerek. “Onlara anladıkları dilden konuşacaksın. Şerefe.”

Ulla şarabı bırakıp suyla devam etmesi gerektiğini hissetti. “Denedim ama yapamadım.”

“Tekrar dene!”

“Kime ne faydası olacak ki?”

“Onu yaptıktan sonra anlarsın. Hiçbir şey, bir evlilikteki bozuk seks hayatım kötü bir tek gecelik ilişki kadar düzeltemez.” Ulla güldü. “Sorun seks değil Liz.”

“Ne öyleyse?”

“Sorun... şey... kıskanıyorum.”

“Ulla Swart kıskanıyor, ha? Hem bu kadar güzel, hem kıskanç olmak imkânsız.”

“Şey, öyleyim işte” diyerek karşı çıktı Ulla. “Ve bu canımı yakıyor. Hem de çok. Bu yaptıklarının bir bedeli olsun istiyorum.”

“Tabii ki bedelini ödesin isteyeceksin, dostum! Onu en hassas yerinden vur... Anladın işte...” Şarabı püskürterek kahkahalara boğuldular.

“Liz, sen sarhoşsun!”

“Sarhoşum ve mutluyum, Bayan Emniyet Müdürü Karısı. Sense sarhoşsun ve mutsuzsun. Ara onu!”

“Mikael’i mi arayayım?”

“Ne Mikael’i, aptal! Bu gece seninle işi pişirecek olan şanslı herifi ara.”

“Ne? Hayır, Liz!”

“Evet, yap şunu! Hemen şimdi ara!” Liz duvar dibindeki telefon kulübesini işaret etti. “Şurada ara ki seni duyabilsin. Hem, onu oradan araman bayağı anlamlı olur.”

“Anlamlı mı?” Ulla gülüp saatine baktı. Az sonra eve dönmesi gerekiyordu. “Neden?”

“Neden mi? Sana hayret ediyorum Ulla! Mikael, Stine Michaelsen’i orada becerdi de ondan!”

“Ne bu?” diye sordu Harry. Oda, etrafında dönüyordu.

“Papatya çayı” dedi Katrine.

“Müzik” dedi Harry. Üzerindeki ödünç yün kazak, tenini ısıırıyordu. Kendi giysileri kuruması için banyoya asılmıştı ve kapısı kapalı olmasına rağmen alkolün iğrenç tadı hâlâ burnuna geliyordu. Oda dönse de duyuları çalışıyordu demek ki.

“Beach House. Hiç duymadın mı?”

“Bilmiyorum” dedi Harry. “Sorun da bu zaten. Her şey benden uzaklaşmaya başladı.” Altındaki yatak örtüsünün iri örgülerini hissedebiliyordu. Yaklaşık iki metre enindeki yere yakın yatak dışımda odada mobilya namına sadece bir masa, sandalye ve üzerinde tek bir mumun durduğu hoparlör kabini vardı. Harry kazak ve hoparlörün Björn Holm’a ait olduğunu tahmin etti. Müzik adeta odada süzülüyor gibiydi. Harry daha önce birkaç kez bu hisse kapılmıştı: alkol komasının eşiğinden dönüp yeniden yüzeye çıkarken ve dibe batarken geçtiği aşamaların aynısından tekrar geçerken.

“Sanırım hayat böyle bir şey” dedi Katrine. “Her şeye sahip olarak başlıyoruz, sonra da onları teker teker kaybediyoruz. Güç. Gençlik. Gelecek. Sevdiklerimiz...”

Harry, Björn’ün ondan Katrine’e söylemesini istediği şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Rakel. Oleg. Gözlerinin dolduğunu fark etti ama öfkesi ağlamasına engel oldu. Tabii ki onları, tutunmaya çalıştığımız herkesi kaybedecektik. Tabii ki kader bize tepeden bakacak, bizi ufak ve acınası varlıklara çevirecekti. Kaybettiklerimiz için ağladığımızda bunu şefkatimizden değil, en azından acı çekmekten kurtulduklarını bildiğimizden yapardık. Ama yine de ağlardık. Ağlardık çünkü tekrar yalnız kalırdık. Kendi halimize ağlardık.

“Tine nereye gittin Harry?”

Harry, Katrine’in elini alnında hissetti. Aniden esen rüzgâr pencereyi tıkırdattı. Sokakta yere vuran bir şeyin sesi duyuldu. Fırtına. Artık geliyordu.

“Buradayım” dedi.

Oda dönmeye devam ediyordu. Sadece elinin değil, yarım metre arayla yan yana yattıkları için tüm bedeninin sıcaklığını hissediyordu.

“Önce ben ölmek istiyorum” dedi “Ne?”

“Onu kaybetmek istemiyorum. Onun yerine onlar beni kaybedebilir. Bir kez olsun nasıl bir duygu olduğunu anlarlar.”

Katrine kibarca güldü. “Benim laflarımı çalılıyorsun Harry.” “Öyle mi?”

“Ben hastanedeyken...”

“Eee?” Katrine’in eli başının arkasına doğru kayıp ensesini nazikçe sıkarken ve beynine minik darbeler yollarken Harry gözlerini yumdu.

“Teşhisi değiştirip duruyorlardı. Manik depresif, kişilik bozukluğu, bipolar. Fakat tüm raporlarda değişmeyen tek bir ifade vardı. İntihara meyilli.”

“Hunin.”

“Ama geçiyor.”

“Evet” dedi Harry. “Sonra tekrar geliyor, değil mi?” Katrine tekrar güldü. “Hiçbir şey sonsuz değildir. Hayat tabiatı gereği geçicidir ve daima değişir. Korkunç olabilir ama onu çekilir kılan da bu.”

“Bunun da geçmesi gerek.”

“Umarız geçer. Biliyor musun Harry? Biz seninle aslında aynıyız. Yalnızlık için yaratılmışız. Ne yapıp edip yalnızlığa sürükleniyoruz.”

“Sevdiklerimizden kurtularak, değil mi?”

“Biz bunu mu yapıyoruz?”

“Bilmem. Tek bildiğim, incecik bir mutluluk tabakasının üzerinde yürüyor olduğum. Korkuyorum; öyle korkuyorum ki keşke kırılrsa da bir an önce suya düşsem diyorum.”

“İşte bu yüzden sevdiklerimizden kaçıyoruz” dedi Katrine. “Alkolle. İşle. Günübirlik ilişkilerle.”

Yararlı olabileceğimiz şeylerle, diye düşündü Harry. Sevdiklerimiz gözümüzün önünde ölürken...

“Onları kurtaranlayız” dedi Katrine, düşüncelerine cevap verir gibi. “Onlar da bizi kurtaramaz. Biz yalnızca kendimizi kurtarabiliriz.”

Döşek hareket edince Katrine’in ona doğru döndüğünü anladı Harry. Ilık nefesini yüzünde hissedebiliyordu.

“Sen onu buldun Harry; hayatının aşkını buldun. Daha doğrusu, ikiniz de buldunuz. Hanginizi daha çok kıskandığımın emin değilim.”

Onu bu denli duygusal yapan neydi? Ekstazi ya da asit falan mı almıştı? Öyleyse bile nereden bulmuştu? Bilmiyordu, son yirmi dört saati koca bir kayıptı.

“Bela geliyor demez, derler” dedi Katrine. “Ama belanın geleceğini önceden bilmektense kapma dayandığında öğrenmek, acını hafifletecek tek şey. Bundan kurtulmanın en iyi yolu da her gününü son gününmüş gibi yaşamak. Sence de öyle değil mi?”

Beach House. Harry bu parçayı hatırlıyordu. “Wishes.” Gerçekten bir özelliği olmalıydı. Rakel’in beyaz yastıktaki solgun yüzü geldi aklına. Aydınlık ama aynı zamanda karanlıkta, flu, yakın ama uzakta. Buz tabakasının altında, karanlık suların içinde bir yüz. Valentin’in kelimelerini hatırladı. *Sen de benim gibisin Harry. Katlanamıyorsun.*

“Yakında öleceğini bilsen, ne yapardın Harry?”

“Bilmiyorum.”

“Şey mi yapardın?..”

“Bilmiyorum, dedim.”

“Neyi bilmiyorsun?” diye fısıldadı Katrine.

“Seninle sevişip sevişmeyeceğimi.”

Sonrasında gelen sessizlikte, rüzgâr yüzünden asfaltta sürüklenen metal bir şeylerin sesleri duyuldu.

“Sadece hisset” diye fısıldadı Katrine. “Öldüğümüzü hisset.”

Harry nefesini tuttu. Evet, diye düşündü. Ölüyorum. Az sonra Katrine’in de nefes almayı bıraktığını hissetti.

Hallstein Smith, dışarıdaki olukların ıslık çaldığını duydu ve rüzgârın tam duvara doğru estiğini hissetti. Duvarları ellerinden geldiğince yalıtımlı hale getirmiş olmalarına rağmen

men sonuçta burası bir ahırdı. Emilia. Bir yerden okuduğuna göre savaş sırasında Maria isimli bir fırtınayı konu alan bir roman yayımlanmış ve ondan sonra kasırgalara kadın adı verilmeye başlanmıştı. Ne var ki yetmişlerde cinsiyet eşitliği fikri yaygınlaşınca bu durum değişmiş, insanlar bu tür yıkıcı felaketlere erkek isimleri de verilmesi gerektiğini iddia etmişti. Geniş bilgisayar ekranında Skype simgesinin üzerindeki gülümseyen yüze baktı. Ses, dudaklarını kıpırdatışm-dan biraz erken geliyordu: “Sanırım ihtiyacım olan cevapları aldım. Bizimle birlikte olduğunuz için çok teşekkür ederim, Bay Smith. Sizin için epey geç bir saat olmalı, değil mi? Şu anda Los Angeles’ta saat öğleden sonra üç. İsveç’te kaç?” “Norveç. Gece yarısı olmak üzere.” Hallstein Smith gülümsedi. “Sorun değil, basın nihatet vampirizmin gerçek olduğunu fark edip bu konuyla ilgilenmesinden mutluyum.” Görüşme sona erince Smith yeniden gelen kutusunu açtı. On üç okunmamış elektronik posta vardı ama göndericiler ve konu satırlarından tamamının röportaj talepleri ve seminer davetleri olduğunu görebiliyordu. *Psychology Today*’in postasını da henüz açmamıştı. Acil olmadığını biliyordu çünkü. Onu sona saklamak istiyordu. Tadını çıkaracaktı.

Saate baktı. Çocukları sekiz buçukta yataklarına yatırdıktan sonra May’le her zamanki gibi mutfak masasında bir fincan çay eşliğinde günlerini değerlendirmiş, yaşadıkları mutluluklardan ve küçük hayal kırıklıklarından bahsetmişlerdi. Son birkaç gündür May’e kıyasla anlatacak daha fazla şeyi oluyordu ama yine de kendi işlerinin evdeki küçük ama mühim olayların önüne geçmemesine gayret gösteriyordu. Söylediklerinde haklıydı çünkü: “Hep ben konuşuyorum; ayrıca bu iğrenç vampiristyle ilgili her şeyi gazetelerden de okuyabilirsin hayatım.” Pencereden dışarı bakarken çiftlik

evinin köşesini, tüm sevdiklerinin uyuduğu yeri güçlkle görebildi. Duvar gıcırdayordu. Ay, gökyüzünde giderek daha da hızlı sürüklenen bulutların arasında bir görünüp bir kayboluyor, arazideki ölü meşe ağacının çıplak dalları onlara bir şeyin geldiğini haber vermeye çalışır gibi el sallıyordu. Yıkımın ve daha çok ölümün.

Onu Lyon'daki psikoloji konferansında açılış konuşması yapmaya davet eden bir elektronik posta açtı. Geçen sene başvurusunu reddeden konferanstı bu. Onlara teşekkür ettiğini, bu davetten dolayı gurur duyduğunu ancak daha önemli konferanslara öncelik vermesi gerektiğinden bu etkinlikte yer almayı kabul edemeyeceğini, bir dahaki sefere şanslarını tekrar denemelerini söyleyen bir cevap geçirdi aklından. Gülüp başını iki yana salladı. Bu kadar böbürlenmesinin anlamı yoktu; cinayetler sona erdiğinde vampirliğe olan bu ani ilgi de bitecekti. Daveti kabul etti. Yol, konaklama ve ücretle ilgili sorular sorması gerektiğini bilse de umursamadı. Ona lazım olan şeyi elde ediyordu; çünkü tek istediği dinlenmekti. İnsan zihninin labirentlerinde yaptığı bu yolculukta birilerinin ona eşlik etmesi, işlerine değer vermesi ve böy-lece hep birlikte insanları anlayıp yaşamlarını iyileştirmeye katkıda bulunmaları. Hepsi buydu. Saate baktı. On ikiye üç vardı. Bir ses işitti. Büyük ihtimalle rüzgârdandı. Bir programa tıklayıp güvenlik kameralarını açtı. Ekranda gördüğü ilk görüntü çiftliğin kapısıydı. Ve açık duruyordu.

Truls boğazını temizledi.

O aramıştı. Ulla aramıştı.

Bulaşıkları makineye dizdi ve iki şarap kadehini sudan geçirdi. Olsen'in Yeri'nde buluştukları o akşamdan önce her ihtimale karşı aldığı bir şişe şarap hâlâ duruyordu. Boş pizza kutularını katlayıp çöp torbasına sokmaya çalışırken torba yırtıldı. Kahretsin. Kutuları görünmeyecek şekilde kovanın arkasına koydu ve dolabın içini sildi. Müzik. Ne severdi? Hafızasını yokladı. Kafasında bir şeyin çaldığını duyabili-

yordu ama ne olduğundan emin değildi. Barikatlarla ilgili bir şeydi. Duran Duran mıydı? O değilse bile a-ha'ya benziyordu. Neyse ki a-ha'nın ilk albümü vardı. Mumlar? Hay aksi! Eve daha önce de kadınlar gelmişti ama hiçbirinde ortam bu kadar önemli olmamıştı.

Olsen'in Yeri şehrin göbeğinde sayılırdı, yani fırtına çıksa bile çarşamba akşamı bir taksiye atlayıp dilediği zaman burada olabilirdi. O yüzden duş alamazdı, sadece penisini ve koltuk altlarını temizleyebilirdi. Ya da önce koltuk altlarını, sonra penisini. Siktir, gerilmişti! Megan Fox'un en güzel haliyle sakin bir akşam geçirmeyi planlarken Ulla aramış ve müsaitse ona kısa bir ziyarette bulunmak istediğini söylemişti. Kısa ziyaretle neyi kastetmişti? Geçen seferki gibi onu ekeceğini mi? Tişört. Tayland'dan aldığı "Aynısı ama Farklısı" yazanı mı giyseydi? Belki de ona komik gelmezdi. Ayrıca Tayland cinsel hastalıkları da çağrıştırabilirdi. Peki Bangkok'ta MBK'den aldığı Armani tişört? Hayır, sentetik kumaş terletebilir, ucuz bir taklit olduğu anlaşılabilirdi. Truls üzerine ne malı olduğu belli olmayan beyaz bir tişört geçirdi ve banyoya koşturdu. Klozetin de firçalanması gerekiyordu. Ama her şey sıraylaydı.

Lavabonun başında elinde penisıyla dikilirken kapının zili çaldı.

Katrine titreyen telefona baktı.

Saat gece yarısına geliyordu. Rüzgâr son birkaç dakikada şiddetini artırmış, dışarıda uğultular, inilti ve çarpışmaya benzer sesler çıkarıyordu. Harry ise hemen uyuyakalmıştı.

Katrine telefonu açtı.

“Ben Halisteki Smith.” Psikoloğun canı sıkkın gibiydi.

“Biliyorum. Ne oldu?”

“O burada.”

“Ne?”

“Sanırım Valentin geldi.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Birisi çiftliğin kapısını açmış ve ben... ah, Tanrım, ahırın kapısını duyabiliyorum. Ne yapacağım ben?”

“Hiçbir şey yapma... Sadece... Saklanabilir misin?”

“Hayır. Kameradan dışarıda olduğunu görebiliyorum. Aman Tanrım, bu o.” Smith neredeyse ağlayacaktı. “Ne yapacağım ben?”

“Siktir, düşünüyorum” dedi Katrine, inleyerek.

Harry telefonu elinden kaptı.

“Smith? Ben Harry, seninleyim. Ofisin kapısını kilitledin mi? Tamam, hemen kilitle ve ışığı kapat. Acele etme, sakın sakın.”

Hallstein Smith bilgisayar ekranına baktı. “Tamam, kapıyı kilitleyip ışığı kapattım” diye fısıldadı.

“Onu görebiliyor musun?”

“Hayır. Evet, şimdi görüyorum.” Hallstein koridorun sonunda bir karaltı gördü. Karaltı kantara adım atınca sendeledi, dengesini topladı ve bölmelerin önünden kameraya doğru yürüdü. Lambalardan birinin altından geçerken yüzü aydınlandı. “Aman Tanrım, bu o, Harry. Bu Valentin.”

“Sakin ol.”

“Kapının kilidini açtığına göre anahtarı olmalı Harry. Belki ofisin anahtarı da vardır.”

“Orada hiç pencere var mı?”

“Evet ama çok küçük ve çok yukarıda.”

“Ona vurabileceğin ağır bir şey var mı?”

“Hayır. Ama... ama tabancam var.”

“Tabancan mı var?”

“Evet, çekmecede. Ama hiç denemeye fırsatım olmadı.” “Soluklan, Smith. Neye benziyor?”

“Şey, siyah. Emniyet Müdürlüğü’nde Glock bir şey dediler;

“Glock 17. Şarjörü takılı mı?”

“Evet, içinde mermi olduğunu da söylediler. Ama emniyet mandalı göremiyorum.”

“Sorun değil, mandal tetikte. Ateş etmek için sadece tetiği bastırman gerek.”

Smith telefonu ağzına dayadı ve elinden geldiğince sessizce fısıldadı: “Anahtarı kilide soktuğumu duyabiliyorum.”

“Kapı ne kadar uzakta?”

“İki metre.”

“Ayağa kalk ve silahı iki elinle tut. Unutma, sen karanlıktasın. Onun ise arkasından ışık vuruyor, yani seni net göremeyecek. Silahsızsa ‘Polis, dizüstü çök’ diye bağır. Silah görürsen üç el ateş et. Tam üç el. Anladın mı?”

“Evet.”

Smith’in önündeki kapı açıldı.

Karşısında dikiliyordu artık. Arkadan vuran ahır ışığı yüzünden bir siluet olarak görünüyordu. Halisteki Smith sanki bir anda odadaki tüm hava çekilmiş gibi nefessiz kalırken adam elini kaldırdı. Valentin Gjertsen.

Katrine yerinden sıçradı. Harry telefonu sımsıkı kulağına bastırmasına rağmen silah sesini o bile duymuştu.

“Smith?” diye seslendi Harry. “Smith, orada mısın?”

Cevap yoktu.

“Smith!”

“Valentin onu vurdu!” diye inledi Katrine.

“Hayır” dedi Harry.

“Hayır mı? Ona üç el ateş etmesini söyledin, üstelik cevap da vermiyor!”

“Bu Glock’un sesiydi, Ruger’in değil.”

“Ama neden?..” Katrine telefonda bir ses duyunca sustu. Harry’nin yüzündeki pürdikkat kesilmiş ifadeyi inceledi. Boş bir çabayla kimi dinlediğini anlamaya çalıştı. Smith’i mi dinliyordu, yoksa sadece eski görüşme kayıtlarından duyduğu, kâbuslarına giren o tiz sesi mi? Harry’ye şimdi ne yapacağını söyleyen ses kime aitti?

“Tamam” dedi Harry. “Tabancayı aldın, değil mi?... Güzel, çekmeceye koy ve onu görebileceğin bir yere oturup kalkma. Kapıda yatıyorsa bırak, orada kalsın. Hareket ediyor mu?.. Tamam. Hayır... Hayır, ilk yardım yapma. Yaralandıysa senin yaklaşmanı bekliyordur. Öldüyse zaten çok geç. ikisinin arasında bir yerdeyse de şansına küssün; çünkü sadece oturup bekleyeceksin. Anladın mı Smith? Güzel. Biz yarım saate kadar orada olacağız. Arabaya bindiğimizde seni ararım. Gözünü ondan ayırma ve karını arayıp evden çıkmamalarını, bizim yolda olduğumuzu söyle.”

Katrine telefonu alırken Harry yataktan fırlayıp banyoya gitti. Katrine önce bir şey söyleyeceğini sandı ama sonra onun kustuğunu fark etti.

Truls’un elleri öyle terliyordu ki terinin pantolonundan içeri girerek bacaklarına ulaştığını hissediyordu.

Ulla sarhoştü. Ona rağmen kanepenin ucunda oturuyor, Truls’un ona verdiği bira şişesini bir savunma silahı gibi önünde tutuyordu.

“İnanabiliyor musun, evine ilk kez geliyorum” dedi. Kelimeleri hafiften yuvarlayarak konuşuyordu. “Güya birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz... Kaç sene oldu?”

“On beş yaşımızdan beri” dedi Truls. O anda akimdan herhangi bir hesaplama yapabilecek durumda değildi.

Ulla ona gülümseyip başını salladı. Daha doğrusu, başı öne düştü.

Truls öksürdü. “Dışarıda cidden çok rüzgâr var. Şu Emi-lia denen...”

“Truls?”

“Efendim?”

“Beni becermek istiyor musun?”

Truls yutkundu.

Ulla başım kaldırmadan kıkırdadı. “Truls, umarım bu bekleyişin anlamı...”

“Tabii ki istiyorum” dedi Truls.

“Güzel” dedi Ulla. “Güzel.” Başını kaldırdı ve odaklana-mayan gözlerle ona baktı. “Güzel.” Başını incecik boynunun üzerinde sallanıyordu. Ağır bir şeylerle doluymuş gibi. Ağır bir ruh hali. Ağır düşünceler. Truls için bir fırsattı bu. Hayalini kurduğu ama asla gireceğini düşünmediği kapı aralanmıştı. Ulla Swart’i becermesine nihayet izin verilmişti.

‘Tatak odan varsa halledelim şu işi.’

Ulla’ya baktı. Başını evet der gibi salladı. Ulla gülümsemesine rağmen mutlu görünmüyordu. Çok da umurundaydı. Mutluluğun canı cehenneme. Ulla Swart azmıştı ve şu anda tek önemli olan buydu. Truls yanağını okşamak için uzandı ama eli nedense ona itaat etmiyordu.

“Bir sorun mu var Truls?”

“Sorun mu? Hayır, nasıl olabilir ki?”

“Çok şey görünüyorsun...”

Truls beklediye de cümlelerin devamı gelmedi.

“Çok ne?” diye sordu.

“Bitik.” Truls yerine Ulla elini uzatıp onun yanağını okşadı. “Zavallı Truls.”

Truls onun elini itmek istedi. Bunca yıldan sonra Ulla Swart’ın hor görmeden ya da iğrenmeden ona dokunmak için uzanan elini itmek. Nesi vardı böyle? Kadın basit ve net bir şekilde onu becermesini istiyordu ve bu işi rahatlıkla yapabiliyordu. Şimdiye dek hiç ereksiyon sorunu yaşamamıştı. Tek yapması gereken onu kanepeden kaldırıp yatak odasına götürmek, üzerindeki çıkarmak ve bir güzel içine girmekti. Bağırıp çağırırsa, inleyip zırlasa da durmayacaktı. Ta ki o...

“Ağlıyor musun, Truls?”

Ağlamak mı? Bu kadın hayali şeyler görece kadar sarhoş olmalıydı.

Ulla elini çekip dudaklarına değdirdi.

“Tuzlu gözyaşı” dedi. “Bir şeye mi üzüldün?”

Truls artık hissediyordu. Yanaklarından süzülen ılık yaşları hissediyordu. Burnu da akmaya başlamıştı. Boğazı çok büyük bir şey yutmaya çalışıyormuş gibi sıkışmıştı. Onu boğacak ya da infilak ettirecek bir şey.

“Benim yüzümden mi?” diye sordu Ulla.

Truls kafasını iki yana salladı. Konuşamıyordu.

“Yoksa... Mikael mi?”

Bu aptal soru onu neredeyse sınırlendirecekti. Elbette Mikael değildi. Neden onu dert edecekti ki? Bu adam güya onun en iyi dostuydu ama çocukluk yıllarından beri her fırsatta onunla başkalarının önünde alay etmiş, ne zaman dayak yiyecek olsalar onu hep öne atmıştı. Polis teşkilatına girdiklerinde ise Mikael Bellman tüm kirli işlerini Beavis'e yaptırarak bugün olduğu yere gelmişti. Truls böylesi bir dostluk için neden oturup ağlayacaktı ki? Onlar yalnızca mecburiyetten bir araya gelen iki yabancıydı ve biri başarıdan başarıya koşarken diğeri zavallı bir ezik olup çıkmıştı. Hem de ne ezik! O halde bu neydi şimdi? Karısıyla sevişip durumu eşitleme fırsatı ayağına gelmişken neden bir kocakarı gibi ağlamaya başlamıştı? Truls, Ulla'mn da gözlerinin dolduğunu gördü. Ulla Swart. Truls Berntsen. Mikael Bellman. En başından beri sadece üçü vardı. Manglerud'un geri kalanı ölse üzülmezdi. Çünkü onların başka kimsesi yoktu. Kendilerinden başka hiç kimsesi.

Ulla çantasından bir mendil çıkardı ve nazikçe gözlerinin altını sildi. "Gitmemi ister misin?" dedi, burnunu çekerek.

"Ben..." Truls kendi sesini tanıyamadı. "Keşke bilsem, Ulla."

"Ben de" dedi Ulla, gülerek. Mendile bulaşan makyaj le-

kelerine baktı ve mendili çantasına geri koydu. "Beni affet Truls. Bu sanırım kötü bir fikirdi. Gidiyorum."

Truls başıyla onayladı. "Başka sefere" dedi. "Belki başka bir hayatta."

Ulla "Tam olarak öyle" deyip ayağa kalktı.

Kapı kapandıktan sonra Truls bir süre holde dikilip onun merdiven boşluğunda yankılanan ve giderek azalan ayak seslerini dinledi. Apartman kapısının açıldığını duydu. Sonra da kapandı. Gitmişti. Tamamen gitmiş.

içinde bir his vardı... Evet, ne hissiydi bu? Rahatlık. Ama aynı zamanda dayanması imkânsıza yakın bir umutsuzluk. Göğsüne ve midesine saplanmış fiziksel bir acı kadar yoğundu. Öyle ki bir an için yatak odasının dolabında duran silah ile tam şu anda tüm dertlerinden kurtulabileceği fikri bile geçti aklından. Dizlerinin üzerine çöküp alnını paspasa koydu. Gülmeye başladı. Homurtuya benzer gülüşü durmadı, aksine giderek çoğaldı. Kahretsin, hayat ne kadar muhteşemdi!

Hallstein Smith'in kalbi hâlâ güm güm atıyordu.

Harry'nin söylediklerini yapıyor, gözlerini ve tabancasının yönünü kapını ağzında hareketsizce yatan adamdan ayırmıyordu. Yerde ona doğru yayılan kan birikintisini görünce midesi bulandı. Şimdi kusmamalı, dikkatini kaybetmemeliydi. Harry ona üç el ateş etmesini söylemişti. Onu iki kere daha mı vurmalıydı? Hayır, belli ki ölmüştü.

Titreyen parmaklarıyla May'in numarasını aradı. May hemen cevap verdi.

"Hallstein?"

"Uyudunuz sanıyordum."

“Çocuklarla yatakta oturuyoruz. Fırtınadan uyuyamıyor-lar.”

“Haklılar. Dinle, birazdan polis burada olacak. Mavi ışıklar ve mavi sirenler. Sakın korkmayın.”

“Neden korkmayalım?” diye sordu karısı. Smith, sesindeki titremeyi fark etti. “Neler oluyor Hallstein? Az önce bir patırtı duyduk. Rüzgâr mıydı yoksa başka bir şey mi?”

“Merak etme May. Her şey yolunda...”

“Sesinden öyle olmadığını anlayabiliyorum, Hallstein! Çocuklar ağlamaya başladı!”

“Gelip... gelip açıklayacağım.”

Katrine, arabayı tarlalar ve ağaçlıklar arasında kıvrılan çakıllı dar yolda sürüyordu.

Harry telefonunu cebine soktu. “Smith ailesiyle beraber olmak için çiftlik evine gitti.”

“Sorun olmaz herhalde” dedi Katrine.

Harry cevap vermedi.

Rüzgâr gücünü artıyordu. Katrine ormanlık bölgelerden geçerken yola düşen kırık dallara dikkat ediyor, açıklıklarda ise arabanın rüzgârda savrulmaması için direksiyona sımsıkı yapışuyordu.

Katrine, Smith’lerin çiftliğinin açık kapısından girerken Harry’nin telefonu tekrar çaldı.

“Biz geldik” dedi Harry, telefonu açarak. “Vardığınızda bölgeyi polis kordonuna alın ve Adli Tıp gelene kadar hiçbir şeye dokunmayın.”

Katrine ahırın önünde durup arabadan indi.

Harry “Önden git” dedi ve onun peşinden ahırın kapısına yürüdü.

Katrine koridorda sağa dönüp ofise doğru ilerlerken Harry’nin küfrettiğini duydu.

“Affedersin, kantarı söylemeyi unuttum” dedi.

“Sorun o değil” dedi Harry. “Yerde kan izleri görüyorum.”

Katrine ofisin açık kapısının önünde durdu. Yerdeki kan birikintisine baktı. Siktir, dedi içinden. Valentin burada değildi.

“Sen Smith’lere göz kulak ol” diye seslendi Harry arkasından.

“Ne?..”

Katrine arkasını döndüğünde Harry’nin sola dönüp gözden kaybolduğunu ve kapıdan çıktığını gördü.

Harry telefonunun ışığını açıp yere doğru tutarken ani bir rüzgâra kapıldı. Dengesini topladı. Kan izleri soluk gri çakıl-taşlarında parlıyordu. Valentin'in hangi yöne kaçtığını gösteren, kan damlalarından oluşan ince çizgiyi takip etti. Rüzgâr arkadan esiyordu. Çiftlik evine doğru.

Hayır...

Harry, Glock'unu çıkardı. Valentin'in altıpatlarının ofisteki çekmecede olup olmadığına bakacak zamanı yoktu; dolayısıyla Valentin'in silahlı olduğunu varsaymalıydı.

Kan izleri sona erdi.

Harry telefonunu etrafına tutunca izlerin yoldan çıkarak evden uzaklaştığını gördü ve rahat bir nefes aldı. Kan damlaları kurumuş sarı çimlere, boş araziye doğru gidiyordu. Burada onları takip etmek daha kolaydı. Rüzgârın şiddeti artık doruk noktasına ulaşmış olmalıydı. Harry ilk yağmur damlalarının kurşun gibi yanağına çarptığını hissetti. Yağmur gerçekten başladığında tüm izler saniyeler içinde silinecekti.

Valentin gözlerini kapayıp ağzını rüzgâra doğru açtı. Onu yeni bir yaşamla dolduracakmış gibi. Yaşam... Neden her şey yok olmaya başladığında kıymete binerdi ki? O kız. Özgürlük. Şimdi de yaşam.

Yaşam onu terk ediyordu. Ayakkabılarının içine dolan soğuk kanı hissedebiliyordu. Kandan nefret ederdi. Kam seven diğeriydi. Anlaşma yaptığı diğer adam. Asıl şeytanın kendisi değil, diğeri, kan seven adam olduğunu ilk ne zaman fark etmişti? Kendisininse Valentin Gjertsen, yani ruhunu satan ve kaybeden taraf olduğunu? Valentin Gjertsen yüzünü gökyüzüne kaldırıp güldü. Fırtına gelmişti. Şeytan artık özgürdü.

Harry bir elinde Glock, diğer elinde telefonla koşuyordu.

Açık bir arazideydi. Rüzgârı arkasına alarak yokuş aşağı iniyordu. Valentin yaralıydı ve peşinden geleceğini bildiği insanlarla arasını mümkün olduğunca açmak için en kolay yolu seçmiş olmalıydı. Harry ayakları yere vurdukça beyninin zonkladığını ve midesinin altüst olduğunu hissetti. Kusmamak için yutkundu. Bir orman yolu geldi aklına. Önünde Un-der Armour'm yeni sezon giysileriyle beliren bir adam düşündü. Ve koşmaya devam etti.

Ormana yaklaşıncaya yavaşladı. Yön değiştirdiğinde rüzgârla da baş etmek zorunda kalacağını biliyordu.

Ağaçların arasında küçük, yıkık dökük bir kulübe vardı. Kalasları ve oluklu sac çatısı çürümüştü. Ya alet edevatı koymak için kullanılıyor olmalıydı ya da hayvanları yağmurdan korumak için.

Harry telefonun ışığını kulübeye doğru tuttu. Fırtınadan başka bir şey duymuyordu. Etraf karanlıktı ve bu rüzgârlı ılık günde kanın kokusunu zar zor alabiliyordu. Yine de Valentin'in burada olduğunu biliyordu. Düzenli aralıklarla bazı şeyleri bilip bazılarında yanıldığı gibi.

Işığı tekrar yere doğrulttu. Kan damlaları arasındaki boşluklar kısalmıştı. Valentin burada yavaşlamış olmalıydı. Çünkü durumu değerlendirmek istemişti. Ya da gücü bitmişti. Burada durması gerekmişti.

Şimdiye dek düz bir çizgi halinde giden kan izleri burada yön değiştiriyordu. Kulübeye doğru. Yanılmamıştı.

Harry kulübenin sağındaki ağaçlığa doğru ilerledi. Ağaçların arasında bir süre koşup durdu, telefonunun ışığını kapattı, Glock'unu kaldırdı ve bir yay çizerek kulübeye diğer taraftan yaklaştı. Yere uzanıp sessizce sürünmeye başladı.

Artık yüzüne çarpan rüzgâr yüzünden Valentin'in onu duyma ihtimali düşüktü. Rüzgâr sesleri ona doğru taşıyordu ve Harry ani esintiler arasında yükselip alçalan polis sirenlerinin uzaktan gelen sesini duyabiliyordu.

Devrilmiş bir ağacın üzerine çıktı. Sessiz bir şimşek çaktı. Ve kulübenin önünde bir karaltı göründü. İşte oradaydı. Bu oydu. Harry'nin sadece beş altı metre önünde, sırtı dönük bir halde iki ağacın arasında oturuyordu.

Harry tabancasını karaltıya doğrulttu.

‘Valentin!’

Bağirtısı geç gelen bir gök gürültüsü tarafından bastırılrsa da önündeki karaltının kaskatı kesildiğini görebildi.

“Seni görebiliyorum Valentin. Silahını yere bırak.”

Rüzgâr aniden dinmişti sanki. Harry başka bir ses duydu. Tiz bir ses. Bir gülüş.

“Harry. Tekrar oynamaya gelmişsin.”

“Oyun lehine dönene kadar pes etmemelisin. Silahını yere bırak.”

“Beni buldun. Kulübenin içinde değil, dışında oturduğumu nasıl bildin?”

“Çünkü seni tanıyorum Valentin. Önce en bariz yere bakacağımı düşündün; o yüzden son bir kişiye daha yanında götürmek için dışarıya oturdun.”

“Yol arkadaşı.” Valentin ıslak ıslak öksürdü. “Biz seninle ruh ikiziyiz, o yüzden ruhlarımız aynı yerde olmalı Harry.” “Silahını hemen yere bırak, yoksa seni vururum.”

“Sık sık annemi düşünüyorum, Harry. Ya sen?”

Harry, Valentin'in karanlıkta ileri geri sallanan başını gördü. Birden etraf başka bir şimşekle aydınlandı. Damlalar tekrar düştü. Artık rüzgârda dağılmıyorlardı, iri ve ağırlardı. Fırtına öncesi sessizlik yaşanıyordu.

“Düşünüyorum çünkü hayatımda kendimden daha çok nefret ettiğim tek kişi o, Harry. Kendime onun yaptığından daha fazla zarar vermeye çalışıyorum ama bunu yapabilir miyim, bilmiyorum. O kadın beni mahvetti.”

“Daha fazla mahvolamazsm, öyle mi? Marte Ruud nerede?”

“Evet, olamam. Çünkü ben benzersizim Harry. Sen ve ben, biz onlar gibi değiliz. Bizler benzersiziz.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Valentin; ama ben benzersiz falan değilim. Nerede o?”

“Sana iki kötü haberim var, Harry. Birincisi, kızıl saçlı küçük kızı unut gitsin. İkincisi, evet, *sen* de benzersizsin.” Yeniden güldü. “Düşüncesi bile can sıkıyor, değil mi? Sen normalliğe, içinde bulunduğun toplumun sıradanlığına sığınıyorsun ve orada aidiyet hissini, gerçek seni bulacağını zannediyorsun. Oysa gerçek sen şu an burada oturuyor Harry. Beni öldürüp öldürmemeyi düşünüyor. O muhteşem nefretini beslemek için kızları kullanıyorsun. Aurora’yı, Marte’yi-Çünkü artık birisinin hayatına karar verme sırası sende ve bu sana zevk veriyor. Tanrı olmak sana zevk veriyor. Hayalinde benim yerimde olmak vardı. Vampir olmak için sıranı bekliyorsun. Susadığının farkmdasm; itiraf et Harry. Bir gün sen de içeceksin.”

“Ben senin gibi değilim” dedi Harry, yutkunarak. Bir gümbürtü daha koptu. Ani bir rüzgâr esti. Tabancayı tutan eline dağılmış, yeni yağmur damlaları düştü. Buraya kadardı. Fırtınadan önceki sessizlik faslı birazdan sona erecekti.

“Benim gibisin” dedi Valentin. “O yüzden seni de kandırıyorlar. Biz seninle kendimizi akıllı herifler sanıyoruz ama sonunda hepimiz kandırılıyorz, Harry.”

‘Tamlı...’

Valentin birden döndü ve Harry kendisine çevrilen uzun namluyu görür görmez Glock’un tetiğine bastı. İki kez. Orman başka bir şimşekle aydınlanınca Harry onu tamamen gördü: Tıpkı bir yıldırımın gökyüzüne çakılması gibi dona-

kalmıştı. Gözleri pörtlek, ağzı açıktı ve tişörtünün önü kan yüzünden kırmızıya boyanmıştı. Sağ elinde Harry’ye doğrulttuğu kırık bir dal parçası vardı. Biraz sonra yığıldı.

Harry ayağa kalktı ve Valentin’in başına gitti. Gövdesi ağaçlardan birine dayanmış, dizüstü çökerek boşluğa bakıyordu. Ölmüştü.

Harry tabancasını Valentin’in göğsüne tuttu ve bir daha ateş etti. Gök gürültüsünün çatırtısı silah sesini yuttu.

Uç el ateş.

Bir anlamı olduğu için değil, müzik öyle olduğu içindi. Hikâye böyle devam ettiği için. Üç tane olmalıydı.

Bir şey yaklaşıyordu. Toprağı döverek, havayı yarararak ve ağaçları eğerek koşan bir hayvan sürüsü gibi geliyordu sesi. Yağmur en sonunda başladı.

Çarşamba gecesi

Harry ellerinde çay fincanı, boynunda havluyla Smith'in mutfak masasında oturuyordu. Giysilerinden zemine sular damlıyordu. Rüzgâr uğultuyla esmeye devam ederken yağmur pencere camlarını dövüyor, dönen mavi lambalarıyla bahçede bekleyen polis arabalarını eğri büğrü UFO'lara benzetiyordu. Dünyanın tüm suları aynı hava akımına kapılarak yavaşça aşağı dökülüyordu sanki. Ay. Havada ay kokusu vardı.

Harry, karşısında oturan Hallstein Smith'in halen şokta olduğu kanaatine vardı. Gözbebekleri iri, yüz ifadesi kayıtsızdı.

“Şeyden emin misin?..”

“Evet, öldüğünden kesinlikle eminim Hallstein” dedi Harry. “Ama yanından ayrılırken tabancasını almamış olsaydın şu anda yaşamıyor olurum.”

“Onu neden yaptığımı bilmiyorum, galiba öldüğünü düşündüm” diye fısıldadı Smith, robotu andıran metalik bir ses tonuyla. Gözlerini masaya, Valentin'i yaraladığı tabancanın yanında duran uzun namlulu altıpatlara dikti. “Onu göğsünün ortasından vurduğumu sanıyordum.”

“Vurdun” dedi Harry. Ay... Astronotların bildirdiğine göre ay yanık barut gibi kokuyordu. Koku kısmen Harry'nin ceketinin içinde taşıdığı silaha ait olsa da, çoğunlukla masadaki Glock'tan geliyordu. Harry, Valentin'in kırmızı altıpatlarını eline aldı. Namlusunu kokladı. Barut kokuyordu ama çok fazla değildi. Katrine, su damlayan siyah saçlarıyla mutfığa girdi. “Olay yeri ekibi şu anda Gjertsen'le ilgileniyor.” Ardından masadaki tabancaya baktı.

“Bununla ateş edilmiş” dedi Harry.

“Yo, yo” diye fısıldadı Smith, başını mekanik bir şekilde sağa sola oynatarak. “Bana doğrulttu ama ateş edemedi.”

“Bu akşam değil” dedi Harry, Katrine'e bakarak. “Barut kokusu silahta birkaç gün kalır.”

“Marte Ruud mu?” diye sordu Katrine. “Yani sence?..” “Önce ben ateş ettim.” Smith donuk gözlerini kaldırdı. “Valentin'i vurdum. Artık yaşamıyor.”

Harry öne eğilip elini psikoloğun omzuna koydu. “Zaten bu yüzden hayattasın, Hallstein.”

Smith yavaşça başını salladı.

Harry gözleriyle Katrine'e Hallstein'la ilgilenmesini işaret etti ve ayağa kalktı. “Ben ahıra gidiyorum.”

“Daha fazla uzaklaşma” dedi Katrine. “Seninle konuşmak isteyecekler.”

Harry çiftlik evinden ahıra koşarak gitti ama ofise geldiğinde yine sırlı sıklam olmuştu. Masaya oturup odaya göz gezdirdi. Yarasa kanatlı adamın resmini görünce durdu. Ürkütücü olmaktan çok yalnızlık

hissi veriyordu. Belki de fazla tanıdık geldiği içindi. Harry gözlerini kapadı.

Bir kadeh içkiye ihtiyacı vardı. Bu fikri kafasından atıp gözlerini açtı. Önünde duran bilgisayar ekranı ikiye ayrılmıştı ve her pencerede bir güvenlik kamerasının görüntüsü vardı. Fareyi eline alıp imleci saatin üzerine götürdü, kaydı gece yarısından hemen öncesine, Smith'in onu aradığı dakikalara sardı. Yaklaşık yirmi saniye sonra çiftlik kapısının önünde bir şekil belirdi. Valentin'di bu. Sol taraftan gelmişti. Anayoldan mı? Otobüs? Taksi? Elinde hazır tuttuğu beyaz anahtarla kapıyı açıp içeri giriyordu. Kapı arkasından kapanıyor ama kilidi yerine oturmuyordu. On beş yirmi saniye sonra Valentin boş hayvan bölmelerinin ve kantarın olduğu diğer penceredeydi. Kantarın metal platformuna basınca düşecek gibi oluyor ve arkasındaki kadran titreyerek bunca insanı katleden, hatta bazılarını çıplak elleriyle öldüren canavarın topu topu yetmiş dört kilo, yani Harry'den yirmi iki kilo hafif olduğunu gösteriyordu. Ardından yüzünü kameraya çeviriyor ama objektife bakmasına rağmen sanki onu görmüyordu. Kadrajdan çıkmadan önce elini ceketinin derin cebine daldırdığını gördü Harry. Sonrasında ise ekranda boş bölmeler, kantar ve Valentin'in gövdesinin gölgesi dışında bir şey kalmadı. Harry bu anları zihninde yeniden canlandırdı, Hallstein Smith'le yaptığı telefon konuşması kelimesi kelimesine akimdaydı. Günün geri kalanı ve Katrine'in evinde geçirdiği saatler uçup gitse de o saniyeler hafızasına kazınmıştı. Hep böyle olurdu. Ne zaman içki içse beyninin kişisel tarafı adeta teflon bir kaplamayla örtülür, polis olan tarafı ise eski yapışkan yüzeyini korurdu. Bir yanı unutmak isterken diğeri hatırlamak zorundaydı sanki. Öyle ki İç İncelemeler Bölümü'ndekiler hatırladığı tüm ayrıntıları duymak isterlerse upuzun bir soruşturma raporu hazırlamak zorunda kalacaklardı.

Kapının kenarı ekranda belirdi. Valentin kapıyı açtıktan sonra gölge şeklinde görünen bedeninde bir kol havaya kalktı ve tekrar indi.

Harry kaydı hızlandırdı.

Ayaklarını sürüyerek bölmeleri geçen ve kapıdan çıkan Hallstein'm sırtını gördü.

Bir dakika sonra Valentin aynı yoldan giderek kendini dışarı atmaya çalışıyordu. Harry videoyu yavaşlattı. Valentin bölmelere yaslanıyor, her an yere yığılacakmış gibi duruyordu. Ama adım adım yürümeye devam ediyordu. Kantarda di-

kilip sallanıyordu. Bu defa kadran, ahıra girerkenki halinden bir buçuk kilo daha hafif olduğunu gösteriyordu. Harry bilgisayar ekranının arkasındaki kan birikintisine göz attı ve Valentin'in güçlkle kapıyı açmaya çalışmasını izledi. Hayatta kalma arzusunu hissedebiliyordu. Yoksa ona bunu yaptıran sadece yakalanma korkusu muydu? O anda Harry'nin akıma bu videonun elbet bir gün dışarı sızdırılıp Youtube'a düşeceği geldi.

Björn Holm'un solgun yüzü kapıda belirdi. "Demek her şey burada başlamış." İçeri girdiğinde Harry çok da zarif biri olmayan bu adli tıp uzmanının olay yerine ayak bastığında adeta bir balete dönüştüğünü görüp ona bir kez daha hayran oldu. Björn kan birikintisinin başına çömeldi. "Onu götürüyorlar."

"Hımm."

“Dört yara izi var Harry. Kaç tanesini sen...?”

“Üç” dedi Harry. “Hallstein sadece bir el ateş etti.”

Björn Holm’un yüzü asıldı. “Ama o silahlı bir adamı vurdu Harry. İç İncelemeler Bölümü’ne açtığın mermi delikleri hakkında ne söyleyeceğini düşündün mü?”

Harry omuz silkti. “Tabii ki gerçeği. Onu karanlıkta iyi göremediğimi ve Valentin’in silahlı olduğunu sanmam için elinde bir dal tuttuğunu. İşinin bittiğini biliyordu. Onu vurmamı kendisi istedi Björn.”

“Sonuçta silahsız bir adamın göğsüne üç el ateş edildi...”

Harry başıyla onayladı.

Björn derin bir nefes aldı, ona döndü ve sesini alçalttı. “Fakat şu da var ki orman karanlık, deli gibi yağmur yağıyor ve bir fırtınanın ortasındayız. Yani oraya gidip etrafa tek başıma bakarsam belki de Valentin’in yattığı yerde gizli bir tabanca bulabilirim.”

Duvarlar rüzgârda gıcırdarken ikisi bir süre bakıştı.

Harry, Björn Holm’un yanaklarının kızardığını gördü. Bunun ona neye mal olacağını biliyordu. Harry’ye aslında elindekinden fazlasını teklif ettiğini de. Önem verdiği ne varsa elleriyle Harry’ye sunuyordu. Ortak değerlerini, ahlak ilkelerini. Kendi ruhunu, herkesin ruhunu.

“Sağ ol” dedi Harry. “Sağ ol arkadaşım; ama bunu kabul edemem.”

Björn Holm iki kez gözlerini kıptı. Yutkundu. Uzun, titrek bir hırıltıyla nefesini verdi ve rahatladığından olsa gerek, bir an için yersizce güldü.

“Ben dönsem iyi olacak” dedi ayağa kalkarak.

“Git haydi” dedi Harry.

Björn Holm önünde tereddütle dikildi. Bir şeyler söylemek ya da bir adım daha yaklaşıp ona sarılmak istiyor gibiydi. Harry yeniden bilgisayar ekranına gömüldü. “Sonra konuşuruz Björn.”

Adli tıp uzmanının kamburunu çıkararak odadan çıkışını ekrandan izledi.

Harry klavyeye bir yumruk indirdi. Tek istediği içkiydi. Kahretsin! Sadece bir kadeh içki.

Gözleri yarasa kanatlı adama takıldı.

Hallstein ne söylemişti? *Biliyordu. Nerede olduğumu biliyordu.*

Çarşamba gecesi

Mikael Bellman kollarını bağlamış, Oslo Emniyet Mü-dürlüğü'nün daha önce hiç gece ikide basın toplantısı düzenleyip düzenlemediğini düşünerek ayakta dikiliyordu. Kürsünün sol tarafındaki duvara yaslanarak içeridekilere göz gezdiriyordu. Salonda gece editörleri ve diğer gazete çalışanları, muhtemelen Emilia'nın yaratacağı tahribatı haber yapmak için nöbet tutan muhabirler ve yataklarından kaldırılmış uykulu habercilerden oluşan bir grup vardı. Mona Daa spor kıyafetlerinin üzerine geçirdiği yağmurlukla gelmişti ve hayli uyanık görünüyordu.

Kürsüde Cinayet Masası Şefi Gunnar Hagen'la beraber oturan Katrine Bratt, Valentin Gjertsen'in Sinsen'deki dairesine yapılan baskının ve ardından Hallstein Smith'in çiftliğinde sonlanan olayın ayrıntıları hakkında konuşuyordu. Flaş ışıkları durmaksızın patlarken Mikael Bellman orada oturmamasına rağmen bazen fotoğraf makinelerinin kendisine yöneltildiğinin farkındaydı. Bu nedenle basın toplantısına gelirken yolda aradığı Isabelle'in tembih ettiği yüz ifadesini bozmamaya çalışıyordu. Ciddi ancak içten içe kazanmanın verdiği memnuniyeti de gösteren bir ifade, "insanların öldüğünü unutmama" demişti Isabelle. "O yüzden asla sırtıtmıyorsun ve kutlama havasına girmiyorsun. Kendini Norman-diya Çıkarması'ndan sonraki General Eisenhower'm yerine koy. Galibiyetin ve trajedinin yükünü aynı anda sırtlanan bir lidermişsin gibi."

Bellman esnemesini bastırdı. O gece kız kıza dışarı çıkan Ulla eve döndüğünde uyanmış, bir daha da uyuyamamıştı. Onu gençlik yıllarından bu yana bir kez olsun sarhoş gördüğünü hatırlamıyordu. Sarhoş demişken, Harry Hole da yanında dikiliyordu ve Bellman neler olduğunu bilmesee eski dedektifin şu an içkili olduğuna yemin edebilirdi. Tüm muhabirlerden daha bitkin bir hali vardı ve ıslanan giysilerinden sanki içki kokusu geliyordu.

Salonda Rogaland aksanlı bir ses yükseldi. "Valen-tin Gjertsen'i vurarak öldüren memurun adını kamuoyuyla paylaşmak istememenizi anlayışla karşılıyorum; fakat bize Valentin'in silahlı olup olmadığını ya da polise karşılık verip vermediğini söyleyebilirsiniz, değil mi?"

"Belirttiğim gibi, ayrıntıları sizlerle paylaşmadan önce tüm gerçeklerden yüzde yüz emin olmayı bekliyoruz" dedi Katrine. Ardından elini sallayan Mona Daa'yı işaret etti.

"Yine de Hallstein Smith'in olaya nasıl dahil olduğuyula ilgili ayrıntıları açıklamak istersiniz, öyle değil mi?"

"Evet" dedi Katrine. "O konuda tüm bilgilere sahibiz; çünkü elimizde olayın kaydı mevcut. Ayrıca olay esnasında Smith'le telefonda bağlantı halindeydik."

"Peki Smith'le konuşmayı kim yapıyordu?"

"Ben." Katrine duraksadı. "Bir de Harry Hole."

Mona Daa başını yana eğdi. "Yani olay esnasında Harry Hole'la ikiniz burada, Emniyet Müdürlüğü'ndeysiniz, öyle mi?"

Mikael Bellman, Katrine'in Gunnar Hagen'a yardım ister gibi bir bakış attığını gördü ama Cinayet

Masası şefi oralı olmuşa benzemiyordu. Bellman da.

“Şu anda polisin çalışma yöntemleriyle ilgili bu kadar ayrıntıya girmek istemiyoruz” dedi Hagen. “Hem delil kaybı ya-

şanmaması hem de gelecek davalarda uygulayacağımız taktikler açısından.”

Mona Daa ve salondaki diğerleri cevaptan tatmin olmuş gibi görünse de Bellman, Hagen’ın neyi gizlediğini kendisinin de bilmediğini anlayabiliyordu.

“Vakit geç oldu, ayrıca hepimizin yapması gereken işler var” dedi Hagen, saate bakarak. “Bir sonraki basın toplantısı öğlen on ikide olacak. Umarım o zaman sizlerle daha fazla bilgi paylaşabiliriz. Şimdilik iyi geceler. Artık hepimiz daha rahat uyuyabiliriz.”

Hagen ile Bratt ayağa kalkarken flaşlar ardı ardına patlamaya başladı. Bazı fotoğrafçılar objektiflerini Bellman’a çevirdiği sırada koltuklarından kalkan kimi insanlar görüşü engelleyince Bellman açıkça görünebilmek için bir adım öne çıktı.

“Bekle Harry” dedi Bellman, etrafa bakmamaya ve yüzündeki Eisenhower ifadesini bozmamaya çalışarak. Flaş yağmuru sona erince kollarını bağlayarak dikilen Harry Hole’a döndü.

“Seni aslanların önüne atmayacağım” dedi Bellman. “Sen işini yaptın ve tehlikeli bir seri katili vurdun.” Elini Harry’nin omzuna attı. “Biz birbirimizi kollarız, tamam mı?”

Uzun boylu polis kasten omzuna bakınca Bellman elini çekti. Harry’nin sesi her zamankinden daha boğuktu. “Zaferinin tadını çıkar Bellman. Yarın ilk iş olarak ben sorgulanacağım. O yüzden sana iyi geceler.”

Bellman dedektifin dalgalı bir denizde güvertede durmaya çalışan denizci gibi bacaklarını açıp dizlerini bükerek kapıya ilerlemesini izledi.

Isabelle’le görüşmüştü ve bu başarının ağızda buruk bir tat bırakmaması için İç İncelemeler Bölümü’nün Hole’un bir kusur işlemediğine, işlediyse de önemsiz olduğuna kanaat getirmesinin daha iyi olacağı konusunda anlaşmışlardı. On-

lan buna nasıl ikna edecekleri hâlâ bir muammaydı. Sonuçta rüşvet teklif edecek halleri yoktu. Ne var ki akli başında her insanda biraz olsun sağduyu olurdu. Isabelle’e göre son yıllarda toplu cinayet vakalarının saldırganın polis tarafından öldürülmesiyle sonuçlanması basın ve halkın gözünde neredeyse olağan bir hal almıştı. Dahası, bu tür vakaların hızlı ve etkileyici bir biçimde çözülmesi basın ve halkın üstü kapalı da olsa kabul ettiği bir tercihti. Böylece hem sıradan vatandaşın adalet duygusu okşanıyor, hem de devlet büyük cinayet davalarının bitmek bilmeyen mahkeme masraflarından kurtulmuş oluyordu.

ikisinin fotoğrafçılar için iyi bir kare olacağını düşünen Bellman’ın gözleri Katrine Bratt’ı aradı. Ama o çoktan gitmişti.

Birkaç fotoğrafçının dikkatini çekecek kadar yüksek bir sesle “Gunnar!” diye seslendi. Cinayet

Masası şefi kapıdan çıkmak üzereyken durdu ve yanma geldi.

“Ciddi görün” diye fısıldadı Bellman, elini uzatarak. Ve güçlü bir sesle “Tebrikler” dedi.

Harry, Borggata’daki sokak lambalarından birinin altında dikilmiş, hızı kesilmeye başlayan Emilia’nın ortasında sigarasını yakmaya çalışıyordu. Soğuktan donuyor, dişleri takırdıyordu ve sigaranın dudaklarının arasında bir aşağı bir yukarı oynadığını hissedebiliyordu.

Emniyet binasının kapısına göz attı. Muhabir ve gazeteciler çıkmaya devam ediyordu. Belki de onun kadar yorgun oldukları için her zamankinin aksine aralarında gürültüyle konuşmak yerine başlarını öne eğip sessiz ve miskin bir kalabalık halinde Grönlandsleiret’e doğru yürüyorlardı. Belki onlar da bunu hissediyordu. Boşluğu. Bir dava çözüldüğünde, bir yolun sonuna geldiğinde ve artık gidecek yolun kalmadığı anlaşıldığında gelen boşluğu. Sürülecek bir toprak kal-

mamıştı. Ama karınız doktor ve ebeyle hâlâ evdeydi ve yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu. Yararlı olabileceğiniz hiçbir şey.

“Neyi bekliyorsun?”

Harry sesin geldiği yere döndü. Björn’dü bu.

“Katrine’i” dedi Harry. “Beni eve bırakacağını söyledi. Garajdan arabayı almaya gitti; istersen seni de...”

Björn başını iki yana salladı. “Konuştuğumuz konuyu Katrine’e açtın mı?”

Harry başını onaylar gibi sallarken bir kez daha sigarasını yakmaya girişti.

“Bu ‘Evet’ mi demek oluyor?” diye sordu Björn.

“Hayır” dedi Harry. “Ona senin durumunu sormadım.”

“Sormadın mı?”

Harry gözlerini bir anlığına kapadı. Belki de sormuştu. Ne var ki cevabı hatırlamıyordu.

“Şu yüzden merak ettim; ikiniz gecenin bir yarısı Emniyet Müdürlüğü’nün dışında beraber olduğunuza göre belki de sadece iş hakkında konuşmuyordunuz.”

Harry elini sigaraya ve çakmağa siper ederken Björn’e baktı. Çocuksu mavi gözleri her zamankinden daha pörtlekti. “İş dışında bir şey hatırlamıyorum Björn.”

Björn Holm başını öne eğip ayaklarını yere vurdu. Kan dolaşımını harekete geçirmek istermiş gibi. Oradan ayrılamı-yormuş gibi.

“Sana haber veririm Björn.”

Björn Holm başını kaldırmadan aşağı yukarı salladı, ardından arkasını döndü ve uzaklaştı.

Harry onun gidişini izledi. Björn'ün onun fark edemediği bir şeyi gördüğünü hissediyordu. Sonunda kafasında bir ampul yandı!

O esnada yanında bir araba durdu.

Harry iç çekti, sigarayı yere fırlattı ve kapıyı açıp bindi.

“Ne konuşuyordunuz?” diye sordu Katrine, Björn'e bakıp arabayı Grönlandsleiret'in gece sessizliğine doğru sürerek.

“Biz seviştik mi?” diye sordu Harry.

“Ne?”

“Bu gecenin başına dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Sevişmedik, değil mi?”

Katrine cevap vermedi, onun yerine bir kırmızı ışığın önünde arabayı tam beyaz çizginin ucunda durdurmaya odaklandı. Harry sabırla bekledi.

Yeşil yandı.

“Hayır” dedi Katrine, ayağını debriyajdan çekip gaza yüklenerek. “Sevişmedik.”

“Güzel” dedi Harry, derin bir oh çekerek.

“Çünkü çok sarhoştun.”

“Ne?”

“Çok sarhoştun. Uyuyakaldım.”

Harry gözlerini yumdu. “Siktir.”

“Evet, ben de öyle düşündüm.”

“O anlamda demiyorum. Rakel komada. Bense...”

“Sense onunla birlikte komaya girmek için elinden geleni yapıyorsun. Unut gitsin Harry; daha kötü şeyler oldu.”

Radyoda kuru bir ses Valentin Gjertsen'in, namı diğer vampiristin bu gece yarısı vurularak öldürüldüğünü duyuruyordu. Ve de Oslo'nun ilk kez bir tropik fırtınayı yaşayıp atlattığını. Katrine'le Harry, Majortstua ve Vinderen'i sessizce geçerek Holmenkollen'e doğru ilerlediler.

“Bu aralar Björn'le ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu Harry. “Ona bir şans daha verme ihtimalin var mı?”

“Bunu sormanı o mu istedi?”

Harry cevap vermedi.

“Şu Lien denen kadınla aralarında bir şey olduğunu sanıyordum.”

“O konuda hiçbir fikrim yok. Peki, neyse. Beni şurada bırakabilirsin.”

“Evin önüne kadar götürmemi istemiyor musun?”

“Oleg uyanmasın. Böyle iyi. Sağ ol.” Harry kapıyı açtı ama kımıldamadı.

“Evet?”

“Hımm. Yok bir şey.” Bunu dedikten sonra arabadan indi.

Harry uzaklaşan arabanın arka farlarını bir süre izleyip garaj yolunu tırmanmaya başladı.

Ev, karanlıktan bile daha karanlık haliyle karşısında duruyordu. Işık yoktu. Hayat yoktu.

Kilidi çevirip kapıyı açtı.

Oleg’in ayakkabılarını gördü ama hiç ses duymadı.

Çamaşır odasında giysilerini çıkarıp sepete koydu. Yatak odasına çıktı, üzerine temiz giysiler giydi. Uyuyamayacağını bildiği için mutfığa indi. Kendine kahve demledi ve pencereden dışarı baktı.

Düşündü. Ardından aklındaki bir kenara itti, içmeyeceğini bilse de kahveyi fincana doldurdu. Jealousy Bar’a gidebilirdi ama canı içki de çekmiyordu. Ama çekebilirdi. Belki sonra.

Düşünceleri geri döndü.

Aklında sadece iki şey vardı.

Ve bunlar en basitleri ve sesi en çok çıkanlardı.

Bir tanesi Rakel kurtulamazsa onun peşinden gideceğini söylüyordu.

Diğeri ise kurtulursa onu bırakacağını söylüyordu. Çünkü Rakel daha iyisini hak ediyordu ve terk eden taraf o olmamalıydı.

Akima üçüncü bir fikir geldi.

Harry başını ellerinin arasına aldı.

Asıl kendisi yaşamayı istiyor muydu?

Kahretsin.

Derken dördüncüsü de geldi.

Valentin'in ormanda söyledikleri.

Sonunda hep kandırılıyoruz Harry.

Onu kandırmanın Harry olduğunu ima etmiş olmalıydı. Yoksa başkalarını mı kastetmişti? Valentin'i kandıran başka birisi?

O yüzden seni de kandırıyorlar.

Harry'yi elinde silah olduğuna inandırmadan hemen önce söylemişti bunu. Ama belki de düşündüğü şey başkaydı. Belki de bundan daha fazlasıydı.

Ensesinde bir el hissedince irkildi.

Dönüp başını kaldırdı.

Oleg sandalyesinin arkasında dikiliyordu.

Harry "Geldiğini duymadım" demeye çalıştı ama sesi istediği gibi çıkmadı.

"Uyuyordun."

"Uyuyor muydum?" Harry masadan kalktı. "Hayır, sadece oturup..."

"Uyuyordun baba" diyerek araya girdi Oleg, yüzünde ufak bir tebessümle.

Harry gözlerini kırparak üzerindeki miskinliği attı. Etrafa bakındı. Elini uzattı ve kahve fincanına dokundu. Soğumuştı. "Vay canına."

"Biraz düşündüm de" dedi Oleg, Harry'nin yanına bir sandalye çekip oturarak.

Harry dudaklarını şapırdattı, kuruyan ağzını ıslattı.

"Sen haklısın."

"Haklı mıyım?" Harry ağzındaki bayat safra tadını gidermek için soğuk kahveden bir yudum aldı.

"Evet. Senin sadece yakınlarına değil, daha fazla insana karşı sorumluluğun var. Onların da yanında olmak zorundasın. Senden onları yüzüstü bırakmanı istemeye hakkım yok. Cinayet davalarına bağımlı olman bu gerçeği değiştirmiyor."

"Hımm. Peki bu sonuca tek başına mı vardın?"

"Evet. Biraz da Helga'mın yardımıyla." Oleg başını öne

eğip ellerine baktı. "Olaylara farklı açıdan bakma konusunda benden daha iyi. Senin gibi olmak

istemediğimi söylerken de onu kastetmemiştim.”

Harry elini Oleg’in omzuna koydu. Eski Elvis Costello tişörtünü yatarken giydiğini gördü. “Oğlum?”

“Efendim?”

“Benim gibi olmayacağına söz ver. Senden tek istediğim bu.”

Oleg başını aşağı yukarı salladı. “Bir şey daha var” dedi. “Evet?”

“Steffens aradı. Annem hakkında.”

Harry, kalbinin demirden bir pençenin içinde sıkıştığını hissetti. Nefes almayı bıraktı.

“Uyanmış.”

Perşembe sabahı

“Efendim?”

“Anders Wyller mı?”

“Evet.”

“Günaydın, ben Adli Tıp Kurumu’ndan arıyorum.” “Günaydın.”

“incelemeye gönderdiğiniz saç teli hakkında.”

“Öyle mi?”

“Size gönderdiğim çıktıyı aldınız mı?”

“Evet.”

“Bu tam bir analiz değil ama sizin de görebileceğiniz gibi, saçtaki DNA ile vampirist davasında kaydettiğimiz DNA profillerinden biri arasında bağlantı var. Daha açık konuşmak gerekirse, 201 numaralı DNA profili arasında.”

“Evet, gördüm.”

“201’in kim olduğunu bilmesem de en azından bu kişinin Valentin Gjertsen olmadığını biliyoruz. Fakat kısmi bir eşleşme olduğu ve sizden hiç haber alamadığım için sonuçlar elinize ulaştı mı, öğrenmek istedim. Çünkü analizi tamamlamamızı istiyor olmalısınız, öyle değil mi?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Hayır mı? Ama...”

“Dava çözüldü. Hem sizin de ilgilenecek başka bir sürü işiniz vardır. Bu arada, o raporu benden başka birine gönderdiniz mi?”

“Hayır, böyle bir talep olmadı. Ama derseniz?..”

“Hayır, gerek yok. Dosyayı kapatabilirsiniz. Yardımlarınız için sağ olun.”

III

Cumartesi günü

Masa Kanagawa sıcak kızıl demiri maşayla fırından aldı. Örsün üzerine koydu ve küçük çekiçlerden biriyle dövmeye başladı. Çekiç geleneksel Japon tasarımına sahipti ve başı çıkıntılıydı. Masa bu küçük demirhaneyi babasından ve dedesinden devralmıştı ancak Wakayama'daki diğer pek çok demirci gibi kıt kanaat geçiniyordu. Uzun yıllar boyunca şehir ekonomisinin belkemiğini oluşturan çelik sektörü artık Çin'e kaydığından Masa da mecburen daha niş ürünlere yoğunlaşmak zorunda kalmıştı. Bilhassa Amerika'da yaygın olan ve dünyanın dört bir yanındaki özel müşterilere siparişe ürettiği samuray kılıcı *katana* gibi. Japonya yasaları kılıç ustalarının ruhsat sahibi olmasını, beş yıl çıraklık eğitiminden geçmesini ve ayda en fazla iki uzun kılıç dövüp bunları resmi olarak kaydettirmesini zorunlu kılıyordu. Masa, ruhsatlı demircilerin aldığı ücretlere kıyasla neredeyse yok pahasına çalışan sıradan bir demirciydi; ama her an yakalanabileceğini bildiği için dikkat çekmemeye özen gösteriyordu. Müşterilerin kılıçları nerede kullanacağını ne bilir, ne de bilmek isterdi. Sadece onları kılıç antrenmanları, dekorasyon ya da koleksiyon amacıyla sipariş ettiklerini umardı. Bildiği tek şey, bu sayede kendisini ve ailesini geçindirebildiği, bir de minik demirhanesini ayakta tutabildiği idi. Oğluna okuyup başka bir meslek edinmesini söylemiş, demirci olmanın zor-

luğundan ve düşük gelirinden bahsetmişti. Oğlu bu nasihate uymuştu uymasına; ancak onu üniversitede okutmak masraflı olduğundan Masa her türlü siparişi kabul eder olmuştu. Tıpkı şu an yaptığı, Heian dönemindeki demir dişlerin bir kopyası gibi. Müşteri Norveç'tendi ve aynı siparişi ikinci kez veriyordu. İlkini üzerinden altı ay geçmişti. Masa Kanaga-wa müşterinin adını bilmiyordu, elinde sadece bir posta kutusunun adresi vardı. Ama sorun değildi, ödeme önceden yapılmıştı. Üstelik Masa yüksek bir ücret istemişti. Bunun tek sebebi, müşterinin gönderdiği tasarıma uygun küçük dişler yapmanın zahmeti değil, aynı zamanda bu işin onu huzursuz etmesiydi de. Masa, demirden dişler yapmanın kılıç dövmekten neden daha rahatsız edici olduğunu tarif edemiyordu ancak dişlere her baktığında ürperiyordu. Dikkatle tasarlanıp yola işlenmiş olan çıkıntılar yüzünden lastiklerin bir melodi tuttuğu 370. Otoyol'da arabayla evine dönerken artık o güzel, rahatlatıcı koro müziğini duymuyordu. Bir ikaz duyuyordu. Boğuk bir gürlleme sesi giderek yükseliyor ve sonunda bir çığlığa dönüşüyordu. Bir iblisin çığlığına.

Harry uyandı. Bir sigara yakıp düşündü. Acaba hangi türden bir uyanmaydı bu? Çalışmak için uyanmamıştı. Günlerden cumartesiydi ve yarıyıl tatilinden sonra pazartesiye kadar dersi yoktu. Bara da bugünlük Öystein bakıyordu.

Yalnız uyanmak değildi. Rakel yanında yatıyordu. Hastaneden geldikten sonraki ilk birkaç hafta ne zaman yatağa yatıp onu uyurken görse bir daha uyanamayacak, doktorların tanımlayamadığı o gizemli "şey" geri gelecek diye korkmuştu.

"İnsanlar şüpheyle baş edemez" demişti Steffens. "Senin ya da benim her şeyi bildiğimize inanmak isterler Harry. Onlar için her sanık suçlu olmalı, her teşhis kesin olmalıdır. Şüphelerimizin olduğunu itiraf etmemiz onların gözünde mesleğimizin karmaşıklığı, gizemi ya da sınırlarının bir

göstergesi değil, düpedüz bizim yetersizliğimizdir. Gerçek şu ki Rakel'in nesinin olduğunu asla kesin olarak bilemeyeceğiz. Mast hücreleri sayımı hafif yüksek çıktığı için önce ender rastlanan bir kan hastalığının olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi belirtilerin hepsi ortadan kayboldu ve bunun bir

çeşit zehirlenme olduğu ihtimali yüksek görünüyor. O yüzden tekrar nüksedeceğinden endişe etmene gerek yok. Tıpkı vampi-rist cinayetleri gibi, ha?”

“Ama o kadınları kimin öldürdüğünü biliyoruz.”

“Haklısın. Kötü bir benzetme oldu.”

Haftalar geçtikçe Rakel’in yeniden kötüleşeceğini sandığı anların arası açılmaya başlamıştı. Her telefon çaldığında cinayet işleyen başka bir vampiristin haberini alacağını sandığı anların arası da.

Öyleyse endişeyle uyanmak da değildi bu.

Valentin Gjertsen öldükten sonra birkaç kez endişeyle uyanmıştı. İşin tuhaf yanı, İç İncelemeler Bölümü onu sorgularken bir kez bile böyle hissetmemişti. Zaten en sonunda Harry’nin belirsiz bir durumun içinde kendisine ateş edilmesini isteyen tehlikeli bir katili vurduğu için suçlanamayacağına karar vermişlerdi. Çok geçmeden Valentin’le Marte Ru-ud rüyalarına girmeye başlamıştı. Kulağına o cümleyi fısıldayan da Valentin değil, Marte’ydi. *O yüzden seni de kandırıyorlar.* Artık o kızı bulmanın başkalarının işi olduğuna kendisini inandırmıştı. Haftalar aylara dönüştüğünde ziyaretleri seyrelmişti. Böylece Polis Koleji’nde ve evdeki rutin yaşantısına dönebilmiş, içkiye el sürmemişti.

Nihayet olması gerektiği yerdeydi. Çünkü bu beşinci türden bir uyanmaydı. Huzurlu uyanmak. Elinde olsa mutluluk hormonu biraz olsun azalmadan aynı günü tekrar tekrar yaşayabilirdi.

Harry yataktan olabildiğince sessizce kalktı, ayağına bir pantolon çekti ve alt kata indi. Espresso makinesine Rakel’in

en sevdiği kahve kapsülünden koydu, makineyi açtı ve kapının önündeki merdivene çıktı. Kar çıplak ayaklarının altını tatlı tatlı ısırırken kışın soğuk havasını içine çekti. Beyaza bürünen şehir hâlâ karanlıktı ama doğudan yeni bir gün doğuyordu.

Aftenposten’de yazdığına göre gelecek, haberlerin bize düşündürdüğünden daha parlak görünüyordu. Medyada ayrıntılı olarak çizilen cinayet, savaş ve zulüm tablolarının çoğalmasına rağmen yakın zamanda yayınlanan bir araştırma, cinayete kurban giden insan sayısının tarihi bir düşüş yaşadığını gösteriyordu. Evet, hatta belki bir gün cinayetler tamamen son bulabilirdi. Adalet Bakanlığı koltuğundaki yeni görevi haftaya resmileşecek olan Mikael Bellman, yüksek hedefler koymakta hiçbir sakınca olmadığını ancak kişisel hedefinin mükemmel bir toplumdan ziyade *daha iyi* bir toplum yaratmak olduğunu açıklamıştı. Harry ister istemez gülümsedi. Isabelle Sköyen yetenekli bir suflördü. Harry cinayetlerin bir gün son bulacağıyla ilgili cümleye yeniden baktı. Bu uzun vadeli iddia, neden içinin huzurlu olmasına rağmen son bir aydır, belki daha da uzun zamandır varlığını hissettiği endişeyi körüklemişti? Cinayet. Cinayetlerle savaşmak onun mesleği idi. Ama başarılı olursa, tüm cinayetler yok olursa o da onlarla birlikte yok olmaz mıydı? Zaten bir parçasını Valentin’le birlikte gömmemiş miydi? Belki de birkaç gün önce kendini Valentin Gjertsen’in mezarının başında dikilirken bulmasının sebebi buydu. Yoksa başka bir neden mi vardı? Steffens’ın şüphesiyle baş edememek hakkında söylediklerini düşündü. Onu rahatsız eden şey, cevapların olmaması mıydı? Rakel iyileşmiş, Valentin ölüp gitmişti. Artık bunlara boş vermesi gerekiyordu.

Karın gıcirtısını duydu.

“Tatil nasıl gidiyor Harry?”

“İdare ediyoruz Bayan Syvertsen. Gördüğüm kadarıyla hâlâ kayak yapmaya doymamışsınız.”

“Kayak mevsimi bir kere gelir” dedi kadın, kalçasını çıkararak. Dar kayak tulumu, üzerine işlenmiş bir boya gibi duruyordu. Helyum kadar hafif olduğu şüphe götürmez olan kros kayaklarını yemek çubukları gibi tek elinde tutuyordu.

“Benimle hızlı bir tur atmak ister misin, Harry? Hazır herkes uyuyorken bir koşu Tryvann’a gidip dönebiliriz.” Gülümsedi, dudaklarına vuran lambanın ışığı soğuktan korunmak için sürdüğü kremi parlattı. “Güzelce ve... kayarak.”

“Kayak takımım yok” dedi Harry gülümseyerek.

Kadın güldü. “Dalga mı geçiyorsun? Norveçlisin ve bir çift kayağın yok mu?”

“Vatan hainliği, biliyorum.” Harry elindeki gazeteye göz attı. Tarihine baktı. 4 Mart.

“Hatırladığım kadarıyla Noel ağacınız da yoktu.”

“Şoke edici, değil mi? Birileri bizi ihbar etmeli.”

“Biliyor musun, Harry? Bazen seni kıskanıyorum.”

Harry başını kaldırdı.

“Umursamıyorsun, hiçbir kurala uymuyorsun. Bazen ben de bu kadar kaygısız olabilmeyi istiyorum.”

Harry güldü. “Bu kadar düzgün konuşabildiğinize göre kayma stiliniz de çok düzgün olmalı Bayan Syvertsen.”

“Efendim?”

“Size iyi kaymalar!” Harry onu selamladı ve gazeteyle eve girdi.

Tek gözlü Mikael Bellman’ın resmine baktı. Belki de o yüzden bu kadar kararlı bakabiliyordu. Gerçeği bildiğinden emin görünen bir adamın bakışıydı bu. Bir rahibin bakışı. İnsanların inancını değiştirebilen bir bakış.

Gerçek şu ki asla kesin olarak bilemeyeceğiz.

Sonunda hepimiz kandırılıyorz Harry.

İçinde belirmeye başlayan bu şey neydi? Şüphe mi?

Rakel mutfak masasına oturmuş, ikisine kahve dolduruyordu.

“Kalktın mı?” dedi Harry, başına bir öpücük kondurarak. Saçları hafif vanilya ve Harry’in en sevdiği koku olan Rakel’in uykulu hali kokuyordu.

“Az önce Steffens aradı” dedi Rakel, elini sıkarak.

“Bu saatte ne istiyormuş?”

“Her şey yolunda mı diye merak etmiş. Noel’den önce aldığı şu kan örneğinin takibi için Oleg’i çağırdı. Endişelenecek bir durum yokmuş ama beni hasta eden ‘şeyin’ ne olduğunu açıklayabilecek genetik bir bağlantı olabilir mi, onu görmek istiyormuş.”

Şey... Rakel hastaneden taburcu olduktan sonra o, Harry ile Oleg birbirine daha fazla sarılmıştı. Daha fazla konuşmuş, daha az plan yapmışlardı. Sadece beraber olmuşlardı. Ama sonra, birisinin suya attığı taşın etkisi geçmiş gibi, o dalgalı yüzey eski haline dönmüştü. Buz tutmuştu. Yine de ayaklarının altındaki dipsiz boşlukta bir şeylerin hâlâ kıvılcıdığını hissedebiliyordu.

“Endişelenecek bir durum yok” diye tekrarlardı Harry, daha çok kendisiyle konuşmuş gibi. “Ama yine de endişeleniyorsun, değil mi?”

Rakel omuz silkti. “Bar konusunu düşündün mü?”

Harry oturdu ve hazır kahvesinden bir yudum aldı. “Dün oradayken barı kesinkes satmam gerekeceğini düşündüm. Bar işletmekten anlamıyorum ve talihsiz genlere sahip gençlere içki içirmek benim işimmiş gibi gelmiyor.”

“Ama...”

Harry polar hırkasını üzerine geçirdi. “Öystein orada çalışmayı seviyor, içkileri kendisinin içmediğini de biliyorum. Sanırım bazı insanlar kolay ve sınırsız erişime sahip olduğunda kendine çekidüzen veriyor. Bu yüzden barı iyi idare ediyor.”

“İki vampirist cinayeti, ucundan dönülmüş bir silahlı çatışma ve tezgâhın arkasında duran Harry Hole ile nam salan bir yer için çok da şaşırtıcı değil.”

“Hımm. Hayır, bence Oleg’in müzik temalı geceler fikri yüzünden iş yapıyor. Mesela bu gece sadece elli yaşın üstünde havalı kadınların şarkılarını çalacağız. Lucinda Williams, Emmylou Harris, Patti Smith, Chrissie Hynde...”

“Ben henüz o yaşlara gelmedim, hayatım.”

“Yarın da altmışlar caz gecesi var. İşin komik tarafı, punk gecelerine gelen insanlar buna da gelecekler. Mehmet’in onuruna haftada bir Paul Rodgers gecesi de düzenliyoruz. Öystein, müzik yarışması da yapmamız gerektiğini söylüyor. Ha, bir de...”

“Harry.”

“Efendim?”

“Jealousy’yi satmak istemiyormuş gibi konuşuyorsun.” “Öyle mi?” Harry başını kaşıdı. “Kahretsin. Ama buna ayıracak vaktim yok ki. Koca yere ben ve Öystein gibi iki kaçık herif bakıyor.”

Rakel güldü.

“Ama belki de...” dedi Harry.

“Belki de, ne?”

Harry cevap vermedi, sadece gülümsedi.

“Yo, yo, akima bile getirme!” dedi Rakel. “Zaten yeterince işim..”

“Sadece haftada bir gün. Cumaları çalışmıyorsun. Biraz hesap kitap işi yapsan yeter. Hem sana hisse de veririm. Barın müdürü olursun.”

“Müdiresi.”

‘Anlaştık.’

Rakel, Harry’nin uzattığı eli itti. “Hayır.”

“Sen bunu bir düşün.”

“Tamam, düşünüp öyle reddederim. Yatağa dönsek olur mu?”

“Yorgun musun?”

“...Hayır.” Rakel kahve fincanının üzerinden kısık gözlerle

ona baktı. “Bayan Syvertsen’in başaramadığını belki ben başarabilirim.”

“Hımm. Demek bizi gözetliyordun. Pekâlâ, önden buyurun, müdire hanım.”

Harry gazeteye bir daha göz attı. 4 Mart. Tahliye günü. Rakel’in peşinden merdiveni tırmandı. Aynanın önünden geçerken dönüp bakmadı.

“Nişanlı” Svein Finne, Var Frelers Mezarlığı’na girdi. Gün yeni ağarıyordu, etrafta kimseler yoktu, ila Hapishanesi’nin kapısından özgür bir adam olarak çıkmalı sadece bir saat olmuştu ve bu onun yapması gereken işlerin ilkiydi. Kenarları yuvarlatılmış küçük, siyah mezar taşları karın üzerinde beyaz bir sayfadaki noktalar gibi görünüyordu. Buzlu yolda ilerlerken adımlarını dikkatle attı. Artık yaşlı bir adamdı ve yıllardır buzda yürümemişti. Bir haç ve altında sadece VG harflerinin olduğu ufak mezar taşının önünde durdu.

Valentin Gjertsen.

Taşa tek bir kelime yazmıyordu. Tabii ki yazmayacaktı. Kimse onu hatırlamak istemiyordu. Çiçek de

yoktu.

Svein Finne paltosunun cebinden bir tüy çıkardı, diz çöktü ve tüyü mezar taşının önündeki kara sapladı. Cherokee kabilesinde ölülerin tabutlarının içine bir kartal tüyü bırakılırdı. İki de İla'dayken Valentin'le konuşmaktan kaçınmıştı. Valentin'den ölesiye korkan diğer mahkûmlarla aynı sebepten değil, onunki başkaydı. Svein Finne, delikanlının onu tanımasını istemiyordu. Er ya da geç tanıyacaktı çünkü. Oysa Valentin hapisaneyeye geldiği gün Svein onu ilk bakışta tanımıştı. Dar omuzlarını annesinden almıştı ve nişanlı oldukları dönemden hatırladığı o ince sesin aynısı onda da vardı. Annesi, Svein başka bir yerde farklı işlerle meşgulken kürtaj yaptırmaya çalışanlardandı. Svein bunu duyar duymaz kadının kapısına dayanmış ve evladını korumak için bir süre be-

raber yaşamışlardı. Kadın her gece titreyip ağlayarak onun yanında yattıktan sonra aynı odada kan revan içinde çocuğu doğurmuştu. Svein göbek bağıni kendi bıçağıyla kesmişti. Bu onun on üçüncü çocuğu, yedinci oğluydu. Ancak Svein'in tüm şüphelerinin ortadan kalkması, yeni mahkûmun adını duymasıyla değil, Valentin'in hangi suçtan içeri girdiğini öğrenmesiyle gerçekleşmişti.

Svein Finne ayağa kalktı.

Ölenle ölünmezdi.

Zaten yaşayanlar da çok geçmeden ölecekti.

Derin bir nefes aldı. Adamın biri onunla bağlantı kurmuştu. Bunca yıldan sonra içinde körelttiğini sandığı susuzluğu uyandırmıştı.

Gökyüzüne baktı. Güneş birazdan doğacaktı. Şehirdekiler uyanıp gözlerini ovuşturacak, sonbaharı zehir eden katili kötü bir kâbusu unuttur gibi unutacaklardı. Üzerlerine vuran güneşi görüp onları neyin beklediğinden habersizce gülümseyeceklerdi. Sonbaharı hafif bir girizgâh olarak gösterecek asıl kâbusu bilmeden. Baba ve oğul gibi. Ya da oğul ve baba.

Şu polis. Harry Hole. O da şehirde bir yerlerdeydi.

Svein Finne dönüp yürümeye başladı. Artık adımları daha uzun, daha hızlı ve daha kendinden emindi.

Yapılacak çok iş vardı.

Truls Berntsen altıncı katta oturmuş, Ekebergsasen'e ulaşmaya çalışan güneşin kızıl parlaklığını izliyordu. Aralık ayında Katrine Bratt onu o köpek kulübesinden çıkarıp pencereyi bir ofise geçirmişti. İyi de olmuştu. Fakat hâlâ kapanan ya da rafa kaldırılan davaların raporlarını ve gelen malzemeleri arşivliyordu. İşe bu kadar erken gelmesinin sebebi muhtemelen hava eksi on iki dereceyken ofisin evden daha sıcak olmasıydı. Ya da bu aralar yaşadığı uyku sorunu.

Son haftalarda arşivlenmesi gereken malzemelerin çoğun-

luğunu doğal olarak vampirist cinayetlerine ilişkin geç kalmış ihbarlar ve gereksiz görgü tanığı ifadeleri oluşturuyordu. Valentin Gjertsen'i gördüğünü iddia edenler vardı. Muhtemelen Elvis'in yaşadığına inananlarla aynı insanlar. Ceset üzerinde yapılan DNA testi, Harry Hole'un öldürdüğü

kişinin gerçekten de Valentin Gjertsen olduğunu tartışmasız bir şekilde kanıtlamış olsa da kimileri için gerçekler, saplantılarının önüne çıkan küçük engellerden ibaretti.

Saplantının önüne çıkan engeller. Truls Berntsen bu lafa neden takıldığını anlamadı. Alt tarafı akimdan geçirmiş, sesli bile söylememişti.

Desteden yeni bir zarf aldı. Diğerleri gibi bu da açılmış ve içindekiler başka bir memur tarafından listelenmişti. Bu seferinde bir Facebook logosu ve ekspres postayla gönderildiğini gösteren bir pul vardı. Ataşla iliştilen arşivleme emrinde dosya numarasıyla birlikte ‘Vampirist Dosyası’ yazıyordu. Altında ise dosya sorumlusu unvanı, Magnus Skarre’nin adı ve imzası vardı.

Truls Berntsen zarfın içindekileri çıkardı. En üstte İngilizce bir mektup vardı. Truls ne dendiğini tam bilmese de bilgi ifşasıyla ilgili bir mahkeme kararından bahsedildiğini anladı. Diğer belgeler de vampirist davasındaki tüm maktullerin ve kayıp olan Marte Ruud’un Facebook hesaplarının çıktıklarıydı. Kâğıtları karıştırırken bazılarının yapışık durduğunu fark etti. Demek ki Skarre hepsine bakmamıştı. Gerçi bir önemi de yoktu. Dava çözülmüştü ve ortada sanık kürsüsüne çıkacak bir fail kalmamıştı. Her şeye rağmen Skarre denen o puştı savunmasız yakalamayı çok isterdi. Maktullerle temas kuran kişilerin adlarını kontrol etti. Skarre’yi gözden kaçırmakla suçlamak için bir ümitle Valentin Gjertsen ve Alexander Dreyer isimlerini aradı. Tüm sayfaları tek tek tarayıp mesaj gönderenlere ve alanlara baktı. Sona geldiğinde iç çekti. Buradan bir hata çıkmazdı. Maktuller dışında sa-

dece iki isim hatırlayabilmişti; onlar da maktullere telefon üzerinden ulaştıkları için Wyller’la eledikleri iki kişiye aitti. Ewa Dolmen ve Lenny Hell gibi telefonda konuşan insanların Facebook üzerinden de iletişim kurmasından daha doğal ne olabilirdi?

Truls belgeleri zarafa geri koydu, ayağa kalktı ve dosya dolabına gitti. En üst çekmeceyi çekti. Elini bıraktı. Bir yük treni gibi uğultuyla dışarı kaymaları hoşuna gidiyordu. Çekmeceyi tek eliyle durdurdu.

Zarfa baktı.

Dolmen yazıyordu. Hermansen değil.

Çekmeceyi karıştırıp telefon listesinden yapılan görüşmeleri içeren dosyayı buldu. Ardından dosyayı ve zarfi masaya götürdü. Aynı ismi bulana kadar çıktıkları taradı. Lenny Hell. Truls ona Lemmy’yi çağrıştırdığı için bu ismi hatırlıyordu. Gerçi telefonda daha çok ödle herifin tekiymiş gibi konuşmuş, ne kadar masum olurlarsa olsunlar polis tarafından arandıklarını öğrendiklerinde afallayan çoğu insan gibi sesi titremişti. Demek Lenny Hell, Facebook’ta Ewa Dolmenle yazışmıştı. Yani iki numaralı maktulle.

Truls görüşme dosyasını açtı. Lenny Hell’le yaptığı kısa konuşmanın raporunu buldu. Aneby Pizza ve Izgara’nın sahibiyile yaptığı konuşmayı da. Anlam veremediği bir de not vardı. Wyller, Nittedal Polis Merkezi’nin hem Lenny, hem de pizza dükkânının sahibine kefil olduğunu, Elise Hermansen cinayeti sırasında Lenny’nin restoranda olduğunu onayladığını bildirmişti.

Elise Hermansen. Bir numaralı maktul.

Lenny'yi Elise Hermansen'i birkaç kez telefonla aradığı için sorgulamışlardı. Ve aynı adam Ewa Dolmen'le de Facebook'ta görüşmüştü. İşte hata buradaydı. Magnus Skarre'nin hatası. Muhtemelen Lenny Hell'in de. Tabii bu bir tesadüf değilse. Az nüfuslu bir ülkede aynı coğrafi bölge-

de sevgili arayan benzer yaştaki bekâr erkekler ve kadınlar. O kadar da ilginç bir rastlantı değildi. Zaten dosya kapanmıştı, üzerine düşünecek bir şey kalmamıştı. Ama öte yandan... Gazeteler hâlâ vampiristi yazıyordu. Amerika'da Va-lentin Gjertsen için küçük ve gizli bir hayran kulübü kurulmuş, hayatını işleyecek kitap ve filmin hakları birileri tarafından satın alınmıştı. Artık manşetlere çıkmıyor olabilirdi ama yeniden çıkabilirdi. Truls Berntsen telefonunu çıkardı. Mona Daa'nın numarasını buldu. Ekranı baktı. Ayağa kalktı ve paltosunu kapıldığı gibi asansöre yürüdü.

Mona Daa gözlerini yumdu ve dambılları göğsüne doğru kaldırdı. Kollarını uzattığında kanatlarını açtığını, buradan havalanıp gittiğini hayal etti. Frogner Parkı'nın, Oslo'nun üzerinden uçuyordu. Her şeyi görüyordu. Kesinlikle her şeyi.

Ve onlara gösteriyordu.

En sevdiği fotoğrafçı olan Don McCullin'le ilgili bir belgesel izlemişti, izleyenleri düşünmeye sevk etmek ve vicdanlarını sorgulatmak için ucuz heyecanlar yerine insanlığın en kötü taraflarını gösterdiğinden insancıl bir savaş muhabiri olarak bilinirdi. Mona kendisi için aynı şeyi söyleyemezdi. Yalnızca McCullin'in bakış açısının yansıtıldığı belgeselde bir kelimenin hiç geçmediğini fark etmişti. Hırs. McCullin'in işinde en iyisiydi ve savaşlara gitmediği zamanlar binlerce hayranıyla karşılaşmış olmalıydı. Tet Saldırısı sırasında Hue şehrinde askerlerle birlikte kaldığı söylentisini duyan, Beyrut, Biafra, Kongo, Kıbrıs'la ilgili anekdotları bilen, onun gibi olmak isteyen genç fotoğrafçılar. Belgeselde insanoğlunun en büyük iki arzusu olan şöhret ve başarıya kavuşmuş bir fotoğrafçı anlatılıyordu ama bunun için kendini ne denli güç durumlara soktuğu, akla gelmeyecek badireler atlatmak zorunda kaldığıyla ilgili tek kelime edilmiyordu. Sırf mükemmel kareyi yakalamak ve sarsıcı bir hikâyeye çıkarmak için -muhtemelen- haberini yaptığı kişilerle benzer suçları işlediğiyle ilgili de.

Mona vampiristle görüşmek için bir kafesin içinde oturup beklemeye razı olmuştu. Ne polise bir şey söylemiş, ne de insanların hayatını kurtarmak aklına gelmişti. İzlendiğini düşünmesine rağmen binlerine haber vermek kolaydı oysa. Masada otururken gizlice Nora'nın önüne iteceği bir not kâğıdına bakardı. Ne var ki Nora'nın Harry Hole tarafından tecavüze uğrama fantezisi gibi, o da kendini bu oyunu oynamak zorunda hissetmişti. Elbette bunu istiyordu. Şöhreti, takdir edilmeyi, Gazetecilik Ödülleri töreninde ödül konuşmasını yaparken genç meslektaşlarının gözlerindeki hayranlığı görmeyi, alçakgönüllü bir tavırla kuzeyde küçük bir kasabadan gelen çalışkan ve şanslı bir kız olduğunu söylemeyi. Sahneden inmeden önce bu kez o kadar da alçakgönüllü olmadan çocukluğundan, uğradığı zorbalıklardan, intikamdan ve hırstan bahsetmeyi. Evet, ilk kez hırsla ilgili düşüncelerini korkmadan yüksek sesle söyleyebilirdi. Uçmak istediğini de. Uçup gitmek.

“Biraz daha dirence ihtiyacın var.”

Dambılları kaldırmak zorlaşmıştı. Gözlerini açınca ağırlıkların üzerine hafifçe baskı uygulayan iki el

gördü. Ellerin sahibi hemen arkasında dikildiğinden, önündeki büyük aynada dört kollu bir Ganeşa'ya benziyordu.

“Haydi, iki kez daha” diye fısıldadı ses kulağına. Bu sesi tanıyordu. Polisin sesi. Başını kaldırdı ve yüzünü tepesinde gördü. Gülümsüyordu. Sarı kâkülünün altında mavi gözleri vardı. Dişleri beyazdı. Anders Wyller'dı bu.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu, kollarını açmayı unutmasına rağmen uçtuğunu hissederek.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu Öystein Eikeland, müşterinin önüne ellilik bir bira koyarken.

“Ha?”

“Sen değil, o” dedi Öystein. Barın arkasına geçerek cezveye kahve ve su dolduran alabros tıraşlı uzun adamı omzunun üzerinden başparmağıyla gösterdi.

“Artık hazır kahveden sıkıldım” dedi Harry.

“Boş durmaktan sıkılmışsın” dedi Öystein. “Sevgili barını özledin herhalde. Ne çalıyor, bakalım bilebilecek misin?”

Harry hızlı ve ritmik müziği dinlemek için durdu. “Vokal şarkıyı söylemedikçe, hayır.”

“Zaten söylemiyor, güzel olan da o” dedi Öystein. “Taylor Swift. ‘1989’.”

Harry başını salladı. Swift ya da plak şirketi albümü Spotify'a koymamış, onun yerine sözsüz bir versiyonunu yayınlamışlardı.

“Bugün elli yaşının üzerindeki kadın şarkıcıları çalmayacak mıydık?”

“Dediğimi duymadın mı?” diye sordu Öystein. “Zaten şarkı söylemiyor.”

Harry bu mantık karşısında tartışmanın anlamsız olduğuna karar verdi. “Bugün millet erken gelmiş.”

“Timsah sosisi” dedi Öystein, barın üzerinde asılı duran fümelenmiş uzun sosisleri işaret ederek. “İlk hafta sırf garip diye geldiler; ama şimdi aynı insanlar bir tane daha istiyor. Belki de barın adını Timsah Joe'nun Yeri olarak değiştirmeliyiz. Ya da Bataklık veya...”

“Jealousy iyi.”

“Peki, peki, sadece ileri görüşlü olmaya çalışıyorum. Bu fikri eninde sonunda biri kapar zaten.”

“O zaman da başka bir fikir buluruz.”

Harry cezveyi elektrik ocağının üzerine koyup altını açarken kapıdan tanıdık biri girdi.

Adam çizmelerini yere vurup salona göz gezdirirken Harry kollarını bağladı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Öystein.

“Sanmıyorum” dedi Harry. “Kahveye bak, kaynamasın.” “Sen ve şu Türk kahvesini kaynatmama takıntın...”

Harry barın arkasından çıkıp paltosunun düğmelerini çözen adamın yanına gitti. Üzerinden ısı çıkıyor gibiydi.

“Hole” dedi adam.

“Berntsen” dedi Harry.

“Elimde senin için bir şey var.”

“Neden?”

Truls Berntsen homurtuyla güldü.

“Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?”

“İlk sorunun cevabını beğenirsem neden olmasın?”

Harry, Truls Berntsen’in tuhaf bir sırıtış denediğini ama beceremeyince yutkunduğunu gördü. Yaralı yüzündeki kızarıklığın sebebi de pekâlâ dışarıdaki soğuk olabilirdi.

“Sen alçağın tekisin Hole; ama sonuçta benim hayatımı kurtardın.”

“Beni pişman etme. Haydi dökül.”

Berntsen paltosunun iç cebinden bir dosya çıkardı. “Lemmy, yani Lemmy Hell. Hem Elise Hermansen’le, hem de Ewa Dolmen’le temas kurduğunu göreceksin.”

“Ciddi misin?” Harry, Truls Berntsen’in uzattığı lastikle tutturulmuş sarı dosyaya baktı. “Neden bunu Bratt’e götürmüyorsun?”

“Çünkü o senin aksine kariyerini düşünmek zorunda. O yüzden önce Mikael’e danışırdı.”

“Yani?”

“Mikael önümüzdeki hafta Adalet Bakanı oluyor. Tam da şu sırada adı lekelensin istemez.”

Harry, Truls Berntsen’e baktı. Berntsen’in görüldüğü kadar aptal olmadığını uzun zaman önce anlamıştı. “Yani bu dosyanın tekrar açılmasını istemez mi?”

Berntsen omuz silkti. “Vampirist dosyası az kalsın

Mikael’in tekerine çomak sokacaktı. Ama bir anda onun en büyük başarılarından biri haline geldi. Dolayısıyla evet, bu imajın bozulmasını istemez.”

“Hımm. Bu belgeleri bana veriyorsun çünkü aksi halde emniyet müdürünün odasında bir çekmeceye kaldırılırlar diye endişeleniyorsun, öyle mi?”

“Kâğıt öğütücüye atılır diye endişeleniyorum Harry.” “Pekâlâ. Ama hâlâ soruma cevap vermedin. Neden?”

“Ne dediğimi duymadın mı? Kâğıt öğütücü diyorum.” “Neden sen, Truls Berntsen bunu umursuyorsun? Sakın palavra atma, senin nasıl biri olduğunu gayet iyi biliyorum.” Truls bir şeyler homurdandı.

Harry bekledi.

Truls ona bir bakış attı, gözlerini kaçırdı ve ayaklarını üzerlerinde kar kalmış gibi yere vurdu. En sonunda “Bilmiyorum” dedi. “Gerçekten de bilmiyorum. Telefonlarla Fa-cebook arasındaki bağlantıyı fark edemediği için Magnus Skarre’nin başı belaya girsin istemiş olabilirim ama asıl sebep bu da değil. Bilmiyorum. Sadece tek istediğim.. neyse, siktir et, bilmiyorum işte.” Öksürdü. “Ama dosyayı istemiyorsan dolaba geri koyup orada çürümeye terk edebilirim de. Benim için fark etmez.”

Harry penceredeki buğuyu sildi ve Truls Berntsen’in kapıdan çıkıp keskin kış aydınlığında başını eğerek sokağın karşısına geçmesini izledi. Ona mı öyle gelmişti yoksa Truls Berntsen az önce polislik denen faydalı hastalığa dair belirtiler mi göstermişti?

“Sana ne getirmiş?” diye sordu Öystein, Harry barın arkasına dönünce.

“Polis pornosu” dedi Harry. Sarı dosyayı tezgâhın üzerine koydu. “Bilgisayar çıktıları ve deşifreler.”

“Vampiristyle ilgili mi? O dosya çözüldü mi?”

“Evet ama yarım kalan birkaç formalite var. Kahvenin kaynadığını duymuyor musun?”

“Peki sen Taylor Swift’in şarkı söylemediğini duymuyor musun?”

Harry bir şeyler demek için ağzını açtı ama vazgeçip güldü. Bu adamı seviyordu. Bu barı da. Kaynayan kahveyi iki fincana doldurdu ve dosyaya elini vurarak “Welcome to Some Pork”a tempo tuttu. Sayfalara göz atarken sesini çıkarmadan oturup ona düşünecek zamanı tanırca Rakel’in mutlaka evet diyeceğini düşündü.

Gözleri bir yere sabitlendi.

Altındaki buz çatırdamıştı sanki.

Kalbi hızlanmaya başladı. *Sonunda hepimiz kandırılıyorz Harry.*

“Ne o?” diye sordu Öystein.

“Ne ne?”

“Sanki... şey gibisin.”

“Hayalet görmüş gibi mi?” Harry emin olmak için bir daha okudu.

“Hayır” dedi Öystein.

“Hayır mı?”

“Hayır, daha çok... uykudan uyanmış gibi.”

Harry başını belgelerden kaldırıp Öystein’e baktı. Artık hissedebiliyordu. Endişesi gitmişti.

“Hız sınırı altmış” dedi Harry. “Ve yol buzlu.”

Oleg ayağını hafifçe gaz pedalından çekti. “Araban ve ehliyetin varken neden kendin gitmiyorsun?”

“Çünkü Rakel’le ikiniz benden daha iyi şoförlersiniz” dedi Harry, kar ve ağaçla kaplı alçak tepelerden vuran keskin günışığı yüzünden gözlerini kısarak. Tabelada Aneby’ye dört kilometreleri kaldığı yazıyordu.

“Öyleyse annem de sürebilirdi.”

“Bir şerifle tanışman iyi olur diye düşündüm. Biliyorsun, günün birinde sen de böyle bir yere atanabilirsin.”

Oleg, zincirleri asfaltta öterken kar kusan bir traktörün arkasında frene bastı. “Ben Cinayet Masası’m istiyorum, kırsal yerleri değil.”

“Oslo da kırsal sayılır; köylere sadece yarım saatlik mesafede.”

“Chicago’daki FBI kursuna başvurduğum.”

Harry gülümsedi. “O kadar hırslıysan birkaç sene şeriflik yapmak seni korkutmaz herhalde. Buradan sol dön.”

Az sonra sosyal hizmetler ve iş bulma kurumunun yanında Norveç’in diğer tüm kamu kuruluşları gibi basit ve modern bir bina halinde yükselen Nittedal Polis Merkezi görüldü. Kapıda dikilen iriyarı neşeli adam “Jimmy” dedi. Yeni bronzlaşmış teni, Harry’ye kış tatillerini Kanarya Adaları’nda geçirdiğini düşündürdü. Gerçi “Lanzagrotty”i düşünmesi, adı “y” ile biten Nittedallıların tatil için buraya gittiğine dair önyargılı bir çıkarıma dayanıyordu.

Harry adamın elini sıktı. “Cumartesi günü bize vakit ayırdığın için teşekkürler, Jimmy. Bu Oleg, Polis Koleji’nde okuyor.”

“Şerif olacakmış gibi duruyor” dedi Jimmy, uzun boylu genç adamı tepeden tırnağa süzerek. “Harry Hole’un bizzat ziyaretimize gelmek istemesi bizim için bir onurdur. Bu yüzden vaktinizi harcayan sizlersiniz, ben değilim.”

“Öyle mi?”

“Telefonda Lenny Hell’e ulaşamadığınızı söyleyince siz yoldayken hızlı bir araştırma yaptım. Siz onu sorguladıktan hemen sonra Tayland’a gittiği ortaya çıktı.”

“Ortaya mı çıktı?”

“Evet, gitmeden önce komşularına ve düzenli müşterilerine bir süre burada olmayacağını söylemiş. Muhtemelen şu anda Tayland’daki telefonunu kullanıyor ama konuştuğum kişilerden hiçbiri numarasını bilmiyor. Oradaki adresini de bilmiyorlar.”

“Belki de yalnız kalmak istemiştir?”

“Gayet mümkün görünüyor.”

“Ailesi var mı?”

“Bekâr. Tek çocuk. Evinden hiç ayrılmazdı. Anne babası öldüğünden beridir Domuz Evi’nde tek başına yaşıyordu.” “Domuz Evi mi?”

“Biz kasabada o eve öyle deriz. Hell ailesi nesillerdir domuz yetiştiriyordu, bu işten iyi de para kazanıyorlardı. Yüz sene önce o üç katlı gösterişli evi inşa ettiler. Domuz Evi’ni.” Şerif güldü. “Kulağa çok havalı geliyor, değil mi?”

“Hımm. Peki sence Lenny bu kadar zamandır Tayland’da ne yapıyor olabilir?”

“Bilmem, Lenny gibiler Tayland’da ne yapar?”

“Lenny’yi tanımıyorum” dedi Harry.

“İyi bir adam” dedi şerif. “Akıllıdır da. Bilgi teknolojileri mühendisi. Evinden serbest çalışır. Bilgisayarımız bozulduğunda bazen onu çağırırız. Uyuşturucu kullanmaz, aptalca şeyler yapmaz. Bildiğime göre para sıkıntısı da yok. Ama bu kadın meselesini oldu olası beceremez.”

“Ne demek istiyorsun?”

Jimmy ağızlarından çıkıp havada asılı kalan dumana baktı. “Burası bayağı soğuk, beyler. İçeri girip kahve içsek nasıl olur?”

“Lenny’nin Taylandlı bir eş aradığını tahmin ediyorum” dedi Jimmy, iki beyaz sosyal hizmetler fincanına ve kendisine ait olan Lilleström Spor Kulübü kupasına filtre kahve koyarken. “Buradaki rekabetle başa çıkamıyordu.”

“Başa çıkamıyor muydu?”

“Hayır. Dediğim gibi, Lenny bir nevi yalnız kurttur. İçine kapanıktır ve çok konuşmaz. Kadınları çeken bir cazibesi de yoktur. Ayrıca kıskançlığını kontrol etmekte sorun yaşıyor. Bildiğim kadarıyla

şimdiye dek bir sineğe bile zarar vermedi, haliyle bir kadına da. Ama bir keresinde kadının biri bi-
zi arayıp Lenny'nin ilk randevularından sonra biraz rahatsız edici davranmaya başladığını söylemişti.”

“Taciz etmek gibi mi?”

“Evet, bugünlerde öyle diyorlar. Kadın ilişkiyi daha ileri götürmek istemediğini söylemesine rağmen Lenny ona durmadan mesajlar atıp çiçekler gönderiyormuş. Kadının çalıştığı yerin kapısında bekliyormuş. Kadın onu bir daha görmek istemediğini açıkça söylemiş. Görmemiş de. Ama dediğine göre işten döndüğünde evinde bazı eşyaların yer değiştirdiğini hissetmeye başlamış. Bizi de o yüzden aramış.”

“Evine girdiğini mi düşünmüş?”

“Lenny'ye sordum ama inkâr etti. Bir daha da bu konu hakkında hiçbir şey duymadık.”

“Lenny'nin üç boyutlu yazıcısı var mı?”

“Ne?”

“Anahtar kopyalamak için kullanılan bir makine.”

“Hiçbir fikrim yok ama dediğim gibi, adam bilgi teknolojileri mühendisi.”

“Ne kadar kıskanç biri?” diye sordu Oleg. Diğer ikisi ona döndü.

“Birden ona kadar puan mı vereyim?” diye sordu Jimmy. Harry şerifin espri yapıp yapmadığını anlayamadı.

“Ölümcül derecede kıskanç olabilir mi, onu merak ettim” diye sordu Oleg, Harry'ye kararsızca bakarak.

“Bu delikanlı neden bahsediyor, Hole?” Jimmy kanarya sarısı kupasından höpürdeterek bir yudum aldı. “Lenny'nin birini öldürüp öldürmediğini mi soruyor?”

“Telefonda söylediğim gibi, vampirist dosyasıyla ilgili birkaç yarım kalan işi halletmeye çalışıyoruz ve Lenny kurbanlardan ikisiyle konuşmuş.”

“Valentin denen herif de onları öldürdü” dedi Jimmy. “Toksa artık bundan şüphe mi duyuyorsunuz?”

“Şüphemiz yok” dedi Harry. “Dediğim gibi, sadece Lenny

Hell'e bu konuşmaları sormak istedim. Henüz bilmediğimiz bir ayrıntıyı ortaya çıkarabilir miyim diye. Haritada adresinin buradan sadece birkaç kilometre uzakta olduğunu gördüm. Belki oraya gidip kapısını çalabiliriz diye düşündüm. Sırf kafamızdaki soru işaretinden kurtulmak için.”

Şerif iri eliyle kupasındaki amblemi okşadı. “Gazetede artık dedektiflik değil, hocalık yaptığın yazıyor.”

“Sanırım ben de Lenny gibiyim, serbest çalışıyorum.” Jimmy kollarını bağıladı ve sol gömlek kolu yukarı sıyrılıncaya solmuş bir çıplak kadın dövmesi görüldü. “Pekâlâ Hole. Senin de memnun olacağın üzere Nittedal karakolunda Tanrı’ya şükür pek bir olay yaşanmıyor. O yüzden beni aradıktan sonra birkaç telefon görüşmesi yapmakla kalmadım, arabayla Lenny’nin evine de gittim. Daha doğrusu, gidebildiğim yere kadar gittim. Domuz Evi bir orman yolunun sonunda. En yakın evden sonra bir buçuk kilometre daha gitmen gerekiyor. Yolda tıpkı kenarlarda olduğu gibi yarım metre kar var. Hiçbir teker ya da ayakkabı izi de görmedim. Sadece geyik ve tilki izleri var. Belki bir tane de kurt. Ne demek istediğimi anladın mı? Haftalardır o yoldan kimse geçmemiş Hole. Lenny’ye ulaşmak istiyorsan Tayland’a bir uçak bileti almalısın. Taylandlı kadın arayan erkekler en çok Pattaya’ya gidiyor. En azından ben öyle duydum.”

“Kar motosikleti” dedi Harry.

“Efendim?”

“Yarın arama emriyle gelirim bir kar motosikleti ayarlayabilir misin?”

Harry şerifin tüm neşesinin kaçtığını fark etti. Muhtemelen birer fincan kahve eşliğinde büyük şehirden gelen polisler kırsal yerlerde de başarılı polislik yapıldığını kanıtlamayı hayal etmişti. Ama onun yerine düşüncelerini ciddiye almayan ve tedarik müdürüymüş gibi ondan araç tahsis etmesini isteyen iki adamla karşılaşmıştı.

“Bir buçuk kilometrelik yol için kar motosikletine ihtiyacın yok” dedi Jimmy, soyulmaya başlayan yanık burnunun ucunu ovuşturarak. “Kayarak da gidebilirsin, Hole.”

“Kayak takımım yok. Kar motosikleti ve onu kullanacak biri lazım.”

Bu cümlelerin sonrasında bir ömür gibi gelen uzun bir sessizlik yaşandı.

“Arabayı da delikanlı kullanıyordu.” Jimmy başını eğdi. “Ehliyetin yok mu Hole?”

“Var ama bir keresinde araba sürerken bir polis memurunu öldürdüm.” Harry fincanını eline alıp kahveyi bitirdi. “Tekrar olmaması için sürmemeyi tercih ediyorum. Kahve için teşekkürler; yarın görüşürüz.”

“Bu neydi şimdi?” diye sordu Oleg, anayola çıkmak için sinyal verip kavşakta beklerlerken. “Bir şerif sana cumartesi günü yardım etmeye gönüllü oluyor ama sen ona ayak işleri yaptırıyorsun?”

“Öyle mi yaptım?”

“Evet!”

“Hımm. Sola sinyal ver.”

“Oslo sağda.”

“Navigasyona göre Aneby Pizza ve Izgara sola döndüğümüzde iki dakikalık mesafede.”

Kendini Tommy olarak tanıtan Aneby Pizza ve Izgara’nın sahibi, parmaklarını önlüğüne silerken Harry’nin gösterdiği fotoğrafa dikkatlice baktı.

“Belki olabilir ama Lenny’nin arkadaşının görüntüsünü hatırlamıyorum. Sadece Lenny’nin buraya geldiğini ve Oslo’daki o kadının öldürüldüğü gece yanında birinin olduğunu hatırlıyorum. Lenny yalnız bir adamdı, hep tek başına olurdu, buraya da çok gelmezdi. Geçen sonbahar aradığımızda o geceyi bu yüzden hatırladım.”

“Resimdeki adamın adı Alexander ya da Valentin. Konuşurlarken Lenny’nin ona bu isimlerden biriyle hitap ettiğini duydunuz mu?”

“Ne konuştuklarını hiç hatırlamıyorum. O gece servise sadece ben bakıyordum; karım da mutfaktaydı.”

“Ne zaman gittiler?”

“Bilmiyorum. Ortaklaşa sucuklu ve domuzlu ekstra büyük boy bir Knut Spesiyal yediler.”

“Bunu hatırlıyorsunuz, öyle mi?”

Tommy sırtıp parmağını hafifçe şakağına vurdu. “Benden bir pizza yiyin, üç ay sonra geldiğinizde size hangisi olduğunu söyleyeyim. Üstelik size karakoldakilere yaptığım indirimın aynısını yaparım. Tüm pizza hamurlarımız düşük karbonhidratlı ve yerfıstıklıdır.”

“Kulağa güzel geliyor ama oğlum arabada bekliyor. Yardımınız için sağ olun.”

“Lafi bile olmaz.”

Oleg gün ağarmaya başlarken arabayı çalıştırdı, ikisi de kendi düşüncelerine dalarak bir süre konuşmadılar. Harry kafasında bazı hesaplar yapıyordu. Valentin pekâlâ Lenny ile pizza yiyip Oslo’ya zamanında dönerek Elise Hermansen’i öldürmüş olabilirdi.

Yanlarından bir kamyon öyle hızlı geçti ki araba sallandı. Oleg boğazını temizledi. “Arama emrini nasıl çıkartacaksın?”

“Hı?”

“Birincisi, Cinayet Masası’nda çalışmıyorsun. İkincisi, arama emri için yasal bir nedenin yok.”

“Tok mu?”

“Durumu doğru anladıysam, hayır.”

“Durum neymiş, anlat bakalım” dedi Harry gülümseyerek. Oleg biraz yavaşladı. “Valentin’in kadınları öldürdüğü-

ne dair kesin deliller var. Lenny Hell bu kadınlarla tesadüfen tanışmış. Bu da polise Lenny Hell Tayland’da tatildeyken onun evine zorla girme hakkı vermez.”

“Doğru, bu gerekçelerle arama emri çıkarmak zor olacak. O yüzden Grini’ye gidelim.”

“Grini mi?”

“Halisteki Smith’le biraz konuşmayı düşünüyordum.”

“Bu akşam Helga’yla birlikte yemek yapacaktık.”

“Daha doğrusu, ölümcül kıskançlıkla ilgili konuşacağım. Yemek mi dedin? Anladım, Grini’ye tek başıma da gidebilirim.” “Grini yolumuzun üstü sayılır. Sorun değil.”

“Sen git, yemeğini yap. Smith’le işim uzun sürebilir.”

“Çok geç, seninle gelebileceğimi söyledin bir kere.” Oleg hızlandı, bir traktörü solladı ve uzunları yaktı.

Bir süre daha konuşmadılar.

“Altmış” dedi Harry, telefonunda tuşlara basarken.

“Ve buzlu” dedi Oleg. Ayağını hafifçe gazdan çekti. “Wyller? Ben Harry Hole. Umarım cumartesi günü evinde oturup sıkılıyorsundur. Ah, öyle mi? O zaman yanındaki sevgili hanımefendi her kimse ona bitik ama efsanevi bir dedektife birkaç şeyi kontrol etmesinde yardımcı olman gerektiğini söyleyeceksin.”

“Ölümcül kıskançlık” dedi Halisteki Smith, az önce gelen misafirlere sertçe bakarak. “İlginç bir konu. Ama bunca yolu gerçekten bunu konuşmak için mi geldiniz? Bu daha çok Sta-le Aune’nin uzmanlık alanı değil mi?”

Oleg ona katılır gibi başını salladı.

“Şüphelerin olduğu için seninle konuşmak istedim” dedi Harry.

“Şüphelerim mi?”

“Valentin’in buraya geldiği gece bir şey dedin. Bildiğini söyledin.”

“Neyi bildiğini?”

“İşte onu söylemedin.”

“Şoktaydım, muhtemelen daha neler demişimdir.”

“Hayır, ilk defa az konuşuyordun Smith.”

“Duydun mu, May?” Halisteki Smith onlara çay koyan ufak tefek kadına bakıp güldü.

Kadın gülümseyerek başını salladı, demlik ve bir fincanla oturma odasından çıktı.

“Sırf ‘biliyordun’ dedim diye bir şeylerden şüphelendiğimi mi düşündün?” diye sordu Smith.

“Anlaşılmaz bir şey gibi söyledin” dedi Harry. “Valentin’in nasıl bildiğini çözemediğin bir şeymiş gibi. Yanılıyor muyum?”

“Bilmiyorum Harry. Konu benim bilinçaltımsa böyle sorulara en az benim kadar, hatta benden bile iyi cevaplar verebilirsin. Neden soruyorsun?”

“Çünkü yeni bir adam türedi. Nedense aceleyle Tayland’a kaçmış. Wyller’den araştırmasını istedim. Adamın adı yola çıktığı düşünülen zaman dilimindeki hiçbir yolcu listesinde yok. Son üç aydır banka ve kredi kartlarıyla Tayland ya da başka bir yerde hiçbir işlem yapmamış. Daha da ilginç, Wyller adını geçen sene üç boyutlu yazıcı alanların listesinde buldu.”

Smith, Harry’ye baktı. Ardından yüzünü mutfak penceresine döndü. Kar, dışarıdaki karanlıkta toprağı yumuşak ve ışıltılı bir battaniye gibi örtüyordu. “Valentin ofisimin nerede olduğunu biliyordu. ‘Biliyordu’ derken bunu kastettim.”

“Adresini mi yani?”

“Hayır, demek istediğim, çiftliğin kapısından doğruca ahıra yürüdü. Ofisimin orada olduğunu bilmesine imkân yoktu. Geceleri genelde orada vakit geçirdiğimi de bilemezdi.”

“Belki pencereden ışığı görmüştür?”

“Çiftlik kapısından penceredeki ışık görünmüyor. Benimle gelin, bir şey göstermek istiyorum.”

Ahıra yürüdüler, kapısını açıp ofise girdiler. Smith bilgisayarını açtı.

“Tüm güvenlik kamerası kayıtlarını burada tutuyorum, birazdan bulurum” dedi ve bilgisayarı kurcalamaya başladı.

“Güzel çizim” dedi Oleg, duvardaki yarasa adamı başıyla işaret ederek. “Ürkütücü.”

“Alfred Kubin” dedi Smith. “*Der Vampyr*. Babamda Kubin’in çizimlerinin olduğu bir kitap vardı. Diğer çocuklar kötü korku filmleri izlemek için sinemaya giderken ben evde oturup o kitaba bakardım. Ama May ne yazık ki Kubin’in resimlerini eve getirmeme izin vermiyor. Dediğine göre kâbuslarına giriyormuş. Kâbus demişken, Valentin’in kaydını buldum.”

Smith görüntüyü açınca Harry ile Oleg onun omuzlarının üzerinden eğilerek ekrana baktılar.

“İşte tam bu anda ahıra geliyor. Görüyorsunuz, hiç tereddüt etmiyor. Nereye gideceğini çok iyi biliyor. Ama nasıl? Valentin’le terapi seanslarını burada değil, şehir merkezinde kiraladığım bir ofiste yapıyordum.”

“Yani birisinin ona önceden talimat verdiğini mi söylüyorsun?”

“Birisinin Valentin Gjertsen’e talimat vermiş olabileceğini söylüyorum. En başından beri bu davayla ilgili sorun buydu. Vampiristler bu cinayetlerde görülen ince planları yapacak yeteneğe sahip degillerdir.”

“Hımm. Valentin’in dairesinde üç boyutlu yazıcı bulamadık. Anahtarların kopyalarını onun için başka birisi çıkarmış olabilir. Onu terk eden kadınların evlerine girebilmek için anahtarları önceden kendisi için kopyalamış biri. Kadınlar tarafından reddedilen. Onları başka erkeklere kaptıran.”

“Daha güçlü adamlara kaptıran” dedi Smith.

“Kıskançlık” dedi Harry. “Ölümcül kıskançlık. Hem de bir sineği bile incitmemişken.”

“Bir adam kimseyi incitemiyorsa bunu başkasına yaptırması gerekir. Onun beceremediği şeyleri yapabilen birine.”

“Bir katile” dedi Smith, yavaşça başını sallayarak.

“Sadece öldürmek için öldürmeye hazır birine. Valentin Gjertsen’e. Öyleyse biri planları yapıyor, diğeri uyguluyordu. Bir menajer ve sanatçı gibi.”

“Kahretsin” dedi Smith, elleriyle yanaklarını ovuşturarak. “Tezim işte şimdi bir anlam ifade etmeye başladı.”

“Ne açıdan?”

“Geçenlerde Lyon’daydım ve vampirist cinayetleriyle ilgili bir konuşma yaptım. Meslektaşlarım ilham verici çalışmamdan heyecan duysalar da onlara bu çalışmayı çığır açıcı olmaktan alıkoyan eksik bir şeyin olduğunu söyleyip durdum. O da bu cinayetlerin oluşturduğum vampirist profiline hiç uymaması.”

“Mesela?”

“Benim vampirist profilim, şizofreni ve paranoyadan mustarip olan, şiddetli kan arzusu yüzünden en yakınında kim varsa onu öldüren, plan ve sabır gerektirmeyen cinayetler işleyen biri. Oysa bu vampiristin cinayetleri daha çok bir mühendis aklını işaret ediyor.”

“Bir beyni” dedi Harry. “Valentin’in yakınında olan, polise yakalanmaması için onun özgürce hareket etmesini engelleyen biri. Bu beyin, Valentin’e kadınların ev anahtarlarını verdi. Resimlerini, günlük yaşantılarıyla ilgili bilgileri, eve ne zaman gelip gittiklerini, yani Valentin’in kimliğini ifşa etmek zorunda kalmadan onları avlaması için ihtiyacı olan her şeyi. Valentin böyle bir teklifi nasıl geri çevirebilirdi ki?”

“Mükemmel bir ortaklık” dedi Smith.

Oleg boğazını temizledi.

“Evet?” dedi Harry.

“Polis yıllarca Valentin’i bulmaya çalışırken Lenny Hell onu nasıl buldu?”

“Güzel soru” dedi Harry. “Hapishanede tanışmış olamazlar. Lenny’in geçmişi tertemiz.”

“Ne dedin?” diye sordu Smith.

“Tertemiz.”

“Hayır, ismi soruyorum.”

“Lenny Hell” diye tekrarladı Harry. “Neden sordun?”

Hallstein Smith cevap vermedi, ağzını açarak öylece Harry’ye bakakaldı.

“Kahretsin” dedi Harry sakince.

“Ne oldu?” diye sordu Oleg.

“İkisi de hastaydı” dedi Harry. “Aynı psikologa giden iki hasta. Valentin Gjertsen’le Lenny Hell senin bekleme salonunda tanıştı, değil mi Hallstein? Haydi ama, başka cinayetlerin işlenmesi söz konusuysen gizlilik yemininden bahsedeyim deme.”

“Evet, Lenny Hell’in bir süre önce hastam olduğu doğru. Onunla burada görüşürdük, dolayısıyla geceleri ahırda çalışma alışkanlığımdan haberdardı. Ama Valentin’le ikisi burada tanışmış olamazlar. Valentin’in seansları şehirde oluyordu.”

Harry sandalyesinde öne doğru eğildi. “Peki Lenny Hell’in kendisini terk eden kadınları öldürmesi için Valentin Gjertsen’le beraber çalışan ölümcül derecede kıskanç biri olma ihtimali var mı?”

Hallstein Smith iki parmağıyla dalgın dalgın çenesini okşadı. Başını aşağı yukarı salladı.

Harry sandalyeye yaslandı. Bilgisayar ekranına baktı ve yaralı halde ahırdan çıkan Valentin’in donmuş görüntüsünü gördü. Ahıra girerken 74,7 kiloyu gösteren kadradaki ibre şimdi 73,2 kiloyu gösteriyordu. Demek ki ofisin zemininde bir buçuk kilo kan bırakmış olmalıydı. Basit bir matematik işlemiydi ve hesap artık tutuyordu. Valentin Gjertsen artı Lenny Hell. Cevap ikiydi.

“O halde dosya yeniden açılmalı” dedi Oleg.

Gunnar Hagen saatine bakarak “Böyle bir şey olmayacak” dedi.

“Neden?” diye sordu Harry, Rita’dan hesabı isteyerek. Cinayet Masası şefi iç çekti. “Çünkü dava

çözüldü Harry. Ayrıca anlattıkların bana daha çok komplo teorisiymiş gibi geliyor. Lenny Hell denen adamın kurbanların ikisiyle temas kurması gibi rastlantılar, sırf Valentin çiftliğe girince sağa dönmesi gerektiğini *biliyormuş gibi* göründü diye yaptığın psikolojik tahminler... Bunların gazetecilerin ve yazarların Kennedy'nin CIA tarafından öldürüldüğünü ya da gerçek Paul McCartney'nin aslında yaşamadığını iddia etmesinden ne farkı var? Vampirist davası hâlâ gündemden düşmedi; bu davayı böyle bir delile dayanarak tekrar açarsak kendi kendimizi maskara etmiş oluruz.”

“Endişelendiğin şey bu mu şef? Maskara gibi görünmek mi?”

Gunnar Hagen gülümsedi. “Bana öyle bir ‘şef derdin ki zaten kendimi maskara gibi hissedirdim Harry. Çünkü herkes asıl şefin sen olduğunu bilirdi. Ama sorun değil, dert etmiyordum; işini yaptığın için bizimle eğlenmeye hakkın vardı. Ama bu dosya artık kapandı. Hem de sımsıkı bir şekilde.” “Mikael Bellman” dedi Harry. “Adalet bakanı olmak üzereyken kimsenin itibarını zedelemesini istemiyor.”

Hagen omuz silkti. “Beni cumartesi akşamı kahve içmeye davet ettiğin için sağ ol, Harry. Evde durumlar nasıl?”

“İyi” dedi Harry. “Rakel sağlığına kavuştu. Oleg de kız arkadaşıyla akşam yemeği yapıyor. Senden ne haber?”

“Ah, ben de iyiyim. Katrine’le Björn kendilerine bir ev aldılar. Gerçi senin haberin vardır.”

“Hayır, bilmiyordum.”

“İlişkilerine küçük bir ara verdiler ama şimdi devam etme kararı aldılar. Hatta Katrine hamile.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, haziranda doğuracak. Hayat devam ediyor.” “Bazıları için öyle” dedi Harry, Rita’ya iki yüz kronluk bir banknot uzatıp para üstünü beklerken. “Ama diğerleri için değil. Mesela Schröder’de hâlâ her şey aynı.”

“Anladım” dedi Gunnar Hagen. “Artık sadece nakit parayla çalışan bir yer kalmadı sanıyordum.”

“Onu kastetmedim. Teşekkürler Rita.”

Hagen garsonun gitmesini bekledi. “O yüzden mi benimle burada buluşmak istedin? Bana hatırlatmak için mi? Unuttuğumu mu düşünüyordun?”

“Hayır, düşünmüyordum” dedi Harry. “Ama Marte Ruud’a ne olduğunu öğrenene kadar bu dava çözülmüş sayılmaz. Ne ailesi, ne burada çalışan insanlar, ne de benim için. Senin için de öyle. Ayrıca biliyorsun ki Mikael Bellman dosyayı bir daha açılmaması için sımsıkı kapattıysa ben de camı kırar, öyle açarım.”

“Harry...”

“Bak, sadece bir arama emrine ve eksik kalan bu tek parçayı araştırmak için iznine ihtiyacım var. Bundan sonra duracağıma söz veriyorum. Bana son bir iyilik yap Gunnar. Sonra bırakacağım.”

Hagen gür kaşlarından birini kaldırdı. “Gunnar mı?” Harry omuz silkti. “Kendin söyledin, artık benim şefim değilsin. Haydi ama, sen daima polisliğin layığıyla yapılmasını savunan biri oldun Gunnar.”

“Bu yaptığın biraz yalakalığa giriyor, farkında mısın?” “Yani?”

Hagen uzun bir nefes verdi. “Söz vermiyorum ama düşüneneğim. Oldu mu?” Cinayet Masası şefi ayağa kalkıp paltosunu ilikledi. “Davalarda ilk kez çalışmaya başladığımda bana verilen bir nasihati hatırladım Harry. Hayatta kalmak istiyorsan ne zaman boş vereceğini öğrenmelisin.”

“İyi bir nasihat olduğu kesin” dedi Harry, kahve fincanını dudaklarına götürüp Hagen’a bakarak. “Tabii hayatta kalmanın matah bir şey olduğunu düşünüyorsan.”

Pazar sabahı

“İşte oradalar” dedi Harry. Hallstein Smith yavaşladı ve arabayı orman yolunun ortasında kollarını bağlayarak dikilen iki adamın önünde durdurdu.

“Bırrr” dedi Smith, ellerini rengârenk blazer ceketinin ceplerine daldırarak. “Haklıymışsın, daha kalın giyinmeliymişim.”

Harry üzerine kurukafa, çapraz duran iki kemik ve altlarına ‘St. Pauli’ yazısı işlenmiş siyah yün beresini çıkarıp “Bunu al” dedi.

“Sağ ol” dedi Smith, bereyi kulaklarına kadar çekerek.

“Günaydın, Hole” dedi şerif. Arkasında, yolun arabayla gidilemeyen kısmında iki kar motosikleti bekliyordu.

“Günaydın” dedi Harry güneş gözlüğünü çıkartarak. Kardan vuran günışığı gözlerini acıttı. “Bu kadar kısa zamanda yardım etmeyi kabul ettiğin için de teşekkür ederim. Bu, Hallstein Smith.”

Şerif “Teşekkür etmene gerek yok, işimizi yapıyoruz” dedi ve kendisi gibi giyinmiş olan adama başını salladı. Mavi-beyaz tulumlar içinde iri çocuklara benziyorlardı. “Artur, sen ceketli arkadaşını alır mısın?”

Harry, Smith’i ve polis memurunu taşıyan kar motosikletinin yolda gözden uzaklaşmasını izledi. Elektrikli testereyi andıran sesi keskin, soğuk havayı adeta kesiyordu.

Jimmy diğer aracın uzun selesine oturdu ve kontak anahtarını çevirmeden önce öksürdü. “Kasaba şerifinin kar motosikleti sürmesine izin verirsin, değil mi?”

Harry güneş gözlüğünü tekrar takıp şerifin arkasına geçti.

Dün akşamki konuşmaları kısa sürmüştü.

“Jimmy.”

“Ben Harry Hole. Gereken şeyi hallettim. Kar motosikletini ayarlayıp yarın sabah bize evin yolunu gösterir misin?”

“Aa.”

“iki kişi olacağız. ”

“Nasıl oldu da?..“

“On bir buçuk diyelim mi?”

Kısa bir sessizlik olmuştu.

“Tamam. “

Kar motosikleti, öndekinin bıraktığı izleri takip etti. Aşağıdaki vadiye dağılmış olan seyrek evlerin camlarına ve kilisenin kulesine gümüşü vuruyordu. Güneşi kapatan sık çam ormanına geldiklerinde sıcaklık hızla düştü. Buz tutan nehrin geçtiği arazideki bir çukurluğa girdiklerinde hava daha da soğudu.

Yolculuk sadece üç dört dakika sürmesine rağmen üzeri otlarla dolu buz tutmuş bir çitin dibinde bekleyen Smith ve polis memurunun yanında durduklarında Harry'nin hâlâ dışları takırdıyordu. Önlerinde karla kaplanmış, dövme demirden bir bahçe kapısı vardı.

“İşte karşınızda Domuz Evi” dedi şerif.

Bahçe kapısının otuz metre ilerisinde dört yanı uzun çam ağaçlarıyla korunan, gösterişli ama viran halde üç katlı bir ev seçiliyordu. Duvarları kaplayan tahtalar bir zamanlar boyalıysa bile artık tüm boyları dökülmüş, ev gri ve gümüş rengin farklı tonlarına bürünmüştü. Pencerelerdeki perdeler kaba kumaştan ve brandadan yapılmış gibi duruyordu.

“Ev yapmak için karanlık bir yer” dedi Harry.

“Üç katlı eski stil gotik bir ev” dedi Smith. “Buranın inşaat yönetmeliğini ihlal ediyor olmalı, değil mi?”

“Hell ailesi tüm yönetmelikleri çiğnerdi” dedi şerif. “Ama yasaları asla çiğnemezlerdi.”

“Hımm. Sizden kapıyı açmak için alet isteyebilir miyim, şerif?”

“Artur, levyeyi getirdin mi? Haydi halledelim şu işi.”

Harry kar motosikletinden inince bacaklarının yarısına kadar kara gömüldü ama bahçe kapısına ulaşıp üzerinden tırmanmayı başardı. Diğer üçü peşinden geldi.

Evin önünde kapalı bir veranda vardı. Güneye baktığına göre ev belki de yazları gün ortasında biraz olsun güneş alıyor olabilirdi. Yoksa tatarcıkların tüm kanınizi emebileceği böyle bir yerde veranda yapmanın ne anlamı vardı ki? Harry evin kapısına gitti, buzlu canım arkasında bir şeyler görmeye çalıştı ve modası geçmiş kapı ziline üzerindeki paslı kırmızı düğmeye bastı.

Evin derinliklerinden bir zil sesi geldi; en azından düğme çalışıyordu.

Diğer üç adam arkasında dikilirken Harry zili bir daha çaldı.

“Evde olsaydı bizi kapının önünde bekliyor olurdu” dedi şerif. “Bu kar motosikletlerinin sesi iki kilometreden duyuluyor ve yolun çıktığı tek yer burası.”

Harry tekrar denedi.

“Lenny Hell zili Tayland'dan duyamaz” dedi şerif. “Ailemi kayağa götüreceğim, o yüzden şu camı

kırılım Artur.”

Polis memuru levyeyi savurunca kapının yanındaki pencere tuzla buz oldu. Eldivenlerinden birini çıkardı, elini içeri soktu ve dikkatli bir yüz ifadesiyle bir süre kapıyı kurcaladıktan sonra bir kilit sesi duyuldu.

Jimmy kapıyı açtı ve elini uzatarak “Önden buyur” dedi.

Harry içeri girdi.

İlk düşündüğü şey, evde kimse oturmuyormuş gibi görün-

mesiydi. Belki de ünlü insanların müzeye dönüştürülen modern ve konfordan yoksun evlerini hatırlatmıştı ona. On dört yaşındayken anne babası ve kız kardeşiyle Moskova’ya gittiklerinde ziyaret ettikleri Fyodor Dostoyevski’nin evi gibi, burası Harry’nin o güne dek gördüğü en ruhsuz ev olmuştu. Harry üç sene sonra *Suç ve Ceza*’yı okuduğunda bu yüzden şoke olmuştu herhalde.

Harry holü geçip geniş oturma odasına gitti. Duvardaki düğmeye bastı ama hiçbir lamba yanmadı. Artık griye dönen beyaz perdelerden sızan güneş, kendi ağzından çıkan buharı görmesine yetti. Odaya rastgele yerleştirilmiş demode mobilyaların sayısı öyle azdı ki takım halindeki masa, sehpa ve sandalyeler şiddetli bir miras kavgasında bölünmüş gibiydi. Ağır tabloların muhtemelen sıcaklık değişimleri yüzünden duvarlarda yamuk yumuk durduğunu gördü. Lenny Hell’in Tayland’da olmadığını da gördü.

Ruhsuzdu.

Lenny Hell ya da en azından Harry’nin fotoğrafta gördüğüne benzeyen biri, yeterince sarhoş olduğunda sızan Harry’nin büyükbabası gibi haşmetli bir duruşla berjer koltukta öylece oturuyordu. Aralarındaki tek fark, yerden biraz yüksekte duran sağ ayağı ve kolçağın birkaç santim yukarısına kalkmış olan sağ koluydu. Bir başka deyişle, vücudu katılaştıktan sonra hafif sola doğru eğilmişti. Ve bu çok uzun zaman önce olmuştu. Belki de beş ay.

Başı Harry’ye bir paskalya yumurtasını anımsattı. Kırılgan, kuru, içi boş. Sanki kafası büzülmüş, gerilen ağzı aralanarak dişlerini tutan gri ve kuru dişetlerini ortaya çıkarmıştı. Alnında siyah bir delik vardı ve etrafında kan yoktu. Lenny Hell başını arkaya yaslamış, dik dik tavana bakıyordu.

Harry arkaya yürüyünce uzun sırtlı koltuktaki mil deliğini fark etti. Koltuğun dibinde cep feneri biçiminde siyah metal bir nesne duruyordu. Görür görmez ne olduğunu anladı. On yaşlarındayken büyükbabası Noel yemeğinde yedikleri domuz pirzolasının nereden geldiğini öğrenmesinin iyi olacağını düşünmüş ve onu ahıra götürüp Heidrun adındaki iri domuzun alnına kesim maskesi dediği ama aslında maske olmayan bir alet takmıştı. Sonra bir şeye basmış ve Heidrun gafil avlanmış gibi sert bir patlama sesiyle sıçrayıp yere devrilmişti. Ardından büyükbabası domuzun kanını boşaltmaya başlamıştı ama Harry’nin en çok akimda kalan barut kokusu ve Heidrun’un bir süre sonra seğirmeye başlayan bacakları olmuştu. Büyükbabası bedenin böyle çalıştığını, aslında Heidrun’un çoktan ölmüş olduğunu söylese de Harry yıllarca kâbuslarında seğiren domuz bacakları görmüştü.

Harry'nin arkasındaki döşeme tahtaları gıcırdadı ve hızla kesilen nefes sesleri duyuldu.

“Lenny Hell mi?” diye sordu Harry, arkaya dönmeden.

Şerif iki kez boğazını temizledikten sonra ancak bir şey söyleyebildi. “Evet.”

“Daha fazla yaklaşmayın” dedi Harry. Çömelip etrafa göz gezdirdi.

Oda onunla konuşmuyordu. Suç mahalli suskundu. Belki çok eski olduğu, belki de bir suç mahalli değil, daha fazla yaşamak istemediğine karar vermiş bir adamın canına kıydığı basit bir oda olduğu içindi.

Harry telefonunu çıkarıp Björn Holm'u aradı.

“Aneby, Nittedal'de bir cesedim var. Artur adında biri arayıp seni nerede karşılayacağımı söyleyecek.”

Harry telefonu kapatıp mutfığa gitti. Düğmeye bastı ama buranın da ışığı yanmıyordu. Lavaboda duran ve içinde katılaşmış küflü bir sosun olduğu tabak dışında her şey yerli yerindeydi. Buzdolabının önünde buz tutmuş bir su birikintisi vardı.

Harry mutfaktan çıkıp hole döndü.

“Sigorta kutusunu bulur musun?” diye sordu Artur'a.

“Elektrik kesik olabilir” dedi şerif.

“Kapı zili çalışıyor” dedi Harry. Ardından holden yukarı doğru kıvrılan merdiveni tırmandı.

Birinci katta üç yatak odasına göz attı. Hepsi özenle temizlenmişti, ne var ki birinde yatak örtüsü açılıp sandalyenin üzerine giysiler asılmıştı.

ikinci katta belli ki çalışma odası olarak kullanılan bir odaya girdi. Raflarda kitaplar ve dosyalar vardı. Pencerenin önünde ise üzerinde bir bilgisayar ve üç geniş monitörün olduğu dikdörtgen bir masa. Harry arkasını döndü. Kapının yanındaki masada yaklaşık yetmiş beş santimetrekarelik bir kutu duruyordu; metal çerçevesi siyahtı, kenarları camdan; içinde küçük beyaz bir plastik anahtar vardı. Bir üç boyutlu yazıcı.

Uzaktan bir çan sesi geldi. Harry pencereye gitti. Evden bakıldığında kilise görülebiliyordu; herhalde pazar ayını için çan çalıyorlardı. Yüksekliği genişliğinden fazla olan ev, sanki Hell ailesi her şeyi gören ama görünmeyen bir yer istiyormuş gibi ormanın ortasına bir kule gibi inşa edilmişti. Harry'nin gözleri önündeki masada duran bir dosyaya takıldı. Daha doğrusu, kapağında yazan isme. Dosyayı açıp ilk sayfayı okudu. Kitaplıkta birbirinin aynı olan diğer dosyalara baktı. Merdivene döndü.

“Smith!”

“Efendim?”

“Buraya gel!”

Psikolog otuz saniye sonra odaya girdi. Ama Harry'nin dosyayı karıştırdığı masaya yaklaşmak yerine yüzünde şaşkın bir ifadeyle kapıda durdu.

“Bunları hatırladın mı?” diye sordu Harry.

“Evet.” Smith kitaplığa gidip dosyalardan birini aldı. “Bunlar benim. Benim kayıtlarım. Çalınanlar.”

“Sanırım bu da öyle” dedi Harry, dosyayı Hallstein Smith'in etiketini okuyacağı şekilde havaya kaldırarak.

“Alexander Dreyer. Evet, bu benim elyazım.”

“Buradaki terminolojiyi anlamıyorum ama görebildiğim kadarıyla Dreyer, *Dark Side of the Moon*'a takıntılıymış. Kadınlara. Ve de kana. Vampirizme olan ilgisinin artabileceğini ve böyle bir durumda gizlilik yeminini bozup endişelerini polise bildirebileceğini yazmışsın.”

“Dediğim gibi, Dreyer benimle görüşmeyi bıraktı.”

Harry açılan bir kapı sesi duydu ve pencereden dışarı bakınca polis memurunun başını verandanın tirabzanından sarkıtıp kara kustuğunu gördü.

“Sigorta kutusunu nerede arıyorlardı?”

“Bodrumda” dedi Smith.

“Burada bekle” dedi Harry.

Aşağı indi. Holün lambası artık yanıyordu ve bodrumun kapısı açıktı. Dar ve karanlık basamaklardan inerken eğilmek zorunda kalmasına rağmen başını bir şeye çarptı ve kafa derisinin açıldığını hissetti. Bir su borusunun kenarıydı bu. Az sonra ayaklarının altında sert bir zemin hissetti. Kilerin dışında asılı duran çıplak ampulü gördü. Jimmy kollarını gevşekçe yana sarkıtmış, içeri bakarak dikiliyordu.

Harry onun yanma gitti. Oturma odasındaki ceset çürüme belirtileri gösterse de soğuk hava kokuyu gizlemişti. Burası ise rutubetliydi ve soğusa bile asla yukarısı gibi sıfırın altına düşmezdi. Harry kilere biraz daha yaklaşınca çürük patates sandığı kokunun başka bir cesetten geldiğini fark etti.

Sakince “Jimmy” dedi. Şerif irkilerek ona doğru döndü. Gözleri fal taşı gibi açıktı ve alnında küçük bir kesik vardı. Harry önce ürktü ama sonra şerifin de merdivendeki su borusuna başını çarptığını anladı.

Şerif kenara çekilince Harry kilerin içine baktı.

Bir kafesti burası. İki metreye üç metre. Demir tellerden yapılmıştı ve kapısında açık bir asma kilit

duruyordu. Ancak içinde tutsak edilmiş biri yoktu. Bir zamanlar o boş kabuğun içinde olan şey gitmişti çünkü. Yine ruhsuzluk. Fakat Harry genç polisin neden bu kadar sarsıldığını anlayabiliyordu.

Çürüme seviyesi uzun zaman önce öldüğünü gösterse de kafesin tellerle örülmüş tavanından sarkan çıplak kadına fareler ve sıçanlar ulaşmamıştı. Cesedin bütünlüğü bo-zulmadığından Harry ona ne yapıldığını tüm ayrıntılarıyla görebiliyordu. Bıçak. Çoğunlukla bıçak. Harry şimdiye dek çok farklı yollarla kesilip biçilen insan görmüştü. Buna duyarsızlaştığınızı düşünebilirdiniz. Kısmen duyarsızlaşıyordunuz. Gelişigüzel şiddetin, sert kavgaların, etkili ve ölümcül bıçaklamaların, törensel deliliklerin sonuçlarını görmeye alıştıyordunuz. Yine de bunlar sizi bu ölüm şekline hazırlamıyordu. Amacının ne olduğunu görebildiğiniz böylesi bir tahribata. Kurbanın neler olup bittiğini fark ettiğinde duyduğu o fiziksel acıya ve müthiş dehşete. Katilin ulaştığı cinsel hazza ve yaratıcı tatmin duygusuna. Ve elbette cesedi bulanların yaşadığı şoka, çaresiz üzüntüye. Katil istediğini elde etmiş miydi?

Şerif arkasında öksürmeye başladı.

“Burada olmaz” dedi Harry. “Dışarı çık.”

Şerifin sarsak adımlarını duyarken kapıyı açıp kafesin içine girdi. Asılı duran kız cılızdı, teni dışarıdaki kar kadar beyazdı ve üzerinde kırmızı noktalar vardı. Hayır, kan değildi. Çildi bunlar. Karnının yukarısında mermiyle oluşmuş siyah bir delik vardı.

Harry acılarından kurtulmak için kendini asmış olabileceğinden şüphelendi. Ölüm nedeni tabii ki karnındaki mermi deliğiydi ama öldükten, artık vücudu çalışmadıktan sonra öfkeyle cesedine ateş edilmiş de olabilirdi. Bir çocuğun bozulan oyuncağını kırması gibi.

Harry kızın yüzüne düşen kızıl saçlarını kenara çekti. Artık şüphesi kalmamıştı. Kızın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Neyse ki. Çok geçmeden hayaleti gece rüyalarına girmeye

başladığında Harry onu bu halde, yüzünde bir hiçlikle görmeyi yeğlerdi.

“Ki-kim o?”

Harry arkasını döndü. Hallstein Smith, başındaki St. Pauli beresini soğuktan donar gibi gözlerine kadar çekmişti ama Harry onu titreten şeyin soğuk olduğundan emin değildi. “Marte Ruud.”

Pazar akşamı

Harry başını ellerinin arasına almış, üst kattan gelen konuşmaları ve ağır ayak seslerini dinleyerek oturuyordu. Oturma odasındaydılar. Mutfakta. Holde. Şeritler çekiyor, küçük beyaz bayraklar dikey, resim çekiyorlardı.

Biraz sonra zor da olsa başını kaldırıp tekrar baktı.

Şerife olay yeri inceleme ekibi gelene kadar Marte Ruud'u indirmemelerini söylemişti. Valentin'in arabasının bagajında kan kaybından öldüğü ve arabada bolca kan örneği olduğu söylenebilirdi elbette. Ne var ki kafesin sol tarafında yerde duran döşek ayrı bir hikâye anlatıyordu. Siyahı ve zamanla insan bedeninden dökülen şeylere doyduğu belliydi. Döşegin hemen yukarısında ise kafesin teline takılmış bir kelepçe vardı.

Merdivenden ayak sesleri geldi. Önce yüksek sesle küfreden tanıdık bir ses duyuldu, ardından alnında kanayan bir kesikle Björn Holm belirdi. Harry'nin yanına geldi ve bir süre kafese baktıktan sonra ona döndü. "İki adamımızın başında neden aynı yaranın olduğunu şimdi anladım. Görüyorum ki sende de varmış. Ama hiçbiriniz bana söyleme ihtiyacı duymadı, ha?" Hızla döndü ve merdivene doğru seslendi. "Su borusuna dikka..."

"Of!" diye inledi boğuk bir ses.

"Merdiveni öyle bir yapmışlar ki başını çarpmadan *garanti...*"

"Ona bakmak istemiyorsun" dedi Harry sakince.

"Ne?"

"Ben de istemiyorum Björn. Neredeyse bir saattir buradayım ve hâlâ çok zor."

"O zaman neden burada oturuyorsun?"

Harry ayağa kalktı. "Burada çok uzun süre yalnız kalmış. Düşündüm ki..." Harry sesinde duygularını açığa çıkaran titremeyi duydu. Hızla merdivene yöneldi ve alnını ovuşturarak dikilen adli tıp görevlisine başını salladı.

Şerif holde telefonuyla konuşuyordu.

"Smith?" diye sordu Harry.

Şerif üst katı işaret etti.

Harry odaya girdiğinde Hallstein Smith bilgisayarın önünde oturarak üzerinde Alexander Dreyer'in adının olduğu dosyayı okuyordu.

Başını kaldırdı. "Aşağıdaki şey Alexander Dreyer'in işi Harry."

“Ona Valentin diyelim. Emin misin?”

“Hepsi notlarımda var. Kesikler. Bana zamanında anlattı. Kadınlara işkence yapıp öldürmekle ilgili fantezilerden bahsetti. Bir sanat eseri planlar gibi tarif etti.”

“Ve sen onu polise bildirmedin, öyle mi?”

“Düşündüm elbette; ancak tüm hastalarımızın hayallerinde işledikleri tuhaf suçları bildirecek olsaydık ne biz, ne de polis başka bir işle uğraşabilirdi Harry.” Smith yüzünü ellerine gömdü. “Ama bildirseydim bunca kişinin şu anda yaşıyor olacağını düşünüyorum ve...”

“Kendine bu kadar yüklenme Hallstein. Polis bir şey yapabilir miydi, o bile belli değil. Lenny Hell senden çaldığı notları kullanıp Valentin’in fantezilerini taklit etmiş de olabilir.” “İmkânsız değil. Düşük bir ihtimal ama imkânsız değil.” Smith başını kaşdı. “Ama Hell notlarımı çalarak tam da aradığı gibi bir katil bulabileceğini nereden biliyordu, bunu hâlâ anlamıyorum.”

“Çok konuşuyorsun.”

“Ne?”

“Bir düşün istersen Smith. Lenny Hell’le ölümcül kıskançlık üzerine yaptığın konuşmalarda cinayet fantezileri kuran başka hastalarının da olduğundan bahsetmiş olamaz mısın?” “Eminim ki etmişimdir. Hastalarım daima böyle düşünen tek kişinin kendileri olmadığını açıklamaya çalışırım. Amacım onları sakinleştirmek ve bunları düşünmenin normal olduğunu...” Smith sustu ve elini ağızına götürdü. “Tanrım, yani tüm bunların sorumlusu ben... benim boşboğazlığım mı?”

Harry başını iki yana salladı. “Kendimizi suçlamak için yüz tane sebep bulabiliriz, Hallstein. Dedektiflik yaptığım dönemde en az bir düzine insan, seri katili gerektiği kadar çabuk yakalamayı başaramadığım için öldü. Hayatta kalmak istiyorsan boşvermeyi öğrenmek zorundasın.”

“Haklısın.” Smith yalandan güldü. “Gerçi bunu bir polisin değil, psikoloğun söylemesi gerekiyordu.”

“Evine git, ailenle akşam yemeği ye ve bunları bir süreliğine unut. Tord birazdan bilgisayarını incelemeye gelecek; neler bulabileceğini göreceğiz.”

“Tamam.” Smith ayağa kalktı, yün bereyi çıkardı ve Harry’ye uzattı.

“Sende kalsın” dedi Harry. “Biri sorarsa bugün buraya neden geldiğimizi hatırlarsın, ha?”

“Tabii ki” dedi Smith, bereyi yeniden başına geçirerek. Harry psikoloğun neşeli simasının tepesinde duran St. Pau-li kurukafasının gülünç olduğu kadar uğursuz da görüldüğünü düşündü o anda.

“Hem de arama emrin *yokken*, Harry!” Gunnar Hagen öyle bir bağırdı ki Harry telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. Hell’in bilgisayarının başında oturan Tord bile başını kaldırıp baktı.

“Oraya gitmişsin ve iznin olmadan eve zorla girmişsin! Sana açık ve net olmaz demiştim!”

“Ben zorla girmedim şef.” Harry pencereden vadiye baktı. Karanlık çökmeye başlamıştı ve ışıklar yanıyordu. “Kasabanın şerifi yaptı. Ben sadece zile bastım.”

“Onunla konuştum. Adam evi aramak için iznin olduğunu sanıyormuş.”

“Ben sadece gereken şeyi hallettiğimi söyledim. Hallettim de.”

“Neymiş o?”

“Hallstein Smith, Lenny Hell’in psikoloğu. Endişelendiği bir hastasını ziyaret etmeye tamamıyla yetkisi var. Hell’in iki cinayet kurbanıyla ilişkisi ortaya çıkınca Smith ondan endişelenmek için haklı gerekçelerinin olduğunu düşündü. Eski bir polis olduğum için de Hell’in şiddet gösterme ihtimaline karşı benden ona eşlik etmemi istedi.”

“Ve Smith bunu doğruluyor, öyle mi?”

“Elbette, şef. Bu psikolog-hasta olaylarının şakası olmaz.” Harry, Gunnar Hagen’ın öfke saçarken sahte bir kahkahayla gülmeyi başardığı duydum. “Bir şerifi kandırdın Harry. Bu ortaya çıkarsa mahkeme hiçbir delili ciddiye almayabilir ve...”

“Artık uzatma ve çeneni kapa, Gunnar.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Ne dedin?”

“Senden arkadaşça çeneni kapamanı istedim” dedi Harry. “Çünkü ortaya çıkacak bir durum yok. Eve girme biçimimiz kesinlikle doğrudur. Ayrıca dava açacak kimse kalmadı. Hepsi öldü Gunnar. Bugün olan tek şey, Marte Ruud’un başına ne geldiğini öğrenmemiz oldu. Ve Valentin Gjertsen’in yalnız olmadığını. Sen ya da Bellman bu işten nasıl zarar görebilirsiniz, anlamıyorum.”

“Umurumda olduğunu mu sanı...”

“Evet, umurunda. O yüzden emniyet müdürünün bir sonraki basın toplantısında ne diyeceğini sana şimdiden söyleyeyim: *Polis teşkilatı Marte Ruud’u bulmak için durmaksızın çalıştı ve bu kararlılık nihayet sonuç getirdi. Marte’nin ve tüm lanet Norveç halkının bunu hak ettiğine o boktan kalbimizle inanıyoruz.* Not aldın mı? Lenny Hell, emniyet müdürünün Valentin davasındaki başarısına hiçbir şekilde gölge düşüremez, şef. Bu ona fazladan bir mükâfat oldu. O yüzden rahatla ve bifteğinin tadını çıkar.” Harry telefonu pantolonunun cebine koydu. Yüzünü ovuşturdu. “Ne bulabildin, Tord?”

Bilgi işlem uzmanı başını kaldırdı. “Elektronik posta yazışmaları. Dediklerini doğruluyor. Lenny Hell, Alexander Dreyer’le ilk kez temas kurduğunda Dreyer’e adresini Smith’ten çaldığı hasta kayıtlarından bulduğunu söylüyor. Ardından doğrudan konuya girip ona işbirliği teklif ediyor.”

“‘Cinayet’ kelimesini kullanıyor mu?”

“Evet.”

“Güzel. Devam et.”

“İki gün sonra Dreyer, daha doğrusu Valentin ona cevap veriyor. Hasta kayıtlarının gerçekten çalındığını, bunun polis tarafından kurulmuş bir tuzak olmadığını kontrol etmesi gerektiğini yazıyor. Sonra da tekliflere açık olduğunu söylüyor.”

Harry, Tord’un omzunun üzerinden baktı. Ekranda yazan kelimeleri görünce ürperdi.

İlgi çekici tekliflere açığım, dostum.

Tord sayfayı aşağı kaydırıp devam etti: Lenny Hell birbir-leriyle sadece elektronik postayla iletişim kurmaları gerektiğini yazıyor ve Valentin’den hiçbir şekilde onun kim olduğunu bulmaya çalışmamasını istiyor. Valentin’e yüz yüze görüşmeden ona kadınların ev anahtarlarını ve ek talimatları verebileceği bir yer biliyor mu diye soruyor. Valentin de Ca-ğaloğlu Hamamı’nın soyunma odasını öneriyor...”

“Türk hamamı.”

“Elise Hermansen öldürülmeden dört gün önce Hell daire anahtarının ve diğer bilgilerin soyunma odasındaki dolaplardan birinde olduğunu, dolapta mavi boyayla lekelenmiş bir asma kilit bulunduğunu söylüyor. Şifresinin 0999 olduğunu belirtiyor.”

“Hımm. Hell demek ki Valentin’i yönetmekle kalmıyordu, onu uzaktan kumandayla yönlendiriyordu. Başka neler diyor?” “Ewa Dolmen ve Penelope Rasch için de benzer şeyler yazıyor. Ama Marte Ruud’un öldürülmesiyle ilgili hiçbir talimat yok. Hatta tam tersi. Bir bakalım... İşte burası. Marte Ruud kaybolduktan sonra Hell şunları yazıyor: *Harry Hole un hep gittiği o yerdeki kızı senin kaçırdığını biliyorum Alexander. Bu planımızda yoktu. Sanırım onu hâlâ evinde tutuyorsun. Bu kız yüzünden polis seni bulabilir Alexander. Hızlı davranmamız gerek. Kızı getir, ben icabına bakacağım. Haritada 60.148083, 10.777245 koordinatlarına gel. Gece çok az arabanın geçtiği boş bir yoldur. Bu gece saat birde orada ol, Hadeland 1 km’ yazan tabelada dur. Sağ taraftaki ormanın içine doğru tam yüz metre yürü, kızı yanmış büyük ağacın dibine bırak ve git.*

Harry ekrana baktı ve telefonunu çıkarıp koordinatları Google Maps’e girdi. “Buradan sadece birkaç kilometre uzakta. Başka bir şey var mı?”

“Hayır, son posta buydu.”

“Gerçekten mi?”

“Bilgisayarda şimdilik başka bir şey bulamadım. Belki telefonda görüşmüşlerdir.”

“Hımm. Bir şey bulursan haberim olsun.”

“Tamamdır.”

Harry merdivenden indi.

Björn Holm holde adli tıpçılardan biriyle konuşuyordu. “Küçük bir ayrıntı daha var” dedi Harry. “Şu su borusundan DNA örnekleri alın.”

“Ne?”

“Oradan ilk kez inen herkes su borusuna çarpıyor. Deri ve kan örneği bırakıyor. Bir nevi ziyaretçi defteri sayılır.”

“Peki.”

Harry ön kapıya yöneldi. Durup arkasına döndü.

“Bu arada, tebrik ederim. Dün Hagen’den öğrendim.”

Björn ona boş gözlerle baktı. Harry karnının üzerinde eliyle yuvarlak bir şekil çizdi.

“Ah, şu konu.” Björn Holm gülümsedi. “Teşekkürler.”

Harry dışarı çıktı, kış karanlığı ve soğuk onu kucaklarken ciğerlerine derin bir nefes çekti. Temizlenmiş hissetti. Çam ağaçlarından oluşan siyah duvara doğru yürüdü. İki kar motosikletini evle yolun açık olan kısmı arasında servis aracı olarak kullanıyorlardı ve Harry oradan bir arabaya binebileceğini biliyordu. Ama şu anda ikisi de burada değildi. Kar motosikletlerinin karı ezerek açtığı yolu buldu, ayaklarının kara saplanmadığından emin oldu ve yürümeye başladı. Ev arkasındaki karanlığın içinde kaybolmuştu ki bir ses onu durdurdu. Kulak kesildi.

Kilise çanı. Bu saatte?

Bir cenaze ya da vaftiz töreni için mi çalındığını bilmiyordu. Tek bildiği, bu sesin tüylerini ürperttiği idi. O esnada önündeki zifiri karanlıkta bir şey belirdi. Hareket eden bir çift sarı, parlak göz. Hayvan gözleri. Sırtlan gözleri. Giderek artan bir homurtu da vardı. Gözler giderek yaklaştı.

Harry elini yüzüne siper etti ama önünde duran kar motosikletinin farlarının gözlerini kamaştırmasına engel olamadı.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu, ışığın arkasındaki ses.

Harry telefonunu çıkardı, uygulamayı açtı ve aracın sürücüsüne uzattı. “Buraya.”

60.148083, 10.777245.

Anayolun iki tarafı da ormanla kaplıydı. Araba yoktu. Mavi bir tabelada durdular.

Harry tabeladan ormanın içine doğru tam yüz metre gidince ağacı buldu.

Parçalamp yanan siyah ağaç gövdesine bata çıka yürüdü. Burada kar kalınlığı diğer yerler kadar çok değildi. Çömeldi ve kar motosikletlerinin farlarıyla aydınlanan ağacın kabuğunda diğerlerinden daha açık renkte bir iz gördü. Halat olabilirdi. Ya da zincir. Şayet öyleyse Marte Ruud buraya

getirildiği sırada hayattaydı.

“Buradaydılar” dedi, etrafa bakarak. “Valentin ve Lenny, ikisi de buradaydı. Belki de buluştular?”

Ağaçlar ona gönülsüz tanıklar gibi sessizce baktı.

Harry tabelaya geri döndü ve polis memurunun arkasına oturdu.

“Adli tıpçıları buraya getirin, ne kadar ipucu varsa toplasınlar.”

Polis memuru başını yana çevirdi. “Şimdi nereye gidiyorsunuz?”

“Kötü haberlerle şehre dönüyorum.”

“Marte Ruud’un ailesine haber verildiğini biliyorsunuz, değil mi?”

“Hımm. Ama Schröder’deki ailesine verilmedi.”

Ormanın içinden bir kuş, uyarıda bulunurcasına tiz bir sesle bağırdı. Ne var ki artık çok geçti.

Çarşamba öğleden sonra

Harry, masasının önünde oturan iki çocuğu daha iyi görebilmek için boyu yarım metreye ulaşan ödev kâğıdı yığınına kenara itti.

“Pekâlâ, Şeytan Yıldızı davasıyla ilgili cevaplarınızı okudum” dedi. “Tatilinizi son sınıf öğrencilerine verdiğim bir ödev için harcamanız takdiri hak ediyor...”

“Ama?” dedi Oleg.

“Aması falan yok.”

“Çünkü bizim cevaplarımız onlarınkinden daha iyi, değil mi?” Jesus ellerini başının arkasında, örgülü uzun siyah saçlarının üzerinde birleştirmişti.

“Hayır” dedi Harry.

“Hayır mı? Hangi sınıfı iyiydi?”

“Yanlış hatırlamıyorsam Ann Grimset’in sınıfı.”

“Ne?” dedi Oleg. “Onlar baş şüpheliyi bile doğru bulamadı!” “Evet, hatta bir baş şüphelilerinin olmadığını belirttiler. Onlara verdiğim bilgilere bakılırsa asıl cevap da buydu. Siz doğru kişiyi buldunuz ama bunu kendinize engel olamayıp on iki sene önceki davanın failini Google’da aratarak yaptınız. Doğal olarak da bir kalıbın içine sıkıştınız ve doğru sonuca ulaşmak için birçok yanlış çıkarımda bulundunuz.” “Yani bize çözümü olmayan bir görev mi verdin?”

“Her zaman hazır bilgileri kullanamazsınız” dedi Harry.

“Gerçekten dedektif olmak istiyorsanız, ileride neler yaşayacağınızı biraz tadın istedim.”

“Peki ne yapmalıyız?”

“Yeni bilgiler aramalısınız” dedi Harry. “Ya da bildiklerinizi farklı bir biçimde bir araya getirmelisiniz. Çözüm çoğu zaman zaten aklınızda olan bilgilerde gizlidir.”

“Vampirist davası nasıl çözüldü?” diye sordu Jesus.

“Biraz yeni bilgi. Biraz eldeki bilgiyle.”

“VCr’nin bugün ne yazdığını gördün mü?” diye sordu Oleg. “Lenny Hell’in, kıskandığı kadınları öldürmesi için Valentin Gjertsen’i yönlendirdiği yazıyor. Tıpkı *Othello’daki* gibi.” “Hımm. Hatırladığım kadarıyla *Othello’daki* asıl cinayet sebebinin kıskançlık değil, hırs olduğunu söylüyordun.”

“*Othello sendromu*, o halde. Bu arada, haberi yapan Mona Daa değil. Tuhaf ama onun ne zamandır bir şey yazdığını görmedim.”

“Mona Daa kim?” diye sordu Jesus.

“Hikâyenin tamamını bilen tek suç muhabiri” dedi Oleg. “Kuzeyli garip bir kız. Gecenin bir yarısı spor salonuna gider ve Old Spice kullanır. Bize neler olduğunu anlatsana, Harry!” Harry önünde duran iki hevesli yüze baktı. Polis Koleji’nde öğrenciyken o da derslere bu kadar ilgili miydi acaba? Pek sayılmaz. Genellikle akşamdan kalma olurdu ve sabırsızlıkla yeniden içeceği zamanı beklerdi. Bu ikisi ondan daha iyiydi. Boğazını temizledi. “Pekâlâ. Bu durumda bu bir ders sayılır ve size Polis Koleji öğrencisi olarak gizlilik yemininizin bulunduğunu hatırlatmam gerekir. Anlaşıldı mı?”

İki genç başlarını sallayıp öne eğildi.

Harry arkasına yaslandı. Sigara içmek istiyordu. Dışarıdaki merdivenlerde bir sigara içse iyi geleceğini biliyordu.

“Hell’in bilgisayarına girdik; her şey oradaydı” dedi. “Eylem planları, notlar, kurbanların bilgileri, Valentin Gjert-sen, yani diğer adıyla Alexander Dreyer’le ilgili, Hallstein Smith’le ilgili, benimle ilgili bilgiler...”

“Sizinle mi?” diye sordu Jesus.

“Bırak, anlatsın” dedi Oleg.

“Hell, bu kadınların ev anahtarlarının kopyalarının nasıl çıkarılacağıyla ilgili bir kılavuz yazmış. Tinder randevularında on kadından sekizinin tuvalete giderken çantalarını masada bıraktığını ve çoğunun anahtarlarını çantanın içindeki fermuarlı küçük bölmede sakladığını keşfetmiş. Üç anahtarın mumla arkalı önlü kalıbını çıkarmak ortalama on beş saniye sürüyormuş. Fotoğraflarını çekmek daha kolaymış ama bazı tipteki anahtarların fotoğrafını çekmek, üç boyutlu yazıcıyla kopyaları yazdırmak için gereken dosyayı oluşturmaya yetmiyormuş.”

“Öyleyse daha ilk buluşmadan o kadınları kıskanacağını *biliyor* muymuş?”

“Bazıları için belki” dedi Harry. “Yazdıklarına bakılırsa kalıpları çıkarmak bu kadar kolayken onların evine girebilme şansını tepmenin anlamı yokmuş.”

“Ürkütücü” diye fısıldadı Jesus.

“Neden Valentin’i seçti ve onu nasıl buldu?” diye sordu Oleg.

“ihtiyacı olan tek şey, Smith’ten çaldığı hasta kayıtların-daydı. Kayıtlarda Alexander Dreyer’in çok güçlü ve ayrıntılı vampir cinayetleri fantezilerine sahip olduğu, bu yüzden Smith’in onu hastaneye yatırmayı düşündüğü yazıyordu. Öte yandan Dreyer’in kendine hâkim olma yeteneğinin yüksek olduğu ve düzgün bir hayat sürdüğü de belirtiliyordu. Sanırım öldürme arzusu ve kendine hâkim biri olması onu Hell için mükemmel bir aday haline getirdi.”

“Peki Hell bunun karşılığında Valentin Gjertsen’e ne teklif etti?” diye sordu Jesus. “Para mı?”

“Kan” dedi Harry. “Alexander Dreyer’le bağlantıları çözülemeyecek kadın kurbanların genç ve sıcak

kanları.”

“Bariz bir nedenin bulunmadığı ve katilin kurbanlarla ön-

ceden ilişki kurmadığı cinayetler çözülmesi en zor olanlardır” dedi Oleg, Jesus onu başıyla onaylarken. Harry bu lafi derslerinden birinde söylediğini hatırladı.

“Hımm. Valentin için en önemli şey, sahte kimliği olan Alexander Dreyer’in açığa çıkmamasıydı. Yeni yüzü ve bu isim sayesinde yakalanmadan rahatça sokakta dolaşabilecekti. Valentin Gjertsen’in cinayetlerden sorumlu olduğunun ortaya çıkması umurunda değildi. Tabii ki en sonunda dayanamadı ve cinayetlerin arkasındaki adam olduğuna dair bize işaretler vermeye başladı.”

“Bize mi?” dedi Oleg. “Yoksa sana mı?”

Harry omuz silkti. “İki şekilde de bu ipuçları yıllar boyunca bizi ona bir adım bile yaklaştıramadı. Hell’in talimatlarına harfiyen uyuyor ve öldürmeye devam ediyordu. Üstelik Hell’in anahtar kopyalarıyla kurbanların evine girebildiği için bunu güvenli bir biçimde yapıyordu.”

“Mükemmel bir ortaklık” dedi Oleg.

“Sırtlan ve akbaba gibi” diye fısıldadı Jesus. “Akbaba yaralı avın üzerinde uçarak sırtlana gideceği yeri gösterir, sırtlan da gidip avı öldürür. Böylece ikisinin de karnı doyar.”

“O halde Valentin, Elise Hermansen’i, Ewa Dolmen’i ve Penelope Rasch’ı bu şekilde öldürdü” dedi Oleg. “Peki Marte Ruud? Lenny Hell’in ondan haberi var mıydı?”

“Hayır, bu Valentin’in kendi işiydi. Hedefi de bendim. Gazetede ona iğrenç bir sapık dediğimi okudu ve yakınımda olan birini öldürdü.”

“Sırf ona sapık dediniz diye mi?” diye sordu Jesus, yüzünü buruşturup.

“Narsisler sevilmeyi sever” dedi Harry. “Ya da nefret edilmeyi. Diğer insanların korkuları özbenliklerini onaylar ve daha da şişirir. Katlanamadıkları tek şey, görmezden gelinmek ve küçük görülmektir.”

“Smith radyo yayınında Valentin’e hakaret ettiğinde de aynısı oldu” dedi Oleg. “Valentin deliye döndü ve onu öldür-

mek için derhal çiftliğin yolunu tuttu. Valentin’in psikoza girdiğini düşünüyor musun? Demek istediğim, bunca zaman kendine hâkim olmayı başardı ve ilk cinayetlerini soğukkanlılıkla, hesaplayarak işledi. Smith ve Marte Ruud’da ise doğal tepkiler verdi.”

“Olabilir” dedi Harry. “Belki de diğer seri katiller gibi ilk birkaç cinayetini başarıyla işleyince suda yürüyebileceğini düşünecek kadar özgüvene kapıldı.”

“Peki Lenny Hell neden intihar etti?” diye sordu Jesus.

“Hımm” dedi Harry. “Bir fikriniz var mı?”

“Çok açık değil mi?” dedi Oleg. “Lenny onu reddeden ve dolayısıyla ölümü hak eden kadınların öldürülmesini planlamıştı ama artık Marte Ruud’la Mehmet Kalak’ın kanı da ellerine bulaşmıştı. Onunla hiç ilgisi olmayan iki masum insan. Vicdanı elvermedi ve sebep olduğu şeyle daha fazla yaşayamadı.”

“I-ih” dedi Jesus. “Lenny her şey sona erdiğinde kendini öldürmeyi en başından planladı. Öldürmek istediği kadınlar da Elise, Ewa ve Penelope’ydi.”

“Bundan emin değilim” dedi Harry. “Hell’in notlarında başka kadınlardan da bahsediliyordu ve başka anahtar kopyaları da vardı.”

“Pekâlâ ya kendini öldürmediyse?” dedi Oleg. “Ya onu Valentin öldürdüyse? Mehmet ve Marte’nin cinayetleri yüzünden kavga etmiş olabilirler. Sonuçta Lenny’ye göre onlar masum insanlardı. Belki de Lenny polise teslim olmak istedi ve Valentin bunu öğrendi.”

“Valentin, Lenny’den sıkılmış da olabilir” dedi Jesus. “Akbaba çok yaklaştığında sırtlan bazen onu da yer.”

“Tabancadaki tek parmak izi Lenny Hell’e ait” dedi Harry. “Valentin’in Lenny’i öldürüp intihar süsü vermiş olma ihtimali de var elbette. Ama neden başını belaya soksun ki? Polisin elinde Valentin’i ömür boyu hapiste yatıracak kadar de-

lil vardı. Valentin izini kaybettirmek isteseydi Marte Ruud’u bodrumda bırakıp gitmezdi. Hell’le birlikte çalıştıklarını kanıtlayan bilgisayar ve dosyaları da üst katta bırakmazdı.” “Peki” dedi Jesus. “İlk kısım için Oleg’e katılıyorum. Lenny Hell nelere yol açtığını fark etti ve bu vicdan azabıyla yaşayamayacağına karar verdi.”

“Aklınızdan ilk geçen şeyi asla hafife almayın” dedi Harry. “İlk düşünce genellikle farkında olduğunuzdan daha fazla bilgiye dayanarak oluşur ve doğru çözüm çoğu zaman en basit çözümdür.”

“Ama anlamadığım bir şey var” dedi Oleg. “Lenny ve Valentin’in birlikte görünmek istememesi normal. Peki neden bu denli karmaşık bir teslimat sistemi geliştirdiler? Birinin evinde buluşmalar daha kolay olmaz mıydı?”

Harry başını iki yana salladı. “Valentin’in yakalanma ihtimali hâlâ çok yüksek olduğu için Lenny’nin kimliğini ondan gizlemesi önemliydi.”

Jesus başıyla onayladı. “Ve Valentin’in cezasını hafifletmek için onu ele vereceğinden korkuyordu.”

“Tabii Valentin de Lenny yaşadığı yeri öğrensin istemiyordu” dedi Harry. Valentin’in bu kadar uzun süre gizlenebilmesinin sebeplerinden biri de bu konuda çok temkinli olmasıydı.” “Öyleyse dava çözüldü, hiçbir boşluk kalmadı” dedi Oleg. “Hell intihar etti; Valentin Marte Ruud’u kaçırdı. Peki onu Valentin’in öldürdüğünü gösteren bir deliliniz var mı?” “Cinayet Masası olduğunu düşünüyor.”

“Neden?”

“Çünkü Schröder’de Valentin’in DNA’sını, arabasının bagajında Marte’nin kanını buldular. Ayrıca Marte’nin karnına giren mermiyi de buldular. Vücudunu delip geçmiş ve Hell’in bodrumunun tuğla duvarına saplanmıştı. Merminin açısı cesedin pozisyonuyla karşılaştırıldığında Marte’nin asılmadan önce vurulduğu ortaya çıktı. Mermi, Valentin’in Smith’i vurmaya planladığında yanma aldığı Ruger Redhawk tabancaya aitti.”

“Ama sen buna katılmıyorsun” dedi Oleg.

Harry tek kaşını kaldırdı. “Nedenmiş o?”

“‘Cinayet Masası olduğunu düşünüyor’ dediğine göre sen onlardan farklı düşünüyorsun.”

“Hımm.”

“Senin fikrin ne?” diye sordu Oleg.

Harry elini yüzünde gezdirdi. “Marte’nin acısına kimin son verdiği bu kadar önemli mi, emin değilim. Çünkü durum tam olarak buymuş: Kız kurtulmuş. Kafesteki döşek DNA kaynıyordu. Kan, ter, meni, kusmuk. Bazıları Marte’nin, bazıları Lenny Hell’in.”

“Tanrım” dedi Jesus. “Yani ona Hell de mi tecavüz etmiş?”

“Daha başkaları da olabilir.”

“Valentin ve Hell dışında mı?”

“Bodruma inen merdivenin yukarısında bir su borusu var. Bilmeyen biri için çarpmamak imkânsız. O yüzden kıdemli adli tıp uzmanımız Björn Holm’dan boruda DNA’sı bulunanların listesini bana göndermesini istedim. Çok eski olanlar haliyle silinmiş ama toplamda yedi farklı profil buldu. Her zamanki gibi olay yerinde çalışan herkesten DNA örnekleri aldığımızdan borudaki DNA’lar kasaba şerifi, şerifin yardımcısı, Björn, Smith, ben ve zamanında uyaramadığımız için başını vuran bir başka olay yeri çalışanıyla eşleşti. Ama yedinci profili tespit edemedik.”

“Yani Valentin Gjertsen ve Lenny Hell değildi, öyle mi?”

“Hayır. Tek bildiğimiz erkek olduğu ve Lenny Hell’le bir bağlantısının bulunmadığı.”

“Eve çalışmaya gelen biri olamaz mı?” dedi Oleg. “Mesela elektrikçi ya da tesisatçı?”

“Doğru” dedi Harry. Gözleri önünde açık duran *Dagbla-det* gazetesine ve yakın zamanda Adalet Bakanlığı koltuğuna oturacak Bellman’ın resmine takıldı. Haberin başlığını yeniden okudu: *Marte Ruud’un polis teşkilatının kararlılığı ve bitmek bilmeyen çabaları sayesinde bulunması beni oldukça*

sevindirdi. Hem kurbanın ailesi hem de polisimiz bunu hak etti. Böylece Emniyet Müdürlüğündeki görevimden gözüm arkada kalmadan ayrılmış olacağım.

“Benim gitmem gerek çocuklar.”

Polis Koleji’nden beraber çıktılar. Chateau Neuf un önünde yolları ayrılmak üzereyken Harry daveti hatırladı.

“Hallstein vampirizm tezini tamamladı; cuma günü tez savunması var. Bizi de davet etti.”

“Tez savunması mı?”

“Tüm ailen ve arkadaşlarıyla birlikte en şık kıyafetlerini giyip bir salonda girdiğin sözlü sınav” dedi Jesus. “Batırmamak çok zor.”

“Annenle ben gideceğiz” dedi Harry. “Sen de gelmek ister misin, bilmiyorum. Vaktin var mı? Jüri üyelerinden biri Sta-le olacakmış.”

“Vay canına!” dedi Oleg. “Umarım erken saatte değildir. Cuma günü Ulleval’e gideceğim.”

Harry kaşlarını çattı. “Nedenmiş o?”

“Doktor Steffens çağırdı, benden yine kan örneği istiyor. Sistemik mastositoz denen ender bir kan hastalığını araştırdığını ve annemin geçirdiği hastalık buysa kanının kendi kendine iyileştiğini söyledi.”

“Mastositoz mu?”

“C-kit mutasyonu adı verilen genetik bir bozukluktan kaynaklanıyormuş. Kalıtsal değilmiş ama Steffens kandaki iyileştirici maddenin kalıtsal olabileceğini umuyor. O yüzden benim kanımı anneminkiyle karşılaştıracakmış.”

“Annenin bahsettiği genetik bağlantı bu muydu?”

“Steffens hâlâ annemin zehirlendiğini ve bu yaptığının körü körüne bir deneme olduğunu düşünüyor. Ama büyük buluşların çoğu böyle çıkarmış. Körü körüne denemelerle.”

“Doğru söylemiş. Tez savunması saat ikide. Gelmek istersen sonrasında bir tören de olacakmış ama ben muhtemelen ona katılmam.”

Oleg gülümseyerek “Ondan hiç şüphem yok” deyip Jesus’a döndü. “Harry insanları pek sevmez de.”

“Ben insanları severim” dedi Harry. “Sadece onlarla *beraber olmayı* sevmiyorum. Özellikle de aynı anda çok fazla olduklarında.” Saatine baktı. “Hazır yeri gelmişken...”

“Kusura bakma, öğrencilere takıldım” dedi Harry, barın arkasına geçerken.

Öystein sızlanarak bardaklarından taşan iki birayı tezgâha koydu. “Harry, burada daha fazla insan olması şart.” Harry barı dolduran kalabalığa göz attı. “Bence zaten yeterince var.”

“Tezgâhın bu tarafını kastediyorum, aptal.”

“Aptal sana şaka yapıyor, hemen kızma. Müzikten anlayan birini tanıyor musun?”

“Tresko.”

“Otistik olmayan?”

“Hayır.” Öystein bir bira daha doldurdu ve Harry’ye ödemeyi almasını işaret etti.

“Pekâlâ, bunu bir düşünelim. Bu arada Hallstein mı uğradı?” Harry, Galatasaray bayrağının yanındaki bardağa geçirilmiş St. Pauli yazılı bereyi gösterdi.

“Evet, ödünç verdiğin için teşekkür etti. Birkaç yabancı gazeteci getirmişti, onlara hikâyenin başladığı yeri gösteriyordu. İki gün sonra doktorayla ilgili bir şeyi varmış.”

“Tez savunması.” Harry müşterinin kartını geri vererek teşekkür etti.

“Hah işte. Yanlarında bir adam daha vardı. Smith onu diğerlerine Cinayet Masası’ndan arkadaşı olarak tanıttı.”

“Öyle mi?” dedi Harry, hipster sakalı ve Cage the Elephant tişörtü olan bir adamdan sipariş alırken. “Nasıl biriydi?”

“Dişleri vardı” dedi Öystein, kahverengi diş köklerini göstererek.

“Truls Berntsen olamaz, değil mi?”

“Adını bilmiyorum ama onu burada birkaç sefer gördüm. Genelde şuradaki bölmede oturur. Tek başına gelir.”

“O zaman kesin Truls Berntsen’dir.”

“Kadınların hepsi içine düşer.”

“Düzelتيyorum, Truls Berntsen olamaz.”

“Ama yine de evine hep yalnız gider. Garip bir herif.” “Evine kadın götürmediği için mi tuhaf?”

“Bedava karıyı geri çeviren birine *sen* olsan güvenir miydin?”

Sakallı hipster tek kaşını kaldırdı. Harry omuz silkti, biraları adamın önüne koydu ve aynanın başına gidip St. Pauli beresini taktı. Tam geri dönecekti ki donakaldı. Alnında kurukafayla aynada kendine baktı.

“Harry?”

“Hımm.”

“Bana yardım etsene. Sprite Light’lı iki mojito.”

Harry yavaşça başını salladı. Ardından bereyi çıkardı ve barın arkasından çıkıp kapıya koştu.

“Harry!”

“Tresko’yı çağır.”

“Efendim?”

“Bu saatte aradığım için özür dilerim, Adli Tıp Kurumu gece kapalıdır diye düşünmüştüm.”

“Aslında kapalı olmamız gerek ama sürekli personel yetersizliği çeken bir yerde çalışınca böyle oluyor. Üstelik sadece polisin kullandığı dahili hattan arıyorsun.”

“Evet, ben Harry Hole. Cinayet Masası’nda dedeki...”

“Sen olduğunu biliyorum, Harry. Ben Paula. Ayrıca hiçbir yerde dedektif falan değilsin.”

“Ah, demek sensin. Pekâlâ, vampirist davasında çalıştığım için arıyorum. Su borusundan aldığınız şu son örneklerin kimlerle eşleştiğini kontrol etmek istedim.”

“O işle ben ilgilenmedim ama bakayım. Yalnız baştan söyle-

mem gerek, Valentin Gjertsen dışında vampirist davasındaki hiçbir DNA profilinin ismi bende yok. Sadece numaraları var.” “Sorun değil, olay yerindeki herkesin ismi ve numarası önümde duruyor. Devam edebilirsin.”

Paula eşleşen DNA profillerini okurken Harry tek tek isimleri işaretledi. Şerif, kasaba polisi, Hole, Smith, Holm ve onun Adli Tıp’tan arkadaşı. Son olarak da yedinci kişi.

“Sonuncusunu hâlâ eşleştiremediniz mi?” diye sordu Harry.

“Hayır.”

“Peki ya Hell’in evinden alman diğer örnekler? Valentin’in profiliyle eşleyen hiçbir DNA örneği yok mu?”

“Bir bakayım... Hayır, görünüşe göre yok.”

“Döşekte ya da cesette de mi? Hiç mi bir bağlantı?..”

“I-ih.”

“Peki, Paula. Teşekkürler.”

“Bağlantı demişken, şu senin saç telinin ne olduğunu öğrenebildin mi?”

“Saç teli mi?”

“Evet, geçen sonbahar gönderdiğin. Wyller bana bir saç teli getirdi ve inceletmeni istediğini söyledi. Belki de senin adını verince çok daha çabuk inceleneceğini düşündü.”

“Peki gerçekten öyle mi oldu?”

“Tabii ki Harry. Seni hiçbir kızın kıramayacağım biliyorsun.”

“Bu genelde yaşlı erkeklere söylenen bir şey değil midir?” Paula güldü. “Evlenince böyle oluyor işte, Harry. Gönüllü hadımlık.”

“Hımm. O saç telini karım Ulleval Hastanesi’nde yken odanın zemininde bulmuştum. Büyük ihtimalle paranoya yaptım.”

“Anladım. Wyller boş vermeme isteyince ben de önemli bir şey olmadığını düşünmüştüm zaten. Ne o, karının seni aldattığından mı şüpheleniyordun?”

“Aslında hayır. Ta ki sen şu an aklıma sokana kadar.”

“Siz erkekler çok safsınız.”

“Ancak böyle yaşayabiliyoruz.”

“Ama öyle olmadığınıza sanıyorsunuz, değil mi? Hâlâ fark etmediyseniz söyleyeyim, dünyayı biz ele geçiriyoruz.”

“Peki senin gecenin bir yarısı çalışıyor olmanın tuhafılığına ne diyelim? İyi geceler, Paula.”

“İyi geceler.”

“Bir saniye, Paula. Neyi boş verecektin?”

“Ne?”

“Wyller senden neyi boş vermeni istedi?”

“Bağlantıyı.”

“Ne ile ne arasındaki?”

“Saç teli ile vampirist davasındaki DNA profillerinden biri arasındaki.”

“Sahi mi? Hangi profil?”

“Dediğim gibi, bilmiyorum; bizde sadece profil numaraları olur. Şüphelilere mi yoksa olay yerinde çalışan polisler mi ait olduklarını bile bilmeyiz.”

Harry birkaç saniye konuşmadı. “Numara sende var mı?” diye sordu en sonunda.

Acil servisin personel odasına giren yaşlı ilk yardım teknisyeni “İyi geceler” dedi.

“İyi geceler Hansen” diye karşılık verdi, odadaki tek kişi. Termostan bardağına sade kahve dökmekle meşguldü.

“Az önce polis arkadaşın aradı.”

Başhekim John Doyle Steffens ona doğru dönüp tek kaşını havaya kaldırdı. “Benim polis arkadaşım mı varmış?” “Bilmiyorum, senin adını söyledi. Harry Hole diye biri.” “Ne istiyormuş?”

“Bir kan birikintisi fotoğrafı yollayıp bizden burada ne kadar kan olduğunu tahmin etmemizi istedi. Dediğine göre daha önce olay yeri fotoğraflarının birine bakarak tahmin yürütmüştün. Kazalarla ilgilendiğimiz için bizim de aynı şeyi yapabileceğimizi düşünmüş. Maalesef onu hayal kırıklığına uğrattım.”

“İlginç” dedi Steffens, omzundaki saç telini alarak. Giderek artan saç dökülmesini yaşlılık belirtisi olarak değil, bilakis çiçek açma, özgürleşme, kullanmadığı şeylerden kurtulma olarak görüyordu. “Neden doğrudan bana ulaşmamış?” “Herhalde bir başhekimin gece yarısı çalışacağını düşünmedi. Acelesi var gibiydi.”

“Anladım. Ne ile ilgili olduğunu söyledi mi?”

“Üzerinde çalıştığı bir şey hakkımdaymış.”

“Fotoğraf duruyor mu?”

“Burada.” Teknisyen telefonunu çıkarıp doktora mesajı gösterdi. Steffens ahşap zemindeki kan birikintisi resmine şöyle bir göz attı. Birikintinin yanında bir cetvel duruyordu.

“Bir buçuk litre” dedi Steffens. “Tamı tamına. Arayıp söyleyebilirsin.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Gecenin bir yarısı çalışan bir öğretim üyesi. Dünya nereye gidiyor böyle?” Teknisyen güldü. “Aynısı senin için de geçerli Steffens.” “Ne?” dedi başhekim, termosun önüne gelen diğer adama yol açarak.

“İki gecede bir buradasın Steffens. Burada gerçekten ne yapıyorsun?”

“Ağır yaralı hastalarla ilgileniyorum.”

“Biliyorum ama neden? Zaten hematoloji bölümünde başhekim olarak tam zamanlı çalışıyorsun, sonra bir de gelip acil serviste fazla mesai yapıyorsun. Sıradan bir durum değil.” “Sıradanlığı isteyen kim? İnsan en çok nerede işe yarıyorsa orada olmayı ister, öyle değil mi?”

“O halde evde olmanı isteyen bir ailen yok sanırım.” “Hayır ama aileleri evde olmamalarını isteyen meslektaşlarım var.”

“Aha! Ama parmağında alyans var.”

“Senin de kolunda kan var Hansen. Kanamalı birini mi getirdiniz?”

“Evet. Boşandın mı?”

“Dulum.” Steffens kahvesinden biraz daha içti. “Hasta kim? Kadın, erkek, genç, yaşlı?”

“Otuzlarında bir kadın. Neden?”

“Sadece merak ettim. Şimdi nerede?”

“Efendim” diye fısıldadı Björn Holm.

“Ben Harry. Yatmış mıydın?”

“Saat gecenin ikisi, hayırdır?”

“Ofisin zemininde Valentin’in yaklaşık bir buçuk litre kanı vardı.”

“Ne?”

“Temel matematik. Kilosu olması gerekenden fazlaydı.” Harry önce yatak gıcırıtısını, ardından telefonun çarşafa sürtünme sesini duydu. Az sonra Björn fısıltılı sesiyle tekrar konuştu. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Kamera görüntüsünde Valentin ahırdan çıkarken kantarın kadranı görünüyor. Girdiği halinden sadece bir buçuk kilo daha hafif.”

“Bir buçuk litre kan, bir buçuk kilo eder, Harry.” “Farkındayım. Yine de elimizde delil yok. Delilimiz olduğunda açıklayacağım. Ama bundan kimseye bahsetmeyeceksin, oldu mu? Yanında yatan kişiye bile.”

“Şu anda uyuyor.”

“Duyabiliyorum.”

Björn güldü. “İki kişilik horluyor, değil mi?”

“Sabah sekizde kazan dairesinde buluşalım mı?”

“Olabilir. Smith ve Wyller da gelecek mi?”

“Smith’le cuma günü tez savunmasında görüşeceğiz.”

“Peki Wyller?”

“Sadece sen ve ben, Björn. Hell’in bilgisayarıyla Valentin’in tabancasını da yanında getirmeni

istiyorum.”

Perşembe sabahı

“Erkencisin, Björn” dedi, delil odasının masasının arkasındaki yaşlı polis memuru.

“Günaydın Jens. Vampirist davasına ait bir delili almak istiyorum.”

“O dava yine ilgi görmeye başladı, ha? Dün Cinayet Masası da bir şeyler almaya geldi. Delillerin G rafında olduğundan eminim ama bakalım bu alçak makine ne diyor...” Klavyenin tuşlarına çok sıcaklanmış gibi bastı ve ekrana baktı. “Şimdi bir bakalım... lanet şey yine dondu kaldı...” Bıkmış ve çaresiz bir ifadeyle Björn’e baktı. “Klasörü açıp neyin nerede olduğunu bulduğumuz günler sence de daha iyi...”

“Cinayet Masası’ndan kim geldi?” diye sordu Björn Holm, tahammülsüzlüğünü gizlemeye çalışarak.

“Sahi, adı neydi? Şu dişleri olan.”

“Truls Berntsen mi?”

“Yo, yo, güzel dişleri olan. Yeni gelen çocuk.”

“Anders Wyller” dedi Björn.

“Hımm” dedi Harry, kazan dairesinde sandalyesine yaslanarak. “Valentin’in Redhavvk’ım almış, öyle mi?”

“Demir dişleri ve kelepçeyi de.”

“Ve Jens, VVyller’ın bunları neden istediğini söylemedi.”

“Evet, bilmiyor. Wyller’ı ofisten aramayı denedim ama izinli olduğunu söylediler. Ben de o yüzden cebini aradım.”

“Eee?”

“Açmadı. Herhalde uyuyordu, istersen bir daha arayayım.”

“Hayır” dedi Harry.

“Hayır mı?”

Harry gözlerini kapadı. “*Sonunda hepimiz kandırılıyorz*” diye fısıldadı.

“Ne?”

“Yok bir şey. Haydi gidip Wyller’ı uyandıralım. Cinayet Masası’ndan nerede oturduğunu öğrenebilir misin?”

Otuz saniye sonra Björn telefonu masaya bıraktı ve anlaşılır bir sesle sokağın adını tekrarladı.

“Ciddi olamazsın” dedi Harry.

Björn Holm, Volvo Amazon’u sessiz sokağın içine soktu ve kış uykusuna yatan arabaların oluşturduğu kar kümelerinin arasına girdi.

“Burası” dedi Harry, öne eğilip dört katlı binaya bakarak. ikinci ve üçüncü katların arasındaki soluk mavi duvarda graffitiler vardı.

“Sofies Sokağı, numara 5” dedi Björn. “Holmenkollen’e hiç benzemiyor...”

“Bambaşka bir hayat” dedi Harry. “Sen burada bekle.”

Harry arabadan indi, apartman kapısının önündeki iki basamağı tırmandı ve zillerin yanında yazan isimlere baktı. Bazı eski isimler değişmişti. Wyller’ın adı bir zamanlar kendi adının bulunduğu yerin aşağısındaydı. Düğmeye bastı. Bekledi. Tekrar bastı. Cevap yoktu. Üçüncü kez basacakken kapı açıldı ve genç bir adam aceleyle dışarı çıktı. Harry kapıyı kapanmadan önce tutmayı başarıp içeri girdi.

Apartmanın içi eskisi gibi kokuyordu. Norveç ve Pakistan yemeklerinin karışımı, bir de ilk katta oturan yaşlı Bayan Sennheim’ın evinin boğucu kokusu. Harry durup dinledi. Hiç ses yoktu. Usulca merdiveni çıkarken gıcırdağını bildiği altıncı basamağa basmadı.

Birinci kattaki kapının önünde durdu.

Buzlu camın arkasında ışık yoktu.

Harry kapıyı çaldı. Kilide baktı. Kolayca açılabileceğini biliyordu. Plastik bir kart ve sert bir darbe yeterdi. Birinin evine zorla girme fikrini düşündü. İçeri giren insan olmayı. Kalbinin hızlandığını hissetti, nefesi önündeki camı buğulandırdı. Valentin de kurbanlarının kapılarını açarken bu cezbedici heyecana mı kapılıyordu?

Harry kapıyı yeniden çaldı. Biraz daha bekledikten sonra pes etti ve gitmek üzere döndü. Tam o anda kapının arkasından ayak sesleri geldi. Kapıya döndü. Buzlu camın arkasında bir gölge gördü. Ve kapı açıldı.

Anders Wyller’ın altında kot pantolon vardı ama üstü çıplaktı ve sakal tıraşı olmamıştı. Yine de yeni kalkmışa benzemiyordu. Aksine gözbebekleri iri ve siyah, alm terden ıslaktı. Harry omzunda bir kırmızılık fark etti. Kesilmiş miydi? Öyle olmasa bile kanadığı kesindi.

“Harry” dedi Wyller. “Burada ne arıyorsun?” Sesi o her zamanki keskin, çocuksu tiz sestense farklıydı. “Ayrıca apartmana nasıl girdin?”

Harry boğazını temizledi. “Valentin’in tabancasının seri numarasına ihtiyacımız var. Zile bastım.”

“Ve?”

“Ve cevap vermedin. Belki uyuyorsundur diye düşündüm, o yüzden içeri girdim. Eskiden ben de bu binada oturuyordum. Dördüncü katta. Zillerin sesi çok yüksek değil, biliyorum.”

“Evet, öyle” dedi Wyller, esneyip gerinerek.

“Eee?” dedi Harry. “Sende mi?”

“Ne bende mi?”

“Redhawk. Tabanca.”

“Ah, evet. Seri numarası mı lazım? Bekle, gidip bakayım.”

Wyller kapıyı itti ve Harry onu camın arkasında holden gidişini izledi. Dairelerin hepsinin planı aynı olduğu için gittiği yerde yatak odasının olduğunu biliyordu. Karaltı ön kapıya döndü ve bu defa soldaki oturma odasına yöneldi.

Harry kapıyı tekrar araladı. Burnuna parfüme benzer bir koku geldi. Yatak odası kapısının kapalı olduğunu gördü. Wyller az önce bunu yapmaya gitmiş olmalıydı. Kapıyı kapatmaya. Harry belki bir anlam çıkartırım umuduyla holde ister istemez giysi ve ayakkabı aradı ama hiçbir şey yoktu. Yatak odasına bakıp kulak kesildi. Ardından üç uzun ve sessiz adımla oturma odasına girdi. Bir sehpanın önünde sırtı dönük diz çöken Anders Wyller onu duymamış, not defterine numarayı karalıyordu. Defterin yanında tek bir dilim pizzanın olduğu bir tabak duruyordu. Sucuklu. Ve de kırmızı kabızalı büyük bir altıpatlar. Ne var ki kelepçe ve demir dişler ortalıkta yoktu.

Odanın bir köşesinde boş bir kafes vardı. Tavşan beslenen kafeslerden. Ama bir dakika. Harry, Skarre'nin onu *VG*'ye bilgi sızdırmakla suçladığında Wyller'm *VG*'ye kedisi olduğunu söyleyerek kendini savunduğu toplantıyı hatırladı. Öyleyse neredeydi bu kedi? Hem bir kedi neden kafeste beslenirdi ki? Harry'nin gözleri en uçtaki duvara, aralarında Bjerknes ve Hoff Johansen'in *Soruşturma Metotları* kitabının da bulunduğu Polis Koleji'nden kalma birkaç ders kitabının olduğu dar kitaplığa kaydı. Fakat müfredatta olmayan kitaplar da vardı. FBI'ın yakın dönemde kurduğu VICAP birimi hakkında bilgiler içerdiği için son derslerinde bahsettiği, Resl-ler, Burgess ve Douglas tarafından seri katillerle ilgili yazılan *Sexual Homicide - Patterns and Motives* gibi. Harry diğer raflara göz gezdirdi. Anders Wyller'in çocukluk hali ve iki yetişkinin olduğu, aile fotoğraflarına benzer resimler vardı. Aşağıdaki rafta da kitaplar diziliydi. Atul B. Mehta ve A.

Victor Hoffbrand'ın yazdığı *Haematology at a Glance*. Bir de John D. Steffens'a ait *Basic Haematology*. Kan hastalıklarına ilgi duyan bir genç. Neden olmasın? Harry yaklaştı ve aile fotoğrafına daha dikkatli baktı. Çocuk mutlu görünüyordu. Anne baba ise o kadar değil. “Valentin'in eşyalarını neden aldın?” diye sorunca Wyller kaskatı kesildi. “Katrine Bratt senden böyle bir şey istemedi. Bir dava çözülse bile genellikle fiziksel delilleri evine getirmezsın.”

Wyller döndü ve Harry onun gözlerinin istemsizce sağa kaydığını gördü. Yatak odasının olduğu yöne.

“Ben Cinayet Masası'nda dedektifim, sense Polis Koleji'nde bir eğitmenisin Harry. Dolayısıyla seri numarasını neden istediğini sormak zorundayım.”

Harry ona baktı. Bir cevap alamayacağını anladı. “Seri numarası silahın asıl sahibini bulmak için hiç araştırılmadı. En basit şekilde açıklamam gerekirse, Valentin Gjertsen’in ateşli silah ruhsatı olmadığı için silahın sahibi olamayacağını düşünüyorum.”

“Bunun ne önemi var ki?”

“Sence önemi yok mu?”

Wyller çıplak omuzlarını kaldırdı. “Bildiğim kadarıyla bu tabancayla hiç kimse öldürülmedi. Marte Ruud bile; çünkü otopside öldükten sonra vurulduğu ortaya çıktı. Tabancanın balistik raporunu aldık ve veritabanımızdaki diğer hiçbir davayla eşleşmiyor. O yüzden hayır, ilgilenmemiz gereken başka şeyler varken seri numarasını araştırmanın önemli olduğunu düşünmüyorum.”

“Anladım” dedi Harry. “Belki de benim gibi bir eğitmen bu seri numarasından işe yarar bir şeyler çıkartabilir.”

“Elbette” dedi Wyller. Not defterindeki sayfayı koparıp Harry’ye uzattı.

“Teşekkürler” dedi Harry, genç polisin omzundaki kana bakarak.

Wyller onun peşinden kapıya geldi. Harry daireden çıkıp arkasını döndüğünde Wyller’ın bir koruma gibi kapının boşluğunda kendini şişirerek dikildiğini gördü.

“Meraktan soruyorum” dedi Harry. “Oturma odasındaki kafeste ne besliyorsun?”

Wyller gözlerini iki sefer kırıştırdı. “Hiçbir şey” dedi. Sonra da kapıyı sessizce kapattı.

“Onu buldun mu?” diye sordu Björn, arabayı çalıştırırken.

“Evet” dedi Harry. Kendi not defterinden bir sayfa yırttı. “Seri numarası burada. Ruger bir Amerikan şirketi; ATF’den kontrol edebilir misin?”

“Silahın sahibini bulabileceklerini gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?”

“Neden bulamamışlar?”

“Çünkü Amerikalılar ateşli silahların kaydını tutma konusunda çok da özenli değildir. Ülkede üç yüz milyondan fazla silah bulunuyor. Bir başka deyişle, insandan çok silah var.”

“Korkutucu.”

“Asıl korkutucu olan” dedi Björn Holm, Pilestredet’e doğru yokuş aşağı inerlerken arabanın kaymaması için gaza daha da yüklenerek, “suçlu olmayıp kendilerini savunmak için silah edindiğini söyleyenlerin bile yanlış kişileri vurması. *Los Angeles Times*¹ tâki bir haberde, 2012’de kazayla vurularak ölen insan sayısının nefsi müdafaa sırasmda öldürülenlerin iki katından fazla olduğu yazıyordu. Kendini vuranlar da neredeyse kırk katı fazlaymış. Dikkat ettiysen henüz cinayet istatistiklerine gelmedik bile.”

“Los Angeles Times mı okuyorsun?”

“Daha çok Robert Hilburn’ün müzik hakkındaki yazıları için. Johnny Cash biyografisini okumuş muydun?”

“Hayır. Sex Pistols’m Amerika turnesini yazan da Hilburn müydü?”

“Hi hi.”

Bir zamanlar Norveç’te punk’ın kalesi olan, hâlâ ara sıra Mohawk saçlı binlerinin görülebildiği Blitz’in önünde kırmızı ışıktaki durdular. Björn Holm, Harry’ye bakıp sırıttı. Mutluydu. Baba olmaktan, vampirist davasının kapanmasından, 70’lerden kalma bir arabayı sürmekten ve neredeyse onun kadar eski müzikleri konuşmaktan mutluydu.

“Bana on ikiden önce haber verirsen iyi olur Björn.” “Yanılmıyorsam ATF’nin merkezi Washington DC’deydi. Şu anda orada gece yarısıdır.”

“Lahey’de Interpol binasında bir ofisleri var. Orayı dene.” “Olur. Wyller’in o eşyaları neden aldığını öğrenebildin mi?” Harry trafik lambasına baktı. “Hayır. Lenny Hell’in bilgisayarını getirdin mi?”

“Bilgisayar Tord’da. Bizi kazan dairesinde bekliyor olmalı.” “Güzel.” Harry sabırsızca kırmızının yeşile dönmesini bekledi.

“Harry?”

“Evet?”

“Sence de o gün Valentin evinden çok hızlı çıkmamış mıydı? Tam da Katrine ve Delta ekibi gelmek üzereyken? Birisi onu uyarmış gibi?”

“Hayır” dedi Harry, yalan söylüyordu.

Yeşil ışık yandı.

Kahve makinesi arkalarında tıkırdayıp inerken Tord da Harry’ye bir şeyler gösterip açıklamalarda bulunuyordu.

“Bunlar Lenny Hell’in Elise, Ewa ve Penelope cinayetlerinden önce Valentin’e gönderdiği elektronik postalar.”

Postalar kısaydı. Sadece kurbanın ismi, adresi ve bir tarih yazılıydı. Cinayet tarihi. Hepsi de aynı satırla bitiyordu. Talimatlar ve anahtarlar anlaştığımız yerde. Talimatlar okunduktan sonra yakılmalı.

“Çok fazla ipucu vermiyor” dedi Tord. “Ama yeterli.” “Hımm.”

“Ne?”

“Talimatlar neden yakılmak zorunda?”

“Çok açık değil mi? İçlerinde insanları Lenny’ye ulaştıracak bilgiler var.”

“Ama postaları bu bilgisayardan silmemiş. Senin gibi bilgi işlem uzmanlarının ne de olsa yazışmalara ulaşabileceğini mi düşünüyordu?”

Tord başını iki yana salladı. “Artık o kadar basit değil. Gönderen ve alıcı postaları tamamen şildiye ulaşılması çok zor oluyor.”

“Lenny postaları tamamen silmeyi biliyor olmalıydı. O zaman neden yapmadı?”

Tord geniş omuzlarını kaldırdı. “Çünkü biz bilgisayarını ele geçirene kadar her şeyin çoktan bitmiş olacağını biliyordum.” Harry onu başıyla yavaşça onayladı. “Belki de Lenny bunu en başından beri biliyordu. Sığmağından açtığı bu savaşı günün birinde kaybedeceğini. Ve o zaman kafasına bir kurşun sıkıp kendini öldüreceğini de.”

“Olabilir.” Tord saatine baktı. “Başka bir şey var mıydı?” “Stilometrinin ne olduğunu biliyor musun?”

“Evet. Yazım tarzlarındaki farklılıkların incelenmesi. Enron skandalından sonra stilometri alanında çok fazla araştırma yapıldı. Araştırmacılar gönderenlerin kimliğini teşhis edebilsinler diye yüz binlerce elektronik posta kamuya açıldı. Yüzde seksen ile doksan arasında bir isabet oranı elde ettiler.” Tord gittikten sonra Harry VG’nin suç haberleri bölümünün numarasını aradı. “Ben, Harry Hole. Mona Daa ile görüşebilir miyim?”

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu Harry.” Harry eski suç muhabirlerinden biri olan adamın sesini tanıdı. “Burada olsa görüşebilirdin ama Mona birkaç gün önce kaçtı.”

“Kaçtı mı?”

“Birkaç günlüğüne seyahate çıkacağını ve telefonunu kapalı tutacağını söyleyen bir mesaj atmış. İyi bir şey yapmış olabilir; ne de olsa kız geçen sene çok fazla çalıştı ama bizim editör izin istemek yerine mesaj atıp öylece oradan kaybolduğu için deliye döndü. Zamane çocukları işte, öyle değil mi Harry? Yardım edebileceğim başka bir konu var mı?”

Harry teşekkür edip onunla vedalaştı. Telefonuna bir an için baktıktan sonra onu cebine soktu.

Björn Holm on biri çeyrek geçe Ruger Redhawk’ı Norveç’e getiren adamın adını öğrenmeyi başarmıştı. Farsund’lu bir denizciydi. On bir buçukta Harry onun kızıyla telefonda konuşmuştu. Kadının Redhawk’ı hatırlıyordu çünkü küçükken bir kilodan ağır olan silahı babasının ayak başparmağına düşürmüştü. Fakat şu an nerede olduğunu bilmiyordu.

“Babam emekliliği gelince çocuklarına daha yakın olmak için Oslo’ya taşındı. Ama ölümüne doğru hastalandı ve tuhaf şeyler yaptı. Öldükten sonra miras işleriyle uğraşırken bir sürü eşyasını dağıttığını öğrendik. Tabancayı bir daha hiç görmedim, dolayısıyla birine vermiş olabilir.”

“Ama kime verdiğini bilmiyorsunuz, öyle mi?”

“Evet.”

“Hastalandığımı söylediniz. Sanırım bu yüzden öldü.” “Hayır, zatürreeden öldü. Şükürler olsun ki acı çekmeden çabucak gitti.”

“Anladım. Peki diğer hastalığı neydi ve doktoru kimdi?” “Hastaydı işte. Biz iyi olmadığını anlamıştık ama babam kendini hep büyük, güçlü bir denizci olarak görürdü. Herhalde durumundan utanıyordu, o yüzden ne hastalığının ne olduğunu ne de bunun için kiminle görüştüğünü bize söyledi. Cenazesinde bu sırrı paylaştığı eski bir arkadaşından öğrendim ben de.”

“Peki bu arkadaşı sizce babanızın doktorunun kim olduğunu biliyor muydu?”

“Sanmıyorum. Babam ona sadece hastalıktan bahsetmiş, daha fazla ayrıntı vermemiş.”

“Peki hastalığı neymiş?”

Harry not aldı. Yazdığı kelimeye baktı. Tıp dünyasının on-ca Latin kökenli ismi arasında tek başına duran Yunanca bir terimdi.

“Teşekkürler” dedi Harry.

Perşembe gecesi

“Eminim” dedi Harry, yatak odasının karanlığına bakarak.

“Gerekçe?” diye sordu, yanma kıvrılan Rakel.

“Othello. Oleg haklıydı. Asıl mesele kıskançlık değildi. Hırsı.”

“Hâlâ mı Othello? Pencereyi kapatmak istemediğinden emin misin? Dışarısı bu gece eksi on beş derece.”

“Hayır, değilim.”

“Pencereyi kapatıp kapatmayacağını bilmiyorsun ama vampirist cinayetlerinin arkasında kim olduğunu biliyorsun, öyle mi?”

“Evet.”

“Ama hâlâ önemsiz küçük bir sorunun var; delilin yok.”

“Evet.” Harry onu yanma çekti. “Dolayısıyla bir itirafa ihtiyacım var.”

“Katrine Bratt’tan onu sorguya çağırmasını iste.”

“Dediğim gibi, Bellman kimsenin davaya dokunmasına izin vermez.”

“Peki ne yapacaksın?”

Harry tavana baktı. Rakel’in bedeninin sıcaklığını hissetti. Bu kadarı yeter miydi? Pencereyi kapatsalar mıydı?

“Onu kendim sorgulayacağım. Bu sırada ne olup bittiğini anlamayacak bile.”

“Sana bir avukat olarak hatırlatayım, yalnızken aldığın resmi olmayan itirafın hiçbir değeri yoktur.”

“O zaman biz de benden başkalarının da duymasını sağlarız.”

Stale Aune yatağında döndü ve telefonu aldı. Arayanın kim olduğunu görünce cevaplama düğmesine bastı. “Efendim?”

“Uyuduğumu sanıyordum” dedi Harry, boğuk bir sesle. “Ona rağmen aradın mı?”

“Bana bir konuda yardımın gerek.”

“Hâlâ bize yerine bana mı diyorsun?”

“Hâlâ insanlık için uğraşıyorum. *Zen ve Motosiklet Bakım Sanatı* kitabıyla ilgili konuşmamızı

hatırlıyor musun?”

“Evet.

“Senden Hallstein’in tez savunmasında bir maymun kapanı kurmanı istiyorum.”

“Ciddi misin? Sen, ben, Halisteki, başka kim olacak?”

Stale Aune, Harry’nin derin nefes aldığını duydu.

“Bir doktor.”

“Ve bu kişi davayla ilintilendirmeyi başardığın biri, öyle mi?”

“Sayılır.”

Stale Aune kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. “Ne demek bu?”

“Rakel’in odasında bir saç teli bulmuştum ve kuruntuya kapılıp incelemeye göndermişim. Saçın bu doktora ait olduğu tespit edilince ortada şüpheli bir durum olmadığı anlaşılmıştı. Ama sonradan, saçtaki DNA profilinin doktoru vampirist cinayetlerinin işlendiği olay yerleriyle ilintilendirdiği ortaya çıktı.” “Ne?”

“Ayrıca bu doktorla en başından beri aramızda olan genç bir dedektif arasında bir bağlantı var.”

“Ne diyorsun sen? Bu doktor ve genç dedektifin vampirist cinayetlerine karıştıklarına dair kanıtın mı var?”

“Hayır” dedi Harry, iç çekerek.

“Hayır mı? Açıkla.”

Stale Aune yirmi dakika sonra telefonu kapatınca evdeki sessizliği dinledi. Sakinliği. Herkes uyuyordu. Ne var ki kendisinin artık uyuyamayacağını biliyordu.

Cuma sabahı

Wenche Syvertsen step aletinde spor yaparken Frogner Parkı'na bakıyordu. Arkadaşlarından biri kalçalarını büyüttüğünü söyleyerek bu aleti kullanmamasını tembihlemiş-ti. Ama belli ki onu hiç anlamamıştı. Wenche'nin istediği de *buydu* zaten. İnternette spor yapmanın kalçayı büyük ve biçimli değil, sadece daha kaslı hale getirdiğini ve tek çözümün östrojen takviyesi, daha fazla yemek ya da en basiti, implant taktırmak olduğunu okumuştur. Wenche sonuncu çözümü kafasında çoktan elemişti çünkü vücudunun doğallığını bozmamayı ilke edinmiş, asla ama asla bıçak altına yatmamıştı. Tabii göğüslerini düzelttirmek haricinde; ama zaten o sayılmazdı. İlkeli bir kadındı. Bu yüzden Bay Syvertsen'e her zaman sadık olmuş, bilhassa spor salonunda aldığı teklifleri geri çevirmişti. Genellikle onu genç erkek avcısı sanan delikanlılardan teklif alırdı. Fakat Wenche kendini bildi bileli daha olgun erkekleri tercih ederdi. Yanında pedal çeviren pestili çıkmış kırışık adam kadar yaşlıları değil, komşusu gibi olanları. Harry Hole gibi. Zekâ ve olgunluk olarak onun aşağısında kalan erkeklere tahammül edemez, onu fiziksel olduğu kadar ruhen de tahrik edecek, eğlendirecek adamlardan hoşlanırdı. Bu kadar basitti aslında, olduğundan farklı davranmanın anlamı yoktu. Bay Syvertsen'in ustalıkla yaptığı gibi. Ama Harry anlaşılan o ki onun için ulaşılmaz biriydi.

Bir de şu ilkeli olma meselesi vardı. Zaten Bay Syvertsen aldatıldığını öğrendiği birkaç olayda anlamsız kıskançlık krizlerine girmiş, onu ayrıcalıklarından ve bu yaşam biçiminden mahrum bırakmakla tehdit etmişti. Elbette bunlar kocasını aldatmamayı kendisine ilke edinmesinden önceydi.

“Sizin kadar güzel bir kadın nasıl olur da evli olmaz?” Wenche gıcırıtılı sese doğru dönünce bisikletin tepesindeki yaşlı adamı gördü. Ona bakarak gülümsüyordu. Yüzü cılız, cildi derin vadileri andırırçasına buruşuk, dudakları iri, saçları uzun, gür ve yağlıydı. Geniş omuzlu, zayıf bir adamdı. Biraz Mick Jagger'a benziyordu. Başındaki kırmızı bandana ve kamyoncu bıyığı sayılmazsa.

Wenche gülümseyip yüzük olmayan sağ elini kaldırdı. “Evliyim. Spor yaparken çıkarıyorum.”

“Tüh” dedi yaşlı adam, sırıtarak. “Çünkü ben evli değilim ve hemen burada size ni-nişanlanmayı teklif edebilirdim.”

O da sağ elini kaldırdı. Wenche irkildi. Bir an için hayal gördüğünü sandı. Adamın avucunun ortasındaki şey gerçekten de kocaman bir delik miydi?

Diyafondaki ses, Oleg Fauke'nin geldiğini söyledi.

“İçeri gönder” dedi John D. Steffens, sandalyesini masasından itip laboratuvar binasındaki kan nakli merkezinin penceresinden dışarı bakarak. Genç Fauke'yi az önce otoparkta hâlâ motoru çalışarak bekleyen küçük Japon arabasından inerken görmüştü. Sürücü koltuğunda başka bir delikanlı vardı ve arabanın kaloriferi sonuna kadar açık olmalıydı. Soğuk olmasına rağmen aydınlık, güneşli bir gündü. Temmuz ayında sıcak bir günü müjdeleyen açık havanın ocak ayında soğukun habercisi olması çoğu insana tezat gibi gelirdi. Çünkü insanlar fiziğin temel kanunlarını, meteorolojiyi ve dünyanın tabiatını anlamaya kafa yormazdı. Soğukun bir varlık olduğunu sanıp, sıcaklığın yokluk hali olduğunu anlamamaları artık Steffens'ı kızdırmıyordu. Soğuk doğal ve baskın olan durumdu oysa. İstisna olan sıcaktı. Cinayet ve zalimliğin doğal ve mantıklı, merhametin anormal olması gibi. Merhamet, insan ırkının türün devamını sağlamak için uydurduğu karmaşık bir yoldu sadece. Çünkü tek bir türle

sınırlıydı ve insanın hayatta kalmasını sağlayan şey, diğer türlere uyguladığı sınır tanımayan gaddarlıktı. Nüfus arttıkça etin avlanan bir şey olmaktan çıkıp üretilmesi gibi. Et *üretimi*, ne tuhaf bir fikir! İnsanlar hayvanları kafeslere kapatıyor, tüm mutluluklarını ve yaşam sevinçlerini ellerinden alıyor, kendi rızaları dışında süt vermeleri ve doğurmaları için onları döllüyor, yavrularını henüz anne acıdan bağırırken altlarından alıyor ve en kısa zamanda onları yeniden hamile bırakıyordu. İnsanlar köpek, balina, yunus ya da kedi gibi hayvan türlerinin yenmesine sinirlenirdi. Ne var ki merhametleri akıl almayan sebeplerle orada kalırdı. Çok daha zeki hayvanlar olan domuzların aşığılanıp yenmesinde sakınca yoktu ve bunu o kadar uzun zamandır yapıyorduk ki modern gıda üretiminin bir parçası haline gelmiş olan bu ölçülü zalimliği artık sorgulamıyorduk bile. Beyin yıkama işte böyle bir şeydi!

Steffens az sonra açılacak olan kapalı kapıya dikti gözlerini. Acaba günün birinde anlayacaklar mıydı? Bazılarının Tanrı vergisi ve kutsal olduğunu sandığı ahlakın aslında güzellik algımız, düşmanlarımız ya da moda akımlarımız gibi değişken ve öğrenilmiş olduğunu fark edecekler miydi? Zor görünüyordu. Sonuç olarak, insanlığın aşılanmış fikirlere karşı gelen radikal araştırma projelerini anlayamaması ve kabullenememesinde şaşırarak bir durum yoktu. Bunların acımasız olduğu kadar mantıklı ve zaruri olduğunu idrak edememesinde de.

Kapı açıldı.

“Günaydın Oleg. İçeri gir, otur.”

“Teşekkürler.” Genç adam oturdu. “Kan örneğini almadan önce sizden bir iyilik isteyebilir miyim?”

“İyilik mi?” Steffens ellerine beyaz lastik eldivenler geçirdi. “Araştırmamın sana, annene ve ileride doğacak olan çocuklarına fayda sağlayabileceğini biliyorsun, değil mi?”

“Bu araştırmaya benim ömrümün biraz daha uzun olmasına verdiğim önemden daha çok önem verdiğinizi de biliyorum.” Steffens gülümsedi. “Genç bir adam için zekice laflar.” “Babamın adına sizden iki saatinizi harcayarak bir tanıdığımızın tez savunmasına katılmanızı ve orada profesyonel görüş belirtmenizi rica ediyorum. Kabul ederseniz Harry çok mutlu olacak.”

“Tez savunması mı? Hay hay, onur duyarım.”

“Tek sorun...” dedi Oleg, boğazını temizleyerek, “birazdan başlayacak ve siz kan örneğini alır almaz gitmemiz gerek.” “Hemen şimdi mi?” Steffens önünde açık duran ajandaya baktı. “Korkarım katılmam gereken bir toplantım...” “Gelirseniz gerçekten mutlu olacak” dedi Oleg.

Steffens genç adama bakarak düşünceli bir halde çenesini ovuşturdu. “Yani... kanın karşılığında benden zamanımı istiyorsun, öyle mi?”

“Onun gibi bir şey” dedi Oleg.

Steffens ofis sandalyesine yaslandı, ellerini dudaklarının önünde kenetledi. “Sana tek bir şey soracağım Oleg. Harry Hole’la bu kadar yakın olmanı sağlayan şey ne? Sonuçta o senin biyolojik baban değil.”

“Bilmem, siz bana söyleyin.”

“Bunu cevaplarsan ve kan örneğini verirsen seninle o tez savunmasına gelirim.”

Oleg düşündü. “Aslında dürüst biri olması diyebilirim. Dünyanın en iyi babası ya da onun gibi bir şey olmamasına rağmen söylediklerine güveniyorum. Ama en önemli sebebin bu olduğunu sanmıyorum.”

“Ne peki?”

“İkimiz de aynı gruplardan nefret ediyoruz.”

“Aynı nelerden?”

“Müzik grupları. Aynı müzikleri sevmiyoruz ama aynıla rından nefret ediyoruz.” Oleg kapitone ceketini çıkarıp kolu nu sıyırdı. “Hazır mıyız?”

Cuma öğleden sonra

Rakel, üniversite meydanında, Oslo Üniversitesi'nin şehir merkezindeki üç binasından biri olan Domus Academica'ya doğru kol kola yürürlerken başını kaldırıp Harry'ye baktı. Harry bu hava için fazla kaygan olduğunu söylese de onu Londra'dan satın aldığı kösele ayakkabıları giymeye ikna etmişti.

“Daha sık takım elbise giymelisin” dedi.

“Belediye de yolları daha sık tuzlamalı” dedi Harry, yeniden kayıyormuş gibi yaparak.

Rakel gülüp onu sıkıca tuttu. Harry'nin katlayıp iç cebine sıkıştırdığı sert sarı dosyayı hissetti. “Şu Björn Holm'un arabası değil mi? Ayrıca çok uygunsuz bir yere park etmemiş mi?”

Merdivenin hemen önüne park edilmiş olan siyah Amazon Volvo'nun yanından geçtiler.

“Ön cama da polis kimliğini koymuş” dedi Harry. “Tam bir görevi kötüye kullanma örneği.”

“Katrine yüzünden” dedi Rakel gülümseyerek. “Düşer diye korkmuş.”

Gamle Festsal konferans salonunun dışındaki antrede uğultu vardı. Rakel'in gözleri tanıdık yüzler aradı. Genellikle meslektaşlar ve aileler gelmişti. Ancak salonun diğer ucunda tanıdığı biri daha vardı: Truls Berntsen. Belli ki bir tez savunmasına katılmak için doğru kıyafetin takım elbise oldu-

ğundan habersizdi. Rakel kendisi ve Harry için kalabalığın içinde bir yol açarak Katrine'le Björn'ün yanına gitti.

“İkinize de tebrikler!” deyip onlara sarıldı.

“Teşekkürler!” dedi Katrine, neşeyle parlayan yüzüyle şiş karnını okşayarak.

“Ne zaman?..”

“Hazıranda.”

“Haziran” diye tekrarladı Rakel. Katrine'in gülümsemesinin solduğunu gördü.

Öne doğru eğildi, bir elini Katrine'in koluna koydu ve fısıldadı: “Hiç merak etme, her şey güzel olacak.”

Katrine'in şaşkın bir ifadeyle ona baktığını gördü.

“Epidural anestezi” dedi Rakel. “Muhteşem bir şey. Acıyı anında geçiriyor!”

Katrine iki kez gözlerini kırptı. Sonra güldü. “Biliyor musun, ben daha önce hiç tez savunmasına katılmadım. Björn'ün en şık ip kravatını taktığını görene kadar bu denli resmi bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Nasıl oluyor şimdi?”

“Ah, aslında çok basit” dedi Rakel. “Önce salona gireceğiz. Jüri başkanı, aday ve jüri üyeleri gelirken ayağa kalkacağız. Smith onlara dün ya da bu sabah bir deneme dersi vermiştir ama büyük ihtimalle hâlâ çok gergindir. Stale’nin onu sıkıştıracağından korkuyordur ama öyle bir şey olacağını sanmıyorum.”

“Emin misin?” dedi Björn Holm. “Ama Aune vampirizme inanmadığını söylüyordu.”

“Stale sadece bilimsel olmayan bilgiye inanmaz” dedi Rakel. “Jüri üyeleri eleştirel olabilir ve tez konusunun özünü irdeleyebilir ama konunun dışına çıkmamaları, araştırmayı amacından saptırmamaları ve kendi sabit fikirlerini dayatmamaları gerekiyor.”

“Vay canına, ödevine çalışmışsın” dedi Katrine, Rakel derin bir nefes alırken.

Rakel başını sallayıp devam etti. “Jüri üyelerinin her birinin kırk beş dakikası olacak; arada izin verilirse salondakilerin kısa sorular sorabileceği *ex auditorio* denen bir bölüme de yer verilecek ama bu genellikle yapılmıyor. Daha sonra adayın ısmarlayacağı akşam yemeğine geçilecek ama biz ona davetli değiliz. Harry çok üzüldü.”

Katrine, Harry ye döndü. “Bu doğru mu?”

Harry omuz silkti. “Çok da yakından tanımadığın birinin akrabalarının yarım saat bir şeyler gevelemesini dinlemek karşılığında kim soslu et yemek istemez ki?”

Etraftakiler hareketlendi ve birkaç flaş patladı. “Müstakbel adalet bakanı” dedi Katrine.

Mikael ve Ulla Bellman kol kola antreye girerlerken adeta önlerinde deniz yarılıyordu. İkisi de gülümsüyor olsa da Rakel Ulla’nın gerçekte *gülümsemediğini* düşündü. Belki gülmeyi seven biri değildi. Belki de güzel ve utangaç bir kızken fazlaca gülümsemenin gereğinden fazla dikkat çektiğini, soğuk görünmenin hayatı kolaylaştırdığını öğrenmişti. Durum böyleyse Rakel onun bakan karısı olduğunda ne yapacağını merak etti.

Mikael Bellman yüzünün önüne bir mikrofon tutulup soru sorulunca onların yanında durdu.

“Vampirist davasını çözmemize katkıda bulunan birini tebrik etmek için buradayım” dedi İngilizce konuşarak. “Bugün benimle değil, Doktor Smith’le konuşmalısınız.” Ancak Bellman ona seslenen fotoğrafçıların söylediklerini yapıp mutlulukla poz verdi.

“Yabancı basın” dedi Björn.

“Vampirizm çok revaçta” dedi Katrine, kalabalığa bakarak. “Bütün suç muhabirleri gelmiş.”

Harry etrafa bakınarak “Mona Daa hariç” dedi.

“Kazan dairesi ekibi de burada” dedi Katrine. “Ama Anders Wyller yok. Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Diğerleri başlarını iki yana salladı.

“Bu sabah beni aradı” dedi Katrine. “Benimle yalnızken konuşmak istediğini söyledi.”

“Ne hakkında?” diye sordu Björn.

“Kim bilir? Ah, geldi işte.”

Anders Wyller kalabalığın diğer tarafında belirmişti. Atkısını çıkarırken nefes nefese kalmış, yüzü kızarmış görünüyordu. O anda konferans salonunun kapıları açıldı.

“Haydi, yer kapmalıyız” dedi Katrine ve telaşla kapıya yöneldi. “Açılın, hamile kadın var!”

Rakel kolunu Harry’nin koluna dolayıp omzuna yaslanarak “Ne kadar tatlı biri” diye fısıldadı. “Hep ikinizin arasında bir şey olup olmadığını merak ederdim.”

“Ne gibi bir şey?”

“Küçük bir kaçamak gibi. Mesela biz beraber değilken.”

“Maalesef olmadı” dedi Harry, üzüntüyle.

“Maalesef mi? Ne demek şimdi bu?”

“Bazen ayrılıklarımızdan iyi istifade edemediğimi düşünüyorum demek.”

“Ben şaka yapmıyorum Harry.”

“Ben de.”

Hallsetin Smith görkemli salonun kapısını aralayıp içeri göz attı. Konferans salonunun tüm sandalyelerini dolduran kalabalığın üzerinde sarkan avizeye baktı. Balkonda dikilenler bile vardı. Bir zamanlar Norveç meclisine ev sahipliği yapan bu yerde şimdi minik Halişteki kürsüye çıkıp araştırmalarını savunacak ve doktorasını alacaktı! Ön sırada gergin ama aynı zamanda anaç bir gururla oturan May’i gördü. Savunmanın Norveççe olacağını söylediği halde nerelerden kalkıp gelen yabancı meslektaşlarına, gazetecilere, ön sıranın en ortasında karısıyla beraber oturan Bellman’a baktı. Valentin Gjertsen davasının ana başlıklardan biri olarak işlendiği

vampirizm konulu tezinde önemli pay sahibi olan yeni polis arkadaşları Harry’ye, Björn’e ve Katrine’e. Valentin’in profili son günlerde yaşananların ışığında büyük ölçüde değişmiş olmasına rağmen bu olaylar vampirist kişiliklerle ilgili olduğu sonuçları zayıflatmamış, aksine güçlendirmişti. Hallste-in vampiristlerin esasen içgüdülerine göre hareket ettiklerini, arzuları ve dürtülerinin peşinden gittiklerini öne sürdüğü için bu iyi planlanmış cinayetlerin arkasındaki beynin Lenny Hell çıkması tam zamanında imdadına yetişmişti.

“Öyleyse başlayalım” dedi jüri başkanı, cüppesinden bir toz zerresini alarak.

Hallstein derin bir nefes alıp içeri girdi, izleyiciler ayağa kalktı.

Smith ve iki jüri üyesi yerlerine geçerken jüri başkanı tez savunmasının nasıl ilerleyeceğini açıkladı. Ardından sözü Hallstein'a verdi.

İlk jüri üyesi olan Stale Aune öne eğilip iyi şanslar dilediğini fısıldadı.

Hallstein kürsüye yürüdü ve kalabalığa göz gezdirdi. Salona çöken sessizliği hissetti. Sabah verdiği deneme dersi iyi geçmişti, iyi de ne kelime, muhteşemdi! Jüri heyetinin memnuniyetini görmemek imkânsızdı. Stale Aune bile bazı yerlerde başını sallayarak takdirini göstermişti.

Şimdi yapacağı şey ise o dersin en fazla yirmi dakika sürecektir daha kısa bir halini sunmaktır. Konuşmaya başladıktan kısa süre sonra sabah hissettiklerinin aynısını hissetti ve önünde duran notlardan koptu. Düşünceleri bir anda kelimelere dökülüyordu. Sanki kendini dışarıdan izliyor, her kelimesiyle birlikte tüm duyularıyla tamamen ona, vampirizm profesörü Hallstein Smith'e kenetlenmiş olan izleyicilerin yüzlerinde beliren ifadeleri görebiliyordu. Elbette şimdilik sadece hayal ediyordu ama o bunu değiştirecekti ve her şey bugün başlıyordu. Sunumun sonlarına yaklaştı. "Harry

Hole'un önderlik ettiği bağımsız soruşturma grubunda geçirdiğim kısa zamanda çok şey öğrenmeyi başardım. Bunlardan biri de çoğu cinayet davasında asıl sorunun 'Neden?' olduğuydu. Fakat 'Nasıl?' sorusunu da cevaplamazsanız ilk sorunun size çok bir faydası dokunmuyor." Hallstein kürsünün yanındaki masaya yürüdü ve üzeri keçe bir bezle örtülü üç nesnenin başında durdu. Bezin bir kenarından tutup bekledi. Biraz tiyatro yapmasına kimse ses çıkarmazdı.

"İşte nasılın cevabı" diyerek bezi çekti.

Büyük tabancayı, tuhaf görümlü kelepçeyi ve siyah demir dişleri gören izleyicilerden bir uğultu yükseldi.

Hallstein tabancayı gösterdi. "Bu tehdit etmek ve zorlamak için."

Ardından kelepçeyi gösterdi. "Bu kontrol etmek, güçsüz kılmak ve tutsak etmek için."

Sıra demir dişlere geldi. "Bu da kaynağa ulaşmak, kana erişmek ve ritüeli gerçekleştirmek için."

Başını kaldırdı. "Fikrimi örneklerle açıklayabilmem için bu eşyaları ödünç almamı sağlayan Dedektif Anders Wyller'a teşekkür ediyorum. Çünkü bunlar üç 'nasıl'dan fazlası. Aynı zamanda bize 'nedeni de gösteriyorlar. Peki 'neden' nasıl oluyor?"

Salonda birkaç tutuk kahkaha duyuldu.

"Çünkü bu aletlerin hepsi eski. Hatta fazla eski denebilir. Vampirist hiç üşenmeyerek belirli dönemlere ait eşyaların kopyalarını edinmiş. Bu da doktora tezimde ritüelin önemiyle ilgili söylediklerimi doğruluyor. Kan içmek tanrılara tapınmanın ve onları hoşnut etmenin gerekli olduğu, bunun da kan aracılığıyla yapıldığı eski çağlara dek izi sürülebilecek bir eylem."

Tabancayı gösterdi. "Bu silah, düşmanlarının gücünü almak için onların kanını içen Kızılderili kabilelerinin olduğu iki yüz yıl öncesinin Amerikası ile bağlantıyı temsil ediyor." Kelepçeyi işaret

etti. “Bu, cadıların ve büyücülerin yakalandığı, içlerinden şeytan çıkartıldığı ve ayinlerle yakıldığı dönem olan Ortaçağ ile bağlantılı.” Ardından dişleri gösterdi. “Bu ise tanrıları yatıştırmak için kurban kesmenin ve insan kanı dökmenin yaygın bir gelenek olduğu antik dünya ile. Tıpkı benim de bugün cevaplarımla...” Jüri başkanı ve jüri üyelerini işaret etti, “...bu tanrıları yatıştırmayı umduğum gibi.”

Kahkahalar bu defa daha rahattı.

“Hepinize teşekkür ederim.”

Alkışlar Hallstein Smith’e bir tufan gibi geldi.

Stale Aune ayağa kalktı, puantiyeli papyonunu düzeltti ve göbeğini şişirerek kürsüye yürüdü.

“Sayın aday, doktora tezinizi vaka çalışmaları üzerine temellendirdiniz ve ana örneğiniz Valentin Gjertsen fikirlerinizi desteklememesine rağmen bu sonuca nasıl vardığınızı merak ediyorum. Tabii Lenny Hell’in bu vakadaki rolü ortaya çıkmadan önce.”

Hallstein Smith boğazını temizledi. “Psikolojide yorumlamanın kapsamı diğer hiçbir bilim dalında olmadığı kadar geniştir. Haliyle Valentin Gjertsen’in davranış biçimini tarif ettiğim tipik vampirist profili çerçevesinde yorumlamak oldukça cazip bir seçenektir. Ama bir araştırmacı olarak dürüst olmak zorundayım. Valentin Gjertsen birkaç gün öncesine kadar teorime tam olarak uymuyordu. Psikolojide hiçbir şeyin kuralına göre gitmemesi bilindik bir durum olmasına rağmen moralimin bozulduğunu itiraf etmeliyim. Lenny Hell’in çevresinde gelişen trajediden mutluluk duyacak değilim. Fakat onun vakası bu doktora tezinin teorisini güçlendirdi ve böylece vampiristleri daha net bir şekilde açıklamamızı ve onları daha doğru anlamamızı sağladı. Umarım bu çalışma vampiristlerin daha erken yakalanmasına imkân tanıyarak ileride yaşanacak olası trajedilerin önlenmesine yardımcı olur.” Hallstein boğazını temizledi. “Jüri heyetine tezimin ilk halini incelemeye değerli vakitlerini ayırdıkları ve

Hell’in vakadaki rolü ortaya çıktıktan sonra gereken değişiklikleri yapmama ve tüm parçaları yerine oturtmama izin verdikleri için sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum...”

Jüri başkanı nazikçe ilk jüri üyesine vaktinin dolduğunu belirttiğinde Hallstein kırk beş değil, sadece beş dakika geçmiş gibi hissetti.

Her şey dört dörtlüktü!

Jüri başkanı kürsüye çıktı ve izleyicilerin sorularını yöneltebileceği *ex auditorio* denen kısa bir ara vereceklerini söyledi. Hallstein onlara bu muhteşem çalışmanın tüm ürkütücülüğüne rağmen dünyanın en büyük ve en güzel şeyiyle, yani insan aklıyla ilgili olduğunu göstermek için sabırsızlanıyordu.

Arayı fırsat bilerek antredeki kalabalığa karışmak, yemeğe davet etmediği insanlarla konuşmak istedi. Harry Hole’u siyah saçlı bir kadının yanında dikilirken gördü ve onların yanına gitti.

“Harry!” dedi, polis kadar sert ve soğuk elini sıkarak. “Bu Rakel olmalı.”

“Öyle” dedi Harry.

Hallstein, Rakel’le tokalaşırken Harry’nin önce saatine, ardından kapıya baktığını fark etti.

“Birini mi bekliyorsun?”

“Evet” dedi Harry. “Ve işte sonunda geliyor.”

Hallstein salonun diğer ucundaki kapıdan giren iki kişi gördü. Uzun boylu, siyah saçlı bir delikanlı ve çerçevesiz, ince, dikdörtgen gözlük takan, kumral saçlı, ellili yaşların ortasında bir adam. Delikanlıyı Rakel’e benzetti ama diğer adamı da bir yerden gözü ısırıyordu.

“Gözlüklü beyi daha önce nerede gördüm?” diye sordu Hallstein.

“Bilmem. Kendisi bir hematolog. John D. Steffens.”

“Peki buraya neden geldi?”

Hallstein, Harry’nin derin bir nefes aldığını gördü. “Bu hikâyeyi sonlandırmaya geldi. Sadece o bunu henüz bilmiyor.”

Jüri başkanı zili çaldı ve gür bir sesle konferans salonuna dönme vaktinin geldiğini duyurdu.

John D. Steffens, arkasında Oleg Fauke’yle iki sandalye sırasının arasında ilerliyordu. Salona göz atıp Harry Hole’u bulmaya çalıştı. Arka sıradaki kumral saçlı genç adamı görünce kalbi duracak gibi oldu. O anda Anders’le göz göze geldiler ve Steffens genç adamın yüzündeki korkuya şahit oldu. Oleg’e dönüp bir toplantısı olduğunu hatırladığını ve gitmesi gerektiğini söyledi.

“Biliyorum” dedi Oleg. Yolundan çekilmek için hiçbir hamlede bulunmadı. Steffens çocuğun neredeyse üvey babası Hole kadar uzun olduğunu fark etti. “Ama önce bu işi halledeceğiz Bay Steffens.”

Çocuk elini nazikçe Steffens’ın omzuna koydu ama başhekim daha çok arkasındaki sandalyeye itiliyormuş gibi düşündü. Oturdu ve nabzının düştüğünü hissetti. Ağırbaşlılık. Evet, ağırbaşlı olmalıydı. Oleg Fauke biliyordu. Demek ki Harry de biliyordu. Ve ona kaçmak için hiçbir şans tanımamıştı. Tepkisine bakılırsa Anders’in de bundan haberi yoktu. Kandırıldıklarından. Buraya gelmek için kandırıldıklarından. Şimdi ne olacaktı?

Katrine Bratt, Harry ile Björn’ün arasındaki sandalyeye oturur oturmaz jüri başkanı kürsüde konuşmaya başladı.

“Adaya *ex auditorio* bir soru yöneltilecek. Lütfen buyurun Harry Hole.”

Harry ayağa kalkarken Katrine ona hayretle baktı. “Teşekkür ederim” dedi Harry.

Katrine diğer insanların yüzlerindeki şaşkın ifadeyi göre-

biliyordu. Bazılarının dudaklarında esprili bir soru bekliyor-muş gibi gülümseme vardı. Kürsüye çıkan Hallstein Smith'in bile keyfi yerindeydi.

“Öncelikle tebrikler” dedi Harry. “Hedefine ulaşmaya çok yakınsın ve vampirist davasında gösterdiğin katkıdan dolayı sana teşekkür etmem gerek.”

“Asıl ben teşekkür etmeliyim” dedi Smith hafifçe eğilerek.

“Belki de haklısın” dedi Harry. “Çünkü Valentin'in iplerini elinde tutan ve onu yöneten kişiyi biz bulduk. Aune'nin de belirttiği gibi tüm tezin bu vakaya dayanıyordu. Dolayısıyla şanslıydın.”

“Evet, öyleydim.”

“Ama sanırım hepimizin cevabını duymak istediği birkaç soru daha var.”

“Elimden geleni yapacağım Harry.”

“Valentin'in ahıra girerkenki kamera görüntüsünü hatırlıyorum. Nereye gittiğini kesinlikle biliyordu ama kapının girişindeki kantardan haberi yoktu. Yere basmayı umduğu için hiç düşünmeden içeri adımını attı ve az kalsın düşüyordu. Bu neden oldu?”

“Bazı şeyleri olması gerektiği gibi varsaydığımız için” dedi Smith. “Psikolojide buna rasyonelleştirme deriz. Yani esasen bazı şeyleri basitleştiririz. Rasyonelleştirme olmasaydı dünya baş edilemez bir yere dönüşür, beyinlerimiz ilgilenmemiz gereken tonla belirsizliğin altında ezilirdi.”

“Bu aynı zamanda bodrum merdiveninden inerken neden dikkatli olmayıp başımızı o su borusuna vurduğumuzu da açıklıyor.”

“Kesinlikle.”

“Ama bir kere yaptığımız şeyi hatırlarız. En azından çoğumuz. Katrine Bratt o nedenle ahırına ikinci kez geldiğinde aynı hataya düşmeyip kantarın üzerinden atladı. Dolayısıyla Hell'in bodrumundaki su borusunda sana ve bana ait kan ve

deri örneği bulmamız ama Lenny Hell'e ait hiçbir şey çıkmaması sürpriz olmadı. Oradan inerken eğilmeyi çok eskiden, belki de çocukken öğrenmiş olmalı. Aksi halde boruda Hell'in de DNA'sım bulurduk; çünkü DNA su borusu gibi bir yüzeyde çoğu zaman yıllarca kalabilir.”

“Doğru söylediğine hiç şüphem yok Harry.”

“Buraya daha sonra tekrar döneceğim ama önce gizemli bir konuya değinmek istiyorum.”

Katrine sandalyesinde dikleşti. Neler olup bittiğini hâlâ anlamamıştı ama Harry'yi tanıyordu ve sesinin altında yatan işitmesi imkânsız düşük frekanslı hırıltının titreşimini hissedebiliyordu.

“Valentin Gjertsen o gece yarısı ahırına geldiğinde 74,7 kiloydu” dedi Harry. “Ama güvenlik kamerası görüntüsüne göre ahırdan çıkarken 73,2 kiloya düşmüştü. Tam olarak bir buçuk kilo daha

hafifti.” Harry rakamı eliyle gösterdi. “Elbette ilk akla gelen açıklama, kilo farkının ofisindeyken kaybettiği kan yüzünden ortaya çıkmış olduğu.”

Katrine, jüri başkanının kibar ama sabırsız öksürüğünü duydu.

“Ama sonra bir şey fark ettim” dedi. “Tabancayı unutmuştuk! Valentin’in yanında getirdiği ve giderken hâlâ ofiste olan tabanca. Bir Ruger Redhawk yaklaşık 1,2 kilo geliyor. O halde, o kilo farkına ulaşmak için Valentin’in sadece 0,3 kilo kan kaybetmiş olması gerek...”

“Bay Hole” dedi jüri başkanı. “Adaya sormak istediğiniz bir soru varsa...”

“İlk sorumu bir kan uzmanına yöneltmek istiyorum” dedi Harry, izleyicilere yüzünü dönerek. “Başhekim John Steffens, siz bir hematologsunuz ve Penelope Rasch hastaneye kaldırıldığında görev başımdaydınız...”

John Steffens tüm gözler üzerine çevrilince alnından ter boşandığını hissetti. Tıpkı karısının nasıl öldüğünü açıklama-

mak için tanık kürsüsüne çıktığında herkesin ona baktığı o an gibi. Nasıl bıçaklandığını, kollarında kan kaybından nasıl öldüğünü bir bir anlatmıştı. O zaman da tüm gözler üzerindeydi. O zaman da Anders’in gözleri böyle bakıyordu.

Yutkundu.

“Evet, öyleydim.”

“O zamanlar kan miktarını bakarak tahmin edebildiğinizi bize ispatlamıştınız. Bir olay yeri fotoğrafından kızın bir buçuk litre kan kaybettiğini bilmişsiniz.”

“Evet.”

Harry ceketinin cebinden bir fotoğraf çıkarıp havaya kaldırdı. “İlk yardım teknisyenlerinizden biri Hallstein Smith’in ofisinde çekilen bu resmi gösterdiğinde buradaki kan kaybının da bir buçuk litre olduğunu tahmin ettiniz. Diğer bir ifadeyle, bir buçuk kilo. Doğru mu?”

Steffens yutkundu. Anders’in arkadan ona baktığını biliyordu. “Doğru. Bir iki desilitre eksik ya da fazla olabilir.”

“Açıklığa kavuşturmak adına soruyorum, bir buçuk litre kan kaybeden birinin ayağa kalkıp kaçabilmesi mümkün müdür?”

“Kişiden kişiye göre değişir ama evet, yeterli fiziğe ve azme sahipse olabilir.”

“Bu da beni oldukça kolay bir soruya götürüyor” dedi Harry.

Steffens alnından bir damla terin döküldüğünü hissetti.

Harry kürsüye döndü.

“Bu nasıl oldu Smith?”

Katrine’in nefesi kesilmişti. Salona çöken sessizlik elle tutulacak kadar ağırdı.

“Bunu es geçmek zorundayım Harry; bilmiyorum” dedi Smith. “Umarım doktoramı tehlikeye atmıyorumdur ancak bu sorunun tez konusunun dışında kaldığımı belirtmek isti-

yorum.” Gülümsedi ama bu defa kimse gülmüyordu. “Polis soruşturmasının sınırları içinde olduğuna göre belki de bunu kendin yanıtlamaksın, Harry?”

Harry “Pekâlâ” deyip derin bir nefes aldı.

Olamaz, diye düşündü Katrine. Nefesini tuttu.

“Valentin Gjertsen geldiğinde tabancası yoktu. Tabanca senin ofisindeydi.”

“Ne?” Smith’in gülüşü konferans salonundaki yalnız bir kuşun çığlığını andırıyordu. “Oraya nasıl gelmiş olabilir?”

“Sen getirdin” dedi Harry.

“Ben mi? Benim o tabancayla hiçbir alakam yok.”

“O senin tabancandı Smith.”

“Benim mi? Hayatımda hiç silahım olmadı, ruhsat dairesinden kontrol edebilirsin.”

“Çünkü silah Farsund’lu bir denizciye kayıtlı. Tedavi ettiğin biri. Şizofreni teşhisiyle.”

“Denizci mi? Sen neden bahsediyorsun Harry? Valentin’in Mehmet Kalak’ı öldürdüğünde barda seni tabancayla tehdit ettiğini kendin söyledin.”

“Tabancayı o olaydan sonra geri aldın.”

Salona bir endişe dalgası yayıldı. Sessiz mırıltılar ve kıpırdayan sandalyelerin gıcirtısı duyuldu.

Jüri başkanı ayağa kalktı ve sessizlik istemek için cüppenin içindeki kollarını havaya kaldırdığında tüylerini kabartan bir horoza benzedi. “Üzgünüm Bay Hole; ancak bu bir tez savunması. Polisi ilgilendiren bilgilere sahipseniz lütfen bunları akademi dünyasına değil, doğru mercilere iletiniz.”

“Sayın jüri başkanı ve jüri üyeleri” dedi Harry, “doktora tezi yanlış yorumlanmış bir vaka çalışmasını temel alıyorsa bu durum onun değerlendirilmesinde asli bir önem teşkil etmez mi? Böyle bir şeyin tez savunmasında aydınlatılması gerekmiyor mu?”

Jüri başkanı gürleyen sesiyle söze girdi. “Bay Hole...”

“...haklı” dedi, ön sırada oturan Stale Aune. “Sayın jüri başkanım, jüri heyetinin bir üyesi olarak Bay Hole’un adaya neler söyleyeceğini duymayı çok isterim.”

Jüri başkanı Aune’ye baktı. Ardından Harry ye. Son olarak Smith’e baktı ve tekrar yerine oturdu.

“Pekâlâ” dedi Harry. “Adaya Lenny Hell’i evinde tutsak mı ettiğini ve Valentin Gjertsen’i yönlendiren kişinin Hell değil, kendisi mi olduğunu sormak istiyorum.”

Salonda neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir uğultu koptu. Sonrasında gelen sessizlik öyle büyüktü ki sanki salondaki tüm hava tükenmişti.

Smith duyduklarına inanmamış gibi başını iki yana salladı. “Şaka yapıyorsun, değil mi Harry? Sırf tez savunmama heyecan katmak için kazan dairesinde böyle bir şey uydurdun ve şimdi...”

“Cevap vermeni öneriyorum Hallstein.”

Smith belki de ismini kullandığı için Harry’nin ciddi olduğunu o an ilk kez anladı. Öyle olmasa bile Katrine, kürsüde dikilen psikoloğun şimdi bir şeylerin farkına vardığını düşündü.

“Harry” dedi Smith, sessizce. “Pazar günü sen beni oraya götürene dek Hell’in evine hiç gitmedim.”

“Evet, gittin” dedi Harry. “Parmak izlerini ve DNA’nı bırakmış olabileceğin her yeri itinayla temizleyerek delilleri ortadan kaldırdın. Ama unuttuğun bir yer vardı. Su borusu.” “Su borusu mu? Pazar günü o lanet su borusuna hepimiz DNA’mızı bıraktık, Harry!”

“Sen hariç.”

“Evet, ben de bıraktım! Björn Holm’a sor, orada oturuyor!” “Björn Holm’un doğrulayabileceği tek şey, su borusunda senin de DNA’nın bulunduğu; onun pazar gününe mi ait olduğu değil. Çünkü o gün bodruma indiğinde ben de oradaydım. Hatırlarsan senin geldiğini duymadım. Sessizce geldin

çünkü başım su borusuna çarpmadın. Eğildin. Çünkü beynin o borunun orada olduğunu hatırladı.”

“Bu söylediğin tek kelimeyle gülünç, Harry. Pazar günü ben de o boruya çarptım, sadece sen duymadın.”

“Belki de bunu giydiğin için çarpmanın etkisi azalmıştır...” Harry cebinden siyah bir yün bere çıkarıp başına taktı. Berenin önünde bir kurukafa vardı. Katrine, St. Pauli yazısını okudu. Harry devam etti. “Peki bir insan bere takıp alınaya kadar çekmişken o boruda nasıl olur da deri, kan ya da saç yoluyla DNA’sım bırakabilir?”

Hallstein sertçe gözlerini kırptı.

“Aday cevap vermiyor” dedi Harry. “Öyleyse onun yerine ben cevaplayayım. Hallstein Smith o boruya eve ilk gittiğinde, yani çok uzun zaman önce, vampirist henüz işe koyulma-mışken çarptı.”

Çıt çıkmayan salonda tek duyulan Hallstein Smith’in kısık sesli gülüşü oldu.

“Bir şey söylemeden önce” dedi Smith, “eski dedektif Harry Hole’u bu olağanüstü hikâyesi için kocaman alkışla-malıyız.”

Smith ellerini çırpmaya başladı ama sadece tek tük kişi ona eşlik etti. Çok geçmeden alkışlar sustu.

“Fakat bunun bir hikâye olmanın ötesine geçebilmesi için doktora teziyle aynı şeye ihtiyacı var” dedi Smith. “Kanıt! Ve senin elinde hiç kanıt yok Harry. Tüm çıkarımın oldukça şüpheli bir varsayıma dayanıyor. Birincisi, bir ahırda duran külüstür bir kantarın, üzerine çıkanların ağırlığını hiç takılıp kalmadan bir saniyeden kısa sürede doğru tarttığı. İkincisi de pazar günü yün bere giydiğim su borusunda DNA’ımı bırakmadığım. Oysa başımı boruya çarpmadan önce basamakları inerken bereyi çıkarmıştım, bodrumun daha soğuk olduğunu anlayınca da yeniden takmıştım. Alnımda yara izi bulunmamasının sebebi de çabuk iyileşen biri olmam. O gün

eve döndüğümde alnımda iz olduğunu karım da doğrulayabilir.”

Katrine, donuk renkli el yapımı bir elbise giymiş olan kadını, yanında patlayan el bombasının şokunu yaşarmış gibi siyah ve boş gözlerle kocasına bakarken gördü.

“Doğru değil mi May?”

Kadın ağzını açıp kapattı. Ardından başını yavaşça aşağı yukarı oynattı.

“Gördün mü Harry?” Smith başını eğip Harry’ye acır bir ifadeyle baktı. “Teorindeki açıkları bulmak ne kadar kolay, görüyorsun.”

“Karının sadakatine saygı duyuyorum ancak korkarım ki DNA delilinin tartışılacak bir yanı yok” dedi Harry. “Adli Tıp Kurumu’ndan alman analiz raporu sadece organik maddenin DNA profilinle eşleştiğini değil, bu maddenin en az iki aylık olduğunu ve dolayısıyla pazar günü bırakılmış olamayacağını da kanıtlıyor.”

Katrine sandalyesinde irkildi ve Björn’e baktı. Björn başını belli belirsiz bir halde iki yana salladı.

“Sonuç olarak, Smith, geçtiğimiz sonbahar Hell’in bodrumunda bulunduğu bir teori değil. Bir gerçek. Ruger tabancanın sana ait olması ve Valentin Gjertsen’i silahsızken vurduğunda silahın ofisinde bulunması gibi. Ayrıca stilometrik bir inceleme de yaptırıldı.”

Katrine, Harry’nin ceketinin iç cebinden çıkardığı yıpranmış sarı dosyaya baktı. “Kelime tercihlerini, cümle yapılarını, yazım tarzını ve noktalama işaretlerini karşılaştırarak yazarı tespit eden bir bilgisayar programından bahsediyorum. Shakespeare’in yazdığı iddia edilen oyunlardan hangilerinin ona ait olduğu tartışmasına yeni bir boyut kazandıran gelişme, stilometriydi. Doğru yazarı bulmada başarı oranı yüzde seksenle doksan arasında değişiyor. Bir başka deyişle, delil kabul edilecek kadar yüksek değil. Ancak Shakespeare’de ol-

duğu gibi belirli bir yazarı elemeye başarı oranı yüzde 99,9. Bilgi işlem uzmanımız Tord Gren, Valentin’e gönderilen elektronik postalarla Lenny Hell’in başka insanlara yazdığı binlerce eski postayı bu programı kullanarak karşılaştırdı. Sonuç olarak...” Harry dosyayı Katrine’e uzattı.

“...Valentin Gjertsen’e elektronik postayla gönderilen talimatların hiçbirini Lenny Hell’in yazmadığı

ortaya çıktı.”

Smith, Harry’ye baktı. Kâkülü terleyen alınına düşmüştü. “Bunları polis sorgusunda daha sonra konuşacağız” dedi Harry. “Ama şu anda bir tez savunmasındayız. Ve jüri heyetine sana doktora vermeyi reddetmelerini durduracak bir açıklama yapmak için hâlâ şansın var. Doğru mu, Aune?” Stale Aune boğazını temizledi. “Doğru. Bilim esasen çağın ahlak anlayışını görmezden gelir ve bu doktora, ahlaki olarak tartışmaya açık, hatta doğrudan kanundışı yöntemlerle alman ilk doktora derecesi olmayacak. Tez savunmasını onaylamadan önce, jüri heyeti olarak Valentin’i gerçekten de yönlendiren bir kişinin olup olmadığını bilmek zorundayız. Şayet yönlendirilmediyse bu tezin jüri heyetinin onayından geçeceğini sanmıyorum.”

“Teşekkürler” dedi Harry. “O halde ne diyorsun Smith? Seni tutuklamadan önce jüri heyetine hemen şimdi bir açıklama yapmak ister misin?”

Hallstein Smith tekrar Harry’ye baktı. Konferans salonunda nefes alan sadece kendisi kalmış gibi solumasından başka bir ses duyulmuyordu. Tek bir flaş patladı.

Öfkeden morarmış olan jüri başkanı Stale’ye doğru eğildi ve tıslayarak fısıldadı:

“Tanrı aşkına Aune, burada neler oluyor?”

“Maymun kapaınının ne olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Stale Aune. Sandalyesine yaslanıp kollarını bağladı.

❖ * *

Hallstein Smith’in başı elektrik çarpmış gibi seğirdi. Kolunu kaldırıp tavana doğrultarak güldü. “Kaybedecek neyim var Harry?”

Harry cevap vermedi.

“Evet, Valentin yönlendirildi. Ben yönlendirdim. O talimatları tabii ki ben yazdım. Ancak bilim için asıl önemlisi tüm bunların arkasında kimin olduğu değil, araştırmamda kanıtladığım üzere Valentin’in gerçek bir vampirist olduğu. Söylediğin hiçbir şey vardığım sonuçları geçersiz kılmıyor. Laboratuvar ortamını oluşturmak için bazı koşulları ayarlamış olabilirim; ama araştırmacıların her zaman yaptığı bu değil midir zaten?” izleyicilere göz gezdirdi. “Sonuçta onun yaptıklarına ben karar vermedim, kendisi karar verdi. Altı kişinin hayatı, gelecekte insanlığı cinayetlerden ve acılardan kurtarabilecek olan bunun yanında...” Smith ciltlenmiş tez sayfalarına işaret-parmağıyla vurdu “...çok da mantıksız bir bedel değil. Tüm belirtiler ve profiller burada açıklanıyor. Kanlarını içen de, onları öldüren de ben değil, Valentin Gjertsen’dir. Ben sadece onun işini kolaylaştırdım. Bir kereliğine gerçek bir vampiristle karşılaşma fırsatını yakaladığınızda bundan faydalanmak sizin vazifenizdir. Dar görüşlü ahlakçı yaklaşımların sizi durdurmasına izin veremezsiniz. Büyük resme bakmak, insanlık için en iyisini düşünmek zorundasmızdır. Oppenheimer’a, Mao’ya, kanserli binlerce deney faresine sorun.”

“Yani bizim iyiliğimiz için Lenny Hell’i öldürdün ve Marte Ruud’u vurdun, öyle mi?” diye sordu

Harry.

“Evet, evet! Onlar bilimin sunağında kurban edildiler!” “Kendini ve insanlığını da kurban ettiğin gibi mi? İnsanlığa yararlı olmak için?”

“Kesinlikle öyle!”

“Yani Hallstein Smith’in kendini kanıtlaması için öldürülmediler, öyle mi? Maymunun nihayet tahta çıkması, tarih kitaplarına adını yazdırması için değil? En başından beri seni teşvik eden şey bu değil miydi?”

“Ben size bir vampiristin ne olduğunu ve neler yapabildiğini gösterdim! Bunun için teşekkürü hak etmiyor muyum?”

“Bana kalırsa” dedi Harry, “daha çok, aşağılanan bir adamın neler yapabileceğini gösterdin.”

Hallstein Smith’in başı yeniden seğirdi. Ağzı açıldı ve kapandı. Ama tek bir kelime bile çıkmadı.

“Yeterince dinledik.” Jüri başkanı ayağa kalktı. “Tez savunması burada sona erdi. Aramızdaki polis memurlarının birinden onu tutuklamasını...”

Hallstein Smith kendisinden beklenmeyen bir çeviklikle hareket etti. İki hızlı adımla masaya ulaştı ve tabancayı kaptığı gibi izleyicilere yaklaşır silahı en yakınındaki kişinin alınına tuttu.

“Kalk!” diye hırladı. “Başka hiç kimse yerinden kalkmasın!”

Katrine sarışın bir kadının ayağa kalktığını gördü. Smith kadını çevirdi ve önünde bir kalkan gibi tuttu. Bu kadın U1-la Bellman’dı. Ağzı açık kalmıştı ve çaresizlik içinde sessizce ön sıradaki erkeklerden birine bakıyordu. Katrine sadece Mikael Bellman’ın başının arkasını görebiliyordu ve olduğu yerde donakalan adamın yüzünde hangi ifadenin oluştuğunu bilmiyordu. Bir ağlama sesi duyuldu. May Smith’ten geliyordu. Sandalyesinde hafifçe yana eğilmişti.

“Bırak onu.”

Katrine boğuk sesin geldiği yöne baktı. Truls Berntsen’di bu. Arka sıradaki yerinden kalkmış, basamakları iniyordu.

“Orada dur Berntsen” diye bağırdı Smith. “Yoksa önce onu, sonra seni vururum!”

Truls Berntsen durmadı. Yandan bakıldığında alt çenesi her zamankinden daha çıkık görünüyordu ama kaim kazağının altında yeni kasları da seçilebiliyordu. Sahnenin önüne ulaştı, yana döndü ve doğruca Smith’le Ulla Bellman’a doğru yürüdü.

“Bir adım daha atarsan...”

“Önce beni vur, Smith. Yoksa vaktin olmayacak.”

“Sen bilirsin.”

Berntsen burnundan soludu. “Seni aşağılık sivil, beni vurmaya gö...”

Katrine hızla irtifa kaybeden bir uçakta oturuyormuş gibi kulaklarında ani bir basınç hissetti. Sesin iri ve ağır tabancadan çıktığını anlaması bir saniye sürdü.

Truls Berntsen ayakta dikilerek sallanıyordu. Ağız açılmış, gözleri pörtlemişti. Katrine kazağındaki deliği gördü ve kanı bekledi. Az sonra kazağında kan da belirdi. Truls son bir çabayla yıkılmamaya çalışırken Ulla Bellman’a baktı. Ve arkaya devrildi.

Salonda bir kadın çığlık attı.

“Kimse kımıldamasın” diye bağırdı Smith, önünde Ulla Bellman’la geri geri çıkışa doğru giderek. “Tek birinizin kalktığını görürsem onu vururum.”

Elbette blöf yapıyordu. Ve elbette kimse bunun bir blöf olmaması riskini göze alamazdı.

“Amazon’un anahtarları” diye fısıldadı Harry. Hâlâ ayaktaydı. Elini Björn’e doğru uzattı. Björn bir anlık tereddütten sonra arabanın anahtarlarını eline bıraktı.

Harry “Hallstein!” diye seslendi ve sandalyelerin arasından çıktı. “Araban üniversitenin ziyaretçi otoparkında ve şu anda adli tıp ekibi tarafından inceleniyor. Bende bu binanın hemen önünde bekleyen bir arabanın anahtarı var ve ben daha iyi bir rehineyim.”

“Sebepten?” dedi Smith, gerilemeye devam ederek.

“Çünkü her zaman sakın kalırım. Ayrıca sen vicdanlı bir adamsın.”

Smith durdu. Birkaç saniye dalgın dalgın Harry’ye baktı.

“Şuraya çık ve kelepçeyi bileklerine tak” dedi, masayı işaret ederek.

Harry en öne geldi, hareketsizce yerde yatan Truls’un yanından geçti, sırtını Smith’e ve salonun geri kalanına dönerek masanın başında durdu.

“Ben de göreyim!” diye bağırdı Smith.

Harry ona döndü ve ortasında zincir olan replika kelepçeyi taktığını göstermek için ellerini yukarı kaldırdı.

“Buraya gel!”

Harry ona doğru yürüdü.

“Bir dakika!”

Katrine, Smith'in boşta duran eliyle kendisinden uzun olan Harry'yi omzundan tuttuğunu ve onu çevirip aralık duran kapıdan geçirdiğini gördü.

Ulla Bellman aralık kapıya baktıktan sonra kocasına döndü. Mikael Bellman onu eliyle çağırdı. Ulla ona yürümeye başladı. Buzun üzerindeymiş gibi kısa ve kararsız adımlar atıyordu. Ama Truls Berntsen'in yanına varınca dizlerinin üzerine çöktü. Başını onun kanlı kazağına gömdü. Sessiz konferans salonunda Ulla'dan gelen tek ve acı dolu hıçkırık, tabancanın patlamasından bile daha çok ses çıkardı.

Harry, Smith'in önünde yürürken altıpatların namlusunu sırtında hissediyordu. Siktir, dedi içinden. Dünden beri bugünü tüm ayrıntılarıyla planlamış, her senaryoyu uzun uzadıya düşünmüştü ama bunu hiç beklemiyordu.

Harry kapıyı iterek açınca mart soğuğu yüzüne çarptı. Kış güneşiyle aydınlanan üniversite meydanı bomboştu. Björn'ün Volvo Amazon'unun siyah boyası günışığında parlıyordu.

“Türü!”

Harry merdiveni inerek açık alana çıktı, ikinci adımında ayağı kaydı ve kendini koruyamadan yanlamasına yere çakıldı. Omzu buz tutan zemine çarpınca koluna ve sırtına keskin bir acı saplandı.

“Ayağa kalk!” diye tısladı Smith, kelepçenin zincirine asılıp onu yukarı çekerek.

Harry daha iyi bir fırsat bulamayacağını bildiği için Smith'in ona kazandırdığı hızı kullandı. Ayağa kalkar kalkmaz başını öne savurdu. Kafa darbesini yiyen Smith iki adım geriledi ve yere devrildi. Harry üzerine atılmak için ona bir adım yaklaşmıştı ki sırtüstü yatan Smith'in iki eliyle tabancayı kavradığını ve Harry'ye doğrulttuğunu gördü.

“Haydi, Harry. Ben buna alışkırım, zaten okulda her teneffüs yere düşürürlerdi. Haydi, durma!”

Harry tabancanın namlusuna baktı. Smith'in burnuna vurmıştu ve açılan derisinin altında kemiğin parlak beyazlığı görünüyordu. Burun deliklerinin birinden ince bir kan süzölüyordu.

“Ne düşündüğünü biliyorum Harry.” Smith güldü.¹¹ *İki buçuk metreden Valentini vurmayı bile başaramadı.* O yüzden haydi, gel! Ya da şu arabanın kapısını aç.”

Harry aklından gerekli hesaplamaları yaptı. Ardından arkasını döndü, yavaşça sürücü kapısını açtı ve Smith'in ayağa kalktığını duydu. Koltuğa oturdu ve hiç acele etmeden anahtarı kontağa taktı.

“Ben süreceğim” dedi Smith. “Tana kay.”

Harry söyleneni yaptı, hantal ve beceriksizce vites kolunun üzerinden atlayıp yolcu koltuğuna geçti.

“Ayaklarımı kelepçenin üzerinden geçir.”

Harry ona baktı.

“Arabayı sürerken zinciri boynuma dolamanı istemiyorum” dedi Smith, tabancayı kaldırarak. “Hiç yoga kursuna gitmediysen şansına küs. Ayrıca beni oyalamaya çalıştığını görebiliyorum. Beş saniye var, şimdi başlıyor. Dört...”

Harry kaskatı koltukta elinden geldiğince arkaya yaslandı, kelepçeli ellerini önünde tuttu ve dizlerini kırdı.

“Üç, iki...”

Harry boyalı şık ayakkabılarını güç de olsa kelepçenin zincirinin üzerinden atlatmayı başardı.

Smith arabaya bindi ve Harry’ye doğru eğildi. Antika emniyet kemerini göğsünden ve belinden geçirip yuvasına taktı. Ardından kemeri öyle sıkı çekiştirdi ki Harry koltuğa bağlanmış gibi oldu. Smith elini Harry’nin ceketinin cebine atarak telefonunu aldı. Kendi emniyet kemerini de taktıktan sonra kontağı çevirdi. Motoru çalıştırıp vites koluyla boğuştu. Debriyajı çözmeyi başarıp geri geri giderek yarım daire çizdi. Camı indirdi ve önce Harry’nin telefonunu, ardından kendinin-kini dışarı fırlattı.

Sağa dönüp Karl Johans Caddesi’ne çıktıklarında Saray tüm görüş alanını kapladı. Yeşil yanarken sola saptılar, göbekten döndüler ve bir yeşil ışığı daha geçip Oslo Konser Salonu’nu arkalarında bıraktılar. Aker Brygge’ye vardılar. Trafik azdı. Hatta çok az, diye düşündü Harry. Katrine devriye araçlarını ve polis helikopterini uyardıktan önce Smith’le ikisi ne kadar uzağa giderlerse, polisin kontrol etmesi gereken alan da o kadar büyüyecek, yollara daha fazla barikat konması gerekecekti.

Smith fiyorda baktı. “Oslo nadiren bugün olduğu kadar güzel görünüyor, değil mi?”

Sesi genizden geliyordu ve cılız bir ıslıkla birleşiyordu. Muhtemelen burnu kırılmıştı.

“Sessiz bir yol arkadaşısın” dedi Smith. “Neyse, bugün yeterince konuştun zaten.”

Harry önlerinde uzanan otoyola baktı. Katrine cep telefonlarından onları takip edemezdi ama Smith anayollardan sapmadıkça çabuk bulunmaları için hâlâ umut vardı. Helikopterden bakıldığında tavanında ve bagajında damalı ralli deseni olan bir araba diğerlerinden kolayca ayırt edilebilirdi.

“Beni görmeye geldi, kendini Alexander Dreyer olarak tanıttı. Pink Floyd ve duyduğu sesler hakkında konuşmak istiyordu” dedi Smith, başını iki yana sallayarak. “Ama senin de fark ettiğin üzere ben bir insan sarrafıyım ve onun sıradan biri değil, son derece ender görülen türde bir psikopat ol-

duğumu çok geçmeden anladım. O yüzden cinsel tercihleriyle ilgili bana anlattıklarını ahlak konusunda uzman olan meslektaşlarıma sordum ve sonunda kiminle karşı karşıya olduğumu çözdüm, ikileminin ne olduğunu da. Avlama içgüdüsünün peşinden gitmeye can atıyordu ama tek bir hata, zayıf bir şüphe, minicik aptal bir ayrıntı onu ele verebilir ve polisin Alexander Dreyer’e ulaşmasına sebep olabilirdi. Beni dinliyor musun, Harry?” Smith ona kısa bir bakış attı. “Yeniden ava çıkacaksa bunu tamamen güvenli bir şekilde yaptığından emin olmalıydık. Valentin’in başka bir çıkış yolu yoktu ve benim için biçilmiş kaftandı. Sadece sırtına bir kırbaç indirip kafesini açacaktım, sonra da önüne attığım her şeyi ona yedirecek, daha doğrusu içirecektim. Ama bunu ona doğrudan teklif edemezdim. O yüzden hayali

bir kuklaya, Valentin olur da yakalanır ve her şeyi itiraf ederse şüpheleri üzerine çekecek bir paratonere ihtiyacım vardı. Bir noktada kimliği ortaya çıkacak, vampiristlerin düşüncesizce ve çocukça hareket eden dengesiz insanlar olduğu tezimi doğrulayacak biri. Lenny Hell evinden çıkmayan münzevi biriydi ve kimseyle görüşmüyordu. Böylece günün birinde ona psikoloğu olarak sürpriz bir ziyarette bulundum. Başımda şahin gibi görüldüğüm bir başlık ve elimde kocaman kırmızı bir tabancayla. Gak gak gak!” Smith gürültülü bir kahkaha patlattı. “Kölem olduğunu anladığında Lenny Hell’in yüzünü görmeliydin! Önce hasta kayıtlarımı çalışma odasına taşıttım. Sonra ailesinin domuz götürmek için kullandığı kafeslerden birini bulduk ve bodruma indirdik. Başımı o kahrolası su borusuna o zaman çarpmış olmalıyım. Lenny için kafesin içine bir döşek koyduk ve onu kelepçeyle oraya zincirledim. Aslında takip ettiği kadınların tüm bilgilerini ona söyledikten, ev anahtarlarının kopyalarını çıkarttıktan ve bilgisayarından Valentin’e posta göndermek için gereken şifreyi öğrendikten sonra Lenny ile hiçbir işim kalmamıştı. Yine de ona

güzel bir intihar planlayana kadar beklemem gerekiyordu. Valentin yakalanır ya da ölürse ve polis çok geçmeden Hell’e ulaşırsa onu ilk cinayetten aklayacak sağlam bir mazeret bulmalıydım. Çünkü Elise Hermansen’le telefonda görüştüğünü öğrendikten sonra polis illa ki o gece nerede olduğunu soruşturacaktı. O yüzden Valentin’in Elise’yi öldüreceği saatte Lenny’yi semtin pizzacısına götürdüm ve herkesin onu görmesini sağladım. Kendimi masanın altından Lenny’ye tabanca doğrultmaya o kadar kaptırmıştım ki pizza hamurunda yerfıstığı olduğunu fark etmem uzun sürdü.” Yeniden güldü. “Sonuç olarak Lenny o kafeste tek başına epey bir zaman geçirmek zorunda kaldı. Döşekte Lenny Hell’in spermini bulduğunuzda ve Marte Ruud’a tecavüz ettiği sonucuna vardığınızda açıkçası gülmekten kendimi alamadım.”

Bygdøy’ü geçtiler. Snaröya’yı da. Harry ister istemez saniyeleri sayıyordu. Üniversite meydanından yola çıkalı on dakika olmuştu. Açık, mavi gökyüzüne baktı.

“Marte Ruud asla tecavüze uğramadı. Onu ormandan bodruma getirir getirmez vurdum. Valentin kızı mahvetmişti, o yüzden onu öldürerek merhamet göstermiş oldum.” Smith ona doğru döndü. “Umarım yaptığımı sen de takdir edersin, Harry. Harry? Sence fazla mı konuşuyorum Harry?”

Hövikodden’e yaklaşıyorlardı. Sol taraflarında Oslo fiyordu tekrar belirdi. Harry hesapladı. Polis, Asker’e barikat kurmuş olabilirdi ve oraya varmalarına on dakika vardı.

“Benden soruşturmaya katılmamı istemen benim için ne büyük bir lütuftu, biliyor musun Harry? O kadar şaşırdım ki önce kabul etmedim. Ama sonra aranızda katılır ve tüm bilgilere erişirsem onu durdurmaya yaklaştığınızda Valentin’i uyarabilirim diye düşündüm. *Benim* vampiristim Kürten, Haigh ve Chase’i gölgede bırakacak, gelmiş geçmiş en iyi vampirist olacaktı. Yine de arabada oraya gidene kadar hamamın izlendiğinden haberim yoktu. Üstelik Valentin’in

kontrolünü kaybetmeye başlamıştım. Barmeni öldürüp Mar-te Ruud’u kaçırmıştı. Neyse ki Alexander Dreyer’in bir bankamatikte kimliğinin tespit edildiğini zamanında öğrendim ve onu evinden çıkması için uyardım. Valentin işte o zaman onu yöneten kişinin ben, yani eski psikoloğu olduğunu anladı. Anladıysa da ne olmuştu? Onunla aynı gemide olan kişinin kim olduğunu bilmesi bir şeyi değiştirmezdi. Ancak çemberin daraldığının farkındaydım. Bir süredir tasarladığım büyük finali gerçekleştirmenin zamanı gelmişti. Onu evden çıkarıp Plaza Hotel’de tuttuğum bir odaya yerleştirdim. Orada uzun süre kalamayacağı belliydi; o yüzden ona bir zarfın içinde ahırın ve ofisimin anahtarlarını

yolladım. Gece yarısı herkes yattıktan sonra gelmesini söylediğim bir not da ekledim. Bir şeylerden şüphelenmeye başladığı ihtimalini elbette göz ardı edemezdim ama kimliği ortaya çıkmışken başka bir seçeneği var mıydı ki? Bana güvenmeye mecburdu. Planım dört dördüktü; hakkını vermen lazım Harry. Seni ve Katrine’i arayarak bana telefonda şahitlik yapmanızı sağladım. Güvenlik kamerası görüntüleri de birer kanıttı tabii. Evet, kamuoyuna yaptığı açıklamalarla seri katili kızdıran kahraman bir araştırmacı hikâyesi yaratmak ve nefsi müdafaa süsüyle adam öldürmek soğukkanlı bir cinayet gibi görülebilir. Evet, bu sayede son derece sıradan bir tez savunmasına yabancı basını bile çekebilmiş ve tezimin basım haklarını on dört şirkete satmış da olabilirim. Ama sonuçta bunların hepsi araştırma ve bilim içindi. Önemli olan gelişme kaydetmekti Harry. Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşeli olabilir ama bizleri aydınlık, uygar bir geleceğe götürecek olan da o yolun ta kendisidir.”

Oleg kontak anahtarını çevirdi.

Sarışın genç dedektif arka koltuktan “Ulleval’ın aciline!” diye bağırdı. Truls Berntsen’in başı kucağındaydı. İki de

Berntsen’in kanma bulanmıştı. “Gaza sonuna kadar bas ve sireni aç!”

Oleg ayağını debriyajdan çekecekken arka kapı hızla açıldı.

“Hayır!” diye bağırdı dedektif öfkeyle.

“Yana kay Anders!” Steffens’tı bu. Genç dedektifi diğer tarafa kaymaya zorlayarak güçlükle arabaya bindi.

“Bacaklarını yukarı kaldır” dedi, Berntsen’i başından tutarak. “Yoksa...”

“Kalbine ve beynine kan gitmez” dedi Anders.

Oleg gaza bastı. Otoparktan çıkıp zil çalan bir tramvayın ve sinirli bir taksinin arasına fırladılar.

“Durumu nasıl?”

“Kendin gör” diye homurdandı Anders. “Bilinci kapalı, nabızı zayıf ama nefes alıyor. Mermi senin de gördüğün gibi sağ hemitoraksmdan girmiş.”

“Sorun orası değil” dedi Steffens. “Asıl sorun sırtında. Çevirmeme yardım et.” Oleg dikiz aynasından onlara baktı. Truls Berntsen’i yana yatırıp kazağını ve gömleğini yırtıklarını gördü. Tekrar yola odaklandı, korna çalarak bir kamyonu solladı ve kırmızı yanan bir kavşaktan hızlanarak geçti.

“Ah, siktir” diye inledi Anders.

“Evet, büyük bir delik” dedi Steffens. “Mermi kaburgasının bir bölümünü parçalamış olmalı. Başaramazsak Ulleval’a gitmeden kan kaybından ölecek.”

“Neyi başaramazsak?..”

Oleg, doktorun derin bir nefes aldığını duydu. “Annene yaptığımızdan daha iyisini yapmayı. Ellerinin arkasını şu şekilde yaranın iki tarafına tut ve bastır. Yarayı elinden geldiğince kapalı tutmaya çalış, başka şansımız yok.”

“Ellerim kayıyor.”

“Gömleğinden bir parça koparıp ellerine sar.”

Anders nefes nefeseydi. Oleg bir kez daha aynaya göz attı. Steffens bir parmağını Berntsen’in göğsüne koymuş, başka bir parmağıyla ona hafifçe vuruyordu.

“Perküsyonu deniyorum ama bu halde otururken kulağımı oraya götüremem” dedi Steffens. “Sen yapabilir misin?”

Anders ellerini yaradan çekmeden öne doğru eğildi. Başını Berntsen’in göğsüne dayadı. “Çok boğuk” dedi. “Hava yok. Sence?..”

“Evet, korkarım hemotoraks” dedi babası. “Plevra boşluğu kanla doluyor, akciğerleri birazdan sönecek. Oleg...”

Oleg “Sizi duyuyorum” dedi ve gaza abandı.

Katrine üniversite meydanının ortasında kulağında telefonla dikilmiş, bulutsuz gökyüzüne bakıyordu. Görünürde hâlâ bir şey yoktu ama Gardermoen ve diğer bölgelerden kuzeyden Oslo’ya uzanan E6 otoyolunu taramaları için polis helikopteri istemişti.

“Hayır, takip edebileceğimiz bir cep telefonu yok” diye bağırdı, şehrin farklı bölgelerinden gelerek birleşen siren seslerini bastırabilmek için. “Gişelerden de bir şey çıkmadı. E6 ve E18’in güney yönünü kapatıyoruz. Bir şey bulursak sizi bilgilendireceğim.”

“Tamam” dedi, hattın diğer ucundaki Falkeid. “Beklemedeyiz.”

Katrine telefonu kapattı. Başka bir numara arıyordu.

“Asker bölge polisi, E18’deyiz” dedi bir ses. “Bir TIR’ı durdurduk ve Asker çıkışının hemen ilerisine yolu kapatacak şekilde konumlandırdık. Trafiği otoyolun kavşaktan sonraki bölümüne yönlendiriyoruz. Ralli şeritleri olan 70 model siyah bir Amazon, değil mi?”

“Evet.”

“Yani arabayla kaçmak için dünyanın en kötü seçiminden bahsediyoruz.”

“Umarım öyledir. Beni bilgilendirin.”

Björn koşarak yanma geldi. “Oleg ve şu doktor olan adam Berntsen’i Ulleval’a götürüyorlar” dedi nefes nefese. “Wyller da yanlarında.”

“Sence onu kurtarabilirler mi?”

“Ben sadece cesetlerden anlıyorum.”

“Tamam. Berntsen ceset gibi mi görünüyordu?”

Björn Holm omuz silkti. “Hâlâ kanıyordu. Bu bile yaşadığını gösterir.”

“Peki ya Rakel?”

“Konferans salonunda Bellman’ın eşiyle birlikte oturuyor. Kadın gerçekten mahvolmuş durumda. Bellman operasyonu yönetmek için neler olup bittiğini görebileceği bir yere gitti.” “Neler olup bittiğini görebileceği mi?” dedi Katrine, burun kıvrarak. “Bunu yapabileceği tek yer burası!”

“Biliyorum, biliyorum. Sakin ol, hayatım. Bebeğimizin strese girmesini istemeyiz, değil mi?”

“Kahretsin Björn.” Katrine telefonunu sıktı. “Bana Harry’nin ne planladığından neden bahsetmedin?”

“Çünkü bilmiyordum.”

“Bilmiyor muydun? Adli tıbbı Smith’in arabasını incelemeye çağırdığına göre sen de bir şeyler biliyordun.”

“Kimseyi çağırmadı; o sadece bir blöftü. Su borusunda bulunan DNA örneğinin kaç aylık olduğunun bulunması gibi.” “Ne?”

“Adli Tıp Kurumu bir DNA’nın ne kadar eski olduğunu tespit edemez. Harry’nin Smith’in DNA’sının en az iki aylık olmasıyla ilgili söyledikleri tamamen yalandı.”

Katrine ona baktı. Elini çantasına soktu ve Harry’nin verdiği sarı dosyayı çıkarıp açtı, içinde üç tane A4 kâğıt vardı. Ve hepsi boştu.

“Blöf” dedi Björn. “Stilometride de bir kesinlik derecesine ulaşmak için metnin en az beş bin karakter uzunluğunda olması gerekiyor. Valentin’e gönderilen o kısa elektronik postalar yazarın kimliğiyle ilgili hiçbir şeyi açığa çıkaramaz.”

“O zaman Harry’nin elinde bir kanıt yoktu” diye fısıldadı Katrine.

“Tek bir tane bile!” dedi Björn. “Sadece itiraf ettirmeye çalışıyordu.”

“Lanet olsun!” Katrine telefonunu alnına bastırdı. Bunu ısınmak için mi yoksa serinlemek için mi yaptığı belli değildi. “Peki neden hiçbir şey söylemedi? Tanrım, dışarıya bir polis ordusu yığabilirdik.”

“Çünkü söyleyemezdi.”

Cevap, onlara doğru yürüyüp yanlarında duran Stale Aune’dan geldi.

“Nedenmiş o?”

“Basit” dedi Stale. “Ne planladığını emniyetten birine söyleseydi ve polis bir müdahalede bulunmasaydı, konferans salonunda yaptığı şey fiilen bir polis sorgusu olacaktı. Sorgulanan kişiye haklarının bildirilmediği, sorgulayan kişinin kasten yalan söyleyerek hileye başvurduğu, yasalara aykırı bir polis sorgusu. Böylece Smith’in bugün anlattığı hiçbir şey mahkemede kullanılamayacaktı. Şimdiyse...”

Katrine Bratt gözlerini kırptı. Ardından yavaşça başını aşağı yukarı oynattı. “Şimdiyse öğretim üyesi Harry Hole sivil bir vatandaş olarak tez savunmasına katılmış ve Smith kendi rızasıyla şahitlerin huzurunda konuşmuş oldu. Senin bundan haberin var mıydı, Stale?”

Stale Aune başıyla onayladı. “Harry dün beni aradı. Hall-stein Smith’i işaret eden tüm ipuçlarını anlattı. Ama elinde kanıt yoktu. O yüzden tez savunmasına benim yardımımla bir maymun kapanı kurma planını açıkladı. Doktor Steffens’i de bilirkişi olarak kullanacaktı.”

“Sen ne cevap verdin?”

“Hallstein Smith, namı diğer ‘maymun’un bu tuzağa bir kere düştüğünü, aynı hatayı bir daha yapmasının zor olduğunu söyledim.”

“Ama?”

“Ama Harry bana kendi tezimin cümleleriyle karşılık verdi.”

“insan” dedi Björn. “Aynı hataları tekrar tekrar yapmakta ısrar eden bir canlı türüdür.”

“Kesinlikle” dedi Aune, başını sallayarak. “Smith, Emniyet Müdürlüğü’nün asansöründekeyken Harry’ye doktorasını almayı uzun bir ömür sürmeye tercih edeceğini söylemiş.”

“O yüzden de maymun kapanma bir aptal gibi tereddüt etmeden girdi.”

“Evet, lakabının hakkını verdi.”

“Smith değil, Harry’den bahsediyorum.”

Aune başıyla onayladı. “Ben salona dönüyorum. Bellman’m eşinin yardıma ihtiyacı var.”

“Ben de seninle geleyim. Olay yerini güvenlik çemberine almalıyım” dedi Björn.

“Olay yeri mi?” diye sordu Katrine.

“Berntsen.”

“Ah, tabii ya.”

Erkekler gidince Katrine gökyüzüne baktı. Nerede kalmıştı bu helikopter?

“Canın cehenneme” diye mırıldandı. “Canın cehenneme Harry Hole.”

“Bu onun hatası mıydı?”

Katrine sesin geldiği yöne döndü.

Mona Daa karşısında dikiliyordu. “Sizi rahatsız etmek istemiyorum” dedi. “Aslında şu anda çalışmıyorum bile; ama internette görür görmez geldim. VG aracılığıyla bir şey söylemek, Smith’e bir mesaj göndermek ya da başka bir şey isterseniz...”

“Teşekkürler Daa. Ben size haber veririm.”

“Peki.” Mona Daa topuğunun üzerinde döndü ve o penguen adımlarıyla yürümeye başladı.

“Aslında sizi tez savunmasında göremeyince şaşırdım” dedi Katrine.

Mona Daa durdu.

“En başından beri FG’nin vampirist davasıyla ilgili baş muhabiri sizsiniz” dedi Katrine.

“Demek ki Anders size söylemedi.”

Mona Daa, Anders Wyller’dan adıyla bahsederken öyle rahattı ki Katrine kaşını kaldırdı. “Neyi söylemedi?”

“Evet. Anders’le ben, yani biz...”

“Şaka yapıyorsunuz” dedi Katrine.

Mona Daa güldü. “Hayır. Bunun mesleki açıdan bariz sorunlar yaratacağının farkındayım ama hayır, şaka yapmıyorum.”

“Peki ikiniz ne zaman?..”

“Aslında yeni sayılır, ikimiz de birkaç günlüğüne izin aldık ve anlaşıp anlaşamayacağımızı görmek için bu günleri Anders’in küçük dairesinde dip dibe geçiriyorduk. Başkalarına duyurmadan önce emin olalım istedik.”

“Yani kimse bilmiyor, öyle mi?”

“Harry çat kapı gelip bizi neredeyse suçüstü yakalayana dek öyleydi. Anders, Harry’nin anladığını düşünüyor. VG’yi arayıp bana ulaşmaya çalıştığını da biliyorum. Sanırım şüphelerini doğrulamak içindi.”

“Şüphelenme konusunda çok iyidir” dedi Katrine gözleri helikopteri ararken.

“Biliyorum.”

Harry, Smith'in nefes alıp verirken çıkardığı cılız ıslıkları dinliyordu. Az sonra fiyortta tuhaf bir şey fark etti. Suda yü-rüyormuş gibi görünen bir köpek. Hava eksinin altında olmasına rağmen buz tabakasının çatlaklarından yukarı sızan su, onu böyle gösteriyordu.

‘Yıllardır vampirizmin var olmasını istediğim için ayıplandım’ dedi Smith. ‘‘Ama artık varlığı kesin olarak kanıtlandı. Başıma ne gelirse gelsin, yakında tüm dünya Profesör Smith'in vampirizminin ne olduğunu bilecek. Valentin tek olmayacak, başkaları da çıkacak. Dünyanın ilgisini vam-pirizmde tutacak başka fırsatlar. Bana bir keresinde tanınır olmanın hayattan daha anlamlı olup olmadığını sormuştun. Tabii ki öyle. Tanınmak, sonsuza dek yaşamaktır. Sen de sonsuza dek yaşayacaksın Harry. Hallstein Smith'i, ‘maymun’ lakaplı adamı yakalamanın eşiğine gelen adam olarak. Sence ben *çok* mu konuşuyorum?’’

IKEA'ya yaklaşıyorlardı. Beş dakika içinde Asker'de olacaklardı. Smith biraz araç kuyruğu olmasına sesini çıkarmazdı; ne de olsa burada çoğu zaman trafik sıkıştırdı.

‘‘Danimarka’’ dedi Smith. ‘‘Oraya bahar erken gelir.’’

Danimarka mı? Smith psikoza mı giriyordu? Harry kuru bir tıklama sesi duydu. Arabanın sinyaliydi bu. Hayır, hayır, anayoldan çıkıyorlardı! Harry, üzerinde Nesöya yazan bir tabela gördü.

‘‘Buzun sonuna ulaşabilmem için yeterince su var, ne dersin? Tek kişilik süper hafif bir alüminyum tekne o kadar batmaz.’’

Tekne. Harry dişlerini sıkıp sessizce küfretti. Kayıkhaneye. Smith'in karısına miras kaldığını söylediği kayıkhaneye. Oraya gidiyorlardı.

‘‘Skagerrak Boğazı 130 deniz mili uzunluğunda. Ortalama hızla yirmi not. Madem matematikle aran bu kadar iyi, ne kadar süreceğini hesaplayabilir misin, Harry.’’ Smith güldü. ‘‘Ben çoktan hesapladım. Hesap makinesiyle. Altı buçuk saat sürüyor. Oradan tüm Danimarka'yı otobüsle kat edip Kopenhag'a geçeceğim, zaten çok sürmez. Nørrebro, Kızıl Meydan'a. Sonra da bir banka oturup otobüs biletimle seyahat acentesini bekleyeceğim. Uruguay sence nasıl? Küçük, şirin bir ülke. Neyse ki kayıkhaneye giden tüm yolu temizledim ve içeride bir arabalık yer açtım. Yoksa tepesinde şeritler olan bu araba helikopterle çok kolay bulunurdu, değil mi?’’

Harry gözlerini kapadı. Smith kaçış planını uzun zaman önce yapmıştı. Ne olur ne olmaz diye. Ve bunları şu anda Harry'ye anlatmasının sadece bir sebebi vardı. Çünkü Harry'nin bunları kimseye söyleyecek fırsatı olmayacaktı.

‘‘İleriden sola dön’’ dedi Steffens, arka koltuktan seslenerek. ‘‘On yedinci blok.’’

Oleg dönerken tekerlerin bir an için buzda kayıp sonra tekrar yola tutunduğunu hissetti.

Hastane alanında hız sınırı olduğunu tahmin ediyordu ama zaman ve kanın Berntsen'in aleyhine işlediğinin farkındaydı.

Girişin önünde durdu. Sarı ceketli iki ilk yardım teknisyeni sedyeye hazır bekliyorlardı. Tecrübeli bir şekilde Berntsen'i arka koltuktan alıp sedyeye taşıdılar.

“Nabızı atmıyor” dedi Steffens. “Hemen hibrit odaya alınsın. Acil müdahale ekibi...”

“Hazırlar” dedi yaşlı olan teknisyen.

Oleg’le Anders, sedye ve Steffens’in peşinden giderek iki kapıdan geçip başlıkları, plastik gözlükleri ve gümüş rengi önlükleriyle ayakta bekleyen altı kişilik bir ekibin olduğu odaya girdiler.

Kadınlardan biri “Teşekkürler” dedi ve Oleg’le Anders’in daha ileri gidemeyeceklerini gösteren bir el işareti yaptı. Sedye, Steffens ve ekip, kapanan iki geniş kapının arkasında gözden kayboldu.

“Cinayet Masası’nda çalıştığımı biliyordum” dedi Oleg, her şey yeniden sessizliğe bürününce. “Ama tıp okuduğumu bilmiyordum.”

“Okumadım” dedi Anders, kapanan kapılara bakarak.

“Okumadın mı? Arabada hiç öyle durmuyordun.”

“Okuldayken kendi çabamla birkaç tıp kitabı okudum ama hiç tıp eğitimi almadım.”

“Neden? Notların yüzünden mi?”

“Hayır, notlarım yetiyordu.”

“O halde?” Oleg bu soruları gerçekten merak ettiği için mi yoksa Harry’yi düşünmemek için mi sorduğunu bilmiyordu.

Anders kanlı ellerine baktı. “Sanırım seninle aynı sebep yüzünden.”

“Benimle mi?”

“Önceleri babam gibi olmak istiyordum.”

“Ama sonra?”

Anders omuz silkti. “Ama sonra istemedim.”

“Sen de onun yerine polis mi oldun?”

“En azından onu kurtarabilirim diye.”

“Kimi?”

“Annemi. Onunla aynı durumda olanları. Belki de ben öyle sandım.”

“Nasıl öldü?”

Anders tekrar omuzlarını silkti. “Bir soyguncu evimize girip annemi rehin aldı. Babamla ikimiz öyle

durup izledik. Babam kendini kaybetti, soyguncu da annemi bıçaklayıp kaçtı. Babam kafası kesik tavuk gibi dolandı ve bir makas bulana kadar anneme dokunmamam için bağırdı.” Wyller yutkundu. “Başhekim olan babam evde makas ararken ben de annemin başında dikilip onun kan kaybından ölmesini izledim. Daha sonrasında birkaç doktorla konuştum ve hiç beklemeden yalnızca gerekenleri yapmış olsak onu kurtarabileceğimizi öğrendim. Babam bir hematolog, yani kanla ilgili her şeyi öğrenmesi için devletin tonla para harcadığı biri. Ama buna rağmen annemin kanamasını durdurmak için gereken en basit şeyleri bile yapmayı başaramadı. Bir jüri ilk yardımla ilgili bu kadar şey bildiğinden haberdar olsaydı onu kasıtsız cinayetle suçlardı.”

“Evet, baban bir hata yapmış. Hata yapmak insanın doğasında var.”

“Yine de hâlâ odasında oturup sırf ‘Ben başhekimim’ di-yebildiği için diğerlerinden daha iyi olduğunu düşünüyor.” Anders’in sesi titremeye başladı. “Bir haftalık yakın dövüş

kursu almış ortalama özelliklere sahip bir polis bile o soyguncuyu annemi bıçaklamadan önce etkisiz hale getirebilirdi.” “Ama bugün hata yapmadı” dedi Oleg. “Steffens senin baban, değil mi?”

Anders başıyla onayladı. “İş Berntsen gibi ahlaksız, tembel bir pisliği kurtarmaya gelince tabii ki hata yapmaz.”

Oleg saatine baktı. Telefonunu çıkardı. Annesinden mesaj yoktu. Telefonu cebine soktu. Annesi Harry için yapabileceği bir şey olmadığını söylemişti. Ama Truls Berntsen’e yardım edebilirdi.

“Beni ilgilendirmez” dedi Oleg. “Ama babana hiç nelerden feragat ettiğini sordun mu? Kanla ilgili öğrenilecek her şeyi öğrenmek için kaç senesini harcadığını ve bu sayede kaç kişinin hayatını kurtardığını?”

Anders eğik duran başını iki yana salladı.

“Sormadın mı?”

“Onunla konuşmuyorum.”

“Hiç mi?”

Anders omuz silkti. “Yanımdan taşındım. Adımı bile değiştirdim.”

“Wyller annenin soyadı mı?”

“Evet.”

Gri önlüklü bir adam aceleyle hibrit odaya daldı ve kapılar yeniden kapandı.

Oleg boğazını temizledi. “Dediğim gibi, beni ilgilendirmez. Ama sence de ona acımasızca davranmıyor musun?”

Anders başını kaldırdı. Oleg’in gözlerine baktı. “Haklısın” dedi, yavaşça başını sallayarak. “Seni

ilgilendirmez.” Ardından doğruldu ve çıkışa yürümeye başladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Oleg.

“Üniversiteye dönüyorum. Beni bırakır mısın? Yoksa otobüsle de giderim.”

Oleg ayağa kalkıp peşinden gitti. “Orada yeterince insan var. Ama burada ölmek üzere olan bir polis memuru var.”

Anders’e yetişip elini onun omzuna attı. “Ve meslektaş olarak şu anda tek yakını sensin. O yüzden gidemezsin. Sana ihtiyacı var.”

Anders’i kendine çevirince genç dedektifin gözlerinin sulandığını gördü.

“İkisinin de sana ihtiyacı var” dedi Oleg.

Harry bir şey yapmalıydı. Acilen.

Smith anayoldan sapmıştı; iki yanı kar yığınlarıyla kaplı dar ve donmuş bir orman yolunda dikkatlice ilerliyordu. Donmuş suyla aralarında, çift kanatlı kapısı ahşap beyaz bir kalasla kapatılmış kırmızı boyalı bir kayıkhaneye duruyordu. Yolun iki tarafında birer tane olmak üzere iki ev görüyordu Harry. Ama ikisi de ağaç ve kayaların arasına gizlenmişti ve öyle uzaklardı ki yardım için bağırsa bile kimseye sesini duyuramazdı. Harry derin bir nefes aldı ve dilini üst dudağına değdirdi. Ağzına metalik bir tat geldi. Donmasına rağmen gömleğinin altında ter döktüğünü hissedebiliyordu. Düşünmeye çalıştı. Smith gibi düşünmeye. Üstü açık, küçük bir tekneyle Danimarka’ya kadar gitmek. Kulağı kesinlikle mümkün geliyordu ancak o kadar tehlikeliydi ki emniyetten hiç kimse bunu bir kaçış rotası olarak düşünmezdi. Peki ya o? Peki ya Smith bu sorunu nasıl çözmeyi düşünüyordu? Harry çaresizce kurtulmayı uman iç sesini susturmaya çalıştı. Ona her şeyin bittiğini, kaçınılmaz sona karşı savaşmanın acısını artırmaktan başka bir işe yaramayacağını söyleyen rahat ve lakayt sesi de. Onun yerine soğukkanlı, mantıklı olan sesi dinledi. Harry’nin artık rehine olarak değerinin kalmadığını ve teknede Smith’e sadece ayak bağı olacağını söylüyordu. Smith silah kullanmaktan korkmuyordu, Valentin’i ve bir polisi vurmuştu. Burada da aynısının yaşanacağı kuvvetle muhtemeldi. Ve sesi önleyeceği için Smith bu işi arabadan inmeden önce yapacaktı.

Harry öne eğilmeyi denedi ama üç noktadan sabitlenen emniyet kemeri onu koltuğa çivilemişti. Kelepçe de sırtına baskı yapıyor, bileklerinin derisini aşındırıyordu.

Kayıkhaneye varmalarına yüz metre kalmıştı.

Harry haykırdı. Karnının derinliklerinden gırtlığını yırtan bir ses çıktı. Ardından bir sola bir sağa sallandı ve başını yandaki pencereye vurdu. Pencere çatladı ve camda gülü andıran beyaz bir çatlak oluştu. Kükredi ve bir kafa daha attı. Çatlak büyüdü. Üçüncü kez denedi. Camın bir kısmı aşağı indi.

“Kapa çenenin yoksa seni vururum” diye bağırdı Smith, gözünü yoldan ayırmadan tabancayı Harry’nin başına doğrultarak.

Harry ısırıldı.

Dişetlerinde baskıyla oluşan bir acı duydu. Konferans salonunda sırtı Smith'e dönük halde masanın başında dikildiği ve kelepçeyi takmadan önce demir dişleri ağzına geçirdiği andan beridir gitmeyen o metalik tadı tekrar hissetti. Keskin dişlerin Hallstein Smith'in bileğine bu kadar kolay saplanması tuhaftı. Smith'in çılgılığı arabayı doldururken Harry tabancanın sol dizine çarpıp ayaklarının altına bir yere düştüğünü fark etti. Boyun kaslarını zorladı ve Smith'in kolunu sağa doğru çekti. Smith direksiyonu bıraktı ve Harry'nin başına bir yumruk attı ama kendi emniyet kemeri yüzünden ona tam olarak yetişemiyordu. Harry ağzını açtı, bir şırıltı duydu ve tekrar ısırıldı. Ağız ılık kanla dolmuştu. Atardamarını bulmuş olabilirdi. Kanı yuttu. Kıvamı et sosu gibi yoğundu ve mide bulandırıcı bir tatlılığı vardı.

Smith sol eliyle direksiyonu tekrar tuttu. Harry fren yapmasını bekliyordu ama onun yerine gaza bastı.

Amazon buzda yalpaladıktan sonra yokuş aşağı son süratle ilerledi. Bir tondan ağır olan eski İsveç arabasının darbesiyle kayıkhanenin kapısındaki kalas bir kibrit çöpü gibi parçalandı ve kapının kanatları menteşelerinden çıktı.

Araba, üç buçuk metrelik metal bir teknenin arkasına toslayıp tekneyi kayıkhanenin suya bakan tarafındaki kapıya iterken Harry emniyet kemerinin içinde öne doğru savruldu.

Anahtarın kontağın içinde kırıldığını ve motorun durduğunu fark etti. Smith kolunu kurtarmaya çalışırken dişlerinde ve ağzında şiddetli bir acı hissetti. Ama bırakmaması gerektiğini biliyordu. Çok fazla hasar vermiyordu gerçi. Atardamarı delmiş olmasına rağmen -kendine zarar vermeyi seven herkesin bileceği üzere- bilekteki damar öyle inceydi ki Smith'in kan kaybından ölmesi saatler sürebilirdi. Smith kolunu tekrar çekti ama bu kez daha güçsüzdü. Harry bir an için gözucuyla onun yüzünü gördü. Smith'in beti benzi atmıştı. Kan görmeye dayanamıyorsa belki Harry onu bayıltmayı başarabilirdi. Harry çenesini var gücüyle kenetledi.

“Kanadığımı görebiliyorum, Harry.” Smith'in sesi zayıf ancak sakindi. “‘Düsseldorf Vampiri’ Peter Kürten’in giyotinle idam edilmeden önce Doktor Kari Berg’e bir soru sorduğunu biliyor muydun? Bilincini kaybetmeden önce başsız boynundan fişkırان kanı duyup duyamayacağını sormuş. Şayet öyleyse bu onun için tüm zevklerin ötesinde bir zevk olurmuş. Ama maalesef buna bir idam diyemeyiz Harry; doğru düzgün zevk almaya başladığım da söylenemez.”

Smith hızlı bir hareketle sol eliyle emniyet kemerini çözdü, Harry'nin üzerine eğildi ve başını onun kucağına yaslayıp kolunu yere uzattı. Elini lastik paspasın üzerinde dolaştırıyordu ama tabancayı bulamıyordu. Daha da eğildi ve kolunu koltuğun altına sokarken başını Harry'ye çevirdi. Harry, Smith'in dudaklarına geniş bir gülümsemenin yayıldığını gördü. Tabancayı bulmuştu. Harry sol ayağını havaya kaldırdı ve sertçe yere vurdu. Tabancanın ve Smith'in elinin ayakkabısının ince tabanı altında ezildiğini hissetti.

Smith acıyla inledi ve başını kaldırdı. “Ayağını çek Harry.

Yoksa kasap bıçağını alıp onu kullanırım. Beni duydun mu? Ayağını ç...”

Harry çenesini gevşetip karın kaslarını sıktı. “Şşen nasıl istersşen.”

Gergin emniyet kemerinden güç alarak bacaklarını birden kaldırdı ve dizleriyle Smith'in başını göğüs hizasına doğru itti.

Smith, ayakkabının tabancanın üzerinden çekildiğini hissetti ama Harry'nin dizleri onu yukarı kaldırdığı için silahı kavramayı başaramadı. Kolunu daha aşağı uzatmalıydı. Harry sağ kolunu bırakır bırakmaz iki parmağını kabzaya değdirmeyi başardı. Artık tek yapması gereken tabancayı yerden alıp Harry ye doğrultmaktı. Ne var ki Smith az sonra olanların farkında vardı. Harry'nin yeniden açılan ağzını, parlayan metali ve ona doğru eğilen başını gördü. Ilık nefesini boynunda hissetti. Sanki tenine buz saçakları saplanıyordu. Harry'nin çenesi boğazını kapınca çığılığı yarıda kesildi. Ardından Harry'nin ayağı bir kez daha yere inip eline ve tabancanın üzerine bastı.

Smith sağ eliyle Harry'ye vurmaya çalıştı ama aç çok dar olduğundan yumruğunda güç toplayamıyordu. Harry şahdamarını ısırılmamıştı; öyle olsa kanı tavana fişkırırdı. Onun yerine nefes borusunu sıkıştırıyordu, Smith şimdiden başında oluşan basıncı hissedebiliyordu. Ama yine de tabancayı bırakmak istemiyordu. Eskiden beri böyleydi, kolay vazgeçemeyen bir çocuktü. Maymun. Maymun. Ancak acilen nefes almalıydı, yoksa başı çatlayacaktı.

Hallstein Smith tabancayı bıraktı, sonra tekrar alabilirdi nasıl olsa. Sağ elini kaldırdı ve Harry'nin başının yanına vurdu. Ardından sol eliyle Harry'nin kulağına bir darbe indirdi. Hiç beklemeden sağ eliyle Harry'nin gözüne bir darbe daha. Alyansıyla polisin kaşını yardığını hissetti. Diğer adamdan da kan aktığını görmek öfkesini artırdı. Sanki ateş benzini dökmüş, kazandığı yeni gücü onun üzerine boca ediyordu. Dövüş. Dövüşmeye devam et.

“Peki ne yapacağım?” dedi Mikael Bellman, pencereden fiyorda bakarak.

“Öncelikle, yaptığın şeye gerçekten inanamıyorum” dedi Isabelle Sköyen. Arkasında bir ileri bir geri yürüyordu.

“Her şey çok çabuk gelişti” dedi Mikael, yansımasına odaklanarak. “Düşünecek vaktim olmadı.”

“Ah, vaktin vardı” dedi Isabelle. “Sadece yeterince uzun düşünecek vaktin yoktu. Müdahale etmeye çalışırsan seni vuracağını düşünmeyi akıl edebildin ama müdahale etmezsen tüm medyanın seni vuracağını düşünmeyi akıl edemedin.”

“Silahsızdım, tabancası vardı ve Truls Berntsen aptalı kahramanlık taslamak için iyi bir fırsat olduğunu düşünmese müdahale etmek kimsenin aklının ucundan bile geçmezdi.” Bellman başını iki yana salladı. “Zaten o aptal herif de eskiden beri Ulla'ya sırılsıklam âşık olduğu için bunu yaptı.” Isabelle sızlandı. “Truls istese bile kariyerine bundan daha fazla zarar veremezdi. İnsanların ilk düşüneceğı şey, adil olsun ya da olmasın, senin korkaklığın olacak.”

“Orada dur bakalım!” diye çıkıştı Mikael. “Tek müdahale etmeyen ben değıldim. Salonda polis memurları da...”

“O senin karın, Mikael. Ön sırada yan yana oturuyordunuz ve görevin sona erecek olsa bile hâlâ emniyet müdürüsün. Senin onların lideri olman gerekiyor. Şimdiyse Adalet Bakanı olacaksın...”

“Ne yani, kendimi mi vurdurmalıydım? Çünkü Smith gerçekten de ateş etti. Ve Truls, Ulla’yı kurtarmadı! Bu, emniyet müdürü olarak benim doğru kararı verdiğimi, kendi başına hareket eden Polis Memuru Berntsen’in ise fena halde yanıldığını kanıtlamaz mı? Aslına bakarsan Ulla’yı daha da tehlikeye de attı.”

“Durumu bu şekilde göstermeye çalışacağımız çok açık ancak şu kadarım söyleyeyim, hayli zor olacak.”

“Neden bu kadar zor olsun?”

“Harry Hole yüzünden. Senin yerine o rehine olmaya gönüllü oldu.”

Mikael kollarını yana açtı. “Isabelle, tüm bunlara sebep olan zaten Harry Hole’du. Smith’in maskesini düşürerek adamı resmen önünde duran tabancayı almaya zorladı. Kendini rehine olarak vermesinin tek nedeni, yaptığı hatanın sorumluluğunu üstlenmekti.”

“Evet ama insanlar önce hisseder, daha sonra düşünür. Karısını kurtarmak için hiçbir çaba sarf etmeyen bir adam gördüklerinde ilk yaptıkları şey onu ayıplamak olur. Daha soğukkanlı, tarafsız bir değerlendirmeyi sonradan yaparlar ama aslında uğraştıkları şey, ilk hislerini haklı çıkartacak yeni bilgiler bulmaktır. Bunu yapanları aptal ve kafasız bulabilirsin ama insanların böyle hissedeceklerinden adım gibi eminim.”

“Neden?”

Isabelle cevap vermedi.

Mikael onun gözlerine baktı.

“Pekâlâ” dedi. “Çünkü sen de beni ayıplıyorsun, değil mi?”

Mikael Bellman, Isabelle Sköyen derin bir nefes alırken etkileyici burun deliklerinin kabardığını gördü. “Sen çok nitelikli birisin” dedi. “Seni şu an olduğun yere getiren çok sayıda özelliğin var.”

“Ve?”

“Ve bunlardan biri de ne zaman saklanman ve işi diğerlerine bırakman gerektiğini bilme yeteneğin. Tabii yaptığın korkaklık buna degecekse. Ama bu defa yanında izleyicilerin olduğunu unuttun. Üstelik sıradan izleyiciler değil, olabilecek en kötü izleyiciler.”

Mikael Bellman başıyla onayladı. Hem yerli, hem yabancı gazeteciler. Isabelle’le ikisinin yapacak çok işi vardı. Doğu Alman yapımı dürbünü Isabelle’in pervazından aldı. Muhtemelen erkek bir hayranının hediyesiydi. Dürbünü fiyorda doğru tuttu. Orada bir şey görmüştü.

“Hangisi ikimiz için en iyisi olur?” diye sordu.

“Affedersin?” dedi Isabelle. Taşrada büyümüş olmasına rağmen, ya da belki de sırf bu yüzden, bir zamanlar Oslo’nun batısında yaşayan zenginlerin diliyle konuşuyordu. Mika-el de denemişti ama

becerememişti. Şehrin doğusunda büyümek, onarılmaz hasarlara neden oluyordu.

“Truls’un ölmesi mi, yoksa yaşaması mı?” Mikael dürbünün odağını ayarladı. Az sonra Isabelle’in gülüşünü duydu.

“Bu da senin özelliklerinden biri işte. Şartlar öyle gerektirdiğinde tüm duygularını kapatabiliyorsun. Zarar göreceksin ama merak etme, yaşayacaksın.”

“Ölmesi daha iyi olur, değil mi? Böylece onun yanlış karar verdiğini, benimse haklı olduğumu kimse artık sorgulamaz. Üstelik sağda solda konuşamayacağı için tüm bunlar daha çabuk unutulur.”

Mikael, Isabelle’in elini kemerinin tokasında hissetti ve kulağında fısıltısını duydu: “Yani telefonuna gelecek ilk mesajın en iyi arkadaşının ölüm haberi olmasını isterdin, öyle mi?”

Bir köpekti bu. Fiyordun epey uzağındaydı. Nereye gidiyordu böyle?

Bir sonraki düşünce kendiliğinden belirdi.

Ve yeni bir düşünceydi bu. Çok yakında adalet bakanı olacak olan Emniyet Müdürü Mikael Bellman’ın kırk yıllık hayatında bir kez bile aklına gelmeyen bir düşünce.

Nereye gidiyorduk böyle?

Harry’nin kulağında tiz bir uğultu, bir gözünde kendi kanı vardı. Yumruklar peşi sıra gelmeye devam ediyordu. Artık acı duymuyordu. Tek hissettiği arabanın soğuduğu ve karanlığın arttığıydı.

Yine de pes etmiyordu. Daha önce çok kereler pes etmişti. Acıya, korkuya ve ölme isteğine yenik düşmüştü. Fakat acısız bir hiçlik, uyku ve karanlık özlemini bastıran ilkel, bencil bir hayatta kalma güdüsüne yenik düştüğü de olmuştu. Zaten o yüzden buradaydı. Hâlâ burada. Bu kez pes etmeyecekti.

Çene kasları öyle fena ağrıyordu ki tüm vücudu titriyordu. Yumruklar durmuyordu ama pes etmiyordu. Yetmiş kiloluk bir basınç. Boynunu biraz daha sıkımsa beyne giden kan akışını yavaşlatabilir ve Smith’i çabucak bayıltabilir di. Oysa yalnızca hava almasını engelleyerek bunu yapması dakikalar sürerdi. Şakağına bir darbe daha yedi. Harry bilincinin bocaladığını hissetti. Hayır! Koltukta birden silkindi. Dişlerini daha sıkı kenetledi. Dayan, dedi içinden. Aslanları ve mandaları düşündü. Burnundan nefes alıp verirken saydı. Yüz. Yumruklar sürüyordu ama aralarındaki süre uzuyor, güçleri biraz azalıyordu sanki, değil mi? Smith’in parmakları yüzünü kapladı ve Harry’yi itmeye çalıştı. Ama sonra pes etti. Onu bıraktı. Smith’in beyni nihayet çalışmayı durduracak kadar oksijensiz mi kalmıştı? Harry rahatladı, Smith’in kanından biraz daha yuttu ve o anda akıma bir şey geldi. Valentin’in tahmini. Vampir olmak için sıranı bekliyorsun. Bir gün sen de içeceksin. Belki de bu düşünceyle birlikte bir anlık dikkatini kaybettiği için Harry ayakkabısının altındaki tabancanın kıpırdadığını hissetti ve farkında olmadan ona basmayı bıraktığını fark etti. Smith silaha uzanmak için ona vurmayı bırakmıştı. Sonunda başarmıştı.

Katrine konferans salonunun kapısında durdu.

Kola kola girerek ön sırada oturan iki kadın dışında salon boşalmıştı.

Katrine onlara baktı. Tuhaf İkiliye. Rakel ve Ulla'ya. Can düşmanı iki adamın eşlerine. Kadınların huzuru erkeklerde değil, birbirlerinde araması daha mı kolaylarına geliyordu?

Katrine bilmiyordu. Kız kardeşlik denilen şey hiçbir zaman ilgisini çekmemişti.

Yanlarına gitti. Ulla Bellman'm omuzları titriyordu ancak sessizce ağlıyordu.

Rakel başını kaldırıp meraklı gözlerle Katrine'e baktı.

“Hiçbir haber alamadık” dedi Katrine.

“Anladım” dedi Rakel. “Ama o iyi olacak.”

Katrine bu lafi Rakel'in değil, kendisinin söylemesi gerektiğini düşündü. Rakel Fauke... Yumuşak bakışlı, kahverengi gözlü, siyah saçlı güçlü kadın. Katrine onu hep kıskanmıştı. Hayatına imrendiği ya da Harry'nin karısı olduğu için değil. Harry bir süreliğine kadınların başını döndürebilir, onları mutlu kılabilirdi ama uzun vadede sadece üzüntüye, umutsuzluğa ve yıkıma sebep olurdu. Uzun vadede Björn Holm gibileriyle beraber olmak zorundaydınız. Buna rağmen Rakel Fauke'yi kıskanıyordu. Harry Hole'un istediği kadın olduğu için kıskanıyordu.

“Özür dilerim, bölüyorum.” Stale Aune içeri girdi. “Konuşabileceğimiz bir oda buldum.”

Ulla Bellman burnunu çekerek başını salladı, ayağa kalktı ve Aune'yle beraber salondan çıktı.

“Acil durum psikiyatrisi mi?” diye sordu Katrine.

“Evet” dedi Rakel. “Garip ama işe yarıyor.”

“Gerçekten mi?”

“Kendimden biliyorum. Eee, sen nasıl hissediyorsun?”

“Ben mi?”

“Evet. Tüm bu üzerindeki sorumluluklar. Hamileliğin. Ayrıca Harry'ye sen de yakınsın.”

Katrine karnını okşadı. Aklına tuhaf bir fikir geldi, ya da en azından daha önce hiç düşünmediği bir fikir. Doğum ve ölüm birbirlerine ne kadar yakındı. Sanki biri diğerinin müj-decisiydi. Hayat sonsuz bir sandalye kapmaca oyunu gibiydi ve yeni birine yer açılmadan önce illa ki bir ölüm gerekiyordu.

“Cinsiyetini biliyor musunuz?”

Katrine başını iki yana salladı.

“İsim belirlediniz mi?”

“Björn, Hank ismini önerdi” dedi Katrine. “Hank Williams yüzünden.”

“Hiç şaşırmadım. Öyleyse erkek olacağını düşünüyor, öyle mi?”

“Erkek ya da kız olması fark etmezmiş.”

Güldüler. Bunu hiç yadırgamadan. Yaklaşan bir ölüm yerine yeni başlayacak bir hayat hakkında konuşup gülüyorlardı. Çünkü hayat sihirli, ölümse sıradandı.

“Benim gitmem gerek; bir gelişme olursa sana hemen haber veririm” dedi Katrine.

Rakel başını salladı.

“Ben buradayım. Yapabileceğim bir şey olursa söylemen yeterli.”

Katrine bir anlık tereddüdün ardından kararını verdi. Tekrar karnını okşadı. “Bazen onu kaybetmekten korkuyorum.”

“Çok doğal.”

“Sonra da onu kaybedersen benden geriye ne kalır diye düşünüyorum. Yaşamaya devam edebilir miyim?”

“Edersin” dedi Rakel kesinkes.

“O halde sen de bana aynısını yapacağının sözünü vermelisin” dedi Katrine. “Harry’nin iyi olacağını söyledin. Ümitli olmak elbette önemli ama sanırım Delta ekibiyle görüştüğümü sana söylemem gerek. Tahminlerine göre rehin alan kişi, yani Hallstein Smith, muhtemelen onu... şey, bu tür vakaların çoğunda olduğu gibi...”

“Sağ ol” dedi Rakel, Katrine’in elini tutarak. “Harry’ye âşığım ama onu kaybedersen hayatıma devam edeceğime söz veriyorum.”

“Ya Oleg? O?..”

Katrine, Rakel’in gözlerindeki acıyı fark ettiği anda bunu sorduğuna pişman oldu. Rakel’in bir şeyler demeye çalış-

tığım ama beceremeyince omuzlarını kaldırmakla yetindiğini gördü.

Yeniden dışarı çıktığında bir patırtı duydu ve başını yukarı kaldırdı. Gökyüzünde ilerleyen bir helikopterin gövdesine güneş vuruyordu.

John D. Steffens acil servisin kapısını açıp soğuk havayı içine çekti. Ardından yüzünü ısıtan güneşin altında duvara yaslanmış, gözlerini kapatarak yavaşça ve zevkle sigarasını içen yaşlı ilk yardım teknisyenine doğru yürüdü.

“N’aber, Hansen?”

“Kış güneşi” dedi teknisyen, gözlerini açmadan.

“Rica etsem?..”

Teknisyen sigara paketini çıkarıp doktora tuttu.

Steffens paketten bir sigara çekip çakmağı aldı.

“Yaşayacak mı?”

“Göreceğiz” dedi Steffens. “Vücuduna biraz kan vermeyi başardık ama mermi hâlâ duruyor.”

“Sence kaç hayat kurtarmalısın, Steffens?”

“Ne?”

“Tüm gece nöbetteydin ve hâlâ buradasın. Her zamanki gibi. Ödeşmek için kaç kişi daha var, kaç kişiyi daha kurtarman gerekiyor?”

“Ne hakkında konuştuğunu hiç bilmiyorum, Hansen.”

“Karın. Hayatını kurtaramadığın kişi.”

Steffens cevap vermedi, sadece sigaradan derin bir nefes aldı.

“Seni araştırdım.”

“Neden?”

“Çünkü beni endişelendiriyorsun. Durumunu anlayabiliyorum, ben de karımı kaybettim. Ama tüm bu fazla mesailer, tüm bu kurtardığın hayatlar onu geri getirmeyecek. Gerçi sen de bunun farkındasındır, değil mi? Bu gidişle günün

birinde yorgun olduğun için hata yapacaksın ve vicdan azabı duyacağın bir hayat daha olacak.”

“Hata mı yapacağım?” Steffens esnedi. “Acil serviste benden daha iyi bir hematolog tanıyor musun?”

Steffens ilk yardım teknisyeninin uzaklaşan ayak seslerini duydu.

Gözlerini yumdu.

Uyu.

Keşke uyuyabilseydi.

2154 gün olmuştu. Karısı ve Anders’in annesi Ina öldüğünden beri değil; o öleli 2912 gün oluyordu. Anders’i son gördüğünden beri geçen süreydi 2154 gün. Ina’nın ölümünden sonra Anders ona kızsız ve annesinin ölümünden sorumlu tutsa bile ilk zamanlar en azından arada bir telefonda

görüşmüşlerdi. Kızmakta haklıydı da. Anders evden taşınmış, daha doğrusu kaçmış, aralarına elinden geldiğince mesafe koymuştu. Tıp okumaktan vazgeçip polis olmak istemeye karar vermesi de bu yüzdendi. Gergin geçen seyrek telefon konuşmalarından birinde artık hocalarından birini, eski bir cinayet dedektifi olan Harry Hole’u örnek aldığını söylemişti. Anders bir zamanlar babasına nasıl hayranlık duyuyorsa şimdi de ona hayranlık duyar olmuştu. Steffens, oğluna Polis Koleji’nde farklı adreslerde ulaşmaya çalışmış ama hepsinde reddedilmişti. Sonunda iş öyle bir hale gelmişti ki öz oğlunu gizlice takip etmeye başlamıştı. Birbirlerinden kopmazlarsa Ina’nın kaybını daha az yaşayacaklarını ona anlatmaya çalışmıştı. Birlikte onun bir parçasını hayatta tutabileceklerini. Fakat Anders bunları duymak bile istememişti.

Dolayısıyla Rakel Fauke muayeneye geldiğinde Steffens onun Harry Hole’un karısı olduğunu anlamış ve haliyle bu adamı merak etmişti. Harry Hole denen bu hoca nasıl olmuştu da Anders’i bu denli etkileyebilmişti? Ona Anders’le yeniden yakınlaşmasını sağlayacak bir şeyler öğretebilir miydi? Daha sonrasında üvey oğlu Oleg’in de Harry Hole’un anne-

sini kurtaramayacağını anladığında tıpkı Anders gibi tepki verdiğini fark etmişti. Demek ki baba oğul sorunları hiçbir zaman değişmiyordu.

Uyu.

Bugün Anders’i görünce şaşkına dönmüştü. Aklından geçen ilk çılgın düşünce, Oleg’le Harry’nin onları kandırarak bir barışma toplantısına çağırdığı olmuştu.

Şimdi uyu.

Hava karardı ve yüzüne bir soğukluk geldi. Güneşin önünden bir bulut mu geçiyordu? John D. Steffens gözlerini açtı. Önünde biri dikiliyordu. Tam arkasında parlayan güneş yüzünden etrafı bir haleyle çevriliydi.

John D. Steffens gözlerini kırptırdı. Hale gözlerini acıtıyordu. Ses çıkarabilmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Anders?”

“Berntsen yaşayacakmış.” Kısa bir sessizlik oldu. “Senin sayende olduğunu söylüyorlar.”

Clas Hafslund evinin kış bahçesinde oturmuş, buzun üstünde oluşan muazzam durgun su tabakasının tüm yüzeyi devasa bir ayna gibi gösterdiği fiyorda bakıyordu. Her zamanki gibi vampirist davasından geçilmeyen gazetesini elinden bırakmıştı. Bu konudan artık sıkılmaları gerekmiyor muydu? Neyse ki Nesöya’da böyle canavarlar yoktu. Burada tüm sene sakin ve huzurlu geçirdi. Şu anda uzakta bir yerlerden, muhtemelen E18’deki bir kaza yerinden kulağına gelen rahatsız edici helikopter sesine rağmen. Clas Hafslund ani bir gümbürtü duyunca yerinden sıçradı.

Ses dalgaları fiyort boyunca yayıldı.

Silah sesiydi bu.

Komşu mülklerin birinden gelmişti sanki. Hagen ya da Reinertsen’in arazisinden, iki işadama yıllardır aralarındaki sınırın asırlık bir meşe ağacının solundan mı yoksa sağından mı geçtiğini tartışıyorlardı.

Yerel gazeteye verdiği bir röpor-

tajda Reinertsen, bu tartışmanın koca arazilerin kenarındaki birkaç metrekareyle alakalı olduğu için gülünç görünebileceğini ancak bunun sıradan bir mesele olmadığını, çünkü mülkiyet hakkını ilgilendirdiğini söylemişti. Nesöya'daki ev sahiplerinin de bu hak için mücadele etmenin her vatandaşın vazifesi olduğu konusunda ona katıldığını belirtmişti. Çünkü ağacın ona, Reinertsen'in arazisine ait olduğu su götürmez bir gerçektir ve bunun için mülkü satın aldığı ailenin armasına bakmak bile yeterliydi. Armada büyük bir meşe vardı ve bu ağacın tartışmaya konu olan ağacın aynı olduğu herkes görebilirdi. Reinertsen bu ulu ağacın karşısına oturup onu izlemenin ve bunun *kendi* ağacı olduğunu bilmenin ruhunu ısıttığını da belirtmişti (gazeteci tam bu noktada Reinertsen'in ağacı ancak çatıya çıkararak görebileceğini eklemiştir). Röportaj yayınlandıktan bir gün sonra Hagen ağacı keserek sobasına odun yapmış ve gazeteye ağacın sadece ruhunu değil, ayak parmaklarını da ısıttığını söylemişti. Reinertsen o günden sonra komşusunun bacasından tüten dumanı her gördüğünde sinirleniyor olmalıydı. Çünkü Hagen'm birkaç sene boyunca sobayı meşe ağacının odunuyla yakacağını biliyordu. Bu düpedüz tahrikti elbette; ancak Clas Hafslund az önceki sesin bir silahtan geldiğinden emin olsa bile Reinertsen'in lanet bir ağaç yüzünden Hagen'i vurmuş olabileceğine ihtimal vermedi.

Hafslund, kendi arazisinin ve Hagen'le Reinertsen'in arazilerinin yaklaşık yüz elli metre aşağısındaki eski kayıkhanede bir hareketlilik gördü. Bir adamdı bu. Takım elbiseli. Arkasından alüminyum bir tekne çekerek buzda güçlükte ilerliyordu. Clas gözlerini kırparak daha dikkatli baktı. Adam tökezledi ve dizlerine kadar buzlu suya battı. Ardından, izlendiğini hissetmiş gibi Clas Hafslund'un evine döndü. Yüzü siyahtı. Göçmen miydi yoksa? Sonunda Nesöya'ya da mı gelmişlerdi? Öfkelenen Clas arkasındaki raftan dürbüne uzanıp adama doğrulttu. Hayır. Siyahi değildi. Adamın yüzü kanla kaplıydı. Az

sonra ellerini teknenin yanına dayayıp kendini tekrar yukarı çekti. Sendeledi. Halatı alarak tekneyi peşinden sürüklemeye devam etti. Ve o anda Clas Hafslund, dindar biri olmamasına rağmen Isa'yı gördüğünü düşündü. Sanki Isa suyun üzerinde yürüyordu. Kendi çarmihini Calvary'ye taşıyordu. Clas Hafslund'u ve tüm Nesöya'yı ziyaret etmek için dirilmişti. Ve elinde kocaman bir tabanca vardı.

Sivert Falkeid şişme bir botun önünde rüzgârı yüzüne yiyerek ve Nesöya'yı izleyerek oturuyordu. Son kez saatine baktı. Delta ekibinin mesajı almasının ve bunu derhal rehine durumuyla ilişkilendirmelerinin üzerinden tam on üç dakika geçmişti.

“Nesöya'da silah sesi duyulduğuna dair ihbar alınmış.”

Tepki süreleri makuldü. Nesöya'ya gönderilen acil durum araçlarından önce orada olacaklardı. Ama her halükârda, bir mermiden daha hızlı gidemeyeceklerini söylemeye gerek bile yoktu.

Alüminyum tekneyi ve suyun bitip buzun başladığı yeri görebiliyordu.

“Şimdi” dedi ve botun içine geri dönerek diğerlerinin arasına oturdu. Böylece şişme botun burnu havaya kalkacak ve o süratle buzun üzerindeki suya çıkabileceklerdi.

Botu kullanan polis memuru pervaneyi sudan çıkardı.

Bot, buz kütlesinin kenarına çarpınca yalpaladı ve Falkeid botun tabanının buza sürtündüğünü duydu. Ama hızları onları buzun üzerinde yürüyecek kadar ileri götürmeye yetti.

En azından öyle umdular.

Silvert Falkeid botun kenarına çıktı ve bir ayağını tereddütle buza attı. Su tabakası bileğinin biraz yukarısına geliyordu.

“Beni yirmi metre geriden takip edin” dedi. “Her adamın arasında on metre olsun.”

Falkeid alüminyum tekneye doğru bata çığa yürümeye başladı. Mesafenin üç yüz metre olduğunu tahmin ediyordu. Tekne boş görünüyordu ama ihbara göre ateş ettiği düşünülen adam onu Hallstein Smith’in kayıkhanesinden sürükleyerek çıkarmıştı.

“Buz sağlam” diye fısıldadı telsizine.

Delta ekibinin her üyesinde üniformanın göğüs bölümüne bir kordonla bağlı buz kıracağı vardı. Böylece olur da buzun içine düşerlerse kendilerini yukarı çıkarabileceklerdi. Falkeid’in kordonu yarı otomatik tüfeğinin kabzasına dolanmıştı. Onu çözebilmek için başını öne eğdi.

Dolayısıyla silah sesini duyduğunda sesin nereden geldiğini algılama fırsatı olmadı ve hiç düşünmeden kendini suyun içine attı.

Bir silah sesi daha geldi. Bu kez alüminyum tekneden minik bir duman bulutunun yükseldiğini gördü.

Kulaklığından birinin “Tekneden ateş ediliyor” dediğini duydu. “Tekne hepimizin görüş açısında. Havaya uçurmak için emir bekliyoruz.”

Smith’in yanında bir altıpatlar olduğu konusunda bilgilendirilmişlerdi. İki yüz metreyi aşan bu mesafeden Falkeid’i vurabilmesi *zayıf* bir ihtimal olsa da imkânsız değildi. Sivert Falkeid uzandığı yerde derin bir nefes alırken buz gibi soğuk suyun giysilerinden geçip tenini ıslattığını hissetti. Bu seri katilin canını bağışladığında devletin mahkeme, gardiyan ve beş yıldızlı bir hapisanede günlük konaklama masrafının ne kadar tutacağını hesaplamak onun işi değildi. Onun işi, bu kişinin adamlarının ve diğer insanların hayatları için ne kadar büyük bir tehdit oluşturduğunu hesaplamak ve müdahalesini ona göre ayarlamaktı. Anaokulları, hastane yatakları ya da harabeye dönen okulların onaranına kafa patlatmak ona düşmüyordu.

“Atış serbest” dedi Sivert Falkeid.

Yanıt yoktu. Yalnızca rüzgârın ve uzaktaki bir helikopterin sesi duyuluyordu.

“Ateş” diye tekrarlardı.

Hiçbir onay gelmedi. Helikopter yaklaşıyordu.

Kulaklığında bir ses “Beni duyabiliyor musun?” diye sordu. ‘Yaralandın mı?’

Falkeid emrini tekrarlamak üzereydi ki Haakonsvaern'de-ki eğitimde başına gelen şeyin yeniden yaşandığını anladı. Tuzlu su mikrofonu bozmuştu ve sadece alıcı çalışıyordu. Şişme bota doğru dönüp bağırdı ama sesi tepelerinde hareketsizce duran helikopterin gürültüsü içinde kayboldu. Ateş açmaları için sağ elini yumruk yapıp aşağı doğru iki kez hızlıca salladı. Hâlâ bir yanıt yoktu. Nesi vardı bunların? Falkeid bota geri yürümeye başlayınca adamlarından ikisinin hedef küçültmek için çömelmeye gerek bile duymadan buzun üzerinde ona doğru geldiğini gördü.

‘Yere yatın!’ diye seslendi ama sakince yürümeye devam ettiler.

“Helikopterle konuştuk!” diye bağırdı biri, gürültüde sesini duyurmayı başararak. “Onu görebiliyorlar. Teknenin içinde yatıyor!”

Adam teknenin dibinde uzanıyor, üzerine vuran güneş yüzünden gözlerini yumuyordu. Hiçbir şey duymasa da altındaki metale çarpan suyu hayal ediyordu. Yaz ayıydı. Tüm aile teknede oturuyordu. Aile gezmesine çıkmışlardı. Çocuk kahkahaları kulağmdaydı. Gözlerini kapalı tutabilirse belki o da onlarla kalabilirdi. Tekne suda mı yüzüyordu, yoksa vücut ağırlığı yüzünden buza mı oturmuştu, emin değildi. Fark etmezdi de. Hiçbir yere gittiği yoktu. Zaman durmuştu. Belki de durmasa bile zaten hiç akmamıştı. Hem onun için, hem de Amazon’un içinde oturan adam için. O da mı yaz ayımdaydı? O da mı artık daha iyi bir yerdeydi?

Bir şey güneşi kapatıyordu. Bulut muydu? Ya da bir yüz? Evet, bir yüzdü bu. Bir kadının yüzü. Aniden aydınlanan kararmış bir hatıra gibi.

Kadın, adamın üzerine çıkmış, ata biner gibi oturuyordu. Onu sevdiğini, hep sevdiğini fısıldıyordu. Eskiden beri bu anı beklediğini. Adama onun da zaman durmuş gibi hissedip hissetmediğini soruyordu. Adam teknenin titrediğini, kadının inlemelerinin kesintisiz bir çığlığa döndüğünü hissediyordu. Sanki ona bir bıçak saplamış, sanki kendi ciğerlerindeki havayı ve testislerindeki spermi boşaltmıştı. Az sonra kadın, adamın üzerindeyken öldü. Başı adamın göğsüne çarparken rüzgâr da evdeki yatağın başındaki pencereye çarptı. Zaman yeniden akmaya başlamadan önce kendilerinden geçip uyu-yakaldılar. Hafızaları ve bilinçleri olmadan.

Adam gözlerini açtı. Gördüğü şey, havada duran iri bir kuşa benziyordu.

Bir helikopterdi bu. On ya da yirmi metre yukarısında duruyordu ama hâlâ sesini duymuyordu. En azından tekneyi titreten şeyin o olduğunu artık biliyordu.

Katrine kayıkhanenin dışında dikilip polislerin binanın içindeki Volvo Amazon’a yaklaşmasını izlerken gölgede titriyordu.

Arabanın ön kapılarını açtıklarını gördü. Bir taraftan ceketli bir kol düştü. Yanlış taraftan. Harry’nin tarafından. Eli çıplak ve kanlıydı. Polislerden biri muhtemelen nefesini ya da nabzını kontrol etmek için elini arabanın içine uzattı. Biraz zaman geçtikten sonra Katrine daha fazla dayanamadı ve titreyen sesiyle sordu: ‘Yaşıyor mu?’

“Bir ihtimal” dedi polis, denizin üzerindeki helikopterin gürültüsünü bastırmak için bağırarak. “Nabzını hissetmiyorum ama nefes alıyor olabilir. Yaşıyorsa bile fazla dayanacağını sanmıyorum.”

Katrine birkaç adım yaklaştı. “Ambulans yolda. Mermi izi görebiliyor musun?”

“Çok fazla kan var.”

Katrine kayıkhaneye girdi. Kapıdan sarkan kola baktı. Tutunacak bir şey arıyor gibiydi. Tutacak bir el. Elini karnını üzerine götürdü. Ona anlatması gereken bir şey vardı.

“Bana kalırsa yanılıyorsun” dedi, arabanın içindeki başka bir polis. “Çoktan ölmüş. Gözbebeklerine bak.”

Katrine gözlerini kapadı.

Adam, teknenin iki yanında beliren yüzlere baktı. Biri siyah maskesini çıkarmıştı ve ağzını açarak bir şeyler söylüyordu. Boynunda gerilen kaslara bakılırsa bağılıyor gibiydi. Belki ona tabancayı elinden bırakmasını emrediyordu. Belki adını sesleniyordu. Belki de intikam istiyordu.

Katrine, Harry’nin olduğu tarafın kapısına gitti. Derin bir nefes alıp içeri baktı. Gördüğü manzara karşısında donakaldı. Beklediğinden bile daha sert bir şok dalgasıyla sarsıldı. Artık ambulansın sirenini duyabiliyordu ama bu iki polis memurundan daha fazla ceset görmüş biri olarak kısacık bir bakışla bile bu bedenin cansız olduğunu anlayabiliyordu. Onu tanıyordu ve gördüğü bu şeyin yalnızca ondan geriye kalan bir kabuk olduğunun farkındaydı.

Yutkundu. “Ölmüş. Hiçbir şeye dokunmayın.”

“Ama onu kurtarmaya çalışmak zorundayız, değil mi? Belki...”

“Hayır” dedi Katrine sertçe. “Bırakın, böyle kalsın.”

Öylece dikildi. Şok dalgasının yavaşça azaldığını ve yerini şaşkınlığa bıraktığını hissetti. Hallstein Smith’in arabayı rehine yerine kendisinin sürmeyi seçtiği gerçeğine şaşırdı. Harry’nin oturduğunu sandığı koltukta Harry değil, o vardı.

Harry teknenin dibinde yatmış, yukarı bakıyordu, insanların yüzlerine, güneşi kapatan helikoptere, mavi gökyüzüne. Hallstein Smith’ten önce davranarak tabancayı yeniden ayağının altında sıkıştırmayı başarmıştı. Ve nihayet Hallstein pes etmiş gibi görünmüştü. Belki de bu onun hayaliydi ama dişlerinde ve ağzında adamın nabzının giderek yavaşladığını hissettiğini düşünmüştü. En sonunda da tamamen durmuştu. Harry iki kez şuurunu kaybettikten sonra ellerini ve kelepçeyi vücudunun ön kısmından geçirmeyi başarmış, emniyet kemerini çözmüş ve ceketinin cebinden kelepçenin anahtarını bulup çıkarmıştı. Arabanın anahtarı kontağın içinde kırılmıştı ve buzla kaplı dik yokuşu tırmanıp anayola çıkacak ya da yolun iki tarafındaki evlerin yüksek çitlerinden atlayacak gücü olmadığını biliyordu. Yardım istemek için bağırmıştı ama Smith tüm sesini elinden almış gibiydi. Çıkarabildiği zayıf bağırırlar da uzaklardan gelen bir helikopterin, muhtemelen polis helikopterinin gürültüsünde kaybolmuştu. Onu havadan görebilmeleri için Smith’in teknesini buza sürüklemiş, içine yatmış ve havaya birkaç el ateş etmişti.

Ruger tabancayı elinden bıraktı. Ne de olsa işini yapmıştı. Bitmişti. Harry artık köşesine çekilebilirdi. On iki yaşındaki haliyle bir teknede başım annesinin kucağına koyarak uzandığı,

babasının ona ve kız kardeşine Venediklilerle Türkler arasındaki savaşta yer alan kıskanç bir komutanın hikâyesini anlattığı o yaz ajana dönebilirdi. Harry yatmaya gittiklerinde kız kardeşine hikâyeyi açıklamak zorunda kalacağını biliyordu. Bundan içten içe kendisi de zevk alıyordu aslında. Çünkü anlatması ne kadar uzun sürerse sürsün kardeşi tüm bağlantıları anlayana kadar asla pes etmezlerdi. Ve Harry bağlantıları severdi. Derinlerde hiçbir bağlantı olmadığını bilse bile.

Gözlerini yumdu.

Kardeşi hâlâ oradaydı. Yanında yatıyordu ve kulağına şunu fısıldıyordu:

“Peki sence hayat verebilir misin Harry?”

Epilog

Harry bardağa Jim Beam doldurdu. Şişeyi rafa geri koydu. Bardağı alıp Anders Wyller'm önündeki tezgâhta duran beyaz şarap kadehinin yanına bıraktı. Arkasındaki müşteriler içki isteyebilmek için itişiyordu.

“Şimdi çok daha iyi görünüyorsun” dedi Anders, viski bardağına dokunmayıp bakmakla yetinerek.

“Baban iyileştirdi” dedi Harry. Öystein'le baktı. Yaşlı adam, kalabalığı bir süreliğine yalnız idare edebileceğini göstermek için başını salladı.

“Cinayet Masası'nda işler nasıl gidiyor?” diye sordu Harry.

“iyi” dedi Anders. “Ama bilirsin işte, fırtına sonrası sessizlik.”

“O deyimim doğrusu...”

“Evet, biliyorum. Gunnar Hagen bugün bana Katrine izindeyken geçici olarak baş dedektif yardımcısı olmak ister miyim diye sordu.”

“Tebrik ederim. Ama bunun için biraz genç değil misin?”

“Bunun senin fikrin olduğunu söyledi.”

“Benim mi? Herhalde sarsıntım geçmemişken söylemiş olmalıyım.” Harry amplifikatörün sesini açtı ve Jayhavks “Tampa to Tulsa”yı daha yüksek sesle söylemeye başladı.

Anders gülümsedi. “Evet, babam senin fena dayak yediğini söyledi. Bu arada, onun benim babam olduğunu nasıl çözdün?”

“Çözecek bir şey yoktu; delil söyledi. Saçını DNA incelemesine gönderdiğimde Adli Tıp olay yerinden alınan DNA profillerinden biriyle eşleşme buldu. Profil şüphelilerinden birine değil, bir olay yerine geldiklerinde örneklerini aldığımız dedektiflerden birine aitti. Sana aitti Anders. Ama yalnızca kısmi bir eşleşme vardı. Bir aile bağı. Baba ve oğul gibi. İlk raporu sen aldın ama ne bana, ne de birimdeki başka birine bundan bahsettin. Bu eşleşmeden daha sonra haberdar oldum ve Doktor Steffens'in ölen karısının soyadının Wyller olduğunu öğrenmem fazla zaman almadı. Neden bana söylemedin?” Anders omuz silkti. “Eşleşmenin davayla bir ilgisi olmadığını düşündüm.”

“Ve onunla yakınlığın ortaya çıksın istemedin, değil mi? Bu yüzden mi annenin soyadını kullanıyorsun?”

Anders başıyla onayladı. “Uzun hikâyeye ama aramız şimdi daha iyi. Konuşuyoruz. Artık daha alçakgönüllü; en azından mükemmel olmadığını fark etti. Ben de... şey, sanırım daha olgunum ve akıllıyım. Peki Mona'nm benim evimde olduğunu nasıl anladın?”

“Çıkarım yaptım.”

“Elbette. Ama nasıl?”

“Holündeki kokudan. Old Spice kokuyordu. Tıraş losyonu gibi. Ama sen o gün tıraş olmamıştın. Oleg de bir keresinde Mona Daa’nın parfümü olarak Old Spice kullandığı söylentisinden bahsetmişti. Bir de şu kedi kafesi vardı, insanlar evlerinde kedi kafesi bulundurmaz. Ama kedilere alerjisi olan bir kadın sık sık ziyaretlerine gelecekse durum değişir.”

“İşini hakkıyla yapıyorsun Harry.”

“Sen de öyle Anders. Ama hâlâ bu meslek için çok genç ve deneyimsiz olduğunu düşünüyorum.”

“O zaman neden beni önerdin? Henüz dedektif bile değilim.”

“Üzerinde düşün, kendini hangi alanlarda geliştirmen gerektiğini anla ve teklifi geri çevir diye.”

Anders başını iki yana sallayıp güldü. “Anladım. Ben de tam bunu yaptım.”

“Güzel. Jim Beam’ini içmeyecek misin?”

Anders Wyller bardağa baktı. Derin bir nefes aldı. Başını salladı. “Ben viskiyi pek sevmem. Dürüst olmam gerekirse sırf seni taklit etmek için istedim.”

“Ve?”

“Ve artık kendi içkimi bulmamın zamanı geldi. Şunu önümden kaldır, lütfen.”

Harry bardağı arkadaki lavaboya boşalttı. Stale Aune’nin barın devralınmasını tebrik etmek için yaptığı gecikmiş ziyarette hediye olarak getirdiği şişeden bir bardak ikram edip etmemeyi düşündü. Stumbras 999 Raudonos Devyneri-os adında bir narenciye likörüydü. Stale’nin anlattığını göre öğrenci kafeteryasında da bu içkiden bir şişe vardı ve kafeterya müdürü, Hallstein Smith’i maymun kapanma düşüren kasanın şifresini buradan esinlenerek koymuştu. Harry bunu anlatmak için Anders’e döndüğü sırada az önce Jealo-usy Bar’a girmiş olan birini fark etti. Onunla göz göze geldi.

“Affedersin” dedi. “Önemli bir ziyaretçimiz var da.”

Harry kadının kalabalık salon içinde kendine yol açarak ilerleyişini izledi ama o sırada sanki içerideki tek kişi oydu. Onu ilk kez bir garaj yolunda kendisine doğru yürürken gördüğü o günkü gibi yürüyordu. Bir balerin gibi.

Rakel bara ulaşmış Harry’ye gülümsedi.

“Evet” dedi.

“Neye evet?”

“Kabul ediyorum, yapacağım.”

Harry kocaman sırttı ve elini Rakel'in tezgâhta duran elinin üzerine koydu. "Seni seviyorum kadın."

"Bunu bilmem iyi oldu. Çünkü bir limitet şirket kuruyoruz ve yönetim kurulu başkanlığını ben yapıyorum. Hissele-

rin yüzde otuzuyla kârın yüzde yirmi beşi benim oluyor ve her akşam en az bir tane PJ Harvey şarkısı çalıyoruz." "Anlaştık. Sen de duydun mu Öystein?"

"Artık burada çalışıyorsa söyle de hemen şu barın arkasına geçsin!" dedi Öystein.

Rakel, Öystein'in yanına giderken Anders de kapıdan çıktı. Harry telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı.

"Hagen" dedi, karşıdaki ses.

"Selam şef. Ben Harry."

"Onu anladım. Ne o, yine mi şef oldum?"

"Wyller'a işi yeniden teklif et. Kabul etmesi için zorla." "Neden?"

"Yanılmışım, çocuk hazır."

"Ama..."

"Baş dedektif yardımcısı olarak işleri bir yere kadar berbat edebilir ve çok fazla şey öğrenir."

"Evet ama..."

"Şu an en uygun zaman. Fırtına sonrası sessizlik."

"O deyimim doğrusu..."

"Evet, biliyorum."

Harry telefonu kapattı. Akıma gelen düşünceyi savuşturmaya çalıştı. Smith'in bundan sonra olacaklarla ilgili arabada söylediklerini. Bundan Katrine'e de bahsetmişti ve Smith'in tüm yazışmalarını kontrol etmişlerdi. Ne var ki yeni bir vampiristin görevlendirildiğine dair hiçbir ipucu bulamamışlardı. Öyleyse yapacak pek bir şey yoktu. Ağzından çıkanlar muhtemelen deli bir adamın hayalinden başka bir şey değildi. Harry, Jayhawks'un sesini iki seviye daha açtı. Evet, böyle daha iyiydi.

"Nişanlı" lakaplı Svein Finne duştan çıktı ve Gain Spor Salonu'nun boş soyunma odasındaki aynanın önünde çırıl-

çıplak dikildi. Burayı seviyordu. Park manzarasının ona verdiği ferahlık ve özgürlük hissi hoşuna gidiyordu. Hayır, ona söylendiği kadar korkutmuyordu burası onu. Üzerinden suların dökülmesini,

teninden buharın yayılmasını izledi. Uzun bir spor olmuştu. Buna hapishaneden alışkındı gerçi. Nefes nefese kalarak, terleyerek ve tüm gücünü sarf ederek saatler harcamaya. Vücudu bunu kaldırabilirdi. Kaldırmalıydı da; önünde yapacak çok iş vardı. Onunla temas kuran kişinin kim olduğunu bilmiyordu ve ondan bir süredir haber alamamıştı. Ama teklifi geri çevirmek imkânsızdı. Bir ev. Yeni bir kimlik. Ve kadınlar.

Göğsündeki dövmeyle okşadı.

Ardından döndü ve üzerine pembe boya sıçramış bir asma kilitle korunan dolabın başına gitti. Numaraları ona söylendiği gibi 0999'a getirdi. Şifrenin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama kilit açıldı. Dolabın içinde dolgulu bir zarf duruyordu. Açtı ve ters çevirdi. Eline beyaz plastik bir anahtar düştü. Zarftaki kâğıdı çıkardı. Üzerinde bir adres yazılıydı. Holmenkollen'deki bir adres.

Zarfta bir şey daha vardı. Sıkıştığı için çıkmıyordu.

Zarfi yırtıp açtı. Nesneye baktı. Siyahtı. Vahşi sadeliğine rağmen güzel görünüyordu. Ağzına takıp dişlerini sıktı. Tuzun ve demirin acı tadı geldi ağzına. Ateşin tadı. Susuzluğun tadı.